Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III

XL

A

21

NAPOLI

Digitized by Google

XL 421

4 12 F

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

XL.
a
~~YL~~ 21

Y. 79.

Digitized by Google

J. Mulder delin. Broen sculp.

Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZIONALE "VITTORIO EMANUELE III"
NAPOLI

Digitized by Google

HOMERI OPERA

quæ exſtant omnia.

GRAECE ET LATINE.

GRAECA

Ad principem H. Stephani, ut & ad primam omnium Demetrii Chalcondylae editionem atque inſuper ad cod. mſs. ſunt excuſſa.

EX LATINIS EDITIS

Selecta ſunt optima, verum ita interpolata, ut plurimis longe locis, præſertim totius Odyſſeae nova plane verſio videri poſſit.

Curante

JO. HENR. LEDERLINO, Linguar. Orient. in Acad. Argentorat. Prof. P.

& poſt cum

STEPHANO BERGLERO, Tranſſylvano.

AMSTELAEDAMI

EX OFFICINA WETSTENIANA.

CIↃ IↃ CC VII.

NOBILISSIMO. ET. AMPLISSIMO

VIRO

IOANNI. DE. WITT. IC.

INCLYTAE. REIPUBLICAE

AMSTELAEDAMENSIS

PATRIBUS. ILLUSTRISSIMIS

A. SECRETIS

ELEGANTIORUM. LITTERARUM

POESEOS. IN. PRIMIS

ADMIRATORI. ET. CULTORI. EXIMIO

HINCQVE. OMNIVM

QVI. ILLAS

AMANT. SVSPICIVNT. COLVNT

FAUTORI. ATQVE. PATRONO

AMANTISSIMO

AD. AVITAE. ET. PATRIAE. LAUDIS

HONORES

ET

QVOD. REIPUBLICAE. SIT. QVAM

MAXIME. SALVTARE

AD. ALTIORA. MVNIA. OBEUNDA
PER. VIRTUTES. EGREGIAS
PRAECLARASQVE. ANIMI. DOTES
MAGNIS. PASSIBUS
PROPERANTI
HANC
POETARVM. OMNIVM. PRINCIPIS
OPERUM
EDITIONEM. NOVAM
DILIGENTISSIME. QVOAD. FIERI
POTUIT. CURATAM
OBSERVANTIAE. ET. HONORIS
ERGO

L. M. Q.

D. D. D.

HENRICUS. WETSTENIUS

AMSTELAEDAMI. KAL. OCTOBR.

CIↃ. IↃ. CC. VI.

STEPHANUS BERGLERUS

Transylvanus Coronenſis,

LECTORI S.

AGemus primum de conſilio ſuſceptæ hujus Editionis; & quid in ea præſtitum ſit; deinde de Homero ipſo: denique de Scriptis quæ præter Iliadem & Odyſſeam ei tribuuntur. Cum itaque videret EDITOR HENR. WETSTENIUS Eruditos dudum deſiderare accuratam aliquam Homeri Editionem, quæ ſimul etiam tractatu & portatu facilis eſſet; ſtatuit ſuis in Remp. literariam meritis, hoc etiam addere. Primum ergo ut expediamus quod levius eſt, operam dedit, ut quam poteſt, pauciſſimis & exiguis paginis arctaretur Homerus ingens, ut tum domi inambulando legentibus eſſet utilis, tum etiam expatiantibus in ſolitudinem, nam Lectorum non minus quam

Scriptorum chorus omnis amat nemus & fugit urbes

qui ne unuſti & ſuffarcinati urbanis hominibus ludibrium debeant, proſpectum ſibi hoc pacto ſciunto: ſæpe etiam *navis ſibi creditum vehit Virgilium*, καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγινώσκει, uti Liber Pater apud Ariſtophanem, qui ibi Andromedam Euripidis navigando lectitaverat; tunc igitur noſter Homerus

Accedet profugæ ſarcina parva rati.

Sed ne hic ψευδείη & jocari videamur: Etiam ut accuratiſſima noſtra Editio evaderet, nullis neque ſumtibus neque laboribus pepercit; nam paravit ſibi utriuſque Operis codices MSStos præſtantiſſimos, ſcholiis non dum editis inſignes, ſed alterum profundæ antiquitatis nomine longe excellentiſſimum; alter in frontiſpicio etiam ſigna Ariſtarchi & Μουσαπραχομαχίαν, uti ibi ſcriptum, habet: præterea, MSto non inferiorem primam omnium impreſſarum, Editionem Chalcondylæ Athenienſis; quibus inſtructus, non tantum præſentem Editionem reddidit perfectiorem, ſed & bona parte paratus eſſet, ut maximus, ſi à Sacris diſcedas, poſt homines natos toto orbe terrarum Scriptor, tandem digna Editione & uti par eſt illuſtratus prodeat; ſi ita ei placitum fuerit, ut Reſp. Literaria, cum jam multum ipſi debere ſe fateatur, debeat plurimum. Ad

curandam autem hanc editionem adſcivit ſibi primum Doctiſſ. virum Jo. Henr. Lederlinum, ſub quo etiam Ilias uſque ad π. expreſſa eſt: ejus conſilio ſcias inſertos in Orationem Phœnicis ad alumnum Achillem quatuor verſus, in Il. ι. poſt v. 459. (qui ſunt facile notabiles; nam cum quintus ubique verſus numerum ſuum adſcriptum habeat, ibi hiatus numeri eſt: præterea in verſione diverſo charactere ſunt impreſſi: utrobique autem uncinulis incluſi) quos Plutarchus ab Ariſtarcho expunctos conſulto eſſe dicit, quia in illis Phœnix peſſimum ſuum propoſitum de patre occidendo, non dubitat palam profiteri; ſed Plutarchus illis locum dat, quia oportune Achilli irato oſtendunt quid ira poſſit; ideo igitur hic inſerti ſunt. Lederlino poſtea ad Profeſſoratum in Patriam revocato, opus aliquandiu jacuit, donec mihi committeretur. Juſſi autem ſumus contextum ex prædictis Codicibus, tum & Henrici Stephani editione Poëtarum principum corrigere; quod non ſine prudenti conſilio factum eſſe omnes fatebuntur. Eſt enim circumſpectione opus, ne & veteres depravationes contextus non detegantur, & ne novæ inſuper invehantur: ubi profecto requiritur nec vulgaris linguæ peritia, nec mediocris diligentia. Has virtutes Henricum Stephanum ad edendos omnis generis maxime Græcos ſcriptores attuliſſe in confeſſo eſt. Ego id in Homero maxime expertus ſum; nam quod multa loca in eo feliciter reſtituerer, facultatem id arguit: quod vero ad penitus perficiendam illam editionem ſuam, tot alias editiones, quot ipſe in præfatione ſua commemorat, (ſunt autem octodecim) præter MS. codicem, ſubinde conſulere, præterea vaſtiſſimos illos Euſtathii commentarios perlegere non dubitarit, id jam ſeduli-tatem incredibilem indicat. Illam etiam animi inductionem hujus viri non poſſum quin hic laudem: cum haberet in promtu locis quibuſdam ſanandis ſæpe conjecturas appoſitiſſimas, eas tamen contextui ingerere noluit. Nempe norat quam ſancte hæc tractanda ſint; nam uti Euſtathius alicubi ſapienter monet, ἡ τῶν ἐντιγράφων παράδοσις οὐχ οἷά τ' ἐστὶ βίαν παθεῖν. Id ipſum etiam modeſtiæ quoddam ſignum eſt in illo viro; nam cum tantos profectus feciſſet in hac Lingua, quantos ſua ætate pauci, noſtra autem vix ullus, verecunde tamen dubitavit quæ conjectaverat pro indubitatis obtrudere. Contra ſi feciſſet, nec famæ ſuæ nec integritati autorum erat ſatis conſulturus; nam ſæpe inventæ ſunt etiam quæ videbantur ſpecioſæ & ingenioſiſſimæ conjecturæ, detecta veritate, vaniſſimæ. adeoque hic

qua-

quadrat quod Pindarus canit de Pelopis fabula à bſurda quam Poëtæ carminum ſplendore conentur probabilem reddere: χάρις δ' ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα ἀνθρώποις, ἐπιφέροισα τιμὰν, καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν ἔμμεναι τὸ πολλάκις· ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι· nam Critici non minus veroſimiles poſſunt reddere ſuas conjecturas: cum interim fas ſit alium occinere ex Romano Lyrico: *Et mihi forſan tibi quod negarit Porriget hora.* Ecce ſtatim ſi H. Stephanus imprudenter ſuas conjecturas contextui intuliſſet, quam facile eruditi illas exant falſas oſtenſuri; cum nos humiles audeamus earum quaſdam in dubium vocare.

Ad Iliad. α. verſum 58. pro τοῖσι δ' *Scribere*, inquit, *non dubitem* τοῖσιδε *conjunctim, cum ſignificet* τούτοις, *id eſt* τοῖςδε, *non* τούτοις δέ. Tolerari hoc ſignificatu hic poſſet τοῖσιδ' ſive τοῖσιδε· quia proxime præceſſerat οἱ δ', verſus iſti ſunt: Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες δ' ἐγένοντο, Τοῖσι δ' ἀνιςάμενος. Hic in iſto τοῖσι δ' inquam, hoc δὲ, neque eſſe poteſt ἐπιτακτικὸν, quia vides non præceſſiſſe μὲν. neque poteſt eſſe μεταβατικὸν quia illud δὲ, quod præceſſerat, vim illam obtinebat. hæc autem poteſtas plerunque hujus conjunctionis: eadem conjunctio cum non raro idem ſignificet quod τε, &, quamvis rarius, idem quod γὰρ, neutro modo hic commode locum habere videtur; itaque non ſine ratione ſcriberet H. Stephanus τοῖσιδε, ut ſit pro τοῖςδε à nominativo οἵδε, quod idem ſignificat quod οὗτοι teſte etiam Theodoro Lib. II. Cur autem ei penitus aſſentiri dubitemus cauſa eſt: Primum quia apud Homerum ſæpe occurrit τοῖδεσσι & τοῖςδεσι, ut Odyſ. ξ. 47. φ. 93. & alibi ſæpiſſime; non τοῖσιδε, quod & apud alios prorſus rariſſimum eſſe puto: porro ipſa ſcholia hunc locum per τούτοις δὲ exponunt: deinde ii qui ſoluta oratione ſcripſerunt Jonice, cum communiter cum Poëtis τοῖσι ubique ſcribant à ſimplici ὁ, uti videbis in ſingulis fere Hippocratis aphoriſmis, procul dubio & à compoſito ὅδε formaturi erant τοῖσιδε, niſi hoc uſum reſpuere credidiſſent; videmus enim Herodotum ſemper τοῖςδε ſcripſiſſe v. g. Κροῖσος δέ μιν ἀμείβετο τοῖςδε. Clione, ibid. aliquoties in colloquio Crœſi & Adraſti Phrygis. & poſtea ibidem: ὁ δὲ (Ἀδρηστος) ἀμείβεται αὐτοὺς τοῖςδε. & in Thalia: ὁ δὲ (Πολυκράτης) ἡσθεὶς τοῖσι ἔπεσι, ἀμείβεται τοῖςδε, & forte alibi ſæpius; in poſtremo loco vides τοῖσι à ſimplici ὁ formatum ut ſemper ſolet: Denique ſi δὲ iſtud pro παραπληρωματικῷ, ut alibi, hic etiam habeatur, omnis mutandæ ſcriptio-

nis cauſa præciſa videtur; certe infra ad Odyſ. μ 356. ipſo Stephano referente Euſtathius in τὰς δὲ, qui ſimilis locus eſt præſenti, conjunctionem δὲ abundare cenſuit, neque Stephanum eſſe magis audiendum Euſtathio ibi quidem, credo. Hoc etiam non ab re quis monuerit, ſolere tales ſolennes formulas quandoque immutatas occurrere etiam in locis ubi res ipſa id ferre non poſſe videtur, v. g. Odyſ. ν. 47. cum Minerva ſolum Ulyſſem alloquatur, Poëta tranſitionem ita facit: Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. Hoc etiam poſſet requiri an alia exemplaria habeant in Iliados illo loco Τοῖσιν ἀνιστάμενος. eſſet hoc non alienum. Quid ſi oſtendamus δὲ immediate geminatum, & eadem ſignificatione occurrere alibi etiam. Odyſ. θ. 363. & ſequenti, quem locum infra adduximus.

Ad Iliad. κ. 468. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἑῆσης. legendum cenſet οὐ δ' ἔτι. atqui nihil eſt quod cogat nos contra conſenſum omnium exemplarium, quem ipſemet fatetur, quicquam mutare; nam ſenſus bonus eſt, imo οὐδέ τι huic loco aptius quam οὐδ' ἔτι, quod, *ni-hil cibi amplius illos deſideraſſe* quaſi ſaturatos, ſignificat; ita quaſi ταυτολογία quædam eſſet, quod ibi ſequitur: αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, *Poſtquam epulis exempta fames.* Si οὐδέ τι ſcribas, ſenſus eſt: *Nihil non adfuiſſe quod animus deſideraret.* Nullam cauſam video cur mutare velit, niſi quia forte credidit θυμὸς οὔτι ἐδεύετο δαιτὸς, eſſe inuſitatius; quod non eſt, uti patet ex Odyſ. χ. 50: Οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων. Sed mirum eſt, cum toties occurrant iſtud οὔτι, & ſuperius illud τοῖσι δὲ, quomodo ſuſpicari potuerit ea ſemper & in omnibus exemplaribus corrupta eſſe

Ad Iliad. β. 257. hæc annotat: *Cogitet Lector num hic verſus qui alibi ſæpe occurrit, poſſit ita legi:*

Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω τόδε, καὶ τετελεσμένον ἔσται.

Sed tibi edicam hoc, & perficietur. *pro:*

Ἀλλ' ἴκε τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται

Sed tibi edicam, hoc autem etiam perficietur. Mihi non videtur ut ipſi; nam illa ſcriptura præ ſe fert, quaſi Ulyſſes iratus, hoc tantum ſe facturum Therſiti minetur, quod ſtatim indicat: ſi nempe pergat inſanire, ſe eum verberibus cæſum nudum è concione ejecturum: & quaſi, ni prædixiſſet, non fuiſſet illud facturus; cum tamen nihil præterea molito Therſiti ſtatim tergum dolaverit. Quis ita iratus minatur? Ego tibi prius indicabo, quod velim te verberare, atque ita demum hoc faciam. Multo commodior itaque eſt vulgata

gata lectio hoc ſenſu: Edico tibi, neque tu credas illud haud perfectum iri. Sed quid impulit eum cur τόδε maluerit quam τὸ δὲ; Nihil quidem tale ſuſpicor de H. Stephano, qualia animadvertimus in Homeri quibuſdam interpretibus, qui Articulum præpoſitivum ὁ, ἡ, τὸ, per Hic, Hæc, Hoc, exponunt; gemino errore, cum enim credant Latinis etiam eſſe Articulos, ſæpe ὁ per Hic reddunt, etiam ubi conſuetudo Latini ſermonis id non fert: fugitque præterea eos, apud Poëtas Græcos ſolere quandoque Articulos loco Pronominum accipi; itaque cum ὁ per ſua genera & caſus, poſſit reddi per Is, Ille, Iſte, Hic, imo etiam per Qui quandoque, quæ omnia ſunt Pronomina, illi plerumque per Hic reddunt, male perſonas & attributa turbantes. tale quid, inquam, de H. Stephano ſuſpicari, etſi paulo ante etiam τοῖσιδε præ τοῖσι δὲ, item ad Odyſſ. μ 356. τάςδε pro τὰς δὲ, probet, nolim; nam nullum dubium eſt quin legerit Apollonium Alexandrinum περὶ Συντάξεως, qui Lib. II. cap. 8. ex profeſſo docet, τὴν αἰτίαν τοῦ τὰ ἔρθρα παρὰ ποιηταῖς εἰς ἀντωνυμίαν παραλαμβάνεσθαι.

Ad Il. ν. verſum 435. in θέλξας ὅσσε φαεινὰ ipſe ſcripſit φαεινὼ. quî φαεινὰ defendi poſſit, ſe videre non poſſe dicens. Ego quid præterea difficultatis hic ſit præter numeri rationem ignoro, jungitur enim Adjectivum plurale, Subſt. duali; ſed nos ſecuros eſſe Euſt. jubet, ὅλως inquiens, παρὰ τῷ ποιητῇ ἀδιαφόρως τὰ δυϊκά τε πληθυντικῶς ἐκφωνεῖται, καὶ τὰ πληθυντικὰ δυϊκῶς, καὶ ἀλλήλαις συμπλέκουται. p. 557. de ὄσσε quod ſit gen. neutrius idem docet p. 58. verſus reſpuit φαεινὼ, ut vides.

Ad Iliad. ν. verſum 776. pro πτολέμοιο, quod eſt in aliis editionibus, repoſuit πολέμοιο; quia ut ipſe ait, πτ pro π *ponatur* (*poni certe debeat*) *ibi tantum, ubi ſyllaba præcedens, brevis alias, poſitione prodncenda eſt.* Hoc quam certum ſit cognoſcimus ex Nomine proprio Ptolemæus, quod & ipſum occurrit Iliad δ. 228. Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο, ubi ο longum, etiam abſente τ. item ex alio nomine proprio Τριπτόλεμος. Præterea Iliad. ο. 670. πτολέμοιο edidit ipſemet præcedente diphthongo: ita in πτόλις, πτολίεθρον, σμικρὸν litera abundat gravioris ſoni cauſa. nulli non obvium εὐναιόμενον πτολιέθρον. Sed quia hoc levius eſt, videtur neglexiſſe quod aliæ editiones habent.

Ad Iliad. π. 690. pro ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι, mavult legere: ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι. Mutandi cauſam video; quia non ita accepit hæc verba, ut ex ipſa rerum ἀκολουθίᾳ accipienda eſſe oſtendamus

Patroclus precibus impetrârat arma Achillis, ut periculum à navibus & capitibus Græcorum depelleret, Iliad. π. 45: jamque in procinctu erat; ſed Achilles non ignarus fati: *ſe vivo, fortiſſimum Myrmidonum caſurum* p. 10; non parum timebat Patroclo, tam caro capiti; itaque primum, quantis poteſt precibus Jovem obteſtatur, ut ubi Amicus prohibuiſſet infandos à navibus ignes, ſibi incolumis redeat: (verum, Abnuit hoc illi Divûm Pater, annuit illud π. 250.) Deinde ſollicite mandat Amico, ut parta navibus ſalute, redeat, neu ſe eat perditum perſequendis hoſtibus π. 87, atque ita eum dimittit. Patroclo cum ſuis in hoſtes progreſſo, iſti Achillem adeſſe rati, quia ejus arma videbant, fugæ arripiendæ quam pugnæ erant cupidiores π. 283. itaque cæduntur. Patroclus fortunam urgens, Sarpedonem Jovis Filium fataliter occidit π. 433. 442. Atque hîc exultans ſucceſſu, Achillis mandatorum obliviſcitur, Jovis voluntate ſive fato prævalente, graſſaturque ferro uſque ad Trojana mœnia, animæ magnæ heu nimis prodigus, quam dextra Hectoris erat effuſurus. de qua re tota Homeri ἐπίκρισις hæc eſt: Certe Patroclus erat ſe erepturus morti, ſi dictis paruiſſet Achillis; *ſed qui poſſit?* cum Jovis voluntas hominum voluntate potior ſit, qui quem victum & perditum in prælio cupit, prius ipſe ad pugnandum compellit, uti nunc Patroclum. idem ſenſus eſt verſionis in noſtra editione exhibitæ; melior certe hac Stephanianâ: *Sed ſemper Jovis ſententia ſuperior eſt ſententiâ hominum quippe qui ſtrenuum etiam virum terret, adeo ut ei victoriam facile auferat; alias vero ad pugnam accendit*, quaſi vero non utrunque feciſſet Patroclo: deinde quæ ejus eſt ἀμετροέπεια magis explicat, & ἀτυζάτως, ſed ipſum vide. Hæc inquam cauſa eſt, quamobrem δὲ uſitatiore modo per *vero* ſive *autem* adverſativam conjunctionem expoſuerit: pro qua correctio verſionis hic copulativam habet rectius. de iſta Particula accipe locum Euſtathii: Φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸν, δὲ, σύνδεσμον ἰσοδυναμεῖν τῷ, γὰρ. (certo loco) οἱ καὶ ἀντὶ τοῦ, καὶ, νοοῦσιν αὐτὸν, ἐν τῷ Εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγέννησέ σε θεά. λαμβάνεται δέ φασι καὶ ἀντὶ τοῦ, εἰς, ἐν τῷ, οἶκονδε. quod & nos ubi opus erat in corrigendo obſervaſſe patebit. Ob eandem rationem pro ὅτε legit ὁτὲ, dum exponit hoc per *aliquando*, uti ipſe ait, *alias*; non obſervato tamen hic quod Euſtathius monet, illud ipſum ὅτε vetuſto more pro ὁτὲ (quod ποτὲ ſignificat, ut apud Pindarum Olymp. XI. Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα χρῆσις) poni: idque fuiſſe in pleriſque

que ἀντιγράφοις: poteſt itaque retineri etiam ſtante illa Stephani expoſitione. Reſtat ἐποτρύνῃσι, cui præfert ἐποτρύνει, quod in Il. ρ. 178. eſt, neque cauſam affert, niſi quod negat ſe videre poſſe, quomodo ὅτε δ' ἀυτὸς ἐποτρύνῃσι accipi poſſit, pro καὶ ὅτε ἀυτὸς ἐποτρύνει. nobis id fieri poſſe videtur: de καὶ pro δὲ poſito diximus; Quod ad verbum ὀτρύνει attinet, Euſtathio quamvis eodem ſenſu hæc legenti, perinde eſt Indicativo an Conjunctivo modo id proferas p. 1101, 29. ſi itaque putavit Euſtathius ὁτὲ ſive ποτὲ ἐποτρύνῃ poſſe tolerari; multo magis noſtrum ὅτε ἐποτρύνῃ, pro ὅτε κεν ſive ὅταν ἐποτρύνῃ. ὅτε cum ſubjunctivo invenies in Il. β. 782. Il. π. 212. & forte alibi, ſed fatendum rariuſcule, quia aut particula κεν ſive κε additur, aut ὅταν ponitur cum verbo ſubjunctivi modi. Quod ſi tantum propterea ſolicitavit hunc locum, ut hac occaſione γνωμολογεῖν nos doceret, συγγνώμη αὐτῷ. nam protulit egregium de Providentia divina locum ex Polymnia iſtum: οὕτω δὴ καὶ ϛρατὸς πολλὸς ὑπὸ ὀλίγου διαφθείρεται κατὰ τοιόνδε, ἐπεάν σφι ὁ θεὸς φθονήσας φόβον ἐμβάλῃ, ἢ βροντὴν, δι' ὧν ἐσφάλησαν ἀναξίως ἑωυτῶν, quæ Artabanus tumido Xerxi dicit. hoc tantum debuiſſet addere Stephanus, quid apud illum Hiſtoricum ſignificet φθόνος, ne quis calumnietur, quaſi ille ſtatuerit *Deum eſſe invidum*, & cruciari ſi probi licet homines & moderati ſuis bonis perfruantur, uti nugatur comicus de Jove:

οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηϛοῖσι φθονεῖ.

Non ita ſentiunt ſaniores Ethnici, ſed uti Ariſtoteles ſcribit: τὸ θεῖον φθονερὸν οὐκ ἐνδέχεται εἶναι, in illis quæ dicuntur Metaphyſica. Apud Herodotum itaque per φθόνον intelligi debere νέμεσιν, hinc patet: in Clione, Solon cum videret Crœſum fortuna dulci ebrium, oratione illum caſtigat memorabili, quam ita orditur: Ὦ Κροῖσε, ἐπιϛάμενον με τὸ θεῖον πᾶν ἐὸν φθονερόν τε καὶ ταραχῶδες ἐπειρωτᾷς ἀνθρωπηίων πρηγμάτων πέρι; quid hic ſibi velit φθόνος, mox ibi Herodotus indicat: μετὰ δὲ Σόλωνα ἰϛχόμενον, ἔλαβε ἐκ θεῶν νέμεσις μεγάλη Κροῖσον. Eſt autem νέμεσις quando *indignis bona contingunt*. διὸ καὶ τοῖς θεοῖς ἀποδίδομεν τὸ νεμεσᾶν, uti docet Ariſt. Lib. II. Rhet. cap. 7. Ita accipiatur etiam quod Amaſis Aegypti Rex ad Polycratem tyrannum fortunatum nimium, ſcribit: ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι, τὸ θεῖον ἐπιϛαμένῳ ὡς ἐϛὶ φθονερόν. in Thalia.

Ad Odyſ. ρ. 396. contra omnium editionum conſenſum, ut ipſe fatetur, in iſto verſu: Εὐρύαλος δὲ ἑαυτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι. pro ἑαυτὸν ſcripſit αὐτὸν verſu non ſtante. Ego crederem ſcribendum: Εὐρύαλος δέ ἑ αὐτὸν, illum

illum ipsum, ut, ἕ, hoc loco idem significet quod in Il. σ. 119. ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσεν. item in Hymno Veneris 268. τεμένη δέ ἑ κικλήσκουσι. sic esset pleonalmus alterutrius Pronominis; aut legendum potius ita: εἰρύαλος δέ ἑ αὐτός. idem significante illo ἑ quod in Iliados & Hymni versu. sed & hoc tanquam levius neglexerit.

Ad Odys. σ. 191. in πρόσωπά τε conjunctionem παρέλκειν existimans, προσώπατα scribendum censet; sed ibi τε illud non abundat uti vides: Κάλλει μέν οἱ πρῶτα πρόσωπά τε καλὰ κάθηρεν, deinde, versu post hunc tertio sequitur: Καί μιν μακροτέρην &c. ubique obvia exempla, ubi præcedente τε sequitur καὶ, uti apud Latinos etiam post, *que*, infertur, *&*, quandoque. Nihil itaque opus erat καινουργῆται nomen, neque enim si quis casus per μεταπλασμὸν. & formatus, statim novus nominativus excogitandus; si ἵσσε dicitur pro ἵμματε ne putemus in nominativo ἵς posse nos dicere. Eustathius quidem parum abest quin probet τὸ πρόσωπας, sed auctoritas ei deest. Quod autem Stephanus negat τὲ, abundare; quis nescit καί τε sæpissime occurrere? Καί τε περὶ κρήνην. Καί τε λοεσσάμενας, apud Hesiodum. Καλῆς δὲ κεφαλῆς καὶ ἐυγενέος τε γενείου apud Hom. Hymno in Venerem.

Ad Odyss. χ. 445. Pro μίσγοντό τε mavult μίσγουθ' ὅτε, quia, ut inquit, non possit credere Homerum dixisse: μίσγεσθαι Ἀφροδίτην, aut ἀνακολούθως plane orationis usum esse; sed non animadvertit subaudiendum esse ibi αὐταῖς, aut αὐτοῖς, aut ἀλλήλοις. verba hæc sunt;

καὶ ἐκελεύσθην Ἀφροδίτης
Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆσιν ἔχην, μίσγοντό τε λάθρη.

Plena constructio est in isto: αἱ μνηστῆσιν ἐμίσγέσκετο Odyss. ν. 7; Elliptica similis illi quam Stephanus in dubium vocat in hoc:

Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ ὃς ἐμίσγετο λάθρη,
Odyss. ο. 429.

Odyss. ω. legitur 298. versus iste:

Ποῦ δὲ νηὺς ἔσχηκε θοὴ, ἣ σ' ἤγαγε δεῦρο,
Ἀντιθέους θ' ἑτάρους;

Ibi H. Stephanus ad marginem notavit variantem lectionem δαὶ, credo quod ita in quibusdam exemplaribus invenerat; illam lectionem itidem in contextum recipere dubitavit; quia semel constitutum habet, *nihil temere mutare.* Videtur tamen hic sine temeritatis nota δαὶ potuisse alteri præferri; nam primum, longam syllabam pes postulabat: deinde id requirebat mos ipse Poëtæ familiaris, quem δαὶ accepimus in interrogationibus

nibus plerunque ſcripſiſſe. Hic jam me credo non nimis uſitata nec vulgaria proferre. Primum quod dico Homero familiarem fuiſſe morem, ut in interrogationibus non δὲ poneret, verum δα). quod tamen tantum abeſt ut familiare ei videri poſſit, ut potius neſciviſſe illud credi debeat, cum hodie apud eum id vix appareat: deinde quod hujus rei teſtem laudo minus vulgo uſitatum. Eſt is Apollonius Alexandrinus in Syntaxi. Minus uſitatum hunc Grammaticum præſtantiſſimum non ideo dico, quaſi mihi conſtet quicquid in literis geſtum ſit aut geratur; ſed quia ita id comperiſſe invenio, illos viros, quos nihil eorum fugit: Vir Illuſtris Ezech. Spanhemius Obſervationibus ad Juliani Orat. I. hæc ſcripſit: *Unum hic adducam, ſed Græcorum inter veteres Grammaticorum, quique ad noſtram ætatem pervenerunt, anteſignanum, Apollonium Alexandrinum. Quem utique, & recordari adhuc juvat, puero mihi etiamnum & ad Græcarum literarum ſtudium tum haud mediocriter accenſo, ut optimum Helleniſmi magiſtrum, quanquam parum tritum, coram haud ſemel commendaſſe memini τὸν πάνυ Salmaſium.* Præterea Grammaticum illum minus hodie frequentari ipſe etiam ſum expertus: Incidi in Librum qui profitetur *Novam viam docendi Græca*, ibi forte multa egregia invenientur, quia *nova* eſt; mihi tamen ſic temere aperienti nuper Librum illum, obtulit ſe Quæſtio, novo quidem modo explicata, ſed ita explicata, ut ſatius fuerit Veteres ibi non neglectos. Ad Canonem notum: *Neutrum plurale gaudere verbo ſingulari*, annotavit Autor: *Ex nemine unquam mortalium ſibi diſcere licuiſſe rationem hujus ſtructuræ.* Poſtea ita diſſerit ut plane arguatur Apollonium non triviſſe; qui tamen melius videtur illam rem diſputaſſe Lib. III. Synt. Cap. 10. & 11. unde diſcimus: Hanc ſtructuram in neutro genere, τὰ ζῶα τρέχει, τὰ παιδία λέγει, eſſe, quod negari non poſſit, ἀκατάλληλον, id eſt, minus congruam partibus inter ſe non recte aptis; ſed eſſe occulte ἀκατάλληλον, nec ſemper; v. g. παιδία γράφει poteſt eſſe κατάλληλος & congrua ſyntaxis, ſi accipias μεταβατικῶς ſive tranſitive pro παῖδας γράφει. contra autem in Maſculinis & Foeminins talis ſyntaxis nunquam poteſt eſſe ita κατάλληλος v. g. παῖδες γράφει. nam ἐν μεταβάτει dicimus παῖδας γράφει, cum in iſtis non ſit ſimilis accuſativus nominativo: itaque craſſior & apertior eſt Soloeciſmus: οἱ παῖδες γράφει, αἱ γυναῖκες λέγει iſto: τὰ παιδία γράφει, τὰ γύναια λέγει, ut dixi, quia per accidens iſta quandoque recte componuntur; illa nunquam. Igitur ut in moribus & converſationibus e-

legan-

legantes quidam homines, Græce εἴρωνες dicti, callidè ſe ſimulant ſimplices, & in deteriorem partem inclinare, quod Socratem factitaſſe accepimus; ita cenſeamus Scriptores Græcos ſimplicitatem quandam & incuriam præ ſe ferre voluiſſe in hac ſtructura: & uti in congreſſionibus eos, qui ubique & in rebus apertis εἰρωνείᾳ illa utuntur, pro ineptis & contemtis habemus; ita ſciamus ſcriptores illos, ne inepti viderentur, non ubique uſos ἀκαταλλήλῳ illa ſyntaxi, niſi cum ſpeciem quandam recti præ ſe ferre videtur, quod, ut dixi uſu venit in Neutris pluralibus. Adſcribam verba quædam Apollonii: *Αἴτιον μέντοι ὑπολαμβάνω τοῦ παραδέξασθαι τὴν ἐνικὴν σύνταξιν τὰ ῥήματα οὐκ ἄλλό τι, ἢ τὴν ὁμοφωνίαν τῆς εὐθείας ὡς πρὸς τὴν αἰτιατικήν. ὅπερ οὐ παρείπετο τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς.* hanc Apollonius affert cauſam. Quæ mihi propterea videtur verior illa, quam *novus Autor* ibi habet; quia ſi quæratur, quamobrem (utar verbis Scholiaſtæ Pindari) *οὐδεὶς οὔτε τῶν προγενεςέρων, οὔτε τῶν ἑπειτα, ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς ὀνόμασι, τῷ ἐνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο ὥσπερ οὗτος·* (nempe Pindarus) cum in neutris fere ſemper id faciant? hoc ſi queratur, Apollonius habebit quid reſpondeat, *Novus* non habebit. jam itaque oſtendi, me non ſine ratione adductum ut crederem illum Grammaticum vulgo minus eſſe tritum. Hunc, inquam, teſtem cito ejus, quod dixi: δαὶ pro δὲ in illo Homeri loco recipi potuiſſe; nam Lib. I. cap. 32. poſt diſputationem de articulo in Interrogationibus, dicit Ariſtarchum in iſto loco: (Iliad. κ. 408.)

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων φύλακαί τε καὶ εὐναὶ &c.

etſi res ipſa articulum poſtularet, ejuſque veſtigia ibi adeſſent (uti videbis nos edidiſſe πῶς δ' αἱ) maluiſſe tamen δαὶ, quia ita ſoleret Poëta in interrogationibus. adſcribam partem illius loci, ubi cauſam ediſſerit, quia illum etiam locum tangit, de quo nos loquimur: *ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸν Ἀρίσταρχον ἐκίνει τὸ ἔθιμον τοῦ ποιητοῦ· ὃς συνήθως μὲν ἐλλείπει τοῖς ἄρθροις, συνάπτει δὲ μετὰ τὰ πύσματα τὸν δαὶ σύνδεσμον· Τίς δαί ἐσιν ὅδε ὅμιλος;* (Odyſ. α. 225.) *ποῦ δαὶ ναῦς ἔσηκε; κατὰ γὰρ τὴν προειρημένην σύνταξιν ἐπὶ τούτου πάλιν λείπει τὸ ἄρθρον. καὶ ἦν ἐγκείμενος ὁ δαὶ σύνδεσμος.* Etiam Cap. 2. hujus libri ſcribit, quod Ariſtarchus, *ἀπαιτοῦντος τοῦ λόγου τὸ ἄρθρον, πρὸς τὸ σύνηθες τοῦ ποιητοῦ ἐκὼν παρεπέμψατο· ἐκδεξάμενος μᾶλλον τὸν δαὶ σύνδεσμον, ἤπερ τὸ, αἱ, ἄρθρον.* Hic tantus Grammaticus, maximi Grammatici autoritate adductus, affirmat Poëtæ familiarem fuiſſe hanc δαὶ Conjunctionem; quod tamen ex hodiernis editionibus vix ſuſpicari licet. Ego hanc obſervationem non vanam

eſſe

esse inde credo, quia apud Aristophanem idem observavi; pauca loca adducam, nam omnium non memini. In Pluto, circa initium, Cario: τί δαὶ; Nubibus, Strepsiades ad Fœneratorem: Τί δαί σε Τλημόλεμός ποτ' εἴργαξαι κακόν; in Ranis, Bacchus ad Æschylum: τί δαὶ λέγεις σύ; in Avibus Epops de Νεφελοκοκκυγίᾳ· λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως, τίς δαὶ θεὸς πολιοῦχος ἔσαι; τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον; in Acharnensibus Dicæopolis: τί δαὶ φέρεις;

Hymno in Mercurium versu 1. pro ὑμνεῖ mavult ὕμνει in modo imperativo, ob rationes quidem probabiles; sed contra potest adferri ex Hymno in Matrem Deorum illud: Ὑμνεῖ Μοῦσα λίγεια Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο· Hic θυγάτηρ cum ὕμνει stare non posset uti vides, nisi scribas θύγατερ, quod tamen nec ipse fecit.

Eodem Hymno versu 74. Πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους, hæc annotat: *Non videtur aptam huic loco significationem habere* ἀπετάμνετο· *quare libenter reponerem* ἀπελαύνετο. vix credidi oculis meis cum hæc primum legerem; Illumne, qui tot annis felicissime hunc sermonem coluerit, qui Thesaurum ejus condiderit, de talibus dubitare? Est illa significatio huic loco aptissima, & nihil est certius; ita invenitur Iliad. σ. 528. in Clypeo Achillis, Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀργεννῶν ὀΐων. Sic etiam in Odyss. λ. 40C, in Νεκύᾳ· Βοῦς περιταμνόμενον ἠ οἰῶν πώεα καλά. Similiter in altera Νεκύᾳ Odyss. ω. 113. Βοῦς περιταμνομένους. Puto ego H. Stephanum hæc minus ignorasse nobis; verum tunc eorum non in mentem venisse; cæterum eadem hæc, ipse quanto erat dicturus melius? Jamne vides prudenter feciisse H. Stephanum quod conjecturas οὐχ ὑπωρ ἀλλ' ὄναρ oblatas contextui Poëtæ inferere dubitaverit? Ex hujus itaque Editione nostram exprimere merito tutius, quam ex cujusvis alius, cujus neque diligentia, neque fides, neque dexteritas est æque spectata, fore existimavit Editor clarissimus, cujus & voluntatem & facultatem juvandi rem literariam cognoscent & admirabuntur, qui maxime Diogenem Laërtium & Julium Pollucem, cum Commentariis rarissimis juxta ac doctissimis, quosque vix quisquam in lucem unquam prodituros speraisset, ab ipso accuratissime & nitidissime editos, viderint. Quod ad Versiones attinet, id etiam rectissime judicavit, illas quæ verbum verbo exprimunt aliis liberioribus esse præferendas; nam istæ plerunque dum solam elegantiam & proprietatem Latini sermonis sectantur, à Græco longius recedunt: hinc fit ut Lector rerum cognoscendarum avidus

vidus neglectis Græcis, quia difficile & longum est videre quid cui respondeat, solam versionem, captus simul ejus elegantia perlegat, putetque se recte legisse Homerum, quia argumentum jam teneat: quo pacto satius erat Latina seorsim edi. Cum autem Homerus edatur in gratiam eorum qui græce discere cupiunt; debent omnia ad verbum quantum fieri potest, exprimi, ne Lector abducatur à Græcis verbis longius, sed facile cernat quæ Latina illis respondeant. Exprimitur autem verbum verbo, quando respicitur etymologia & usitatior vocis significatio, minimeque inde receditur, nisi cum Latini sermonis indoles cogit. Tales versiones uti usu faciliores sunt, ita factu operosiores deprehendentur periculum facienti. Talis visa est Iliados versio recentissima, quam nos leviter denuo emendatam exhibemus; Odysseæ versionem à Sebastiano Castellione, cujus facultas in hoc genere nota erit iis qui Biblia ejus & Sibyllina solent legere, correctam damus. ubi sane plura quam speraveram mutanda inveni, etsi non nimis rigidus exactor fuerim aut proprietatis aut puritatis, utpote aliud fere agens. De erroribus typographicis, etsi literæ sint parvissimæ, ut Lucretius de atomis loquitur, te pæne securum esse ausim jubere; nam in illis rollendis, ab illo, cui unice hoc negotium commissum erat homine non indiligente, præterea à me etiam tanta diligentia adhibita fuit, quanta potuit maxima; imo nec ipse Editor dubitavit sese ad hanc curam demittere, qui sicubi unum alterumve errorem præteritum animadverteret, specimen denuo legendum reddidit.

Jam de *Homero* ipso quædam dicenda restant, tum & de reliquis ejusdem poëmatibus præter Iliadem & Odysseam. Verum quum hisce spatium hic non suppetat, de illis in præfatione Odysseæ præfixa disseremus, atque illuc benevolum Lectorem ablegamus.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α

ΟΜΗΡΟΥ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὑπόθεσις τῆς Α ΟΜΗΡΟΥ Ῥαψῳδίας.

ΧΡύσης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος παραγίνεται ἐπὶ τὸν ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων, βουλόμενος λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Χρυσηΐδα· οὐκ ἀπολαβὼν δὲ, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὕβρεως ἀποδιωχθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, ηὔξατο τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ τῶν Ἑλλήνων. λοιμοῦ δὲ γενομένου, καὶ πολλῶν, ὡς εἰκὸς, διαφθειρομένων, ἐκκλησίαν Ἀχιλλεὺς συνήγαγε. Κάλχαντος δὲ διασαφήσαντος τὴν αἰτίαν, καὶ κελεύσαντος Ἀχιλλέως ἐξιλάσκεσθαι τὸν θεὸν, Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς διηνέχθη πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ αὐτοῦ τὸ γέρας ἀπέσπασε τὴν Βρισηΐδα. Ὁ δὲ ὀργίζεται τοῖς Ἕλλησι. Θέτις δὲ τοῦ υἱοῦ δεηθέντος εἰς Ὄλυμπον ἀνελθοῦσα, ᾐτήσατο παρὰ τοῦ Διὸς ὅπως τοὺς Τρῶας ἐπικρατεστέρους τῶν Ἑλλήνων ποιήσῃ. Ἥρα δὲ γνοῦσα τοῦτο, διηνέχθη πρὸς τὸν Δία, ἕως αὐτοὺς διέλυσεν Ἥφαιστος, οἰνοχοήσας ἐν ἐκπώματι χρυσείῳ. οἱ δὲ, τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εὐωχηθέντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

Argumentum primi Libri

RAPSODIÆ HOMERI.

CHryſes ſacerdos Apollinis poſtquam veniſſet ad ſtationem navium Græcorum, liberaturus filiam ſuam Chryſeidem, neque vero eam recepiſſet, ſed contumelioſe ab Agamemnone dimiſſus eſſet, Apollinem precatur contra Græcos. Ingruente igitur peſte, poſtquam magna vis hominum, ut ſolet, interiiſſet, Achilles concionem vocat. In qua cum Calchas enarraſſet veram cauſam, Achilleſque Deum placare juſſiſſet, Agamemnon iratus invectus eſt in Achillem, vique ei abſtulit Briſeidem, quam in virtutis præmium acceperat. Quare iraſcitur (Achilles) Græcis. Verum Thetis, rogante filio, in cœlum aſcendit, aque Jove, ut Trojanis victoriam adverſus Græcos concedat, petit. Hac re comperta, Juno rixatur cum Jove, donec eos tandem Vulcanus dirimeret, vinum in poculo aureo miſcens. illis itaque cum reliquum diei genio ſuo indulſiſſent, ſomnus tandem obrepit.

Α''λφα λιτὰς Χρύσου, λοιμὸν τρατοῦ, ἔχθος ἀνάκτων.

ΜΗ̃ΝΙΝ ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε·
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν,
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι· (Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή)
Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαπρήτην ἐρίσαντε
Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Τίς τ' ἄρ' σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθείς
Νοῦσον ἀνὰ τρατὸν ὦρσε κακὴν, (ὀλέκοντο δὲ λαοί)
Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα
Ἀτρεΐδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
Στέμμα τ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν,
Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι.
Παῖδα δέ μοι λύτατε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε·
Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ
Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ,
Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε,
Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω
Ἢ νῦν δηθύνοντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα,
Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, καὶ στέμμα θεοῖο.
Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἐπείσιν,
Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργεϊ τηλόθι πάτρης
Ἰστὸν ἐποιχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.
Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὡς κε νέηαι.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς
Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠϋκόμοις τέκε Λητώ,
Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλάν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ· εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
Ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα
Ταύρων, ἠδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ,
Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ,
Τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην.
Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
Αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς.
Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκε·
Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς·

IRAM cane Dea *Calliope* Pelidæ Achillis
Pernicioſam, quæ ſexcentos Achivis dolores intulit:
Multaſque fortes animas orco præmature miſit
Heroum, & ipſos prædam diſcerpendam fecit canibus,
Alitibuſque omnibus: (Jovis autem perficiebatur conſilium)
Ex quo primum disjuncti ſunt orta contentione
Atrideſque rex virorum, & nobilis Achilles.
Quiſnam eos Deorum contentione commiſit ut pugnarent?
Latonæ & Jovis filius. Hic enim regi iratus (puli)
Morbum per exercitum excitavit peſtiferum, (peribant autem po-
Quoniam Chryſen contumelia affecerat ſacerdotem
Atrides. hic enim venerat celeres ad naves Achivorum,
Redemturuſque filiam, ferenſque infinitum pretium liberationis,
Infulamque habens in manibus longe jaculantis Apollinis,
Aureo cum ſceptro: & ſupplex oravit omnes Achivos,
Atridaſque imprimis, duos duces populorum,
Atridæque, & alii bene ocreati Achivi,
Vobis quidem dii dent, cœleſtes domos habentes
Excindere Priami urbem, & feliciter domum reverti. (accipite:
Filiam autem mihi ſolvite dilectam, & hoc pretium liberationis
Reveriti Jovis filium longe jaculantem Apollinem.
Tunc alii quidem omnes comprobarunt Achivi, (pretium:
Reverendumque eſſe ſacerdotem, & ſplendidum accipiendum
At non Atridæ Agamemnoni placuit animo,
Sed contumelioſe dimiſit, & minacem ſermonem addidit,
Ne te, ſenex, cavas ego apud naves offendam,
Vel nunc commorantem, vel poſthac reverſum,
Ne forte tibi non proſit ſceptrum, & infula Dei.
Hanc autem ego non prius dimittam quam eam & ſenectus adeat,
Noſtra in domo, Argis, procul a patria
Telam percurrentem, & meum lectum inſternentem.
Quare abi, ne me irrites, ſalvus ut redeas.
Sic dixit: timuit autem ſenex, & paruit mandato,
Et ivit tacitus ad littus multum ſtrepentis maris.
Et multum deinde ſeorſum iens ſupplicavit ſenex
Apollini regi, quem pulchricoma peperit Latona,
Audi me, argenteum arcum gerens, qui Chryſam tueris,
Cillamque mirandam, Tenedoque fortiter imperas,
Smintheu: ſi quando tuo venuſto templo tectum impoſui,
Vel ſi quando tibi pingues coxas cremavi
Taurorum, & caprarum, hoc mihi perfice votum,
Pendant pœnas Danai ob meas lachrymas tuis ſagittis.
Sic dixit orans. & eum audivit Phœbus Apollo:
Deſcenditque ex cœli verticibus iratus animo,
Arcum humeris geſtans, & undique tectam pharetram.
Clangoremque dederunt ſagittæ in humeris irati
Cum ſe moveret, ipſeque ibat nocti ſimilis. *tectus caligine.*
Sedit deinde procul a navibus, & ſagittam emiſit:
Terribiliſque clangor edebatur argentei arcus.
Mulos quidem primum invaſit, & canes veloces:

Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἀφιεὶς,
Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.
Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ ςρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο·
Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.
Τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Τοῖσι δ' ἀνιςάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω
Ἂψ ἀπονοςήσειν, εἴκεν θάνατόν γε φύγοιμεν·
Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα,
Ἢ καὶ ὀνειροπόλον, (καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐςιν)
Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης,
Αἴκέν πως ἀρνῶν κνίσσης, αἰγῶν τε τελείων
Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέςη
Κάλχας Θεςορίδης οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριςος,
Ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.
Καὶ νήεσσ' ἡγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
Ἣν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν,
Ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με Διῒ φίλε μυθήσαθαι
Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος.
Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον,
Ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καί οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ,
Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ
Ἐν ςήθεσσιν ἑοῖσι. σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Θαρσήσας μάλα, εἰπὲ θεοπροπιὸν ὅ, τι οἶσθα.
Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον, ᾧτε σὺ Κάλχαν
Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
Σοὶ κοίλῃς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει
Συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς,
Ὃς νῦν πολλὸν ἄριςος ἐνὶ ςρατῷ ἔυχεται εἶναι.
Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων,
Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης·
Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησ' Ἀγαμέμνων,
Οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει·
Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει,
Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην
Ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
Ἐς Χρύσην. τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν.
Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέςη
Ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

Ἀχνύ-

Cæterum poſtea ipſis ſagittam mortiferam immittens,
Feriebat: & ſemper rogi cadaverum ardebant frequentes.
Novem quidem dies per exercitum ferebantur ſagittæ Dei:
Decimo vero ad concionem vocavit exercitum Achilles.
Hujus enim animo indiderat Dea candidas ulnas habens Juno:
Quia curam gerebat Danaorum, quod morientes videret.
Hi autem poſtquam congregati ſunt, in unumque convenerunt,
Inter eos ſurgens locutus eſt pedes velox Achilles,
Atride, nunc nos iterum errantes puto
Retroceſſuros, (modo mortem effugerimus)
Siquidem ſimul bellumque domat & peſtis Achivos.
Quare age, aliquem vatem conſulamus, vel ſacerdotem,
Vel & conjectorem, (etenim ſomnium quoque ab Jove eſt)
Qui dicat, cur tantopere iratus ſit Phœbus Apollo:
Utrum hic *nos* ob vota non redd.ta incuſet, an ob hecatomben,
Si forte agnorum nidoris caprarumque lectarum
Particeps velit a nobis peſtem depellere.
Ille quidem ſic locutus reſedit: interque eos ſurrexit
Calchas Theſtorides augurum longè optimus,
Qui noverat & præſentia, & futura, & præterita,
Et navibus dux fuerat Achivorum ad Ilium,
Sua vaticinandi arte, quam ei dederat Phœbus Apollo:
Qui cordatus ipſis concionatus eſt, & dixit,
O Achilles, jubes me, Jovi care, eloqui
Iram Apollinis longe jaculantis regis.
Tibi quidem ego dicam: ſed tu paciſcere, & mihi jura,
Omnino te mihi propenſum verbis, & manibus opem laturum.
Profecto enim credo virum iratum iri, qui longe lateque omnibus
Argivis imperat, cuique obediunt Achivi.
Potentior enim rex quando iraſcitur viro inferiori,
Quamvis equidem iram vel eodem die concoquat,
At certe & poſtea retinet ſimultatem donec perfecerit
Suo in pectore. tu itaque perpende num me ſis ſervaturus.
Hunc autem reſpondens alloquutus eſt pedes velox Achilles,
Confiſus valde, dic vaticinium quodcunque ſcis.
Non enim per Apollinem Jovi carum, cui tu, Calcha,
Supplicans Danais vaticinia pandis,
Quiſquam me vivo & terram intuente,
Tibi cavas ad naves violentas manus inferet
Cunctorum Danaorum: nequidem ſi Agamemnonem dixeris,
Qui nunc longe præſtantiſſimus in exercitu fertur eſſe.
Tum vero cepit animum, & dixit vates inculpatus,
Neque hic *nos* ob vota non reddita incuſat, neque ob hecatomben:
Sed gratiâ ſacerdotis, quem contumeliâ affecit Agamemnon,
Neque dimiſit filiam, & non accepit pretium liberationis.
Idcirco dolores intulit Apollo, & adhuc inferet:
Neque hic prius a peſte noxias manus abſtinebit,
Quam patri dilecto reddatur nigra oculis puella
Inempta, ſine pretio, & ducatur ſacra hecatombe
In Chryſen. tunc ipſum forte placatum flexerimus.
Ille quidem ita loquutus conſedit. inter eos autem ſurrexit
Heros Atrides late dominans Agamemnon

Ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
Πίμπλαντ', ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.
Κάλχαντα πρώτιστα κάκ' ὀσσόμενος προσέειπε,
Μάντι κακῶν, οὔ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας·
Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
Ἔσθλὸν δ' οὔδέ τί πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσσας·
Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις
Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν Ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλαὰ ποινὰ
Οὐκ ἔθελον δέξασθαι. ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
Οἴκοι ἔχειν· καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
Κουριδίης ἀλόχου. ἐπεὶ οὔ ἕθεν ἐστὶ χερείων
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτέ τι ἔργα.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον.
Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος
Ἀργείων ἀγέραστος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε.
Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀτρεΐδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
Οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά·
Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται,
Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἴκέ ποθι Ζεὺς
Δῷσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Μηδ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Κλέπτε νόῳ· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
Ἠὲ ἐέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὖτως
Ἧσθαι δευόμενον· κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ,
Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·
Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
Ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
Ἄξω ἑλών· ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἵκωμαι.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις·
Νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν,
Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβην
Θείομεν, ἐν δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον
Βήσομεν· εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,
Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἠὲ σὺ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
Τὸν δ' αὖ πάρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ὦ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον,
Πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν,
Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι;
Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἠλυθον αἰχμητάων
Δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτί μοι αἴτιοί εἰσιν.
Οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,

Οὐδέ

Indignatus: iraque valde præcordia circumfusa caligine
Plena erant, & oculi ejus igni lucenti similes erant.
Calchanta primum torve intuens alloquutus est,
Vates malorum, nunquam mihi utile dixisti:
Semper animo tuo jucundum est mala vaticinari:
At bonum nondum aliquod dixisti verbum, neque perfecisti:
Et nunc inter Danaos vaticinans concionaris,
Quasi idcirco ipsis Apollo dolores struat,
Quoniam ego puellæ Chryseidis splendidum liberationis pretium
Noluerim accipere: sed malim ipsam
Domi habere: etenim Clytemnestræ praefero,
Ductæ juveni uxori: etenim ipsa inferior non est
Neque corpore, neque oris habitu, neque mente, nec ullis artifi-
Verum & sic volo reddere, si hoc est melius. (ciis.
Malo ego populum salvum esse, quam perire.
Sed mihi præmium statim præparate, ut non solus
Argivorum præmio carearn: si quidem id non deceret.
Videtis enim hoc omnes, quod meum præmi um abit alio.
Huic autem respondit postea pedibus præstans divinus Achilles,
Atride gloriossime, avidissime omnium,
Qui tibi dabunt præmium magnanimi Achivi?
Non omnino scimus communia ullibi reposita multa.
Sed quæ quidem ex urbibus deprædati sumus, ea divisa sunt,
Populos autem non decet iterum collecta hæc congregare.
Sed tu quidem nunc hanc Deo permitte: at Achivi
Tripliciter quadrupliciterque compensabimus, si quando Jupiter
Det urbem Trojam bene munitam diripere.
Hunc autem respondens allocutus est rex Agamemnon,
Ne sic quidem quamvis *sis* fortis, divine Achilles,
Dolose agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis.
Numquid vis ut ipse habeas præmium, sed me frustra
Sedere indigentem; jubesque me hanc reddere?
Sed si dabunt præmium magnanimi Achivi,
Satisfacientes animo *meo*, ut æquale sit pretio:
Sin autem non dederint, ego certe ipse auferam
Vel tuum, vel Ajacis veniens præmium, vel Ulyssis
Abducam ablatum: & is indignabitur ad quem venero.
Verum de his post consultabimus etiam alias.
Nunc autem age navem nigram deducamus in mare vastum,
Et remiges peritos cogamus, hecatombenque
Imponamus, & ipsam Chryseida pulchram-genas
Conscendere faciamus. & aliquis præfectus ex proceribus sit,
Vel Ajax, vel Idomeneüs, vel divinus Ulysses.
Vel tu Pelide, omnium terribilissime virorum,
Ut nobis Apollinem places sacris factis.
Hunc autem torve intuitus alloquutus est pedes velox Achilles,
Heu impudentia indute, vafer,
Quomodo aliquis tibi promptus obediens verbo sit Achivorum,
Vel ut ad insidias eat, vel adversus viros fortiter pugnet?
Non enim ego Trojanorum gratia veni bellicosorum
Huc pugnaturus; (quippe qui culpa in me carent.)
Non enim unquam meas boves abegerunt, neque equos,

Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ
Καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα·
Ἀλλά σοι, ὦ μεγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς,
Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα,
Πρὸς Τρώων, τῶν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις·
Καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
Ὥ, ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.
Οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο
Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἢν ποτε δασμὸς ἵκηται,
Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
Ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' ὀΐω,
Ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται· οὐδέ σ' ἔγωγε
Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν· παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
Οἵ κέ με τιμήσουσι· μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς.
Ἔχθιστος δέ μοι ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων.
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσί τε σῇς, καὶ σοῖς ἑτάροισι,
Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε,
Ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι
Πέμψω· ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρῃον
Αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, συγέῃ δὲ καὶ ἄλλος
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.
Ὣς φάτο. Πηλεΐωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Τοὺς μὲν ἀναΐξήσειεν, ὁ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίξοι,
Ἦὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος· ἦλθε δ' Ἀθήνη
Οὐρανόθεν. πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε·
Στῆ δ' ὄπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα,
Οἴῳ φαινομένη, τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὁρᾶτο.
Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνω
Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίπτ' αὖτ' Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος εἰλήλουθας;
Ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελέσθαι ὀΐω,
Ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Ἥλθον

Neque unquam in Phthia fertili, alma,
Fruges populati ſunt: plurimi ſiquidem interjacent
Monteſque opaci, mareque ſonorum.
Sed te, o impudentiſſime, una ſecuti ſumus, ut tu gauderes,
Ulturi Menelai tuique gratia, o caninum os,
Trojanos, quos neque revereris, neque curas:
Te vero mihi præmium ablaturum minaris,
Cujus cauſa multum laboravi, dederuntque mihi Achivi.
Non equidem tibi unquam æquale habiturus ſum præmium, quando
Trojanorum exciderint celeberrimam urbem. (Achivi
At majorem partem impetuoſi belli
Manus meæ gubernant: ſed ſi quando diviſio contigerit,
Tibi præmium *erit* multo majus; ego parvumque dilectumque
Habens veniam ad naves, poſtquam defeſſus ero pugnando.
Quare abibo in Phthiam: quoniam multo ſatius eſt
Domum ire cum navibus nigris: neque te puto,
Hic inhonoratus quum ſis, divitias & opes exhauſturum.
Huic autem reſpondit poſtea rex virorum Agamemnon,
Fugias ſane, ſi tibi animus eſt: neque te ego
Rogo gratia mei manere: apud me & alii erunt,
Qui me honorabunt: & maxime providus Jupiter.
Inimiciſſimus autem mihi es regum Jovis alumnorum:
Semper enim tibi contentioque grata, bellaque, pugnæque.
Quod ſi viribus adeo vales, profecto Deus tibi hoc dedit.
Domum reverſus cum navibuſque tuis, tuiſque commilitonibus,
Myrmidonibus impera: te autem ego nihil moror,
Neque moveor *tua* ſimultate: & ſic tibi denunciabo,
Quoniam a me aufert Chryſeida Phœbus Apollo,
Hanc quidem ego cum navique mea, & meis commilitonibus
Dimittam: ego autem abducam Briſeida pulchram genas,
Ipſe veniens ad tentorium, tuum præmium: ut bene intelligas
Quanto potentior ſim te: timeatque itidem alius
Æqualem *ſe* mihi dicere, & comparari contra.
Sic dixit. Pelidæ autem dolor exarſit, animuſque ejus
In pectoribus conſultis bifariam cogitavit,
Utrum ipſe gladio acuto ſtricto a femore,
Hos quidem dimoveret, & Atridem interficeret;
An iram ſedaret, compeſceretque furorem.
Dum ille hæc agitabat mente & animo,
Educebatque e vagina magnum enſem: tum venit Pallas
Cœlitus. præmiſerat enim Dea ulnis candida Juno
Ambos ſimul *ex* animo amanſque, curanſque.
Et ſtetit a tergo, & flava coma prehendit Pelidem,
Soli apparens, aliorum vero nullus videbat.
Tum vero expavit Achilles: & reſpiciens, ſtatim cognovit
Palladem Minervam, terribiles enim ei oculi viſi ſunt.
Et eam compellans, verbis volucribus allocutus eſt,
Cur huc ægidem habentis Jovis progenies veniſti?
An injuriam viſura Agamemnonis Atridæ?
Sed tibi edico, id quod & perfectum iri puto,
Suis ſuperbiis cito tandem animum perdet.
Hunc autem rurſus alloquuta eſt Dea cæſios oculis Minerva;

Ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τελευμένος, αἶκε πίθηαι,
Οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἧκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄμφω ὁμῶς θυμῷ Φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
Ἀλλ' ἄγε λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἕλκεο χειρί.
Ἀλλ' ἤτοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, ὡς ἔσεταί περ.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα,
Τ' βριος εἵνεκα τῆσδε. σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος αἰρύσασθαι,
Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ὅ,ς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.
Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν·
Ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησε
Μύθῳ Ἀθηναίης. ἡ δ' οὐλυμπόνδε βεβήκει,
Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, μετὰ δαίμονας ἄλλους.
Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε, καὶ οὔπω λῆγε χόλοιο,
Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
Οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι,
Οὔτε λόχον δ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
Τέτληκας θυμῷ. τὸ δέ τοι κὴρ εἶδεται εἶναι.
Ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν αὐτίον εἴπῃ.
Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε
Φύλλά τε καὶ φλοιόν· νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας
Πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὃ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὅρκος·
Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν
Ξύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ,
Χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις
Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
Ὣς φάτο Πηλείδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· ἕζετο δ' αὐτός.
Ἀτρείδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστωρ
Ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς,
Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.
Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
Ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
Ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν,
Ὤ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.
Ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν,

Veni ego ſedatura tuam iram (ſi modo parueris)
Cœlitus, præmiſitque me Dea candidis ulnis Juno,
Ambos ſimul ex animo diligenſque curanſque.
Quare age, quieſcea contentione, neque enſem ſtringe manu:
Sed verbis quidem conviciator, ſicut erit.
Sic enim edico, quod & perfectum erit:
Et aliquando tibi ter tot aderunt ſplendida dona,
Injuriæ cauſa hujus. tu autem cohibe te, & obtempera nobis.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt pedes velox Achilles,
Oportet certe veſtrum, Dea, conſilium ſequi,
Quantumvis ſim animo iratus: ita enim melius.
Quiſquis Diis obtemperaverit, magis quoque exaudiuntipſum.
Dixit, & in argenteo capulo continuit manum violentam,
Et retro in vaginam condidit magnum enſem, neque fuit inobediens
Conſilio Minervæ. hæc autem in cœlum abiit,
In domos ægidem habentis Jovis, ad deos reliquos:
Tum vero Pelides aſperis verbis
Atridem alloquutus eſt, & nondum iram poſuerat;
Vinolente, canis oculos habens, & cor cervi,
Neque unquam in bellum una cum populo armari,
Neque ad inſidias ire cum fortioribus Achivorum
Suſtines animo. hoc enim tibi mors videtur eſſe.
Certe multo ſatius eſt, in exercitu amplo Achivorum
Dona auferre *illius*, quicunque tibi contradixerit:
Populi vorator Rex, quoniam hominibus nullius pretii imperas.
Certe enim, Atride, nunc poſtremam contumeliam feciſſes.
Sed tibi edico, atque adeo magnum juramentum juro,
Næ per hoc ſceptrum, quod quidem unquam folia & ramos
Producet, poſtquam primum truncum in montibus reliquit,
Neque repullulabit, (circum enim ferrum illud delibravit
Foliaque & corticem) & nunc id Achivi
In manibus portant judices, qui que jura
A Jove tuentur: hoc autem tibi erit magnum juramentum:
Certe aliquando Achillis deſiderium aderit Achivis
Univerſis. his autem non poteris, doleas licet,
Prodeſſe, quando multi ab Hectore homicida
Morientes cadent: tu vero intus animum lacerabis
Iratus, quod fortiſſimum Achivorum non honoraris.
Sic dixit Pelides: & ſceptrum projecit in terram
Aureis clavis diſtinctum. ipſeque conſedit.
Atrides vero ex altera parte iraſcebatur. inter eos autem Neſtor
Suaviloquus ſurrexit, argutus Pyliorum orator,
Cujus etiam a lingua melle dulcior fluebat ſermo.
Illi jam duæ ætates articulata voce loquentium hominum
Defecerant, qui cum ipſo antea ſimul nutriti fuerant & geniti
In Pylo admodum divina, inter tertios autem regnabat.
Qui ipſis prudens concionatus dixit:
O Dii immortales, certe magnus luctus Achivam terram invadet.
Certe lætabitur Priamus, Priamique filii,
Cæterique Trojani valde gaudebunt animo,
Si de vobis hæc omnia reſciverint altercantibus,

Οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐςὲ μάχεσθαι.
Ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἔςον ἐμεῖο.
Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν
Ἀνδράσιν ὡμίλησα, καὶ οὔ ποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον.
Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε ποιμένα λαῶν,
Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολύφημον,
Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο
Φηρσὶν ὀρεσκώοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθὼν,
Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
Καὶ μαχόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγώ. κείνοισι δ' ἂν οὔτις
Τῶν, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο·
Καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον·
Μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην,
Ἀλλ' ἔα ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
Μήτε σὺ Πηλεΐδη ἤθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
Ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, ὥτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐξιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων·
Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
Πᾶσι δὲ σημαίνειν· ἅτιν' οὐ πείσεσθαι ἴω.
Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι;
Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
Εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅ, ττί κεν εἴποις.
Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε
Σήμαιν'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὀΐω.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης
Οὔτε σοὶ, οὔτέ τῳ ἄλλῳ, ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·
Τῶν δ' ἄλλων ἅμοι ἐξὶ θοὴ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
Τῶν οὐκ ἄν τι Φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο.
Εἰ δ', ἄγε μὴν πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε·
Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.
Ὣς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν
Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Πηλεΐδης μὲν ἔπι κλισίας καὶ νῆας ἐΐσας
Ἤϊε σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν·
Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν,
Ἐς δ' ἐρέτας ἐκρῖνεν εἰκοσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην

Qui quidem consilio Danais antecellitis, & pugnando.
Quin obedite; cum ambo juniores sitis me.
Jam enim ego quoque olim cum fortioribus quam vos estis,
Viris consuetudinem habui, nec unquam me illi parvi penderunt.
Quippe nunquam tales vidi viros, neque facile videro,
Qualis Pirithousque fuit, Dryasque princeps populorum,
Et Cæneus, & Exadius parque Deo Polyphemus,
Et Theseus Ægei filius persimilis immortalibus.
Fortissimi certe illi terrestrium *erant* virorum.
Fortissimi sane erant, & cum fortissimis pugnabant
Centauris monticolis, & immaniter interemerunt.
Et quidem cum illis habebam consuetudinem Pylo profectus,
Procul ex Apia terra. evocaverant autem ipsi.
Et pugnabam pro viribus ego: cum illis autem nullus
Eorum, quales nunc homines sunt terrestres, pugnaret:
Et tamen mea consilia audiebant, meoque obtemperabant dicto.
Quare obedite & vos, obedire siquidem melius.
Neque tu ab isto (utut fortis) auferas puellam,
Sed sine ut ei primum dederunt præmium Achivi:
Neque tu, Pelide, velis contendere regi
Viribus adversis: nondum enim parem ei sortitus est honorem
Sceptriger rex, cui Jupiter gloriam dedit.
Quod si tu fortior es, Dea te genuit mater:
At hic potentior est, quia pluribus imperat.
Atride, tu autem compesce tuam iram: ego autem
Supplicabo Achilli, ut ponat iram, qui magnum omnibus
Propugnaculum Achivis est belli mali.
Hunc autem vicissim allocutus est rex Agamemnon:
Sane hæc omnia, senex, apprime recte dixisti.
Sed hic vir vult supra omnes esse alios,
Omnes esse in sua potestate vult, omnibus & dominari,
Omnibus & præcipere, quæ non persuasurum puto.
Quod si ipsum bellatorem fecerunt Dii immortales,
An propterea ei dicere contumelias fas est?
Huic autem interpellato sermone respondit divinus Achilles,
Certe timiduque & nullius pretii vocari deberem,
Si jam tibi in omni re cessero quamcumque dixeris.
Aliis hæc præcipias, nec mihi
Jmperes: non enim me amplius tibi obtemperaturum opinor.
Sed aliud tibi dicam, tuque in mente tua recondc.
Manibus equidem non ego pugnabo gratia puellæ (dedistis:
Neque tecum, neque cum alio quovis, quum a me aufertis quod
Aliarum autem rerum, quæ mihi sunt velocem apud navem nigram,
Harum utique nihil auferes abripiens invito me. (300
Sin minus, age, fac periculum, ut cognoscant & hi:
Statim tibi sanguis niger fluet per lanceam.
Sic hi contrariis contendentes verbis
Surrexerunt: solverunt autem concionem apud naves Achivorum.
Pelides quidem ad tentoria & naves æquales
Abiit cumque Menœtiade suisque commilitonibus:
Atrides autem navem velocem in mare deduxit,
Et in eam remiges elegit viginti, & hecatomben

Βῦσε θεῷ· ἀνὰ δὲ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον
Ἷσεν ἀγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα.
Λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν·
Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
Ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελήεσσας ἑκατόμβας
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ βῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
Κνίσση δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.
Ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
Λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ.
Ἀλλ' ἴγε Ταλθύβιόν τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπε,
Τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε,
Ἔρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Χειρὸς ἑλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρῃον·
Εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἰὼν δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι
Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ βίγιον ἔσται.
Ὥς εἰπὼν, πρόϊει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Τὼ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ βῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην.
Τὸν δ' εὗρον παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἥμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
Τὼ μὲν ταρβήσαντε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα,
Στήτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο.
Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε,
Χαίρετε κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι, ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν·
Ἆσσον ἴτ'· οὔτί μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
Ὅς σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
Καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν· τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων
Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων,
Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὖτε
Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι
Τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ἴγ' ὀλοῇσι φρεσὶ βύει,
Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ,
Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρῃον,
Δῶκε δ' ἄγειν· τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
Ἡ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Δακρύσας, ἑτάρων ἀφαρ ἵζετο νόσφι λιασθείς,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνὺς,
Μῆτερ, ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα,
Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
Ἦ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
Ὣς φάτο δακρυχέων. τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
Ἥμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, ἠΰτ' ὀμίχλη·
Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,

Χει-

Impoſuit Deo: & Chryſeidem pulchras genas habentem
Collocavit ducens: dux autem conſcendit ſapiens Ulyſſes.
Hi quidem conſcenſa navi, innavigabant humidas vias.
Exercitum autem Atrides luſtrari juſſit.
Illique luſtrabantur, & in mare ſordes projiciebant.
Sacrificabantque Apollini perfectas hecatombas
Taurorum & caprorum juxta littus maris infructuoſi.
Nidorque ad cœlum ibat circumfuſus fumo.
Sic hi quidem hæc operabantur in caſtris: necdum Agamemnon
Ceſſabat a contentione, quam principio interminatus fuerat Achilli.
Sed is Talthybiumque & Eurybatem affatus eſt:
(Qui ei erant præcones & ſeduli miniſtri.)
Abite ad tentorium Pelidæ Achillis,
Manu prehenſam abducite Briſeida pulchris genis.
Quod ſi non dederit, egomet auferam
Veniens cum pluribus: quod ei & acerbius erit.
Sic fatus, miſit ultro, duraque mandata addidit.
Hique inviti ibant juxta littus maris infructuoſi:
Myrmidonumque ad tentoriaque & naves pervenerunt.
Et invenerunt apudque tentorium & navem nigram
Sedentem: neque ſane hos intuitus lætatus eſt Achilles.
Hi quidem perterriti, & reveriti Regem,
Stabant, nec quicquam eum alloquebantur, nec interrogabant.
Cæterum hic cognovit animo ſuo dixitque,
Salvete præcones, Jovis nuncii, atque etiam hominum:
Propius accedite; nihil mihi vos culpandi, ſed Agamemnon,
Qui vos miſit Briſeidis cauſa puellæ.
Quare age, generoſe Patrocle, educ puellam,
Et ipſis trade ut abducant: vos ipſi vero teſtes eſtote
Coram Diis beatis, coramque mortalibus hominibus,
Et coram rege immiti, ſi unquam poſthac
Opus me fuerit ad indignam peſtem arcendam
Ab aliis. certe enim ille perniciosis conſiliis furit,
Neque poteſt intelligere ſimul præſentia & futura,
Ut ſibi apud naves ſalvi pugnent Achivi.
Sic dixit. Patroclus autem caro paruit ſodali,
Eduxitque e tentorio Briſeida pulchris genis,
Et tradidit abducendam: illi autem redibant ad naves Achivorum;
Tum illa invita una cum his mulier ibat. Sed Achilles
Lachrymans, a ſociis ſtatim ſedit ſeorſim ſeparatus,
Littus ad maris cani, inſpiciens nigrum pontum.
Multumque matri dilectæ ſupplicavit manus porrigens,
Mater, quandoquidem me peperiſti brevis ævi futurum,
Honorem ſaltem mihi debebat Olympius tribuere
Jupiter altitonans: nunc autem ne tantillum quidem me honoravit.
Certe enim me Atrides late dominans Agamemnon
Contumelia affecit: qui ablatum habet præmium, ipſe poſtquam eripuit.
Sic dixit lachrymas fundens. Hunc autem audivit veneranda mater,
Sedens in profunditatibus maris apud patrem ſenem:
Raptimque emerſit e cano mari, velut nebula;
Et ante ipſum ſedit lachrymas fundentem,

Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον, τί κλαίεις, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδομεν ἄμφω.
Τὴν δὲ βαρυσενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω;
Ὤχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος,
Τήν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον·
Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος,
Ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
Στέμμα τ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ· καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς,
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ
Αἰδεῖσθαί θ' ἱερέα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ,
Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο. τοῖο δ' Ἀπόλλων
Εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν·
Ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, αἱ δέ νυ λαοὶ
Θνῄσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο
Πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἤμμι δὲ μάντις
Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο·
Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι.
Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστὰς
Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί.
Τὴν μὲν γὰρ σὺν νηῒ βοὴν ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ
Ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι.
Τὴν δὲ νέον κλισίηθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
Κούρην Βρισῆος, τήν μοι δόσαν υἷες Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος.
Ἐλθοῦσ' Οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, εἴ ποτε δή τι
Ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς, ἠὲ καὶ ἔργῳ.
Πολλάκι γάρ σέο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
Εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέι Κρονίωνι
Οἴη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι.
Ἥρη τ', ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν,
Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων· ὃ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων.
Ὃς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων·
Τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοὶ, οὐδ' ἔτ' ἔδησαν.
Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων,
Αἴκέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα τῖλσαι Ἀχαιοὺς
Κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
Γνῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισε.

Τὸν

Manuque eum demulsit, & verba fecit, & compellavit,
Fili, quid flες, & quis tuam mentem invasit mœror?
Dic, ne tegas animo, ut sciamus ambo.
Hanc autem graviter suspirans allocutus est pedes velox Achilles,
Nosti: cur hæc omnia tibi conscia dicam?
Ivimus in Theben sacram urbem Eëtionis,
Hanc diripuimus, & adduximus huc omnia:
Et hæc quidem recte diviserunt inter se Achivi,
Elegerunt autem Atridæ Chryseida pulchris genis:
Chryses autem postea sacerdos longe jaculantis Apollinis
Venit ad veloces naves Achivorum ære loricatorum,
Redempturusque filiam, ferensque infinitum pretium liberationis,
Infulamque habens in manibus longe jaculantis Apollinis,
Aureo cum sceptro: & supplex oravit omnes Achivos,
Atridas autem imprimis duos duces populorum.
Tunc alii quidem omnes comprobarunt Achivi
Reverendumque esse sacerdotem, & splendidum accipiendum re-
At non Atridæ Agamemnoni placuit animo, (demptionis pretium:
Sed contumeliose dimisit, & minacem sermonem addidit.
Tum iratus senex rursus abivit: huncque Apollo.
Precantem exaudivit, quoniam ei carissimus erat:
Immisitque Argivis pestiferam sagittam, populique
Moriebantur confertim: & ferebantur missilia Dei
Quoquo versus per exercitum latum Achivorum. & nobis vates
Peritus in concione narrabat vaticinia Apollinis:
Statim ego primus hortabar Deum placari.
Sed Atridem deinde ira cepit: statimque exurgens
Interminatus est verbum, quod jam perfectum est.
Illam siquidem cum navi veloci nigris oculis Achivi
Ad Chrysem deducunt, feruntque dona Apollini.
Etenim nuper e tentorio iverunt præcones ducentes
Puellam Brisei, quam mihi dederant Achivi.
Sed tu, si quidem potis es, fer opem filio tuo.
Profecta ad cœlum Jovem precare, si ulla unquam in re
Vel verbo profuisti Jovi, vel etiam facto.
Sæpe enim te patris in ædibus audivi
Gloriantem, quum dicebas, ab atras nubes cogente Saturnio
Solam inter immortales indignam cladem avertisse,
Quando eum colligare cœlestes voluerunt alii,
Junoque, & Neptunus, & Pallas Minerva:
Sed tu eum superveniens, Dea, liberasti a vinculis,
Statim Centimanum vocans in excelsum olympum,
Quem Briareum vocant Dii, homines autem omnes
Ægæonem: is enim viribus suo patre præstantior,
Qui apud Saturnium sedebat honore lætus.
Quem extimuerunt immortales Dii, neque amplius ligaverunt.
His nunc illi in memoriam revocatis asside, & prehende genua,
Si quo modo velit Trojanis opem ferre,
Ad puppes vero usque & ad mare concludere Achivos
Cæsos, ut omnes plectantur ob regem,
Sentiat autem & Atrides late dominans Agamemnon
Suam culpam, quod fortissimum Achivorum nihil honoravit.

Huic

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα,
Ὤμοι τέκνον ἐμὸν, τί νυ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα;
Αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
Ἧσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν·
Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων
Ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισι.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ
Εἶμ' αὐτὴ πρὸς ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴκε πίθηται.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι,
Μήνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα· (θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο)
Δωδεκάτῃ δέ τοι αὖθις ἐλεύσεται οὔλυμπόνδε·
Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Καί μιν γουνάσομαι, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
Χωόμενον κατὰ θυμὸν ἐϋζώνοιο γυναικὸς,
Τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἐς Χρύσην ἵκανεν, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
Ἱςία μὲν ςείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηῒ μελαίνῃ·
Ἱςὸν δ' ἱςοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
Καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς,
Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.
Ἐκ δὲ Χρυσηῒς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεὺς
Πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καί μιν προσέειπεν,
Ὦ Χρύση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασσώμεθ' Ἄνακτα,
Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύςονα κήδε' ἐφῆκεν.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα Θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην
Ἑξείης ἔςησαν ἐΰδμητον περὶ βωμόν.
Χερνίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
Τοῖσιν δὲ Χρύσης μεγάλ' ἔυχετο, χεῖρας ἀνασχὼν,
Κλῦθί μευ Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.
Ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες ἐυξαμένοιο,
Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ,
Ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον.
Ὣς ἔφατ' ἐυχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἔυξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον
Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

Αὐ-

Huic respondit deinde Thetis lachrymas effundens,
Heu fili mi, cur te enutrivi, quem malo fato peperi?
O utinam apud naves sine lachrymis & illæsus
Sederes: nam certe tibi fata instant nec procul absunt:
Sed nunc simul & cito moriturus, & ærumnosus supra omnes
Es: idcirco te malo fato peperi in ædibus.
Hoc autem dictura verbum Jovi gaudenti fulmine
Vadam ipsa in Olympum nivosum, si forte obediat.
Sed tu quidem nunc navibus assidens velocibus
Indignare Achivis, & bello abstine prorsus.
Jupiter enim in Oceanum ad inculpatos Æthiopas
Hesternus abiit ad convivium. (Diique simul omnes sequuti sunt)
Duodecimo autem redibit in cœlum:
Et tunc postea vadam Jovis ad ære fundatam domum,
Et ejus genibus advolvar, & eum persuasum iri puto.
Sic locuta abiit: illum autem reliquit ibi
Iratum animo propter mulierem eleganter cinctam,
Quam vi ab invito abstulerant. Verum Ulysses
In Chrysen pervenit, ducens sacram hecatomben.
Qui postquam portum valde profundum intraverant,
Vela quidem legerunt, posueruntque in navi nigra:
Malum autem receptaculo ejus admoverunt rudentibus demissum
Statim: & hanc in portum egerunt remis,
Anchorisque jactis retinacula alligaverunt:
Verum & ipsi exierunt in littus maris:
Et hecatomben exposuerunt longe jaculanti Apollini.
Sed & Chryseis navi exivit pontigrada.
Hanc quidem postea ad altare ducens sapiens Ulysses,
Patri caro in manus posuit, & eum allocutus est,
O Chryse, misit me rex virorum Agamemnon,
Filiamque tibi ut ducerem, Phœboque sacram hecatomben
Sacrificarem pro Danais, ut placaremus Apollinem,
Qui modo Argivis acerbissimos dolores immisit.
Sic locutus, in manus posuit. Ille autem accepit gaudens
Filiam suam: illique statim Deo splendidam hecatomben
Ordine statuerunt rite ædificatum circa altare.
Et manus deinde lavarunt, & molas sumpserunt.
Inter eos autem Chryses alta voce precabatur, manibus sublatis,
Audi me Apollo, qui Chrysen tueris,
Cillamque mirandam, Tenedoque potenter imperas.
Jam quidem aliquando me antea exaudisti precantem,
Et honorasti me, multumque læsisti populum Achivorum:
Item & nunc mihi hoc perfice votum,
Jam nunc a Danais indignam pestem remove.
Sic dixit orans: eumque exaudivit Phœbus Apollo.
Cæterum postquam precati fuerunt, & molas projecerunt, (runt,
Cervicem retro egerunt primum, & jugularunt, & pellem detraxe-
Femoraque execuerunt, adipeque cooperuerunt,
Duplicata, & ipsis frusta cruda imposuerunt.
Adolebat autem in lignis fissis senex, & insuper generosum vinum
Libabat: juvenesque secus illum tenebant quinquefidum veru quis-
que manibus.

Sed

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλαγχν' ἐπάσαντο,
Μίσυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἴσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεξέψαντο ποτοῖο·
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δὲ παννημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
Καλὸν ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν,
Μέλποντες Ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
Τοῖσιν δ' ἵκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνέμῳ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν·
Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
Ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθα.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
Τ' ψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν·
Αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε.
Αὐτὰρ ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισι
Διογενὴς Πηλέος υἱὸς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Οὔτέ ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,
Οὔτέ ποτ' ἐς πόλεμον γ'· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
Αὖθι μένων, ποθέεσκε δ' ἀϋτὴν τε πτόλεμόν τε.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες
Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε· Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων
Παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, Οὔλυμπόν τε·
Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἡμένον ἄλλων
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
Καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
Σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἐλοῦσα,
Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα,
Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα,
Ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ·
Τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων
Ἔπλετ'· ἀτάρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
Ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον, ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ·
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
Τίσιν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ.
Ὣς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἧστο. Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων,
Ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ ἤρετο δεύτερον αὖθις,
Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑποσχεσ, καὶ κατάνευσον,
Ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,

Ὅτ-

Sed postquam femora exusta fuerant, & viscera gustarant,
Minutatim secuerunt cætera, & verubus transfixerunt,
Assaruntque scite, detraxeruntque omnia.
Cæterum ubi cessarunt ab opere, appararuntque convivium,
Epulabantur: neque quicquam animus indiguit cibo æquali.
Sed postquam potus & cibi desiderium exemerunt,
Pueri quidem crateras coronaverunt vino;
Distribueruntque omnibus, qui poculis libabant auspicantes.
Et illi totum diem cantu deum placabant,
Lætum canentes pæana juvenes Achivorum,
Cantu celebrantes Apollinem. illeque animo delectabatur audiens.
Quando autem sol occidit, & tenebræ obortæ sunt,
Tunc vero dormiverunt propter retinacula navis.
Et quando mane genita apparuit rosea digitos Aurora,
Tunc e portu solverunt ad amplum exercitum Achivorum.
Illisque secundum ventum misit longe jaculans Apollo.
Illi vero malum erexerunt, velaque alba panderunt.
Ventusque flatu implevit medium velum, & circum unda
Carinam nigra valde resonabat, navi eunte:
Hæc autem currebat per undam secans vias.
Sed postquam venerunt ad castra ampla Achivorum,
Navem illi nigram in continentem subduxerunt
Altum ad litus, & palangas longas subtenderunt:
Et ipsi sparsi sunt per tentoriaque navesque.
At ille iratus navibus assidens velocibus
Generosus Pelei filius pedes celer Achilles,
Neque unquam concionem frequentabat illustres viros habentem,
Neque unquam in prælio versabatur, sed macerabat suum cor,
Illic manens, & desiderabat prælium que bellumque.
Sed quando jam ex eo duodecimus erat dies,
Tum demum ad olympum ibant dii immortales
Omnes simul, præeunte Jove: nec Thetis oblita est mandatorum
Filii sui, sed emersit ex unda maris,
Matutinaque petiit altum cœlum olympumque:
Et invenit late prospicientem Saturnium seorsum sedentem ab aliis
In summo vertice multa cacumina habentis olympi.
Et ante ipsum sedit, & prehendit genua
Sinistra: dextraque mento prehenso,
Supplicans affata est Jovem Saturnium regem,
Jupiter pater, si quando tibi inter immortales profui,
Vel verbo, vel opere, hoc mihi perfice votum:
Honora mihi filium, qui brevissimæ vitæ præ cæteris
Est: sed ipsum nunc rex virorum Agamemnon
Contumelia affecit. habet enim præmium ereptum quod ipse vi cepit.
Sed tu saltem ipsum honora, olympie sapientissime Jupiter:
Et tamdiu Trojanis concede victoriam, donec Achivi
Filium meum honorent, & amplificent honore.
Sic dixit. Hanc autem nihil allocutus est nubes cogens Jupiter,
Sed tacitus diu sedit. Thetis autem, ut apprehenderat genua,
Sic tenebat inhærens, rogabatque iterum,
Vere jam mihi promitte, & annue,
Vel abnue: nec enim est cur metuas; ut bene sciam,

Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεὸς εἰμι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Η δὴ λοίγια ἔργ' ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
Ἥρη, ὅταν μ' ἐρέβηαι ὀνειδίοις ἐπέεσσιν.
Η δὲ καὶ αὕτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Νείκεϊ· καί τέ με φησὶ μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόσχεο, μή σε νοήσῃ
Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω.
Εἰ δ', ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς.
Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
Τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω.
Η, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.
Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον.
Τώ γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
Εἰς ἅλα δῖαν ἔθορε βαθείαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ ἐὸν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσχον
Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσαν ἅπαντες.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, οὐδέ μιν Ἥρη
Ἠγνοίησεν, ἰδοῦσ' ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος,
Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·
Τίς δ' αὖ τοι, δολομῆτα, θεῶν συμφράσσατο βουλάς;
Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τι πώ μοι
Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ, τι νοήσεις.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
Εἰδήσειν· χαλεποί τοι ἔσοντ', ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
Ἀλλ' ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα
Οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι,
Μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
Αἰνοτατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας;
Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
Ἀλλὰ μάλ' ἐυκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα·
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ
Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Ἠερίη γάρ σοί γε παρήζετο, καὶ λάβε γούνων.
Τῇ σ' ὔΐω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὡς Ἀχιλῆα
Τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὄΐεαι, οὐδέ σε λήθω·
Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, ἀλλ' ἄπο θυμοῦ
Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσαι.
Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
Ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ·
Μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ
Ἄσσον ἰόντι, ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

Quantum ego inter omnes inhonoratiſſima Dea ſim. (ter,
Hanc autem graviter ſuſpirans allocutus eſt nubes cogens Jupi-
Pernicioſum ſane facinus erit, quando me in offenſionem impellis
Junonis, quum me irritat contumelioſis verbis.
Illa vero etiam temere mecum ſemper inter immortales Deos
Contendit; atque me dicit in pugna Trojanis auxiliari.
Quare tu quidem nunc abi, ne te videat
Juno: mihi autem hæc erunt curæ ut perficiam.
Quod ſi non credis, age, capite tibi annuam, ut fidem habeas.
Hoc enim a me inter immortales certiſſimum
Signum. neque enim *verbum* meum revocabile, neque fallax,
Neque irritum *eſt* quodcunque capite annuero.
Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturnius.
Immortaleſque comæ commotæ ſunt regis
A capite immortali, ac magnum concuſſit olympum.
Illi re ſic deliberata disjuncti ſunt: hæc deinde
In mare deſiliit profundum de ſplendido olympo;
Jupiter autem in ſuam domum. Dii vero ſimul omnes aſſurrexerunt
Ex ſedibus, ſui patris in occurſum: neque quiſquam ſuſtinuit
Expectare venientem, ſed obvii ſteterunt omnes.
Sic ille illic reſedit in ſolio, neque ipſum Juno
Ignoravit, conſpicata quod contulerat cum eo conſilia
Argenteos pedes habens Thetis, filia marini ſenis,
Statim itaque conviciis Jovem Saturnium adorta eſt,
Quis vero iterum, doloſe, Deorum contulit conſilia?
Semper tibi gratum eſt, a me ſeorſum agentem, (quam
Clandeſtina conſilia ineuntem ſtatuere: neque unquam mihi quic-
Lubens ſuſtinuiſti dicere conſilium quodcumque cogitaveris.
Huic reſpondit deinde pater hominumque Deorumque,
Juno, ne omnia mea ſperato conſilia
Te ſcituram: difficilia tibi erunt, uxor utut *mea* ſis:
Sed quod quidem par *fuerit* audire, nullus
Neque Deorum prior hoc ſciet, neque hominum:
Quod autem ego ſeorſum a Diis voluero animo concipere,
Ne tu hæc ſingula interroga, neque perſcrutare.
Hnic reſpondit poſtea magnis oculis prædita veneranda Juno,
Severiſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?
Et omnino te antea neque interrogavi, neque perſcrutor:
Sed valde quietus hæc conſultas quæcumque vis.
Nunc vero valde timeo animo, ne te ſeduxerit
Argenteos pedes habens Thetis, filia marini ſenis.
Matutina enim tibi aſſedit, & prehendit genua,
Cui te ſuſpicor annuiſſe certe, ut Achillem
Honores, perdaſque multos ad naves Achivos.
Huic viciſſim reſpondens dixit nubes cogens Jupiter,
Improba, ſemper quidem ſuſpicaris, nec te lateo:
Proficere tamen nihil poteris, ſed animo ingrata
Magis eris meo: & hoc acerbius tibi erit:
Quod ſi hoc ita eſt, mihi gratum erit.
Quare tacita ſedeto, meoque pare conſilio:
Ne forte tibi parum proſint quotquot Dii ſunt in olympo
Propius accedentes, quum tibi invictas manus injecero.

Sic

Ὣς ἔφατ'. ἐδδεισεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
Καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ.
Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες.
Τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ,
Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,
Ἐν δὲ θεοῖσι κολωὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
Πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διΐ, ὄφρα μὴ αὖτε
Νεικείῃσι πατὴρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἐξ ἑδέων σφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀνεῖξας, δέπας ἀμφικύπελλον
Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει· καί μιν προσέειπε,
Τέτλαθι, μῆτερ ἐμὴ, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ·
Μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
Θεινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
Χραισμεῖν. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα,
Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Κάππεσον ἐν Λήμνῳ· (ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν)
Ἔνθά με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Μειδήσασα δὲ, παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
Ὠνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Δαίνυντ'· οὐδ' ἔτι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Οἱ μὲν κικλήσκοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος,
Ἦχι ἑκάστῳ δῶμα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Ἥφαιστος ποίησ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι·
Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤι' Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς,
Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
Ἔνθα κάθευδ' ἀναβάς· παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρη.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Β ΙΛΙΑΔΟΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ζεὺς (ἐμέμνητο γὰρ τῆς Θέτιδος ἱκεσίας,) τῶν ἄλλων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ὕπνῳ σχολαζόντων, πρὸ ὀφθαλμῶν ποιούμενος τιμῆσαι τὸν τοῦ Πηλέως, ὄνειρον Ἀγαμέμνονι πέμπει, κελεύων αὐτῷ ἐκβάλλειν πάντας τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν

Sic dixit. timuit autem magnis oculis veneranda Juno;
Et tacita sedit, inflexo suo corde.
Molestè autem tulerunt in domo Jovis Dii cœlicolæ.
Et inter eos Vulcanus inclytus artifex cepit concionari,
Matri suæ gratificans candidas ulnas habenti Junoni,
Certe pestifera facta hæc erunt, nec amplius toleranda,
Si vos gratia mortalium contenditis sic,
Interque deos tumultum excitatis: neque ulla epuli
Boni erit voluptas, quoniam pejora vincunt.
Matri autem ego suadeo & ipsi licet intelligenti,
Patri caro obsequium præstare Jovi, ne iterum
Objurget pater, & nobis convivium conturbet.
Si enim vult Olympius fulminator
Ex sedibus deturbare. Is enim longè potentissimus est.
Sed tu hunc verbis demulceto mollibus:
Statim deinde placidus Olympius erit nobis.
Sic dixit: & surgens poculum rotundum
Matri suæ in manibus posuit: & eam allocutus est,
Fer patienter mater mea, & sustine, quamvis doleas
Ne te, dilecta sis licet, his oculis videam
Vapulantem: tunc enim non potero, quamvis doleam,
Juvare. difficilis enim Olympius cui resistatur.
Jam enim me & alias adjuvare cupientem
Dejecit, pede prehensum, de limine divino.
Totumque diem ferebar; & una cum sole occidente
Decidi in Lemnum: (parum autem jam animæ inerat)
Ibi me Sinties viri statim exceperunt cadentem.
Sic dixit: risit autem dea candidas ulnas habens Juno:
Et subridens, a filio accepit manu poculum.
Cæterum is reliquis diis a dextra exorsus omnibus
Fundebat dulce nectar ex cratere hauriens.
Immensus autem excitatus est risus beatis Diis,
Ut viderunt Vulcanum per ædes ministrantem.
Sic tunc totum diem usque ad solem occidentem
Convivabantur: neque amplius animus indiguit dapibus æqualibus,
Nec cithara perpulchra, quam tenebat Apollo,
Musisque, quæ canebant, alternantes voce pulchra.
Cæterum postquam occidit splendida lux solis,
Hi quidem decubituri abierunt domum unusquisque,
Ubi singulis domum inclytus pedes claudus
Vulcanus fecerat solertibus præcordiis:
Jupiter autem ad suum lectum abiit olympius fulgurum auctor,
Ubi antea dormiebat, quando ipsum dulcis somnus invaderet: (Juno.
Illic dormivit cum ascendisset: juxtaque, aureum solium habens

ARGUMENTUM SECUNDI LIBRI ILIADIS HOMERI.

JUpiter (memor enim erat eorum, quæ supplicibus precibus Thetis ab eo petierat) cum cæteri dii hominesque somno indulgerent, ob oculos illud sibi proponens, ut Achillem Pelei filium honoraret, somnium Agamemnoni immittit, imperans ipsi,

τὴν μάχην· συμβουλεύων αὐτῷ δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀχιλλέα παρακαλέσαι. ὁ δὲ, οὐ συνιεὶς τὸ ὄναρ, τοῖς ἀριστεῦσιν αὐτὸ διηγεῖται. καὶ μετὰ τοῦτο εἰς ἐκκλησίαν ἀθροίσας πάντας Ἕλληνας, ὑπόπτως πρὸς αὐτοὺς διακείμενος, διὰ τὸ ἡγεῖσθαι τὸν Ἀχιλλέα ἐπιτιθέμενον αὐτοῦ τῇ ἀρχῇ, προσοικειοῦσθαι τὸ πᾶν πλῆθος, πειράζων, φεύγειν αὐτοὺς εἰς τὰς πατρίδας κελεύει. οἱ δὲ, οὐ συνιέντες, ἐπὶ τὸ καθέλκειν τὰς νεῶς, καὶ εἰς τὰς πατρίδας ἀπαλλάττεσθαι χωροῦσιν. Ὀδυσσεύς δὲ, ὑποθεμένης αὐτῷ Ἀθηνᾶς, τοὺς μὲν ἀρίστους πειθοῖ κατέχει, τῶν δὲ στρατιωτῶν πικρῶς καθάπτεται. παύει δὲ καὶ Θερσίτην, ἀμούσως πρὸς τὸν βασιλέα στασιάζοντα· καὶ τοὺς Ἕλληνας μεῖναι, καὶ τὴν Ἴλιον ἑλεῖν προτρέπει. Συμβουλεύσαντος δὲ καὶ Νέστορος τὰ αὐτὰ, Ἀγαμέμνων θύσας τῷ Διΐ, τοὺς γέροντας ἑστιᾷ· καὶ προτρεψάμενος τοὺς Ἕλληνας, ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξάγει πάντας. Ἑξῆς δέ ἐστιν ὁ κατάλογος τῶν νεῶν, ἐφ' ὧν ἦλθον οἱ Ἕλληνες, καὶ τῶν ἡγεμόνων αὐτῶν, καὶ τῶν Τρώων καὶ τῶν ἐπικούρων.

Βῆτα δ' ὄνειρον ἔχει, ἀγορὴν, καὶ νῆας ἀριθμεῖ.

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος,
Ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα
Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν ὡς ἐπιτέλλω·
Θωρῆξαί ἑ κέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
Παννυδίῃ. νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.
Ὣς φάτο· βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε·
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Βὴ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
Εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληΐῳ υἱῒ ἐοικὼς
Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε θεῖος ὄνειρος,
Εὕδεις Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;
Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
ὯΙ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε.
Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Θωρῆξαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
Παννυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

Ἀθα-

ut omnes Græcos ad prælium educeret, quin etiam ſuadens ipſi, ut & Achillem advocaret. Ille vero, cum ſomnium non intellexiſſet, hoc Græcorum principibus narravit. Poſtea vero, cum omnes Græcos ad concionem convocaſſet, (quod eos haberet ſuſpectos, quia exiſtimabat Achillem ſuum imperium aggredi, ac [ideo] univerſam Græcorum multitudinem ſibi conciliare,) eorum animos pertentans, ipſos in patriam quoſque ſuam fugere jubet. Illi vero cum Regis mentem conſiliumque non intellexiſſent, ad naves deducendas, & ad diſcedendum in patriam ſe præparare cœperunt. At Ulyſſes a Minerva monitus, optimates quidem ſuaſoriis verbis (in officio) continet, (& ad diſceſſum jam paratos retinet,) in (gregarios) vero milites acriter invehitur. Therſitem etiam, qui petulanter ac ſeditioſe Regem verbis inſectabatur, compeſcit: & Græcos ad perſeverandum in Ilii obſidione & ad urbem expugnandam adhortatur. Cum autem & Neſtor eadem ſuaſiſſet, Agamemnon poſt ſacrificium Jovi factum, ſeniores (ac Principes Græcorum) convivio excepit. Omneſque Græcos, (ad rem fortiter gerendam) adhortatus, ad prælium educit. Sequitur vero deinde Catalogus (ac enumeratio) tam navium, quibus Græci ad Ilium ſunt profecti, quam ipſorum ducum, & auxiliatorum (militum, qui Trojanis auxilium tulerant.)

CÆteri quidem Diique & viri ex equis pugnantes (ſomnus,
Dormiebant totam noctem: Jovem autem non tenebat dulcis
Sed is anxie cogitabat animo, ut Achillem
Honoraret, & perderet multos ad naves Achivorum.
Hoc autem ei in animo optimum viſum eſt conſilium,
Mittere ad Atridem Agamemnonem pernicioſum Somnium.
Et id compellans, verbis volucribus allocutus eſt,
Vade age pernicioſum Somnium celeres ad naves Achivorum,
Ingreſſum in tentorium Agamemnonis Atridæ,
Omnia peraccurate nuncia ſicut jubeo:
Armare ipſum jube comatos Achivos (habentem
Cum omnibus copiis. Nunc enim ceperit urbem ſpatioſas vias
Trojanorum. non enim amplius diſcordant cœleſtes domos inco-
Immortales conſiliis: flexit enim omnes (lentes
Juno ſupplicans: Trojanis autem mala imminent.
Sic dixit: ivit autem Somnium poſtquam ſermonem audivit:
Protinuſque pervenit celeres ad naves Achivorum:
Et adiit Atridem Agamemnonem: huncque deprehendit
Dormientem in tentorio, circum quem dulcis fuſus erat ſomnus.
Et ſtetit ſupra caput Neleïo filio ſimilis
Neſtori, quem maxime principum honorabat Agamemnon.
Huic aſſimulatum, eum compellavit divinum Somnium,
Dormis Atrei fili bellicoſi equitis?
Non decet totam noctem dormire conſiliorum principem
Cui & exercitus commiſſi, & tot res curæ ſunt.
Nunc vero me audi ocius: Jovis enim tibi nuncius ſum,
Qui de te, *quamquam* diſtat, valde ſollicitus eſt, & miſeratur:
Armare te jubet comantes Achivos (bentem
Cum omnibus copiis: nunc enim ceperis urbem ſpatioſas vias ha-
Trojanorum. nam non amplius diſcordant cœleſtes domos inco-
lentes Im-

Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
Ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσὶ, μηδέ σε λήθη
Αἱρείτω, εὖτ' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε.
Φῇ γὰρ ὅγ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ,
Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα.
Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θεῖη δέ μιν ἀμφέχυτ' ἰμφή·
Ἕζετο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,
Καλὸν, νηγάτεον· περὶ δ' αὖ μέγα βάλλετο φᾶρος·
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Ἀμφὶ δ' ἴρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον·
Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρῴϊον ἄφθιτον αἰεὶ,
Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ἠὼς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον,
Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
Αὐτὰρ ὃ κήρυξεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε
Κηρύσσειν ἀγορήνδε κομήτας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων
Νεστορέη παρὰ νηῒ Πυλιγενέος βασιλῆος·
Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἤρτύνετο βουλήν,
Κλῦτε φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ
Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἀγχίστα ἐῴκει.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εὕδεις Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο;
Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα,
ὯΙ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε.
Νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει.
Θωρήξαί σε κέλευσε κομήτας Ἀχαιούς
Παντυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἕλοις πάλιν εὐρυάγυιαν
Τρώων. οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν
Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
Ἐκ Διός. ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Ὤιχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
Ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν·
Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι ἣ θέμις ἐστὶ,
Καὶ φεύγειν σὺν νηυσί πολυκληῖσι κελεύσω·
Τμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.
Ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἄνακτ' ἦν ἠμαθόεντος,
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπε,
Ψεῦδος κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
Νῦν δ' ἶδεν ὃς μέγ' ἄριστος ἐνὶ στρατῷ ἔυχεται εἶναι.

Ἀλλ'

Immortales consiliis: flexerit cum omnes
Junó supplicans: & Trojanis mala immineant
A Jove, sed tu tuo tene animo, neque te oblivio
Capiat, quum te mellitus somnus dimiserit.
Sic fatum abiit: & eum reliquit ibi
Hæc reputantem animo, quæ non perficienda erant.
Putavit enim capturum se Priami urbem die illo,
Stultus: neque ea sciebat quæ Jupiter moliebatur opera.
Erat enim insuper impositurus doloresque suspiriaque
Trojanisque & Danais in acribus præliis.
Experrectus autem est ex somno: & divinum ei circumfusum erat
Sedit porro arrectus. mollemque induit tunicam, (visum:
Pulchram, novam: & jam magno amictus est pallio:
Et pedibus nitidis alligavit pulchra calceamenta:
Ex humeris vero suspendit gladium argentis bullis insignem.
Cepit insuper sceptrum paternum immortale semper,
Quocum ivit ad naves Achivorum æreloricatorum.
Aurora quidem dea conscendit magnum olympum,
Jovi solis ortum nunciatura & aliis immortalibus:
Sed is præcones canoros jussit
Convocaro ad concilium comantes Achivos.
Hi quidem convocarunt, & illi frequentes affuerunt quam ociſſime.
Concilium autem primum magnanimorum sedere jussit principum
Nestoream apud navem Pylo nati regis:
Quos ille cum coëgisset, prudentem struebat consultationem,
Audite amici, divinum mihi quiescenti venit Somnium
Dulcem per noctem: & maxime divinum Nestorem
Forma, proceritate, corporisque habitu referebat.
Stetit autem supra caput, & ad me verba fecit,
Dormis Atrei fili bellicosi equitis?
Non decet totam noctem dormire consiliorum principem,
Cui & exercitus commissi, & tot (res) curæ sunt.
Nunc vero me audi ocius: Jovis enim tibi nuncius sum,
Qui de te, quanquam distat, valde sollicitus est, & miseratur.
Armare te jubet comantes Achivos (bentem
Cum omnibus copiis: nunc enim ceperis urbem spatiosas vias ha-
Trojanorum. nam non amplius discordant cœlestes domos inco-
Immortales consiliis: quum flexerit omnes (lentes
Juno supplicans: & Trojanis mala immineant
Ab Jove. sed tu tuo tene animo. Sic illud loquutum
Avolavit, me vero jucundus somnus reliquit.
Quare agite, si quo modo armemus Achivos:
Primum autem ego verbis tentabo, quatenus fas est,
Et fugere cum navibus multijugis jubebo:
Vos autem hinc inde verbis inhibete.
Ille quidem sic loquutus, consedit. Inter eos autem surrexit
Nestor, qui Pyli rex erat arenosæ,
Qui ipsis prudens concionatus est & dixit,
O amici, Argivorum ductores & principes,
Si quidem aliquis somnium Achivorum alius dixisset,
Mendacium diceremus, & averlaremur potius: (esse.
Nunc autem vidit qui longe præstantissimus in exercitu fertur

Ἀλλ' ἄγετ' αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας, βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι.
Οἱ δ' ἐπανέζησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων,
Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
Αἱ μὲν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα·
Ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων.
Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐξιχάωντο
Ἴλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει,
Οὖτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος. οἱ δ' ἀγέροντο·
Τετρήχει δ' ἀγορὴ, ὑπὸ δ' ἐσονάχιζετο γαῖα
Λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας
Κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἴποτ' ἀϋτῆς
Σχοίατ', ἀκούσειαν δὲ διοτρεφέων βασιλήων.
Σπουδῇ δ' ἕζετο λαὸς, ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας
Παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων· (τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων·
Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ·
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρεῖ ποιμένι λαῶν·
Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ·
Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι,
Πολλῇσι νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν)
Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ζεύς με μεγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ·
Σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἐυτείχεον ἀπονέεσθαι·
Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
Ὅς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐξὶ μέγιστον.
Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐξὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Μᾶψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδέ τε λαὸν Ἀχαιῶν
Ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
Ἀνδράσι πευροτέροισι· τέλος δ' οὔπω τι πέφανται.
Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Ὅρκια πιστὰ τάμνοντες ἀριθμηθήμεναι ἄμφω,
Τρῶας μὲν λέξασθαι ἑφέστιοι ὅσσοι ἔασιν,
Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοὶ,
Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεύειν,
Πολλαὶ κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.
Τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν
Τρώων οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν. ἀλλ' ἐπίκουροι
Πολλέων ἐκ πολίων ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
Οἵ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
Ἰλίου ἐκπέρσαι ἐυναιόμενον πτολίεθρον.
Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ,

35 Καὶ

Quare agite, si quo modo armemus Achivos.
Sic loquutus concilio cepit excedere.
Hi autem surrexerunt, parueruntque pastori populorum
Sceptrigeri reges: accurrebant autem turbæ.
Sicut apum examina prodeunt frequentium
E petra cava semper recens venientium,
Et instar racemi involant vernis floribus.
Et aliæ hac confertim volant, aliæ illac:
Ita illorum turbæ multæ a uavibus & tentoriis
Ante littus immensum procedebant ordine
Agminatim ad concionem: inter autem ipsos fama
Incitans ire, Jovis nuncia. illique congregabantur:
Et tumultuabatur concio, & subtus gemebat terra
Turbis sedentibus, tumultus erat: novemque ipsos
Præcones vociferantes cohibebant, ut aliquando a clamore
Desisterent, & Jovis alumnos reges audirent.
Vix tandem resedit populus, tenebantque sedes
Cessantes a clamore: at rex Agamemnon
Surrexit, sceptrum tenens: (quod Vulcanus elaborarat:
Vulcanus quidem dederat Jovi Saturnio Regi:
Sed Jupiter dederat internuntio Mercurio:
Mercurius autem rex dederat Pelopi equiti:
Sed rursus Pelops dederat Atreo pastori populorum:
Atreus autem moriens reliquerat diviti pecorum Thyestæ:
Sed rursus Thyestes Agamemnoni reliquit, ut gestaret,
Et multis insulis & Argo omni imperaret)
Hoc ille innixus, verba volucria dixit,
O amici heroës Danai, famuli Martis,
Jupiter Saturnius me detrimento valde irretivit gravi:
Infestus, qui antea quidem mihi promiserat & annuerat
Ilio excisо bene munito, *me* abiturum:
Nunc vero malam fraudem struit, & me jubet
Inglorium Argos redire, postquam multum perdidi populum.
Ita scilicet Jovi præpotenti placitum est,
Qui jam multarum urbium demolitus est arces,
Et adhuc demolietur: ejus enim potentia est maxima.
Turpe enim hoc est etiam posteris auditu,
Incassum adeo tales tantasque copias Achivorum
Irritum bellum gerere, & pugnare
Cum viris paucioribus: exitus autem nullus dum apparuit.
Si enim velimus Achivique Trojanique
Fœderibus fidelibus percussis numerari utrique,
Trojanos quidem legere cives quotquot sunt,
Nos autem in decurias disponamur Achivi,
Trojanorum autem viros singulos accipiamus qui vinum fundant,
Multæ decuriæ indigerent pocillatore.
In tantum ego arbitror plures esse Achivos
Trojanis qui habitant in urbe. sed auxiliares
Multis ex civitatibus hastas vibrantes viri sunt,
Qui me magnopere impediunt, & non sinunt volentem
Trojæ expugnare celebre oppidum.
Novem jam præterierunt Jovis magni anni,

Καὶ δὴ θοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
Αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι, καὶ νήπια τέκνα,
Εἵαται ἐν μεγάροις ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
Αὔτως ἀκράαντον οὗ ἕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε,
Πᾶσι μετὰ πληθὺν ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
Κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μέν τ' εὖρός τε νότος τε
Ὦρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων.
Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν,
Λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν·
Ὣς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη· τοὶ δ' ἀλαλητῷ
Νῆας ἐπεσσεύοντο· ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
Ἴστατ' ἀειρομένη. τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον
Ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἕλκεμεν εἰς ἅλα δῖαν,
Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον. ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἶκεν
Οἴκαδε ἰεμένων, ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν.
Ἔνθά κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ὤ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε· φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης;
Ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἕλκεμεν ἀμφιελίσσας.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα,
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ μήτιν ἀτάλαντον
Ἑστάθ'· οὐδ' ὅγε νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης
Ἅπτετ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὕτω δὴ οἶκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Φεύξεσθ' ἐννήεσσι πολυκληῖσι πεσόντες,
Καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης;
Ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώει·
Σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
Μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἕλκεμεν ἀμφιελίσσας.
Ὣς φάθ'. ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης·
Βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσε
Κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὑπήδει.
Αὐτὸς δ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν,
Δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί·

Σὺν

Et jam trabes putruerunt naviũm, & ſparta diſſoluta ſunt:
Et noſtræ fortaſſe uxores, & infantes liberi,
Sedent in ædibus expectantes: nobis autem opus
Fruſtra infectum cujus gratiâ huc venimus.
Quare agite, ut ego dixero, pareamus omnes:
Fugiamus cum navibus noſtram in patriam terram:
Non enim amplius Trojam capiemus ſpatioſas vias habentem.
Sic dixit. illiſque animum in præcordiis commovit,
Omnibus in multitudine quicumque conſilium non audiverant.
Mota eſt autem concio, ut fluctus ingentes maris
Ponti Icarii, quos euruſque notuſque
Concitavit, cum irruit patris Jovis ex nubibus (campum veniens,
Ac veluti quum moverit Zephyrus ingentem ſegetibus conſitum
Rapidus ſuperne ingruens, & ſpicas inclinat:
Sic horum univerſa concio mota eſt: iique fremitu militari
Ad naves ruebant: ſub pedibus autem pulvis
Excitabatur. & alii alios adhortabantur,
Ut prehenderent naves, & deducerent in mare vaſtum,
Alveoſque expurgabant. clamorque in cœlum ivit
Domum properantium, ſummovebantque palangas navium.
Tum vero Argivis præter fatum reditus contigiſſet,
Niſi Minervam Juno ſermone affata fuiſſet,
Papæ Ægiochi Jovis filia Minerva,
Siccine domum, in ſuam patriam terram
Argivi fugient lata per maris æquora,
Gloriam autem Priamo & Trojanis relinquent
Argivam Helenam, cujus gratia multi Achivorum
Ad Trojam perierunt procul a ſua patria terra?
Quare abi nunc ad populum Achivorum ære loricatorum,
Tuiſque blandis verbis cohibe virum quemque,
Nec ſine naves in mare deducere, quæ utrimque remis impelluntur.
Sic dixit. nec non paruit dea cæſiis oculis Minerva.
Deſcendit que ab olympi vertic ibus properans,
Raptimque venit veloces ad naves Achivorum:
Invenit deinde Ulyſſem Jovi prudentia parem
Stantem: neque is navem bonis tranſtris inſtructam nigram
Tangebat, quia ejus cor & animum dolor invaſerat.
Et propter ſtans alloquuta eſt cæſiis oculis Minerva,
Generoſe Laërtiade, ſolertiſſime Ulyſſes,
Siccine domum, in veſtram patriam terram
Fugietis naves multa tranſtra habentes ingreſſi,
Et gloriam Priamo & Trojanis relinquetis
Argivam Helenam, cujus gratia multi Achivorum
Ad Trojam perierunt procul a ſua patria terra?
Quare abi nunc ad exercitum Achivorum, neque moras necte:
Et tuis blandis verbis cohibe virum quemque,
Neque ſinas naves in mare deducere quæ utrinque impelluntur re-
Sic dixit. is autem intellexit deæ vocem locutæ: (miſ.
Et cœpit currere, læuamque abjecit: eamque ſuſtulit
Præco Eurybates Ithacenſis, qui eum ſequebatur.
Ipſe tum Atridæ Agamemnoni obvius veniens,
Cepit ejus ſceptrum paternum incorruptum ſemper;

Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Οὔτινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
Τόνδ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστὰς,
Δαιμόνι', οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι·
Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς.
Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·
Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.
Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπε,
Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν.
Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος·
Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δέ ἑ μητίετα Ζεύς.
Ὅν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι,
Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ,
Δαιμόνι', ἄτρεμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,
Οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις,
Οὔτέ ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
Εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ.
Ὣς ὅγε κοιρανέων διέπε στρατόν. οἱ δ' ἀγορήνδε
Αὖτις ἐπεσσεύοντο νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Ἠχῇ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.
Ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας·
Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα,
Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἧσιν ἀκοσμά τε πολλά τε ἤδη
Μάψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἰσαιτο γελοΐϊον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε·
Φολκὸς ἦεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δέ οἱ ὤμω
Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθε,
Φοξὸς ἦεν κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ·
Τὼ γὰρ νεικείεσκε. τότ' αὖ Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.
Αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν, Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ,
Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις;
Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ
Πρωτίστῳ διδομεν εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν.
Ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὄν κέ τις οἴσει
Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου υἱὸς ἄποινα,
Ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
Ἦὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι,
Ἥν τ' αὐτὸς ἄπο νόσφι κατίσχεαι; οὐ μὲν ἔοικεν
Ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκ ἔτ' Ἀχαιοὶ,
Οἰκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἐῶμεν
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται
Ἢ ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἦε καὶ οὐκί·

Ὃς

Quocum ivit per naves Achivorum ære loricatorum.
Et quemcunque seu regem seu primarium virum invenisset,
Eum blandis verbis aggressus detinebat,
Vir optime, non te decet ut timidum trepidare:
Quin & ipse sede, & alias sedere fac copias.
Nondum enim plane scis quis animus Atridæ:
Nunc quidem tentat, mox autem lædet Achivos.
In concilio enim non omnes audivimus quid dixerit,
Ne iratus afficiat aliquo malo Achivos,
Ira autem magna est regis Jovis alumni:
Tum honor ab Jove est, & diligit prudens eum Jupiter.
Quemcunque vero plebeium virum vidisset, vociferantemque de-
Eum sceptro insectababatur, increpabatque verbis, (prehendisset,
Improbe, quiete sede, & aliorum verba audi,
Qui te præstantiores sunt: tu autem imbellis & ignavus.
Neque unquam in bello numerandus, neque in concilio.
Nullo certe pacto omnes regnabimus hic Achivi:
Non bonum multorum principatus: unus princeps esto,
Unus rex, cui dedit filius Saturni versuti
Sceptrumque & jura, ut ipsis dominetur.
Sic is pro imperio regebat exercitum. ii autem ad concilium
Rursus ruebant a navibus & tentoriis
Cum strepitu, ut quum fluctus horrisoni maris
Littore magno fremit, reboatque pontus.
Ac cæteri quidem sederunt, & in sedibus suis coërciti sunt:
Thersites vero adhuc solus blaterans tumultuabatur,
Qui norat animo suo ineptis & multis verbis
Temere neque ut decebat altercari cum regibus,
Effutiens quodcunque ei videbatur ridiculum Argivis
Fore. turpissimus autem vir ad Ilium venit:
Strabo erat, & claudus altero pede, & ejus humeri
Gibbi, in pectus contracti: at superne,
Acuto erat capite, & capillamentum rarum sparsum erat supra.
Inimicissimus autem Achilli imprimis erat, & Ulyssi:
Solebat enim his conviciari. Tum vero Agamemnoni nobili
Gannieus dicebat probra: eique Achivi
Mirum quantum succensebant animoque indignabantur.
Sed is alte vociferans, Agamemnonem increpabat verbis.
Atride, quid rursus conquereris, aut *qua re* indiges?
Plena tibi ære tentoria, multæ & mulieres
Sunt in tentoriis selectæ, quas tibi Achivi
Primo damus cum urbem ceperimus.
An adhuc & auro indiges, quod quis afferat
Trojanorum equitum ex Ilio pro filio redemptionis pretium,
Quem ego vinctum duxero, vel alius Achivorum?
An mulierem juvenem, cui miscearis amore,
Quamque ipse seorsum detineas? atqui non decet
Principem, in mala inducere Achivos.
O imbelles, ignava probra, Achivæ, non amplius Achivi,
Domum cum navibus redeamus: & hunc sinamus
Isthic ad Trojam præmia concoquere, ut sciat
Utrum aliqua in re ei & nos simus adjumento, necne:

Ὅς καὶ νῦν Ἀχιλῆα ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα
Ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.
Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων.
Ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
Ὡς φάτο, νεικείων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
Ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον
Ἔμμεναι, ὅσσοι ἅμ' Ἀτρεΐδῃσ' ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον·
Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις,
Καί σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, νόστον τε φυλάσσοις,
Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
Ἢ εὖ ἠὲ κακῶς νοστήσομεν υἷες Ἀχαιῶν.
Τῷ, νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ἧσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
Ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι ὡς νύ περ ὧδε,
Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη,
Μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην,
Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύτω,
Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
Αὐτὸν δὲ κλαίοντα βοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
Πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.
Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω
Πλῆξεν. ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέσχε
Σκήπτρου ὑπὸ χρυσέου. ὁ δ' ἄρ' ἕζετο, τάρβησέν τε·
Ἀλγήσας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπεμόρξατο δάκρυ.
Οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὦ πόποι, ἦ δὴ μυρι' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε,
Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·
Νῦν δὲ τὸ δὴ μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπισταμένως ἐπέεσσιν
Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.
Ὡς φάσαν ἡ πληθύς. ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
Ἔστη σκῆπτρον ἔχων· παρὰ δὲ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾷν λαὸν ἀνώγει,
Ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν
Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασαίατο βουλήν·
Ὃς σφιν ἐὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀτρεΐδῃ νῦν δή σε ἄναξ ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέσταν
Ἐνθάδε τοι στείχοντες ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἐυτείχεον ἀπονέεσθαι.
Ὡς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες,
Ἀλλήλοισιν ἐδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι,

Qui etiam nunc Achillem se multo fortiorem virum (vi abstulit.
Contumelia affecit: habet enim præmium ejus ereptum quod ipse
Minime vero Achilli bilis erat in præcordiis, quin mitis erat.
Alias enim, Atride, tum postremum injurius fuisses.
Sic dixit, convicians Agamemnoni pastori populorum
Thersites: huicque cito attitit nobilis Ulysses,
Et eum torve intuitus duro adortus est sermone, 245
Thersite loquaciſſime, vocalis quamvis sis concionator,
Desine, neque velis solus contendere cum regibus.
Non enim ego censeo te ignaviorem mortalem alium
Esse, quotquot cum Atridis ad Ilium venerunt;
Quare non poteris reges in ore habens concionari, 250
Et ipsis probra objicere, & reditum captare.
Nec adhuc plane scimus quorsum hæ res evasuræ sint,
Utrum bene an male redituri simus Achivi.
Quare nunc Atridæ Agamemnoni pastori populorum
Sedes convicians, quia ei bene multa dant 255
Heroës Danai: tuque maledictis proscindens concionaris.
Adeoque tibi edico, quod & perfectum erit,
Si cubi rursus te insanientem deprehendero sicut hic,
Ne amplius deinceps Ulyssi caput super humeros sit,
Neque posthac Telemachi parens vocer, 260
Si non ego te comprehenso, tuas quidem vestes exuero,
Lænamque & tunicam, quæque pudenda contegunt, (*subligacula*)
Et temet ejulantem veloces ad naves dimisero
Cæsum e concione turpibus verberibus.
Sic dixit: sceptroque tergum ac humeros 265
Percussit. ille autem incurvatus est, eique uberes exciderunt la-
Vibexque cruenta in dorso extumuit (chrymæ.
Sceptro ab aureo, ipseque sedit, expavitque:
Ac dolens, vultu demisso abstersit lachrymas.
Illi utut indignantes, de ipso suaviter riserunt. 270
Et sic aliquis dicebat propinquum alium intuitus,
Dii boni, certe sexcenta Ulysses bona fecit,
Autorque bonorum consiliorum, bellumque instruens:
Nunc autem hoc multo optimum inter Argivos fecit,
Qui hunc contumeliosum conviciatorem coërcuit a concionibus.
Neque sane eum rursus impelletanimus præferox (275
Objurgare reges contumeliosis verbis.
Sic dixerunt vulgus. sed urbium expugnator Ulysses
Surrexit sceptrum tenens: juxtaque cæsiis oculis Minerva,
Assimilata præconi, silere populum jussit, 280
Ut simul primique & postremi Achivorum
Sermonem audirent, & expenderent consilium:
Qui ipsis prudens concionatus est & dixit,
Atride, nunc te rex volunt Achivi
Omnibus probrosissimum facere articulate loquentibus mortalibus:
Neque tibi persolvunt fidem quam dederunt (285
Huc venientes ex Argis feracibus,
Se Ilio everso bene munito redituros:
Tanquam enim vel pueri tenelli, viduæve mulieres,
Inter se comploratione facta desiderant domum redire. 290

Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
Καὶ γάρ τίς θ' ἕνα μῆνα μένων ἄπο ἧς ἀλόχοιο
Ἀσχαλάᾳ παρὰ νηῒ πολυζύγῳ, ἣνπερ ἄελλαι
Χειμέριαι εἰλέωσιν, ἐρινομένη τε θάλασσα·
Ἡμῖν δ' εἰνατὸς ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς
Ἐνθάδε μιμνόντεσσι· τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
Ἀσχαλάᾳν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Αἰσχρὸν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.
Τλῆτε φίλοι καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν
Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἦὲ καὶ οὐκί.
Εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἐστὲ δὲ πάντες
Μάρτυροι, οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι·
Χθιζά τε καὶ πρωΐζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι,
Ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην, ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς
Ἕρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας,
Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἁγλαὸν ὕδωρ·
Ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς,
Σμερδαλέος, τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε,
Βωμοῦ ὑπαΐξας, πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν·
Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα,
Ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες,
Ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·
Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
Τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφηνε·
Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
Ἡμεῖς δ' ἑστάότες θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη.
Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας,
Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε,
Τίπτ' ἄνεῳ ἰγένεσθε κατηκομόωντες Ἀχαιοί;
Ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
Ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτὴν,
Ὀκτὼ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
Ὣς ἡμεῖς τοσσοῦτ' ἔτεα πτολεμίξομεν αὖθι,
Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Κεῖνός θ' ὡς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Αὐτοῦ, εἰσόκεν ἅζυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν.
Ὣς ἔφατ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋτάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ὦ πόποι, ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
Νηπιάχοις, οἷς οὔ τι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
Ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν;
Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν,
Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ, ἧς ἐπέπιθμεν.
Αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος

Εὑρε-

Enimvero grave eſt moleſtia affectum redire:
Etenim quiſpiam vel unum menſem degens procul a ſua uxore
Ægre fert apud navem multijugam quam procellæ
Hybernæ detinent, commotumque mare:
Nobis vero nonus eſt qui circumvolvitur annus
Hic manentibus: qua de cauſſa non ſuccenſeo Achivos
Ægre ferre apud naves arcuatas: ſed tamen
Turpe diuque manere, inanemque redire.
Tolerate amici & manete aliquandiu, ut ſciamus
Utrum verum Calchas vaticinetur necne.
Probe enim hoc ſcimus animo, & eſtis omnes
Teſtes, quos Parcæ mortiferæ non abſtulerunt:
Herique & nudius tertius, quando in Aulidem naves Achivorum
Congregabantur, mala Priamo & Trojanis ferentes,
Nos autem apud fontem, ſacris in altaribus
Faciebamus immortalibus perfectis hecatombis,
Pulchra ſub platano, unde fluebat limpida aqua: (ctus,
Illic apparuit magnum ſignum: draco rubris maculis dorſo diſtin-
Horribilis, quem ipſe Jupiter miſit in lucem,
Ex imo altari prolapſus, ad platanum concitatus perrexit:
Ibi erant paſſeris pulli parvi nati,
Ramo in ſummo ſub foliis abſconditi,
Octo: ſed mater nona erat, quæ pepererat natos:
Ibi ille hos miſerabiliter devoravit pipilantes:
Et mater circumvolabat lugens ſuos natos:
Hancque implicans ala prehendit circum clamitantem.
Sed poſtquam natos devoravit paſſeris & ipſam,
Hunc mirabilem fecit deus, qui oſtenderat:
Lapidem enim eum fecit Saturni filius verſuti:
Nos autem ſtantes admirabamur factum.
Ut igitur terribilia portenta deorum ſubiere hecatombas,
Tum Calchas ſtatim deinde vaticinans concionabatur,
Cur muti facti eſtis comantes Achivi?
Nobis quidem hoc oſtendit ſignum magnum prudens Jupiter,
Serum, ſeri exitus, cujus gloria nunquam interibit.
Ut hic natos devoravit paſſeris & ipſam,
Octo, ſed mater nona erat, quæ pepererat natos:
Sic nos tot annos bellabimus illic,
Decimoque urbem capiemus ſpatioſas vias habentem.
Ille ſic concionatus eſt: quæ nunc omnia complentur.
Quare agite, manete omnes bene ocreati Achivi
Hic, donec urbem magnam Priami ceperimus.
Sic dixit. Argivi vero altum clamarunt, & undique naves
Horrendum reboarunt clamantibus Achivis,
Sermonem collaudantes Ulyſſis divini.
Inter hoſque dixit gerenius eques Neſtor,
Dii boni, re vera pueris ſimiles loquimini
Infantibus, quos nihil movent res militares.
Quo jam pactaque & juramenta ibunt nobis?
In ignem jam conſiliaque abierint curæque virorum,
Fœderaque meri libatione ſancita, & dextræ, quibus confiſi ſumus.
Fruſtra enim verbis contendimus, neque ullam rationem

Εὑρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἔνθάδ' ἐόντες.
Ἄτρειδη, σὺ δέ δ' ὡς πρὶν ἔχων ἀξεμφέα βουλὴν,
Ἄρχευ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας,
Τοὺς δὲ δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
Νόσφιν βουλεύωσ'· ἀνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν
Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
Γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑποσχεσις ἠὲ καὶ οὐχί.
Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων·
Τῷ, μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι,
Πρίν τινα παρ' Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
Τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε.
Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἶκόνδε νέεσθαι,
Ἅπτέσθω ἧς νηὸς ἐϋσσέλμοιο μελαίνης,
Ὄφρα πρόσθ' ἄλλων βάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
Ἀλλὰ ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ·
Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ, τττί κεν εἴπω.
Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
Ὡς φρήτρη φρήτρῃφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις·
Εἰ δέ κεν ὣς ἕρξῃς, καί τοι πείθωνται Ἀχαιοὶ,
Γνώσῃ ἔπειθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς, ὅς τέ νυ λαῶν,
Ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται·
Γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
Ἢ ἀνδρῶν κακότητι, καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ἦ μὰν αὖτ' ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν·
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
Ἀλλά μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης
Ἀντιβίοις ἐπέεσσιν· ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων.
Εἰ δέ ποτ' ἐς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκ ἔτ' ἔπειτα
Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται οὐδ' ἠβαιόν.
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα·
Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα βέσθω,
Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,
Εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω·
Ὡς κε πανημέριοι συνερῶ κρινώμεθ' ἀρηϊ.
Οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται οὐδ' ἠβαιὸν,
Εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
Ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσιν
Ἀσπίδος ὑμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται·
Ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐϋξοον ἅρμα τιταίνων.
Ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὔ οἱ ἔπειτα
Ἄρκιον ἔσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὥς ὅτε κῦμα

Invenire possumus, etsi multum tempus hic moremur.
Atride, tu quidem consilii pristini tenax,
Impera Argivis quod ad acria prælia,
Hosque sine tabescere, unum & alterum, qui ab Achivis
Seorsum consultant: profectus vero non erit ipsis
Ut prius Argos redeamus, quam & Jovis ægidem tenentis
Cognoscamus utrum falsa promissio sit necne.
Autumo annuisse præpotentem Saturnium
Die quo naves citas conscenderunt
Argivi, Trojanis cædem ac fatum ferentes,
Fulgurantem ad dextram, auspicata signa ostendentem:
Quare, ne quis prius festinet domum redire,
Quam cum Trojanorum uxore concubuerit,
Ac ultus fuerit Helenæ raptum gemitusque.
Sin vero quis vehementius velit domum redire,
Tangat nigram suam navem habentem bona transtra,
Ut ante alios mortem & fatum obeat.
Sed rex, & ipse bene consulito, & audi alium.
Non utique repudiandum erit verbum quod dixero.
Selige viros per tribus, per curias, Agamemnon,
Ut curiæ curiis opem ferant, & tribus tribubus:
Si autem sic feceris, & tibi paruerint Achivi,
Cognosces dehinc quique ducum ignavus, quique militum,
Et qui fortis fuerit: pro viribus enim quisque pugnabunt:
Cognosces etiam utrum diis obstantibus urbem non sis expugna-
An virorum ignavia, & imperitia belli. (turus,
Hunc respondens allocutus est rex Agamemnon,
Certe rursus concionando vincis, o senex, Achivos:
Utinam vero o Jupiter pater, & Pallas & Apollo,
Tales decem mihi consiliarii essent ex Achivis:
Sic cito caderet urbs Priami regis,
Manibus nostris captaque excisaque.
Sed mihi ægidem tenens Saturnius Jupiter dolores creavit
Qui me in vanas lites & contentiones conjicit.
Etenim certamus ego & Achilles de puella
Verbis inter se adversantibus: ego autem primus indignari.
Quod si vel semel in unum consultaverimus, non amplius postea
Trojanis dilatio mali erit ne tantillum quidem.
Nunc vero ite cœnatum, ut cieamus pugnam:
Bene quisque hastam acuat, bene & scutum paret,
Bene & quisque equis pabulum det pernicibus,
Et bene quisque currum undique explorans, bellum meditetur.
Ut totum diem horrendo cernamus marte.
Nulla enim cessatio postea erit ne tantilla quidem,
Nisi nox superveniens dirimat ardorem virorum.
Sudabit quidem cujusque lorum circum pectora (bitur:
Scuti circumtegentis hominem, & circa lanceam manus fatiga-
Sudabit & cujusque equus politum currum trahens.
Quem autem ego seorsum a pugna lubentem intelle xero
Manere apud naves rostratas, non ei postea
Copia erit fugiendi canes aliteque.
Sic dixit. Argivi vero altum clamabant, sicut quando fluctus

Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν
Προβλῆτι σκοπέλῳ· τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει
Παντοίων ἀνέμων, ὅταν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται·
Ἀνσάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
Κάπνισάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων,
Εὐχόμενος θάνατόν γε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος.
Αὐταρ ὁ βοῦν ἱερεῦσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενέϊ Κρονίωνι.
Κίκλησκεν δὲ γέροντας ἀριςῆας Παναχαιῶν·
Νέςορα μὲν πρώτιςα, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύω, καὶ Τυδέος υἱόν·
Ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἤιδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.
Βοῦν δὲ περιςήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
Τοῖσι δ' ἐπευχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ζεῦ κύδιςε, μέγιςε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν,
Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα·
Ἕκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ ςήθεσσι δαΐξαι
Χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων·
Ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν·
Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον,
Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες, ὑπείρεχον ἡφαίςοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
Μίςυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε γερήνιος ἱππότα Νέςωρ,
Ἀτρεΐδη κύδιςε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Μηκέτι νῦν δηθ' αὖθι λεγώμεθα, μηδέ τι δηρὸν
Ἀμβαλλώμεθ' ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει.
Ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
Ἡμεῖς δ' ἅθροοι ὧδε κατὰ ςρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Ἴομεν, ὄφρά κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε
Κηρύσσειν πολεμόνδε κομόωντας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα διοτρεφέες βασιλῆες
Θῦνον κρίνοντες· μετὰ δὲ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Αἰγίδ'

In alto littore, cum incusserit *eum* notus ingruens
Prominenti scopulo, quem nunquam fluctus relinquunt
Diversorum ventorum, quando hinc vel illinc oriuntur:
Surgentes vero ruebant, sparsi per naves,
Fumumque excitabant per tentoria, & cœnam sumebant.
Aliusque alii faciebat immortalium deorum
Orans ut mortem fugeret, & discrimen belli.
Sed bovem sacrificavit rex virorum Agamemnon
Pinguem: quinquennem, præpotenti Saturnio.
Et vocavit senes optimates omnium Græcorum:
Nestorem quidem primum, & Idomeneum regem;
Deinde Ajaces duos, & Tydei filium:
Sextumque Ulyssem Jovi prudentia æqualem.
Tum ultro adfuit ei bello strenuus Menelaus:
Norat enim in animo fratrem quod occupatus esset.
Bovem autem circumsteterunt, & molas sustulerunt,
Et hos inter orans dixit rex Agamemnon,
Jupiter glorioss. max. atras nubes cogens, in æthere habitans,
Non prius sol occidat, & tenebræ adveniant,
Quam ego pronum dejecero Priami palatium
Splendidum, ac exussero igni infesto portas:
Hectoream vero tunicam circa pectus discidero
Ferro ruptam: multique circa ipsum socii
Proni in pulvere mordicus prehendant terram.
Sic dixit: necdum ei Saturnius annuebat:
Sed hic accepit quidem sacrificia, laborem vero magnum augebat.
Verum, postquam precati sunt, & molas projecerunt,
Cervicem quidem retro egerunt primum, & jugularunt, & exco-
Femoraque execuerunt, & pinguedine operuerunt (riarunt,
Duplicata, & super ipsa frusta cruda posuerunt.
Et hæc quidem lignis fissis sine foliis adurebant:
Viscera vero *verubus* fixa tenebant super ignem.
Sed postquam femora exusta fuerunt, & viscera gustarunt,
Inque frusta parva conciderunt cætera, & verubus transfixerunt,
Assaveruntque scite, detraxeruntque omnia.
Cæterum ubi cessarant ab opere, apparaverantque convivium,
Epulati sunt, nec quicquam animus indiguit epuli æqualis:
Sed postquam potus & cibi appetentiam exemerant,
Iis dicere orsus est Gerenius eques Nestor,
Atride augustissime rex virorum Agamemnon,
Ne nunc diutius hic recubemus, neque diu
Differamus opus quod deus in manus dabit.
Quin age, præcones quidem Achivorum æreas loricas habentium
Populum præconio congregent ad naves:
Nos autem ita conferti per exercitum amplum Achivorum
Eamus, ut ocius cieamus acrem martem.
Sic dixit. neque renuit rex virorum Agamemnon:
Statim præconibus vocalibus imperavit
Convocare ad pugnam comantes Achivos.
Hi quidem convocarunt, illi autem congregati sunt valde celeriter.
Porro qui circum Atridem erant reges Jovis alumni
Properabant *ordines* distinguentes: & cum eis cæsiis oculis Minerva,

Ægi-

Αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε;
Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο,
Πάντες ἐϋπλεκέες, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος·
Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
Ὀτρύνουσ' ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστου
Κραδίῃ ἄλληκτον πωλεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
Οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή·
Ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπο, χαλκοῦ θεσπεσίοιο
Ἀΐγλὴ παμφαάωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε.
Τῶν δ' ὡΐ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,
Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμών·
Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν
Συμπαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
Ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ.
Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
Τόσσοι ἐπὶ Τρῶεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἐν πεδίῳ ἵσταντο διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες.
Τοὺς δ' ὡΐ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
Ῥεῖα διακρινέουσιν, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν·
Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα
Στῆσαι ἰόντας· μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
Ἠΰτε βοῦς ἀγέλῃφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
Ταῦρος, (ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι)
Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ
Ἔκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
(Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστέ τε πάντα·
Ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν)
Οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν·
Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἔγωὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω,
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
Φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη,
Εἰ μὴ ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θυγατέρες, μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΝΕΩΝ, Η' ΤΟΙ, ΒΟΙΩΤΙΑ

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε·
Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν,

Σχοῖ-

Ægidem habens valde pretiosam, incorruptam, immortalemque,
A qua centum fimbriæ totæ aureæ suspensæ erant;
Omnes bene contextæ, centum boum [*mimorum*] unaquæque:
Qua conspicua, percurrebat exercitum Achivorum,
Urgens ut irent: & virtutem excitavit in cujusque
Animo ut indesinenter bellarent & pugnarent.
Atque statim bellum dulcius fuit quam reditus
In navibus cavis suam in patriam terram.
Velut ignis edax comburit immensam sylvam
Montis in verticibus, & procul conspicitur splendor:
Sic ab his gradientibus, æris admirandi
Splendor undique collucens per aërem cœlum ibat.
Porro ut avium volatilium agmina multa
Anserum, vel gruum, vel cygnorum longa colla habentium,
Asio in prato, Caystri circa fluenta,
Huc illuc citroque volitant exultantes alis,
Cum clangore aliorum ante alios confidentium, & sonat pratum:
Sic horum turbæ multæ procul a navibus & tentoriis
In campum profundebantur Scamandrium: sed terra
Terribiliter resonabat sub pedibus ipsorumque & equorum.
Et steterunt in prato Scamandrio florido
Innumeri, quot folia & flores nascuntur tempore verno.
Veluti muscarum frequentium agmina multa,
Quæ per caulam pastoralem errant
Tempore verno, quando lac vasa rigat:
Tot in Trojanos comantes Achivi
In campo stabant perdere *eos* vehementer cupientes.
Hos autem ut greges magnos caprarum caprarii
Facile distinguunt postquam in pascuis commixti sunt:
Sic hos ductores in ordines redigebant passim
Ut ad prælium irent: inter quos rex Agamemnon
Oculis & capite referens Jovem fulminatorem
Et Martem balteo, & pectore Neptunum.
Velut bos in armento longe eximius inter omnes
Taurus, (hic enim boves antecellit congregatas)
Talem Atridem fecit Jupiter die illo
Insignem inter multos & eximium heroas.
Dicite nunc mihi Musæ cœlestes domos tenentes:
(Vos enim deæ estis, adestisque, scitisque omnia:
Nos autem famam solum audimus, neque quicquam scimus)
Qui duces Danaorum & principes erant:
Multitudinem autem non ego dixero, neque nominavero,
Non mihi si decem linguæ, & decem ora sint,
Et vox infracta, æreumque mihi cor insit,
Nisi cœlestes Musæ, Jovis ægidem tenentis
Filiæ, commemorent quot ad Ilium venerunt.
Principes ergo navium dicam, navesque universas.

ENUMERATIO NAVIUM, VEL, BOEOTIA.

BOeotiis Peneleus & Leitus imperabant,
Arcesilausque, Prothoenorque, Cloniusque:
Quique Hyrien colebant, & Aulidem petrosam,

Schœ-

Σχοῖνόν τε, Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
Θέσπειαν, Γραῖάν τε, καὶ ἐυρύχορον Μυκαλησσόν,
Οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθράς,
Οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα,
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κώπας, Εὔτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην,
Οἵ τε Κορώνειαν, καὶ ποιήεντ' Ἀλίαρτον,
Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον, ἠδ' οἳ Γλίσσαν τ' ἐνέμοντο,
Οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ὀγχηστόν θ', ἱερὸν Ποσειδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος,
Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, οἵ τε Μίδειαν,
Νίσσαν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·
Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, ἐν δὲ ἑκάστῃ
Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.
Οἵ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος,
Οὓς τέκεν Ἀσυόχη δόμῳ Ἄκτορος Ἀζείδαο,
Παρθένος αἰδοίη ὑπερῴϊον εἰσαναβᾶσα
Ἄρηϊ κρατερῷ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ·
Τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυρὰι νέες ἑστιχόωντο·
Αὐτὰρ Φωκήων Σχεδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,
Κρίσσαν τε ζαθέην, καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα,
Οἵ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' ἄρα παρ' ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ μὲν Φωκήων στίχας ἔσασαν ἀμφιέποντες,
Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
Ἀλλὰ πολὺ μείων, ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ,
Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς·
Οἳ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε, Καλλίαρόν τε,
Βῆσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινὰς,
Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο
Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.
Οἱ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες,
Χαλκίδα τ', Ἐρέτριάν τε, πολυσταφύλου θ' Ἱστίαιαν,
Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
Οἵ τε Κάρυστον ἔχον, ἠδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον·
Τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄζος Ἄρηος,
Χαλκωδοντιάδης μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
Τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο θοοὶ ὄπιθεν κομόωντες,
Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ἐρεκτῇσι μελίῃσι
Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος Ἄρουρα,

Schœnumque, Scolumque, jugoſamque Eteonum,
Theſpiam, Græamque, & ſpatioſam Mycaleſſum,
Quique circum Harma habitabant, & Ileſium, & Erythras,
Quique Eleona tenebant, & Hylen, & Peteona,
Ocaleam, Medeonaque bene ædificatam urbem,
Copas, Eutreſinque, columbiſque abundantem Thisben,
Quique Coroneam, & herboſam Haliartum,
Quique Platæam tenebant, & qui Gliſſan incolebant,
Quique Hypothebas habitabant bene ædificatam urbem.
Oncheſtumque, ſacrum Neptuninm pulchrum lucum,
Quique uvis abundantem Arnen habitabant, quique Mideam,
Niſſamque auguſtam, Anthedonaque ultimam:
Horum quinquaginta naves venerant, quarum unamquamque
Juvenes Bœotii centum & viginti conſcenderant.
Qui vero Aſpledona habitabant, & Orchomenum Minyeum,
Iis imperabat Aſcalaphus & Ialmenus, filii Martis,
Quos peperit Aſtyoche in domo Actoris Azidæ,
Virgo pudica interiorem partem domus cum aſcendiſſet,
Marti forti: hic cum ea concubuit clam:
Horumque triginta naves acceſſerant ordine.
Sed Phocenſibus Schedius & Epiſtrophus imperabant,
Filii Iphiti magnanimi Naubolidæ:
Qui Cypariſſum tenebant, Pythonaque petroſam,
Criſſamque auguſtam, & Daulida, & Panopea,
Quique Anemoream & Hyampolin circumhabitabant,
Quique fluvium Cephiſſum nobilem accolebant,
Quique Lilæam tenebant ad fontem Cephiſſi:
Hos ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Hi quidem Phocenſium ordines conſtituerunt circumeuntes,
Et prope Bœotos ad lævam armabantur.
Locrenſibus autem erat dux Oilei velox Ajax,
Minor, nequaquam tantus quantus Telamonius Ajax,
Sed multo minor, parvus quidem erat, lineum thoracem geſtans,
Sed haſtæ peritia antecellebat univerſos Græcos & Achivos:
Qui Cynum colebant, Opoëntaque, Calliarumque,
Beſſanque, Scarphenque, & Augeas amœnas,
Tarphenque, Throniumque, circa Boagrii fluenta:
Hunc ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur
Locrenſium, qui habitant ultra ſacram Eubœam.
Qui autem Eubœam tenebant robur ſpirantes Abantes,
Chalcidaque, Eretriamque, abundantemque uvis Hiſtiæam,
Cerinthumque maritimam, Diique altam urbem,
Quique Caryſtum tenebant, & qui Styra habitabant:
Horum porro dux erat Elephenor, proles Martis,
Chalcodontiades magnanimorum princeps Abantum:
Hunc ſimul Abantes ſequebantur veloces occiput comantes,
Bellatores docti porrectis haſtis fraxineis
Thoraces diſrumpere hoſtium circa pectora:
Hunc ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Qui vero Athenas tenebant, bene ædificatam urbem,
Civitatem Erechthei magnanimi, quem olim Minerva
Nutrivit Jovis filia, peperitque alma Tellus,

Κάδ' δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἶσεν ἐῷ, ἐνὶ πίονι νηῷ·
Ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
Κοῦροι Ἀθηναίων, περίτελλομένων ἐνιαυτῶν.
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·
Τῷ δ' οὔπως τις ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνὴρ
Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας·
Νέσωρ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν·
Τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Στῆσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἵξαντο φάλαγγες.
Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἔχούσας,
Τροιζῆν', Ἠιόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
Τῶνδ' αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Καὶ Σθένελος Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός.
Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Τοῖσι δ' ἅμ' ἑξήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ δὲ Μυκήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀφνειόν τε Κόρινθον, ἐϋκτιμένας τε Κλεωνάς,
Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν,
Καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
Οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
Πελλήνην τ' εἶχον, ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν·
Τῶν ἑκατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης. ἅμα τῶγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Λαοὶ ἕποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσσατο νώροπα χαλκὸν,
Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
Οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.
Οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
Φάρην τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,
Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς,
Οἵ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον,
Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο·
Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἑξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
Ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἦσι προθυμίῃσι πεποιθὼς
Οἰτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ
Τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε ςοναχάς τε.
Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο, καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἴπυ,
Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἐναίον,
Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον, ἔνθά τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.
Στεῦτο γὰρ ἐυχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι δείδοιεν κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
Αἱ δὲ, χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαρισθύν.

Τῶν

Et Athenis collocavit in ſuo divite templo:
Et illic eum tauris & agnis placant
Athenienſes, ſingulis luſtris.
His præerat filius Petei Meneſtheus:
Huic nullus unquam ſimilis terricolarum homo fuerat,
In inſtruendis equitibus & viris ſcutatis:
Neſtor ſolus in contentionem veniebat; hic enim ætate grandior (erat:
Hunc ſimul quinquaginta nigræ naves ſequebantur.
Ajax autem ex Salamine ducebat duodecim naves,
Quas ſtatuit adductas ubi Athenienſium ſtabant phalanges.
Cæterum, qui Argos tenebant Tirynthaque bene munitam,
Hermionem, Aſinemque, profundum ſinum habentes,
Trœzena, Eionaſque, & vitibus conſitam Epidaurum,
Quique tenebant Æginam, Maſetaque juvenes Achivorum:
His porro præerat bello ſtrenuus Diomedes,
Et Sthenelus Capanei inclyti dilectus filius.
Et una cum his Euryalus tertius ibat ſimilis deo vir,
Meciſtei filius Talaionidæ regis.
Univerſis autem præerat bello ſtrenuus Diomedes:
Hoſque ſimul octoginta nigræ naves ſequebantur.
Qui vero Mycenas tenebant bene ædificatam urbem,
Opulentamque Corinthum, beneque ſtructas Cleonas,
Ornaſque colebant, Aræthyreamque amœnam,
Et Sicyona, ubi Adraſtus primum regnavit,
Quique Hypereſiamque & excelſam Gonoëſſam,
Pellenamque tenebant, & Ægium incolebant,
Et per omnem oram maritimam, & circa Helicen ſpatioſam:
Horum centum navibus præerat rex Agamemnon
Atrides. ſimul hunc longe plurimæ & præſtantiſſimæ
Copiæ ſequebantur: & ipſe induebat ſplendidum æs,
Gloria exultans, quod inter omnes conſpicuus eſſet heroas,
Quoniam præſtantiſſimus erat, & quam plurimas ducebat copias.
Qui vero tenebant montibus clauſam Lacedæmona magnam,
Pharenque, Spartamque, abundantemque columbis Meſſam,
Bryſiaſque habitabant, & Augias amœnas,
Quique Amyclas tenebant, Heloſque maritimam urbem,
Quique Laan tenebant, & Oetylum circumhabitabant:
Horum ejus frater præerat prælio ſtrenuus Menelaus
Sexaginta navibus: & ſeorſim armabantur.
Inter eos autem ipſe ibat alacritate ſua fretus
Adhortans ad bellum: maxime vero cupiebat animo
Ulciſci Helenæ raptumque gemituſque.
Qui vero Pylumque colebant, & Arenen amœnam,
Et Thryum Alphæi vadum, & bene ædificatum Æpy,
Et Cypariſſeenta, & Amphigeniam habitabant,
Et Ptelcum, & Helos, & Dorion, ubi etiam Muſæ
Occurrentes Thamyrim Threicium abſtinuerunt arte canendi,
Ex Oechalia venientem ab Euryto Oechalienſi:
Aſſerebat enim gloriabundus ſe victurum ſi vel ipſæ
Muſæ canerent filiæ Jovis ægidem habentis.
At illæ iratæ excæcarunt, ſed & artem canendi
Divinam ademerunt, & immemorem reddiderunt citharizandi.

Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε γερήνιος ἱππότα Νέξωρ,
Τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἑξιχόωντο.
Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἵν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταὶ,
Οἵ φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
Ῥίπην τε, Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
Καὶ Τεγέην εἶχον, καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
Στυμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο,
Τῶν ἦρχ' Ἀγκαίοιο πάϊς κρείων Ἀγαπήνωρ
Ἑξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηῒ ἑκάστῃ
Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον ἐπιστάμενοι πολέμοιο.
Αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Νῆας ἐϋσσέλμους περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Ἀτρείδης· ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.
Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἠλιδα δῖαν ἔναιον,
Ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνῃ καὶ Μύρσινος ἰσχατόωσα,
Πέτρῃ τ' Ὠλενίῃ, καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔρυκει,
Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἕποντο θοαὶ, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
Τέκτονε, ὁ μὲν, Κτεάτου, ὁ δ', Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
Τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερὸς Διώρης·
Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος θεοειδὴς,
Υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηϊάδαο ἄνακτος.
Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων
Νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἠλιδος ἄντα,
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Φυλείδης, ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεὺς,
Ὃς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαλήτορας,
Οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
Καὶ Κροκύλειον ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·
Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε Διῒ μήτιν ἀτάλαντος·
Τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι.
Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο θοὸς Ἀνδραίμονος υἱός·
Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον, ἠδὲ Πυλήνην,
Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν.
Οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἷες ἦσαν,
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος,
Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσι·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Οἳ Κνωσσόν τ' εἶχον Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
Φαιστόν τε, Ῥύτιόν τε, πόλεις εὖ ναιετάουσας,
Ἄλλοι θ' οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευε,
Μηριόνης τ' ἀτάλαντος ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
Τῷ δ' ἅμ' ἑξήκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

His porro præerat Gerenius eques Neſtor,
Quocum nonaginta cavæ naves ordine vehebantur.
Qui vero tenebant Arcadiam, ſub Cyllenes montem altum,
Æpytium prope monumentum, ubi viri cominus pugnantes,
Quique Pheneum incolebant & Orchomenum pecoroſum,
Ripenque, Stratienque, & ventis expoſitam Eniſpen,
Et Tegeam tenebant, & Mantineam amœnam,
Stymphalumque tenebant, & Parrhaſien colebant,
Horum imperabat Ancæi filius rex Agapenor
Sexaginta navibus: multi autem navem unamquamque
Arcades viri conſcenderant rei militaris periti.
Ipſe enim eis dederat Rex virorum Agamemnon
Naves bonis tranſtris inſtructas ut transfretarent nigrum pontum
Atrides: quoniam non ipſis marina opera erant curæ.
Qui vero Bupraſiumque & Elida nobilem habitabant,
Quantum [*agri*] Hyrmine & Myrſinus extrema,
Petraque Olenia, & Aliſium intus continet,
Horum quatuor duces erant, decem vero viros ſingulos
Naves ſequebantur veloces, *quas* multi & conſcenderant Epei.
His quidem Amphimachus & Thalpius præerant,
Filii, alter Cteati, alter Euryti Actorionis:
At illis Amaryncides imperabat fortis Diores:
Quartis autem præerat Polyxinus deo ſimilis,
Filius Agaſthenis Augeiadæ regis.
Qui vero [*venerant*] ex Dulichio, Echinadibuſque ſacris
Inſulis, quæ ſitæ ſunt trans mare e regione Elidis,
His præerat Meges, æquiparandus Marti,
Phylides, quem genuit Jovi dilectus eques Phyleus,
Qui olim in Dulichium migraverat patri iratus:
Hunc ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Cæterum Ulyſſes ducebat Cephalenſes magnanimos,
Qui Ithacam tenebant, & Neritum frondoſum,
Et Crocylia colebant, & Ægilipa aſperam,
Quique Zacynthum habitabant, & qui Samum incolebant,
Quique Epirum tenebant, & oppoſitam continentem,
His Ulyſſes imperabat Jovi prudentia par:
Quem ſimul naves ſequebantur duodecim proras rubras habentes.
Ætolis autem imperabat Thoas Andræmonis filius:
Qui Pleurona colebant, & Olenum, & Pyleuen,
Chalcidaque maritimam, Calydonaque petroſam.
Non enim Oenei magnanimi filii ſupererant,
Neque ipſe adhuc ſuperſtes erat, mortuuſque erat flavus Meleager.
Huic ſumma rerum erat commiſſa ut imperaret Ætolis:
Huncque ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Cretenſibus autem Idomeneus haſta clarus præerat,
Qui Cnoſſumque tenebant, Gortynaque bene cinctam mœnibus,
Lyctum, Miletumque, & albicantem Lycaſtum,
Phæſtumque, Rhytiumque urbes multum celebres,
Cæterique qui Cretam centum urbium incolebant.
His igitur Idomeneus haſta clarus præerat,
Merioneſque par Marti homicidæ:
Hoſque ſimul octoginta nigræ naves ſequebantur.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης ἠΰς τε μέγας τε
Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον·
Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ,
Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος,
Πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἠϋπήκτῳ,
Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλου μήτρωα κατέκτα
Ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος·
Αἶψα δὲ νῆας ἐπήξε· πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
Τἰρύνθιοι, υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἶξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων.
Τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν κατὰ φυλὰς δῆν, ἠδ' ἐφίλησεν
Ἐκ Διὸς, ὅσσε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει·
Καί σφιν θέσπεσιον πλοῦτον κάτεχευε Κρονίων.
Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγεν τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης β' υἱὸς, Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός.
Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε,
Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας,
Τῶν αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος·
Τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἑσιχόωντο.
Νῦν δ' αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
Οἵ τ' Ἄλον, οἵ τ' Ἀλόπην, οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
Οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοὶ,
Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' οἵγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο.
Οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο.
Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Κούρης χωόμενος Βρισηΐδος ἠϋκόμοιο,
Τὴν ἐκ Λυρνήσσοιο ἑλὼν ἐξείλετο πολλὰ μογήσας,
Λυρνησσὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης·
Καδδὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους,
Τήλεος Εὐηνοῖο Σελληΐδαο ἄνακτος.
Τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
Δήμητρος τέμενος, Ἰτωνά τε μητέρα μήλων,
Ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶνα, ἠδὲ Πτελεὸν λειχεποίην·
Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Ζωὸς ἐών· τότε δ' ἤδη ἔχεν κατὰ γαῖα μέλαινα.
Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο,
Καὶ δόμος ἡμιτελής. τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ
Νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρώτιστον Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἳ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχὸν,
Ἀλλὰ σφέας κόσμησε Ποδάρκης ὄζος Ἄρηος,

Ἰφίκλου

Tlepolemus autem Heraclides fortisque magnusque,
Ex Rhodo novem naves ducebat Rhodiorum superborum:
Qui Rhodum incolebant trifariam instructi,
Lindum, Ialyssumque, & albicantem Camirum:
Horum Tlepolemus hasta clarus dux erat,
Quem peperit Astyochia Herculi,
Quam duxit ex Ephyriæ fluvio a Selleente,
Depopulatus urbes multas Jovis alumnorum juvenum.
Tlepolemus autem postquam nutritus fuerat in domo bene extructa,
Statim patris sui dilectum avunculum interfecit
Jam senescentem Licymnium, prolem Martis:
Et statim naves compegit: multisque copiis coactis,
Ausugit mari; minati enim ei fuerant alii
Filii, nepotesque Herculis.
Cæterum ille Rhodum venit errans, ærumnas perpessus.
Trifariam autem distincti habitarunt tributim, & cari fuerunt
Jovi, qui diis & hominibus imperat:
Et ipsis ingentes divitias largitus est Saturnius.
Nireus porro ex Syma ducebat tres naves æquales,
Nireus, Aglaæque filius, Charopique regis,
Nireus, qui forma vir eximia ad Ilium venit
Præter cæteros Danaos, post laudatissimum Pelidem:
Sed imbellis erat, parvæque eum sequebantur copiæ.
Qui vero Nisyrumque tenebant, Crapathumque, Casumque,
Et Con Eurypyli urbem, insulasque Calydnas,
His Phidippusque & Antiphus præerant,
Thessali filii duo Heraclidæ regis:
Et horum triginta cavæ naves ordine ibant.
Nunc vero istos, quotquot Pelasgicum Argos habitabant,
Qui que Alon, quique Alopen, quique Trechina colebant,
Qui que tenebant Pthiam & Hellada pulchras mulieres habentem,
Myrmidonesque vocabantur & Hellenes, & Achæi,
Horum quinquaginta navibus erat dux Achilles.
At illi non belli horrisoni memores erant:
Non enim erat qui ipsos in ordines duceret.
Jacebat enim ad naves pedibus velox Achilles
Ob puellam iratus Briseida bene comatam,
Quam ex Lyrnesso ceperat multos perpessus labores,
Lyrnessum depopulatus & muros Thebarum:
Mynetaque dejecit & Epistrophum bellicosos,
Filios Eueni Selepiadæ regis.
Ejus causa is jacebat indignatus, at mox surrecturus erat.
Qui vero tenebant Phylacen & Pyrrhasum floridam,
Cereris sacrum, Itonaque feracem ovium,
Maritimamque Antrona, & Pteleum herbosam:
Horum porro Protesilaus bellicosus dux erat
Dum viveret: tunc vero jam detinebat *eum* terra nigra.
Hujusque ambas lacerata genas uxor in Phylace relicta erat,
Et domus imperfecta: eumque interfecerat Dardanus vir
Quum de navi desiliret longe primum Achivorum.
Et tamen ne isti quidem sine duce erant, nihilominus desiderabant
Sed ipsos ordinabat Podarces proles Martis, (ducem *suum*,

Ι'φίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
Αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
Ο'πλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
Η'ρως Πρωτεσίλαος ἀρηΐος· οὐδέ τι λαοὶ
Δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην,
Βοίβην, καὶ Γλαφυρὰς, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν,
Τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο Φίλος πάϊς ἔνδεκα νηῶν
Εὔμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν
Α'λκηςις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίςη.
Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
Καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν,
Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδὼς,
Ε'πτὰ νεῶν· ἑρέται δ' ἐν ἑκάςῃ πεντήκοντα
Ε'μβεβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.
Α'λλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατερ' ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἱες Ἀχαιῶν
Ε'λκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου.
Ε'νθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον
Α'ργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτήταο ἄνακτος.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
Ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱὸς,
Τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθῳ.
Οἱ δ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος,
Τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε
Ἰητῆρ' ἀγαθὼ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐςιχόωντο.
Οἵ τ' ἔχον Ὀρμένιον, οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν·
Οἵ τ' ἔχον Ἀςέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα,
Τῶν ἦρχ Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Τῷ δ' ἅμα τεσσεράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οἱ δ' Ἄργισσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ο'ρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν·
Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης
Υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς·
(Τόν ῥ' ὑπὸ Περιθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια
Η'ματι τῷ ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας·
Τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσεν)
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος,
Υἱὸς ὑπερθύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοὶ,
Οἵ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον δικί' ἔθεντο,
Οἵ τ' ἀμφ' Ἰμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
Ὃς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ·
Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
Α'λλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον.
Ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐςιν ἀπορρώξ.
Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος Τενθρηδόνος υἱὸς,

Iphicli filius divitis pecore Phylacidæ,
Frater germanus magnanimi Proteſilai,
Minor natu: ille vero major & præſtantior,
Heros Proteſilaus bellicoſus: neutiquam copiæ *ejus*
Indigebant duce, deſiderabant tamen ipſum utpote ſtrenuum:
Huncque ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Qui vero Pheras colebant apud Bœbeida lacum,
Bœben, & Glaphyras, & bene ædificatam Iaolcum,
Horum imperabat Admeti dilectus filius undecim navibus
Eumelus, quem ex Admeto peperit præſtantiſſima mulierum
Alceſtis, inter Peliæ filias forma præſtantiſſima.
Qui vero Methonem & Thaumaciam colebant,
Et Meliboeam tenebant & Olyzona aſperam,
Horum Philoctetes præerat, jaculandi peritus,
Septem navibus: remiges autem unamquamque quinquaginta
Conſcenderant, jaculandi periti ad fortiter pugnandum.
Cæterum ille in inſula jacebat immanes dolores perferens,
Lemno in divina, ubi eum reliquerant Achivi
Ulcere tetro laborantem pernicioſi colubri.
Ibi ille jacebat mœrens: cito autem recordaturi erant
Argivi apud naves Philoctetæ regis.
Et tamen ne iſti quidem ſine duce erant, deſiderabant tamen ducem ſuum:
Sed Medon ordinabat, Oilei filius ſpurius,
Quem peperit Rhena ex Oileo urbium everſore.
Qui vero tenebant Tricen, & Ithomen aſperam,
Quique tenebant Oechaliam urbem Euryti Oechalienſis,
Horum duces erant Æſculapii duo filii
Medicæ boni, Podalirius & Machaon:
Cum his triginta cavæ naves ordine ibant.
Quique tenebant Ormenium, quique fontem Hyperium,
Et qui tenebant Aſterium, Titanique albos vertices,
Horum dux erat Eurypylus Euæmonis præclarus filius:
Huncque ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Qui vero Argiſſam tenebant & Gyrtonem colebant,
Orthen, Elonenque, urbemque Olooſſona albam:
His præerat firmus bellator Polypœtes
Filius Pirithoi, quem immortalis genuit Jupiter:
(Hunc ex Pirithoo peperit inclyta Hippodamia
Eo die quo Centauros ultus eſt hiſpidos:
Eoſque ex Pelio pepulit, & ad Æthicas uſque abegit)
Non ſolus: una cum eo Leonteus proles Martis,
Filius magnanimi Coroni Cænidæ:
Hoſque ſimul quadraginta nigræ naves ſequebantur.
Guneus vero ex Cypho ducebat duas & viginti naves:
Et hunc Enienes ſequebantur, bellique tolerantes Perœbi,
Qui circa Dodonem valde frigidam domicilia poſuerant,
Quique circa venuſtum Titareſium arva colebant:
Qui in Peneum immittit pulchre fluentem aquam:
Nec ille Peneo commiſcetur argenteos vortices habenti,
Sed eum ſuperfluit, velut oleum.
Juramenti enim gravis Stygis aquæ eſt rivus.
Magnetibus vero præerat Prothous Tenthredonis filius,

Οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
Νιέσκον, τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε·
Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κρίρανοι ἦσαν.
Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἦεν σύ μοι ἔννεπε Μοῦσα,
Αὐτῶν, ἠδ' ἵππων, οἳ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἕποντο.
Ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
Τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε, ποδώκεες ὄρνιθας ὥς,
Οἴτριχας, οἰέτεας, σαφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἴσας.
Τὰς ἐν Πιερίῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρηος φορεούσας.
Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἦεν Τελαμώνιος Αἴας,
Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· (ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν)
Ἵπποι θ' οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισι
Κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰχμανέῃσιν ἰόντες,
Τόξοισίν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἑλεοβρεπτόν τε σέλινον,
Ἕστασαν· ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
Ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἀρχὸν ἀρηΐφιλον ποθέοντες
Φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἐμάχοντο.
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο·
Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διὶ ὡς τερπικεραύνῳ
Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἰμάσσῃ
Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.
Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στοναχίζετο γαῖα
Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Παῤ Διὸς αἰγιόχοιο, σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
Οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι
Πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες.
Ἀγχοῦ δ' ἱσαμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Εἴσατο δὲ φθογγὴν υἱῒ Πριάμοιο Πολίτῃ,
Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷξε ποδωκείῃσι πεποιθὼς
Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Λισυήταο γέροντος,
Δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
Τῷ μιν ἐεισαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Ὦ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν.
Ἤ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
Ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδέ τε λαὸν ὄπωπα.
Λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν,
Ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.
Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλις' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι.
Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι·
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων.
Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἵσί περ ἄρχει·
Τῶν δ' ἐξηγείσθω κοσμησάμενος πολίτας.
Ὣς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' οὔτι ἔοὰς ἔπος ἠγνοίησεν,
Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν, ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο.

Πᾶσαι

Qui circa Peneum & Pelion frondosum
Habitabant, his Prothous velox dux erat:
Huncque simul quadraginta nigræ naves sequebantur.
Hi duces Danaorum & principes erant.
Quis jam horum præstantissimus fuerit tu mihi dic Musa,
Ipsorum, & equorum, qui simul Atridas sequebantur.
Equæ quidem multo præstantissimæ erant Pheretiadæ,
Quas Eumelus agitabat, pedibus veloces instar avium,
Ejusdem pili, ejusdem ætatis, quasi ad perpendiculum dorso pares.
Quas in Pieria aluit argenteum arcum gestans Apollo,
Ambas fœminas, terrorem belli ferentes.
Virorum vero longe præstantissimus erat Telamonius Ajax,
Dum Achilles irascebatur: (nam is multo fortissimus erat)
Et equi qui ferebant laudatissimum Pelidem.
Sed hic quidem apud naves prostratas pontigradas
Jacebat, iratus Agamemnoni duci copiarum
Atridæ: copiæ vero ad littus maris
Delectabantur discis & hastilibus jaculantes,
Arcubusque: equi vero apud currus suos singuli
Lotum depascentes, palustreque apium,
Stabant: & currus bene tecti jacebant dominorum
In tentoriis: at illi ducem bellicosum desiderantes
Vagabantur huc & illuc per castra, neque pugnabant.
Illi autem ibant veluti si igni terra tota depasceretur:
Et terra subtus gemiscebat, veluti quum Jupiter fulminator
Iratus, quando circa Typhoëa terram verberat
In Arimis, ubi dicunt Typhoëi esse cubilia:
Sic horum sub pedibus multum gemiscebat terra
Gradientium: valde vero velociter pertransibant campum.
Cæterum Trojanis nuncia venit pedibus ventos æquans velox (Iris
A Jove ægidem habente, cum nuncio molesto.
Illi vero conciones habebant in Priami vestibulis
Omnes simul congregati, tam juvenes, quam senes.
Prope autem stans allocuta est pedes velox Iris:
Assimulavit autem *se* voce filio Priami Politæ,
Qui Trojanorum speculator sedebat pedum velocitate fretus
In tumulo summo Æsyetæ senis,
Observans quando a navibus impetum facerent Achivi:
Huic se cum assimulasset alloquuta est cum pedes velox Iris,
O senex, semper tibi sermones placent multi,
Sic olim quum pax esset: bellum autem ineluctabile ortum est.
Equidem persæpe præliis interfui virorum,
Sed nunquam tales tantasque copias vidi.
Prorsus enim foliis similes vel arenis,
Incedunt campo, urbem expugnaturi.
Hector, tibi vero potissimum mando ut sic facias.
Multi enim per urbem magnam Priami auxiliares:
Alia autem aliorum lingua variarum gentium hominum.
His unusquisque vir imperet quibus princeps est:
Horumque dux esto ordinans cives.
Sic dixit. Hector autem nullatenus inobsequens fuit dex orationi;
Sed statim dimisit concionem, ad arma vero ruebant.

Πᾶσαι δ' ὠίγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔστυτο λαὸς,
Πεζοί θ', ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλης αἰπεῖα κολώνη,
Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
Τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίνης·
Ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν ἠδ' ἐπίκουροι.
Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Λαοὶ θωρήσσοντο μεμαῶτες ἐγχείῃσι.
Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐϋς παῖς Ἀγχίσαο
Αἰνείας· (τὸν δ' ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ', Ἀφροδίτη
Ἴδης ἐν κνημοῖσι βεὰ βροτῷ ἐυνηθεῖσα)
Οὐκ οἷος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε
Ἀρχίλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
Ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο
Τρῶες, τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
Καὶ Πιτύειαν ἔχον, καὶ Τηρείης ὄρος αἰπὺ,
Τῶν ἦρχ' Ἄδρηστός τε καὶ Ἄμφις λινοθώρηξ,
Τίε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὃς πέρι πάντων
Ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανες θανάτοιο.
Οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον ἔχον, καὶ δῖαν Ἀρίσβην,
Τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος ἔρχαμος ἀνδρῶν,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Ἱππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων,
Τῶν οἳ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
Τῶν ἦρχ' Ἱππόθοός τε Πύλαιός τ' ὄζος Ἄρηος,
Τίε δύω Λήϊσιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.
Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας, καὶ Πείροος ἥρως,
Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἔρυκει.
Εὔφημος δ' ἄρχε Κικόνων ἦν αἰχμητάων,
Τίὸς Τροιζήνιος διοτρεφέος Κεάδαο.
Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπιχίδναται αἴῃ.
Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἠμιόνων γένος ἀγριοτράων,
Οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
Ἀμφί τε Παρθένιον ποτιμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον,
Κρῶμνάντ' Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Αὐτὰρ Ἀλιζώνων ὁ Δίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐξὶ γενέθλη.
Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε, καὶ Ἔννομος οἰωνιστής·
Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν,
Ἀλλ' ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο

Tum vero omnes aperiebantur portæ, & foras prorumpebant co-
Pedestres pariter, & equestres: multusque tumultus coortus est. (piæ,
Est vero quidam ante urbem collis editus,
In planitie seorsum, circumvius undequaque:
Quem quidem homines Batieam vocant,
Immortales vero sepulchrum agillimæ Myrinnes:
Illic tunc Trojani in ordines distincti sunt & auxiliares.
Trojanis quidem dux erat magnus Hector expedite pugnam
Priamides: cum hoc quam plurimæ & fortissimæ (ciens
Copiæ armabantur promptæ hastis.
Dardaniis porro imperabat strenuus filius Anchisæ
Æneas: (hunc vero ex Anchisa peperit diva Venus
Idæ in jugis dea cum mortali cubans)
Non solus, cum eo duo Antenoris filii
Archilochusque Acamasque, pugnæ periti omnigenæ.
Qui vero Zeliam habitabant ad imas radices Idæ,
Divites, bibentes aquam profundam Æsepi
Troes, his præerat Lycaonis clarus filius
Pandarus, cui etiam arcum Apollo ipse dederat.
Qui porro Adrestiamque tenebant & civitatem Apæsi,
Et Pityeam tenebant, & Teries montem altum,
His imperabat Adrastus & Amphius lineum thoracem gestans,
Filii duo Meropis Percosii, qui præter omnes
Noverat vaticinia, neque suos filios sinebat
Proficisci in bellum homines perdens: at illi nequaquam ipsi
Paruerunt: Fata enim *eos* agebant atræ mortis.
Qui vero Percoten & Practium incolebant,
Et Sestum & Abydum tenebant, & nobilem Arisben,
His præfectus erat Hyrtacides Asius princeps virorum,
Asius Hyrtacides, quem ex Arisba ferebant equi
Splendidi, magni, a fluvio Sellente.
Hippothous vero ducebat gentes Pelasgorum hastis exercitatorum,
Eorum qui Larissam fertilem habitabant:
His præerat Hippothousque Pylæusque Martia proles,
Filii duo Lithi Pelasgi Teutamidæ.
Cæterum Thracas ducebat Acamas, & Pirous heros,
Quotquot Hellespontus rapidus complectitur.
Euphemus vero dux Ciconum erat bellatorum,
Filius Trœzenii Jovis alumni Ceadæ.
Sed Pyrechmes ducebat Pæonas curvis arcubus utentes,
Procul ex Amydone, ab Axio late fluente,
Axio, cujus limpidissima aqua diffunditur super terram.
Paphlagonibus vero præerat Pylæmeneus prudens,
Ex Enetis, unde mularum genus agrestium,
Qui Cytorum tenebant, & Sesamum incolebant,
Circaque Parthenium fluvium inclytas sedes habitabant,
Cromnamque, Ægialumque, & excelsos Erythinos.
Sed Halizonibus Dius & Epistrophus imperabant,
Procul ex Alybe, unde argenti est origo.
Mysiis vero Chromis præerat, & Ennomus augur:
Sed non auguriis effugit mortem nigram,
Verum prostratus est manibus velocis Æacidæ

Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε καὶ ἄλλους.
Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδὴς
Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
Μήσιν αὖ Μέσβλης τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,
Υἷε Πυλαιμένεος, τὼ Γυγαίη τέκε λίμνη,
Οἳ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας.
Νάσης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
Οἳ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτέφυλλον,
Μαιάνδρου τε ῥοὰς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάσης ἡγησάτην,
Νάσης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν ἠΰτε κούρη·
Νήπιος· οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Ἀλλ' ἰδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐν ποταμῷ· χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Δυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἀπὸ δινήεντος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Γ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀλεξάνδρου προκαλεσαμένου Μενέλαον εἰς μονομαχίαν ἐπὶ τῇ τῶν ὅλων διαλύσει, ὅρκοι γίνονται, ἐφ' ᾧ, τὸν νικήσαντα τὴν Ἑλένην λαβεῖν, καὶ τὰ χρήματα αὐτῆς. Ἡττηθέντα δὲ Ἀλέξανδρον Ἀφροδίτη ἁρπάζει, καὶ εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον ἀπαγαγοῦσα, μεταπαλεῖται ἀπὸ τοῦ τείχους τὴν Ἑλένην. Οἱ δὲ, συνομιλήσαντες, εἰς ὕπνον τρέπονται.

Γέμμα δ' ἄρ' ἀμφ' Ἑλένης οἵοις μόθος ἔξιν ἀκοίταις.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὣς·
Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,
Αἵτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
Κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι·
Ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ,
Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.
Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὁμίχλην,
Ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὶς ἀμείνων,
Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν·
Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὦρνυτ' ἀελλὴς
Ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα,
Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
Πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου μακρὰ βιβῶντα,
Ὡΐξε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,

Εὖ-

In fluvio, ubi quidem Trojanos contrucidabat & alios.
Phorcys porro Phrygios ducebat & Aſcanius Deo ſimilis
Procul ex Aſcania: ardebant vero prælio decernere.
Mæoniis porro Meſthleſque & Antiphus duces erant,
Filii Pylæmenis, quos Gygæa peperit palus,
Qui etiam Mæonios ducebant ſub Tmolo natos.
Naſtes porro Caribus præerat barbaris,
Qui Miletum tenebant, Phthirorumque montem frondoſum,
Mæandrique fluenta, Mycaleſque alta cacumina.
His vero Amphimachus & Naſtes præerant,
Naſtes Amphimachuſque, Nomionis clari filii,
Qui & aurum geſtans ad bellum ibat velut puella,
Stultus: neque omnino hoc ipſi depulit acerbum interitum,
Sed proſtratus eſt manibus velocis Æacidæ
In fluvio: aurumque Achilles abſtulit belli peritus.
Sarpedon vero præerat Lyciis, & Glaucus laudatiſſimus,
Procul ex Lycia, Xantho a vorticoſo.

ARGUMENTUM III. LIBRI ILIADIS HOMERI.

QUum Alexander provocaſſet Menelaum ad ſingulare prælium, ut de rerum ſumma decerneretur, & pax fieret, jusjurandum juratur, ut qui vicerit, Helenam accipiat & opes ipſius. Victum autem Alexandrum Venus rapit, & in proprium thalamum abducens, arceſſit a muro Helenam. Hi autem congreſſi, ad ſomnum capiendum ſe convertunt.

Cæterum poſtquam inſtructi fuerunt una cum ducibus quique,
Tum Trojani *cum* clangoreque clamoreque incedebant, inſtar avium:
Velut clangor gruum mit cœlo,
Quæ poſtquam hyemem effugerunt & immenſum imbrem,
Cum clangore volant ad Oceani fluenta,
Hominibus Pygmæis cædem & mortem ferentes:
Vernæ quippe noxium conflictum adferunt:
At proficiſcebantur *cum* ſilentio robur ſpirantes Achivi,
Animo geſtientes opem ferre ſibi invicem.
Quemadmodum cum montis verticibus notus offudit nebulam,
Paſtoribus nequaquam gratam, furi autem nocte commodiorem,
Eo uſque quis proſpicit quouſque lapidem jacit:
Sic horum ſub pedibus pulvis ſurgebat turbidus
Gradientium: celerrime enim pertranſibant campum.
Hi vero quum jam prope eſſent ſe invicem invaſuri,
Trojanis in prima acie erat Alexander divina forma præditus,
Pardi pellem humeris geſtans & incurvos arcus,
Et enſem: ille vero haſtilia duo ferro præfixa
Vibrans, Græcorum provocabat fortiſſimos quoſque
Ut ſecum pugnarent duro marte.
Hunc igitur poſtquam animadvertit bellicoſus Menelaus
Procedentem ante agmen magnis paſſibus,
Sicut leo gaviſus eſt qui magnum corpus offendit,

Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα,
Πεινάων· (μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
Σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ)
Ὡς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδών· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ.
Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέξη
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
Ἀψ τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρός τέ μιν εἷλε παρειάς·
Ὡς αὖθις κὰδ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων
Δείσας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι,
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ,
Αἴθ' ὄφελές τ' ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
Καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
Ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων.
Ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
Φάντες ἀριζῆλα πρόμον ἔμμεναι, οὕνεκα καλὸν
Εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή.
Ἦ τοιόσδε ἰὼν, ἐν ποντοπόροισι νέεσσι
Πόντον ἐπιπλώσας, ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας,
Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' ἐυειδέ' ἀνῆγες
Ἐξ ἀπίης γαίης νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων;
Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόλῃ τε, παντί τε δήμῳ,
Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ;
Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον;
Γνοίης χ' οἷου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
Οὐκ ἂν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τέ τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
Ἢ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.
Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη
Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεκ' ὄσσα ἔοργας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὣς ἐστὶν ἀτειρὴς,
Ὅς τ' εἶσιν διὰ δουρὶς, ὑπ' ἀνέρος ὅς ῥά τε τέχνῃ
Νήϊον ἐκτάμνῃσιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὶ ἑρωήν·
Ὡς τοι ἐνὶ ςήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐςί.
Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
Ὅσσά κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἕλοιτο.
Νῦν δ' αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
Αὐτὰρ ἐμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Κτήματ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω·
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμοντες,
Ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.

Ὡς

Nactus aut cervum cornutum, aut capream,
Esuriens: (nam avide devorat, etiamsi ipsum
Exagitent veloceſque canes florenteſque juvenes)
Sic gavisus est Menelaus Alexandrum divina forma præditum
Oculis conspicatus: cogitabat enim ulturum se scelus.
Statim itaque de curru cum armis desiliit humi.
Eum vero postquam advertit Alexander divina forma præditus
In prima acie conspicuum, perculsus est suo corde.
Retro itaque sociorum in agmen recessit mortem evitans.
Et ut cum quis draconem conspicatus resiliens fugit
Montis in saltibus & tremor occupat artus,
Retroque recedit, pallorque ejus afficit genas:
Sic retro in agmen subrepsit Trojanorum superborum
Metuens Atrei filium Alexander divina forma præditus.
At hunc Hector objurgavit conspicatus probrosis verbis,
Infelix Pari, bellule, mulieroſe, deceptor,
Utinam non natus fuisses, & cœlebs periisses.
Hoc sane vellem, idque multo satius esset,
Quam ut tanto dedecori & omnibus turpi spectaculo esses.
Certe cachinnantur comantes Achivi,
Suspicati egregium propugnatorem esse, quod venusta
Specie gaudeas: sed non inest vis animo, nullaque fortitudo
An talis cum sis, navibus pontigradis
Mare emensus, sociis charis coactis,
Permistus alienigenis, mulierem formosam abduxisti
Ex Apia terra, sponsam virorum bellicosorum?
Patrique tuo magnum detrimentum, civitatique, totique populo,
Inimicis quidem gaudium, dedecus autem tibi ipsi?
An non sustinueris bellicosum Menelaum?
Nosses qualis viri tenes uxorem quam virginem duxit.
Non tibi proderit cithara, & præmia Veneris,
Et coma, & species, quando pulveri immixtus fueris,
Sed valde Trojani *sunt* timidi: *alias* enim certe jam (sti.
Lapideam indutus fuisses tunicam, tot malorum gratia quæ patra-
Hunc vicissim alloquutus est Alexander divina forma præditus,
Hector, quando me jure increpas, nec absque re,
Semper tibi cor sicut securis est indomitum,
Quæ penetrat lignum, a viro *arta* qui arte
Lignum navale excindit, augetque viri robur:
Sic tibi in præcordiis imperterrita mens est.
Ne mihi præmia exoptata exprobra aureæ Veneris.
Neutiquam repudianda sunt deorum præclara præmia,
Quæcunque ipsi dederint, volensque non quivis ceperit.
Nunc vero si me vis bellare & pugnare,
Cæteros quidem sedere jubeas Trojanos & omnes Achivos,
Me vero in medio & bellicosum Menelaum
Committite qui de Helena & opibus omnibus certemus.
Et uter vicerit, superiorque evaserit,
Opibus omnibus rite acceptis, mulierem domum deducat:
Et cæteri, amicitia & fœderibus firmis percussis,
Habitetis Trojam fertilem; illique redeant
Ad Argos equis aptum & Achaiam pulchras mulieres habentem.

Sic

Ὣς ἔφαθ'. Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας
Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
Μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἐδρύνθησαν ἅπαντες.
Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον.
Αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄϋσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε κοῦροι Ἀχαιῶν·
Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἠνεώ τ' ἐγένοντο
Ἐσσυμένως· Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε.
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Αὐτὸν δ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Οἵους ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Κτήματ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω.
Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
Θυμὸν ἐμὸν, φρονέω δὲ διακριδὸν ἤδη
Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
Εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς.
Ὅππότερος δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
Τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακριθεῖτε τάχιστα.
Οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἕτερον δὲ μέλαιναν,
Γῇ τε, καὶ Ἠελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὅρκια τάμνῃ
Αὐτὸς, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι,
Μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται.
Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται·
Οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
Λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
Ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο.
Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ ςίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ,
Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
Πλησίον ἀλλήλων· ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
Ἕκτωρ δὲ πρὸς ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε
Καρπαλίμως, ἄρνας τε φέρειν, Πρίαμόν τε καλέσσαι.
Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον πρόΐει κρείων Ἀγαμέμνων
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν
Οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ.
Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
Εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων
Λαοδίκην Πρίαμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίςην.
Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἱςὸν ὕφαινε,
Δίπλακα μαρμαρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

Οὓς

Sic dixit. Hector vero multum gavisus est audito sermone:
Et in medium progressus, Trojanorum coercuit phalangas,
Media hasta prehensa: illique resederunt omnes.
Huncque sagittis comantes Achivi
Missilibusque collineantes lapidibusque petebant.
Cæterum exclamavit Rex virorum Agamemnon,
Absistite Argivi, ne jaculemini Achivi:
Pollicetur enim se quid dicturum galeatus Hector.
Sic dixit. Illi vero abstinuerunt a pugna, tacitique facti sunt
Subito: Hector vero inter utrosque locutus est,
Audite ex me Trojani & bene ocreati Achivi
Sermonem Alexandri, cujus caussa contentio orta est.
Cæteros quidem jubet Troas & omnes Achivos
Arma pulchra deponere in terra alma:
Se vero in medio & bellicosum Menelaum,
Solos de Helena & opibus omnibus pugnare:
Uter autem vicerit, superiorque evaserit,
Opibus omnibus rite acceptis, mulierem domum abducat.
Cæteri autem amicitiam & fœdera firma feriamus.
Sic dixit. illique omnes conticuere.
Inter illos vero locutus est etiam bello strenuus Menelaus,
Audite nunc & me: maxime enim *hæc* molestia tangit
Animum meum, censeo autem diremptum iri jam
Argivos & Troas, quoniam mala multa passi estis
Propter meam contentionem, & propter Alexandrum qui auctor
Nostrumque utri mors & fatum paratum est, (fuit.
Moriatur: cæteri vero dirimamini citissime.
Adferte autem agnos, alterum album, alteram vero nigram,
Terræque, & Soli: Jovique nos adferemus alium.
Tum adducite Priamum ut fœdus feriat
Ipse, quoniam ejus filii protervi *sunt* & infidi,
Ne quis petulantia Jovis fœdera violet.
Atqui semper juniorum virorum mens instabilis est:
Quibus vero senex interfuerit, simul præterita & futura
Prospicit, ut quam optime inter utrosque transigatur.
Sic dixit. illi autem gavisi sunt tum Achivi tum Trojani,
Sperantes *se* finem facturos ærumnosi belli.
Et equos quidem egerunt in ordines, & ab iis descenderunt ipsi,
Armaque exuerunt, quæ deposuerunt humi
Prope se invicem: exiguumque erat utrimque solum.
Tum Hector ad urbem duos præcones misit
Festinanter, qui agnosque adferrent, Priamumque vocarent.
At Talthybium præmisit Rex Agamemnon
Naves ad cavas ut iret, & agnum jussit
Adferre: nec is non immorigerus paruit Agamemnoni divino.
Cæterum Iris Helenæ candidas ulnas habenti nuncia venit,
Assimilata glori Antenoridæ uxori,
Quam Antenorides habebat Rex Helicaon
Laodicen Priami filiarum forma præstantissimam.
Hancque invenit domi: ea magnam telam texebat,
Duplicem splendidam: multosque intexebat labores
Trojanorumque equitum & Achivorum ære loricatorum,

Οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.
Ἄγχοῦ δ' ἱσαμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Οἵ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἀρηα
Ἐν πεδίῳ, ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο·
Οἵ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται,
Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν·
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο·
Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ, γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ
Ἀνδρός τε προτέροιο καὶ ἄξεος ἠδὲ τοκήων.
Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν,
Ὥρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο,
Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος,
Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
Εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι,
Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
Ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἰεῖσι·
Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον,
Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
Αἰνῶς ἀθανάτοισι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.
Ἀλλὰ καὶ ὡς τοίη περ ἐοῦσ' ἐν νηυσὶ νεέσθω,
Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ἐπίσσω πῆμα λίποιτο.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·
Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε,
(Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἰτιοί εἰσιν,
Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν).
Ὣς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς,
Ὅς τις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε.
Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι·
Καλὸν δ' οὔτω ἐγὼ οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῇϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.
Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο δῖα γυναικῶν,
Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.
Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακὸς ὁππότε δεῦρο
Τλέϊ σῷ ἑπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα,
Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ἐμηλικίην ἐρατεινήν.
Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς·
Οὗτός γ', Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής,

Quos sui causſa sustinebant a Martis manibus.
Propterque stans allocuta est pedes velox Iris,
Eja veni nympha cara, ut admiranda facta spectes
Trojanorumque equitum & Achivorum ære loricatorum,
Qui prius sibi invicem inferebant lachrymosum bellum
in campo, perniciosæ cupidi pugnæ:
Illi jam sedent taciti, bellumque cessat,
Scutis innixi, juxtaque hastæ longæ fixæ sunt:
Cæterum Alexander & bellicosus Menelaus
Longis hastis pugnabunt de te:
Ejus vero qui vicerit chara vocaberis uxor.
Sic locuta dea, dulce desiderium inussit animo
Virique prioris & urbis atque parentum.
Et protinus candidis operta velis,
Properavit ex gynæceo, teneram lachrymam effundens:
Non sola, quippe quam famulæ duæ sequebantur,
Æthra Pitthei filia, Clymeneque magnis oculis.
Confestim deinde pervenerunt ubi Scææ portæ erant.
Priamus autem & Panthous & Thymœtes,
Lampusque, Clytiusque, Hicetaonque, proles Martis,
Ucalegonque & Antenor, prudentes ambo,
Sedebant populi seniores ad Scæas portas,
Ob senectutem jam bello abstinentes, verum oratores
Boni, cicadis similes, quæ in sylva
Arbori insidentes vocem suavem emittunt:
Tales scilicet Trojanorum proceres sedebant in turri.
Hique ut viderunt Helenam ad turrim venientem,
Submisse inter se verbis volucribus dixerunt,
Non indignum est, Trojanos & bene ocreatos Achivos
Tali de muliere tam diuturnis malis conflictari:
Omnino immortales deas ore refert.
Sed & sic talis quamvis sit in navibus redeat,
Neque nos liberosque in posterum detrimentum maneat.
Sic dixerunt. Priamusque Helenam vocavit nomine,
Huc procedens cara filia, asside mihi,
Ut videas prioremque maritum affinesque, amicosque,
(Nulla in te culpa est, sed diis acceptum ferendum,
Qui mihi immiserunt bellum lachrymosum Achivorum)
Ut mihi quoque istum virum ingentem nomines,
Quisnam iste sit Achivus vir honestusque magnusque.
Certe quidem capite etiam altiores alii sunt:
At ita honestum ego nondum vidi oculis,
Nec adeo gravem: regi enim viro similis est.
Huic vero Helena verbis respondit nobilissima mulierum,
Reverendus es mihi dilecte socer, timendusque.
Utinam mors mihi gratificata esset acerba, cum huc
Filium tuum secuta sum, thalamo fratribusque relictis,
Filiaque unica, cœtuque æqualium amabili.
Sed hæc non facta sunt: quamobrem & lachrymis liqueſco.
Illud autem tibi dicam quod ex me quæris atque percontaris:
Hic, Atrides late imperans Agamemnon,
Utrumque, Rexque bonus fortisque bellator:

Levis

Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε,
Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον,
Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
Ἔνθα ἴδον πλείσους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,
Λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
Οἵ ῥα τότ' ἐσρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο.
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
Ἤματι τῷ ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.
Ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἐρέειν' ὁ γεραιὸς,
Εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὅδ' ἐξίη
Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
Τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.
Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ὃς ἴδεν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.
Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.
Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα.
Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἐμίχθεν,
Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους.
Ἀμφὼ δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
Ἤτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε,
Παῦρα μέν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος·
Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀνίξειεν Ὀδυσσεὺς,
Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
Ἀλλ' ἀσεμφὲς ἔχεσκεν, ἀϊδρεϊ φωτὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἀφρονέα δ' αὔτως·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος·
Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.
Τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν ἐρέειν' ὁ γεραιὸς,
Τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους.
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο δῖα γυναικῶν,
Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος ἕρκος Ἀχαιῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς
Ἕστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται.

Πολ-

Levir item meus erat inverecundæ, si unquam fui.
Sic dixit. huncque senex admiratus est, dixitque,
O beate Atride, læto fato nate, fortunate,
Certe multi tuis imperiis subsunt juvenes Achivorum.
Olim etiam Phrygiam ingressus eram vitiferam,
Ubi vidi plurimos Phrygas, viros equos agitandi peritos,
Copias Otrei & Mygdonis Deo similis,
Qui quidem tunc castra habebant ad ripas Sangarii.
Etenim ego auxiliaris cum essem iis annumerabar
Quando venerunt Amazones viragines.
Sed ne ii quidem tot erant, quot nigris oculis Achivi.
Dein iterum Ulyssem conspicatus interrogavit senex,
Dic age mihi & hunc, dilecta filia, quisnam iste sit:
Minor quidem capite Agamemnone Atrida,
Latior vero humeris & pectoribus apparens.
Arma quidem ei jacent in terra alma,
Ipse vero arietis instar obit ordines virorum:
Arieti ipsum ego assimilo densi velleris,
Qui ovium gregem magnum oberrat candidarum.
Huic respondit deinde Helena Jove nata,
Ite porro Laertiades solers Ulysses,
Qui nutritus est apud populum Ithacæ asperæ licet,
Sciens omnimodos dolos & consilia prudentia.
Hanc vero Antenor prudens contra locutus est,
O mulier, profecto verissimum hoc verbum es locuta.
Jam etenim & huc olim venit nobilis Ulysses,
Cui caussa legatus, cum Menelao bellicoso:
Et hos ego hospitio accepi, & in ædibus humaniter tractavi:
Et amborum ingenium perspexi & consilia prudentia:
Sed cum jam Trojanis congregatis misti essent,
Stantibus quidem, Menelaus eminebat latis humeris,
Umbobus sedentibus, gravior erat Ulysses:
Sed cum jam verba & consilia omnibus detexerent,
Certe quidem Menelaus succincte concionabatur,
Pauca quidem, sed valde argute: quoniam non multiloquus:
Neque verbis errans, quamvis ætate posterior erat:
Sed cum jam consultus surrexisset Ulysses,
Stabat, deorsumque respiciebat in terram oculis defixis,
Et sceptrum neque retrorsum neque in anteriorem partem move-
Sed immotum tenebat, imperito viro similis: (bat,
Dixisses iracundum aliquem esse, & itidem dementem:
Et cum jam vocemque magnam ex pectore mitteret,
Et verba imbribus nivalibus similia hybernis,
Jam non cum Ulysse contendisset mortalis alius:
Non tunc adeo mirabamur Ulyssis speciem intuiti.
Tertio rursus Ajacem conspicatus interrogabat senex,
Quisnam item iste alius Achivus vir honestusque magnusque,
Superans Argivos tum capite tum latis humeris.
Huic Helena sinuoso peplo induta respondit nobilissima mulie-
Et hic Ajax est ingens propugnaculum Achivorum: (rum,
Idomeneusque illinc inter Cretenses quasi Deus
Stat: & circum eum Cretum duces congregantur;

Expe

Πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ἐπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς,
Οὓς κεν ἐῢ γνοίην, καὶ τοὔνομα μυθησαίμην·
Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.
Ἦ οὐχ ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
Ἦ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισι,
Νῦν δ' αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν
Αἴσχεα δειδιότες καὶ ἐνείδεα πόλλ' ἅ μοι ἔξίν;
Ὣς φάτο. τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ,
Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον ἐΰφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα Φαεινὸν
Κήρυξ Ἰδαῖος, ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
Ὤτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
Ὄρσεο Λαομεδοντιάδη· καλέουσιν ἄριστοι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἐς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμηται·
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ γυναικί·
Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήματ' ἕποιτο·
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες,
Ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα, τοὶ δὲ νέωνται
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαΐδα καλλιγύναικα.
Ὣς φάτο. ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
Ἵππους ζευγνύμεναι. τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο·
Ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τείνεν ὀπίσσω
Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
Τὼ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
Ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐσιχόωντο.
Ὦρνυτο δ' ἀυτίκ' ἔπειτ' ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις. ἄτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
Μίσγον· ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν.
Ἀτρεΐδης δὲ ἑρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἣ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο,
Ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχών,
Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅ, τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,
Τμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά·
Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος κατὰ πέφνῃ,
Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
Ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·

Sæpe eum hoſpitio accepit bellicoſus Menelaus
Noſtris in ædibus, quum ex Creta veniret.
Nunc vero alios quidem omnes video nigris oculis Achivos,
Quos facile cognoſcerem, nomenque proferrem:
Duos vero non poſſum conſpicere principes populorum,
Caſtoremque equorum domitorem, & pugilatu ſtrenuum Pollucem,
Germanos fratres, quos mihi eadem peperit mater.
An non ſecuti ſunt Lacedæmone ex amœna?
Aut huc quidem ſecuti ſunt in navibus pontigradis,
Nunc vero nolunt pugnam inire virorum,
Dedecora veriti & probra multa quæ mihi ſunt?
Sic dixit. hos autem jam detinebat alma tellus
In Lacedæmone ipſa, in ſua patria.
Præcones autem per urbem, deorum ferebant fœdera firma,
Agnos duos, & vinum lætum, fructum telluris,
Utre in caprino: ferebatque cratera ſplendidum
Præco Idæus, & aurea pocula:
Hortabaturque ſenem aſtans *his* verbis,
Surge Laomedontiade: vocant optimates
Trojanorumque equitum & Achivorum ære loricatorum,
Ut in campum deſcendas, ut fœdera firma feriantur:
Cæterum Alexander & bellicoſus Menelaus
Longis haſtis dimicabunt de muliere:
Victoremque mulier & opes ſequentur:
Cæteri vero amicitia & fœderibus firmis percuſſis,
Incolemus Trojam fertilem, at illi revertentur
In Argos aptum equis & in Achaiam pulchras mulieres haben-
Sic dixit. exhorruitque ſenex, & juſſit commilitones (tem.
Equos jungere: illique impigre paruerunt:
Aſcendit autem Priamus, ac lora traxit retrorſum:
Et propter eum Antenor perpulchrum aſcendit currum.
Illi per Scæas *portas* in campum agebant veloces equos.
Verum ubi venerunt ad Trojanos & Achivos,
Ex equis deſcendentes in terram almam,
In medium Troum & Achivorum proceſſerunt.
Surrexitque protinus rex virorum Agamemnon,
Surrexit etiam Ulyſſes ſolers. ſed præcones ſplendidi
Fœdera fida Deorum cogebant, & cratere vinum
Miſcebant: cæterum regibus aquam in manus fuderunt.
Atrides vero diſtricto manibus cultro,
Qui ejus ad enſis magnam vaginam ſemper appenſus erat,
Agnorum ex capitibus abſcidit pilos: ſed *eos* poſtea
Præcones Trojanorum & Achivorum diſtribuerunt principibus.
Et inter eos Atrides alta voce precabatur manibus ſublatis,
Jupiter Pater, qui Idæ moderaris, auguſtiſſime, maxime,
Solque qui omnia adſpicis & omnia audis,
Et flumina, & tellus, & qui ſub terra mortuos
Homines punitis, quicunque pejeravit,
Vos teſtes ſitis, conſervateque fœdera fida:
Siquidem Menelaum Alexander interfecerit,
Ipſe poſtea Helenam retineat & opes omnes,
Nos vero navibus redeamus pontigradis:

Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικεν,
Ἣ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέλητται.
Εἰ δ' ἔν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς
Αὖθι μένων, εἴως κε τέλος πολέμοιο κιχείω.
Ἦ, καὶ ἀπὸ σθεμάχους ἀρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ.
Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
Θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός·
Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
Ἔχχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν,
Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος,
Αὐτῶν, καὶ τεκέων· ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν.
Ὣς ἔφαν. οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκρήαινε Κρονίων.
Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπε·
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί·
Ἦ τοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Αὖ ψ, ἐπεὶ οὔ πως τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
Μαρνάμενον φίλον υἱὸν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότερῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
Ἦ ῥα καὶ ἐς δίφρον ἆρνας θέτο ἰσόθεος φώς·
Ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτὸς, κατὰ δ' ἡνία τείνεν ὀπίσσω
Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
Τὼ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
Ἕκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον· αὐτάρ ἔπειτα
Κλήρους ἐν κύνεῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες,
Ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ὁππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε,
Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Αὖ ψ δρόων· Πάριος δὲ βοῶς ἐκ κληρος ὄρουσεν.
Οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἔνθι ἑκάστῳ
Ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἁραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος, ἥρμοσε δ' αὐτῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·

Κρα-

Sin autem Alexandrum interfecerit flavus Menelaus,
Trojani postea Helenam & opes omnes reddunto,
Mulctam vero Argivis pendunto quam par est,
Quæque etiam inter posteros memoretur.
Sin autem mihi mulctam Priamus Priamique filii
Pendere noluerint Alexandro prostrato,
Tum ego etiam deinde pugnabo gratia mulctæ
Hic manens, donec debellavero.
Dixit, & fauces agnorum abscidit duro ferro.
Et hos quidem deposuit humi palpitantes,
Exanimes: vitam enim ademerat ferrum:
Et vinum ex cratere haustum poculis
Effundebant, & vota nuncupabant diis sempiternis:
Et sic aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque,
Jupiter augustissime; & immortales dii cæteri,
Utri priores fœdera violarint,
Sic ipsorum cerebrum humi fluat sicut hoc vinum,
Ipsorum, & liberorum: uxoresque aliis cedant.
Sic dicebant. necdum ipsis ratum faciebat Saturnius.
Inter eos autem Dardanides Priamus verba fecit,
Audite me Trojani & bene ocreati Achivi:
Equidem ego repetam Ilium ventosum,
Quia nullo modo sustinebo oculis videre
Dimicantem meum filium cum bellicoso Menelao.
Jupiter nimirum hoc scit & immortales dii reliqui,
Utri mortis finis fato destinatus sit.
Dixit & in currum agnos posuit vir diis par:
Et ascendit ipse, ac lora adduxit retrorsum:
Et propter eum Antenor perpulchrum ascendit currum.
Hi quidem retrogressi Ilium redierunt.
Hector vero Priami filius & nobilis Ulysses
Locum quidem primum dimetiebantur: dein vero
Sortes in galea ærea quassabant prehensas,
Uter prior emitteret æream hastam.
Populi autem supplicabant, diisque manus elevabant:
Et sic aliquis dicebat Achivorum Troumque,
Jupiter pater, qui ab Ida imperas, augustissime, maxime,
Uter horum factorum inter utrosque auctor fuit,
Hunc da interemptum subire domum Orci,
Nobis vero rursus amicitiam & fœdera rata fieri.
Sic quidem dicebant: concutiebat autem ingens galeatus Hector
Retro aspiciens: Paridisque illico sors exiliit.
Illi dein consederunt secundum ordines, ubi unicuique
Equi veloces & varia arma jacebant.
At hic circa humeros induit arma pulchra
Nobilis Alexander, Helenæ maritus pulchricomæ.
Ocreas quidem primum circa tibias posuit
Pulchras, argenteis fibulis aptas:
Dein vero thoracem circa pectora induit
Sui fratris Lycaonis, quæ & ipsi apta erat:
Porro de humeris suspendit ensem argenteis clavis distinctum,
Æreum: ac postea scutum magnumque, solidumque:

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐύτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἁρήρει.
Ὡς δ' αὔτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἐδύνεν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ἐμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐσιχάνοντο,
Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
Καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντες.
Πρόσθε δ' Ἀλεξάνδρου προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὥρνυτο χαλκῷ
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὅ μ' πρότερος κάκ' ἔοργε,
Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δάμασσαν·
Ὄφρά τις ἐρρίγῃσι καὶ ὀψιγόνοισιν ἀνθρώποισιν,
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι ὅστις φιλότητα πεφύσχῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειπτο·
Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διέμησε χιτῶνα
Ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρισχάδε τε καὶ τετραχὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
Ἀτρεΐδης δ' ὤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ἀλοώτερος ἄλλος·
Ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
Ἦιχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἐβάλόν μιν.
Ἦ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης,
Ἕλκε δ' ἐπισπέψας μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρὴν,
Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνας ὀχεὺς τέτατο τριφαλείης.
Καί νύ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἔρατο κῦδος,
Εἰ μὴ ἄρ' ἔξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἣ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἴφι κταμένοιο·
Κενὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ.
Τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Ῥῖψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἑτάροι ἀγαθοί.
Αὐτὰρ ὁ ἆψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων
Ἔγχει χαλκείῳ. τὸν δ' ἐξάρπαξ' Ἀφροδίτη
Ῥεῖα μάλ', ὡς τε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Καὶδδ' εἶσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι.
Αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουτ' ἴε· τὴν δ' ἐκίχανε
Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἄλις ἦσαν·
Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
Καὶ μιν δὲ μιν εἰκυῖα παλαιγενέϊ προσέειπεν
Εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιετάωσκε

Ἧσκειν

Capiti inde forti galeam affabrefactam imposuit,
Setis equinis comantem, terribiliter vero crista desuper nutabat:
Sumpsitque validam hastam, manibus suis aptam.
Pari modo & Menelaus Mavortius arma induit.
At postquam ex utraque acie armati fuerant,
In medium Trojanorum & Achivorum processerunt,
Torve intuentes: stuporque occupabat aspicientes
Cum Trojanos equites, tum bene ocreatos Achivos.
Propeque steterunt dimenso in loco
Quassantes hastas, sibi invicem irati.
Prior autem Alexander emisit longam hastam.
Et feriit Atridæ scutum undique æquale,
Neque perrupit æs, inflexa est enim ejus cuspis
In valido scuto. At secundus impetum fecit ferro
Atrides Menelaus, precatus Jovem patrem,
Jupiter rex, da ulcisci qui me prior injuria affecit,
Scelestum Alexandrum, & meis sub manibus domra,
Ut quisque horrescat etiam posterorum hominum,
Hospitem injuria afficere qui amicitiæ officia exhibuerit:
Dixit, & vibratam emisit longam hastam,
Et feriit Priamidæ scutum undique æquale.
Scutum penetravit fulgidum rapida hasta,
Et per thoracem affabre factum infixa est:
Et e regione juxta ile discidit tunicam
Hasta: ille vero inclinatus est & evitavit mortem atram.
Atrides vero educto ense argenteis clavis distincto,
Percussit attollens galeæ conum: in eo vero
In triaque & quatuor frusta dissiluptus excidit manu.
Tum vero Atrides ejulavit in latum cœlum suspiciens,
Jupiter pater, nullus te deorum pernicioſior alius:
Certe speraveram me ulturum Alexandri injuriam:
Nunc autem meis in manibus fractus est ensis: mihique hasta
Excidit manu irrita, neque sum assecutus eum.
Dixit, & irruens eum prehendit galea setis equinis densa,
Trahebatque conversus ad bene ocreatos Achivos:
Præsocabat autem eum acu pictum lorum tenero sub jugulo,
Quod ipsi sub mento retinaculum adstringebatur galeæ.
Et utique pertraxisset, & immensam tulisset gloriam,
Nisi cito sensisset Jovis filia Venus,
Quæ ejus rupit lorum bovis vi occisi:
Inanis autem galea simul sequebatur manum robustam.
Hanc tum heros ad bene ocreatos Achivos
Projecit contortam, eamque sustulerunt dilecti commilitones.
Ille vero iterum irruit interficere expetens
Hasta ærea. illum vero eripuit Venus
Facillime, utpote dea: cooperuitque caligine multa,
Et collocavit in thalamo fragranti, odorato.
Ipsaque Helenam vocatum abiit: hancque nacta est
Turri in alta: circum autem Troades frequentes aderant:
Manuque nectareum peplum concussit prehensum:
Et anu assimilita grandævæ allocuta est
Lanificæ, quæ ipsi dum Lacedæmone degeret,

Ὣς ἔφαθ'. Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα μῦθον ἀκούσας·
Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
Μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἐβρύνθησαν ἅπαντες.
Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κομηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον.
Αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄυσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε κοῦροι Ἀχαιῶν·
Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἄνεώ τ' ἐγένοντο
Ἐσσυμένως· Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε.
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Αὐτὸν δ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Οἵους ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Κτήματ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω.
Οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει
Θυμὸν ἐμὸν, φρονέω δὲ διακριδὸν ἤδη.
Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
Εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς.
Ὅππότερος δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται;
Τεθναίη· ἄλλοι δὲ διακριθεῖτε τάχιστα.
Οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἕτερον δὲ μέλαιναν,
Γῇ τε, καὶ Ἠελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
Ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ
Αὐτὸς, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι,
Μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται.
Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται·
Οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
Λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
Ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀιζυροῦ πολέμοιο.
Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ ςίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ,
Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
Πλησίον ἀλλήλων· ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
Ἕκτωρ δὲ πρὸς ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε
Καρπαλίμως, ἄρνας τε φέρειν, Πρίαμόν τε καλέσσαι.
Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι, ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν
Οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ.
Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
Εἰδομένη γαλόῳ Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων
Λαοδίκην Πρίαμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίςην.
Τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἱςὸν ὕφαινε,
Δίπλακα μαρμαρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

Οὓς

Sic dixit. Hector vero multum gavisus est audito sermone:
Et in medium progressus, Trojanorum coercuit phalangas,
Media hasta prehensa: illique resederunt omnes.
Huncque sagittis comantes Achivi
Missilibusque collineantes lapidibusque petebant.
Cæterum exclamavit Rex virorum Agamemnon,
Absistite Argivi, ne jaculemini Achivi:
Pollicetur enim se quid dicturum galeatus Hector.
Sic dixit. Illi vero abstinuerunt a pugna, tacitique facti sunt
Subito: Hector vero inter utrosque locutus est,
Audite ex me Trojani & bene ocreati Achivi
Sermonem Alexandri, cujus caussa contentio orta est.
Cæteros quidem jubet Troas & omnes Achivos
Arma pulchra deponere in terra alma:
Se vero in medio & bellicosum Menelaum,
Solos de Helena & opibus omnibus pugnare:
Uter autem vicerit, superiorque evaserit,
Opibus omnibus rite acceptis, mulierem domum abducat:
Cæteri autem amicitiam & fœdera firma feriamus.
Sic dixit. illique omnes conticuere.
Inter illos vero locutus est etiam bello strenuus Menelaus,
Audite nunc & me: maxime enim *hæc* molestia tangit
Animum meum, censeo autem diremptum iri jam
Argivos & Troas, quoniam mala multa passi estis
Propter meam contentionem, & propter Alexandrum qui auctor
Nostrumque utri mors & fatum paratum est, (fuit.
Moriatur: cæteri vero dirimamini citissime.
Adferte autem agnos, alterum album, alteram vero nigram,
Terræque, & Soli: Jovique nos adferemus alium.
Tum adducite Priamum ut fœdus feriat
Ipse, quoniam ejus filii protervi *sunt* & infidi,
Ne quis petulantia Jovis fœdera violet.
Atqui semper juniorum virorum mens instabilis est:
Quibus vero senex interfuerit, simul præterita & futura
Prospicit, ut quam optime inter utrosque transigatur.
Sic dixit. illi autem gavisi sunt tum Achivi tum Trojani,
Sperantes *se* finem facturos ærumnosi belli.
Et equos quidem egerunt in ordines, & ab iis descenderunt ipsi,
Armaque exuerunt, quæ deposuerunt humi
Prope se invicem: exiguumque erat utrimque solum.
Tum Hector ad urbem duos præcones misit.
Festinanter, qui agnosque adferrent, Priamumque vocarent.
At Talthybium præmisit Rex Agamemnon
Naves ad cavas ut iret, & agnum jussit
Adferre: nec is non immorigerus paruit Agamemnoni divino.
Cæterum Iris Helenæ candidas ulnas habenti nuncia venit,
Assimilata glori Antenoridæ uxori,
Quam Antenorides habebat Rex Helicaon
Laodicen Priami filiarum forma præstantissimam.
Hancque invenit domi: ea magnam telam texebat,
Duplicem splendidam: multosque intexebat labores
Trojanorumque equitum & Achivorum ære loricatorum,

Οὓς ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Οἵ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἀρηα
Ἐν πεδίῳ, δλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο·
Οἵ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ, πόλεμος δὲ πέπαυται,
Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν·
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται περὶ σεῖο·
Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ, γλυκὺν ἵμερον ἐμβαλε θυμῷ
Ἀνδρός τε προτέροιο καὶ ἄσεος ἠδὲ τοκήων.
Αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν,
Ὥρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
Οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο,
Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος,
Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
Εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι,
Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
Ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην
Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἰεῖσι·
Τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον,
Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
Λίνῳ ἀθανάτοισι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.
Ἀλλὰ καὶ ὣς τοίη περ ἐοῦσ' ἐν νηυσὶ νεέσθω,
Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ἐπίσσω πῆμα λίποιτο.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ,
Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἷζευ ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε,
(Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἰτιοί εἰσιν,
Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν).
Ὣς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς,
Ὅς τις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε.
Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι·
Κάλλιον δ' οὔτω ἐγὼ οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῇϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε.
Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο δῖα γυναικῶν,
Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.
Ὡς ἔφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακὸς ὁππότε δεῦρο
Υἱέι σῷ ἑπόμην, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα,
Παῖδά τε τηλυγέτην, καὶ ἐμηλικίην ἐρατεινήν.
Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.
Τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς·
Οὗτός γ', Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής,

Quos sui causſa sustinebant a Martis manibus.
Propterque stans allocuta est pedes velox Iris,
Eja veni nympha cara, ut admiranda facta spectes
Trojanorumque equitum & Achivorum ære loricatorum,
Qui prius sibi invicem inferebant lachrymosum bellum
In campo, pernicioſæ cupidi pugnæ:
Illi jam sedent taciti, bellumque cessat,
Scutis innixi, juxtaque hastæ longæ fixæ sunt:
Cæterum Alexander & bellicosus Menelaus
Longis hastis pugnabunt de te:
Ejus vero qui vicerit chara vocaberis uxor.
Sic locuta dea, dulce desiderium inussit animo
Virique prioris & urbis atque parentum.
Et protinus candidis operta velis,
Properavit ex gynæceo, teneram lachrymam effundens:
Non sola, quippe quam famulæ duæ sequebantur,
Æthra Pitthei filia, Clymeneque magnis oculis.
Confestim deinde pervenerunt ubi Scææ portæ erant.
Priamus autem & Panthous & Thymœtes,
Lampusque, Clytiusque, Hicetaonque, proles Martis,
Ucalegonque & Antenor, prudentes ambo,
Sedebant populi seniores ad Scæas portas,
Ob senectutem jam bello abstinentes, verum oratores
Boni, cicadis similes, quæ in sylva
Arbori insidentes vocem suavem emittunt:
Tales scilicet Trojanorum proceres sedebant in turri.
Hique ut viderunt Helenam ad turrim venientem,
Submisse inter se verbis volucribus dixerunt,
Non indignum est, Trojanos & bene ocreatos Achivos
Tali de muliere tam diuturnis malis conflictari:
Omnino immortales deas ore refert.
Sed & sic talis quamvis sit in navibus redeat,
Neque nos liberosque in posterum detrimentum maneat.
Sic dixerunt. Priamusque Helenam vocavit nomine,
Huc procedens cara filia, asside mihi,
Ut videas prioremque maritum affinesque, amicosque,
(Nulla in te culpa est, sed diis acceptum ferendum,
Qui mihi immiserunt bellum lachrymosum Achivorum)
Ut mihi quoque istum virum ingentem nomines,
Quisnam iste sit Achivus vir honestusque magnusque.
Certe quidem capite etiam altiores alii sunt:
At ita honestum ego nondum vidi oculis,
Nec adeo gravem: regi enim viro similis est.
Huic vero Helena verbis respondit nobilissima mulierum,
Reverendus es mihi dilecte socer, timendusque.
Utinam mors mihi gratificata esset acerba, cum huc
Filium tuum secuta sum, thalamo fratribusque relictis,
Filiaque unica, cœtuque æqualium amabili.
Sed hæc non facta sunt: quamobrem & lachrymis liqueſco.
Illud autem tibi dicam quod ex me quæris atque percontaris:
Hic, Atrides late imperans Agamemnon,
Utrumque, Rexque bonus fortisque bellator:

Levis

Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε,
Ὢ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον,
Ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν,
Ἔνθα ἴδον πλείσους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπώλους,
Λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
Οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο.
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
Ἤματι τῷ ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι.
Ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἐρέειν' ὁ γεραιὸς,
Εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὅδ' ἐστί.
Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
Τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·
Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ὃς τ' ὄιων μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
Οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
Εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά.
Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες·
Ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἦλυθε δῖος Ὀδυσσεὺς,
Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, σὺν Μενελάῳ ἀρηϊφίλῳ.
Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα·
Ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μήδεα πυκνά·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἔμιχθεν,
Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους·
Ἀμφὼ δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
Ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε,
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος·
Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεὺς,
Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
Ἀλλ' ἀσεμφὲς ἔχεσκεν, ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονά θ' αὕτως·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει,
Καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος·
Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.
Τὸ τρίτον αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν ἐρέειν' ὁ γεραιὸς,
Τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους.
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο δῖα γυναικῶν,
Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος ἕρκος Ἀχαιῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς
Ἕστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται.

Πολ-

Levir item meus erat inverecundæ, si unquam fui.
Sic dixit. hunc que senex admiratus est, dixitque,
O beate Atride, læto fato nate, fortunate,
Certe multi tuis imperiis subsunt juvenes Achivorum.
Olim etiam Phrygiam ingressus eram vitiferam,
Ubi vidi plurimos Phrygas, viros equos agitandi peritos,
Copias Otrei & Mygdonis Deo similis,
Qui quidem tunc castra habebant ad ripas Sangarii.
Etenim ego auxiliaris cum essem iis annumerabar
Quando venerunt Amazones viragines.
Sed ne ii quidem tot erant, quot nigris oculis Achivi.
Dein iterum Ulyssem conspicatus interrogavit senex,
Dic age mihi & hunc, dilecta filia, quisnam iste sit:
Minor quidem capite Agamemnone Atrida,
Latior vero humeris & pectoribus apparens.
Arma quidem ei jacent in terra alma,
ipse vero arietis instar obit ordines virorum:
Arieti ipsum ego assimilo densi velleris,
Qui ovium gregem magnum oberrat candidarum.
Huic respondit deinde Helena Jove nata,
iste porro Laertiades solers Ulysses,
Qui nutritus est apud populum Ithacæ asperæ licet,
sciens omnimodos dolos & consilia prudentia.
Hanc vero Antenor prudens contra locutus est,
O mulier, profecto verissimum hoc verbum es locuta.
Jam etenim & huc olim venit nobilis Ulysses,
Cui caussa legatus, cum Menelao bellicoso:
Et hos ego hospitio accepi, & in ædibus humaniter tractavi:
Et amborum ingenium perspexi & consilia prudentia:
Sed cum jam Trojanis congregatis misti essent,
tantibus quidem, Menelaus eminebat latis humeris,
Ambobus sedentibus, gravior erat Ulysses:
Sed cum jam verba & consilia omnibus detexerent,
Certe quidem Menelaus succincte concionabatur,
Pauca quidem, sed valde argute: quoniam non multiloquus:
Neque verbis errans, quamvis ætate posterior erat:
Sed cum jam consultus surrexisset Ulysses,
stabat, deorsumque respiciebat in terram oculis defixis,
Et sceptrum neque retrorsum neque in anteriorem partem move-
sed immotum tenebat, imperito viro similis: (bat,
Dixisses iracundum aliquem esse, & itidem dementem:
At cum jam vocemque magnam ex pectore mitteret,
et verba imbribus nivalibus similia hybernis,
Nam non cum Ulysse contendisset mortalis alius:
Non tunc adeo mirabamur Ulyssis speciem intuiti.
Tertio rursus Ajacem conspicatus interrogabat senex,
Quisnam item iste alius Achivus vir honestusque magnusque,
superans Argivos tum capite tum latis humeris.
Huic Helena sinuoso peplo induta respondit nobilissima mulie-
et hic Ajax est ingens propugnaculum Achivorum: (rum,
Idomeneusque illinc inter Cretenses quasi Deus
stat: & circum eum Cretum duces congregantur:

Sæpe

Πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ἐπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς,
Οὓς κεν ἐῢ γνοίην, καὶ τοὔνομα μυθησαίμην·
Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ.
Ἦ οὐχ ἑσπέσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
Ἦ δεῦρο μὲν ἕποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισι,
Νῦν δ' αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν
Αἰσχεα δειδιότες καὶ ἐνείδεα πόλλ' ἔ μοι ἐσίν;
Ὣς φάτο. τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ,
Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον ἐϋφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα Φαεινὸν
Κήρυξ Ἰδαῖος, ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
Ὤτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
Ὄρσεο Λαομεδοντιάδη· καλέουσιν ἄριστοι
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἐς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμηται·
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσοντ' ἀμφὶ γυναικί·
Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήματ' ἕποιτο·
Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες,
Ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα, τοὶ δὲ νέωνται
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαΐδα καλλιγύναικα.
Ὣς φάτο. ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
Ἵππους ζευγνύμεναι. τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο·
Ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τείνεν ὄπισσω·
Παρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
Τὼ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
Ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐσιχόωντο.
Ὦρνυτο δ' ἀυτίκ' ἔπειτ' ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις. ἄτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
Ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
Μίσγον· ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν.
Ἀτρείδης δὲ ἑρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἣ οἱ παρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο,
Ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας· ἀυτὰρ ἔπειτα
Κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
Τοῖσιν δ' Ἀτρείδης μεγάλ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχών·
Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
Ἀνθρώπους τίννυσθον, ὅ, τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,
Τμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστά·
Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος κατὰ πέφνῃ,
Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
Ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·

:pe eum hoſpitio accepit bellicoſus Menelaus
oſtris in ædibus, quum ex Creta veniret.
unc vero alios quidem omnes video nigris oculis Achivos,
uos facile cognoſcerem, nomenque proferrem:
uos vero non poſſum conſpicere principes populorum,
aſtoremque equorum domitorem, & pugilatu ſtrenuum Pollucem,
ermanos fratres, quos mihi eadem peperit mater.
n non ſecuti ſunt Lacedæmone ex amœna?
ut huc quidem ſecuti ſunt in navibus pontigradis,
unc vero nolunt pugnam inire virorum,
edecora veriti & probra multa quæ mihi ſunt?
Sic dixit. hos autem jam detinebat alma tellus
i Lacedæmone ipſa, in ſua patria.
ræcones autem per urbem, deorum ferebant fœdera firma,
agnos duos, & vinum lætum, fructum telluris,
Utre in caprino: ferebatque cratera ſplendidum
ræco Idæus, & aurea pocula:
lortabaturque ſenem aſtans *his* verbis,
Surge Laomedontiade: vocant optimates
Trojanorumque equitum & Achivorum ære loricatorum,
Ut in campum deſcendas, ut fœdera firma feriantur:
Cæterum Alexander & bellicoſus Menelaus
Longis haſtis dimicabunt de muliere:
Victoremque mulier & opes ſequentur:
Cæteri vero amicitia & fœderibus firmis percuſſis,
ncolemus Trojam fertilem, at illi revertentur
in Argos aptum equis & in Achaiam pulchras mulieres habentem.
Sic dixit. exhorruitque ſenex, & juſſit commilitones
Equos jungere: illique impigre paruerunt:
Aſcendit autem Priamus, ac lora traxit retrorſum:
Et propter eum Antenor perpulchrum aſcendit currum.
Illi per Scæas *portas* in campum agebant veloces equos.
Verum ubi venerunt ad Trojanos & Achivos,
Ex equis deſcendentes in terram almam,
In medium Troum & Achivorum proceſſerunt.
Surrexitque protinus rex virorum Agamemnon,
Surrexit etiam Ulyſſes ſolers. ſed præcones ſplendidi
Fœdera fida Deorum cogebant, & cratere vinum
Miſcebant: cæterum regibus aquam in manus fuderunt.
Atrides vero diſtricto manibus cultro,
Qui ejus ad enſis magnam vaginam ſemper appenſus erat,
Agnorum ex capitibus abſcidit pilos: ſed *eos* poſtea
Præcones Trojanorum & Achivorum diſtribuerunt principibus.
Et inter eos Atrides alta voce precabatur manibus ſublatis,
Jupiter Pater, qui Idæ moderaris, auguſtiſſime, maxime,
Solque qui omnia adſpicis & omnia audis,
Et flumina, & tellus, & qui ſub terra mortuos
Homines punitis, quicunque pejeravit,
Vos teſtes ſitis, conſervateque fœdera fida:
Siquidem Menelaum Alexander interfecerit,
Ipſe poſtea Helenam retineat & opes omnes,
Nos vero navibus redeamus pontigradis:

Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικεν,
Ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Εἰ δ' ἔν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες
Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς
Αὖθι μένων, εἴως κε τέλος πολέμοιο κιχείω.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ.
Καὶ τοὺς μὲν κατέβηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
Θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκός·
Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
Ἔκχεον, ἠδ' εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσιν·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν,
Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος,
Αὐτῶν, καὶ τεκέων· ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν.
Ὣς ἔφαν. οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκρήαινε Κρονίων.
Τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπε·
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί·
Ἦτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Αὖψ, ἐπεὶ οὔ πως τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
Μαρναμένον φίλον υἱὸν ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Ὁππότερῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
Ἦ ῥα καὶ ἐς δίφρον ἆρνας θέτο ἰσόθεος φώς·
Ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτὸς, κατὰ δ' ἡνία τείνετο δίφρου·
Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
Τὼ μὲν ἔπειτ' ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
Ἕκτωρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον· αὐτὰρ ἔπειτα
Κλήρους ἐν κύνεῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες,
Ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Ὁππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε,
Τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Αὖψ ὁρόων· Πάριος δὲ βοῶς ἐκ κληρος ὄρουσεν.
Οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἔνθι ἑκάστῳ
Ἵπποι ἀερσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἁραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος, ἥρμοσε δ' αὐτῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·

Κρα-

Sin autem Alexandrum interfecerit flavus Menelaus,
Trojani postea Helenam & opes omnes reddunto,
Mulctam vero Argivis pendunto quam par est,
Quæque etiam inter posteros memoretur.
Sin autem mihi mulctam Priamus Priamique filii
Pendere noluerint Alexandro prostrato,
Tum ego etiam deinde pugnabo gratia mulctæ
Hic manens, donec debellavero.
Dixit, & fauces agnorum abscidit duro ferro.
Et hos quidem deposuit humi palpitantes,
Exanimes: vitam enim ademerat ferrum:
Et vinum ex cratere haustum poculis
Effundebant, & vota nuncupabant diis sempiternis:
Et sic aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque,
Jupiter augustissime; & immortales dii cæteri,
Utri priores fœdera violarint,
Sic ipsorum cerebrum humi fluat sicut hoc vinum,
Ipsorum, & liberorum: uxoresque aliis cedant.
Sic dicebant. necdum ipsis ratum faciebat Saturnius.
Inter eos autem Dardanides Priamus verba fecit,
Audite me Trojani & bene ocreati Achivi:
Equidem ego repetam Ilium ventosum,
Quia nullo modo sustinebo oculis videre
Dimicantem meum filium cum bellicoso Menelao.
Jupiter nimirum hoc scit & immortales dii reliqui,
Utri mortis finis fato destinatus sit.
Dixit & in currum agnos posuit vir diis par:
Et ascendit ipse, ac lora adduxit retrorsum:
Et propter eum Antenor perpulchrum ascendit currum.
Hi quidem retrogressi Ilium redierunt.
Hector vero Priami filius & nobilis Ulysses
Locum quidem primum dimetiebantur: dein vero
Sortes in galea ærea quassabant prehensas,
Uter prior emitteret æream hastam.
Populi autem supplicabant, diisque manus elevabant:
Et sic aliquis dicebat Achivorum Trouinque,
Jupiter pater, qui ab Ida imperas, augustissime, maxime,
Uter horum factorum inter utrosque auctor fuit,
Hunc da interemptum subire domum Orci,
Nobis vero rursus amicitiam & fœdera rata fieri.
Sic quidem dicebant: concutiebat autem ingens galeatus Hector
Retro aspiciens: Paridisque illico sors exiliit.
Illi dein consederunt secundum ordines, ubi unicuique
Equi veloces & varia arma jacebant.
At hic circa humeros induit arma pulchra
Nobilis Alexander, Helenæ maritus pulchricomæ.
Ocreas quidem primum circa tibias posuit
Pulchras, argenteis fibulis aptas:
Dein vero thoracem circa pectora induit
Sui fratris Lycaonis, quæ & ipsi apta erat:
Porro de humeris suspendit ensem argenteis clavis distinctum,
Æreum: ac postea scutum magnumque, solidumque:

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐυτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
Ὣς δ' αὔτως Μενέλαος ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐςιχόωντο,
Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.
Καί ῥ' ἐγγὺς ςήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρὶ,
Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε,
Δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον,
Ὄφρά τις ἐῤῥίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι ὅκεν φιλότητα παράσχῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειςο·
Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
Ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
Ἀτρείδης δ' ὤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν,
Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
Ἠΐχθη παλάμῃφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.
Ἦ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης,
Ἕλκε δ' ἐπιςρέψας μετ' ἐυκνήμιδας Ἀχαιούς·
Ἄγχε δέ μιν πολύκεςος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν,
Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἣ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο·
Κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ.
Τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Ῥίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι.
Αὐτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων
Ἔγχεϊ χαλκείῳ. τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
Ῥεῖα μάλ', ὥςε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Κὰδδ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ ἐυώδεϊ, κηώεντι.
Αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἵε· τὴν δ' ἐκίχανε
Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλις ἦσαν·
Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
Ὁρηΐ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενέϊ προσέειπεν
Εἰροκόμῳ, ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ

Ἤσκειν

Capiti inde forti galeam affabrefactam imposuit,
Setis equinis comantem, terribiliter vero crista desuper nutabat:
Sumpsitque validam hastam, manibus suis aptam.
Pari modo & Menelaus Mavortius arma induit.
At postquam ex utraque acie armati fuerant,
In medium Trojanorum & Achivorum processerunt,
Torve intuentes: stuporque occupabat aspicientes
Cum Trojanos equites, tum bene ocreatos Achivos.
Propeque steterunt dimenso in loco
Quassantes hastas, sibi invicem irati.
Prior autem Alexander emisit longam hastam.
Et feriit Atridæ scutum undique æquale,
Neque perrupit æs, inflexa est enim ejus cuspis
In valido scuto. At secundus impetum fecit ferro
Atrides Menelaus, precatus Jovem patrem,
Jupiter rex, da ulcisci qui me prior injuria affecit,
Scelestum Alexandrum, & meis sub manibus domra,
Ut quisque horrescat etiam posterorum hominum,
Hospitem injuria afficere qui amicitiæ officia exhibuerit:
Dixit, & vibratam emisit longam hastam,
Et feriit Priamidæ scutum undique æquale.
Scutum penetravit fulgidum rapida hasta,
Et per thoracem affabre factum infixa est:
Et e regione juxta ile discidit tunicam
Hasta: ille vero inclinatus est & evitavit mortem atram.
Atrides vero educto ense argenteis clavis distincto,
Percussit attollens galeæ conum: in eo vero
In triaque & quatuor frusta dissiliptus excidit manu.
Tum vero Atrides ejulavit in latum cœlum suspiciens;
Jupiter pater, nullus te deorum pernicioſior alius:
Certe speraveram *me* ulturum Alexandri injuriam:
Nunc autem meis in manibus fractus est ensis: mihique hasta
Excidit manu irrita, neque sum affecutus eum.
Dixit, & irruens *eum* prehendit galea setis equinis densa,
Trahebatque conversus ad bene ocreatos Achivos:
Præfocabat autem eum acu pictum lorum tenero sub jugulo,
Quod ipsi sub mento retinaculum adstringebatur galeæ.
Et utique pertraxisset, & immensam tulisset gloriam,
Nisi cito sensisset Jovis filia Venus,
Quæ ejus rupit lorum bovis vi occisi:
Inanis autem galea simul sequebatur manum robustam.
Hanc tum heros ad bene ocreatos Achivos
Projecit contortam, eamque sustulerunt dilecti commilitones.
Ille vero iterum irruit interficere expetens
Hasta ærea. illum vero eripuit Venus
Facillime, utpote dea: cooperuitque caligine multa,
Et collocavit in thalamo fragranti, odorato.
Ipsaque Helenam vocatum abiit: hancque nacta est
Turri in alta: circum autem Troades frequentes aderant:
Manuque nectareum peplum concussit prehensum:
Et anu assimilita grandævæ allocuta est
Lanificæ, quæ ipsi dum Lacedæmone degeret,

Ἥσκειν εἰρια καλὰ, μάλιςα δέ μιν φιλέεσκε·
Τῇ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη,
Δεῦρ' ἴτ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
Κεῖνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι,
Κάλλεῖ τε ςίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
Ἀνδρὶ μαχεσσάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
Ἔρχεσθ', ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
Ὣς φάτο. τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ ςήθεσσιν ὄρινε·
Καί ῥ' ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν,
Στήθεά θ' ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν;
Ἦ πῇ με προτέρω πολίων εὖ ναιομενάων
Ἄξεις, ἢ Φρυγίης, ἢ Μῃονίης ἐριτεινῆς;
Εἴ τις τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων.
Οὕνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
Νικήσας ἐθέλει ςυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέξης;
Ἧσο παρ' ἄυτὸν ἰοῦσα· θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
Μηδέ τι σοῖσι πόδεσσιν ὑποςρέψειας Ὄλυμπον,
Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί έ φύλασσε,
Εἰςόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην.
Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι (νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη)
Κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
Πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη,
Μή μ' ἔρεβε σχετλίη, μὴ χωσαμένη σε μεθείω,
Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα·
Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσσομαι ἔχθεα λυγρὰ
Τρώων καὶ Δαναῶν· σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄλῃαι.
Ὣς ἔφατ'. ἔδδεισεν δ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.
Βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ
Σιγῇ· πάσας δὲ Τρωὰς λάθεν· ἦρχε δὲ δαίμων.
Αἱ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο,
Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
Ἣ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε δῖα γυναικῶν.
Τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ἀντι' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα.
Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Ὄσσε πάλιν κλίνασα· πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ,
Ἦλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,
Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, ὅς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
Ἦ μὲν δὴ πρίν γ' εὔχε' ἀρηϊφίλου Μενελάου,
Σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ, καὶ ἐγχείῃ, φέρτερος εἶναι·
Ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλά σ' ἔγωγε
Παύεσθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι
Ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.
Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε,
Μή με γύναι χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε.
Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·

Κεῖνον

Carpebat lanas ſcite, & in primis eam diligebat
Huic aſſimilata compellavit Diva Venus,
Huc ades: Alexander te vult domum redire.
Ille ipſe in thalamo & tornatis lectis,
Cum pulchritudine ſplendens tum veſtibus: neque dixeris
Cum viro congreſſum armis illum rediſſe, ſed ad choream
Iturum, vel a chorea modo ceſſantem ſedere.
Sic dixit. huicque animum in pectoribus commovit:
Atque ut vidit deæ perpulchrum collum,
Pectuſque deſiderabile, & oculos micantes,
Tum vero expavit verbaque fecit, dixitque,
Improba, quid me his cupis decipere?
An in aliquam me ulterius urbium celebrium
Abduces, vel Phrygiæ, vel Mæoniæ amœnæ?
Si quis tibi & illic amicus articulate loquentium hominum.
An quia nunc nobili Alexandro Menelaus
Victo vult odioſam me domum abducere,
Ideo jam nunc huc dolos meditans adveniſti?
Sede ad ipſum profecta: deorumque valedicito viis:
Neque unquam tuis pedibus revertaris in cœlum,
Sed ſemper juxta illum ærumnas perfer, & ipſum ſerva,
Donec te vel uxorem faciat, vel ſaltem ancillam.
Illuc autem ego non ibo (indignum ſiquidem eſſet)
Illius ornatura lectum: enimvero Troades me poſtilla
Omnes vituperabunt: & ſuſtinebo dolores immenſos animo.
Hanc autem irata compellavit diva Venus,
Ne me irrites misera, ne irata te deſeram,
Tantoque te proſequar odio quam mirifice nunc amo.
In medio autem utrorumque ſtruam odia perniciosa
Trojanorum & Danaorum: tu vero malo fato pereas.
Sic dixit. timuit vero Helena Jove prognata.
Et ivit cooperta peplo candido ſplendido
Tacite: omneſque Troadas latuit: præibat autem Dea.
Hæ vero ubi in Alexandri domum pulchram venerunt,
Ancillæ deinde velociter ad munera convertebantur,
Illa in altum thalamum aſcendit nobiliſſima mulierum.
Huicque ſellam preſſenſam riſuum amans Venus,
Ex adverſo Alexandri dea depoſuit ferens.
Ibi ſedit Helena filia Jovis æ idem ferentis,
Oculos averſa: virumque objurgavit *hac* oratione,
Veniſti ex bello: utinam illic periiſſes,
A viro interfectus forti, qui meus prior maritus erat.
Certe quidem antea gloriabaris bellicoſo Menelao,
Viribus tuis & manibus, & haſta, *te* præſtare:
Fuge, i nunc provoca bellicoſum Menelaum
Rurſus pugnare contra. Sed ego te
Ceſſare jubeo, neque flavum Menelaum
Contra bellum bellare, & pugnare
Stulte ne forte mox ab ipſo haſta proſternaris.
Hanc autem Paris verbis vicißim adortus eſt,
Ne meum mulier acerbis opprobriis animum inceſſas.
Nunc etenim Menelaus vicit ope Minervæ:

Κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· πάρα γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οὐδ' ὅτε σε πρότερον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
Ἔπλεον ἁρπάξας ἐν πουτοπόροισι νέεσσι,
Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ·
Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Ἦ ῥα, καὶ ἦρχε λέχοσδε κιών, ἅμα δ' εἵπετ' ἄκοιτις.
Τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.
Ἀτρείδης δ' ἂν' ὅμιλον φοίτα θηρὶ ἐοικὼς,
Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
Ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·
Ἶσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι·
Νίκη μὲν δὴ φαίνετ' ἀρηϊφίλου Μενελάου,
Τμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήματ' ἅμ' αὐτῇ
Ἕκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικεν,
Ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
Ὡς ἔφατ' Ἀτρείδης, ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Δ. ΙΛΙΑΔΟΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Τοῦ Ἀλεξάνδρου ἡττηθέντος, καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀπαιτοῦντος κατὰ τὰς συνθήκας τήν τε Ἑλένην, καὶ τὰ σὺν αὐτῇ ἁρπαγέντα κτήματα, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀδικήματος τιμωρίαν, ἐν Διὸς οἱ θεοὶ βουλεύονται περὶ τῆς Ἰλίου. Καὶ Ζεὺς προτραπεὶς ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἀποστέλλει τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὸ τῶν Τρώων στράτευμα, σύγχυσιν τῶν ὅρκων ἐργασομένην. Ἡ δὲ, παραγενομένη, πείθει Πάνδαρον τὸν Ζελείτην τοξεῦσαι τὸν Μενέλαον. Καὶ βληθέντος αὐτοῦ, Ἀγαμέμνων ὀδύρεται, καὶ Μαχάονα τὸν ἰατρὸν μεταπέμπεται. Καὶ ἔτι περὶ τὴν θεραπείαν Μενελάου ἀσχολουμένων τῶν ἀρίστων, ἐπίασιν οἱ Τρῶες σὺν ὅπλοις. Ἀγαμέμνων δὲ ἐπιὼν τὸ στρατόπεδον, τοὺς μὲν ἤδη παρατασσομένους παρακαλεῖ καὶ ἐπαινεῖ, τοῖς δὲ ἀγνοοῦσι τὴν ἔφοδον τῶν Τρώων ἐπιπλήσσει. καὶ οὕτως, συμπεσόντων αὐτῶν εἰς τὴν μάχην, ἑκατέρωθεν πίπτουσι πολλοί.

Δέλτα, θεῶν ἀγορή, ὅρκων χύσις, Ἄρεος ἀρχή.

Οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο
Χρυσείῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
Νέκταρ ἐωνοχόει· τοὶ δὲ χρυσείοις δεπάεσσι
Δειδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
Αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην,
Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων,
Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων,
Ἥρη τ' Ἀργείη, καὶ ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη·
Ἀλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι
Τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη

Αἰεὶ

At illum vicissim ego *vincam*: nam Dii adsunt & nobis.
Quare age in gratiam redeamus concumbentes.
Non enim unquam meam sic amor mentem complexus est,
Ne tunc quidem quando te pridem Lacedæmone ex amœna
Navi rabáni rapta pontigradis navibus,
Et insula in Cranaë junctus sum amore & concubitu:
Sicut te nunc amo, & me dulce desiderium capit.
Dixit, & præibat in lectum ascendens, simulque sequebatur uxor:
Hi quidem in perforatis obdormierunt lectis.
Atrides vero per turbam vagabatur ferè instar,
Sicubi conspicaretur Alexandrum divina forma præditum.
Verum nullus poterat Troum inclytorumque auxiliatorum
Ostendere Alexandrum tunc bellicoso Menelao.
Nec enim propter amicitiam abscondissent, si quis vidisset:
Æque enim ipsis omnibus invisus erat atque mors atra.
Inter hos autem locutus est rex virorum Agamemnon,
Audite me Trojani & Dardani & auxiliatores:
Victoria quidem manifesta est bellicosi Menelai,
Vos autem Argivam Helenam & opes cum ipsa
Reddite, & multam persolvite quam par est,
Quæque & posteros maneat.
Sic dixit Atrides, & comprobarunt cæteri Achivi.

ARGUMENTUM IV. LIBRI ILIADIS HOMERI.

Alexandro victo, & Agamemnone reposcente secundum fœdera & Helenam & opes una cum ea raptus, & pœnas de illa injuria, in Jovis (*regia*) dii deliberant de Ilio. Ac Jupiter hortatu Junonis mittit Minervam in Trojanorum exercitum, confusionem fœderum facturam. Hæc autem, cum advenisset, persuadet Pandaro Zelitæ ut sagitta feriat Menelaum. Eo autem percusso, Agamemnon gemit, & Machaonem medicum arcessit. Sed dum adhuc in Menelai curatione occupati sunt optimates, armati Trojani (*eos*) invadunt. Agamemnon vero exercitum lustrans, eos quidem qui jam in procinctu erant, hortatur & laudat, at eos qui ignorabant infestum adventum Trojanorum, increpat. Atque ita cum ad pugnam concurrissent, utrinque multi cadunt.

Dii autem apud Jovem sedentes consultabant
Aureo in pavimento, & inter hos venerauda Hebe
Nectar miscebat: illi autem aureis poculis
Excipiebant se mutuo, Trojanorum urbem aspicientes.
Continuo conabatur Saturnius irritare Junonem,
Mordacibus verbis per comparationem verba faciens,
Duæ quidem Menelao adjutrices sunt dearum,
Junoque Argiva, & auxilio potens Minerva:
Sed enim ipsæ seorsum sedentes, aspicientes.
Oblectantur: illi vero risuum amans Venus

Αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει·
Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι.
Ἀλλ' ἤτοι νίκη μὲν ἀρηϊφίλου Μενελάου·
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔςαι τάδε ἔργα·
Ἦ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Ὄρσομεν, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
Εἰ δ' αὔτως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
Ἤ τοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Αὖτις δ' Ἀργείην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
Ὣς ἔφαθ'. αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
Πλησίαι αἵγ' ἥσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
Ἤ τοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε,
Σκυζομένη Διῒ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει·
Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε ςῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον, ἠδ' ἀτέλεςον
Ἱδρῶθ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ; καμέτην δέ μοι ἵπποι
Λαὸν ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ κακὰ, τοῖό τε παισίν.
Ἔρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δὲ μεγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιο τε παῖδες
Τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον;
Εἰ δὲ σύ γ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ;
Ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας,
Ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι
Τὴν ἐθέλω ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐκγεγάασι,
Μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἐᾶσαι.
Καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
Αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀςερόεντι
Ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Τάων μοι πέρι κῆρι τιέσκετο Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.
Οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε, κνίσσης τε· τὸ γαρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἤ τοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες,
Ἄργος τε, Σπάρτη τε, καὶ ἐυρυάγυια Μυκήνη·
Τὰς διαπέρσαι, ὅταν τοι ἀπέχθωνται περὶ κῆρι·
Τάων οὔτι ἐγὼ πρόσθ' ἵςαμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
Εἴπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
Οὐκ ἀνύω φθονέουσ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
Ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεςον.
Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοι·
Καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι. σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
Ἀλλ' ἤ τοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι,

Σοι

Semper adeſt, & ab ipſo fata repellit:
Et nunc conſervavit putantem *ſe* moriturum.
Sed victoria quidem bellicoſi Menelai:
Nos autem conſultemus quem exitum habituræ ſint hæ res:
Utrum rurſus bellumque pernicioſum & certamen grave
Cieamus, an amicitiam inter utroſque conciliemus.
Quod ſi æque hoc omnibus gratum & jucundum ſit,
Omnino quidem habitetur urbs Priami Regis,
Retro autem Argivam Helenam Menelaus abducat.
Sic dixit. compreſſis vero labris gemebant Minervaque & Jmo:
Quæ propinquæ ſedebant, malaque Trojanis moliebantur.
Minerva quidem tacita erat, neque quicquam dixit,
Irata Jovi patri, ira enim eam ſæva occupaverat:
Junoni vero non cepit pectus iram, ſed compellavit,
Graviſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?
Quomodo vis vanum reddere laborem, & ſine fructu
Sudorem, quem ſudavi præ labore? defatigati ſunt & mihi equi
Copias cogenti, Priamo mala, ejuſque filiis.
Fac: at nequaquam omnes comprobabimus dii cæteri.
Huic autem valde indignatus reſpondit nubes cogens Jupiter,
Improba, quid tibi Priamus Priamique filii
Tantum malorum faciunt, quod indeſinenter cupis
Ilii evertere celebrem urbem?
Quod ſi tu ingreſſa portas & muros altos,
Crudum voraveris Priamum Priamique filios,
Ceteroſque Troas, tum demum iram placaveris.
Fac ut lubet, ne hæc contentio poſthac
Tibi & mihi magna concertatio inter utroſque ſit.
Aliud autem tibi dicam, & tu mente repone tua,
Quando & ego cupiens urbem excindere
Quam volo ubi tibi dilecti homines ſunt,
Ne moreris meam iram, ſed me ſinas.
Etenim ego tibi *urbem* dedi volens invito animo.
Quæ enim ſub ſole & cœlo ſtellifero
Habitantur urbes terreſtrium hominum,
Harum a me maxime ex animo honorabatur Ilium ſacrum,
Et Priamus & populus bellicoſi Priami.
Non enim mihi unquam ara carebat epulo æquali,
Libationeque, nidoreque: hunc enim ſortiti ſumus honorem nos.
Huic reſpondit deinde magnis oculis veneranda Juno,
Certe mihi tres quidem multo dilectiſſimæ ſunt urbes,
Argoſque, Spartaque, & latas vias habens Mycene:
Has excinde, quando tuo inviſæ fuerint animo:
Has ego non propugnabo, nec invideo *tibi*.
Quamvis enim inviderem & non ſinerem excindere,
Nihil profecerim invidendo: quoniam multo potentiores.
Sed oportet & meum facere laborem non irritum.
Non & ego dea ſum, & genus mihi inde unde tibi:
Et me maxime venerandam genuit Saturnus vafer,
Utrumque, tum quod ad genus, tum quod tua conjunx
Vocor: at tu inter omnes immortales regnas.
Verum enimvero in his quidem concedemus *nos* inter nos,

Σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἕψονται θεοὶ ἄλλοι
Ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτείλαι
Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν,
Πειρᾶν θ' ὡς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
Πειρᾶν δ' ὡς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο κορήνων αἰξασα.
Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
Ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέι λαῶν,
Λαμπρὸν, τοῦδέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται·
Τῷ εἰκυῖ' ἵππιξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
Κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Τρῶάς θ' ἱπποδάμους καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἢ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
Ἔσσεται, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι
Ζεὺς, ὅς' ἀνδρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
Ὣς ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
Ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσσετ' ὄμιλον
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη εἴ που ἐφεύροι.
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
Ἑστάοτ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰι στίχες ἀσπιστάων
Λαῶν, οἳ οἱ ἕποντο ἀπ' Αἰσήποιο ῥαάων·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἦ ῥα νύ μοί τι πίθοιο Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;
Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπρομέμεν τυχὺν ὀϊστῷ,
Πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο,
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ·
Τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα πάρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
Αἴ κεν ἴδῃ Μενέλαον ἀρήιον Ἀτρέος υἱὸν
Σῷ βέλεϊ δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
Ἀλλ' ἄγ' ἰὸν τείνασον Μενελάου κυδαλίμοιο·
Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
Οἶκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείης.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη. τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.
Αὐτίκ' ἔπειτα τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγὸς
Ἀγρίου, ἅν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῆσι,
Βεβλήκει πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ.
Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει·
Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἶφαρε τέκτων,
Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην·)
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ
Ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Μὴ πρὶν ἀναΐξειαν ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν

Tibi quidem ego, tu autem mihi: & sequentur dii cæteri
Immortales. tu vero ocius Minervæ manda
Ire in Trojanorum & Achivorum pugnam gravem,
Et experiri quo pacto Trojani gloria elatos Achivos
Priores præter fœdera lacessant.
Sic dixit, nec non obtemperavit pater hominum & deorum:
Protinus Minervam verbis volucribus allocutus est,
Cito admodum ad exercitum vade ad Troas & Achivos,
Et tenta quo modo Trojani gloria elatos Achivos
Priores præter fœdera lacessant.
Sic fatus, instigavit jam propensam Minervam:
Descendit vero ab Olympi verticibus festinans.
Qualem autem stellam mittit Saturni filius vafri,
Aut nautis portentum, aut exercitui copioso,
Splendidam, unde multæ scintillæ emittuntur:
Huic similis delapsa est in terram Pallas Minerva,
Desiliitque in medium: stuporque tenebat aspicientes
Cum Trojanos equorum domitores tum bene ocreatos Achivos.
Sic vero aliquis loquebatur intuitus in propinquum alium,
Vel rursus bellum pernicioſum & pugna gravis
Erit, vel amicitiam inter utrosque componet
Jupiter, qui inter homines arbiter belli est.
Sic utique aliquis dicebat Achivorumque Trojanorumque.
Illa vero viro similis Trojanorum subiit multitudinem
Laodoco Antenoridæ forti bellatori,
Pandarum deo similem quærens sicubi inveniret.
Invenit Lycaonis filium laudatissimumque fortemque
Stantem: & circa eum fortes ordines clypeatorum
Militum, qui ipsum secuti fuerant ab Æsepi fluentis:
Prope autem stans verbis volucribus allocuta est,
Nunquid mihi parueris Lycaonis fili bellicose?
Auderes Menelao immittere velocem sagittam?
Ab omnibus utique Trojanis gratiam & gloriam reportares,
Inter omnes vero maxime ab Alexandro rege:
A quo profecto imprimis luculenta dona feras,
Si viderit Menelaum Mavortium Atrei filium
Tuo telo domitum, rogo impositum tristi.
Quare age sagitta pete Menelaum gloria illustrem:
Vove autem Apollini genito in Lycia arcu inclyto
Ex agnis primogenitis te facturum inclyta hecatomba,
Domum reversum sacræ in urbem Zeliæ.
Sic dixit Minerva. & huic animo dementi persuasit.
Statim eduxit arcum perpolitum (salacis capri
Agrestis, quem quondam ipse sub pectore consecutus,
E rupe exeuntem exceptum in insidiis,
Percusserat in pectore: hic autem supinus ceciderat in petram.
Cujus cornua ex capite sexdecim palmorum erant:
Atque hæc quidem elaborata cornuum politor aptaverat faber,
Totumque cum recte levigasset, aureum imposuerat apicem:)
Et hunc quidem scite deposuit, cum tetendisset, ad terram
Inclinans: & ante scuta tenebant strenui commilitones,
Ne prius consurgerent in eum Mavortii filii Achivorum

Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον ἀρήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα Φαρέτρης· ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν
Ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινάων ἔρμ' ὀδυνάων.
Αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστὸν,
Εὔχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ κλυτοτόξῳ
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην,
Οἴκαδε νοσφίσας ἱερῆς εἰς ἄγυ Ζελείης.
Εἷλκε δ' ἐμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε,
Λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' ὀϊστὸς
Ὀξυβελὴς, κατὰ δ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων·
Οὐδὲ σέθεν Μενέλαε θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
Ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελαίη,
Ἣ τοι πρόσθεν ἰοῦσα, βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν·
Ἣ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς ὡς ὅτε μήτηρ
Παιδὸς ἐέργει μυῖαν, ὅθ' ἡδέϊ λέξατο ὕπνῳ.
Αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνεν ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ.
Ἐν δ' ἔπεσε ζωστῆρι ἀρηρότι πικρὸς ὀϊστός.
Διὰ μὲν ἄρ' ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,
Μίτρης θ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἔρκος ἀκόντων,
Ἣ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἵσατο καὶ τῆς·
Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα Φωτός·
Αὐτίκα δ' ἔβρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ Φοίνικι μιήνῃ
Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολλέες τέ μιν ἡρήσαντο
Ἵππῆες φορέειν, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
Ἀμφότερον, κόσμος δ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος·
Τοῖοί τοι Μενέλαε μιάνθην αἵματι μηροὶ
Εὐφυέες, κνῆμαί τε, ἠδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθε.
Ῥῖγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὡς εἶδεν μέλαν αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς·
Ῥῖγησεν δὲ καὶ αὐτὸς ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
Ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας,
Ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
Τοῖς δὲ βαρυζήλοισιν ἄχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἑπεξενάχοντο δ' ἑταῖροι.
Φίλε κασίγνητε, θάνατον νύ τοι ὅρκι' ἐταμνον,
Οἷον προσήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι·
Ὡς σ' ἔβαλον Τρῶες; κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν.
Οὐ μέν πως ἄλιον πέλει ὅρκιον, αἵματά τε ἀρνῶν,
Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν.
Εἰπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
Ἀλλά τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σόν τε μεγάλῳ ἀπέτισσαν
Σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἔσσεται ἦμαρ ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο,
Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης, ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,

Αὐτὸς

Quam percuſſus eſſet Menelaus Mavortius, dux Achivorum.
Ille vero detraxit operculum pharetræ: exemitque ſagittam
Nondum in quenquam conjectam, pennatam, profundorum fulcrum
Statim autem ad nervum aptavit acerbam ſagittam, (dolorum:
Vovitque Apollini in Lycia genito arcu inclyto
Ex agnis primogenitis *ſe* facturum inclyta hecatombe,
Domum reverſum ſacræ in urbem Zeliæ:
Traxit autem ſimul crenas ſagittæ prehenſas & nervos bubulos:
Nervum quidem mammæ admovit, arcuique ferrum.
Cæterum poſtquam rotundum magnum arcum tetendit,
Stridit arcus, & nervus valde ſtrepuit, ſaliitque ſagitta
Acutam habens cuſpidem, in turbam advolare cupiens:
Neque tui Menelae dii beati obliti ſunt
Immortales, prima autem Jovis filia Agelæa,
Quæ ante ſtans, ſagittam funeſtam depulit:
Hæc vero tantum arcebat a corpore ut cum mater
A filio arcet muſcam, quando dulci ſopitus eſt ſomno.
Ipſaque *eo* direxit ubi baltei annuli
Aurei conſtringebant, & duplex obtendebatur thorax.
Incidit autem in balteum bene aptatum acerba ſagitta.
Et per balteum adacta eſt affabre factum,
Et in thorace artificioſe facto infixa hæſit,
Laminamque quam portabat tutamen corporis, ſeptum telorum,
Quæ ipſum pluriuum juvit, perforavit tamen & ipſam:
Summamque ſagitta perſtrinxit cutem viri:
Statim autem fluxit ſanguis purpureus ex vulnere.
Et veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit
Mæonia, vel Caria, maxillare ut ſit equorum:
Eſtque repoſitum in thalamo, multique id optarunt
Equites geſtare, Regi vero eſt repoſitum ornamento,
Utrumque, ornatuſque equo, agitatorique decus:
Sic tibi Menelae fœdata ſunt ſanguine femora
Robuſta, ſuræque, & malleoli pulchri inferius.
Cohorruit deinde rex virorum Agamemnon,
Ut vidit atrum ſanguinem defluentem ex vulnere:
Cohorruit & ipſe bellicoſus Menelaus.
Ut autem vidit nervumque & ſagittæ hamos extantes,
Iterum ei animus in pectora rediit.
Inter hos autem graviter ſuſpirans locutus eſt rex Agamemnon,
Manu tenens Menelaum: adgemebant & commilitones.
Chare frater, in mortem ergo tibi fœdera percuſſi,
Solum cum objeci pro Achivis cum Trojanis pugnare:
Sic te vulnerarunt Trojani, & fœdera firma conculcarunt.
At nullo modo irritum erit fœdus, ſanguiſque agnorum,
Libaminaque mero facta, & dextræ quibus fiſi eramus.
Nam etiamſi non protinus Olympius perfecerit,
Attamen & olim perficiet: & magno luent
Cum propriis capitibus, uxoribuſque & liberis.
Bene enim ego hoc ſcio mente & animo,
Erit dies cum aliquando peribit Ilium ſacrum,
Et Priamus, & populus ſtrenui Priami,
Jupiter autem ipſis Saturnius, in excelſo ſedens, in æthere habitans,

Αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι,
Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων. τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεςα.
Ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται ὦ Μενέλαε,
Αἴ κε θάνῃς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο·
Καί κεν ἐλέγχιςος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.
Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης,
Καδδέ κεν ἐυχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
Ἀργείην Ἑλένην· σέο δ' ὀςέα πύσει ἄρουρα
Κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ·
Καί κέ τις ὧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορεόντων,
Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο,
Αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
Ὡς καὶ νῦν ἅλιον ςρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν·
Καὶ δὴ ἔβη οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σὺν κεινῇσιν νηυσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Ὥς ποτέ τις ἐρέει, τότε μοι χάνοι ἐυρεῖα χθών.
Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος
Θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν·
Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
Εἰρύσατο ζωςήρ τε παναίολος, ἠδ' ὑπένερθεν
Ζῶμά τε καὶ μίτρη τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη φίλος ὦ Μενέλαε·
Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἠδ' ἐπιθήσει
Φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
Ἦ, καὶ Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα προσηύδα,
Ταλθύβι', ἐττιτάχιςα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον
Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
Ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον ἀρήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
Ὅν τις ὀϊςεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδὼς,
Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
Βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἑςαότ', ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ ςίχες ἀσπιςάων
Λαῶν, οἵ οἱ ἕποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο.
Ἀγχοῦ δ' ἱςάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὄφρα ἴδῃς Μενέλαον ἀρήϊον Ἀτρέος υἱὸν,
Ὅν τις ὀϊςεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδὼς,
Τρώων, ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ ςήθεσσιν ὄρινε·
Βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ ςρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
Βλήμενος ἦν, περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ' ὅσσοι ἄριςοι
Κυκλόσ', ὅδ' ἐν μέσσοισι παρίςατο ἰσόθεος φώς·
Αὐτίκα δ' ἐκ ζωςῆρος ἀρηρότος εἷλκεν ὀϊςόν·
Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι·
Λῦσε δέ οἱ ζωςῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε
Ζῶμά τε καὶ μίτρην τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊςὸς,
Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς

Πάσα

Ipſe incutiet terrificam ægida omnibus,
Ob hanc fraudem iratus. Hæc quidem erunt non irrita:
Sed mihi gravis dolor tui cauſa erit o Menelae,
Si moriaris, & fatum adimpleveris vitæ:
Summa tum ignominia notatus ſiticuloſum Argos repetam.
Statim enim cogitabunt Achivi patriam terram,
Gloriamque Priamo & Trojanis relinquemus
Argivam Helenam: tua autem oſſa putrefaciet terra
Jacentis in Troja, ſuper bello non ad finem perducto:
Et aliquis ſic dicet Trojanorum ferocientium,
Sepulchro inſultans Menelai glorioſi,
Utinam ſic in omnibus iram expleat Agamemnon,
Sicut & nunc incaſſum exercitum duxit huc Achivorum:
Jam vero rediit domum dilectam in patriam terram,
Cum vacuis navibus, relicto ſtrenuo Menelao:
Sic olim quis dicet, tunc mihi dehiſcat lata terra.
Hunc vero confirmans allocutus eſt flavus Menelaus,
Bono ſis animo, neque dum terrefacias copias Achivorum:
Non in lethali *loco* fixa eſt ſagitta, ſed ante
Tutatus eſt balteus varius, & ſubter
Cinctuſque & lamina quam ærarii fecerunt fabri.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt rex Agamemnon,
Utinam vero ita ſit dilecte o Menelae:
Sed vulnus medicus tractabit, & adhibebit
Medicamina quæ ſedent tetros dolores.
Dixit, & Talthybium divinum præconem allocutus eſt,
Talthybi, quam citiſſime Machaonem huc arceſſe
Virum, Æſculapii filium laudatiſſimi medici,
Ut videat Menelaum Mavortium, ducem Achivorum,
Quem aliquis miſſa ſagitta vulneravit, jaculandi peritus,
E Trojanis ſeu Lyciis: *quod* ei quidem gloria, nobis vero luctus.
Sic dixit: neque præco dicto non audiens fuit,
Cepitque ire per copias Achivorum ære loricatorum,
Colluſtrans oculis heroëm Machaonem: hunc que advertit
Stantem, & circumſiſtebant eum validæ acies ſcutatorum
Militum, qui eum ſecuti erant Trice ex equorum altrice.
Prope autem ſtans verbis volucribus allocutus eſt,
Move te ocius Æſculapiade, vocat rex Agamemnon,
Ut videas Menelaum Mavortium Atrei filium,
Quem aliquis ſagitta miſſa vulneravit, jaculandi peritus,
E Trojanis ſeu Lyciis: *quod* illi quidem gloria, nobis autem luctus.
Sic dixit: & huic animum in pectoribus excitavit:
Et cœperunt ire per turbam & exercitum amplum Achivorum:
Sed quum jam perveniſſent ubi flavus Menelaus
Vulneratus fuerat, & circum ipſum congregati erant quique
Undique, ille vero in mediis ſtabat æqualis Deo vir: (præſtantiſſimi
Ac protinus e balteo bene aptato extraxit ſagittam:
Ea dum extraheretur, retro curvati ſunt acuti hami:
Solvit autem ipſi balteum variegatum, & ſubtus
Cinctumque & laminam quam ærarii cuderant fabri.
Cæterum inſpecto vulnere quo inciderat acerba ſagitta,
Sanguine exucto, lenia medicamenta peritus

Πάσσε, τά οἱ ποτὲ πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
Ὄφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων σίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
Οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
Οὐδὲ καταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι·
Ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.
Ἵπους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ·
(Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε Φυτιόωντας
Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·
Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὁππότε κέν μιν
Γυῖα λάβῃ κάματος πολέας διακοιρανέοντα)
Αὐτὰρ ὅ πεζὸς ἰὼν ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν·
Καί ῥ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν,
Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός·
Ἀλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο,
Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται·
Ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
Ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν.
Οὕτινας αὖ μεθιέντας ἴδοι συγεροῦ πολέμοιο,
Τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν,
Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε;
Τίφθ' οὕτως ἕστητε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροί;
Αἵτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,
Ἕστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
Ὡς ὑμεῖς ἕστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
Ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθά τε νῆες
Εἵρυαται εὐπρυμνοι πολιῆς ἐπὶ βινὶ θαλάσσης,
Ὄφρα ἴδητ' αἲκ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων;
Ὡς ῥ' ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν·
Ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
Οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·
Ἰδομενεὺς μὲν, ἐνὶ προμάχοις συὶ ἶκελος ἀλκήν,
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.
Τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν,
Ἰδομενεῦ περί μέν σε τίω Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἠ' μὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἄλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,
Ἠδ' ἐν δαίτ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
Ἔσχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος ἔυχεο εἶναι.
Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ὀγὸς ἀντίον ηὔδα.
Ἀτρεΐδη, μάλα μέντοι ἐγὼν ἑρίηρος ἑταῖρος
Ἔσσομαι ὡς τοπρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσα·
Ἀλλ' ἄλλους ὄτρυνε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχευσαν
Τρῶες, τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω
Ἔσσετ',

Inſperſit, quæ ſuo quondam patri amicus præbuerat Chiron.
Dum hi occupati erant circa bello ſtrenuum Menelaum,
Interim Trojanorum ordines ſupervenerunt ſcutatorum:
Hi autem rurſus arma induerunt, & recordati ſunt pugnæ.
Tunc non dormitantem vidiſſes Agamemnona nobilem,
Neque trepidantem, neque detrectantem pugnare:
Sed valde properantem in pugnam viros nobilitantem.
Equos enim dimiſit & currus varios ære:
(Et hos quidem miniſter ſeorſum tenebat anhelantes
Eurymedon, filius Ptolemæi Piraidæ: (ipſum
Huic etiam atque etiam mandavit prope ſe *currus* tenere, ſi quando
Per membra occuparet defatigatio multos obeuntem & imperi-
Cæterum ipſe pedes obibat ordines virorum: (tantem)
Et quos quidem properantes videret Danaorum pernicium equi-
His magnopere animum incendebat aſtans verbis, (tum,
Argivi, ne quid remittatis acri de fortitudine.
Non enim mendaciis pater Jupiter defenſor erit:
Sed qui priores præter fœdera injuriam intulerunt,
Horum certe ipſorum tenera corpora vultures vorabunt,
Nos vero uxoreſque dilectas & infantes liberos
Abducemus navibus, poſtquam urbem ceperimus.
Quos vero detrectantes vidiſſet triſte bellum,
Eos valde objurgabat iracundis verbis,
Argivi ſagittis addicti, probra, nonne vos pudet?
Cur nam ſic ſtatis attoniti, velut hinnuli?
Qui poſtquam feſſi ſunt per magnum campum currendo,
Stant, nec quicquam ipſis in præcordiis eſt roboris:
Sic vos ſtatis attoniti, neque pugnatis.
An expectatis dum Trojani propius veniant ubi naves
Subductæ ſunt pulchras puppes habentes cani in littore maris,
Ut cognoſcatis, an vos manu protegat Saturnius?
Sic is imperitans obibat ordines virorum:
Venitque ad Cretas, iens per catervas virorum:
Hi autem circum Idomeneum bellicoſum armabantur:
Idomeneus quidem, in prima acie *erat* aprum referens robore,
At Meriones ei extremas incitabat phalangas.
Hos autem conſpicatus lætatus eſt rex virorum Agamemnon,
Ac protinus Idomeneum ſic allocutus eſt blandis *verbis*,
Idomeneu te quidem colo præ Danais pernicibus equitibus,
Tum in bello tum alio in opere,
Tum etiam in convivio, quando honorarium generoſum vinum
Argivorum proceres in crateribus miſcent.
Nam etſi cæteri comantes Achivi
Demenſum bibunt, tuum tamen plenum poculum ſemper
Stat ut mihi, ut bibas quando animo libitum erit.
Sed propera in bellum, qualis antea ferebaris eſſe.
Hunc porro Idomeneus Cretenſium dux contra *ſic* eſt allocutus,
Atride, concordiſſimus quidem tibi ego commilito (265
Ero ſicut antea promiſi & annui:
Verum alios hortare comantes Achivos,
Ut quamprimum pugnemus: quoniam fœdera violarunt
Trojani, quos viciſſim mors & dolores poſtmodum

Εσσετ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο.
Ὣς ἔφατ'. Ἀτρείδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ·
Ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
Τὼ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ,
Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς,
Τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠΰτε πίσσα
Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
Ῥίγησέν τε ἰδὼν, ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα·
Τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσιν ἀρηϊθόων αἰζηῶν
Δήϊον ἐς πόλεμον πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες
Κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
Καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Σφῶϊ μὲν (οὐ γὰρ ἔοικ') ἐτρυνέμεν οὔτι κελεύω·
Αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
Αἰ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
Τῷ κε τάχ' ἠμύσσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
Ὣς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
Ἔνθ' ὄγε Νέξορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητὴν,
Οὓς ἑτάρους ἔλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε,
Αἵμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε ποιμένα λαῶν·
Ἵππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι·
Πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
Ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν,
Ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ.
Ἵππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
Σφοὺς ἵππους ἔχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ.
Μηδέ τις ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέῃφι πεποιθὼς,
Οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι,
Μηδ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
Ὅς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται,
Ἔγχει δρεξάσθω· ἐπεὶ πολὺ φέρτερον οὕτως.
Ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρουν,
Τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
Ὣς ὁ γέρων ὤτρυνε, πάλαι πολέμου εὖ εἰδώς·
Καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Ὣς τοι γούνατ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη.
Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον· ὡς ὄφελέν τις
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέξωρ,
Ἀτρεΐδη, μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
Ὣς ἔμεν ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν·
Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνδράσιν ἁπάσιν.
Εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἵπποισι μετέσσομαι, ἠδὲ κελεύσω

Βου-

Marient, quoniam priores contra fœdera damnum intulerunt.
Sic dixit, Atrides vero præteribat lætus corde.
Et venit ad Ajaces iens per catervas virorum:
Hi vero armabantur, simulque nimbus sequebatur peditum.
Et sicut quando a specula vidit nimbum pastor
Venientem per mare a zephyri flatu,
Eique stanti procul nigra ceu pix
Apparet veniens per mare, adducitque multum turbinis procellosi:
Cohorretque viso, subque speluncam cogit oves:
Tales simul cum Ajacibus velocium in bello juvenum
Hostile in prælium densæ movebantur phalanges
Fuscæ, scutisque & hastis horrentes.
Eisque lætatus est visis rex Agamemnon,
Et ipsos compellans verbis volucribus eis allocutus:
Ajaces Argivorum duces ære loricatorum,
Vobis equidem (nec enim convenit) incitare non præcipio:
Nam vosmet acriter populum instigatis ad fortiter pugnandum.
Utinam enim o Jupiterque pater, & Minerva, & Apollo,
Talis omnibus animus in pectoribus esset:
Sic cito caderet urbs Priami regis,
Manibus nostris captaque excisaque.
Sic fatus, hos quidem reliquit illic, ivit autem ad alios:
Ubi ille Nestorem invenit, argutum Pyliorum oratorem,
Suos socios ordinantem, & hortantem ad pugnandum.
Magnum Pelagonta, Alastoraque, Chromiumque,
Hæmonaque principem, Biantemque rectorem populorum:
Equites quidem primum cum equis & curribus:
Pedites autem a tergo constituit multosque strenuosque,
Vallum ut essent belli: ignavos autem in medium coegit,
Ut etiam nolens quis necessitate bellaret.
Equitibus quidem primum mandata dabat: hos enim jussit
Suos equos continere, neque turbatis ordinibus versari in turba.
Neve quis equitandi peritia & robore fretus,
Solus ante alios sit nimis cupidus cum Trojanis pugnandi,
Neque retrocedat: imbecilliores enim eritis.
Quicunque autem vir a suo curru ad alium currum venerit,
Hasta porrecta pugnet: quoniam multo melius sic.
Sic & majores urbes & muros evertebant,
Hanc mentem & animum in pectoribus habentes.
Ita senex adhortabatur, dudum rei militaris bene peritus:
Hocque lætatus est conspecto rex Agamemnon,
Et eum compellans verbis volucribus est allocutus,
O senex, utinam sicut animus *est* in præcordiis tuis,
Sic te genua sequerentur, & robur tibi firmum esset.
Verum te senectus atterit omnibus æque molesta: utinam quis
Virorum alius *eam* haberet, tu autem in numero juvenum esses.
Huic respondit deinde Gerenius eques Nestor,
Atride, pervellem quidem & ipse
Sic esse ut quando nobilem Ereuthalionem interfeci:
Verum nunquam simul omnia dii dederunt hominibus.
Si tunc juvenis eram, nunc vice versa me senectus invadit:
Verumtamen & sic equitibus interero, & adhortabor

Con-

Βουλῇ καὶ μύθοισι. τὸ γὰρ γέρας ἐξὶ γερόντων.
Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο
Ὀπλότεροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βίηφι.
Ὣς ἔφατ'. Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ.
Εὗρ' υἱὸν Πετεῶο Μενεσθῆα πλήξιππον
Ἑσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀϋτῆς·
Αὐτὰρ ὁ πλησίον εἰςήκει πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Πὰρ δὲ, Κεφαλλήνων ἀμφὶ εἵχες οὐκ ἀλαπαδνὰ
Ἕσασαν. οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς,
Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
Ἕσασαν ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν,
Τρώων ἐρεμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Καί σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ υἷε Πετεῶο διοτρεφέος βασιλῆος,
Καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε κερδαλεόφρον,
Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέξατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας
Ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
Ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί·
Ἔνθα φίλ' ἑπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα
Οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον·
Νῦν δὲ φίλως χ' ἑρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
Τμείων προπάροιθε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῷ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Πῶς δὴ φὴς πολέμοιο μεθιέμεν, ὁππότ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ἐξὺν Ἄρηα;
Ὄψεαι ἣν ἐθέλησθα, καὶ οἰκέϊ τοι τὰ μεμήλῃ,
Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ὡς γνῶ χωομένοιο. πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Οὔ τέ σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω.
Οἶδα γὰρ ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
Ἤπια δήνεα οἶδε. τὰ γὰρ φρονέεις ἅτ' ἐγώ περ.
Ἀλλ' ἴθι· ταῦτα δ' ὀπίσθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
Εἴρηται· τάδε πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.
Ὣς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
Εὗρε δὲ Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα,
Ἑστεῶτ' ἐν δ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι·
Πὰρ δέ οἱ ἑστήκει Σθένελος Καπανῆϊος υἱός.
Καὶ μὲν τὸν νείκεσσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὤμοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,
Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
Οὐ μὲν Τυδεΐ γ' ὧδε φίλον πτωκαζέμεν ἦεν,
Ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθαι·
Ὡς φάσαν οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἐγώγε

Ἤντησ'

Consilio & verbis. hoc enim munus est senum.
Hastas autem vibrabunt juniores, qui me
Minores natu sunt, confidunt que robore.
Sic dixit. Atrides vero præteribat lætus corde.
Invenit filium Petei Menestheum equitandi peritum
Stantem: & circum Athenienses belli periti:
Cæterum prope stabat prudens Ulysses,
Juxtaque Cephallenum circum ordines non imbecilli
Stabant. nondum enim horum audierant copiæ belli clamorem,
Sed recens concitatæ movebantur phalanges
Trojanorumque equitum & Achivorum: hi vero expectantes
Stabant quando phalanx Achivorum alia *hostes* invadens,
In Trojanos impetum faceret, & initium facerent pugnandi.
Hos autem conspicatus objurgavit rex virorum Agamemnon,
Et ipsos compellans verbis volucribus est allocutus,
O fili Petei Jovis alumni regis,
Et tu malis dolis instructe astute,
Cur trepidantes absistitis, & expectatis alios?
Vos quidem conveniebat inter antesignanos
Consistere, & pugnæ fervidæ vos objicere.
Etenim primi ad convivium vocamini a me,
Quandocunque epulum proceribus instruimus Achivi:
Ibi jucundas assas carnes edere, & pocula
Vini bibere suavis, ad satietatem:
Nunc vero libenter videretis, etiam si decem phalanges Achivo-
Vos ante pugnarent duro ferro. (rum
Hunc autem torve intuitus allocutus est prudens Ulysses,
Atride quale tibi verbum excidit e septo dentium?
Qui dicis in bello remissos *nos* esse, quando Achivi
In Trojanos equorum domitores ciemus acre prælium?
Videbis si volueris, sique tibi hæc curæ fuerint,
Telemachi dilectum patrem antesignanis immixtum
Trojanorum equitum: tu igitur hæc vana dicis.
Hunc vero subridens allocutus est rex Agamemnon,
Ut sensit iratum. & retractavit sermonem,
Generose Laërtiade solertissime Ulysse,
Neque te objurgo temere, neque hortor.
Novi enim quod tua mens in præcordiis tuis
Æqua consilia novit. eadem enim sentis quæ & ego.
Quare age: hæc autem in posterum componemus, si quod male
Dictum est: & hæc omnia dii irrita faciant.
Sic locutus, hos reliquit illic, & ivit ad alios;
Invenitque Tydei filium magnanimum Diomedem,
stantem inter equos & currus compactos.
Huicque adstabat Sthenelus Capanei filius.
Et hunc quidem objurgavit conspicatus rex Agamemnon,
Et cum compellans verbis volucribus allocutus est,
Eheu Tydei fili bellicosi equitis,
Cur trepidas? cur & circumspicis belli exitus?
At non Tydeo ita placebat trepidare,
Sed longe præ suis commilitonibus cum hostibus bellare;
Ut dixerunt qui eum viderunt dimicantem: non enim ego

Ἤντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
Ἦ τοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκήνας
Ξεῖνος, ἅμ' ἀντιθέῳ Πολυνείκεϊ λαὸν ἀγείρων,
Οἱ ῥα τότ' ἐσρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης,
Καί ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους·
Οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο, ἴδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποίην·
Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ ςεῖλαν Ἀχαιοί.
Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχήσατο Καδμείωνας
Δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἐτεοκληείης.
Ἔνθ' οὐδὲ ξεῖνός περ ἐὼν ἱππηλάτα Τυδεὺς
Τάρβει μοῦνος ἐὼν πολέσι μετὰ Καδμείοισιν·
Ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο· πάντα δ' ἐνίκα
Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίρρεπε χεῖρ Ἀθήνη.
Οἱ δὲ χολωσάμενοι Κάδμειοι κέντορες ἵππων,
Ἂψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν, ἄγοντες
Κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἱμονίδης ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
Τιός τ' Αὐτοφόνοιο μενεπτόλεμος Λυκοφόντης.
Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκε·
Πάντας ἔπεφν', ἕνα δ' οἶον ἴει οἰκόνδε νέεσθαι·
Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
Τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
Γείνατο εἶο χέρειαν μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
Ὣς φάτο. τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο·
Τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο,
Ἀτρεΐδη, μὴ ψεύδε', ἐπιςάμενος σάφα εἰπεῖν·
Ἡμεῖς τοι πατέρων μὲγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,
Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος ἄρειον,
Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ.
Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.
Τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Τέτταρ, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
Ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
Τρῶας δηώσωσιν, ἕλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·
Τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.
Ἀλλ' ἄγε δή, καὶ νῶϊ μεδώμεθα βούριδος ἀλκῆς.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ ςήθεσσιν ἄνακτος
Ὀρνυμένου· ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ κῦμα θαλάσσης
Ὄρνυτ' ἐπασσύτερον ζεφύρου ὑποκινήσαντος,
Πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας
Κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην·

Ὡς

interfui, neque vidi præter cæteros vero eximium ajunt fuisse.
Certe enim sine bello intravit Mycenas
Hospes, cum deo pari Polynice copias cogens,
Qui tunc castra habebant sacra ad mœnia Thebes,
Et valde supplicabant ut darent inclytos auxiliares:
At illi volebant dare, & probabant sicut hortabantur.
Sed Jupiter avertit, sinistra prodigia ostendens.
Hi autem postquam abierant, & in via progressi fuerant,
Ad Asopum venerunt juncosum, herbosum:
Tum vero legatum Tydeum miserunt Achivi.
Ille vero abiit, multosque deprehendit Cadmeos
Convivantes in ædibus Eteoclei.
Tunc non, licet hospes esset, eques Tydeus
Pavebat solus multos inter Cadmeos:
Quin ad certamen provocabat: & in omnibus vincebat
Facile: talis ei auxiliatrix erat Minerva.
Illi vero irati Cadmei equites,
Revertenti globum insidiatorum locaverunt, ducentes
Juvenes quinquaginta: duo autem ductores erant,
Mæon Hæmonides similis immortalibus,
Filiusque Autophoni patiens belli Lycophontes.
Tydeus tamen & his duram mortem intulit:
Omnes interfecit, & unum solum dimisit qui domum rediret:
Mæonem itaque præmisit, Deorum signis confisus.
Talis erat Tydeus Ætolus: sed filium
Genuit se deteriorem pugna, at facundia præstantiorem.
Sic dixit. huic autem nihil respondit fortis Diomedes,
Reveritus regis increpationem veneraudi:
Huic vero filius Capanei respondit inclyti,
Atride, ne mentiaris, sciens vere loqui:
Nos quidem patribus longe fortiores prædicamur esse:
Nos etiam Thebas septem portas habentes,
Paucioribus copiis ductis sub murum expugnavimus firmiorem,
Freti signis deorum & Jovis auxilio.
At illi sua vecordia perierunt.
Quare ne majoribus meis similem tribuas honorem.
Hunc autem torve intuitus allocutus est fortis Diomedes,
O mi *Sthenele*, tacitus sede, meoque pare sermoni.
Non enim ego succenseo Agamemnoni ductori copiarum
Cohortanti ad pugnandum bene ocreatos Achivos:
Hunc etenim gloria consequetur, si quidem Achivi
Trojanos debellarint, ceperintque Ilium sacrum:
Hunc vero vicissim ingens luctus, Achivis cæsis.
Quare age, & nos cogitemus de impetuosa fortitudine.
Dixit, & de curru cum armis desiliit in terram:
Et magnum sonuit æs circa pectora regis
Qui concitus ferebatur: vel fortissimum virum metus corripuisset.
Ut quando in littore sonoro fluctus maris
Concitatur confertim Zephyro ingruente,
In alto quidem primum assurgit, sed postea
Terræ allisus vehementer fremit, quin & circa promontoria
Tumidus attollitur, expuitque maris spumam.

Ὣς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
Νωλεμέως πόλεμόνδε· κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, (οὐδέ κε φαίης
Τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδήν)
Σιγῇ δειδιότες σημάντορας. ἀμφὶ δὲ πᾶσι
Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἱμένοι ἐστιχόωντο.
Τρῶες δ' ὡς' ὅτε πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν,
Αἰζηοὶ μεμακυῖαι, ἀκούσασαι ὄπα ἀρνῶν·
Ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.
Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
Ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος, καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε,
Ἣ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει·
Ἣ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἐμβαλε μέσσῳ,
Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ἐφέλκουσα στόνον ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἔνα ξυνιόντες ἵκοντο,
Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
Ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
Ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Εἰς μιτηγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ
Κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κτίλης ἔντοσθε χαράδρης,
Τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
Ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε Φόβος τε.
Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν
Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον,
Τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ἰξέον εἴσω
Αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψεν,
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
Τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἕλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
Ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων λελιημένος, ὄφρα τάχιστα
Τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένετ' ὁρμή.
Νεκρὸν γὰρ ῥ' ἰρύοντα ἰδὼν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
Πλευρὰ, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος, ἐξεφαάνθη,
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει, λῦσε δὲ γυῖα.
Ὣς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
Ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ, λύκοι ὥς,
Ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδηοπάλιζεν.
Ἔνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας
Ἠΐθεον, θαλερὸν, Σιμοείσιον, ὅν ποτε μήτηρ
Ἰδηθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος
Γείνατ', ἐπεί ῥα τοκεῦσιν ἅμ' ἕσπετο μῆλα ἰδέσθαι·
Τοὔνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν

Ἔπλε-

Sic tunc confertæ Danaorum movebantur phalanges
Indefinenter ad pugnam: imperabatque suis unusquisque
Ducum: exteri vero taciti ibant, (neque dixisses
Tantas copias sequi habentes in pectoribus vocem)
Silentio reveriti ductores. et undique omnium
Arma varia splendebant, quibus induti procedebant ordine.
Verum Trojani perinde ac oves locupletis viri in caula
Innumeræ stant dum mulgentur lac album,
Assidue balantes, audita voce agnorum:
Sic Trojanorum clamor per exercitum magnum excitatabatur.
Nec enim omnium erat idem clamor, nec eadem vox, (mines.
Sed lingua mista erat, e multis nempe locis convocati fuerant ho-
Instigabat autem hos quidem Mars, illos autem cæsiis oculis Mi-
Terrorque & Fuga, & Discordia insatiabiliter furens, (nerva,
Martis homicidæ soror amicaque,
Quæ parva quidem primum attollitur, sed postea
Cœlo condit caput: & solo ingreditur:
Quæ et ipsis altercandi inter se pernicioſam ansam præbuit
Discursans per turbam, augens gemitum virorum
Hi autem quando jam in locum unum coeuntes venerant,
Commiserunt scuta, unaque hastas & viros
Æreis thoracibus armatos: clypei vero umbones habentes
Appropinquabant invicem, multusque tumultus coortus est.
Tum vero simul ejulatus & jactantia erat virorum,
Perdentium & pereuntium: & diffluebat sanguine terra.
Et ut quando torrentes fluvii de montibus fluentes
In convallem conferunt rapidas aquas
Scatebris ex magnis, concavum intra alveum voraginis,
Horumque e longinquo fragorem in montibus audit pastor:
Sic iis commistis oriebatur clamorque timorque.
Primus vero Antilochus Trojanorum interfecit virum bellatorem
Strenuum in prima acie Thalysiadem Echepolum,
Quem percussit primus galeæ in cono setis equinis densæ,
Frontique infixit, penetravitque os intra
Cuspis ærea: & ejus oculos tenebræ cooperuerunt,
Cecidit que turris instar in acri pugna.
Hunc autem prostratum pedibus prehendit rex Elephenor
Chalcodontiades, magnanimorum princeps Abantum.
Subtrahebatque extra jactum telorum cupide, ut quamprimum
Arma prædaretur: brevis vero ei fuit *iste* conatus. (465
Cadaver enim trahentem conspicatus magnanimus Agenor,
Latera, quæ ei inclinato a clypeo, denudabantur,
Vulneravit hasta ære præfixa, & solvit membra.
Eum itaque reliquit anima: super eum vero pugna coorta est
Ardua Trojanorum & Achivorum: hi autem, ceu lupi
Invicem irrnerunt, & vir virum interimebat.
Tunc percussit Anthemionis filium Telamonius Ajax
Cœlibem, florentem: Simoisium, quem olim mater
Ab Ida descendens, ad ripas Simoentis
Peperit, cum parentes simul secuta esset pecus ut videret:
Propterea eum vocabant Simoisium: neque parentibus
Nutritionis præmium suis reddidit, brevis enim ei ætas

Ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Πρῶτον γάρ νιν ἰόντα βάλε ςῆθος, παρὰ μαζὸν
Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
Ἦλθεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, αἰγειρος ὡς,
Ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει
Λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι·
Τὴν μέν θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ
Ἐξέταμ', ὄφρα οἱ ἴτυν κάμψῃ περικαλλέι δίφρῳ,
Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
Τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
Αἴας διογενής. τοῦ δ' Ἄντιφος αἰολοθώρηξ
Πριαμίδης καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρί·
Τοῦ μὲν ἅμαρθ', ὁ δὲ Λεῦκον Ὀδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον
Βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἑτέρωσ' ἐρύοντα·
Ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τοῦ δ' Ὀδυσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ δ' ἅπαπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
Ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε Δημοκόωντα,
Ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων·
Τὸν ῥ' Ὀδυσεὺς ἑτάροιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
Κόρσην· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
Αἰχμὴ χαλκείη. τὸν δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε·
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι, καὶ Φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς.
Ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω· νεμέσησε δ' Ἀπόλλων,
Περγάμου ἐκκατιδών· Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας,
Ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης
Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς, οὐδὲ σίδηρος,
Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν·
Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεύς Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο
Μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.
Ὣς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Ὦρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
Ἔνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα μοῖρ' ἐπέδησε·
Χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρὸν ἐκρυόεντι
Κνήμην δεξιτερήν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἄγος ἀνδρῶν
Πείρως Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει.
Ἀμφοτέρῳ δὲ τένοντε καὶ ὀξέα λᾶας ἀναιδὴς
Ἄχρις ἀπηλοίησεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἀμφὼ χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας,
Θυμὸν ἀποπνείων· ὁ δ' ἐπέδραμεν ὃς ῥ' ἔβαλέν περ
Πείρως· οὗτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε.
Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄμβριμον ἔγχος
Ἐσπάσατο ςέρνοιο, ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ.

Τῷ

Fuit, ab Ajace magnanimo lancea interfecto.
Primum enim eum venientem percussit in pectore, ad mammam
Dexteram: ex adverso autem per humerum ærea hasta (480
Penetravit: hic autem in pulvere humi decidit, ceu populus,
Quæ in irriguo loco paludis magnæ nata est
Lævis, quin & ei rami in summo *vertice* creverunt:
Quam carpentarius rutilanti ferro 485
Excidit, ut orbile flectat ad pulchrum currum,
Et illa quidem arescens jacet fluvii ad ripas:
Talem sane Anthemidem Simoisium interfectum spoliavit
Ajax generosus. *In* hunc autem Antiphus indutus varium thora-
Priamides per turbam jaculatus est acuta hasta: (cem 490
A quo quidem aberravit, at Leucum Ulyssis fidum socium
Percussit in inguine, cadaver aliorsum trahentem:
Cecidit autem juxta ipsum, & cadaver ei excidit manu.
Ob hunc vero Ulysses valde animo interfectum iratus est:
Prodiitque per antesignanos armatus corusco ære: 495
Stetitque valde prope cum accessserat, & jaculatus est hasta spien-
Circa se oculis conversis: at Trojani retrocesserunt, (denti,
Viro jaculante, ille vero non irritum telum misit,
Sed filium Priami nothum percussit Democoonta,
Qui ex Abydo venerat ab equabus velocibus: 500
Hunc Ulysses ob socium iratus, percussit hasta
In tempore: alterum vero per tempus penetravit
Cuspis ærea. illiusque tenebræ oculos cooperuerunt:
Fragorem vero edidit cadens, & sonitum dedere arma super ipsum.
Recesseruntque antesignani, & illustris Hector: 505
Argivi autem altum clamabant, trahebantque cadavera.
Rectaque perrexerunt plus ultra: at indignatus est Apollo,
Ex Pergamo despiciens: Trojanosque adhortatus est inclamans,
Prorumpite equites Trojani, neque cedite pugna
Argivis: quoniam non illis lapis & corpus, neque ferrum, 510
Ut æs sustineat incidens corpora percussis:
Non sane Achilles Thetidis filius pulchras comas habentis
Pugnat, sed ad naves iram cruciantem animum coquit.
Sic dixit ab urbe terribilis Deus. Sed Achivos
Excitavit Jovis filia augustissima Minerva, 515
Gradiens per turbam, ubi remissos vidisset.
Tunc Amarynceidem Diorem fatum implicuit.
Pugillari enim saxo percussus est ad malleolum aspero
In tibia dextra: percussit autem Thracum dux virorum
Pirus Imbrasides, qui ex Æno venerat. 520
Ambos autem nervos & ossa lapis improbus
Penitus confregit: illeque supinus in pulvere
Decidit, ambas manus ad suos commilitones tendens,
Animam efflans: ille autem accurrit qui percusserat
Pirus: & vulneravit hasta ad umbilicum: at vero omnia 525
Effusa sunt humi intestina: illiusque tenebræ oculos cooperuere.
Istum Thoas Ætolus irruentem percussit hasta
In pectore super mammam, fixumque est in pulmone æs.
Prope vero ad illum accessit Thoas, & validam hastam
Extraxit pectore, eduxitque ensem acutum. 530

Τῷ ὄγε γαςέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αἴνυτο θυμὸν·
Τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίσχεσαν γὰρ ἑταῖροι,
Θρῄικες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
Οἱ ἐ μέγαν περ ἐόντα, καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν,
Ὧσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
Ὡς τὼ γ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην.
Ἦτοι ὁ μὲν, Θρῃκῶν, ὁ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
Ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι.
Ἔνθά κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθὼν,
Ὅςις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ἐξεῖ χαλκῷ
Δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη
Χειρὸς ἑλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἐπερύκοι ἐρωήν.
Πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἤματι κείνῳ
Πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Ε. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Διομήδης, Ἀθηνᾶς αὐτῷ συλλαμβανομένης, ἀριστεύει, καὶ πολλοὺς ἀναιρεῖ τῶν πολεμίων. τιτρώσκει δὲ Ἀφροδίτην κατὰ τῆς χειρὸς, καὶ Ἄρεα κατὰ τοῦ κενεῶνος. Αἰνείαν δὲ πληγέντα ὑπ' αὐτοῦ λίθῳ, Ἀπόλλων διασώζει. Τληπόλεμος δὲ ὑπὸ Σαρπηδόνος ἀναιρεῖται. Τῷ δὲ Ἄρει Ζεὺς ἐπιπλήττει. Ἰᾶται δὲ αὐτὸν Παιήων ὁ τῶν θεῶν ἰατρός.

Εἶ, βάλλει Κυθέρειαν Ἀρηΐ τε Τυδέος υἱός.

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
Δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἐκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
Δαΐε δ' οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅςε μάλιςα
Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο·
Τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων.
Ὦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖςοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης ἀφνειὸς, ἀμύμων,
Ἱερεὺς Ἡφαίςοιο· δύω δέ οἱ υἱέε ἦςην,
Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Τὼ οἱ ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὁρμηθήτην·
Τὼ μὲν, ἀφ' ἵπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὦρνυτο πεζός.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Φηγεὺς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Τυδείδεω δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριςερὸν ἧλυθ' ἀκωκὴ
Ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕςερος ὦρνυτο χαλκῷ
Τυδείδης, τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἐκφυγε χειρὸς,
Ἀλλ' ἔβαλε ςῆθος μεταμάζιον· ὦσε δ' ἀφ' ἵππων·
Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο.
Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν·
Ἀλλ' Ἡφαιςος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
Ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἴη.
Ἵππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς,
Δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Τρῶες

Quo ille ventrem percuſſit medium & ei animam abſtulit.
Sed arma non exuit: circumſtabant enim ſocii,
Thraces vertice ſummo comantes, longas haſtas manibus tenentes,
Qui ipſum utut magnum, & fortem & præclarum,
Propulſarunt a ſe: is vero recedens vi repulſus eſt.
Sic hi duo in pulvere prope invicem extenſi ſunt,
Hic quidem, Thracum, ille vero Eporum ære loricatorum,
Duces: multi autem circum interfecti ſunt & alii.
Tum vero nemo pugnam reprehendiſſet interveniens,
Quiſquis vel eminus vel cominus illæſus acuto ære
Verſaretur in medio, duceretque ipſum Pallas Minerva
Manu prehenſum, ac telorum averteret impetum.
Multi enim Trojanorum & Achivorum die illo
Proni in pulvere prope inter ſe proſtrati ſunt.

ARGUMENTUM LIBRI V. ILIADIS HOMERI.

Diomedes, Minerva ei auxiliante, ſtrenue rem gerit: atque multos interficit hoſtium. Vulnerat autem Venerem in manu, & Martem in ventre. Æneam vero ab ipſo ſauciatum lapide, Apollo conſervat. At Tlepolemus a Sarpedone interficitur. Cæterum Martem Jupiter increpat: ſanat autem ipſum Pæon deorum medicus.

TUm vero Tydidæ Diomedi Pallas Minerva
Dedit robur & audaciam, ut conſpicuus inter omnes
Argivos fieret, & famam inſignem ferret.
Ardebat ei ex galeaque & clypeo multus ignis,
Sirio ſimilis, qui maxime
Splendide colluceat lotus in Oceano:
Talis ei ignis ardebat a capiteque & humeris.
Impulit autem eum in medium, ubi plurimi tumultuabantur.
Erat vero quidam inter Trojanos Dares locuples, probus,
Sacerdos Vulcani: cui duo filii erant,
Phegeus Idæuſque, pugnæ bene periti omnis,
Hi ſemoti *a ſuis*, ei obvii proruerunt:
Hi quidem ab equis, ille vero a terra pugnam ciebat pedes.
Hi vero quando jam prope erant in ſe mutuo vadentes,
Phegeus prior emiſit longam haſtam,
Tydidæ vero ſuper humerum ſiniſtrum venit cuſpis
Haſtæ, nec vulneravit ipſum: poſterior vero irruit haſta
Tydides, nec hujus irritum telum fugit e manu,
Sed percuſſit pectus inter mammas: deturbavitque de curru:
Idæus autem deſiliit relicto perpulchro curru,
Neque ſuſtinuit defendere fratrem interfectum.
Nam ne ipſe quidem effugiſſet mortem atram:
Verum Vulcanus eripuit, ſervavitque caligine tectum,
Ne ei penitus ſenex triſtis eſſet.
Equos autem abactos magnanimi Tydei filius,
Dedit commilitonibus ut deducerent cavas ad naves.

Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος,
Τὸν μὲν, ἀλευάμενον, τὸν δὲ, κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Χειρὸς ἑλοῦσ', ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον Ἄρηα,
Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
Μάρνασθ', ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
Νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;
Ὡς εἰποῦσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα.
Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ.
Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
Ἡγεμόνων· πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἄρχὸν Ἀλιζώνων Ὀδίον μέγαν ἔκβαλε δίφρου.
Πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
Ὠμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στῆθεσφιν ἔλασσε·
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο Μήονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχει μακρῷ
Νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε·
Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἑσύλευον θεράποντες.
Τὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αἴμονα θήρης,
Ἀτρείδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχει ὀξυόεντι,
Ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτὴ
Βάλλειν ἄγρια πάντα, τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη.
Ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὐδὲ ἑκηβολίαι ἧσιν τὸ πρίν γ' ἐχέκαζε·
Ἀλλά μιν Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος
Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ
Ὠμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στῆθεσφιν ἔλασσεν.
Ἤριπε δὲ πρηνής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο τέκτονος υἱὸν
Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας
Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,
Οἵ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκθέσφατα ᾔδη.
Τὸν μὲν Μηριόνης, ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων,
Βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν· ἡ δὲ διὰ πρὸ
Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ᾖλυθ' ἀκωκή·
Γνὺξ δ' ἔριπ' ἰμώξας, θάνατος δέ μιν ἀμφεκάλυψε.
Πήδαιον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης Ἀντήνορος υἱὸν,
Ὃς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ
Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ·
Τὸν μὲν Φυλείδης δουρίκλυτος ἐγγύθεν ἐλθὼν
Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ἐξέϊ δουρί·
Ἀντικρὺ δ' ἀν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός·
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν.
Εὐρύπυλος δ' Εὐαιμονίδης Ὑψήνορα δῖον,
Τὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου
Ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·

Τὸν

Trojani vero magnanimi ut viderunt filios Daretis,
Hunc fugientem, illum interfectum apud currus,
Omnibus perturbatus eſt animus. Ceterum cæſiis oculis Minerva
Manu prehenſum, verbis allocuta eſt atrocem Martem,
Mars Mars pernicies hominum, cruente, murorum everſor,
Nonne jam Trojanos ſinemus & Achivos
Dimicare, utris pater Jupiter gloriam conceſſerit,
Nos autem cedamus, & Jovis evitemus iram?
Sic fata, prælio eduxit atrocem Martem:
Hunc quidem poſtea collocavit florido in Scamandro.
Trojanos autem in fugam verterunt Danai: interfecitque virum
Ductorum: primus autem Rex virorum Agamemnon (quilibet
Ducem Halizonum Odium magnum dejecit curru.
Primo enim verſo in fugam interſcapilio haſtam infixit
Humeros inter, perque pectora trajecit:
Fragorem vero edidit cadens, & ſonitum dedere arma ſuper ipſo.
Idomeneus autem Phæſtum interfecit Mæonis filium
Bori, qui ex Tarne fertili venerat.
Hunc Idomeneus haſta inclytus longa haſta
Vulneravit currum adſcendentem ad dextrum humerum:
Decidit autem de curru, horrenda vero eum caligo invaſit:
Hunc quidem Idomenei ſpoliarunt famuli.
Filium autem Strophii Scamandrium, peritum venationis,
Atrides Menelaus interfecit haſta acuta,
Bo'um venatorem: docuerat enim Diana ipſa
Jaculari ferarum omne genus, quas nutrit in montibus ſylva.
Sed non ei tunc profuit Diana ſagittis gaudens,
Neque per.ta jaculandi eminus qua antea inſtructus erat:
Sed eum Atrides haſta inclytus Menelaus
Ante ſe fugientem, interſcapilio vulneravit haſta
Humeros inter, perque pectora trajecit.
Cecidit autem pronus ſonitumque dederunt arma ſuper ipſo.
Meriones vero Phereclum interfecit fabri filium
Harmonidæ, qui manibus ſciebat artificioſa omnia
Fabricari: egregie enim eum diligebat Pallas Minerva,
Qui etiam Alexandro fabricatus fuerat naves æquales
Exordia malorum, quæ omnibus exitio Trojanis fuerunt,
Sibique ipſi: quoniam non deorum oracula intellexerat:
Hunc quidem Meriones, cum aſſecutus jam eſſet inſequens,
Feriit clunem ad dextrum: & penitus
E regione juxta veſicam ſub oſſe adacta eſt cuſpis:
In genua vero cecidit ejulans, morſque eum circumtexit.
Pedæum porro interfecit Meges Antenoris filium,
Qui ſpurius quidem erat, ſtudioſe vero educavit nobilis Theano
Æque ac ſuos liberos, gratificata marito ſuo:
Hunc Phylides haſta inclytus prope accedens
Feriit in occipitio acuta haſta:
E regione vero per dentes linguam ſubſecuit æs:
Cecidit que in pulvere, frigidumque prehendit æs mordicus.
Eurypylus vero Euæmonides Hypſenora nobilem,
Filium magnanimi Dolopionis, qui Scamandri
Sacerdos fuerat, & dei inſtar honorabatur a populo:

Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Πρόσθεν ἴδεν φεύγοντα μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,
Φαρέτρῃ αἴξας· ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν,
Αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη,
Ἢὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.
Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
Χειμάῤῥῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·
Τὸν δ' οὔτ' ἄρ' τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανέουσιν,
Οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλ' αἰζηῶν.
Ὣς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ ἐόντες.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς
Θύνοντ' ἀμπεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,
Αἶψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
Καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον
Θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς.
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε. παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ·
Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυτε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Ὄρνυσθε Τρῶες μεγάθυμοι κέντορες ἵππων.
Βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἑ φημὶ
Δῆθ' ἀνασχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με
Ὦρσεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν,
Ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵππων καὶ ὄχεσφιν
Ἔστη, καὶ Σθένελον προτέφη, Καπανῆϊον υἱὸν,
Ὄρσεο πέπον Καπανηϊάδη, καταβήσεο δίφρου,
Ὄφρά μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσῃς πικρὸν ὀϊστόν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
Πὰρ δὲ στὰς, βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμου·
Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
Δὴ τότ' ἔπειτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Κλῦθί μευ αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη·
Εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
Δηΐῳ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλε' Ἀθήνη·
Δὸς δέ τε μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν,
Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ με φησὶ
Δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν·
Ἀγχοῦ δ' ἱσαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Θαρσῶν νῦν Διόμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
Ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα
Ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππόται Τυδεύς.
Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον ἣ πρὶν ἐπῆεν,
Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
Τῷ νῦν αἴ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,
Μήτι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι

Τοῖς

Hunc Eurypulus Euæmonis præclarus filius,
Ante se fugientem in cursu percussit in humero,
Ense irruens: abscidit que manum gravem,
Sanguinolentaque manus in campo cecidit: hujusque oculos
Occupavit purpurea mors & fatum violentum.
Sic hi quidem rem gerebant acri prælio.
Tydidem autem non agnovisses utris interesset:
Utrum cum Trojanis versaretur an cum Achivis.
Furibundus enim ferebatur per campum fluvio inundanti similis
Torrenti, qui velociter fluens dissipat pontes:
Quem neque pontes muniti coercent,
Neque septa retinent camporum perquam virentium
Venientem derepente, quando ingruerit Jovis imber:
Multa vero ab ipso opera dejecta sunt læta juvenum.
Sic a Tydide densæ turbabantur phalanges
Trojanorum, nec ipsum sustinebant utut multi.
Hunc vero postquam advertit Lycaonis præclarus filius
Furibunde ruentem per campum, ante se turbantem phalangas,
Illico contra Tydidem intendebat incurvos arcus,
Et percussit irruentem assecutus ad dextrum humerum
Thoracis cavitatem: pervolavitque acerba sagitta,
Atque in oppositam partem perrupit. fœdabaturque sanguine
Super hoc autem altum clamavit Lycaonis clarus filius, (thorax:
Ingruite Trojani magnanimi stimulatores equorum.
Vulneratus est enim fortissimus Achivorum: nec ipsum autumo
Diu toleraturum acrem sagittam, si vere me
Impulit rex Jovis filius proficiscentem ex Lycia.
Sic dixit jactabundus. Hunc vero non sagitta velox interfecit,
Sed relato pede ante equos & currus
Stetit, & Sthenelum allocutus est, Capaneium filium,
Propera suavissime Capaneiade, descende de curru,
Ut mihi ex humero trahas acerbam sagittam.
Sic dixit: Sthenelus autem de curru desiliit in terram.
Et adstans, sagittam velocem penitus trajectam extraxit humero:
Sanguis autem ebulliebat per tortilem annulis tunicam.
Tum vero vota concepit pugna strenuus Diomedes,
Audi me Jovis ægidem habentis filia indomita:
Si unquam mihi & patri favens astitisti
Ardenti in pugna, nunc rursus mihi fave Minerva:
Atque da me virum interficere, & *eum* intra impetum hastæ ve-
Qui me percussit occupans, & insuper gloriatur, neque me dicit
Diu amplius visurum jubar Solis.
Sic dixit precans, & eum exaudivit Pallas Minerva.
Ac membra fecit levia, pedes, & manus desuper:
Et prope stans verbis volucribus est allocuta,
Fidenti jam animo o Diomede contra Trojanos pugna:
Nam tibi in pectoribus robur paternum misi
Intrepidum, quale habuit vibrator scuti eques Tydeus.
Caliginem vero tibi ab oculis abstuli quæ prius inerat:
Ut bene dignoscas cum deum tum etiam hominem.
Itaque nunc si numen tentans te huc venerit,
Nequaquam tu immortales deos contra pugna.

Τοῖς ἄλλοις. ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τυδείδης δ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,
Καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Τρώεσσι μάχεσθαι·
Δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥϊξε λέοντα
Οἵ ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι
Χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσσῃ,
Τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἔρημα φοβεῖται,
Αἶ μέν τ' ἀγχιξῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,
Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς·
Ὣς μεμαὼς Τρώεσσι μίγη κρατερὸς Διομήδης.
Ἔνθ' ἔλεν Ἀσύνοον καὶ Ὑπείνορα ποιμένα λαῶν·
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ,
Τὸν δ' ἕτερον ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον
Πλῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμόν ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
Τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἄβαντα μετῴχετο καὶ Πολύειδον,
Τέκτονε Εὐρυδάμαντος ἐνειροπόλοιο γέροντος·
Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους,
Ἀλλά σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε.
Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἷε,
Ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δ' ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ,
Παῖδα δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν
Ἀμφοτέροιν· πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζώοντε μάχης ἐκνοστήσαντε
Δέξατο, χηρωσαὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.
Ἔνθ' υἱοὺς Πριάμοιο δύω λάβε Δαρδανίδαο
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμονά τε, Χρόμιόν τε.
Ὡς δὲ λέων ἐν βουτὶ βορῶν ἐξ αὐχένα ἄξει
Πόρτιος ἠὲ βοὸς ξύλοχον καταβοσκομενάων,
Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
Ἵππους δ' οἷς ἑτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν,
Βῆ δ' ἴμεν ἂν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Πάνδαρον ἀντίθεον δ.ζήμενος εἴ που ἐφεύροι.
Εὗρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα,
Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ἰοὶ;
Καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέο γ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων·
Ἀλλ' ἄγε τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος (Διὶ χεῖρας ἀνασχὼν)
Ὅς τις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Εἰ μή τις θεός ἐσσι, κοτεσσάμενος Τρώεσσιν,
Ἱρῶν μηνίσας. χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπι μῆνις.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδείδῃ μιν ἐγωγε δαΐφρονι πάντα ἐΐσκω,
Ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,

Ἵππους

Alios: verum si Jovis filia Venus
Venerit in pugnam, hanc vulnera acuto ære.
Sic locuta discessit cæsiis oculis Minerva:
Tydides vero reversus antesignanis mixtus est,
Utut quoque animo promtus adversus Trojanos pugnare:
Tunc tamen eum ter tantum occupavit robur, instar leonis
Quem opilio in agro ad lanigeras oves
Perstrinxit quidem caulam transilientem, nec tamen interfecit,
Hujus quidem vim irritavit: postea vero non amplius defendit,
Sed stabula subit, *oves* autem desertæ fugantur,
Et confertæ aliæ super alias sternuntur,
Hic vero alacer ex altò exilit ovili:
Sic alacer Trojanis mixtus est fortis Diomedes.
Tunc interfecit Astynoum & Hypenora copiarum ducem.
Altero super mammam percusso ære præfixa hasta,
Alterum ense magno in jugulo ad humerum
Percussit: ab cervice autem humerum abscidit & a dorso.
Hos quidem omisit, Abantem vero petebat & Polyidum,
Filios Eurydamantis somniorum interpretis senis:
Quibus ad bellum proficiscentibus senex non interpretatus est
Verum ipsos fortis Diomedes interfectos spoliavit. (somnia,
Perrexit autem ad Xanthum Thoonaque, Phænopis filios,
Ambos unicos: ipse vero conficiebatur senecta tristi,
Filium vero non susceperat alium quem hæredem relinqueret.
Tum ille hos interfecit, eorumque eripuit animam
Amborum: patri vero luctum & curas tristes
Reliquit, quoniam non vivos ex pugna reversos
Accepit, sed orbi illius hæredes, bona partiti sunt.
Tunc filios Priami duos corripuit Dardanidæ
Uno curru vectos, Echemonaque, Chromiumque.
Ut vero leo in boves insiliens cervicem frangit
Juvencæ vel bovis sylvam depascentium,
Sic hos ambos de curru Tydei filius
Deturbavit aspere invitos, posteaque armis spoliavit:
Equosque suis commilitonibus dedit ad naves agendos.
Hunc autem vidit Æneas dissipantem ordines virorum,
Cœpitque ire perque pugnam & per strepitum hastarum,
Pandarum deo parem quærens sicubi inveniret.
Invenit Lycaonis filium laudatissimumque fortemque:
Stetitque ante ipsum, verbumque eum contra locutus est,
Pandare, ubi tibi arcus & volucres sagittæ?
Et fama: qua nullus tecum contendit hic saltem,
Neque quisquam in Lycia te fertur esse præstantior:
Quare age huic immitte viro sagittam (Jovi manibus sublatis)
Quisque is *sit* qui vincit, & jam malis multis affecit
Trojanos: quoniam multorumque & fortium genua solvit.
Nisi quis deus est, iratus Trojanis,
Ob sacrificia succensens. gravis autem dei est ira.
Huic autem respondit Lycaonis clarus filius.
Æneа, Trojanorum princeps ære loricatorum,
Tydidæ eum ego bellicoso in omnibus assimilo,
Clypeo agnoscens, oblongaque galea,

Ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ' εἰ θεός ἐσσιν.
Εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱὸς,
Οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλά τις ἄγχι
Ἕστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
Ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
Ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καί μιν βάλον ὦμον
Δεξιὸν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·
Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν,
Ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα, θεός νύ τις ἐξὶ κοτήεις·
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι, καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
Ἀλλά που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἕνδεκα δίφροι
Καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
Πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι
Ἑστᾶσιν, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
Ἦ μέν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
Ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν·
Ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμμεμαῶτα
Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, (ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν)
Ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς,
Ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
Ὣς λίπον· αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
Τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐνήσειν.
Ἤδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστῆεσσιν ἐφῆκα,
Τυδείδῃ τε, καὶ Ἀτρείδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροιϊν
Ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευα βαλών· μᾶλλον δὲ μάλλον.
Τῷ ῥα καχῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
Ἧματι τῷ ἔλβμην ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
Ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ·
Εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσι
Πατρίδ' ἐμὴν, ἄλοχόν τε καὶ ὑψιρεφὲς μέγα δῶμα,
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλοδαπὸς φώς,
Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην,
Χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας Τρώων ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Μηδ' οὕτως ἀγόρευε, πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως
Πρίν γ' ἐπὶ νῶϊ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν
Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
Ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι
Οἷοι Τρωΐοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
Τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, εἴπερ ἂν αὖτε
Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
Ἢ τὸ σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Αἰνεία, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεὼ ἵππω·
Μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἅρμα
Οἴσετον, εἴπερ ἂν αὖτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
Μὴ τὼ μὲν δείσαντε μαστήσετον, οὐδ' ἐθέλητον
Ἑκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον πεφιδόντε,

235 Νῶϊ

Equosque inspiciens: plane vero nescio an deus sit.
Quod si hic *est* vir quem dico, bellicosus Tydei filius,
Non hic sine deo ista furens facit, sed aliquis prope
Stat immortalium, nebula involutus humeros,
Qui ab isto sagittam velociter jactam avertit alio.
Jam enim ei immisi telum, & eum percussi in humero
Dextro penitus per thoracis cavitatem:
Et eum ego putabam ad Plutonem demissum iri,
Attamen non occidi. Deus sane aliquis est iratus:
Equi autem non adsunt, & currus, quos conscendam:
Sed alicubi in ædibus Lycaonis undecim currus
Pulchri, primum compacti, recens facti: circumque vela
Expansa sunt: & apud eorum unumquemque bijuges equi
Adstant, hordeo albo vescentes, & arinca.
Atqui mihi valde multa senex bellator Lycaon
Proficiscenti mandata dabat in ædibus affabre factis:
Equis me jubebat & curribus vectum
Præesse Trojanis in acribus pugnis.
Sed ego non parui, (profecto multo satius fuisset)
Equis parcens, ne mihi indigerent pabulo,
Viris *in urbe* inclusis, soliti pasci largiter.
Sic reliqui: sed pedes ad Ilium veni,
Arcubus fretus: qui tamen mihi non erant profuturi.
Jam enim duobus principibus immisi,
Tydidæque & Atridæ: & ex ambobus
Verum sanguinem elicui percussis: irritavi autem magis.
Ideo malo fato de paxillo curvos arcus
Die illo detraxi cum Ilium ad amœnum
Dux sui Trojanis, gratificans Hectori nobili:
Quod si rediero, & adspexero oculis
Patriam meam, uxoremque & altam magnam domum,
Illico post a me caput abscindat hostilis vir,
Si non ego hos arcus lucido in igne posuero,
Manibus confractos: inutiles enim mihi sunt comites.
Hunc autem vicissim Æneas Trojanorum dux contra allocutus est,
Ne sic loquere, prius vero non erit aliter
Quam uterque adversus hunc virum cum equis & curribus
Obviam invecti cum armis experti fuerimus.
Quare age, meos currus ascende, ut videas
Quales Troii equi, periti per campum
Rapide valde huc & illuc insequi & fugere:
Qui & nos ad urbem salvos perducent, si denuo
Jupiter Tydidæ Diomedi gloriam præbuerit.
Verum age, nunc scuticam, & habenas mirificas
Cape, ego vero ex equis descendam ut pugnem:
Vel tu hunc excipe, curæ autem erunt mihi equi.
Hunc vero vicissim allocutus est Lycaonis clarus filius,
Ænea, tu quidem ipse tene habenas & tuos equos:
Melius sub auriga consueto curvum currum
Ferent, si retro fugerimus Tydei filium.
Ne hi si expaverint temere vagentur, neque velint
Efferre prælio, tuam vocem desiderantes:

Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς,
Αὐτῷ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τεὰ ἅρματα καὶ τεῷ ἵππῳ,
Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ἐξέϊ δουρί.
Ὣς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἅρματα ποικίλα βάντες,
Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
Τοὺς δὲ ἴδε Σθένελος Καπανήϊος ἀγλαὸς υἱὸς,
Αἶψα δὲ Τυδείδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδὼς
Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὔχεται εἶναι·
Αἰνείας δ' υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχεται εκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἱ ἔς' Ἀφροδίτη.
Ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων· μηδέ μοι οὕτω
Θῦνε διὰ προμάχων, μήπως Φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς.
Τὸν δ' ἐρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
Μήτι φόβον δ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω.
Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
Οὐδὲ καταπτώσσειν. ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
Ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν· ἀλλὰ καὶ αὖτως
Ἄντίον εἶμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη.
Τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι
Ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Αἴκέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ
Ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τούσδε μὲν ὠκέας ἵππους
Αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας,
Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Τῆς γάρ τοι γενεῆς ἣς Τρωΐ περ εὐρύοπα Ζεὺς
Δῶχ' υἱος ποινὴν Γανυμήδεος· οὕνεκ' ἄριστοι
Ἵππων ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἠὼ τ' ἠέλιόν τε,
Τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
Λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν θήλεας ἵππους·
Τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης,
Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίτηλ' ἐπὶ φάτνῃ,
Τὼ δὲ δύ' Αἰνείᾳ δῶκεν, μήστωρε φόβοιο·
Εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἁροίμεθα κἄν κλέος ἐσθλόν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Τὼ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
Τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Καρτερόθυμε δαΐφρον ἀγαυοῦ Τυδέος υἱὲ,
Ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς ὀϊστός·
Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι αἴκε τύχοιμι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διὰ πρὸ
Αἰχμὴ χαλκείη πταμένη ὤμῳκι πελάσθη.
Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱὸς,
Βέβληαι κενεῶνα διαμπερὲς, οὐδέ σ' ὀΐω
Δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.
Τὸν δ' οὐ τρωβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης,

Ἤμβρο-

Nos autem impetu insecutus magnanimi Tydei filius,
Ipsosque interficiat, & abigat solidos ungulis equos,
Quare tu ipse age tuos currus & tuos equos,
Hunc autem ego irruentem excipiam acuta hasta.
Sic locuti, curribus variis conscensis,
Impetu concitati contra Tydidem dirigebant veloces equos.
Hos autem vidit Sthenelus Capanei præclarus filius,
Et confestim Tydidem verbis volucribus allocutus est,
Tydide Diomedes, meo carissime animo,
Duos viros video fortes contra te paratos pugnare,
Viribus præpollentes: alter quidem, arcuum peritus
Est Pandarus, filius vero Lycaonis fertur esse:
Æneas vero filius magnanimi Anchisæ
Prædicatur esse, & mater ipsi est Venus.
Quare age retrocedamus equis: neque mihi sic
Discurrito furens in prima acie, ne forte dulcem vitam perdas.
Hunc vero torve intuitus allocutus est fortis Diomedes,
Nequaquam ad fugam hortare, quoniam non te persuasurum puto.
Non enim fugitanti pugnare mihi decorum,
Neque trepidare. adhuc mihi vires integræ sunt.
Piget autem equos conscendere: quin & sic
Obviam ibo ipsis: tremere me non sinit Pallas Minerva.
Hos autem non iterum retro auferent veloces equi
Ambos a nobis, si modo alter effugerit.
Aliud autem tibi dicam, tuque animo reconde tuo:
Si mihi consultissima Minerva gloriam præbuerit
Ambos interficiendi, tu hos quidem veloces equos
Hic detine, ex orbili habenis suspensis,
Ad Æneæ vero irrue memor equos,
Et abige a Trojanis ad bene ocreatos Achivos.
Ejus enim stirpis *sunt* e qua Troi late sonans Jupiter
Dedit pro filio pretium Ganymede: quia præstabant
Equis quotquot sunt sub Auroraque Soleque,
Ex hac stirpe furatus est rex virorum Anchises,
Clam Laomedonte subimissis equabus:
Horum ei sex nati sunt in ædibus a stirpe,
Quatuor quidem ipse retinens saginavit ad præsepe,
Hos autem duos Æneæ dedit, ad bellum acres:
Si hos ceperimus, retulerimus sane gloriam magnam.
Sic hi quidem talia inter se dicebant:
Illi vero cito prope accesserunt, agitantes veloces equos.
Hunc prior allocutus est Lycaonis præclarus filius,
Fortissime bellicose illustris Tydei fili,
Profecto te non telum velox interfecit, acerba sagitta,
Nunc rursus hasta experiar an assequi valeam.
Dixit, & vibratam emisit longam hastam,
Et feriit Tydidæ clypeum: per hunc que penitus
Cuspis ærea volans thoraci admota est.
Tum vero altum clamavit Lycaonis præclarus filius,
Vulneratus es ad ile penitus, neque te puto
Diu duraturum: mihi autem magnam gloriam dabis.
Hunc non expavefactus allocutus est fortis Diomedes,

Η''μβροτες, οὐδ' ἐτυχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶΐ γ' ὄΐω
Πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι Ἄρηκ ταλαύρινον πολεμιςήν.
Ω''ς φάμενος προέηκε· βέλος δ''ἴθυνεν Ἀθήνη
Ρ'ῖνα παρ' ἐφθαλμὸν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν τρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρὴς
Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.
Η''ριπε δ'' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
Αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσσαν δέ οἱ ἵπποι
Ω'κύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Αἰνείας δ' ἐπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
Δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί·
Ἀ'μφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὥς, ἀλκὶ πεποιθώς·
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Τὸν κτάμεναι μεμαώς ὅςις τοῦ γ' ἀντίον ἔλθοι,
Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθά τε μηρὸς
Ἰ'σχίῳ ἐνςρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι·
Θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε·
Ω''σε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὄγ' ἥρως
Ε''ζετο γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης, ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε·
Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Μήτηρ, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι·
Ἀ'μφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ·
Πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
Ε''ρκος ἔμεν βελέων, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
Χαλκὸν ἐνί ςήθεσσι βαλὼν, ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Η' μὲν ἑὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο.
Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων
Τάων ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἀ'λλ' ὅγε τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
Νόσφιν ἀπὸ Φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·
Αἰνείαο δ' ἐπαΐξας, καλλίτριχας ἵππους
Ε'ξέλασε Τρώων μετ' ἰϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Δῶκε δὲ Δηϊπύλῳ ἑτάρῳ φίλῳ, ὃν πέρι πάσης
Τῖεν ὁμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἠδη,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὄγ' ἥρως
Ω''ν ἵππων ἐπιβὰς ἕλαβ' ἡνία σιγαλόεντα.
Αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
Ε'μμεμαώς. ὁ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεῖ χαλκῷ,
Γιγνώσκων ὅτ' ἄναλκις ἔην θεὸς, οὐδὲ θεάων
Τάων αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κατακοιρανέουσιν,
Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ·
Ἀ'λλ' ὅτε δή ῥ' ἐκίχανε πολὺν κὰδ' ὅμιλον ὀπάζων,
Ε''νθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς,
Α''κμην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ χαλκῷ
Ἀ'βληχρήν· εἶδαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν
Ἀ'μβροσίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ,

Πρυμνὸν

Erraſti, nec es aſſecutus: at non *ita* vos puto
Ante ceſſaturos quam ſaltem alter ſtratus
Sanguine ſatiarit Martem invictum bellatorem.
Sic fatus jaculatus eſt: & telum direxit Minerva
In naſum ad oculum, alboſque trajecit dentes.
Hujuſque linguam extremam abſcidit aes rigidum,
Cuſpis vero trajecta eſt ad extremum mentum.
Cecidit autem de curru, & ſonitum dedere arma ſuper ipſum
Varia, collucentia: tremefactique ejus fugiebant equi
Pedibus celeres: & ejus ibi ſoluta eſt animaque roburque.
Tum vero Æneas irruit cum clypeo haſtaque longa,
Veritus ne qua ad ſe traherent cadaver Achivi:
Et circumiens propugnabat tanquam leo, viribus fretus:
Prætendit vero ipſi haſtamque & clypeum undique æqualem,
Eum interficere paratus quicumque huic obvius veniſſet,
Horrendum vociferans. ſaxum vero prehendit manu
Tydides, magni ponderis, quod non duo viri ferrent,
Quales nunc mortales ſunt: & hic eum facile agitabat etiam ſolus.
Eo percuſſit Æneæ coxendicem, ubi femur
In coxa vertitur, & quam acetabulum vocant:
Confregit autem ipſi acetabulum, & inſuper ambos diſrupit ner-
Detraxitque cutem aſper lapis. cæterum ipſe (vos:
Conſtitit in genua lapſus, & innitebatur manu robuſta
Terræ, & oculos atra nox cooperuit:
Atque adeo ibi periiſſet rex virorum Æneas,
Niſi cito advertiſſet Jovis filia Venus,
Mater, quæ eum ex Anchiſa peperit boves paſcente:
Circum autem ſuum dilectum filium fuſis complexa eſt lacertis:
Eumque pepli nitidi plicatura obtexit,
Septum ut eſſet telorum, ne quis Danaorum pernicium equitum
Ære in pectora conjecto, animam eriperet.
Illa quidem ſuum dilectum filium ſubducebat prælio.
Neque filius Capanei immemor erat mandatorum
Eorum quæ dederat pugna ſtrenuus Diomedes:
Sed hic ſuos quidem inhibuit ſolidos ungulis equos
Seorſim a ſtrepitu *bellico*, ex orbili habenis ſuſpenſis:
Æneæ autem irruens, jubis pulchris comantes equos
Abegit a Trojanis ad bene ocreatos Achivos.
Et dedit Deipylo ſocio dilecto, quem præter omnes
Honorabat æquales, quod ſibi mente conſentanee affectus erat,
Naves ad cavas ut ageret: cæterum ipſe heros
Equis ſuis conſcenſis ſumpſit habenas nitidas.
Statim autem Tydidem conſecutus eſt validis ungulis equis
Alacer. is vero in Venerem irruebat crudeli ære,
Cognoſcens quod imbellis eſſet dea, neque e deabus
Jis quæ virorum bellum adminiſtrant,
Neque Minerva, neque urbium vaſtatrix Bellona:
Sed cum jam aſſecutus eſſet frequentem per turbam perſequens,
Tum protenta haſta magnanimi Tydei filius,
Summam vulneravit manum inſiliens acuto ære
Imbecillam: ſtatimque haſta cutem perſtrinxit
Divinum per peplum, quem ei Charites elaborarant ipſæ,

Ex-

Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο,
(Ἰχὼρ οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖτιν.
Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον·
Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.)
Ἡ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπὸ εἷο κάββαλεν υἱὸν,
Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Κυανέῃ νεφέλῃ, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
Χαλκὸν ἐνὶ ςήθεσσι βαλὼν, ἕκ θυμὸν ἕληται.
Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος·
Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;
Εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦτέ σ' ἔοικε
Ῥιγήσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι.
Ὣς ἔφατ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο· τείρετο δ' αἰνῶς
Τὴν μὲν ἄρ' Ἶρις ἑλοῦσα ποδήνεμος ἔξαγ' ὁμίλου,
Ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.
Εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριζηλὰ βοῦρον Ἄρηα
Ἧμενον· ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, καὶ ταχέ' ἵπποι.
Ἧ δὲ, γνὺξ ἑριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,
Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·
Φίλε κασίγνητ' ἐκκόμισαί τε με, δὸς δέ μοι ἵππους,
Ὄφρ' ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐςί.
Λίην ἄχθομαι ἕλκος ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ
Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο.
Ὣς φάτο· τῇ δ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·
Ἧ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
Παρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσί·
Μάςιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον,
Ἔνθ' ἵππους ἔςησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Λύσασ' ἐξ ὀχέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.
Ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη
Μητρὸς ἑῆς· ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἣν,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων
Μαψιδίως, ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Οὔτά με Τυδέος υἱὸς ὑπέρθυμος Διομήδης,
Οὕνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο
Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐςιν.
Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ,
Ἀλλ' ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διώνη δῖα θεάων,
Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
Πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν ἐλύμπια δώματ' ἔχοντες
Ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
Τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης
Παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δετμῷ·
Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας·
Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
Εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίβοια
Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα

Ἤδη

tremam ſupra volam. fluebatque immortalis ſanguis dex,
:hor qualis nempe fluit beatis diis.
on enim pane veſcuntur, neque bibunt generoſum vinum:
eo exangues ſunt, & immortales appellantur.)
a vero altum clamans abs ſe abjecit filium,
: hunc quidem manibus eripuit Phœbus Apollo
bſcura nebula, ne quis Danaorum pernicium equitum
:re in pectora conjecto, animam eriperet.
am vero altum inclamavit pugna ſtrenuus Diomedes,
Cede Jovis filia bello & pugna:
n non ſatis quod mulieres imbelles decipis?
)uod ſi tu in bello verſabere, certe te puto
ormidaturam bellum, etiam ſi vel alibi *nomen ejus* audieris.
Sic dixit: illa vero mente mœrens abiit: & affligebatur vehe-
:am vero Iris prehenſam pernix duxit extra turbam, (menter:
)ppreſſam doloribus: nigreſcebat vero cutem pulchram.
nvenit deinde pugnæ ad ſiniſtram atrocem Martem
;edentem: caligine autem haſta erat abdita, & veloces equi.
At illa, in genua prolapſa, fratris chari,
Multum ſupplicans, aureis phalerisinſignes petebat equos:
Dilecte frater curam mei gere, deſque mihi equos,
Ut olympum perveniam, ubi immortalium ſedes eſt.
Valde doleo ex vulnere quo me mortalis vulneravit homo
Tydides, qui jam & adverſus Jovem patrem pugnaverit.
Sic dixit: ei autem Mars dedit aureis phaleris inſignes equos:
Tum hæc autem currum conſcendit mœrens ſuo corde.
Et propter ipſam Iris aſcendit, & habenas cepit manibus:
Percuſſitque ſcutica, ut agerent *currum*, nec illi inviti volabant:
Statim autem poſtea pervenerunt ad deorum ſedem, excelſum
Ibi equos ſtitit pedes perniciſſima Iris, (olympum,
Solutos ex curru, atque immortale appoſuit pabulum.
Ad genua vero cecidit Diones diva Venus
Matris ſuæ: at hæc ulnis complectebatur filiam ſuam,
Manuque eam demulcebat, & compellabat,
Quiſnam tibi talia fecit dilecta filia cœlicolarum
Temere, quaſi quid flagitii admiſiſſes palam?
Huic reſpondit deinde riſuum amans Venus,
Vulneravit me Tydei filius ſuperbus Diomedes,
Eo quod ego meum filium ſubducebam prælio
Æneam, qui mihi omnium longe dilectiſſimus eſt.
Nulla enim amplius Trojanis & Achivis inter ſe pugna gravis *eſt*,
Sed nunc Danai etiam cum immortalibus pugnant.
Huic reſpondit deinde Dione auguſtiſſima dearum,
Perfer filia mea, & obdura, mœſta quamvis.
Multi enim jam pertulimus cœlicolæ
Ab hominibus, graves dolores inter nos creantes.
Pertulit quidem Mars, quando eum Otus fortiſque Ephialtes
Filii Aloei ligaverunt duris vinculis:
Æreo autem in carcere vinctus eſt tredecim menſes:
Et fortaſſis ibi periiſſet Mars inſatiabilis belli,
Niſi noverca perpulchra Eriboea
Mercurio indicaſſet: qui furtim ſubduxit Martem

Η'δη τειρόμενον· χαλεπὶς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα.
Τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος
Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι
Βεβλήκει· τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
Τλῆ δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν ὀϊστὸν,
Εὖτέ μιν ὠὐτὸς ἀνὴρ υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο
Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν·
(Αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὄλυμπον,
Κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος· αὐτὰρ ὀϊστὸς
Ὠμῷ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν·
Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
Ἤκέσατ'. οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο)
Σχέτλιος, ὑβριμοεργὸς, ὃς οὐκ ὀπιθ' αἰσυλα ἕζων,
Ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι.
Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἄνηκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς,
Ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο,
Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν
Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐσσι,
Φραζέσθω μή τις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται·
Μὴ δὴν Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδρηστίνη
Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ,
Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
Ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶρ' χειρὸς ὄμβρησεν·
Ἄλγετο χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
Αἳ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Κερτομίοις ἐπέεσσι Διὰ Κρονίδην ἐρέθιζον·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα τί μοι κεχολώσεαι ὅ, τι κεν εἴπω;
Ἦ μάλα δή τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα
Τρωσὶν ἅμ' ἑσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησε,
Τῶν τινα καιρίζουσα Ἀχαιϊάδων ἐϋπέπλων,
Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἁραιήν.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καί ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῆν Ἀφροδίτην,
Οὔ τοι τέκνον ἐμὸν δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
Ταῦτα δ' Ἄρηϊ βοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἰνείαν δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Γιγνώσκων ὅ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἵετο δ' αἰεὶ
Αἰνείαν κτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
Τρὶς δέ οἱ ἐξυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὀμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Φράζεο Τυδείδη καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
Ἴσ' ἔθελε φρονέειν· ἐπεὶ οὔποτε φῦλον ὁμοῖον
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.

Ὣς

Jam confectum: dura enim ipsum vincula afflixerant.
Pertulit etiam Juno, quando eam fortis filius Amphitryonis
Dextram ad mammam sagitta tricuspide
Percusserat: tunc eam gravissimus occupavit dolor.
Pertulit & Pluto inter hos ingens velocem sagittam,
Quando eum idem vir filius Jovis ægidem habentis
Ad portam apud inferos vulneratum, doloribus affecerat:
(Verum is ivit ad domum Jovis & excelsum olympum,
Corde dolens, doloribus confixus: nempe sagitta
In humerum robustum adacta erat, & cruciabat animum:
At hunc Pæon dolores pellentibus medicaminibus adhibitis,
Sanavit. nequaquam enim mortalis erat)
Audax facinorosus, qui pro nihilo duxit nefaria patrare,
Qui arcu volabat deos qui olympum habitant.
In te autem hunc concitavit dea cæsiis oculis Minerva:
Demens, neque hoc cogitat animo Tydei filius,
Quod omnino non longævus *sit* qui cum immortalibus pugnaverit,
Neque eum liberi ad genua pappa vocant
Reducem ex bello & gravi prælio.
Itaque nunc Tydides, etsi valde fortis est,
Cogitet ne quis secum fortior te pugnet:
Ne continuo Ægialea cordata Adrasti filia
Ex somno lugens suos domesticos excitet,
Quem virgo duxit desiderans maritum, fortissimum Achivorum,
Generosa uxor Diomedis equitis.
Dixit, & ambabus Ichora a manu abstergebat:
Sanata est manus, ac dolores mitigati sunt graves.
Illæ vero inspicientes Minerva & Juno,
Mordacibus verbis Jovem Saturnium irritaverunt:
Inter hos autem sermonem orsa est Dea cæsiis oculis Minerva,
Jupiter pater, numquid mihi succensebis ob id quod dixero?
Procul dubio jam aliquam Venus Achivarum stimulans
Trojanos ut simul sequeretur, quos nunc vehementer diligit.
Earum aliquam demulcens Achivarum pulchris peplis indutarum,
Ad auream fibulam perstrinxit manum mollem.
Sic dixit, subrisit autem pater hominumque deorumque,
Et advocatam allocutus est auream Venerem,
Non tibi filia mea commissa sunt bellica opera:
Quin tu desiderabilia obi munera nuptiarum,
Hæc vero Marti veloci & Minervæ omnia curæ erunt.
Sic isti quidem talia inter se colloquebantur.
In Æneam autem irruit pugna strenuus Diomedes,
Cognito quod eum ipse tegebat manibus Apollo: (semper
Sed hic ne deum quidem magnum reverebatur, cupiebat vero
Æneam interficere & inclytis armis exuere.
Ter quidem dehinc irruit, interficere cupiens,
Ter autem ejus vi repulit fulgentem clypeum Apollo:
Sed cum jam quartum impetum faceret deo par,
Minaciter tum increpitans allocutus est longe jaculans Apollo,
Perpende Tydide & recede, neque dis (quaquam genus simile
Ita magnos, ut æquandum te censeas, spiritus gere: quoniam ne-
Immort aliumque deorum, humi incedentiumque hominum.

Sic

Ὣς φάτο. Τυδείδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου βῆκεν Ἀπόλλων,
Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο.
Ἦτοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
Ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
Αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
Δήουν ἀλλήλων ἀμφὶ σφῇσι βοείας
Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
Δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
Οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθὼν
Τυδείδην, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος.
Ὣς εἰπὼν, αὐτὶς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ·
Τρώων δὲ σίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών,
Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ, ἡγήτορι Θρῃκῶν.
Τίἀσι δὲ Πριάμοιο διοτρεφέεσσι κέλευεν,
Ὦ υἷες Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος,
Ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
Ἦ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλῃσ' εὖ ποιητῇσι μάχωνται;
Κεῖται ἀνὴρ ὅν τ' ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ,
Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.
Ἀλλ' ἄγετ', ἐκ Φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν, μάλα νείκεσεν Ἕκτορα δῖον.
Ἕκτορ, πῆ δή τοι μένος ὄιχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;
Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν, ἠδ' ἐπικούρων,
Οἷος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι·
Τῶν νῦν οὔ τιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ' οὐδὲ νοῆσαι,
Ἀλλὰ καταπτώσσουσι κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα·
Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ' οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἐνείμεν.
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἥκω.
Τηλοῦ γὰρ Λυκίη Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι,
Ἔνθ' ἀλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱὸν,
Καὶδὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής.
Ἀλλὰ καὶ ὣς, Λυκίοισι ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
Ἀνδρὶ μαχέσασθαι· ἀτὰρ οὔτί μοι ἐνθάδε τοῖον
Οἷόν κ' ἠὲ Φέροιεν Ἀχαιοὶ ἢ κεν ἄγοιεν·
Τύνη δ' ἕξηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὠρεσσι·
Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
Οἵ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὖ ναιομένην πόλιν ὑμήν.
Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἦμαρ,
Ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλητῶν γ' ἐπικούρων
Νωλεμέως ἔχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπήν.
Ὣς φάτο Σαρπηδών· ὁ δὲ Φρένας Ἕκτορι μῦθος,
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμᾶζε·

Sic dixit. Tydides autem receſſit paululum retro,
Iram evitans e longinquo ferientis Apollinis.
At Æneam ſeorſum a turba poſuit Apollo,
Pergamo in ſacra, ubi ipſi templum erat:
Illum quidem Latonaque & Diana ſagittis gaudens,
In magno adyto curabantque gloriaque decorabant.
Verum imaginem fecit argenteum arcum gerens Apollo
Ipſique Æneæ ſimilem & armis talem:
Circumque imaginem Trojani & nobiles Achivi
Cædebant invicem circa pectora bovinos
Clypeos pulchre orbiculatos, & parmulas leves.
Tunc utique impetuoſum Martem allocutus eſt Phœbus Apollo,
Mars Mars hominum pernicies, inquinate cæde, murorum ever-
Nonne jam iſtum virum prælio ſubduxeris vindicta perſecutus ſor,
Tydidem, qui jam jam vel Jovi patri pugnaret?
Venerem quidem primum cominus vulneravit manu ad carpum:
At poſtea in meipſum irruit deo par.
Sic locutus, ipſe quidem reſedit in Pergamo excelſa:
Trojanorum vero ordines pernicioſus Mars concitavit obeundo,
Aſſimilatus Acamanti veloci, ductori Thracum.
Et filios Priami Jovis alumnos adhortatus eſt,
O filii Priami Jovis alumni regis,
Quouſque interfici ſinetis populum ab Achivis?
An donec circa portas bene ſtructas pugnent?
Jacet vir quem æqualiter honorabamus Hectori nobili,
Æneas, filius magnanimi Anchiſæ.
Quare agite, ex tumultu eripiamus ſtrenuum ſocium.
Sic locutus, excitavit robur & animum uniuſcujuſque.
Tunc vero Sarpedon valde objurgavit Hectora nobilem,
Hector quo jam tibi robur abiit, quod prius habebas?
Dixiſti quondam ſine copiis urbem defenſurum, & auxiliis,
Solum cum affinibus fratribuſque tuis:
Horum nunc nullum ego videre poſſum neque animadvertere,
Sed trepidant canes tanquam circa leonem:
Nos vero pugnamus, qui ſocii adſumus.
Etenim ego auxiliator exiſtens, admodum e longinquo venio.
Procul enim Lycia Xanthum ad vorticoſum,
Ubi uxoremque dilectam reliqui & infantem filium,
Reliqui & poſſeſſiones multas, quas cupit quicunque pauper:
Et tamen etiam ſic, Lycios adhortor, & promptus ſum ipſe
Cum viro pugnare: tametſi nihil mihi hic tale
Quod vel auferant Achivi vel abducant:
Tu vero ſtas, ſed ne alias quidem hortaris
Copias ſuſtinere *hoſtium* & opem ferre uxoribus:
Ne forte veluti nexibus lini capti omnia trahentis,
Hoſtibus captura & præda ſitis:
Illi vero cito excindent bene habitatam urbem veſtram.
At tibi convenit hæc omnia curæ eſſe noctesque diesque,
Et principibus ſupplicare longe vocatorum ſociorum (nem.
Ut inceſſanter *hoſti* obſiſtant, aſperamque deponant increpatio-
Sic dixit Sarpedon: momordit autem præcordia Hectori ſermo,
Et ſtatim de curru cum armis ſaliit ad terram;

Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντη,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας Φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς,
Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
Κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας,
Αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί· ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
Λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισσάλῳ, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
Ἀψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες.
Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰδὺς φέρον· ἀμφὶ δὲ νύκτα
Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων,
Πάντοσ' ἐποιχόμενος, τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει
Τρωσὶν θυμὸν ἀγεῖραι, ἐπεὶ ἴδε Παλλάδ' Ἀθήνην
Οἰχομένην· ἡ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών.
Αὐτὰρ ὁ Αἰνείαν μάλα πίονος ἐκ ἀδύτοιο
Ἧκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν
Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
Καὶ μένος ἐσβλὸν ἔχοντα. μετάλλησάν γε μὲν οὔτοι·
Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἀμοτον μεμαυῖα.
Τοὺς δ' Αἴαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
Ὤτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκὰς,
Ἀλλ' ἔμενον νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων
Νήνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἀτρέμας ὄφρ' εὐδῇσι μένος βορέαο, καὶ ἄλλων
Ζαχρειῶν ἀνέμων, οἵ τε νέφεα σκιόεντα
Πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες·
Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο,
Ἀτρεΐδης δ' ἀν' ὅμιλον ἰφοίτα, πολλὰ κελεύων,
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἀλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Αἰδομένων τ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἢὲ πέφανται·
Φευγόντων δ', οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτέ τις ἀλκή.
Ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ τοῦς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα
Αἰνείεω ἕταρον μεγαθύμου Δηϊκόωντα
Περγασίδην, ὃν Τρῶες ἐμῶς Πριάμοιο τέκεσσι
Τῖον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
Τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρειῶν Ἀγαμέμνων·
Ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς·
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ξωστῆρος ἔλασσε·
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους
Τέσσε· Διοκλῆος Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
Τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν ἐυκτιμένῃ ἐνὶ Φηρῇ,
Ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
Ἀλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.
Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα·

Ὀρσίλι

Et vibrans acutas haſtas, per exercitum ibat undique,
Adhortans ad pugnandum: excitavit autem pugnam gravem.
At illi converſi ſunt *a fuga*, & adverſi ſteterunt Achivis.
Argivi autem ſuſtinebant conferti, neque in fugam verſi ſunt.
Et ſicut ventus paleas differt ſacras per areas,
Viris ventilantibus, quando flava Ceres
Secernit urgentibus ventis fructumque & paleas,
Et ſubalbicant palearum receptacula: ſic tunc Achivi
Albi ſuperne facti ſunt pulvere, quem inter ipſos
Cœlum uſque ſolidum excitarunt pedes equorum, (aurigæ.
Converſa acie confligentium: greſſum autem convertere fecerunt
Hi vero robur manuum recta tulerunt: circum autem caliginem
Impetuoſus Mars offudit prœlio, Trojanis opem ferens,
Omnem aciem obiens. effectaque dedit mandata
Phœbi Apollinis aureum enſem geſtantis, qui ipſum juſſerat
Trojanis animum excitare, poſtquam vidit Pallada Minervam
Abeuntem: hæc enim erat Danais auxiliatrix.
Ipſe autem Æneam valde pingui ex adyto
Emiſit, & præcordiis robur indidit paſtori populorum.
Æneas autem inter ſocios ſtetit: hique gaviſi ſunt
Ut viderunt vivumque & incolumem advenientem,
Et animum bonum habentem, percontati ſunt tamen nihil: (tabat,
Non enim ſinebat labor alius, quem argenteum arcum gerens exci-
Marſque hominum pernicies, Diſcordiaque inſatiabiliter furens.
Ajaces autem duo & Ulyſſes & Diomedes,
Concitabant Danaos ad pugnandum: ii vero etiam per ſe
Neque vires Trojanorum timebant neque clamores,
Sed expectabant *eorum impetum* nubibus ſimiles, quas Saturnius
Tranquillitatis tempore ſiſtit in pertingentibus ad cœlum monti-
Quiete quando dormit vis boreæ, & aliorum (bus,
Impetuoſorum ventorum, qui nubes opacas
Flatibus ſtridulis diſſipant flantes:
Sic Danai Trojanos expectabant ſtabiliter, neque fugiebant.
Atrides autem per turbam diſcurrebat, multa mandans,
O amici, viri eſtote, & fortem animum ſumite,
Et alius alium verecundantes obſervate per acres pugnas.
Verecundantium enim virorum plures ſalvi quam interfecti ſunt:
Fugientium vero neque gloria exurgit, nec ullum auxilium.
Dixit, & jaculatus eſt haſta impigre: & percuſſit anteſignanum
Æneæ ſocium magnanimi Deicoontem
Pergaſidem, quem Trojani æque ac Priami filios
Honorabant, quoniam impiger erat inter primos pugnare:
Hunc in clypeo haſta percuſſit rex Agamemnon:
Is autem non haſtam inhibuit, tranſiitque penitus etiam per ipſum:
Et imum in ventrem per balteum trajecit:
Fragorem autem edidit cadens, & ſonitum dedere arma ſuper ip-
Tum vero Æneas Danaorum interfecit viros fortiſſimos (ſum.
Filios Dioclei Crethonaque Orſilochumque:
Horum pater quidem habitabat bene ædificata in Phera,
Dives opum: genus autem erat a fluvio
Alpheo, qui late fluit Pyliorum per terram.
Hic genuit Orſilochum multis viris imperatorem:

Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆϊ μεγαθύμῳ·
Ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
Κρήθων, Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Τὼ μὲν ἄρ' ἡβήσαντε, μελαινάων ἐπὶ νηῶν
Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἅμ' Ἀργείοισιν ἑπέσθην,
Τιμὴν Ἀτρεΐδῃσι, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Ἀρνυμένω· τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
Οἷώ τώγε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν
Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
Τὼ μὲν ἄρ' ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτὼ
Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Τοίω τὼ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε
Καππεσέτην, ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσι.
Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Σείων ἔγχείην. τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης,
Τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.
Τὸν δ' ἴδεν Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱός·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ δίε ποιμένι λαῶν
Μή τι πάθῃ, μέγα δέ σφεας ἀποσφήλειε πένθος.
Τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
Ἀντίον ἀλλήλων ἔχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι.
Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστής,
Ὡς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μενόντε.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
Τὼ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων·
Αὐτὼ δὲ τρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.
Ἔνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην, ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιστάων.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλυτὸς Μενέλαος
Ἔγχει νύξε κατὰ κληῖδα τυχήσας.
Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον θεράποντα,
Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην, ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους.
Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας ξίφει ἤλασε κόρσην.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὦμους.
Δηθὰ μάλ' εἰςήκει, (τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης,)
Ὄφρ' ἵπποι πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσι.
Τοὺς δ' ἵμασ' Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλασ' Ἀχαιῶν.
Τοὺς δ' Ἕκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες
Καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ·
Ἡ μὲν, ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος·
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἴαχησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος ἰὼν πολέος πεδίοιο,
Στήμῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι,

Ἀφρῷ

Orſilochus autem genuit Diocleum magnanimum:
Ex Diocleo autem gemini filii nati ſunt,
Crethon, Orſilochuſque, pugnæ peritiſſimi omnigenæ.
Hi quidem puberes facti, nigris in navibus
Ilium ad generoſis equis fœcundum ſimul Argivos ſecuti ſunt,
Pœnas pro Atridis, Agamemnone & Menelao
Expetentes: eos vero ibi finis mortis obtexit.
Quales leones duo qui montis in verticibus
Nutriti ſunt a matre profundæ in denſis receſſibus ſylvæ:
Hi quidem rapientes boves & pingues oves
Stabula hominum vaſtabant, donec & ipſi
Virorum manibus interfecti ſunt acuto ære:
Tales hi manibus ſub Æneæ domiti
Deciderunt, abietibus ſimiles altis.
Horum vero proſtratorum miſertus eſt pugna ſtrenuus Menelaus:
Et proceſſit per anteſignanos, armatus coruſco ære,
Quaſſans haſtam. ejuſque excitabat animum Mars,
Ea cogitans, ut manibus ſub Æneæ domaretur.
Hunc autem vidit Antilochus magnanimi Neſtoris filius. (pulorum
Proceſſitq; per primos pugnatores: valde enim timebat paſtori po-
Ne quid pateretur *humanitus*, graviterque ipſos fruſtr. excid. face-
Illi quidem jam manuſque & haſtas acutas (ret labore.
Contra ſe invicem tenebant, parati pugnare.
Verum Antilochus valde prope aſtitit paſtori populorum.
At Æneas non ſuſtinuit, impiger licet exiſtens bellator,
Ut vidit duos viros prope inter ſe ſtantes.
Et illi poſtquam mortuos traxerant ad populum Achivorum,
Eos quidem miſeros poſuerunt in manibus ſociorum:
Ipſi vero converſi, inter primos pugnabant.
Tunc Pylæmenem interfeceruut parem Marti
Principem Paphlagonum magnanimorum clypeatorum.
Hunc enim Atrides haſta inclytus Menelaus
Stantem haſta vulneravit ad jugulum aſſecutus.
Antilochus vero Mydona percuſſit aurigam famulum,
Fortem Atymniadem, ille autem avertebat ſolidos ungulis equos,
Saxo cubitum aſſecutus medium. at ex manibus
Frena candida ebore humi ceciderunt in pulvere.
Antilochus autem irruens enſe percuſſit tempus.
Sed is anhelans affabre facto excidit curru
Pronus in pulverem in ſinciputque & humeros.
Diu valde *fixus* ſtetit, (nactus erat enim arenam profundam,)
Donec equi percuſſum humi excuſſerunt in pulverem. (vorum:
Hos v. ſcutica agitabat Antilochus, & ad exercitum egit Achi-
Et hos Hector animadvertit inter ordines, irruitque in ipſos
Vociferans: unaque Trojanorum ſequebantur phalanges
Fortes: dux autem erat ipſis Mars & veneranda Bellona:
Illa quidem, ferens tumultum immanem pugnæ:
Mars vero in manibus ingentem haſtam quaſſabat:
Ibatque modo ante Hectorem, modo poſt.
Hunc autem conſpicatus cohorruit pugna ſtrenuus Diomedes.
Et ut rudis cum homo emenſus ingentem campum,
Conſiſtit ad rapidum fluvium in mare ſe exonerantem,

Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔθρεμε δπίσσω·
Ὡς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, εἶπέ τε λαῷ,
Ὦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν ὅς λοιγὸν ἀμύνει·
Καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.
Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν δπίσσω
Εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἶφι μάχεσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφη. Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἦλυθον αὐτῶν·
Ἔνθ' Ἕκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν εἰδότε χάρμης,
Εἶν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενέσθην, Ἀγχίαλόν τε.
Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ἀμφίον Σελάγου υἱὸν, ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
Ναῖε πολυκτήμων, πολυλήϊος· ἀλλά ἑ μοῖρα
Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας·
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη δολιχόσκιον ἔγχος·
Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπέδραμε Φαίδιμος Αἴας
Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δοῦρατ' ἔχευαν
Ὀξέα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
Αὐτὰρ ὁ λὰξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
Ἔσπασατ'· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὤμοιϊν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι·
Δεῖσε δ' ἔγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
Οἳ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέσαντ' ἔγχε' ἔχοντες,
Οἵ ἑ μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν,
Ὦσαν ἀπὸ σφείων. ὁ δὲ, χασσάμενος πελεμίχθη.
Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην ἠΰν τε μέγαν τε
Ὦρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιή.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν μὲν υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε,
Σαρπῆδον Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
Πτώσσειν ἐνδάδ' ἐόντι μάχης ἀδαήμονι φωτί;
Ψευδόμενοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
Εἶναι, ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν
Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο, ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων·
Ἀλλ' οἷόν τινα φασὶ βίην Ἡρακληείην,
Εἶναι ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα·
Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
Ἓξ οἰῇς σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἴλιον ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.
Σοὶ δὲ κακὶς μὲν θυμὸς, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδέ τέ σε Τρώεσσιν ἐΐσομαι ἄλκιμ' ἔσεσθαι
Ἐλθόντ' ἐξ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα κάρτερός ἐσσι,
Ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ δμηθέντα πύλας Ἄϊδος περήσειν.
Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Τληπόλεμ', ἦτοι κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρὴν,
Ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
Ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ,

Οὐδ'

Spuma frementem conſpicatus, continuo recurrit retrorſum:
Sic tunc Tydides receſſit, dixitque populo,
O amici talem quidem admiramur Hectora nobilem
Haſtaque fortem eſſe & audacem bellatorem.
At huic ſemper aſtat unus deorum qui mortem arceat:
Et nunc ei aſtat ille Mars mortali viro ſimilis.
Sed ad Trojanos converſi ſemper retro
Cedite, neque adverſus deos velitis fortiter pugnare.
Sic dixit. Trojani vero admodum prope venerunt ad ipſos:
Tunc Hector duos viros interfecit peritos pugnæ,
In uno curru exiſtentes, Meneſthem, Anchialumque.
Horum vero proſtratorum miſertus eſt magnus Telamonius Ajax:
Stetitque proxime accedens, & jaculatus eſt haſta fulgenti,
Ac percuſſit Amphium Selagi filium, qui in Pæſo
Habitabat prædives, locuples: ſed eum fatum
Duxit auxiliaturum ad Priamumque & filios:
Hunc ad balteum percuſſit Telamonius Ajax,
Imo autem in ventre defixa eſt longa haſta:
Fragoremque edidit cadens: accurrebat autem illuſtris Ajax
Arma detracturus: Trojani vero in eum tela fuderunt
Acuta, colluccntia: ſcutum autem excepit multa.
Ille vero calce impreſſo ex cadavere æream haſtam
Evulſit: non tamen etiam alia potuit arma pulchra
Ab humeris auferre: premebatur enim telis:
Timuit autem obeuntes copias Trojanorum ſtrenuorum,
Qui multique & ſtrenui inſtabant haſtas tenentes,
Qui ipſum magnum licet & fortem & præclarum,
Propulerunt a ſe. & ille cedens vi repulſus eſt.
Sic hi quidem occupabantur per acrem pugnam.
At Tlepolemum Heraclidem fortemque magnumque
Incitavit in deo parem Sarpedonem fatum violentum.
Et hi cum jam prope eſſent ſe invicem invaſuri,
Filiuſque nepoſque Jovis nubes cogentis,
Hunc Tlepolemus prior verbis allocutus eſt,
Sarpedon Lyciorum princeps, quæ tibi neceſſitas
Trepidare hic pugnæ imperito viro?
Mentientes autem te dicunt Jovis ſobolem ægidem tenentis
Eſſe, cum longe illis inferior ſis viris
Qui Jove prognati ſunt, ætate priſcorum hominum:
Sed qualem ajunt Herculem,
Fuiſſe meum patrem animoſum, ſpiritus leoninos habentem:
Qui quondam huc profectus cauſſa equorum Laomedontis,
Sex ſolis cum navibus & viris paucioribus,
Illi vaſtavit urbem, & deſolavit vias.
Tibi autem ignavus quidem animus, intereunt vero copiæ:
Neque te Trojanis credo auxilio fore
Profectum ex Lycia, ne quidem ſi multo fortior eſſes,
Sed a me interfectum ad portas orci deſcenſurum.
Hunc vero Sarpedon Lyciorum dux contra allocutus eſt,
Tlepoleme, ſane ille evertit Ilium ſacram,
Viri præ vecordia præclari Laomedontis,
Qui ipſum bene meritum malo objurgavit ſermone,

Οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθε.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ὣς φάτο Σαρπηδών· ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῇ δοῦρατα μακρὰ
Ἐκ χειρῶν ἵεσαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδών, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε.
Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχει μακρῷ
Βεβλήκει· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
Ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, πατὴρ δέ τι λοιγὸν ἄμυνεν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
Ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν
Ἑλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε
Μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη
Σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
Τληπόλεμον δ' ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐξέφερον πολέμοιο. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
Ἦ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
Ἦ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο·
Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν
Ἶφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ἐξέϊ χαλκῷ.
Τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη·
Ἔνθ' ὅγε Κοίρανον εἷλεν, Ἀλάστορά τε, Χρόμιόν τε,
Ἀλκανδρόν θ', Ἅλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε.
Καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεὺς
Εἰ μὴ ἄρ' ἐξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
Σαρπηδὼν Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε,
Πριαμίδη, μή δή με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς
Κεῖσθαι· ἀλλ' ἐπάμυνον, ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε,
Νοσφίσας οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἀλλὰ παρήϊξεν, λελιημένος ὄφρα τάχιστα
Ὤσαιτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
Εἷσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ.
Ἔνθ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὦσε βύραξε
Ἶφθιμος Πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς·
Αὖτις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο
Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Οὔτέ ποτε προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
Οὔτέ ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ. ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
Χάζονθ' ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.

Ἐν-

Neque dedit equos quorum gratia e longinquo venerat.
Tibi autem ego hic edico cædem & mortem atram
A me illatum iri, meaque hasta domitum
Gloriam mihi daturum, animam vero Plutoni insigni equis.
Sic dixit Sarpedon: at sustulit fraxineam hastam
Tlepolemus, & horum quidem eodem tempore hastæ longæ
E manibus evolarunt: hic quidem percussit cervicem mediam
Sarpedon & cuspis transadacta est acerba.
Ejusque oculos caliginosa nox operuit.
Tlepolemus autem femur sinistrum hasta longa
Percussit: & cuspis pertransiit rapido impetu acta,
Ossi infixa, pater vero mortem avertit:
Deo quidem parem Sarpedonem nobiles socii
Ferebant e prælio: gravi autem dolore afficiebat eum hasta longa
Dum traheretur: eam autem nullus animadvertit, neque cogitavit
Femore extrahere hastam fraxineam, ut *currum* conscenderet (665
Festinantium: tantum enim habebant studium qui obibant.
Tlepolemum autem ex altera parte bene ocreati Achivi
Efferebant prælio. animadvertit autem nobilis Ulysses,
Forti animo præditus: & commotum est ipsius cor.
Et anxie versabat mente & animo
Utrum prius Jovis filium magnum sonantis insequeretur,
An ipse plurium Lyciorum animam eriperet:
Sed non Ulyssi magnanimo fatale erat
Fortem Jovis filium interficere acuto ære.
Itaque ad multitudinem Lyciorum vertit *ejus* animum Minerva:
Tunc ille Cœranum interfecit, Alastoraque, Chromiumque,
Alcandrumque, Haliumque, Noemonaque, Prytanimque.
Et quidem adhuc plures Lyciorum interfecisset nobilis Ulysses
Nisi statim animadvertisset ingens galeatus Hector.
Processit autem per primos pugnatores armatus coruscо ære,
Terrorem inferens Danais: gavisus est autem eo accedente
Sarpedon Jovis filius, sermonemque lugubrem dixit,
Priamide, ne me prædam Danais sinas
Jacere: sed auxiliare, deinde me vel deserat vita
In urbe vestra: quoniam non sum ego,
Reversus domum dilectam in patriam terram,
Oblectaturus uxoremque dilectam & infantem filium.
Sic dixit: huic autem nil respondit galeatus Hector,
Sed impetu facto præteriit, ardens cupidine ut quam citissime
Repelleret Argivos, multorumque vitam eriperet.
At deo parem Sarpedonem nobiles socii
Collocarunt sub ægidem habentis Jovis perpulchra fago.
Et ex ejus femore hastam fraxineam extraxit foras
Fortis Pelagon, qui ejus dilectus erat socius.
At hunc deseruit anima, & circum oculos offusa est caligo:
Rursus autem spiritum recepit, ac circum aura boreæ
Recreabat aspirans ægre spirantem animam.
Argivi vero propter Martem & Hectorem ære armatum
Nec unquam versis tergis fugiebant ad nigras naves,
Nec unquam contra ferebantur in pugnam: sed semper retro
Cedebant postquam audierant inter Trojanos Martem *esse*.

Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς καὶ χάλκεος Ἄρης;
Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην,
Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
Οἰνοπίδην θ' Ἕλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,
Ὅς ῥ' ἐν Ὑλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλὼς,
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι· πὰρ δέ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.
Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ἀργείους ἀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὥς πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη,
Ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέσχημεν Μενελάῳ,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἐυτείχεον ἀπονέεσθαι,
Εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον Ἄρηα.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη πρέσβα θεὰ θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
Ἧβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα
Χάλκεα ὀκτάκνημα σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς·
Τῶν ἧτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν
Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
Πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν·
Δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν
Ἐντέταται· δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι·
Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λέπαδνα
Κάλ' ἔβαλε χρύσει', ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἦγαγεν Ἥρη
Ἵππους ὠκύποδας μεμαυῖ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδει
Ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν
Δεινὴν, ἣν περὶ μὲν πάντῃ Φόβος ἐξεφάνωτο,
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή.
Ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου
Δεινή τε, σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλῳον
Χρυσείην, ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι σίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων τοϊσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους.
Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς οὔλυμπός τε,
Ἢ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
Τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους·
Εὗρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλων,
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμποιο.

Ἔνθ'

Tum quem primum, quemque ultimum interfecit
Hectorque Priami filius & ferreus Mars?
Deo parem Teuthranta, & insuper equum agitatorem Orestem,
Trechumque hastatum Ætolum, Oenomaumque,
Oenopidemque Helenum, & Oresbium mitram habentem variam,
Qui in Hyla habitabat valde divitiis intentus,
Lacu circundatus Cephisside: & apud ipsum alii
Habitabant Bœoti perbeatum populum habentes.
Ut igitur animadvertit dea candidis ulnis Juno
Argivos interimentes in acri pugna,
Illico Minervam verbis volucribus allocuta est,
Papæ ægidem habentis Jovis filia indomita,
Certe vanum hoc promissum fecimus Menelao,
Ilio excisо bene munito rediturum,
Si sic furere sinemus pernicio sum Martem.
Quare age jam & nos cogitemus de impetuoso robore.
Sic dixit. necnon obsecuta est dea cæsiis oculis Minerva:
Illa quidem discurrens aureis phaleris insignes instruebat equos
Juno veneranda dea filia magni Saturni:
Hebe autem ad currus velociter posuit curvos orbes *rotarum*
Æreos octo radios habentes ad ferreum axem utrinque:
Quorum aureum orbile incorruptum, sed desuper
Æreæ laminæ rotam munientes adaptatæ, mirabile visu:
Modioli autem ex argento erant rotundi utrinque:
Sellaque aureis & argenteis loris (erant:
Exporrecta erat: duoque semicirculi unde habenæ suspenduntur
Ex hac autem argenteus temo procurrebat: ad cujus extremitatem
Ligavit aureum pulchrum jugum, & lora jugalia
Pulchra innexuit aurea, sub jugum vero duxit Juno
Equos pedibus celeres cupida contentionis & prælii.
Cæterum Minerva filia Jovis ægidem habentis
Peplum quidem defluere sivit pulchrum patris super pavimento
Varium, quod ipsa fecerat & elaborarat manibus:
Illa vero loricam induta Jovis nubes cogentis
Armis ad bellum armabatur lacrymosum.
Et circum humeros posuit ægidem fimbriatam
Horrendam, quam undique timor ambiebat,
In ea contentio, in ea fortitudo, in ea atrox insectatio.
In ea & Gorgonium caput diri monstri
Dirumque, horrendumque, Jovis portentum ægidem ferentis.
Capiti vero cristatam galeam imposuit quatuor conos habentem
Auream, centum urbium pedi tibus sufficientem.
Inque currum fulgidum pedibus ascendit: sumpsitque hastam
Gravem, magnam, validam, qua domat ordines virorum
Heroum quibuscunque iratscitur præpotente patre nata.
Juno autem scutica velociter urgebat equos.
Sponte vero sua portæ crepuerunt cœli quas custodiebant Horæ,
Quibus commissum est magnum cœlum olympusque,
Ut & aperiant densam nubem & claudant.
Hac *via* per eas stimulo parentes regebant equos:
Invenerunt autem Saturnium a diis seorsum sedentem aliis,
Summo vertice multa cacumina habentis olympi.

Ἐνθ' ἵππους σήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξήρετο, καὶ προσέειπε·
Ζεῦ πάτερ οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
Ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἄχεϊ· οἱ δὲ ἔκηλοι
Τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
Ζεῦ πάτερ ἦ ῥα τί μοι κεχολώσεαι, αἴκεν Ἄρηα
Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην,
Ἣ κέ μάλις' εἴωθε κακὴν ὀδύνῃσι πελάζειν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Μάστιξεν δ' ἵππους· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Τόσσον ἐπιθρῴσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἷξον ποταμώ τε ῥέοντε,
Ἧχι πλεῖστα Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
Ἔνθ' ἵππους ἔσχησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Λύσασ' ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε.
Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
Αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἰθμὴν ὁμοῖαι,
Ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ἵνα πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
Ἕατο, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
Εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Ἢ σὺς κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
Ἔνθα στᾶσ' ἠύτε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι χαλκεοφώνῳ,
Ὃς τόσον αὐδήσκασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.
Αἰδὼς Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἄγητοί.
Ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
Οἴχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
Ὣς εἰποῦσ', ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Εὗρε δὲ τὸν γε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν
Ἕλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ·
Ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
Ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
Ἀν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπεμάργνυ·
Ἵππειον δὲ θεὰ ζυγοῦ ἅψατο, φώνησέν τε,
Ἦ ῥ' ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς·
Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής·
Καί ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἦλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
Ἄγγελος ἐς Θήβας πολέας μετὰ Καδμείωνας·
Δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερὸν ὡς τὸ πάρος περ,

Κού-

Ibi equos ſiſtens dea candidis ulnis Juno
Jovem ſupremum Saturnium interrogavit, & allocuta eſt,
Jupiter pater annon ſuccenſes Marti ob hæc atrocia facta,
Eo quod tantaſque & tales perdidit copias Achivorum
Temere, nec ut decuerat? mihi autem dolor: illi vero quieti
Delectantur Venuſque & argenteo arcu decorus Apollo,
Demente hoc extimulato, qui nulla novit jura.
Jupiter pater nunquid mihi iraſceris, ſi Martem
Graviter percuſſum pugna exegerim?
Hanc autem viciſſim allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Agedum adverſus ipſum incita Minervam Ageleam,
Quæ ipſi maxime ſolita eſt graves dolores inurere.
Sic dixit: necnon obſecuta eſt dea candidis ulnis Juno:
Sed ſcutica verberavit equos: hi autem non inviti volabant
Per medium terræque & cœli ſtelliferi.
Quantum vero aeris ſpatium homo videt oculis
Sedens in ſpecula, proſpectans in nigricantem pontum,
Tantum ſaltu conficiunt deorum altiſoni equi.
Sed quando jam Trojam pervenerant fluvioſque labentes,
Qua fluenta Simois commiſcent & Scamander,
Ibi equos ſtitit dea candidis ulnis Juno
Solutos curru: & caliginem multam circumfudit.
Illis vero ambroſiam Simois ſummiſit paſcendam.
Hæ autem iverunt pavidis columbis inceſſu ſimiles,
Viris Argivis opem ferre properantes.
Sed quando jam venerunt ubi plurimi & fortiſſimi
Stabant, circum Diomedem equitem
Conferti, leonibus ſimiles crudivoris,
Vel ſuibus apris, quorum robur non imbelle:
Ibi ſtans clamavit dea candidis ulnis Juno,
Stentori aſſimilata magnanimo æream vocem habenti,
Qui tantum vociferabatur quantum alii quinquaginta.
Proh pudor Argivi, turpia probra, forma *tantum* admirabiles:
Quandiu quidem in bello verſabatur nobilis Achilles,
Nunquam Trojani ante portas Dardanias
Progrediebantur: illius enim timebant validam haſtam:
Nunc vero procul ab urbe cavas ad naves pugnant.
Sic fata, commovit robur & animum uniuſcujuſque:
Tydidem autem curſu concita adiit dea cæſiis oculis Minerva:
Reperitque hunc regem apud equos & currus
Vulnus refrigerantem, quod ei inflixerat Pandarus ſagitta:
Quippe cum ſudore conflictabatur ſub lato loro
Clypei orbiculati: quo adfligebatur, & laborabat manu:
Ac elevans lorum, nigrum ſanguinem abſtergebat:
Equinum autem dea jugum attigit, dixitque,
Profecto parum ſibi filium ſimilem genuit Tydeus:
Et Tydeus quidem parvus erat corpore, ſed pugnator:
Etiam quando eum ego pugnare non ſinebam,
Neque ſurenter irruere, quando venit ſeorſim ab Achivis
Legatus ad Thebas multos ad Cadmeios:
Convivari eum juſſi in ædibus quietum:
Sed is animum retinens ſuum fortem ſicuti prius;

Κούρους Καδμείων προκαλίζετο· πάντα δ' ἐνίκα
Ῥηϊδίως· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα.
Σοὶ δή τοι μὲν ἐγὼ παρά θ' ἵςαμαι ἠδὲ φυλάσσω,
Καί σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι·
Ἀλλά σευ ἢ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν,
Ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύ γ' ἔπειτα
Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Γινώσκω σε θεὰ θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο,
Τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω·
Οὔτέ τι με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτέ τις ὄκνος·
Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων ἃς ἐπέτειλας.
Οὔ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
Τοῖς ἄλλοις, ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
Τοὔνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἠδὲ καὶ ἄλλους
Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας.
Γινώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Τυδείδη Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Μήτε σύ γ' Ἄρηα τόνδε δείδιθι, μητέ τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθός εἰμι.
Ἀλλ' ἄγ' ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
Τύψον δὲ σχεδίην, μηδ' ἅζεο θοῦρον Ἄρηα
Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον·
Ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἥρῃ ςεῦτ' ἀγορεύων
Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν,
Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλαςαι.
Ὣς φαμένη, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Χειρὶ πάλιν ἐρύσασ'. ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσε·
Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα δῖον
Ἐμμεμαυῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
Βριθοσύνῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, ἄνδρα τ' ἄριςον.
Λάζετο δὲ μάςιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη·
Αὐτίκ' ἐπ' Ἄρηϊ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριξεν,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριςον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν.
Τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μιαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
Δῦν' Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.
Ὡς δὲ ἴδε βροτολοιγὸς Ἄρης Διομήδεα δῖον,
Ἤτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασε
Κεῖσθαι ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμὸν,
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππων
Ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαὼς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Καὶ τό γε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον ἀϊχθῆναι.
Δεύτερος αὖθ' ὡρμᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην.
Τῇ ῥά μιν οὖτα τυχὼν, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν·

Ἐκ

Juvenes Cadmeiorum provocabat: & in omnibus vincebat
Facile: talis enim ego adjutrix ſtudioſa eram.
At tibi adſumque ego & tueor,
Et te alacriter hortor adverſus Trojanos pugnare:
Sed tua vel defatigatio vehemens membra ſubiit,
Vel te certe timor tenet exanimans: quare tu non
Tydei ſoboles es rei militaris periti Oenidæ.
Hanc autem viciſſim allocutus eſt fortis Diomedes,
Agnoſco te dea filia Jovis ægidem habentis,
Ideo ingenue tibi dicam verbum, neque celabo:
Neque aliquis me timor tenet exanimans, nec ulla ſocordia:
Sed adhuc tuorum recordor mandatorum quæ dediſti.
Non me ſinebas cum beatis diis ex adverſo pugnare
Cæteris, ſed ſi Jovis filia Venus
Veniret in prælium, hanc vulnerare acuto ære.
Quare nunc & ipſe recedo atque cæteros
Argivos juſſi congregari hic omnes.
Agnoſco enim Martem prælium obeuntem & adminiſtrantem.
Huic autem reſpondit deinde dea cæſiis oculis Minerva,
Tydide Diomedes, meo chariſſime animo,
Neque tu Martem hunc time, neque quemquam alium
Immortalium: talis tibi ego adjutrix ſtudioſa ſum.
Verum age in Martem primum dirige ſolidos ungulis equos:
Feri vero cominus, neque reverere impetuoſum Martem
Hunc inſanientem, aſcitum malum, inconſtantem:
Qui non ita pridem mihique & Junoni promiſit dicendo
Adverſum Trojanos ſe pugnaturum, & Argivis opitulaturum,
Nunc autem cum Trojanis verſatur, & horum eſt oblitus.
Sic locuta, Sthenelum e curru dejecit humi,
Manu trahens. ille autem dicto citius deſiliit:
At ipſa currum conſcendit juxta Diomedem nobilem
Ira concitata dea: valde autem gemuit faginus axis
Sub pondere: gravem enim vehebat deam, virumque fortiſſimum.
Corripuit autem ſcuticam & habenas Pallas Minerva:
Statim in Martem primum dirigebat ſolidos ungulis equos.
Ille quidem Periphantem ingentem armis ſpoliabat,
Ætolorum longe fortiſſimum, Ocheſii præclarum filium.
Hunc quidem Mars ſpoliabat cæde inquinatus: cæterum Minerva
Induit Orci galeam, ne eam videret impetuoſus Mars.
Verum poſtquam vidit hominum peſtis Mars Diomedem nobilem,
Hic quidem Periphantem ingentem illic ſivit
Jacere ubi primum interficiens abſtulerat animam,
Ivitque recta in Diomedem equitem.
Hi vero quum jam prope eſſent alter alterum invaſuri,
Prius Mars protenta manu jaculatus eſt ſuper jugum habenaſque
Haſta ærea, cupiens animam eripere: (equorum,
Et hanc manu prehenſam dea cæſiis oculis Minerva
Summovit a curru ut incaſſum præterfugeret.
Secundus tum impetum fecit pugna ſtrenuus Diomedes
Haſta ærea: infixit autem obfirmatam Pallas Minerva
Imum in ile, ubi cingebatur cinctu. (ravit:
Ea parte ipſum vulneravit aſſecutus, cutemque pulchram dilace-

Ε'κ δὲ δόρυ σπάσεν αὖτις· ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
Ἄνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος.
Τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἷλεν Ἀχαιούς τε Τρῶάς τε
Δείσαντας· τόσσον ἔβραχ' Ἄρης ἄτος πολέμοιο·
Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἠὴρ
Καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
Τοῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
Φαίνετ' ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἕδος αἰπὺν Ὄλυμπον·
Πὰρ δὲ Διῒ Κρονίωνι καθέζετο θυμὸν ἀχεύων,
Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα κατᾳῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς,
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα;
Αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
Ἀλλήλων ἰότητι, χάριν δ' ἀνδρεσσι φέροντες.
Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην
Οὐλομένην, ἥτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
Τκύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτέ τι ἔργῳ,
Ἀλλ' ἀνίεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀίδηλον,
Ἦ νῦν Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα
Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος·
Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἦτέ κε δηρὸν
Αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν,
Ἢ κεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Μήτί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινύριζε·
Ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πολεμοί τε μάχαι τε·
Μητρὸς τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν,
Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν,
Τῷ σ' ὧδε κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν.
Ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσὶ, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ·
Εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' ἀίδηλος,
Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων.
Ὣς φάτο, καὶ Παιήονα ἀνώγει ἰήσασθαι·
Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ἐδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
Ἤκεσατ'· οὐ μέν γάρ τι κατάθνητός γ' ἐτέτυκτο·
Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Τυρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιτρέφεται κυκόωντι·
Ὣς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο βοῦρον Ἄρηα.
Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἔσσε·
Πὰρ δὲ Διῒ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων.
Αἱ δ' αὖθις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο
Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη,
Παύσασαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων.

ΤΠΟ-

Et haſtam extraxit rurſus: ille autem boabat æreus Mars
Quantum novies mille clamant vel decies mille
Viri in bello, certamen committentes Martis.
Tremor vero occupavit Achivos Trojanoſque
Territos: adeo boavit Mars inſatiabilis belli:
Et qualis ex nubibus nigra apparet caligo
Ab æſtu vento vehementi ingruente:
Talis Tydidæ Diomedi æreus Mars
Apparebat cum nubibus iens in cœlum latum.
Statim vero venit deorum in ſedem excelſum olympum:
Et propter Jovem Saturnium ſedit animo mœrens,
Oſtenditque immortalem ſanguinem defluentem ex vulnere,
Et lamentans verbis volucribus allocutus eſt,
Jupiter pater, non indignaris videns hæc violenta facinora?
Semper ſane acerbiſſima dii paſſi ſumus
Mutuo conſilio, gratificantes nempe hominibus.
Tua gratia omnes pugnamus: tu namque genuiſti dementem filiam
Pernicioſam, cui ſemper iniqua opera curæ ſunt.
Alii enim omnes quotquot dii ſunt in olympo,
Tibi obediunt, & ſubjecti ſumus unuſquiſque:
Hanc autem neque verbo coerces, neque facto,
Sed indulges, quoniam ipſe genuiſti filiam peſtiferam,
Quæ nunc Tydei filium inſolentem Diomedem
Furere extimulavit in immortales deos.
Venerem quidem primum cominus vulneravit manu ad carpum:
Sed poſtea in me ipſum irruit deo par:
At me ſubduxerunt veloces pedes: profecto *alioquin* diu
Ibi dolores paſſus fuiſſem inter horrendas cadaverum ſtrages,
Aut vivus viribus fractus fuiſſem æris ictibus.
Hunc vero torve intuitus allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Nequid mihi nunc inconſtans aſſidens queritare:
Inimiciſſimus enim mihi es deorum qui olympum habent.
Semper enim tibi contentioque grata, bellaque pugnæque:
Matris tibi ingenium eſt intolerandum, cedere neſcium,
Junonis: quam quidem ego ſedulo caſtigo verbis,
Idcirco te puto illius hæc pati conſiliis.
Sed utique non te amplius diu patiar dolores ferre:
Nam a me genitus es, mihique te peperit mater:
Quod ſi aliquo ex alio deorum natus eſſes ita improbus,
Tunc jam pridem fuiſſes inferior Titanibus.
Sic dixit, & Pæonem juſſit mederi:
Huic autem Pæon dolorem mitigantia medicamina inſpergens,
Sanavit. nequaquam enim mortalis erat:
Et ut quando lacteus fici ſuccus lac album feſtino motu in coagulum cogit
Liquidum quod erat, & celerrime circumagitur a miſcente:
Sic utique celeriter ſanavit impetuoſum Martem.
Hunc que Hebe lavit, elegantesque veſtes induit:
Juxtaque Jovem Saturnium ſedit gloria exultans.
Illæ vero rurſus ad domum Jovis magni redierunt,
Junoque Argiva & potens auxilio Minerva,
Poſtquam repreſſiſſent hominum peſtem Martem a virorum cædibus.

A R-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ζ. ΙΛΙΑΔΟΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΤΩΝ θεῶν ἀποσάντων τῆς μάχης, οἱ Ἕλληνες πολλοὺς ἀναιροῦσι τῶν Τρώων. Ἑλένου δὲ συμβουλεύσαντος, Ἕκτωρ εἰς τὴν πόλιν ἄνεισι, καὶ τῇ μητρὶ Ἑκάβῃ κελεύει εὔξασθαι τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ ὑποσχέσθαι αὐτῇ δώδεκα βοῶν θυσίαν, ὅπως τὸν Διομήδην ἀποσήσειε τῆς μάχης. τέως δὲ ὄντων αὐτῶν ἐν τῷ πεδίῳ, Γλαῦκος καὶ Διομήδης ἀναγνωρίσαντες Φιλίαν πατρικὴν, διαλλάσσουσι τὰ ὅπλα ἀλλήλοις. Ἕκτωρ δὲ διαλεχθεὶς τῇ μητρὶ Ἑκάβῃ, καὶ τῇ γυναικὶ Ἀνδρομάχῃ, σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἀλεξάνδρῳ εἰς τὸν πόλεμον ἔξεισιν.

Ζῆτα δ' ἄρ' Ἀνδρομάχης καὶ Ἕκτορος ἐς δαριξύς.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο,
Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
Μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων·
Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν,
Ἄνδρα βαλὼν ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρῄκεσσι τέτυκτο,
Υἱὸν Ἐϋσσώρου Ἀκάμαντ' ἠῢν τε μέγαν τε.
Τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης·
Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀξέον εἴσω
Αἰχμὴ χαλκείη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν ἐϋκτιμένῃ ἐν Ἀρίσβῃ,
Ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισι·
Πάντας γὰρ Φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων.
Ἀλλά οἱ οὔτις τῶνγε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὅς ῥα τόθ' ἵππων
Ἔσκεν ὑφηνίοχος· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.
Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξε·
Βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὕς ποτε νύμφη
Νηὶς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος
Πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ·
Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ·
Ἡ δ' ὑποκυσταμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε·
Καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης.
Πιδύτην δ' Ὀδυσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
Ἔγχεϊ χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
Ἀντίλοχος δ' Ἄβληρον ἑνήρατο δουρὶ φαεινῷ
Νεξαρίδης· Ἔλατον δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ναΐτε δὲ Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας
Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος ἥρως
Φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν·
Ἄδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος

Ζωὸν

ARGUMENTUM VI. LIBRI ILIADIS HOMERI.

QUum dii a prælio receſſiſſent, Græci multos interficiunt Trojanorum: Heleno autem ſuadente Hector in urbem aſcendit, & matrem Hecubam hortatur, ut vota faciat Minervæ: & polliceatur ipſi duodecim boum ſacrificium, *ut* Diomedem averteret a prælio. Interim autem, quum illi eſſent in campo, Glaucus & Diomedes, agnita paterna amicitia, permutant arma inter ſe. Hector vero allocutus matrem Hecubam & uxorem Andromacham, cum fratre Alexandro in prælium egreditur.

TRojanor.a.deſtituta eſt *deorum auxilio* & Achivor.pugna gravis: Frequenter vero huc & illuc prorupit impetus prælii per cam-
In ſe invicem dirigentibus æratas haſtas, (pum,
Inter Simoentis & Xanthi fluenta:
Ajax autem primus Telamonius, murus Achivorum,
Trojanorum rupit phalangem, ſalutemque ſociis attulit,
Viro percuſſo qui fortiſſimus inter Thracas erat,
Filio Euſſori Acamante ſtrenuoque magnoque.
Hunc percuſſit primus in galeæ cono ſetis equinis denſæ:
Inque fronte fixit, & penetravit os intra
Cuſpis ærea: ejuſque oculos tenebræ cooperuerunt.
Axylum autem interfecit pugna ſtrenuus Diomedes
Teuthranidem, qui habitabat bene ſtructa in Arisba,
Dives opum, & benignus erat hominibus:
Omnes enim excipiebat comiter ad viam *ſitas* ædes habitans.
Sed ab eo nullus horum tunc depulit triſtem interitum,
Ante *eum hoſti* occurrens: ſed ambos anima privavit,
Ipſum & famulum Caleſium, qui tunc equorum
Erat auriga: hique ambo terram ſubierunt.
Dreſum autem Euryalus & Opheltium interfecit:
Perrexitque ad Æſepum & Pedaſum, quos quondam nympha
Nais Abarbarea pepererat inſigni Bucolioni.
Bucolion autem erat filius clari Laomedontis
Maximus natu, & ſpurium ipſum pepererat mater:
Paſtor autem cum eſſet inter oves mixtus eſt amore & concubitu:
Ea vero gravida facta gemellos peperit filios:
Et quidem horum ſolvit robur & pulchra membra
Meciſteiades, & ab humeris arma detraxit.
Aſtyalum item occidit militiæ tolerans Polypœtes.
Pidytem vero Ulyſſes Percoſium interfecit
Haſta ærea: Teucerque Aretaonem nobilem.
At Antilochus Ablerum interemit haſta ſplendenti
Neſtorides: Elatum vero rex virorum Agamemnon:
Habitabat autem Satnioentis limpidi apud ripas
Pedaſum altam. Phylacum autem interemit Leitus heros
Fugientem: Eurypylus autem Melanthium interfecit:
Adreſtum vero deinde pugna ſtrenuus Menelaus

Ζωὸν ἑλ'· ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο
Ὀΐζω ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνω, ἀγκύλον ἅρμα
Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτὼ μὲν ἐβήτην
Πρὸς πόλιν, ἦπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
Αὐτὰρ ὁ ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
Πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· παρ δέ οἱ ἔγχος
Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος·
Ἄδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλίστετο γούνων,
Ζώγρει Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἀποινα.
Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος,
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα
Αἴκεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε·
Καὶ δή μιν τάχ' ἔμελλε δοὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Δώσειν τῷ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
Ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας, ἔπος ἤυδα,
Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι οὕτως
Ἀνδρῶν; ἦ σοὶ ἄρισα πεποίηται κατὰ οἶκον
Πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
Χειρός θ' ἡμετέρης· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ
Κοῦρον ἐόντα φέροι, μηδ' ὃς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.
Ὣς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
Αἴσιμα παρειπών. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὦσατο χειρὶ
Ἧκα· Ἄδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὖτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'. Ἀτρεΐδης δὲ
Λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπατε μείλινον ἔγχος.
Νέξωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας·
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος,
Μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε
Μιμνέτω, ὡς κεν πλεῖσα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
Ἀλλ' ἴνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἕκηλοι
Νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε τεθνειῶτας.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθά κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες,
Εἰ μὴ ἄρ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι εἶπε παραιδὰς
Πριαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος,
Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορ, ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα
Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὕνεκ' ἄριστοι
Πάσαν ἐπ' ἰθύν ἐσε μάχεσθαί τε φρονέειν τε,
Στῆτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,
Πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσί γυναικῶν
Φεύγοντας πεσέειν, δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι·
Αὐτὰρ ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἁπάσας,
Ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ' αὖθι μένοντες,
Καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
Ἕκτορ ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπὲ δ' ἔπειτα
Μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς,
Νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,
Οἴξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,

Πέπλον

Vivum cepit: equi enim ipſius pavore attoniti *fugientes* per cam-
Ad ramum impediti myricinum, curvo curru (pum
Fracto in ſummo temone, ipſi quidem conteuderunt
Verſus urbem, quo alii pavore attoniti fugiebant:
Ipſe autem de curru juxta rotam devolutus eſt
Pronus in pulverem in os: apud autem ipſum ſtetit
Atrides Menelaus, tenens longam haſtam:
Adreſtus vero deinde amplexus ſupplex orabat genua,
Vivum cape Atrei fili, & dignum accipe liberationis pretium.
Multæ enim in divitis patris *domo* res pretioſæ reconditæ jacent,
Æſque, aurumque, varioque artificio elaboratum ferrum,
Ex quibus certe tibi largietur pater infinita dona liberationis ergo
Si me vivum *eſſe* audiverit ad naves Achivorum.
Sic dixit. huicque animum in pectoribus flectebat:
Et jam ipſum mox erat veloces ad naves Achivorum
Daturus famulo deducendum: verum Agamemnon
Obvius venit currens, & minaciter clamans, verba fecit,
O mollis, o Menelae, curnam tu ſollicitus es ita *de ſervandis*
Hominibus? niſi tibi optime res geſta eſt domi
Per Trojanos: horum nullus effugiat grave exitium,
Manuſque noſtras: ne quidem quem in utero mater
Infantem geſtet, ne is quidem effugiat: ſed ſimul omnes
Ex Ilio funditus pereant inſepulti & inglorii.
Sic locutus immutavit fratris mentem heros,
Recte monens. Is autem a ſe depulit manu
Heroem Adreſtum: & hunc rex Agamemnon
Vulneravit ad ile: ille vero reſupinatus eſt. Atrides autem
Pede pectoribus impoſito extrahit fraxineam haſtam.
Neſtor autem Argivos hortabatur altum clamans,
O amici heroes Danai famuli Martis,
Ne quis nunc exuviarum cupidus, pone
Maneat, ut plurima ferens ad naves redeat:
Sed viros interficiamus: poſtea autem & illis otioſi
Corpora per campum ſpoliabitis mortua.
Sic fatus, concitavit ardorem & animum cujuſque.
Tum vero fortaſſe Trojani bellicoſis ab Achivis
Intra Ilium ſe recepiſſent ignavia domiti,
Niſi Æneæque & Hectori dixiſſet adſtans
Priamides Helenus, augurum longe præſtantiſſimus,
Æneaque & Hector, quoniam labor in vos maxime
Trojanorum & Lyciorum incumbit, quia præſtantiſſimi
Omnem ad conatum eſtis & ad pugnandum & ad conſulendum.
State iſtic, & copias continete ante portas,
Quoquoverſum diſcurrentes, prius quam in complexu uxorum
Fugientes cadant, & hoſtibus ludibrio fiant:
Verum poſtquam phalanges cohortati fueritis omnes,
Nos quidem adverſus Danaos pugnabimus hic manentes,
Quamvis valde preſſi: neceſſitas enim urget:
Cæterum Hector tu urbem adi, & dic tuæ
Matri tuæ & meæ: ea congregans matronas,
In templum Minervæ oculos cæſiæ in arce ſumma,
Apertis clave valvis ſacræ ædis,

Pe-

Πέπλον ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Εἶναι ἐνὶ μεγάροις, καί οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠύκόμοιο·
Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
Ἤνις, ἡκέσας ἱέρευσέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ
Ἄστυ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
Αἴκεν Τυδέος υἱὸν ἀπόστχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
Ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
Οἶν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
Οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' ὧδέ γ' ἐδείδιμεν ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Ὅνπερ φασὶ θεᾶς ἐξέμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
Μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.
Ὣς ἔφαθ. Ἕκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη,
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ Φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσαν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
Φὰν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Τρωσὶν ἀλεξήσοντα καταλθέμεν, ὡς ἐλέλιχθεν.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
Ἄνέρες ἐσθλοὶ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Οἶφρ' ἂν ἐγὼ βείω ποτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
Εἴπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισι,
Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἑκατόμβας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινὸν,
Ἄντυξ ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὁμφαλοέσσης.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς καὶ Τυδέος υἱὸς
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε καταθνητῶν ἀνθρώπων;
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὀπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Τὸ πρίν. ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων
Σῇ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
Δυσῆνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
Οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος
Δὴν ἦν, ὃς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν.
Οὓς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσσήϊον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
Θεινόμεναι βουπλῆγι. Διώνυσσος δὲ φοβηθεὶς
Δύσεθ' ἁλὸς κατὰ κῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ.
Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζώοντες,
Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.

eplum quod ſibi videtur elegantiſſimum & maximum
.ſſe in ædibus, & ſibimet longe chariſſimum,
'onat Minervæ ad genua pulchræ comas:
:t ei voveat *ſe* duodecim boves in templo
ntegras, jugum non paſſas, ſacrificaturam, ſi miſerata fuerit
Jrbemque, & Trojanorum uxores & infantes liberos,
;i Tydei filium averterit ab Ilio ſacra,
Ferocem bellatorem, violentum artificem fugandi *hoſtes*;
Quem jam ego fortiſſimum Achivorum arbitror eſſe:
Ne Achillem quidem unquam ſic timuimus ducem virorum,
Quem ajunt e dea *natum* eſſe: ſed hic valde
Furit, neque quiſquam ei poteſt animis par eſſe.
Sic dixit. Hector autem nequaquam fratri non obſecutus eſt:
Sed ſtatim de curru cum armis deſiliit humi:
Et vibrans acutas haſtas, per exercitum ibat quoquoverſum,
Concitans ad pugnandum: ſuſcitavit autem prælium grave.
Illi vero converſi ſunt *a fuga*, & obſtiterunt Achivis.
Argivi autem pedem retulerunt, & deſierunt a cæde:
Exiſtimabant enim aliquem immortalium de cœlo ſtellifero
Trojanis auxiliaturum deſcendiſſe, eo quod ita converſi ſunt.
Hector autem Trojanos hortabatur, altum inclamans,
Trojani animoſi, & e longinquo vocati auxiliares,
Viri eſtote amici, & revocate ſtrenuam fortitudinem,
Tantiſper dum ego ivero ad Ilium, & ſenibus
Dixero conſiliariis & noſtris uxoribus,
Diis ut ſupplicent, voveantque hecatombas.
Sic locutus, abiit galeatus Hector.
Circum autem ipſum malleolos pulſabat & cervicem corium ni-
Ora quæ extrema currebat circa ſcutum umbonem habens. (grum,
Glaucus autem Hippolochi natus & Tydei filius
In medium utriuſque aciei coierunt cupidi pugnæ.
Hi autem cum jam prope eſſent ſe invicem invaſuri,
Hunc prior allocutus eſt pugna ſtrenuus Diomedes,
Quiſnam tu es fortiſſime mortalium hominum?
Non enim unquam vidi *te* in pugna viros nobilitante
Antehac. atqui nunc longe præceſſiſti cunctos
Tua confidentia, quippe qui meam longam haſtam expectaſti.
Infelicium vero filii meo robori occurrunt.
Si vero quis immortalium de cœlo veniſti,
Non ego cum diis cœleſtibus pugnavero.
Nam ne Dryantis quidem filius fortis Lycurgus
Diu vixit, qui cum diis cœleſtibus contendebat.
Qui olim furentis Bacchi nutrices
Perſequebatur per ſacrum Nyſſeium: illæ vero ſimul omnes
Thyrſos humi projecerunt, ab homicida Lycurgo
Percuſſæ ſecuri. & Bacchus fugatus
Subiit maris undam: Thetis autem excepit ſinu
Timentem: vehemens enim occupaverat tremor ob viri commina- (tionem.
Huic quidem poſtea irati ſunt dii beate viventes,
Et eum excæcavit Saturni filius: nec amplius diu
Vixit, quoniam immortalibus inviſus erat omnibus diis.
Neque ego cum beatis diis velim pugnare.

Si

Εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
Ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
Τὸν δ' αὖθ' Ἱππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς,
Τυδείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
Τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρῃ·
Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει.
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ἡμετέρην γενεὴν, (πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.)
Ἔςι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο·
Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιςος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν.
Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
Ὤπασαν· αὐτάρ οἱ Προῖτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·
Ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσεν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
Ἀργείων. Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.
Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο δῖ' Ἄντεια
Κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι
Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
Ἡ δὲ ψευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα,
Τεθναίης ὦ Προῖτ' ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,
Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ.
Ὣς φάτο. τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσε·
Κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε, (σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ)
Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ.
Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
Δεῖξαι δ' ἠνώγει ᾧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἷξε, Ξάνθον τε ῥέοντα,
Προφρονέως μιν τῖεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης·
Ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι
Ὅ, ττί ῥά οἱ γαμβροῖο παρὰ Προίτοιο φέροιτο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
Πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε
Πεφνέμεν· ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων,
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
Δεύτερον αὖ, Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι·
Καρτίςην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.
Τὸ τρίτον αὖ, κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·
Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίςους,
Εἷσε λόχον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἶκόνδε νέοντο·
Πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης·
Ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠὺν ἐόντα,
Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν·
Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης.

Καὶ

Si vero quis es mortalium qui telluris fructu vescuntur,
Propius accede, ut ocius mortis ad metas pervenias.
Hunc viciſſim Hippolochi allocutus est illustris filius,
Tydide magnanime, cur genus percontaris?
Qualis foliorum generatio, talis & hominum.
Folia hæc quidem ventus humi fundit, alia vero sylva
Germinans producit, veris autem succrescunt tempore:
Sic hominum generatio, hæc nascitur, illa desinit.
Si vero vis & hæc discere, ut bene cognoscas
Nostram stirpem, (multi autem eam homines norunt.)
Est urbs Ephyra in recessu Argi equorum altricis:
Ibi autem Sisyphus fuit, qui vaferrimus fuit mortalium,
Sisyphus Æolides: qui Glaucum genuit filium.
Verum Glaucus genuit laudatissimum Bellerophontem:
Huic autem dii pulchritudinemque & virtutem amabilem
Præbuerunt: sed ei Prœtus mala molitus est animo:
Qui e civitate expulit, quoniam multo potentissimus erat
Argivorum. Jupiter enim ejus sceptro subdiderat.
Cum hoc autem uxor Prœti furiose cupivit nobilis Antia
Furtivo concubitu misceri: sed huic neutiquam
Persuasit bona mente prædito prudenti Bellerophonti.
At illa mentita Prœtum regem allocuta est,
Moriendum tibi statue o Prœte vel interfice Bellerophontem,
Qui mecum voluit concubitu misceri invita.
Sic dixit. regem vero ira occupavit, ut audivit:
Interficere quidem nolebat, (religioni enim habuit id ejus animus)
Sed misit eum in Lyciam, deditque is literas pernicioſas,
Scribens in tabella complicata exitialia multa:
Ostendere autem jussit suo socero, quo periret.
Ille vero abiit in Lyciam deorum fausto comitatu:
Sed quando jam ad Lyciam pervenerat, Xanthumque fluentem,
Propenso animo eum honoravit rex Lyciæ latæ:
Novemdiali hospitio excepit, & novem boves sacrificavit:
Verum ut jam decima apparuit roseis digitis aurora,
Tum eum interrogavit, & petiit literas videre
Quas sibi genero a Prœto ferebat.
Ut postquam literas exitiales accepit generi,
Primum quidem Chimæram inexpugnabilem *eum* jussit
Interficere: hæc autem erat divinum genus, non hominum,
Ante leo, post autem draco, media vero capra,
Magnam spirans ignis vim ardentis.
Et hanc quidem interfecit deorum prodigiis fretus.
Secundo vero, cum Solymis pugnavit inclytis:
Acerrimam certe hanc pugnam dicebat *se* iniisse hominum.
Tertio vero, interfecit Amazonas viragines.
Huic autem redeunti callidam fraudem aliam struebat:
Delectis ex Lycia lata viris fortissimis,
Collocavit insidias: ii vero nequaquam rursus domum redierunt:
Omnes enim interfecit eximius Bellerophontes:
Sed quando jam cognorat *hunc* dei sobolem præclaram esse,
Illic eum detinuit, deditque is filiam suam:
Dedit etiam ei honoris regii dimidium totius.

Quin

Καὶ μέν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν Φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο·
Ἡ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
Ἰσανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.
Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεύς·
Ἡ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
Ἤτοι ὁ καπετδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο,
Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων·
Ἰσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
Μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι.
Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
Ἱππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι·
Πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καί μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
Αἰὲν ἀριζεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἳ μέγ' ἄριζοι
Ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ·
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος ἔυχομαι εἶναι.
Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Αὐτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν,
Ἦ ῥα νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός·
Οἰνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
Ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας.
Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά·
Οἰνεὺς μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινὸν,
Βελλεροφόντης δὲ χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον·
Καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσι.
Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεί μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα
Κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσῳ
Εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι.
Ἔγχεσι δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου.
Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Κτείνειν ὄνκε θεὸς γε πόρῃ καὶ ποσσὶ κιχείω·
Πολλοὶ δ' αὖ σοι Ἀχαιοὶ, ἐναιρέμεν ὄν κε δύνηαι.
Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἵδε
Γνῶσιν ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι ἔυχόμεθ' εἶναι.
Ὣς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων ἆΐξαντε,
Χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε,
Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.
Ἕκτωρ δ' ὡς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν,
Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέον ἠδὲ θύγατρες,
Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἕτας τε,
Καὶ πόσιας· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει
Πάσας ἑξείης· πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανε,
Ξεστῇσ' αἰθούσῃσι τετυγμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες

Καὶ-

Quin & ei Lycii portionem agri dederunt ſeparatam præſtantem
Bonam arboribus & arvis, ut coleret:
Hæc vero peperit tres liberos prudenti Bellerophonti,
Iſandrumque & Hippolochum & Laodamiam.
Cum Laodamia quidem concubuit providus Jupiter:
Hæc autem peperit deo parem Sarpedona bellicoſum:
Sed quando jam & ille inviſus fuit omnibus diis,
Ille quidem campum Aleium ſolus pererrabat,
Suum animum exedens, celebritatem hominum vitans:
Iſandrum vero ejus filium Mars inſatiabilis belli
Pugnantem cum Solymis interfecit inclytis.
Hanc autem irata aureas habenas tractans Diana occidit.
Hippolochus vero me genuit, & ex hoc dico *me* natum eſſe.
Miſit autem me ad Trojam, & mihi bene multa mandavit
Ut ſemper fortiſſime rem gererem, & antecellerem aliis:
Neque genus patrum dedecorarem, qui quam fortiſſimi
Inque Ephyra extiterunt & in Lycia lata:
Hoc tibi ex genereque & ſanguine glorior eſſe.
Sic dixit. lætatus autem eſt pugna ſtrenuus Diomedes.
Haſtam quidem defixit in terram almam,
Cæterum blandis *verbis* allocutus eſt paſtorem populorum,
Certe mihi hoſpes paternus es vetus:
Oeneus enim olim nobilis eximium Bellerophontem
Hoſpitio accepit in ædibus viginti dies retentum:
Hi autem ſibi mutuo dederunt xenia pulchra:
Oeneus quidem balteum dedit puniceo colore fulgentem,
Bellerophontes autem aureum poculum rotundum:
Et id ego reliqui, cum proficiſcererin ædibus meis.
Tydeum autem non memini: quoniam me adhuc parvulum
Reliquit, quando ad Thebas perierunt copiæ Achivorum.
Quare nunc tibi quidem ego hoſpes amicus Argo medio
Sum, tu autem in Lycia, quando eam ad gentem venero.
Haſtis vero aker alterum *petere* vitemus & in turba.
Multi enim mihi Trojani inclytique ſocii,
Quorum occidam quemcunque deus obtulerit & pedibus aſſequu-(tus fuero:
Multi autem viciſſim tibi Achivi, *quorum* interficias quemcunque (poteris.
Arma vero inter nos permutemus, ut & hi
Cognoſcant quod hoſpites paterni ferin ur eſſe.
Sic ergo loquuti, ex equis deſilientes,
Manuſque mutuo prehenderunt, & fidem dederunt.
Tum vero Glauco Saturnius mentem ademit Jupiter,
Qui cum Tydide Diomede arma permutavit,
Aurea æneis, centum boves valentia novem boves valentibus.
Hector autem ut ad Scæaſque portas & fagum pervenit,
Circa eum Trojanorum uxores currebant & filiæ,
Percontantes de filiiſque, fratribuſque, amiciſque,
Et maritis: ille vero diis ſupplicare juſſit
Omnes ordine: multis autem mala impendebant,
Sed quando jam Priami domum perpulchram pervenerat,
Politis porticibus extructam, in ea autem
Quinquaginta inerant thalami ex polito lapide,
Prope ſe invicem ſtrati; ubi ſcilicet filii

Κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῇς ἀλόχοισι·
Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς
Δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
Πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ
Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν·
Ἔνθά οἱ ἡπιόδωρος ἐναντίη ἦλυθε μήτηρ,
Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν,
Μαρνάμενοι περὶ ἄστυ. σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
Ἐλθόντ' ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
Ἀλλὰ μέν' ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω,
Ὡς σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι, αἴ κε πίῃσθα·
Ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει,
Ὡς τύνη κέκμηκας ἀμύνων σοῖσιν ἑτῆσι.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μῆτερ,
Μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Χερσὶ δ' ἀνίπτοισι Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Αἰδέομαι· οὐδέ πη ἐξὶ κελαινεφέι Κρονίωνι
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι.
Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης Ἀγελείης
Ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσασα γεραιάς·
Πέπλον δ' ὅττι τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καί τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
Τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν εὐκόμοιο,
Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,
Ἥνις, ἡκέστας ἱερευσέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ
Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
Αἴκεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
Ἄγριον αἰχμητήν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης Ἀγελείης
Ἔρχευ· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω,
Αἴκ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν· ὡς κέν οἱ αὖθι
Γαῖα χάνοι· μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρωσί τε, καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε παισίν.
Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω,
Φαίην κεν φρένα πάτερπου ὀιζύος ἐκλελαθέσθαι.
Ὣς ἔφαθ'. ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισι
Κέκλετο· καὶ δ' ἄρ' ἀόλλισαν κατὰ ἄστυ γεραιάς.
Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Ἤγαγε Σιδονίηθεν ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον,
Τὴν ὁδὸν ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν·
Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, ἠδὲ μέγιστος·
Ἀστὴρ δ' ὡς ἐπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.
Βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
Αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,

Τῇσι

Cubabant Priami apud juſtas uxores:
Filiarum autem e regione oppoſiti intra atrium
Duodecim erant ſub tecto thalami polito lapide,
Prope ſe invicem ſtrati: ubi & generi
Cubabant Priami apud pudicas uxores;
Ibi ei mitis obvia venit mater,
Ad Laodicen iens, filiarum forma præſtantiſſimam,
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, & compellavit,
Fili, cur relicto prælio aſpero veniſti?
Certe valde jam premunt deteſtandi Achivi,
Pugnantes circa urbem. Te autem huc animus impulit
Ut veniens ex ſumma arce Jovi manus extenderes.
Sed mane dum dulce vinum afferam,
Ut libes Jovi patri & cæteris immortalibus
Primum: deinde ipſe quoque reficiaris, ſi biberis:
Viro enim defatigato robur valde vinum auget,
Sicut tu defatigatus es opem ferens tuis civibus.
Hanc verbis excepit deinde ingens galeatus Hector,
Ne mihi vinum afferas mellitum, veneranda mater,
Ne me enerves, & roboris viriumque obliviſcar.
Manibus autem illotis Jovi libare generoſum vinum
Vereor: nec ullo modo fas eſt nubes atras cogenti Saturnio
Sanguine & tabo pollutum vota facere.
Sed tu quidem ad templum Minervæ Ageleiæ
Vade cum ſuffimentis, congregatis matronis;
Peplum autem, quod tibi elegantiſſimum & maximum
Eſt in ædibus, & tibi longe cariſſimum ipſi,
Hoc pone Minervæ ad genua pulchras comas,
Et ei vove te duodecim boves in templo,
Anniculas, jugum non paſſas ſacrificaturam, ſi miſerata fuerit
Urbemque & Trojanorum uxores & infantes liberos,
Si Tydei filium averterit ab Ilio ſacra,
Ferocem bellatorem, fortem incuſſorem timoris.
Sed tu quidem ad templum Minervæ Ageleiæ
Vade: ego autem Paridem adibo, ut vocem,
Si velit dicentem audire: utinam illi illic
Terra dehiſcat: magnum enim eum Olympius nutrivit detri-
Trojaniſque, & Priamo magnanimo, ejuſque filiis. (mentum
Si illum viderem deſcendere in orcum,
Exiſtimarim animum ingratæ ærumnæ oblitum.
Sic dixit. hæc vero profecta ad ædes ancillas
Advocavit: illæ vero congregarunt per urbem matronas.
Ipſa autem in thalamum deſcendit odoribus fragrantem,
Ubi erant pepla omnigeno artificio varia, opera mulierum
Sidoniarum, quas ipſe Alexander divina forma præditus
Adduxerat e Sidonia enavigans latum pontum,
Ea via qua Helenam adduxit honeſto patre natam:
Horum unum ſuſceptum Hecuba tulit dono Minervæ,
Quod pulcherrimum erat variegationibus, & maximum:
Et inſtar ſtellæ reſplendebat: jacebatque ultimum omnium.
Perrexit autem ire, multæque propere ſequebantur matronæ.
Illæ vero cum ad templum pervenissent Minervæ in arce ſumma,

Τῇσι θύρας ὤϊξε Θεανὼ καλλιπάρῃος,
Κισσηὶς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
(Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν)
Αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
Ἡ δ' ἄρα πέπλον ἑλοῦσα Θεανὼ καλλιπάρῃος,
Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο·
Εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων,
Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
Ὄφρά τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ
Ἥνις, ἠκέςας ἱερεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃς
Ἄςύ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
Ὣς ἔφατ' ἐυχομένη. ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὣς αἱ μέν ῥ' εὔχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
Ἕκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
Καλὰ, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευχε σὺν ἀνδράσιν οἳ τότ' ἄριςοι
Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες,
Οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν
Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ.
Ἔνθ' Ἕκτωρ εἰσῆλθε Διῒ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
Ἔγχος ἔχεν δεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.
Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα·
Ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα·
Ἀργείη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμωῇσι γυναιξὶν
Ἧςο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε.
Τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι,
Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ.
Λαοὶ μὲν φθινύθουσι περὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
Μαρνάμενοι· σεο δ' εἵνεκ' αὐτή τε πτόλεμός τε
Ἄςυ τόδ' ἀμφιδέδῃε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ,
Εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις ςυγεροῦ πολέμοιο.
Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄςυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
Τοὔνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον·
Οὔτι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει
Ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι.
Νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν
Ὥρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
Λώϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἀρήϊα τεύχεα δύω·
Ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κιχήσεσθαι δέ σ' ὀΐω.
Ὣς φάτο. τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι,
Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης,
Ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἔνθά με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι·
Αὐτὰρ ἐπεί τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,

Ἀν-

Eis fores aperuit Theano pulchra genas,
Ciſſeis, uxor Antenoris equitis:
(Illam enim Trojani fecerant Minervæ ſacerdotem)
Illæ vero cum ejulatu omnes Minervæ manus ſuſtulerunt.
Peplum autem acceptum Theano pulchra genas,
Poſuit Minervæ ad genua comas pulchræ:
Et vovens precabatur Jovis filiam magni,
Veneranda Minerva, cuſtos urbis, excellentiſſima dearum,
Frange jam haſtam Diomedis, atque ipſum
Pronum da cadere Scæas ante portas:
Ut tibi ſtatim nunc duodecim bovesin templo
Anniculas, juguin nondum paſſas ſacrificemus, ſi miſerata fueris
Urbemque, & Trojanorum uxores & infantes liberos.
Sic dixit vovens. abnuit autem Pallas Minerva.
Ita illæ quidem vota faciebant Jovis filiæ magni:
Hector vero ad ædes Alexandri ivit
Pulchras, quas ipſe ædificarat cum viris qui tunc peritiſſimi
Erant in Troja fertili fabri,
Qui ei fecerunt thalamum & domum & atrium
Prope Priamum & Hectorem, in arce ſumma.
Illuc Hector intravit Jovi charus: & in manu
Haſtam tenebat decem cubitorum: ante autem ſplendebat haſtæ
Cuſpis ærea, circumque aureus ambibat annulus.
Hunc invenit in thalamo perpulchra arma tractantem,
Clypeum & thoracem & curvos arcus polientem:
Argiva autem Helena inter famulas mulieres
Sedebat, & ancillis inſignia opera imperabat.
Hunc autem Hector objurgavit conſpicatus probroſis verbis,
Bone vir, non ſane decore indiguationem iſtam concepiſti ani-
Copiæ quidem pereunt circa urbem altaque mœnia (mo.
Pugnantes: tui autem gratia clamorque bellumque
Urbem hanc circum ardet: tu vero contenderes etiam cum alio,
Si quem ullibi detrectantem videres horrendam pugnam.
Verum ſurge, ne fortaſſe urbs igne ardenti deflagret.
Hunc vero viciſſim alloquutus eſt Alexander divina forma præ-
Hector, quoniam me merito increpaſti, nec injuria, (ditus,
Propterea tibi dicam: tu autem animum adverte, & me audi:
Non ego tam Trojanorum ira neque odio
Sedebam in thalamo, ſed volebam dolori dare locum.
Nunc vero me ſuadens uxor mollibus verbis
Impulit ad bellum: videtur autem mihi ſic & ipſi
Satius fore: victoria autem alternat homines.
Quare age nunc expecta *dum* martia arma induam:
Vel præi, ego autem ſequar: aſſequuturum autem te puto.
Sic dixit. hunc autem non allocutus eſt galeatus Hector.
Eum vero Helena verbis allocuta eſt blandis,
Levir mei impudentiſſimæ malorum autoris averſandæ,
Utinam die illo quo me primum peperit mater,
Periiſſem *ita* aſportans malus venti turbo
In montem, vel in undam multum ſtrepentis maris,
Illic me merſiſſet, antequam hæc facinora patrata forent:
Sed quoniam hæc ita dii mala ſtatuerunt,

Ἀνδρὶς ἔπειτ' ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις,
Ὅς ῥ' ἤδη νέμεσίν τε καὶ αἶσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
Ἔσσονται· τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω·
Ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
Δᾶερ, ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
Εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης·
Οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω
Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Μή με κάθιζ' Ἑλένη φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις.
Ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται ὄφρ' ἐπαμύνω
Τρώεσσ', οἵ μεγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν·
Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς,
Ὥς κεν μ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα.
Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδε ἐλεύσομαι, ὄφρ' ἂν ἴδωμαι
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
Οὐ γάρ τ' οἶδ' εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις,
Ἢ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Οὐδ' εὗρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν,
Ἀλλ' ἥγε σὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ ἐϋπέπλῳ
Πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
Ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, μετὰ δὲ δμωῇσιν ἔειπεν.
Εἰ δ' ἄγε μοι δμωαὶ νημερτέα μυθήσασθε·
Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
Ἦέ πη ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων,
Ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθά περ ἄλλαι
Τρωαὶ ἐϋπλόκαμοι δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;
Τὸν δ' αὖ ὀτρηρὴ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἕκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι,
Οὔτέ πη ἐς γαλόων οὔτ' εἰνατέρων ἐϋπέπλων,
Οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθά περ ἄλλαι
Τρωαὶ ἐϋπλόκαμοι δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται·
Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσε
Τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
Ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει
Μαινομένῃ εἰκυῖα, φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
Ἦ ῥα γυνὴ ταμίη· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἕκτωρ
Τὴν αὐτὴν ἰδὼν αὖτις ἐϋκτιμένας κατ' ἀγυιάς.
Εὖτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
Σκαιὰς, (τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιέναι πεδίονδε)
Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος·
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσων·
Τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχε' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ·
Ἣ οἱ ἔπειτ' ἤντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὖτως,
Ἕκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·

Τὸν

Viri saltem debueram fortioris esse uxor,
Qui sentiret indignationemque & probra multa hominum.
Huic autem neque nunc mens constat, neque in futurum
Constabit: idcirco eum poenas daturum credo:
Sed age nunc intra, & sede hac in sede,
Levir, quoniam tuam maxime labor mentem invasit
Gratia mei impudentissimæ, & Alexandri gratia noxæ:
Quibus Jupiter imposuit malam sortem, ut etiam in posterum
Hominibus simus famosa fabula posteris.
Huic autem respondit deinde ingens galeatus Hector,
Ne me sedere facias Helena officiosa quamvis, nec enim mihi
Jam enim mihi animus incitatus est ut succurram (persuadebis.
Trojanis, quos magnum mei desiderium absentis tenet:
Verum tu concites hunc, acceleret autem & ipse,
Ut me intra urbem assequatur.
Etenim ego domum ibo, ut videam
Domesticos, uxoremque meam & infantem filium.
Neque enim scio utrum ipsis redux venturus sim rursus,
An nunc me sub manibus dii domabunt Achivorum.
Sic fatus abiit galeatus Hector.
Statimque postea pervenit ad ædes bene habitatas,
Nec invenit Andromachen candidam ulnas in ædibus,
Sed illa cum filio & ancilla eleganti peplo induta
In turri stabat gemensque ploransque.
Hector vero postquam non intus inculpatam invenit uxorem,
Stetit ad limen profectus, & ancillis dixit,
Eja agite mihi ancillæ vera dicite:
Quo ivit Andromache candida ulnas ex ædibus,
Utrum aliquo ad glorum an ad fratriarum elegantibus peplis in-
An ad Minervæ exiit, ubi aliæ (dutarum *ædes*,
Trojanæ comas pulchræ gravem deam placant?
Hunc autem vicissim sedula cellaria verbis allocuta est,
Hector, quandoquidem omnino jubes vera loqui,
Nec aliquo ad glorum neque fratriarum elegantibus peplis indu-
Nec ad Minervæ exiit, ubi aliæ (tarum *ædes*,
Trojanæ comas pulchræ gravem deam placant:
Sed ad turrim ivit magnam Ilii, quoniam audivit
Premi Trojanos, multoque superiores esse Achivos.
Illa quidem ad murum festinans contendit
Furenti similis, & fert simul puerum nutrix.
Dixit mulier cellaria: concitus autem exiit domo Hector
Eadem via retro bene structas per plateas.
Quum ad portas veniisset, pertransiens magnam urbem,
Scæas (hac enim egrediendum erat illi in campum)
Tunc uxor dotatissima obvia venit currens
Andromache, filia magnanimi Eetionis:
Eetion, qui habitabat in Hypoplaco silvosa,
Thebe in Hypoplacia, Cilicibus imperans:
Cujus sane filia uxor erat Hectori ære armato:
Quæ ipsi tunc occurrit, unaque famula ibat cum ipsa,
Filium in sinu gestans tenellum, infantemque,
Hectoridem unicum, similem stellæ pulchræ:

Τὸν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Ἀστυάνακτ'· οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ.
Ἦτοι ὁ μὲν μειδήσεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
Ἔντ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε,
Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις
Παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἐμὲ τλήμονα, ἣ τάχα χήρη
Σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοὶ,
Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
Σεῦ ἀφαμαρτούσῃ χθόνα δύμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
Ἔσσαι θαλπωρὴ, ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς,
Ἀλλ' ἄχε'· οὐδέ μοι ἐσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἦτοι γὰρ πατέρ' ἀμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὖ ναιετάωσαν,
Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα,
Οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ·
Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
Ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
Νύμφαι ὀρεσιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
Οἱ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
Οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω·
Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῇς ὀΐεσσι.
Μητέρα δ', ἣ βασίλευεν Ὑποπλάκιῳ ὑλήεσσῃ,
Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἅμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
Αὖ ἔγε τὴν ἀπέλυσε λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
Πατρὸς δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης·
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης χήρην τε γυναῖκα·
Λαὸν δὲ σῆσον παρ' ἐρινεὸν, ἔνθα μάλιστα
Ἄμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.
Τρὶς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσαντ' οἱ ἄριστοι,
Ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
Ἠδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν.
Ἦ που τις σφιν ἐνίσπε θεοπροπίων εὖ εἰδὼς,
Ἦ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
Αἶψα κακὸς ὡς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
Αἰεὶ, καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
Εὖ μὲν γὰρ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς ἐϋμμελίου Πριάμοιο.
Ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
Οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
Οὔτε κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,

Ὅσσον

Hunc quidem Hector vocabat Scamandrium, cæterum alii
Astyanacta. solus enim tutabatur Ilium Hector.
Et ille quidem subrisit intuitus filium tacite:
Verum Andromache ipsi prope astabat lacrymans,
Inque ejus hæsit manu, verbaque fecit, dixitque,
Animose, perdet te tua virtus, neque miserereris
Filii infantis & mei calamitosæ, quæ mox vidua
Tua ero: mox enim te interficient Achivi,
Omnes simul in te impetu facto: mihi autem satius esset,
A te destitutæ, terram subire. Non enim amplius aliud
Erit solatium, postquam tu mortem obieris.
Sed mœrores: neque mihi est pater nec veneranda mater.
Nam patrem meum interfecit nobilis Achilles,
Et urbem devastavit Cilicum celebrem,
Theben portis altam: interemitque Eetionem,
Neque eum spoliavit: religio enim fuit id animo:
Sed ipsum combussit cum armis pulchris,
Et tumulum aggesta terra insuper fecit: & circum ulmos planta-(verunt
Nymphæ Oreστiades, filiæ Jovis ægidem ferentis.
Qui autem mihi septem fratres erant domi,
Hi quidem omnes uno migrarunt die ad orcum:
Omnes enim interfecit pedibus celer nobilis Achilles,
Boves dum pascerent flexipedes & candidas oves.
Matrem autem, quæ regnabat in Hypoplacosylvosa,
Hanc postquam huc duxit cum ceteris opibus,
Retro ille eam dimisit liberatam accepto infinito pretio:
Patris autem in ædibus percussit Diana sagittis gaudens.
Hector, tu vero mihi es pater & veneranda mater,
Et frater, tu etiam mihi quam virginem cœlebs duxisti maritus:
Quare age nunc miserere, & hic mane in turri,
Ne puerum pupillum facias viduamque uxorem:
Exercitum autem sistе apud caprificum, ubi potissimum
Ascensu facilis est urbs, & incursui patet murus.
Ter enim hac venientes periculum fecerunt fortissimi,
Ajaces duo & percelebris Idomeneus,
Et Atridæ Tydeique fortis filius.
Sive quis ipsis dixit vaticiniorum peritus,
Sive etiam ipsorum animus impulit & jussit.
Hanc vicissim alloquutus est ingens galeatus Hector,
Certe & mihi hæc omnia curæ sunt uxor: sed perquam vehementer
Vereor Trojanos & Troadas longa peplorum syrmata trahentes,
Si velut ignavus eminus *stans* devitem prælium:
Neque me animus jubet, quoniam didici esse fortis
Semper, & primos inter Trojanos pugnare,
Conans vendicare patris magnam gloriam & meam ipsius.
Bene etenim hoc scio mente & animo,
Erit dies quando peribit Ilios sacra,
Et Priamus, & populus bellicosi Priami.
Sed non mihi Trojanorum tantopere curæ est dolor in posterum,
Neque ipsius Hecubæ, neque Priami regis,
Neque fratrum, qui sane multique & fortes
In pulvere ceciderint sub hostibus,

Ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Δακρυόεσσαν ἄγηται, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱςὸν ὑφαίνοις,
Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης,
Πόλλ' ἀεκαζομένη· κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη.
Καί ποτέ τις εἴπῃσιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν,
Ἕκτορος ἥδε γυνὴ, ὃς ἀριςεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
Ὣς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
Χήτει τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ.
Ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
Πρίν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.
Ὣς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς,
Ταρβήσας χαλκόν τε ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος, καὶ πότνια μήτηρ.
Αὐτίκ ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ,
Καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν,
Αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσὶν,
Εἶπεν ἐπευξάμενος Διΐ τ' ἄλλοισί τε θεοῖσι,
Ζεῦ ἄλλοι τε θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
Παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
Ὧδε βίην τ' ἀγαθὸν, καὶ Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν·
Καὶ ποτέ τις εἴπῃσι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων,
Ἐκ πολέμου ἀνιόντα. Φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
Κτείνας δήϊον ἄνδρα, χαρείη δὲ φρένα μήτηρ.
Ὣς εἰπὼν, ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκε
Παῖδ' ἑόν. ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ,
Δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Δαιμονίη, μή μοι τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ·
Οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ ἄϊδι προϊάψει.
Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἱςόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
Πᾶσιν (ἐμοὶ δὲ μάλιςα) τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἵλετο φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει
Ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο· κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
Ἀμφιπόλους, τῇσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.
Αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντ' ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
Ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
Οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
Ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ κατέδυ κλυτὰ τεύχεα ποικίλα χαλκῷ,
Σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄςυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.

Ὣς

Quantopere tui, quando aliquis Achivorum ære loricatorum
Lachrymabundam abduxerit, libertatem eripiens,
Et Argis degens, sub alienæ *imperio* telam texueris,
Et aquam tuleris ex *fonte* Messeide aut Hyperia,
Valde invita: dura autem incumbet necessitas.
Et aliquando quis dixerit conspicatus lachrymas fundentem,
Hectoris hæc uxor, qui præstantissimus erat pugnando
Trojanorum equitum, quando Ilium circa pugnabant.
Sic aliquando quis dicet: tibique rursus novus erit dolor
Ex desiderio talis mariti ad depellendam servitutem.
Sed me mortuum aggesta terra obtegat,
Antequam tuum clamorem teque abstractam audiero.
Sic fatus filium suum porrectis manibus petiit illustris Hector:
Retro autem puer ad sinum eleganter cinctæ nutricis
Inclinatus est clamans, patris sui aspectum exhorrescens,
Timens æsque & cristam setis equinis horridam,
Horrendum a summa galea nutantem visam:
In risum vero erupit paterque ejus, & veneranda mater.
Statim a capite galeam abstulit illustris Hector,
Et hanc quidem deposuit in terram collucentem,
Sed ille suum dilectum filium ut osculatus fuerat leviterque agita-
Dixit precans Jovemque cæterosque deos, (rat manibus.
Jupiter aliique dii, date jam & hunc fieri
Filium meum, ut & ego, perdecorum Trojanis,
Sic viribusque fortem, & Ilio potenter imperitare:
Et olim quis dicat, Patre vero hic multo fortior,
Ex pugna redeuntem *conspicatus*: referatque spolia cruenta,
Interfecto hoste, gaudeatque animo mater.
Sic fatus, uxoris dilectæ in manibus posuit
Filium suum: hæc vero eum fragranti excepit sinu,
Lacrymabundum ridens. vir autem misertus est intuitus,
Manuque eam demulsit, verbaque fecit, dixitque,
O bona, ne gratia mei præter modum tristeris animo:
Non enim quis me præter fatum vir orco præmature mittet.
Fatum vero neminem arbitror qui effugerit esse hominum,
Neque ignavum, neque vero fortem, postquam primum natus
Sed in domum profecta tua ipsius opera cura, (fuerit:
Telamque columque, & ancillas jube (492
Opus percurrere: bellum vero viris curæ erit
Omnibus (mihi vero præcipue) qui in Ilio nati sunt.
Sic fatus galeam sustulit illustris Hector
Setis equinis comantem: uxor autem dilecta domum abiit
Respectans, uberes lachrymas effundens.
Statim autem deinde venit ad ædes habitantibus accommodas
Hectoris homicidæ: & invenit intus multas
Ancillas, & inter has luctum omnes commovit.
Quæ quidem adhuc vivum lugebant Hectorem sua in domo:
Non enim eum amplius putabant reducem ex pugna
Venturum, elapsum robur ac manus Achivorum.
Neque Paris moratus est in altis ædibus:
Sed is postquam induit inclyta arma varia ære,
Properabat deinde per urbem, pedibus velocibus fretus.

Ὡς δ' ὅτε τις σατὸς ἵππος ἀκοσήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς,
Ῥῖμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
Ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥςτ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει
Καγχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα
Ἕκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεὸν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ἧ ὁάριζε γυναικί·
Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ἦθεῖ', ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
Δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον ὡς ἐκέλευες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Δαιμόνι', οὐκ ἄν τις τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη,
Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι.
Ἀλλὰ ἑκὼν μεθίεις τε, καὶ οὐκ ἐθέλεις. τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
Ἄχνυται ἐν θυμῷ ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
Πρὸς Τρώων, οἵ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο.
Ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἴκέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσι
Κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
Ἐκ Τροίης ἐλάσαντες ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Η. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἑλένου συμβουλεύσαντος, Ἕκτωρ προκαλεῖται τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον εἰς μονομαχίαν. Ἐννέα δὲ ἀναῤῥάντων, ἔλαχεν Αἴας ὁ Τελαμώνιος, καὶ γενναίως αὐτοὺς ἀγωνισάμενους διαλύουσι κήρυκες, ἑσπέρας γενομένης. Τῇ δ' ἑξῆς τοὺς νεκροὺς ἀνελόμενοι κάπτουσι, καὶ τεῖχος οἱ Ἕλληνες κατασκευάζουσιν, ἐφ' ᾧ ὁ Ποσειδῶν ἠγανάκτησε. Ζεύς τε αὐτοῖς διὰ νυκτὸς σημεῖα οὐκ αἴσια τῶν μελλόντων δείκνυσιν.

Ἧτα δ' Αἴας πολέμιζε μόνῳ μόνος Ἕκτορι δίῳ.

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Τῷ δ' ἅμ' Ἀλέξανδρος κὶ ἀδελφεὸς· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ὡς δὲ θεὸς νιύτῃσιν ἐλελδομένοισιν ἔδωκεν
Οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέῃσ' ἐλάτῃσι
Πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
Ὣς ἅρα τὼ Τρώεσσιν ἐλελδομένοισι φανήτην.
Ἔνθ' ἑλέτην, ὁ μὲν υἱὸν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος
Ἄρνῃ ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
Γείνατ' Ἀρηϊθόος καὶ φιλομέδουσα βοῶπις·
Ἕκτωρ δ' Ἠϊονῆα βάλ' ἐγχείῃ ὀξυόεντι
Αὐχένα ὑπὸ σεφάνης ἐϋχάλκου· λῦσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,

Ὧμον

Ut vero cum ſtabulans equus hordeo paſtus ad præſepe,
Vinculo rupto currit per campum terram pedibus pulſans,
Conſuetus lavari in pulchre fluenti fluvio,
Superbiens & caput arrigit & circum jubæ
Humeros motantur: ille autem ſplendore fretus,
Facile ipſum genua ferunt ad loca conſueta & paſcua equarum:
Sic filius Priami Paris a Pergami arce
Armis collucens, tanquam ſol incedebat
Exultans, ac veloces pedes ferebant: ſtatim autem poſtea
Hectora nobilem invenit fratrem, quando jam erat
Digreſſurus e loco ubi cum ſua collocutus erat uxore:
Hunc prior allocutus eſt Alexander divina forma præditus,
Venerande frater, certe valde jam te etiam properantem detineo,
Remorans, neque veni mature ut juſſiſti.
Huic reſpondens allocutus eſt galeatus Hector,
O bone, nemo tibi, qui æquus rerum æſtimator ſit,
Opera vituperaverit bellica, nam fortis es.
Sed ſponte remittiſque *animum*, & detrectas: meum vero cor
Triſtatur in animo quando de te probra audio
A Trojanis, qui ferunt multum laborem gratia tui.
Sed eamus: hæc autem poſtea componemus, ſi quando Jupiter
Dederit cœleſtibus diis ſempiternis
Craterem ſtatuere liberum in ædibus,
Quum Troja expulerimus bene ocreatos Achivos.

ARGUMENTUM LIBRI VII. ILIADIS HOMERI.

Heleno conſulente, Hector provocat Græcorum optimum quemque in ſingulare certamen. Novem vero ſurgentibus, ſortitus eſt Ajax Telamonius, ipſoſque cum generoſe decertaſſent dirimunt præcones, veſpere facto. Poſtridie cadavera ſublata ſepeliunt, & murum Græci extruunt, ob quod Neptunus indignatus eſt. Jupiter ipſis per noctem ſigna infauſta futurorum oſtendit.

ITa locutus portis erupit illuſtris Hector:
Et cum hoc ſimul Alexander ivit frater: animo vero
Ambo ardebant bellare & pugnare.
Ac veluti Deus nautis deſiderantibus dat
Ventum ſecundum, poſtquam defatigati fuerint politis remis
Remigantes, & labore membra ſoluta ſunt:
Sic hi Trojanis deſiderantibus apparuerunt.
Tunc interfecerunt, hic quidem filium Areithoi regis
In Arna habitantem Meneſthium, quem claviger
Genuerat Areithous & Philomeduſa magnis oculis:
Hector autem Eioneum feriit haſta acuta
Ad cervicem ſub gálea ære ſolida: ſolvitque membra.
Glaucus autem Hippolochi filius, Lyciorum dux virorum,
Iphinoum feriit haſta in aſpera pugna
Dexiadem, equos inſilientem veloces,

Ὦμον. ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Βῆ ῥα κατ' οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα
Ἴλιον εἰς ἱρήν· τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων
Περγάμου ἐκκατιδὼν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
Ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ φηγῷ.
Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα Διὸς θύγατερ μεγάλοιο
Ἦλθες ἀπ' οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;
Ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην
Δῷς; ἐπεὶ οὔτοι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
Ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
Νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα
Σήμερον· ὕςερον αὖτε μαχήσοντ', εἰσόκε τέκμωρ
Ἰλίου εὕρωσιν· ἐπεὶ ὣς φίλον ἔπλετο θυμῷ
Ὑμῖν ἀθανάτῃσι διαπραθέειν τόδε ἄςυ.
Τὸν δ' αὖθις προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὧ δ' ἔςω Ἑκάεργε. τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
Ἦλθον ἀπ' οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν;
Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο,
Ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τῶν δ' Ἕλενος Πριάμοιο φίλος παῖς σύνθετο θυμῷ
Βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι·
Στῆ δὲ παρ' Ἕκτορ' ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, Διῒ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ἦ ῥα νύ μοι τὶ πίθοιο; (κασίγνητος δέ τοι εἰμὶ)
Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς·
Αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅςις ἄριςος,
Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Οὐ γάρ πω τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ὣς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων.
Ὣς ἔφατ'· Ἕκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας.
Καί ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
Μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες.
Καδδ' Ἀγαμέμνων εἷσεν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
Καδδ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἑζέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσι,
Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Ἀνδράσι τερπόμενοι. τῶν δὲ ςίχες εἵατο πυκναὶ,
Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
Οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξ
Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
Τοῖαι ἄρα ςίχες εἵατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
Ἐν πεδίῳ· Ἕκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,

Ὄφρ'

In humero. hic autem ex equis humi cecidit, & soluta sunt mem-
Hos postquam animadvertit Dea glaucis oculis Minerva (bra.
Argivos perimentes in aspera pugna,
Descendit de olympi verticibus impetu facto
Ilium ad sacram: huic autem obvius properavit Apollo
Ex Pergamo conspicatus *eam*, quippe Trojanis optabat victoriam:
Invicem autem hi occurrerunt apud fagum.
Hanc prior allocutus est rex Jovis filius Apollo,
Cur tu vero rursus furens o Jovis filia magni
Veniisti ab olympo, magnusque te affectus impulit?
An ut jam Danais pugnæ ancipitem victoriam
Des? nam minime Trojanorum pereuntium misereris.
Sed si mihi quid obtemperaveris, hoc certe multo satius esset:
Nunc quidem dirimamus bellum & pugnam
Hodie: posthac rursus pugnabunt, donec finem
Illi invenerint: quandoquidem sic gratum est animo
Vobis deabus evertere hanc urbem.
Hunc vicissim allocuta est dea cæsiis oculis Minerva,
Ita sit o Apollo. eadem enim sentiens & ipsa
Veni ab olympo ad Trojanos & Achivos.
Verum age, quomodo fert animus prælium sedare virorum?
Hanc rursus allocutus est rex Jovis filius Apollo,
Hectoris excitemus fortem animum equum domitoris,
Si quem forte Danaorum provocabit quo cum solo solus
Adversum pugnet gravi pugna:
Sed & indignati ære ocreati Achivi
Solum *aliquem* incitent pugnare cum Hectore nobili.
Sic dixit: neque non obsecuta est dea glaucis oculis Minerva.
Horum Helenus Priami carus filius intellexit animo
Consilium, quod diis placuit consultantibus:
Stetit autem propter Hectorem profectus, & eum allocutus est,
Hector fili Priami, Jovi consilio par,
Num mihi quidobsecutusfueris? (frater autem tuus sum)
Cæteros quidem sedere fac Trojanos & omnes Achivos:
Ipse autem provoca Achivorum quicunque fortissimus,
Ut contra te pugnet gravi pugna:
Nondum enim tibi fatum mori & interitum attingere.
Sic enim ego vocem audivi deorum immortalium.
Sic dixit: Hector vero gavisus est vehementer, sermone audito.
Et in medium progressus, Trojanorum coercuit phalangas,
Media hasta prehensa: illi autem constiterunt omnes.
Sedere etiam Agamemnon fecit bene ocreatos Achivos,
Et Minerva & argenteum arcum gerens Apollo
Sederunt, avibus similes vulturibus,
Fago super alta patris Jovis ægidem habentis,
Viris delectati. horum autem ordines sedebant densi,
Scutis & galeis & hastis horrentes.
Et qualis zephyri funditur super pontum horror
Insurgentis recens, nigrescitque pontus sub illo:
Tales ordines sedebant cum Achivorum tum Trojanorum
In campo: Hector autem inter utrosque locutus est,
Audite me Trojani & bene ocreati Achivi,

Ο"φρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσι κελεύει.
Ο"ρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
Α'λλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν.
Εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὔπυργον ἕλητε,
Η" αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
Τ'μῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριςῆες παναχαιῶν,
Τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἕκτορι δίῳ.
Ω"δε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔςω,
Εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναηκεῖ χαλκῷ,
Τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
Σῶμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
Τεύχεα συλήσας, οἴσω ποτὶ Ἴλιον ἱρὴν,
Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀποδώσω,
Ο"φρά ἑ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
Σῆμά τέ οἱ χεύσωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.
Καί ποτέ τις εἴπῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
Νηῒ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
Ο"ν ποτ' ἀριςεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ω"ς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.
Ω"ς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Αἰδέσθεν μὲν ἀνῆνασθαι, δείσαν δ' ὑποδέχθαι.
Ο'ψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίςατο, καὶ μετέειπε,
Νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ ςοναχίζετο θυμῷ.
"Ω μοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαϊάδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί·
Η" μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
Εἰ μή τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν.
Α'λλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
Η"μενοι αὖθι ἕκαςοι ἀκήριοι, ἄκλειὲς αὖτως·
Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὕπερθεν
Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ω"ς ἄρα φωνήσας κατεδύσσετο τεύχεα καλά.
Ε"νθά κέ τοι Μενέλαε φάνη βιότοιο τελευτὴ
Ε"κτορος ἐν παλάμῃσιν, (ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν)
Εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἕλον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Αὐτός τ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Δεξιτερῆς ἕλε χειρὸς, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν.
Α'φραίνεις Μενέλαε διοτρεφές· οὐδέ τι σε χρὴ
Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο κηδόμενός περ,
Μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μαχέσθαι
Ε"κτορι Πριαμίδῃ, τόν τε ςυγέουσι καὶ ἄλλοι,
Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτω γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Ε"ρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Α'λλὰ σὺ μὲν νῦν ἵζευ ἰὼν μετὰ ἕθνος ἑταίρων·
Τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναςήσουσιν Ἀχαιοί·
Εἴπερ ἀδείής τ' ἐςὶ καὶ εἰ μόθου ἔς' ἀκόρητος,
Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴκε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.

Ω"ς

Et dicam quæ me animus in præcordiis jubet.
Fœdera quidem Saturnius in excelso sedens non rata fecit.
Sed mala cogitans molitur utrisque,
Donec vel vos Trojam bene turritam capiatis,
Vel ipsi ad naves domemini pontigradas.
Vobis quidem sunt viri fortissimi omnium Achivorum,
Eorum nunc quemcunque animus mecum pugnare jubet,
Huc prodeat ex omnibus ut pugnet ante alios cum Hectore nobili.
Sic vero ajo, & Jupiter nobis testis adsit,
Si quidem forte me ille occiderit protenso ferro,
Arma detracta ferat cavas ad naves,
Corpus vero domum meam remittat, ut igni me
Trojani & Trojanorum uxores tradant mortuum.
Sin ego hunc interfecero, dederitque mihi gloriam Apollo,
Arma detracta feram ad Ilium sacram,
Et suspendam ad templum Apollinis longe jaculantis:
Cadaver vero ad naves bonas transtris instructas reddam,
Ut ei exequias faciant comantes Achivi.
Tumulumque ei aggerant ad latum Hellespontum.
Et aliquando aliquis dicat etiam posterorum,
Navi multis transtris instructa innavigans nigrum pontum,
Viri quidem hic tumulus jam diu defuncti,
Quem olim fortissime se gerentem occidit illustris Hector.
Sic olim aliquis dicet: mea vero gloria numquam peribit.
Sic dixit. hi autem omnes obmutuerunt silentio,
Verebantur quidem renuere, timebant autem suscipere.
Tandem vero Menelaus surrexit, & inter *eos* dixit,
Jurgio probra objectans, graviter autem ingemiscebat animo,
Me miserum: jactatores, Achivæ, non amplius Achivi:
Certe jam dedecus hæc erunt gravissime graviter,
Si nullus Danaorum nunc Hectori obvius iverit.
Sed vos quidem omnes aqua & terra fiatis, (*moriamini*)
Sedentes ibi singuli excordes, inglorii pariter:
Adversus istum autem ego ipse armabor: verum superne
Victoriæ termini positi sunt in immortalibus diis.
Sic fatus induebat arma pulchra.
Tunc tibi Menelae adfuisset vitæ finis
Hectoris in manibus, (quoniam multo fortior erat)
Nisi propere exurgentes prehendissent reges Achivorum,
Ipseque Atrides late dominans Agamemnon
Dextram prehendit manum, verbaque fecit & compellavit,
Insanis Menelae Jovis alumne: neque quicquam tibi opus est
Hac dementia: contine vero *te* doleas licet,
Neque velis per contentionem te fortiori cum viro pugnare
Hectore Priamide, quem extimescunt & alii,
Quin & Achilles huic in pugna gloriosa
Horret occurrere, qui te multo fortior.
Verum tu quidem nunc sede profectus ad agmen sociorum:
Huic autem propugnatorem alium excitabunt Achivi:
Licet intrepidusque sit & etiamsi pugnæ sit insatiabilis,
Existimo eum libenter genu flexurum, si effugerit
Ardenti ex bello & gravi pugna.

Sic

Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
Αἴσιμα παρειπών. ὁ δ' ἐπείθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
Γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Νέξωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίςατο καὶ μετέειπεν,
Ὦ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει.
Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων Ἱππηλάτα Πηλεὺς,
Ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητὴς,
Ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ,
Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε·
Τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσαι
Πολλά κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι,
Θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Ἡβῶμ' ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἵςατο, ἰσόθεος φώς,
Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος·
Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
Οὕνεκ' ἄρ' οὔ τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας·
Τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὐτι κρατέϊ γε,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅτ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον
Χραῖσμε σιδηρείη. πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς
Δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτ' ἐφόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
Δῶκε δ' Ἐρευθαλίωνι φίλῳ θεράποντι φορῆναι·
Τοῦ ὄγε τεύχε' ἔχων προκαλίζετο πάντας ἀρίςους·
Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδιςαν, οὐδέ τις ἔτλη·
Ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν,
Θάρσεϊ ᾧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων,
Καὶ μαχόμην οἱ ἐγὼ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη·
Τὸν δὴ μήκιςον καὶ κάρτιςον κτάνον ἄνδρα.
Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Τῷ κε τάχ' ἀντήσειε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Τ' μέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριςῆες πανυχαιῶν,
Οὐδ' οἱ προφρογέως μέμαθ' Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν.
Ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέςαν.
Ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
Τοῖσι δ' ἔπ' Αἴαντε θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν·
Τοῖσι δ' ἔπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
Τοῖσι δ' ἔπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Ἀν δὲ Θόας Ἀνδραιμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς.
Πάντες ἄρ' οἵγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ.
Τοῖς δ' αὖτοῖς μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέξωρ,
Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσιν.

Οὗτος

Sic fatus flexit fratris præcordia heros,
Recte monens. hic autem paruit: hujus quidem postea
Læti famuli ab humeris arma detraxerunt.
Nestor autem inter Argivos surrexit & dixit,
Papæ, profecto ingens luctus Achivam terram invadet:
Certe valde ejulabit senex equum agitator Peleus,
Præstans Myrmidonum consiliarius & concionator,
Qui olim me interrogans valde lætabatur sua in domo,
Omnium Achivorum inquirens patresque filiosque:
Quos nunc si metu consternatos propter Hectorem omnes audierit,
Sæpe immortalibus suas manus sustulerit,
Anima e membris ut eat domum Plutonis intro.
Utinam enim Jupiterque pater & Minerva & Apollo,
Essem juvenis sicut quando ad rapidum Celadontem pugnabant
Congregati Pylique & Arcades hastis utentes,
Pheæ ad muros, Jardani circa fluenta.
Inter illos autem Ereuthalion in acie primus stabat, par deo vir,
Arma gerens humeris Areithoi regis:
Nobilis Areithoi, quem cognomento Clavigerum
Viri appellabant eleganterque cinctæ mulieres,
Quoniam non arcubus pugnabat hastaque longa,
Sed ferrea clava rumpebat phalangas:
Hunc Lycurgus interfecit dolo, non vi,
Angusta in via, ubi clava non ei exitium
Arcebat ferrea. Lycurgus enim occupans
Hasta medium transfodit: hicque supinus solo allisus est,
Armisque interfectum spoliavit quæ ei dederat æreus Mars:
Et ea ipse postea gestabat in pugna Martis.
At postquam Lycurgus in ædibus senuit,
Dedit Ereuthalioni suo famulo gestanda:
Illius hic arma ferens provocabat omnes fortissimos:
Hi autem valde tremebant & timebant, nec quisquam sustinebat;
Sed me animus impulit audax ut pugnarem
Confidentia sua: natu autem minimus eram omnium,
Et pugnabam cum eo ego, deditque mihi gloriam Minerva.
Hunc quidem procerissimum & fortissimum interfeci virum;
Multus enim jacebat extensus hinc atque illinc.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
Ita cito haberet quicum pugnaret galeatus Hector.
Vestrum autem qui sunt fortissimi omnium Achivorum,
Ne hi quidem alacriter parati sunt Hectori obviam ire.
Sic increpabat senex: illi autem novem omnes surrexerunt.
Surrexit multo primus quidem rex virorum Agamemnon:
Post hunc Tydides surrexit fortis Diomedes:
Post hos autem Ajaces impetuosam induti fortitudinem:
Post hos autem Idomeneus & armiger Idomenei
Meriones, par Marti homicidæ:
Post hos autem Eurypylus Euæmonis præclarus filius:
Surrexit & Thoas Andræmonides & nobilis Ulysses.
Omnes hi volebant pugnare cum Hectore nobili.
Hos autem inter rursus dixit Gerenius eques Nestor,
Sortibus nunc sortimini universi, cui sors obtigerit.

Hic

Οὗτος γὰρ δὴ ἐνήσει ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς·
Καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ἐνήσεται, εἴ κε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
Ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν,
Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱὸν,
Ἦ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοὶ,
Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντη,
Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριζήεσσιν Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, φέρων ἀν' ὅμιλον ἁπάντη,
Ὃς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε Φαίδιμος Αἴας,
Ἦτοι ὑπὲσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς.
Γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
Τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἑὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε,
Ὦ φίλοι, ἦτοι κλῆρος ἐμὸς, χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
Θυμῷ· ἔπει δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα δῖον·
Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,
Τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι
Σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται·
Ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.
Οὐ γάρ τις μὲ βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται.
Οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ· ἔπει οὐδ' ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως
Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' εὔχοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
Εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
Ἶσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον.
Ὣς ἄρ' ἔφαν. Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ ἕσσατο τεύχη,
Σεύατ' ἔπειθ' οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
Ὅς τ' εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας οὓς τε Κρονίων
Θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι·
Τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
Ἧϊε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες·
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον·
Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν,
Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδῦναι
Ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμῃ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον,
Χάλκεον, ἑπταβόειον, ὅ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,
Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Ὑλῇ ἔνι οἰκία ναίων·
Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
Ταύρων ἀτρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.

Τὸ

Hic enim jam juvabit bene ocreatos Achivos:
Quin etiam ipse suum animum juvabit, si effugerit
Ardenti ex bello & gravi pugna.
Sic dixit. hi autem sortem signaverunt singuli,
Et injecerunt galeæ Agamemnonis Atridæ.
Populi autem supplicabant, diisque manus attollebant:
Et sic quis dicebat intuitus in cœlum latum,
Jupiter pater, *da* aut Ajacem sortiri aut Tydei filium,
Aut ipsum regem divitis auri Mycenes.
Ita dicebant. concutiebat autem Gerenius eques Nestor:
Exilit autem sors e galea quam volebant ipsi,
Ajacis: præco autem ferens per cœtum undiquaque,
Ostendit orsus a dextra omnibus principibus Græcorum.
Hi autem non agnoscentes renuerunt singuli:
Sed cum ad eum perveniisset ferens per cœtum undiquaque,
Qui eam inscriptam galeæ injecerat illustris Ajax,
Porrexit manum: hic autem imposuit, prope astans.
Agnovit autem sortis signum conspicatus, & gavisus est animo.
Tum hanc ad pedem suum humi jecit, dixitque,
O amici, sane sors mea, gaudeo autem & ipse
Animitus: quoniam puto superaturum me Hectorem nobilem:
Quare agite, dum ego bellica arma induo,
Interea vos supplicate Jovi Saturnio regi
Tacite vobiscum, ut ne Trojani audiant:
Vel etiam palam, quandoquidem neminem timemus prorsus.
Non enim quis me vi volens nolentem submovebit,
Neque item imperitia: nam neque me rudem adeo
Spero in Salamine natum educatumque fuisse,
Sic dixit: illique supplicabant Jovi Saturnio regi.
Et sic quis dixit, intuitus in cœlum latum,
Jupiter pater, ex Ida imperans, augustissime, maxime,
Da ut victoriam Ajax & præclaram gloriam referat:
Quod si & Hectorem diligis, & curam geris ejus,
Equalem ambobus vim & gloriam præbe.
Sic dixerunt. Ajax autem armabatur splendido ære.
Postquam vero omnia circa corpus induerat arma,
Tunc tus ferebatur deinde qualis ingens incedit Mars,
Qui it in bellum ad viros quos Saturnius
Animum rodentis contentionis vi commisit pugnare:
Talis Ajax progressus est ingens, vallum Achivorum,
Subridens terribili vultu: infra autem pedibus
Incedebat magnis passibus, quassans prælongam hastam.
Hunc autem & Argivi valde lætabantur aspicientes:
At Trojanos tremor gravis subiit membra singulos:
Hectorique ipsi animus in præcordiis palpitabat,
Sed nequaquam jam poterat subterfugere, neque regredi
Retro copiarum in turbam, quoniam provocarat ad certamen.
Ajax autem cominus accessit, ferens scutum instar turris,
Æreum, septemplex, quod ei Tychius elaborarat fabricans,
Coriariorum longe præstantissimus, in Hyla ædes habitans:
Qui ei fecerat scutum varium septem bubulis coriis munitum,
Taurorum prepinguium, & in octavum superinduxerat æs.

Hoc

Τὸ πρόσθε ςέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας
Στῆ ῥὰ μάλ' Ἕκτορος ἐγγὺς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα,
Ἕκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἷόθεν οἷος
Οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριςῆες μετέασι,
Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισι
Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν·
Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
Καὶ πολέες. ἀλλ' ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Αἶαν διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Μήτι μευ ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε,
Ἠὲ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήια ἔργα·
Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριςερὰ νωμῆσαι βῶν
Ἀζαλέην, τό μοι ἐςὶ παλαύρινον πολεμίζειν·
Οἶδα δ' ἐνὶ ςαδίῃ θοὴν μέλπεσθαι Ἄρηϊ·
Οἶδα θ' ἱππαίξας μόθον ἵππων ὠκειάων.
Ἀλλ' οὐ γὰρ σ' ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἐόντα
Λάθρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, αἴκε τύχοιμι.
Ἦ ῥα· καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
Ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
Ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρὴς·
Ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ βίνῳ σχέτο. δεύτερος αὖτε
Αἴας διογενὴς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειςο·
Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
Ἔγχος. ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Τὼ δ' ἐκσπασαμένω δολιχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω
Σὺν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Ἢ συσὶ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή.
Αἴας δὲ ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος, ἦ δὲ διὰ πρὸ
Ἤλυθεν ἐγχείη· ςυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
Τμήδην δ' αὐχέν' ἔπληξε· μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε·
Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
Μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας,
Ἧκ' ἐπιδινήσας, ἔπερεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον·
Εἴσω δ' ἀσπὶδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
Βλάψε δέ οἱ φίλα γούνατ'. ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,
Ἀσπίδι ἐγχριμφθείς· τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
Εἰ μὴ κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

Ταλ

Hoc ante pectus ferens Telamonius Ajax
Astetit proxime Hectorem, & minaciter allocutus est,
Hector, nunc sane manifesto scies cum solo solus
Quales etiam Danais principes intersunt,
Etiam præter Achillem hostium agmina perrumpentem, animo-
Sed hic in navibus nigris pontigradis (leonino præditum:
Facet iram longam fovens adversus Agamemnonem pastorem po-
Nos autem sumus tales qui tibi obviam ire possimus, (pulorum:
Et multi: quare ordire pugnam & certamen.
Hunc viciſſim allocutus est ingens galeatus Hector,
Ajax nobilissime, Telamonie, princeps populorum,
Ne me tamquam puerum imbecillem tenta,
Vel mulierem, quæ nescit bellica opera:
Verum ego bene scio pugnasque cædesque:
Scio ad dextram, scio ad sinistram motare scutum
Aridum, adeo mihi licet audacter bellare: (Martis:
Scio quoque in stataria *pugna* ad sævi sonos gressum componere
Scio etiam postquam insiluerim *currum* pugnam in equabus velo-
Verum enim vero nolo te ferire talis cum sis (cibus.
Clanculum observans, sed aperte, si assequi potuero.
Dixit: & vibratam emisit prælongam hastam,
Et percussit Ajacis ingens scutum septem bubulis coriis opertum,
Ad extremum æs, quod octavum erat in illo.
Sex autem per plagulas penetravit dissecans hasta indomita:
In septima vero pelle hæsit. secundus viciſſim
Ajax nobilissimus emisit prælongam hastam,
Et feriit Priamidæ clypeum undique æqualem,
Per clypeum quidem penetravit lucidum rapida hasta,
Et per thoracem affabre factum infixa est:
Et e regione juxta ile discidit tunicam
Hasta. illo vero inclinatus est, & evitavit mortem atram.
Hi autem evulsis longis hastis cominus simul ambo
Congressi sunt, leonibus similes crudivoris,
Vel suibus apris, quorum robur non imbecille.
Priamides quidem postea medium scutum feriit hasta:
Neque rupit æs, & reflexa est ejus cuspis.
Tum Ajax clypeum punctim feriit insiliens, & penitus
Transivit hasta: aspere autem excepit eum irruentem.
Et cæsim super cervicem venit: aterque subsiliit sanguis.
Verum ne sic quidem cessavit a pugna galeatus Hector:
Sed retrocedens lapidem prehendit manu robusta,
Jacentem in campo, nigrum, asperumque, magnumque:
Eo percussit Ajacis ingens scutum septem bubulis coriis muni-
Medium ad umbonem: circumsonuit autem æs. (tum,
Secundus autem Ajax multo majore lapide sublato,
Misit contortum, adhibuitque vires immensas:
Perfregitque clypeum percussum molari saxo:
Et læsit ejus genua: tum is supinus extensus est.
Scuto inhærens: sed eum statim erexit Apollo.
Jamque ensibus cominus vulnerassent *se invicem*,
Nisi præcones Jovis nuncii atque hominum (rum,
Advenissent, alter Trojanorum, alter Achivorum ære loricato-

Tal-

Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω·
Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον, εἶπέ τε μῦθον·
Κήρυξ Ἰδαῖος πεπνυμένα μήδεα εἰδὼς,
Μηκέτι παῖδε φίλω πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας,
Ἰδαῖ', Ἕκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι.
Αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίςους.
Ἀρχέτω, αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, εἴπερ ἂν οὗτος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Αἶαν, ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
Καὶ πινυτήν· περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι,
Νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος,
Σήμερον, ὕςερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην.
Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι,
Ὡς σύ τ' ἐϋφρήνῃς πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοὺς,
Σούς τε μάλιςα ἕτας, καὶ ἑταίρους οἵ τοι ἔασιν·
Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄςυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Τρῶας ἐϋφρανέω καὶ Τρωΐδας ἑλκεσιπέπλους,
Αἴτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
Δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
Ὄφρά τις ὧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε,
Ἧ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο,
Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.
Ὣς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋδμήτῳ τελαμῶνι·
Αἴας δὲ ζωςῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.
Τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
Ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν
Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ ἄςυ, ἀέλποντες σόον εἶναι.
Αἴαντ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκῃ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο γένοντο,
Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι·
Τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα,
Μίςυλλόν τ' ἄρ' ἐπιςαμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης·
Νώτοισι δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
Ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
Νέςωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίςη φαίνετο βουλή·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριςῆες παναχαιῶν,

Talthybiusque & Idæus, prudentes ambo:
In medio autem amborum sceptra tenuerunt, dixitque sermonem
Præco Idæus prudentium consiliorum peritus,
Ne amplius filii dilecti bellate, neque pugnate:
Nam ambos vos diligit nubes cogens Jupiter;
Et ambo bellatores est.s: quod quidem scimus & omnes.
Nox vero jam est, bonum etiam nocti parere.
Hunc respondens allocutus est Telamonius Ajax,
Idæe, Hectorem hæc jubete loqui.
Ipse enim ad pugnam provocavit quosque fortissimos.
Incipiat, ego vero omnino parebo, si quidem ille.
Hunc vicissim allocutus est ingens galeatus Hector,
Ajax, quandoquidem tibi dedit deus magnitudinemque vimque,
Et prudentiam; hasta autem Achivorum longe præstantissimus es,
Nunc quidem cessemus a pugna & certamine,
Hodie, posthac rursum pugnabimus, donec fortuna
Nos dirimat, & det alterutri victoriam;
Nox vero jam est, bonum etiam nocti parere,
Ut tuque exhilares omnes ad naves Achivos,
Tuosque maxime amicos, & socios qui tibi sunt:
At ego per urbem magnam Priami regis
Trojanos exhilarabo & Trojanas longa peplorum syrmata trahen-
Quæ pro me supplicantes divinum ingredientur templum. (tes,
Dona autem age mutuo inclyta demus ambo,
Ut quis sic dicat Achivorumque Trojanorumque,
Profecto puguabant per contentionem animum rodentem,
Et iterum in amicitia discessere conciliati.
Sic locutus dedit ensem argenteis clavis distinctum,
Cum vaginaque offereus & scite facto balteo;
Ajax vero cingulum dedit puniceo colore splendidum.
Tum hi digressi, alter ad populum Achivorum
Ibat, alter ad Troum multitudinem vadebat. hi autem gavisi
Ut viderunt vivumque & sospitem venientem, (sunt
Ajacis elapsum fortitudinem & manus invictas:
Et deduxerunt ad urbem, desperantes salvum esse.
Ajacem vero vicissim bene ocreati Achivi
Ad Agamemnonem nobilem deduxerunt lætum victoria.
Hi autem quando jam ad tentoria Atridæ venerant,
His bovem sacrificavit rex virorum Agamemnon
Marem, quinquennem, præpotenti Saturnio:
Hunc coreo exuerunt, & curarunt, & eum dissecuerunt totum,
Et in frusta parva conciderunt scite, & verubus transfixerunt,
Et assarunt accurate, detraxeruntque omnia.
Cæterum ubi cessarant ab opere, apparaverantque convivium,
Epulati sunt, neque quicquam animus indiguit epuli æqualis:
Tergo vero Ajacem perpetuo honoravit
Heros Atrides late dominans Agamemnon.
Sed postquam potus & cibi appetentiam exemerant,
His senex primus omnium texere cœpit consilium
Nestor, cujus & antea optimum apparuerat consilium:
Qui ipsis cordatus concionatus est & dixit,
Atridæque & cæteri principes Achivorum,

Πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐΰῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον
Ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθον·
Τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομέν ἐνθάδε νεκρούς
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακήομεν αὐτοὺς
Τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν, ὥς κ' ὀπέω παισὶν ἕκαστος
Οἶκαδ' ἄγῃ, ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·
Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαναγόντες,
Ἄκριτον ἐν πεδίῳ· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
Πύργους ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη·
Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον
Ἥ κ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
Μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένετ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
Δεινὴ, τετρηχυῖα παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι·
Τοῖσι δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ἐπίκουροι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Δεῦτ' ἄγετ', Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήματ' ἅμ' αὐτῇ
Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὅρκια πιστὰ
Ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν
Ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ δέξομεν ὧδε.
Ἦτοι ὄγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Δῖος Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντῆνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι·
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
Ἦ ῥα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὄλεσαν αὐτοί.
Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
Ἀντιχρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
Κτήματα δ' ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ,
Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.
Ἦτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Δαρδανίδης Πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καί μετέειπε,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ἐπίκουροι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ὡς τοπάρος περ,
Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
Εἰπέμεν Ἀτρεΐδῃσ' Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε.
Καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἴ κ' ἐθέλωσι
Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰςόκε νεκροὺς
Κήομεν, ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰςόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο

Multi quidem mortui sunt comantes Achivi,
Quorum nunc sanguinem atrum pulchre fluenti in Scamandro
Diffudit acer Mars, animæque ad orcum descenderunt:
Itaque te oportet pugnam quidem prima luce sedare Achivorum,
Nos vero congregati curribus advehemus huc cadavera
Bobus & mulis: & comburemus ea
Paululum a navibus, ut ossa filiis quisque
Domum ferat, quando revertemur in patriam terram:
Tumulum autem circa pyram unum aggesta terra faciamus egres-
Omnibus communem in campo: & propter ipsum ædificemus cito
Turres altas, propugnaculum naviumque & ipsorum.
In ipsis autem portas faciamus bene aptatas,
Ut per ipsas equestris via sit:
Exterius autem profundam fodiamus prope fossam
Quæ equos & viros prohibeat circumducta,
Ne quando ingravescat bellum Trojanorum superborum.
Ita dixit. omnes autem approbarunt principes.
Trojanorum item concio facta est Ilii in arce summa,
Trepida, turbulenta, ad Priami fores:
Et his Antenor prudens incepit concionari,
Audite me Trojani, & Dardani, & auxiliares,
Ut dicam quæ me animus in præcordiis jubet.
Eja agite, Argivam Helenam & opes cum ipsa
Reddamus Atridis abducendas: nunc autem fœderibus fidis
Violatis pugnamus: quare nihil utile nobis
Autumo effectum iri, nisi fecerimus ita.
Ille quidem sic locutus resedit. inter hos autem surrexit
Nobilis Alexander Helenæ maritus pulchræ comas,
Qui eum respondens verbis volucribus allocutus est,
Antenor, tu quidem non jam mihi grata hæc dicis:
Nosti & aliam sententiam meliorem hac excogitare:
Si tamen vere jam hanc serio dicis,
Certe am tibi dii mentem ademerunt ipsi.
Ego vero Trojanos inter equum domitores dicam sententiam.
Aperte autem profiteor, conjugem quidem non reddam:
Opes vero quascunque abduxi ex Argo nostram domum,
Omnes volo dare, atque etiam de meo alias adjungere.
Ille quidem sic locutus consedit. Inter eos autem surrexit
Dardanides Priamus diis consiliarius par,
Qui ipsis sapiens concionatus est & dixit,
Audite me Trojani, & Dardani, & auxiliares,
Ut dicam quæ me animus in præcordiis jubet:
Nunc quidem cœnam sumite per exercitum sicut antea,
Et excubiarum memeintote, & vigilate quisque:
Mane autem Idæus eat cavas ad naves,
Nuntiatum Atridis Agamemnoni & Menelao
Sententiam Alexandri, cujus gratia contentio exorta est.
Quin & hunc addat prudenter sermonem, num velint
Cessare a bello horrisono, donec cadavera
Combusserimus, postea iterum pugnabimus, donec fortuna
Nos dirimat, detque alterutris victoriam.
Sic dixit. illi autem ei maxime auscultarunt, & paruerunt.

Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν.
Ἠ ὤθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
Τοὺς δ' εὗρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς θεράποντας Ἄρηος,
Νηῒ παρὰ πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσι
Στὰς ἐν μέσσοισιν μετεφώνεεν ἠπύτα κήρυξ,
Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
Ἠ νώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοὶ
Εἰπεῖν, αἴκέ περ ὔμμι φίλον καὶ ἠδὺ γένοιτο,
Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε·
Κτήματα μὲν ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο Τροίηνδ', ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι,
Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιβεῖναι·
Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔ φησιν δώσειν· ἦ μὴν Τρῶές γε κέλονται.
Καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἴκ' ἐθέλητε
Παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
Κήομεν, ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
Ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
Μήθ' Ἑλένην. γνωτὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν,
Ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Καὶ τότ' ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Ἰδαῖ' ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως.
Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακηέμεν αὖτι μεγαίρω·
Οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων
Γίνετ', ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.
Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴζω ἐρίγδουπος, πόσις Ἥρης.
Ὣς εἰπὼν, τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
Ἄψορρον δ' Ἰδαῖος ἔβη πτολὶν Ἴλιον ἱρήν.
Οἱ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
Πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἂν ἔλθοι
Ἰδαῖος. ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπε,
Στὰς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὥπλίζοντο μάλ' ὦκα,
Ἀμφότεροι, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐϋσσέλμων ἀπὸ νηῶν
Οὖτρυνον νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
Ἐξ ἁλὸς ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου ὠκεανοῖο
Οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.
Ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
Ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἱματόεντα
Δάκρυα θερμὰ χέοντες ἀμαξάων ἐπάειραν·
Οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ·
Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν πτολὶν Ἴλιον ἱρήν·
Ὡς δ' αὕτως ἑτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ·

Ἐν

Cœnam deinde ſumpſerunt per exercitum turmatim.
Mane autem Idæus ivit cavas ad naves.
Invenit autem in concione Danaos famulos Martis,
Navis ad puppim Agamemnouis: ille autem inter eos
Stans in mediis vocem edidit vocalis præco,
Atridæque & alii bene ocreati Achivi,
Juſſit Priamuſque & alii Trojani illuſtres,
Dicere, ſi quidem vobis gratum & jucundum ſit,
Sententiam Alexandri, cujus gratia contentio exorta eſt:
Opes quidem quaſcunque Alexander cavis in navibus
Adduxit Trojam, utinam ante periiſſet,
Omnes vult dare, & etiam de ſuo alias adjungere:
Juvenem autem uxorem Menelai glorioſi
Negat *ſe* redditurum: ſane eum Trojani quidem hortantur.
Quin & hunc juſſerunt dicere ſermonem, num velitis
Ceſſare a bello horriſono, donec mortuos
Cremaverimus, poſtea iterum pugnabimus, donec fortuna
Nos dirimat, detque alterutris victoriam.
Sic dixit: illi vero omnes obmutuerunt ſilentio.
Tandem vero inter eos locutus eſt pugna ſtrenuus Diomedes,
Ne quis nunc opes Alexandri accipiat,
Neque Helenam. manifeſtum etiam *ei* qui omnino infans eſt,
Quod jam Trojanis interitus extrema immineant.
Sic dixit: omnes autem acclamabant Achivi,
Sermonem admirati Diomedis equitis.
Atque tunc Idæum allocutus eſt rex Agamemnon,
Idæe certe ſententiam Achivorum ipſe audis,
Quemadmodum tibi reſpondeant: mihi autem placet ſic.
De mortuis cremandis nihil invideo:
Non enim ullo modo parcendum cadaveribus mortuis
Eſt, poſtquam occubuerint, igne gratum officium facere ocyus.
Fœderis autem Jupiter eſto teſtis altitonans, maritus Junonis.
Sic locutus, ſceptrum ſuſtulit omnibus diis;
Retro vero Idæus ivit ad Ilium ſacram.
Sedebant autem in concione Trojani & Dardani,
Omnes congregati, expectantes quando veniret.
Idæus, ille autem venit & nuntium expoſuit,
Stans in mediis. hi autem accingebantur perquam celeriter, (dum.
Utrumque *ad opus, alii* ad cadavera advehenda, alii vero ad lignan-
Argivi autem ex altera parte bonis tranſtris inſtructis a navibus
Properabant ut cadavera adveherent, alii vero lignatum.
Sol vero dein recens percutiebat *radiis* arva,
Ex leniter fluente profundo oceano
Cœlum aſcendens: illi vero occurrebant ſibi invicem.
Tunc dignoſcere difficile erat virum quemque:
Sed aqua ablucntes tabum ſanguinolentum
Lachrymas calidas fundentes curribus impoſuerunt:
Neque ſinebat flere Priamus magnus: illi autem ſilentio
Cadavera rogo cumulatim imponebant mœrentes corde:
Quos cum igne cremaſſent redierunt ad Ilium ſacram:
Similiter autem ex altera parte bene ocreati Achivi
Cadavera rogo cumulatim imponebant mœrentes corde:

Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας·
Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νὺξ,
Τῆμος ἔρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες
Ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν
Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν·
Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἁραρυίας,
Ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη.
Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
Εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.
Ὣς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ
Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τις ἐξὶ βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
Οὐχ' ὁρᾷς δ' ὅτι αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
Ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας;
Τοῦδ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς·
Τοῦδ' ἐπιλήσονται ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἤρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ὦ πόποι Ἐννοσίγαι ἐυρυσθενὲς, οἷον ἔειπες·
Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,
Ὅς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε·
Σὸν δή τοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδνανται ἠώς·
Ἄγρει μὲν δὴ ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Τεῖχος ἀναῤῥήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι,
Αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
Ὡς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Δύσετο δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
Βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέξασαν οἶνον ἄγουσαι
Πολλαὶ, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὔνηος,
Τόν ῥ' ἔτεκ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν.
Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδῃσι, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ χίλια μέτρα.
Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδήρῳ,
Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν,
Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι, τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐπίκουροι·
Παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς,
Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἥρει·
Οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
Πρὶν πιέειν πρὶν λεῖψαι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
Καμμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Quibus igne crematis redierunt ad cavas naves.
Cum vero nondum aurora, sed adhuc subluſtris nox,
Tum circa pyram lecta ſurrexit manus Achivorum:
Tumulum autem circa eam unum fecerunt egreſſi
Omnibus communem extra campum: & prope ipſum murum ædi-
Turreſque altas, propugnaculum naviumque & ipſorum: (ficarunt
In ipſis autem portas fecerunt bene aptatas,
Ut per illas equeſtris via eſſet.
Exterius autem profundam prope illum foſſam foderunt,
Latam, magnam: & palos defixerunt.
Sic quidem laborabant comantes Achivi.
Cæterum dii apud Jovem ſedentes fulgurum auctorem (rum:
Admirabundi ſpectabant magnum opus Achivorum ære loricato-
Eos inter loqui orſus eſt Neptunus concuſſor terræ,
Jupiter pater, ecquis eſt mortalium ſuper immenſam terram
Qui poſthac immortalibus mentem & conſilium *ſuum* dicet?
Non vides vero quod comantes Achivi
Murum ſtruxerunt pro navibus, circum autem foſſam
Duxerunt, neque diis dederunt inclytas hecatombas?
Hujus profecto gloria erit quacunque diffunditur lux:
Ejus autem obliviſcentur quem ego & Phœbus Apollo
Heroi Laomedonti ædificavimus circa urbem malis exerciti.
Hunc graviter indignatus allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Papæ Neptune late potens, quid dixiſti?
Alius aliquis deorum hoc reformidaſſet cogitatum,
Qui te multo imbecillior manibuſque animoque:
Tua imo tibi gloria erit quam late diffunditur lux:
Verum age cum retro comantes Achivi
Abibunt cum navibus dilectam in patriam terram,
Murum diſruptum hunc quidem in mare totum demergito:
Poſtea autem littus magnum arena obtegito,
Ut ingens murus evaneſcat Achivorum.
Sic illi quidem talia inter ſe colloquebantur:
Occidit vero ſol, abſolutumque eſt opus Achivorum:
Boves autem mactabant per tentoria, & cœnam ſumebant.
Naves autem e Lemno appulerant vinum vehentes
Multæ, quas miſerat Iaſonides Euneus,
Quem peperit Hypſipyle ex Iaſone paſtore populorum.
Seorſum autem Atridis, Agamemnoni & Menelao,
Dederat Iaſonides ducendas vini mille menſuras.
Inde vinum emebant comantes Achivi,
Alii ære, alii ſplendido ferro,
Alii pellibus, alii ipſis bobus,
Alii mancipiis: apparabantque convivium lætum.
Per totam quidem noctem dein comantes Achivi
Epulabantur, Troes vero per urbem & auxiliarii:
Pernox vero ipſis mala moliebatur providus Jupiter,
Terribiliter tonans: illos autem pallidus timor cepit: (480
Vinum autem ex poculis in terram fundebant, nec ullus ſuſtinuit
Ante bibere quam libaſſet præpotenti Saturnio.
Decubuerunt deinde, & ſomni donum ceperunt.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Θ. ΙΛΙΑΔΟΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΖΕὺς ἀπαγορεύσας τοῖς θεοῖς μηδετέρῳ βοηθεῖν τῶν στρατῶν, ἐπὶ τὴν Ἰδην κατέρχεται· καὶ πρότερον ἴσον μαχομένους τοὺς Ἕλληνας, ἐλάττονας τῶν Τρώων καθίστησιν· Ἥραν δὲ καὶ Ἀθηνᾶν ἐπὶ βοήθειαν τοῖς Ἕλλησιν ἐξιούσας ἐπέσχεν Ἶρις, Διὸς κελεύσαντος. ἑσπέρας δὲ γενομένης Ἕκτωρ ἐδημηγόρησεν ἐν τῷ πεδίῳ, ὥστε στρατοπεδεύεσθαι, καὶ πῦρ δι' ὅλης νυκτὸς καίειν.

Θῆτα, θεῶν ἀγορὴ, Τρώων κράτος, Ἕκτορος εὖχος.

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο·
Αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἄκουον·
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Μήτέ τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτέ τις ἄρσην
Πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
Αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
Ἰέμεναι, ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσι,
Πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε.
Ἢ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα,
Τῆλε μάλ', ᾗχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον,
Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
Τόσσον ἔνερθ' ἀΐδεω ὅσον οὐρανός ἐς' ἀπὸ γαίης·
Γνώσετ' ἔπειθ' ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἁπάντων.
Εἰδ' ἄγε πειρήσασθε θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·
Σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες·
Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι·
Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτε ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
Ζῆν' ὕπατον μήστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε·
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' αὐτῇ τε θαλάσσῃ·
Σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο
Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο.
Τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἰμὶ ἀνθρώπων.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη ὕπατε κρειόντων,
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιειστόν·
Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ἐλεαίρομεθ' αἰχμητάων,
Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
Ἀλλ' ἤτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις,
Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει
Ὡς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο τοῖο.
Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος, οὐ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι.
Ὣς εἰπὼν, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω

Ὠκυ-

ARGUMENTUM LIBRI VIII. HOMERI ILIADIS.

Jupiter cum interdixisset diis neutri auxiliari exercituum, in Idam descendit: & prius æquo marte pugnantes Græcos, inferiores Trojanis statuit. Junonem autem & Minervam in auxilium Græcis profectas detinuit Iris Jove jubente. Vespere autem facto Hector concionatus est in campo, ut castra metarentur: & ignem per totam noctem accenderent.

AUrora quidem croceo peplo induta spargebatur totã per terram,
Jupiter vero deorum concionem habuit gaudens fulmine (bant,
Summo *in* vertice multa cacumina habentis olympi: (bant,
Ipse quidem illis concionabatur, dii vero simul omnes auscultaAudite me omnesque dii omnesque deæ,
Ut dicam quæ me animus in præcordiis jubet.
Ne qua igitur fœmina dea hoc, neque aliquis mas
Tentet rescindere meum verbum: sed simul omnes
Assentimini, ut celerrime perficiam hæc opera.
Quemcunque vero ego seorsum deorum ultroneum intellexero
Profectum, ut vel Trojanis auxilium ferat vel Danais,
Sauciatus indecore redibit in olympum.
Aut ipsum correptum projiciam in tartarum tenebrosum,
Procul valde, ubi profundissimum sub terra est barathrum,
Ferreæque portæ & æreum limen,
Tantum infra orcum quantum cœlum distat a terra:
Cognoscet deinde quanto sum deorum potentissimus omnium.
Quod si dubitatis agite periculum facite dii, ut cognoscatis omCatena aurea de cœlo suspensa, (nes:
Omnes ex ea pendete dii omnesque deæ.
At non traxeritis de cœlo in terram
Jovem summum consiliarium, ne quidem si plurimum laboraveVerum quando jam & ego lubens voluero trahere, (ritis:
Cum ipsa terra traxero ipsoque mari:
Catenam quidem dein circa cacumen olympi
Alligavero: illa vero sublimia omnia pependerint.
Tanto ego et supero deos, & supero homines.
Sic dixit. hi autem omnes obmutuerunt silentio, (erat,
Orationem admirati: admodum enim minaciter concionatus
Tandem vero interlocuta est dea cæsiis oculis Minerva,
O pater noster Saturnie summe regum,
Bene & nos scimus quod tibi potentia vinci nescia:
Attamen Danaos lugemus bellicosos,
Qui jam malo fato expleto perierint.
Verum enimvero bello quidem abstinebimus, si tu jubes,
Consilium vero Argivis suggeremus, quod proderit
Ut non omnes pereant irato te.
Hanc subridens allocutus est nubes cogens Jupiter,
Bono esto animo Tritonia, dilecta filia, neutiquam animo
Serio loquor: volo autem tibi mitis esse.
Sic fatus, sub curribus *junctos* parabat œripedes equos

Ὠκοπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε·
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· γέντο δ' ἱμάσθλην
Χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπιβήσετο δίφρου.
Μάςιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀςερόεντος.
Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·
Ἔνθ' ἵππους ἔςησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν.
Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
Τρῶες δ' αὖ ἑτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὡπλίζοντο
Παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι
Χρειοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς,
Πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,
Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα, καὶ μένε' ἀνδρῶν
Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
Ἔπληντ' ἀλλήλῃσι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει·
Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός·
Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἑζέσθην, Τρώων δὲ, πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.
Αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
Ἧκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν.
Ἔνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
Οὔτε δύ' Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος·
Νέςωρ δ' οἷος ἔμιμνε γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Οὔτι ἑκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο τὸν βάλεν ἰῷ
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Ἄκρην κακκορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιςα δὲ καίριόν ἐςιν.
Ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ·
Ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέτεμνε
Φασγάνῳ ἀΐσσων, τόφρ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες
Ἕκτορα· καὶ νύ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

Πῇ

Celeriter volantes, aureis jubis comantes:
Aurum autem ipſe induit circa corpus: & accepit ſcuticam
Auream, ſcite factam, ſuumque aſcendit currum.
Scutica autem percuſſit ut inirent curſum: iique non inviti vola-
In medio inter terramque & cœlum ſtellatum. (bant
Idam autem venit fontibus irriguam, matrem ferarum,
Ad Gargarum, ubi ei ager ſacer araque odorata:
Ibi equos ſtitit pater hominumque deumque,
Solutos curru, caliginemque multam circumfudit.
Ipſe autem in verticibus ſedit gloria exultans,
Inſpiciens Troumque urbem & naves Achivorum.
Jentaculum autem ſumpſerunt comantes Achivi
Raptim per tentoria, & ſtatim poſt id armabantur.
Trojani vero ex altera parte per urbem armabantur
Pauciores: parati tamen animo etiam ſic pugna contendere
Neceſſitate dura, proque liberis & pro uxoribus.
Omnes autem aperiebantur portæ, & foras ruebant copiæ,
Peditesque equitesque: multuſque tumultus coortus eſt.
Hi autem cum jam in locum unum congredientes convenerant,
Commiſerunt ſcuta umaque haſtas, & viros
Æreis thoracibus indutos: clypei vero umbonibus muniti
Appropinquabant invicem: multuſque tumultus eſt coortus:
Tum vero ſimul ejulatus & jactantia erat virorum,
Perdentiumque & pereuntium: fluebatque ſanguine terra.
Quamdiu quidem tempus matutinum erat & creſcebat ſacra dies,
Tamdiu valde utroſque tela attingebant, cadebatque populus:
Quum vero ſol medium cœlum conſcendiſſet,
Tum aureas pater attollit lances:
Impoſuitque duo fata longum ſomnum adferentis mortis,
Troumque equitum, & Achivorum ære loricatorum:
Suſtinuit a. medias prehenſas, & inclinata eſt fatalis dies Achi-
Achivorum quidem fata in terra alma (vorum.
Conſidebant, Troum vero, ad cœlum latum ſublata erant.
Ipſe autem ex Ida magnum tonabat, & ardens
Miſit fulgur in exercitum Achivorum: illi conſpicati
Obſtupuerunt, & omnes pallidus timor cepit.
Tum vero nec Idomeneus auſus eſt manere, nec Agamemnon,
Neque duo Ajaces manſerunt, famuli Martis:
Neſtor ſolus manſit Gerenius, cuſtos Achivorum,
Minime volens, ſed equus debilitatus erat quem percuſſerat ſa-
Nobilis Alexander, Helenæ vir pulchræ comas, (gitta
Summo in vertice, ubi primi crines equorum
Cranio innaſcuntur, qui maxime lethalis eſt *locus*.
Dolore correptus a. erigebat ſe in pedes, telum e. in cerebrum
Et conturbabat equos, volutans ſe circa canthos: (penetraverat:
Dum ſenex equi lora abſcindebat
Gladio inſurgens, interim Hectoris veloces equi
Venerunt per turbam inſequentium, audacem aurigam ferentes
Hectorem: atque tum ſenex vitam perdidiſſet
Niſi illico animadvertiſſet pugna ſtrenuus Diomedes,
Horrendum autem clamavit, excitans Ulyſſem,
Nobiliſſime Laertiade prudentiſſime Ulyſſes,

Πῆ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὡς, ἐν ὁμίλῳ;
Μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ·
Ἀλλὰ μέν' ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τυδείδης δ' αὐτὸς περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
Στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηλῃϊάδαο γέροντος,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει·
Ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι·
Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι
Οἷοι Τρῳὶοι ἵπποι, ἐπισταμένοι πεδίοιο
Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
Οὕς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην μήστωρα φόβοιο.
Τούτω μὲν θεράποντε κομείτων· τώδε δὲ νῶϊ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰδύνομεν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην
Ἰφθιμος Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ·
Τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην.
Νέστωρ δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα·
Μάστιξεν δ' ἵππους, τάχα δ' Ἕκτορες ἄγχι γένοντο·
Τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
Καὶ τοῦ μέν ρ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἡνιόχον θεράποντα
Τὸν ἰὸν ὑπερθύμου Θηβαίου Ἠνιοπῆα,
Ἵππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
Ἧριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἶνον ἄχος πύκασε Φρένας ἡνιόχοιο·
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἴασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Κεῖσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασὺν, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἵππω δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
Ἰφιτίδην Ἀρχεπτόλεμον θρασὺν, ὃν ῥα τὸς ἵππων
Ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν.
Ἔνθά κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο·
Καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον ἠΰτε ἄρνες,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνὸν,
Καδδὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἧκε χαμᾶζε,
Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θεείου καιομένοιο·
Τὼ δ' ἵππω δείσαντε κατεπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν.
Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φίγεν ἡνία σιγαλόεντα·
Δεῖσε δ' ὅγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπε,
Τυδείδη, ἄγε δ' αὖτε φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἦ οὐ γινώσκεις ὅτι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπεται κλκή;
Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει·
Σήμερον, ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσι,
Δώσει· ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
Οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος, ἐπεὶ πολὺ φέρτατός ἐστι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,

Ναὶ

Quo fugis tergis obverſis velut ignavus, in turba?
Nequis tibi fugienti tergo haſtam infigat:
Quin mane ut a ſene propellamus trucem virum.
Sic dixit. at non exaudivit patiens nobilis Ulyſſes,
Verum raptim præteriit cavas ad naves Achivorum.
Tydides autem ſolus licet anteſignanis mixtus eſt:
Stetitque ante equos Neleidæ ſenis,
Et ipſum edita voce verbis volucribus allocutus eſt,
O ſenex, certe valde jam te juvenes premunt bellatores:
Tua autem vis ſoluta eſt, graviſque te ſenecta perſequitur:
Debilis autem tibi famulus, ſegneſque tibi equi:
Quare age meos currus aſcende, ut videas
Quales Troii equi, periti per campum
Rapide valde huc & illuc inſequi & fugere,
Quos nuper ab Ænea cepi artifice fugandi *hoſtes*.
Hos quidem *tuos* famuli curent: hos vero nos
Trojanos in equites dirigamus, ut & Hector
Sciat an & mea haſta inſaniat in manibus.
Sic dixit: neque non obſecutus eſt Gerenius eques Neſtor.
Neſtoreos quidem poſtea equos famuli curabant
Fortes Sthenelusque & Eurymedon virtutis amans:
Hi autem ambo Diomedis currus aſcenderunt.
Neſtor autem in manus ſumpſit habenas miro artificio factas:
Percuſſitque ſcutica equos, celeriter autem Hectorem prope
Hunc autem recta irruentem telo petiit Tydei filius: (fuerunt:
Et ab hoc equidem aberravit: ſed aurigam famulum
Filium magnanimi Thebæi Eniopeum,
Equorum habenas tenentem, percuſſit pectus juxta mammam:
Decidit autem de curribus, & retroceſſerunt ejus equi
Veloces: hujus autem ibi ſoluta eſt anima que roburque.
Hectoris autem gravis dolor operuit animum propter aurigam:
Hunc quidem deinde ſivit, tametſi dolens ſodalis *gratia*,
Jacere: aurigam vero quærebat audacem, neque ſane diu
Equi indigebant rectore: ſtatim enim invenit
Iphitidem Archeptolemum audacem, quem tunc equos
Veloces aſcendere fecit, deditque ei habenas in manus.
Tum vero ingens clades fuiſſet, & exitialia facinora edita fuiſ-
Et concluſi fuiſſent ut in ſtabulo *Trojani* in Ilium ceu agni, (ſent:
Niſi cito animadvertiſſet pater hominumque deumque,
Tonans autem graviter, emiſit candens fulmen,
Et ante equos Diomedis dejecit in terram,
Terribilis autem flamma exorta eſt ſulphuris ardentis:
Et equi territi corruerunt præ metu ſub curribus.
Neſtoriſque e manibus fugerunt habenæ miro artificio factæ:
Timuit autem ille animo, Diomédeinque allocutus eſt,
Tydide, age jam in fugam dirige ſolidos ungulis equos.
An non ſentis quod a Jove non ſequitur victoria?
Nunc enim huic Saturnius Jupiter gloriam præbet
Hodie, poſtea rurſus etiam nobis, ſi voluerit,
Dabit: homo enim nequaquam Jovis mentem impedierit,
Ne quidem fortiſſimus, quoniam longe potentiſſimus eſt.
Huic reſpondit deinde pugna ſtrenuus Diomedes,

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει.
Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἔνι Τρώεσσ' ἀγορεύων,
Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας
Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ὤμοι Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος οἷον ἔειπες.
Εἰ μὲν γάρ σ' Ἕκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
Καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀσπιστάων,
Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας.
Ὣς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
Αὖθις ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα ςονδεντα χέοντο.
Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Τυδείδη, περὶ μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι
Ἕδρῃ τε κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι·
Νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς δ' ἄρ' ἀντετέτυξο.
Ἔβρε κακὴ γλήνη· ἐπεὶ οὐκ εἴξαντος ἐμεῖο
Πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι, οὐδὲ γυναῖκας
Ἄξεις ἐν νήεσσι, πάρος τοι δαίμονα δώσω.
Ὣς Φάτο. Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἵππους τε ςρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσαθαι.
Τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Τρὶς δ' ἄρ' ἐπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,
Σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἐτεραλκέα νίκην.
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἄϋσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἄνέρες ἕςὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Γινώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
Νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα.
Νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο
Ἀβλῆχρ', οὐδενόσωρα, τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει·
Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτὴν.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαι,
Μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω,
Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτοὺς
Ἀγχιάλους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους περὶ καπνῷ.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε,
Ξάνθε τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε,
Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος
Τ' μῖν πὰρ πρατέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,
Ἠ' ἐμοὶ, ὅσπερ οἱ βαλερὸς πόσις εὔχομαι εἶναι.
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, ὄφρα λάβωμεν
Ἀσπίδα Νεςορέην τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,
Πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
Αὐτὰρ ἀπ' ὤμοιϊν Διομήδεος ἱπποδάμοιο,
Δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιςος κάμε τεύχων.
Εἰ τεύτω κε λάβοιμεν, ἐλαπρίμην κε Ἀχαιοὺς
Αὐτονυχεὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκειάων.

Ὡς

Profecto hæc omnia ſenex recte dixiſti :
Sed ille gravis dolor cor & animum inceſſit.
Hector enim aliquando dicet, inter Trojanos orans,
Tydides a me fugatus ſe recepit ad naves :
Sic aliquando gloriabitur : tunc mihi dehiſcat latum terra.
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Hei mihi Tydei fili bellicoſi quod ita dixiſti.
Etſi enim te Hector ignavum & imbellem dixerit,
Tamen non credent Trojani & Dardanidæ,
Et Trojanorum uxores magnanimorum ſcutatorum,
Quarum in pulveres dejeciſti juvenes maritos.
Sic locutus in fugam vertit ſolidos ungulis equos
Retro in turbam fugientium : in *eos* autem Trojanique & Hector
Cum clamore ingenti tela triſtia fundebant.
Super eum vero altum clamavit ingens galeatus Hector,
Tydide, præ ceteris quidem te honorabant Danai pernices (equites
Sedilique carnibuſque, & crebrioribus poculis :
At nunc te ignominia afficient : mulieris enim ſimiles es :
Abi in malam rem timida puella : at non cedente me
Turres noſtras conſcendes, neque mulieres
Abducesin navibus, prius te morti dabo.
Sic dixit. Tydides autem bifariam anxie cogitavit,
Equoſque convertere, & contra pugnare.
Ter quidem cogitavit mente & animo :
Ter vero ab Idæis montibus intonuit providus Jupiter,
Signum dans Trojanis, pugnæ alternantem victoriam.
Hector autem Trojanos hortabatur, alte vociferans,
Trojani, & Lycii, & Dardani cominus pugnantes,
Viri eſtote amici, ac mementote impetuoſæ fortitudinis.
Sentio autem quod mihi lubens annuit Saturnius
Victoriam & magnam gloriam, at Danais exitium.
Stulti, qui hos muros ſtruxerunt
Infirmos, contemnendos, qui non robur meum arcebunt:
Equi vero facile foſſam tranſilient quam foderunt.
Verum quando jam naves ad cavas pervenero,
Memoria aliqua tum ignis ardentis eſto,
Ut igne naves incendam, interficiamque & ipſos
Argivos apud naves, attonitos in fumo.
Sic fatus, equos adhortatus eſt, dixitque,
Xantheque, & tu Podarge, & Æthon, Lampeque generoſe,
Nunc mihi alimentorum præmia rependite, quæ permulta
Andromache filia magnanimi Eetionis
Vobis prioribus ſuave triticum appoſuit,
Vino etiam immiſto ad bibendum quandocunque animus juberet,
Quam mihi, qui ei juvenis maritus feror eſſe.
Verum inſequimini & feſtinate, ut capiamus
Clypeum Neſtoreum cujus nunc fama ad cœlum pervenit,
Totum aureum eſſe, manubriumque & ipſum :
At ab humeris Diomedis equitis,
Affabre factum thoracem, quem Vulcanus elaboravit fabricans.
Si hæc ceperimus, ſperaverim *me* Achivos
Hac ipſa nocte naves conſcenſuros veloces.

Sic

Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη·
Εἵσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον·
Καί ῥα Ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα,
Ὤπατοι Ἐννοσίγαι, εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοί περ
Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
Οἵ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
Πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην.
Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοὶ
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἷος ἐν Ἴδῃ.
Τὴν δὲ μέγ' ἐχθήσας προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων·
Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι
Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτατός ἐσιν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε,
Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
Εἰλομένων, εἴλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκε.
Καὶ νύ κεν ἔπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐΐσας
Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
Αὐτῷ ποιπνύσαντι, θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιούς.
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ.
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
Ἣ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
Ἣ μὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
Ἣ δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατοι νῆας ἐΐσας
Εἶρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·
Ἧῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς,
Αἰδὼς Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἄγητοί·
Πῆ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φαμὲν εἶναι ἄριστοι,
Αὔ ποτ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε,
Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο;
Τρώων ἀνδ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ· νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν
Ἕκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἄλλην ὑπερμενέων βασιλήων
Τῇ δ' ἄτῃ ἄασας, καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
Οὐ μὲν δή ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμὸν
Νηῒ πολυκληῖδι παρελθέμεν ἐνθάδε ἕρδων.
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν ἀμὸν καὶ μηρί' ἔκηα,
Ἱέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
Ἀλλὰ Ζεῦ τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
Αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἁλύξαι,
Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἕα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς φάτο. τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα.
Νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,
Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
Πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρόν,

Ἔνθα

Sic dixit glorians: indignata autem est veneranda Juno;
Et commota est in solio, tremefecitque magnum Olympum:
Et Neptunum magnum deum coram allocuta est,
Eheu Neptune, late potens, ne tibi quidem
Pereuntium Danaorum misereſcit in præcordiis animus?
Hi autem tibi Helicenque & Ægas dona ferunt
Multaque & elegantia: tu vero ipsis cupias victoriam.
Nam si velimus, quotquot Danais fautores
Trojanos repellere, & coercere late sonantem Jovem,
Illic sane tunc tristaretur sedens solus in Ida.
Hanc valde indignatus allocutus est rex Neptunus,
Juno verbis audax, qualem hunc sermonem dixisti?
Non ego velim cum Jove Saturnio pugnare
Nos alios, quoniam longe potentissimus est.
Sic hi quidem talia inter se invicem loquebantur:
Illorum a. quantum a nav. munitionis fossa complectebatur a cæ-
Repletum erat pariter equisque & viris scutatis (teris divisum,
Coactis in angustum, cogebat vero veloci par Marti
Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit.
Et quidem concremasset igne ardenti naves æquales,
Nisi in præcordiis posuisset Agamemnoni veneranda Juno,
Eo occupato ocyus incitare Achivos.
Perrexit autem ire ad tentoriaque & naves Achivorum,
Purpuream magnam pallam tenens manu robusta.
Stetitque in Ulyssis ingenti navi nigra,
Quæ in medio erat, ut vox exaudiri posset in utramque partem,
Et ad Ajacis tentorium Telamonii,
Et ad Achillis, qui extremi naves æquales
Subduxerant, virtute freti & robore manuum:
Vociferatus autem est alta voce, Danaos inclamans,
Proh pudor Argivi, turpia probra, forma *tantum* admirabiles:
Quo abierunt gloriationes, cum profitebamur nos esse fortissimos,
Quas olim in Lemno vana jactantes dicebatis,
Comedentes carnes multas boum cornutorum,
Bibentes crateras coronatos vino?
Trojanorum adversus centumque ducentosque quemque *vestrum*
Restiturum in pugna: nunc autem ne uni quidem æquales sumus
Hectori, qui mox naves incendet igne ardenti.
Jupiter pater, anne ullum præpotentium regum
Tali clade afflixisti, & eum magna gloria privasti?
Et tamen nego unquam tuum perpulchrum altare (venirem.
Nave multis transtris instructa præteriisse quum huc malo fato
Sed in omnibus boum adipem & femora combussi,
Cupiens Trojam benemunitam excindere.
At Jupiter hoc saltem mihi perfice votum:
Nos ipsos saltem permitte effugere & evadere,
Neque sic a Trojanis sinas interimi Achivos.
Sic dixit. hujus autem pater misertus est lacrymantis.
Et annuit ei exercitum salvum fore, neque periturum.
Et statim aquilam misit certissimum augurium facientem ex vo-
Hinnulum tenentem unguibus, sobolem cervæ velocis: (lucribus,
Juxta autem Jovis altare perpulchrum dejecit hinnulum,

Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη·
Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν ὄλυμπον·
Καί ῥα Ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ἤυδα,
Ὦ πόποι Ἐννοσίγαι', εὐρυσθενὲς, οὐδέ νυ σοί περ
Ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
Πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην.
Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοὶ
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν',
Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἴδῃ.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
Ἥρη ἁπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διῒ Κρονίωνι μάχεσθαι
Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτατός ἐςιν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε,
Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιςάων
Εἱλομένων, εἵλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκε.
Καὶ νύ κεν ἔπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐΐσας
Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
Αὐτῷ ποιπνύσαντι, θοῶς ὀτρῦναι Ἀχαιούς.
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ.
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
Ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
Ἡ μὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
Ἡ δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατοι νῆας ἐΐσας
Εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὼς,
Αἰδὼς Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί·
Πῇ ἔβαν εὐχωλαὶ, ὅτε δὴ φαμὲν εἶναι ἄριςοι,
Ἃς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε,
Ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραιράων,
Πίνοντες κρητῆρας ἐπιςεφέας οἴνοιο;
Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαςος
Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ· νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν
Ἕκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων
Τῇ δ' ἄτῃ ἄασας, καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
Οὐ μὲν δή ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμὸν
Νηῒ πολυκληΐδι παρελθέμεν ἐνθάδε ἔῤῥων.
Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρί' ἔκῃα,
Ἱέμενος Τροίην ἐυτείχεον ἐξαλαπάξαι.
Ἀλλὰ Ζεῦ τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
Αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς φάτο. τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα.
Νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,
Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
Πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρὸν,

Ἔνθα

Sic dixit glorians: indignata autem est veneranda Juno;
Et commota est in solio, tremefecitque magnum Olympum:
Et Neptunum magnum deum coram allocuta est,
Eheu Neptune, late potens, ne tibi quidem
Pereuntium Danaorum misereſcit in præcordiis animus?
Hi autem tibi Helicenque & Ægas dona ferunt
Multaque & elegantia: tu vero ipsis cupias victoriam.
Nam si velimus, quotquot Danais sautores
Trojanos repellere, & coercere late sonantem Jovem,
Illic sane tunc tristaretur sedens solus in Ida.
Hanc valde indignatus allocutus est rex Neptunus,
Juno verbis audax, qualem hunc sermonem dixisti?
Non ego velim cum Jove Saturnio pugnare
Nos alios, quoniam longe potentissimus est.
Sic hi quidem talia inter se invicem loquebantur:
Illorum a. quantum a nav. munitionis fossa complectebatur a cæ-
Repletum erat pariter equisque & viris scutatis (teris divisum,
Coactis in angustum, cogebat vero veloci par Marti
Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit.
Et quidem concremasset igne ardenti naves æquales,
Nisi in præcordiis posuisset Agamemnoni veneranda Juno,
Eo occupato ocyus incitare Achivos.
Perrexit autem ire ad tentoriaque & naves Achivorum,
Purpuream magnam pallam tenens manu robusta.
Stetitque in Ulyssis ingenti navi nigra,
Quæ in medio erat, ut vox exaudiri posset in utramque partem,
Et ad Ajacis tentorium Telamonii,
Et ad Achillis, qui extremi naves æquales
Subduxerant, virtute freti & robore manuum:
Vociferatus autem est alta voce, Danaos inclamans,
Proh pudor Argivi, turpia probra, forma *tantum* admirabiles:
Quo abierunt gloriationes, cum profitebamur nos esse fortissimos,
Quas olim in Lemno vana jactantes dicebatis,
Comedentes carnes multas boum cornutorum,
Bibentes crateras coronatos vino?
Trojanorum adversus centumque ducentosque quemque *vestrum*
Restiturum in pugna: nunc autem ne uni quidem æquales sumus
Hectori, qui mox naves incendet igne ardenti.
Jupiter pater, anne ullum præpotentium regum
Tali clade afflixisti, & eum magna gloria privasti?
Et tamen nego unquam tuum perpulchrum altare (venirem.
Nave multis transtris instructa præteriisse quum huc malo fato
Sed in omnibus boum adipem & femora combussi,
Cupiens Trojam benemunitam excindere.
At Jupiter hoc saltem mihi perfice votum:
Nos ipsos saltem permitte effugere & evadere,
Neque sic a Trojanis sinas interimi Achivos.
Sic dixit. hujus autem pater misertus est lacrymantis.
Et annuit ei exercitum salvum fore, neque periturum.
Et statim aquilam misit certissimum augurium facientem ex vo-
Hinnulum tenentem unguibus, sobolem cervæ velocis: (lucribus,
Juxta autem Jovis altare perpulchrum dejecit hinnulum,

Ἔνθα Πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.
Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι βόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν πολλῶν περ ἐόντων
Εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
Τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἕλεν ἀνδρα κορυσὴν
Φραδμονίδην Ἀγέλαον· ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους,
Τῷ δὲ μετασρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν,
Ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στῆθεσφιν ἔλασσεν.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Τὸν δὲ μέτ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
Τοῖσι δ' ἔπ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν·
Τοῖσι δ' ἔπ' Ἰδομενεὺς, καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
Τοῖσι δ' ἔπ' Εὐρύπυλος Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς·
Τεῦκρος δ' εἰνατος ἦλθε παλίντονα τόξα τιταίνων·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος, αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' ὀϊστεύσας ἐν ὁμίλῳ
Βεβλήκει, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν,
Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, παΐς ὡς ὑπὸ μητέρα δύσκεν
Εἰς Αἴαντ'· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ.
Ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἕλε Τεῦκρος ἀμύμων;
Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὄρμενον, ἠδ' Ὀφελέστην,
Δαίτορά τε, Χρόμιόν τε, καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα, καὶ Μελάνιππον,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
Στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
Τεῦκρε φίλη κεφαλὴ, Τελαμώνιε κοίρανε λαῶν,
Βάλλ' οὕτως, αἴκεν τι Φόως Δαναοῖσι γένηαι,
Πατρί τε σῷ Τελαμῶνι, ὃς ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
Καί σε νόθον περ ἐόντα κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα ἔϋκλείης ἐπίβησον.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Αἴκέν μοι δώῃ Ζεὺς αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Πρώτῳ τοί μετ' ἐμὲ πρεσβηΐῳ ἐν χερὶ θήσω,
Ἢ τρίποδ', ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὀχεσφιν,
Ἠὲ γυναῖχ' ἥ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων,
Ἀτρεΐδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
Ὀτρύνεις; οὐ μέν τοι ὅσῃ δύναμίς γε πάρεσι,
Παύομαι, ἀλλ' ἐξ οὗ ποτὶ Ἴλιον ὡσάμεθ' αὐτούς,
Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω·
Ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστοὺς,
Πάντες δ' ἐν χροΐ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.
Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός·

Καὶ

Ubi Panomphæo Jovi ſacrificabant Achivi.
At hi poſtquam viderunt quod a Jove veniſſet ales,
Alacrius in Trojanos erumpebant, recordabanturque pugnæ.
Tum nemo ex Danais licet multi
Gloriatus eſt Tydidem ante agitaſſe veloces equos,
Extraque foſſam egiſſe, & contra pugnaſſe:
Sed longe primus Trojanorum interemit virum armatum
Phradmonidem Agelaum: is quidem in fugam verterat equos,
Illi autem converſo, dorſo haſtam infixit,
Humeros inter, perque pectora egit.
Decidit autem de curribus, ſonitumque dederunt arma ſuper ipſum.
Hunc autem poſt Atridæ, Agamemnon & Menelaus;
Et poſt hos Ajaces impetuoſam induti fortitudinem:
Hos autem poſt Idomeneus, & armiger Idomenei
Merione, par Marti homicidæ:
Et poſt hos Eurypylus Euæmonis præclarus filius.
Teucer autem nonus venit renitentes arcus tendens:
Stetitque ſub Ajacis ſcuto Telamonii.
Tunc Ajax quidem ante eum tenebat ſcutum, ille vero heros
Circumſpiciens, poſteaquam aliquem jaculatus in turba
Vulneraverat, ille quidem ibi delapſus animam amittebat,
Ipſe vero retro ſe recipiens, puer tanquam ad matrem ſubmitte-bat ſe
Ad Ajacem: ille vero eum ſcuto tegebat ſplendido.
Tum quem primum Trojanorum interfecit Teucer eximius?
Orſilochum quidem primum, & Ormenum, & Opheleſtem,
Dætoraque, Chromiumque, & deo parem Lycophontem,
Et Polyæmonidem Hamopaonem, & Melanippum,
Omnes alium ſuper alium dejecit in terram almam.
Eumque conſpicatus lætatus eſt rex virorum Agamemnon,
Arcu e forti Trojanorum perdentem phalangas:
Stetit autem ad eum profectus, & ipſum allocutus eſt,
Teucer carum caput, Telamonie princeps populorum,
Jaculare ſic, ſi forte quid lumen Danais fias,
Patrique tuo Telamoni, qui educavit parvulum,
Et te ſpurium licet ſtudioſe aluit ſua in domo:
Hunc etiamſi procul abſit ad gloriam evehe.
Tibi autem ego edico, ut & perfectum erit,
Si mihi dederit Jupiter ægidem ferens & Minerva
Ilii everterе bene ædificatam urbem,
Primo tibi poſt me præmium honorarium in manu ponam,
Vel tripodem, vel duos equos cum ipſis curribus,
Vel mulierem quæ tecum eundem lectum aſcendat.
Hunc reſpondens allocutus eſt Teucer eximius,
Atride illuſtriſſime, cur me properantem & ipſum
Incitas? neque enim quantum in me eſt,
Ceſſo, ſed ex quo Ilium verſus repulimus ipſos,
Ex eo jam ſagittis exceptos viros interficio:
Octo jam emiſi longos hamos habentes ſagittas,
Omnes autem in corpore fixæ ſunt bellicoſorum juvenum:
At hunc nequeo percutere canem rabidum.
Dixit, & aliam ſagittam a nervo miſit
Hectorem contra, percutere autem ipſum cupiebat animus:

Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα
Τὸν ἐῦν Πριάμοιο κατὰ ςῆθος βάλεν ἰῷ·
(Τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυομένη τέκε μήτηρ,
Καλὴ Καςιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῇσι·)
Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπῳ
Καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν·
Ὡς ἑτέρως' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ἐϊξὸν ἀπὸ νευρῇφιν ἴαλλεν
Ἕκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.
Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
Ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον θρασὺν Ἕκτορος ἡνιοχῆα
Ἰφέμενον πόλεμόνδε βάλε ςῆθος πρὰς μαζόν·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔλασε καὶ ἀχνύμενος περ ἑταίρου·
Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγὺς ἐόντα
Ἵππων ἡνί' ἑλεῖν. ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας·
Αὐτὰρ ὁ δ' ἰθὺς ἔκ δίφροιο χαμαὶ βόρε παμφανόωντος,
Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί.
Βῆ δ' ἰθὺς Τεύκροιο, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἄνωγεν·
Ἤτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ἰόν,
Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ. τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἕκτωρ
Αὖ ἰρύοντα παρ' ὦμον, ὅθι κληῖς ἀποέργει
Αὐχένα τε ςῆθός τε, μάλιςα δὲ καίριόν ἐςι·
Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι.
Ῥῆξε δέ οἱ νευρήν· νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ·
Στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
Ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἑρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιςεὺς Ἐχίοιο πάϊς καὶ δῖος Ἀλάξων,
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα ςενάχοντα.
Αὖψ δ' αὖτις Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὦρσεν.
Οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὦσαν Ἀχαιούς.
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένεϊ βλεμεαίνων.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος
Ἅπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς,
Ἰσχία τε γλουτούς τε ἑλισσόμενόν τε δοκεύει·
Ὡς Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίςατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δίά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν,
Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαςος.
Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριςρώφα καλλίτριχας ἵππους,
Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος.
Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέηςε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὤ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑςάτιόν περ;

Οἵ κεν

Et ab eo quidem aberravit: sed eximium Gorgythionem
Filium fortem Priami percussit ad pectus sagitta:
(Quem ab Æsyma compressa peperit mater,
Pulchra Castianira, corpore similis deabus:)
Papaver autem veluti in alteram partem caput inflexit, quod in (horto
Fructu gravatum humoreque verno:
Sic in alteram partem inclinavit caput casside gravatum.
Teucer vero aliam sagitttam a nervo misit
Hectorem contra, percutere autem ipsum cupiebat animus.
Sed etiam tunc aberravit: avertit enim Apollo:
Sed Archeptolemum audacem Hectoris aurigam
Ruentem ad pugnam percussit in pectore juxta mammam:
Decidit autem de curribus, retrocesseruntque ejus equi
Veloces: hujus vero ibi soluta est animaque roburque.
Hectoris autem gravis dolor contexit mentem ob aurigam.
Hunc tamen postea reliquit tristis licet sodalis gratia;
Cebrionem autem jussit fratrem qui prope aderat
Equorum habenas capere. qui non immorigerus fuit ut audivit:
Ipse autem de curru humi desiliit collucenti,
Horribiliter vociferans: & saxum prehendit manu.
Perrexitque recta in Teucrum, ac ferire ipsum animus jubebat:
Ille quidem pharetra exemerat amaram sagittam,
Posueratque ad nervum. illum vero galeatus Hector
Retro ducentem *nervum* ad humerum, ubi jugulum dirimit
Cervicem pectusque, maxime autem lethalis locus est:
Ea parte in se ardentem percussit lapide aspero.
Rupitque ei nervum: obtorpuit autem manus ad junctura:
Constitítque in genua lapsus, arcus vero ejus excidit de manu.
Ajax autem non neglexit fratrem collapsum,
Sed accurrens protexit, & ei scutum prætendit.
Hunc quidem postea subeuntes duo chari socii,
Mecisteus Echii filius & nobilis Alastor,
Naves ad cavas portarunt graviter gementem.
Rursus autem Trojanis Olympius animos excitavit,
Qui recta ad fossam profundam repulerunt Achivos.
Hector autem inter primos ibat, fortitudine oculos circumferens.
Ut vero cum aliquis canis aprum sylvestrem vel leonem
Attingit a tergo, pedibus velocibus fretus,
Coxasque clunesque convertentemque *se* observat;
Sic Hector persequebatur comantes Achivos,
Semper occidens postremum *quemque*: hi vero fugiebant.
Sed postquam perque vallos & fossam transierant
Fugientes, multique domiti erant Trojanorum sub manibus,
Hi quidem jam apud naves continebantur manentes,
Invicemque hortantes, & omnibus diis
Manibus sublatis, alta voce precabantur unusquisque.
Hector vero undique circumagebat pulchras jubas habentes equos,
Gorgonis oculos habens & hominum perniciei Martis.
Hos autem conspicata, miserta est dea candida ulnis Juno,
Statimque Minervam verbis volucribus allocuta est,
Eheu ægidem tenentis Jovis filia, non jam nos
Pereuntes Danaos curabimus extremo saltem in eorum casu?

Qui

Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
Ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ· ὁ δὲ μαίνετ' οὐκέτ' ἀνεκτῶς
Ἕκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ἀλέσειε,
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
Ἀλλὰ πατὴρ δύμῑς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι,
Σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρὸς ἐμῶν μενεάων ἀπερωεύς.
Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
Ἦτοι ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεύς
Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδη' ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
Εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν
Ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα σῠγεροῦ Ἀΐδαο,
Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν σῠγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς,
Ἣ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον·
Ἔσαι μὰν ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ἔφρα ἴδωμαι,
Εἰ νῶϊ Πριάμοιο παΐς κορυθαίολος Ἕκτωρ
Γηθήσει, προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας·
Ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Ἡ μὲν ἔπειτα χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο·
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδει,
Ποικίλον, ὅν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν.
Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο, λάζετο δ' ἔγχος
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
Ἡρώων, τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
Ἥρη δὴ μάστιγι ἰοῦσ ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους.
Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,
Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, οὔλυμπός τε,
Ἢ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.
Τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χώσατ' ἄρ' αἰνῶς·
Ἶριν δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἔντην
Ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτολεμόνδε.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους·
Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατά θ' ἅρματα ἄξω·
Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
Ἕλκε' ἀπαλιήσεσθον ἃ κεν μάρπτῃσι κεραυνός·

Ὄφρ'

Qui jam malo fato expleto pereunt
Viri unius impetu : ille autem furit non amplius tolerabiliter
Hector Priamides, & jam mala multa fecit.
Hanc vicissim allocuta est dea cæsiis oculis Minerva,
Et omnino hic quidem fortitudinem animamque perdidisset,
Manibus Argivorum confectus in patria terra :
Sed pater ille meus mente furit non sana,
Durus, semper iniquus mei animi impetus impediens.
Nec quicquam horum recordatur, quod ei sæpissime filium
Pressum servavi Eurysthei laboribus.
Certe is quidem flebat ad cœlum : sed me Jupiter
Huic auxiliaturam de cœlo demisit.
At si ego hæc sciviſſem mente prudenti,
Cum eum ad orcum validas portas habentem misit
Ex Erebo ducturum canem horrendi Plutonis,
Non utique effugisset Stygis aquæ profunda fluenta.
Nunc autem me quidem odit, Thetidis vero perfecit consilia,
Quæ ei genua osculata est, & prehendit manu barbam,
Supplicans ut honoraret Achillem urbium eversorem :
Erit tamen cum iterum dilectam Minervam dicet.
Quin tu quidem nunc nobis appara solidos ungulis equos,
Dum ego ingressa Jovis domum ægidem tenentis,
Armis ad bellum instruar, ut videam,
An nobis Priami filius galeatus Hector
Lætabitur; apparentibus per belli ordines:
Certe aliquis & Trojanorum saturabit canes & alites
Pinguedine & carnibus, stratus ad naves Achivorum.
Sic dixit. nec non obsecuta est dea candida ulnas Juno.
Hæc quidem huc illuc currens aureis comatos vinclis frontem
Juno, veneranda dea, filia magni Saturni : (ornabat equos
Sed Minerva filia Jovis ægidem tenentis,
Peplum quidem laxatum defluere sivit pulchrum patris in pavi-
Varium, quod ipsa fecerat & elaborarat manibus. (mento
Illa vero loricam induta Jovis nubes cogentis,
Armis ad bellum armabatur lachrymosum.
In currus autem fulgidos pedibus ascendit, sumpsitque hastam
Gravem, magnam, validam, qua domat ordines virorum
Heroum, quibuscunque iratcitur præpotenti patre nata.
Juno autem scutica velociter urgebat equos.
Sponte autem sua portæ crepuerunt cœli, quas custodiebant Ho-
Quibus commissum est magnum cœlum, olympusque, (ræ,
Ut & aperiant densam nubem, & claudant.
Hac *via* per eas stimulo parentes dirigebant equos.
Jupiter autem pater ab Ida ut vidit, iratus est graviter :
Et Irim excitavit aureas alas habentem nunciaturam,
Vade age Iri velox, retro verte, neque sine adversus me
Venire = non enim commode congrediemur in prælium.
Sic enim edico, quod & perfectum erit,
Claudos reddam quidem ipsis sub curribus veloces equos:
Ipsas autem de curru dejiciam, & currus confringam :
Nec decem vertentibus annis (men:
Vulnera perfecte sanari poterunt quæ deprehensus impresserit ful-

Ut

Ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ, τι νοήσω.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Πρώτῃσι δὲ πύλῃσι πολυπτύχου οὐλύμποιο
Ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον.
Πῇ μέμακτον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
Οὔκ ἐάα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
Ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ,
Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατά θ' ἅρματα ἄξειν·
Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
Ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον ἃ κεν μάρπτῃσι κεραυνὸς·
Ὄφρ' εἰδῇς Γλαυκῶπι ὅτ' ἂν σῷ πατρὶ μάχηαι.
Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
Αἰεὶ γὰρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ, τι νοήσῃ.
Ἀλλὰ σύ γ' αἰνοτάτῃ κίον ἄδδεις, εἰ ἐτεὸν γε
Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀείραι.
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὤ πόποι αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
Νῶϊν ἔτ' Διὸς ἄντα βροτῶν ἕνεκεν πολεμίζειν.
Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
Ὅς κε τύχῃ· κεῖνος δὲ τὰ ἄ Φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω ὡς ἐπιεικές.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
Τῇσιν δ' Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
Καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν·
Ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
Αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδηθεν ἐΰτροχον ἅρμα καὶ ἵππους
Οὐλυμπόνδ' ἐδίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο δώκους.
Τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἅρματα δ' ἀμβώμοισι τίθει, κυτὰ λῖτα πετάσας·
Αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἕζετο, τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος.
Αἳ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
Ἧσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε,
Τίφθ' οὕτω τετίησθον Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
Οὐ μέν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔχεσθε.
Πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
Οὐκ ἂν μὲ τρέψειαν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ.
Σφῶϊν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα
Πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ,
Ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν.
Ὣς ἔφαθ'· αἳ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Πλη-

Ut sciat Minerva quando cum suo patre pugnaverit.
Junoni autem non tantum succenseo, neque irascor:
Semper enim mihi consuevit interrumpere, quicquid cogitaro.
Sic dixit. Festinabat autem Iris cursu procellas æquans nunciatura:
Descenditque de Idæis montibus *ut iret* ad magnum olympum.
Et primis portis multas convalles habentis olympi
Occurrens detinuit: Jovisque ipsis exposuit sermonem,
Quo tenditis? cur vobis in præcordiis furit cor?
Non sinit Saturnius auxilium ferre Argivis.
Sic enim minatus est Saturni filius, siquidem perficiet,
Claudos redditurum quidem vobis sub curribus veloces equos,
Vos ipsas autem de curru dejecturum, & currus confracturum:
Neque decem vertentibus annis (men:
Vulnera perfecte sanari poterunt quæ deprehensis impresserit ful-
Ut scias Minerva quando cum tuo patre pugnaveris.
Junoni autem non tantum succenset, neque irascitur:
Semper enim ei solet infringere quicquid in animum induxerit.
Sed tu teterrima canis inverecunda, si revera
Audebis Jovem contra ingentem hastam attollere.
Hæc quidem sic locuta abiit pedes velox Iris:
Sed Minervam Juno allocuta est,
Eheu ægidem tenentis Jovis filia; non amplius ego
Nobis permitto Jovem contra mortalium caussa pugnare.
Quorum alius quidem intereat, alius autem vivat,
Ut cuique sors fuerit: ille vero ea quæ volens animo,
Trojanisque & Danais adjudicet ut æquum.
Sic fata, retro vertit solidos ungulis equos.
Et his Horæ quidem solverunt pulchros jubis equos:
Et hos alligarunt ad ambrosia præsepia:
Currus autem inclinarunt ad parietes collucentes;
Verum ipsæ aureis in sellis recubitoriis sederunt
Mixtim cum aliis diis, suo mœstæ corde.
Jupiter autem pater ab Ida pulchras rotas habentem currum &
Ad olympum egit, deorumque pervenit ad sedes. (equos
Huic etiam equos quidem solvit inclytus Neptunus,
Currus vero ad altaria posuit, linteo circumdato:
Ipse autem aureum in thronum late sonans Jupiter
Consedit, ejusque sub pedibus magnus concutiebatur olympus.
Istæ autem solæ a Jove seorsim Minervaque & Juno
Sedebant, nec omnino ipsum alloquebantur, neque interrogabant:
Sed ille cognovit sua mente, compellavitque,
Cur ita mœstæ estis Minervaque & Juno?
Non sane diu laborastis pugna in gloriosa
Perdendo Trojanos, contra quos odium acerbum reposuistis.
Omnino, cum tales meæ vires & manus invictæ,
Non me verterint quotquot dii sunt in olympo.
Vobis autem prius tremor cepit pulchros artus
Quam pugnamque videretis pugnæque magna facinora.
Sic enim edico, quod & perfectum fuisset:
Haud sane in vestris curribus percussæ fulmine,
In olympum rediissetis, ubi immortalium sedes est.
Sic dixit: compressis vero labris gemebant Minervaque & Juno,

Πλησίαι αἴγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
Ἤ"τοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε,
Σκυζομένη Διΐ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
Ἥ"ρη δ' οὐκ ἔχαδε ςῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν,
Ἀ'λλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
Οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται·
Ἀ'λλ' ἤτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει,
Ὡ'ς μὴ πάντες ὄλωνται ὀδυσσαμένοιο θεοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Ἦ'οὖς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ο"ψεαι, αἴκ' ἐθέλησθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ὀ'λλύντ' Ἀργείων πουλὺν ςρατὸν αἰχμητάων.
Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἕκτωρ
Πρὶν ὦρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
Ἤ"ματι τῷ ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
Στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλειο πεσόντος·
Ὡ"ς γὰρ θέσφατόν ἐξι. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι
Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
Ἧ"μενοι οὔτ' αὐγῇς ὑπερίονος ἠελίοιο
Τέρπονται, οὔτ' ἀνέμοισι· βαθὺς δέ τε τάρταρος ἀμφίς·
Οὐδ' ἣν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὔ σευ ἔγωγε
Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
Ὡ"ς φάτο. τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
Ἐ'ν δ' ἔπεσ' ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Ἕ"λκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
Ατπασίη τρίλλιςος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή.
Τρώων δ' αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο Φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινήεντι,
Ἐ'ν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
Ἐ'ξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον
Τὸν ῥ' Ἕκτωρ ἀγόρευε Διΐ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
Ἔ"γχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης·
Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ Δάρδανοι, ἠδ' ἐπίκουροι,
Νῦν ἐφάμην νῆάς τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
Α"ψ ἀπονοςήσειν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
Ἀ'λλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιςα
Ἀ'ργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἀ'λλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθ' αὐτὰρ καλλίτριχας ἵππους
Λύσαθ' ὑπ' ἐξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν·
Ἐ'κ πόλιος δ' ἀξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε,
Ὡ"ς κεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης
Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ·

Μή-

Propinquæ hæ ſedebant, malaque Trojanis cogitabant.
Minerva quidem tacita erat, neque quicquam dixit,
Irata Jovi patri, ira autem ipſam atrox tenebat:
Juno vero non continebat pectore iram, ſed allocuta eſt,
Graviſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?
Bene & nos ſcimus quod tua potentia nulli cedit,
Attamen Danaos lugemus bellicoſos,
Qui jam malo fato expleto perierint:
Sed bello quidem abſtinebimus, ſi tu jubes:
Conſilium vero Argivis ſuggeremus quod proderit,
Ne omnes pereant irato Deo.
Hanc reſpondens allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Cras mane etiam magis præpotentem Saturnium
Videbis, ſi velis, bovinis oculis veneranda Juno,
Perdentem Argivorum ingentem exercitum bellicoſorum.
Non enim prius a bello ceſſabit impetuoſus Hector
Quam excitetur ad naves velox pedibus Pelides
Die illo quando hi quidem ad puppes pugnaverint,
Anguſtia in graviſſima, pro Patroclo occiſo:
Sic enim fatale eſt. tui vero ego non rationem habeo
Iratæ, neque ſi ultimos fines adieris
Terræ & maris, ubi Iapetuſque Saturnuſque
Sedentes neque ſplendore ſupra gradientis ſolis
Oblectantur, neque ventis: profundus enim tartarus circum:
Ne quidem ſi illuc perveneris errabunda, tui ego
Iratæ rationem habeo, quoniam non te impudentius aliud.
Sic dixit. ei autem nihil reſpondit candida ulnis Juno.
Incidit vero in oceanum ſplendidum lumen ſolis,
Trahens noctem nigram ſuper almam terram.
Trojanis quidem invitis occidit lux: ſed Achivis
Grata ter exoptata ſupervenit nox tenebroſa.
Trojanorum vero concionem habuit illuſtris Hector,
Seorſim a navibus ductorum fluvium ad vorticoſum,
In puro, ubi inter cadaverum ſtrages apparebat ſpatium.
Ex equis vero cum deſcendiſſent in terram orationem audiebant
Quam Hector dicebat Jovi carus: in manu autem
Haſtam tenebat undecim cubitorum: & ante ſplendebat haſtæ
Cuſpis ærea, circumque aureus ambibat annulus:
Hac ille nixus verba volucria locutus eſt,
Audite me Trojani & Dardani, & auxiliarii,
Modo credidi navibus perditis & omnibus Achivis,
Retro rediturum ad Ilium ventoſam:
Sed prius caligo ſupervenit, quæ nunc ſervavit maxime
Argivos & naves in littore maris.
Verum enim vero nunc pareamus nocti nigræ,
Cœnaſque inſtruamus: ſed pulchris jubis ornatos equos
Solvite ex curribus, ipſis vero apponite pabulum:
Et ex urbe ducite boves & pingues oves
Propere, vinumque ſuave emite,
Panemque ex domibus, inſuperque ligna multa colligite,
Ut per totam noctem uſque ad auroram mane genitam
Accendamus ignes multos, ſplendorque cœlum perveniat:

Μήπως καὶ διὰ νύκτα κατηκομβωντες Ἀχαιοὶ
Φεύγειν ὁρμήσωνται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι,
Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ,
Βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἐγχείῃ ὀξυόεντι,
Νηὸς ἐπιβρώσκων· ἵνα τις συγένῃσι καὶ ἄλλος
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διΐ φίλοι ἀγγελλόντων,
Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας
Λέξασθαι περὶ ἄστυ, θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
Θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἑνὶ μεγάροισιν ἑκάστη
Πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
Ὧδ' ἔστω Τρῶες μεγαλήτορες ὡς ἀγορεύω·
Μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ὑγιὴς εἰρημένος ἔστω,
Τὸν δ' ἠοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
Εὔχομαι ἐλπόμενος Διΐ τ' ἄλλοισί τε θεοῖσιν
Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους,
Οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.
Ἀλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς.
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Εἴσομαι εἰ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
Πὰρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἦ κεν ἐγὼ τὸν
Χαλκῷ δηώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
Αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
Μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ἔτ' ἐὼν
Κείσεται οὐτηθείς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
Εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα,
Τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.
Ὡς Ἕκτωρ ἀγόρευε· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας,
Δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἴφια μῆλα
Καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
Σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
Κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἤνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω.
Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
Εἵατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφίσι καίετο πολλά.
Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
Φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ,
Ἔκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ, καὶ πρώονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ,
Πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
Τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων
Τρώων καιόντων πυρὰ Φαίνετο Ἰλιόθι πρό.
Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πὰρ δὲ ἑκάστῳ
Εἵατο πεντήκοντα, σέλας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
Ἑστᾶτες παρ' ὄχεσφιν, ἐϋθρονον ἠῶ μίμνον.

ΤΠΟ-

Ne forte etiam per noctem comantes Achivi
Fugere aggrediantur ſuper lata dorſa maris.
Ne ſaltem ſine malo naves aſcendant quieti,
Sed ut quis eorum vulnus etiam domi curet,
Percuſſus vel ſagitta vel haſta acuta,
Navem inſiliens: ut quis horreat etiam alius
Trojanis equitibus inferre lamentabile bellum.
Præcones autem per urbem Jovi cari nuncient,
Pueros pubeſcentes & temporibus canos ſenes
Excubias agere circum urbem, a Diis ædificatis in turribus:
Fœminæ vero in ſuis ædibus quæque
Ignem magnum accendant: cuſtodiaque aliqua firma ſit,
Ne manus hoſtium per inſidias ingrediatur urbem, copiis abſen-
Sic eſto Trojani magnanimi ut dico: (tibus.
Et ſermo hic nunc quidem ratus quem dixi eſto,
Talem autem mane Trojanos inter equites dicam,
Me vota facientem ſpero Jovique cæteriſque diis
Expulſurum hinc canes funeſtis fatis adductos,
Quos fata adduxerunt nigris in navibus.
Quare per noctem ſervemus nos ipſos.
Mane vero ſub auroram armis armati,
Naves ad cavas excitemus acrem martem.
Videbo an me Tydides fortis Diomedes
A navibus ad murum repellet, an ego illum
Ære cum occidero, ſpolia cruenta auferam.
Cras ſuam virtutem perſpiciet, ſi meam haſtam
Suſtinuerit irruentem: ſed in primis puto
Jacebit vulneratus, multique circa ipſum ſocii
Sole orto cras. Ita enim ego
Sim immortalis & expers ſenectutis *per* dies omnes,
Et honorer ſicut honoratur Minerva & Apollo,
Ut jam dies illa malum feret Argivis.
Sic Hector concionatus eſt: Trojani autem acclamarunt.
Illi vero equos quidem ſolverunt ſub jugo ſudantes,
Ligaveruntque capiſtris apud currus ſuos unuſquiſque:
Et ex urbe adduxerunt boves & pingues oves
Propere: vinumque ſuave emerunt,
Panemque ex domibus, & inſuper ligna multa collegerunt.
Nidorem autem ex campo venti ſuſtulerunt ad cœlum.
Et illi, elati animis, ſecundum bellicos ordines
Sedebant per totam noctem: igneſque eis ardebant multi.
Sicut quando in cœlo ſtellæ lucidam circa lunam
Apparent per decoræ, quando eſt ſine vento æther,
Apparentque omnes ſpeculæ, & cacumina ſumma,
Et ſaltus: cœlitus autem aperitur immenſa æthra,
Et omnia conſpiciuntur aſtra: gaudetque animo paſtor:
Tot inter naves & Xanthi fluenta
Trojanorum accendentium ignes apparebant ante Ilium.
Mille in campo ignes ardebant, apud autem ſingulos
Sedebant quinquaginta *viri*, *ad* lumen ignis ardentis.
Equi vero hordeum album comedentes & arincam, (bant.
Stantes apud currus, pulchro ſedentem in ſolio auroram expecta

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Ι. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀγαμέμνονος συμβουλεύσαντος τοῖς Ἕλλησι φεύγειν, ἴσανται τὴν ἐναντίαν ἀποφαινόμενοι γνώμην Διομήδης καὶ Νέστωρ. συμβουλεύσαντος δὲ Νέστορος, πρὸς Ἀχιλλέα πέμπονται πρέσβεις· καὶ δεηθεῖσιν αὐτοῖς ἀντεῖπεν Ἀχιλλεύς. Οἱ δὲ ἀπαγγέλλουσι, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς ὕπνον τρέπονται.

Ἐξεσίη δ' Ἀχιλῆος ἀπειθέος ἐσὶν Ἰῶτα.

Ὣς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Θεσπεσίη ἔχε φύζα, Φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
Πέισεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
Ὡς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ἐρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἅμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
Κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν·
Ὣς ἐδχῖζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρεΐδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
Φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων
Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
Μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο.
Ἵζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
Ἵστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
Ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ·
Ὣς ὁ βαρυξενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ·
Σχέτλιος, ὃς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' ἐυτείχεον ἀπονέεσθαι,
Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
Δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
Οὕτω που Διῒ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
Ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐσὶ μέγιστον.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες,
Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
Δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
Ὄψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Ἀτρεΐδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
Ἦ, θέμις ἐσὶν ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μή τι χολωθῇ
Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι,
Φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα. ταῦτα δὲ πάντα
Ἴσασ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες·
Σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
Ἀλκὴν δ' οὔτοι δῶκεν, ὅ, τε κράτος ἐσὶ μέγιστον.
Δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν
Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας ὡς ἀγορεύεις;
Εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι,

Ἔρ-

ARGUMENTUM LIBRI IX. ILIADIS HOMERI.

QUum Agamemnon Græcis auctor esset, ut fugam capesserent, surgunt contrariam pronunciantes sententiam Diomedes & Nestor. Nestoris autem suasu ad Achillem mittuntur legati: & precantibus ipsis renuit Achilles. Hi vero renunciant, & post hæc ad somnum capiendum se convertunt.

ITa quidem Trojani custodias agebant: sed Achivos
Ingens tenebat trepidatio, timoris frigidi socia:
Luctu vero intolerando sauciati erant omnes fortissimi.
Sicut autem venti duo pontum commovent piscosum,
Boreas & Zephyrus, qui e Thracia spirant
Adventu repentino: simul autem & unda nigra
In acervum attollitur, multamque extra mare algam fundunt:
Sic scindebatur animus in pectoribus Achivorum.
Atrides autem dolore magno sauciatus cor,
Obibat præcones canoros jubens
Nominatim ad concionem vocare virum unumquemque,
Non autem clamare: ipse vero inter primos laborabat.
Sedebant autem in concione tristes. Agamemnon autem
Surrexit lachrymas fundens, ceu fons aquis niger,
Qui ab excelsa petra nigram fundit aquam:
Sic ille graviter suspirans verba inter Argivos fecit,
O amici Argivorum ductores & principes,
Jupiter me valde Saturnius detrimento irretivit gravi:
Infestus, qui antea quidem mihi promisit & annuit
Ilio exciso bene munito rediturum,
Nunc vero malam fraudem struxit, & me jubet
Inglorium Argos redire, postquam multum perdidi populum.
Ita scilicet Jovi præpotenti placitum est,
Qui jam multarum urbium demolitus est vertices,
Ac adhuc demolietur: hujus enim potentia est maxima.
Quare agite, ut ego dixero, pareamus omnes,
Fugiamus cum navibus dilectam in patriam terram.
Non enim jam Trojam capiemus latas vias habentem.
Sic dixit. illi vero omnes taciti facti sunt silentio,
Diu autem muti erant tristes Achivi:
Tandem vero inter eos locutus est pugna strenuus Diomedes,
Atride, tibi primum adversabor inconsulte loquenti:
Qua fas est o rex, concione: tu vero ne irascaris.
De fortitudine quidem mihi primus convicium feciſti inter Danaos
Dicens *me* esse imbellem & fortitudinis expertem. hæc autem (omnia
Sciunt Argivorum & juvenes & senes:
Tibi vero ex duobus alterum dedit Saturni filius versuti.
Sceptro quidem tibi dedit honorari supra omnes:
Virtutem autem non dedit, quod quidem imperium est maximum.
Bone vir, itane plane speras Achivos
Imbelles que fore & fortitudinis expertes ut dicis?
Quod si tibi ipsi animus properat ad redeundum,

Ε"ρχεο· πάρ τοι ἔδδς, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
Ε'ςᾶσ', αἳ τοι ἕποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαί·
Α'λλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομόωντες 'Αχαιοὶ
Εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ
Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ' εἰσόκε τέκμωρ
Ι'λίον εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
Ω"ς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες 'Αχαιῶν,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Τοῖσι δ' ἀνιςάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέςωρ,
Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἐνὶ καρτερὸς ἐσσι,
Καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριςος·
Οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι 'Αχαιοὶ,
Οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων.
Η" μὴν καὶ νέος ἐσσι, ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης
Ο'πλότερος γενεῇφιν, ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
Α'ργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Α'λλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
Ε'ξείπω, καὶ πάντα διΐξομαι· οὐδέ κε τίς μοι
Μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων 'Αγαμέμνων.
Α'φρήτωρ, ἀθέμιςος, ἀνέςιός ἐςιν ἐκεῖνος
Ο"ς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.
Α'λλ' ἤτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαςοι
Λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
Κούροιτιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι, αὐτὰρ ἔπειτα
Α'τρείδη, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔςικέ τοι, οὔτοι ἀεικές.
Πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες 'Αχαιῶν
Η'μάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι·
Πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεαι ὅς κεν ἀρίςην
Βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεὼ πάντας 'Αχαιοὺς
Ε'σθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δὴϊοι ἐγγύθι νηῶν
Καίουσι πυρὰ πολλά. τίς ἂν τάδε γηθήσειε;
Νὺξ δ' ἦδ' ἠὲ διαῤῥαίσει ςρατὸν, ἠὲ σαώσει.
Ω"ς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
Ε'κ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο,
Α'μφί τε Νεςορίδην Θρασυμήδεα ποιμένα λαῶν,
Η'δ' ἀμφ' 'Ασκάλαφον, καὶ 'Ιάλμενον, υἷας Ἄρηος,
Α'μφί τε Μηριόνην, 'Αφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Η'δ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱὸν Λυκομήδεα δῖον·
Ε"πτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάςῳ
Κοῦροι ἅμ' ἕξειχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
Καδδὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἷζον ἰόντες.
Ε'νθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαςος.
Α'τρείδης δὲ γέροντα ἀολλέας ἦγεν 'Αχαιῶν
Ε'ς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Τοῖς ὁ γέρων πρέσβρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
Νέςωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίςη φαίνετο βουλὴ,

Abi: patet tibi via, & naves tibi prope mare
Stant, quæ te secutæ sunt Mycenis plurimæ.
At alii manebunt comantes Achivi
Donec Trojam everterimus. quod si & ipsi *volunt*,
Fugiant cum navibus dilectam in patriam terram,
Nos vero, ego Stheneluſque, pugnabimus donec finem
Ilii invenerimus: favente enim deo venimus.
Sic dixit: illi vero omnes acclamarunt Achivi,
Orationem admirati Diomedis equitis.
Inter eos autem ſurgens locutus eſt eques Neſtor,
Tydide, ſupra *omnes* quidem in pugna fortis es,
Et conſilio inter omnes æquales es optimus:
Nemo tibi hanc ſententiam vituperaverit, quotquot Achivi,
Neque contra dixerit: ſed non ad finem perveniſti conſiliorum.
Et ſane juvenis es, meus vero etiam filius eſſe poſſes
Minimus natu, & tamen prudentia loqueris
Argivorum regibus, quoniam recte dixiſti.
Verum age, ego, qui te ſenior profiteor eſſe,
Eloquar, & ſingula percurram: neque aliquis mihi
Sermonem improbaverit, ne quidem rex Agamemnon.
Sine tribu, ſine lege, ſine lare eſt ille
Qui bellum amat inteſtinum, horrendum.
Verum enimvero nunc quidem pareamus nocti nigræ,
Cœnaſque inſtruamus; cuſtodes autem ſinguli
Cubent ad foſſam depreſſam murum extra.
Juvenibus quidem hæc præcipio, deinde vero
Atride, tu quidem eis imperium da: nam tu rex maximus es.
Præbe convivium ſenibus: decet te, nequaquam indecorum.
Plena tibi vino tentoria, quod naves Achivorum
Quotidie ex Thracia per latum pontum advehunt:
Omnis tibi adeſt ad accipiendum apparatus, multiſque imperas.
Multis autem congregatis, illi obſequeris qui optimum
Conſilium dederit: valde autem opus eſt omnibus Græcis
Bono & prudenti, quoniam hoſtes prope naves
Accendunt ignes multos. quis in his lætetur?
Nox autem hæc vel diſperdet exercitum, vel ſervabit.
Sic dixit: illi vero eum libenter & audierunt & obſecuti ſunt:
Cuſtodes vero cum armis propere exierunt,
Neſtoride ſque Thraſymedes paſtor populorum,
Et Aſcalaphus, & Ialmenus, filii Martis,
Merioneſque, Aphareuſque, Deipyruſque,
Et Creontis filius Lycomedes nobilis:
Septem erant duces cuſtodum, centum vero cum quolibet
Juvenes ordine ibant, longas haſtas manibus tenentes:
In medioque foſſæ & muri ſedebant profecti.
Ibique ignem accenderunt, inſtruxeruntque cœnam unuſquiſque.
Atrides autem proceres frequentes duxit Achivorum
In tentorium, ipſiſque appoſuit gratum animo convivium.
Hi autem ad cibos paratos appoſitos manus extenderunt.
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerant,
Illis ſenex omnium primus texere cœpit conſilium
Neſtor, cujus & antea optimum apparuerat conſilium,

Ὃ σφιν ἰὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, οὕνεκα πολλῶν
Λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύησθα.
Τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι,
Κρῆῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅτ' ἂν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ
Εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται ὅ, ττι κεν ἄρχῃ·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει
Οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
Ἐξέτι τοῦ ὅτε διογενὲς Βρισηΐδα κούρην
Χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας·
Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἐγώγε
Πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ
Εἶξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
Ἠτίμησας· ἑλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Φραζώμεσθ' ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν
Δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὦ γέρον, οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι· ἀντί νυ πολλῶν
Λαῶν ἐξιν ἀνὴρ ὃν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ,
Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,
Ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
Ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω,
Ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
Αἴσωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
Οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο,
Οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμαιο χρυσοῖο,
Ὅσσά μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
Δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτὸς,
Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
Τὰς μέν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται ἣν τότ' ἀπηύρων
Κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ, θέμις ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
Ἄσυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἁλαπάξαι,
Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω,
Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα λῆϊδ' Ἀχαιοί.
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω,
Αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλει ἔωσιν.
Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης,
Γαμβρὸς κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ
Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις, καὶ Λαοδίκη, καὶ Ἰφιάνασσα,
Τάων ἣν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω

Πρὸς

Qui ipſis ſapiens concionatus eſt & dixit,
Atride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
In te finiam, a te incipiam, quoniam multorum
Populorum es rex, & tibi Jupiter in manus dedit
Sceptrumque & jura, ut ipſis conſulas.
Ideo te oportet ſupra *omnes* & dicere ſententiam, & audire,
Et permittere etiam alterius *conſilium*, ſi quem animus impulerit
Dicere in bonum: penes te autem erit *ſtatuere*, quid *optimum* & præ-
At ego dicam ut mihi videtur eſſe optimum. (cipuum fuerit:
Non enim quis ſententiam alius meliorem hac excogitaverit
Qualem ego ſentio & olim & etiam nunc,
Ex eo tempore quo generoſe Briſeida puellam
Irati Achillis a tentorio abſtuliſti:
Nequaquam ſecundum noſtram quidem ſententiam: valde enim ti-
Multis diſſuadebam: tu autem tuo magno animo (bi ego
Cedens, virum fortiſſimum, quem etiam immortales honorant,
Contumelia affeciſti: ereptum enim habes præmium: verum etiam
Deliberemus quomodo ipſum placatum flectamus (nunc
Doniſque placidis verbiſque blandis.
Hunc rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon,
O ſenex, neutiquam mentitus mea errata enumeraſti.
Peccavi, neque ipſe nego: nempe multarum inſtar
Copiarum eſt vir quem Jupiter ex animo dilexerit,
Sic nunc hunc honorat, domatque populum Achivorum.
Verum quoniam peccavi, menti lævæ obſecutus,
Iterum volo placare, dareque ingentia dona:
Vobis autem coram omnibus inclyta dona nominabo,
Septem igni nunquam admotos tripodas, ac decem auri talenta,
Splendidoſque lebetas viginti, duodecimque equos
Validos, in curſu victores, qui præmia pedibus reportarunt.
Non ſane pauper eſſet vir cui tot contingerent,
Neque inops valde precioſi auri,
Quot mihi attulerunt præmia ſolidi ungulis equi.
Dabo item ſeptem mulieres forma præſtante, operum ſcientes,
Lesbias, quas quando Lesbum bene habitatam cepit ipſe,
Delegi, quæ pulchritudine vincebant genus mulierum.
Has ei dabo, interque *eas* erit quam tunc abſtuli
Filiam Briſei: & magnum jusjurandum addam,
Nunquam cubile aſcendiſſe vel miſtum fuiſſe,
Qua mos hominum eſt virorum & mulierum.
Hæc quidem ſtatim omnia aderunt: ſi vero
Urbem magnam Priami dii dederint evertere,
Navem abunde auro & ære congeſto impleat,
Ingreſſus, cum dividemus prædam Achivi.
Trojanas autem mulieres viginti ipſe deligat,
Quæ poſt Argivam Helenam pulcherrimæ ſint.
Si vero Argos pervenerimus Achaicum, uber agri,
Gener mihi ſit: honorabo vero ipſum æqualiter Oreſti
Qui mihi unicus nutritur rerum copia in magna.
Tres autem mihi ſunt filiæ in domo bene conſtructa,
Chryſothemis, & Laodice, & Iphianaſſa,
Harum quam velit dilectam ſine ſponſalibus ducat

Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
Ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὖ ναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται,
Οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι,
Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
Ταῦτα κέ οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.
Δμηθήτω· Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος, ἠδ' ἀδάμαστος·
Τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἐχθίστος ἁπάντων·
Καί μοι ὑποσχήτω ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
Ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Δῶρα μὲν οὐκ ἔτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρυνόμεν, οἵ κε τάχιστα
Ἕλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
Εἰ δ' ἄγε τοὺς ἄν ἐγὼν ἐπιδψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων.
Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα Διῒ φίλος ἡγησάσθω,
Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
Κηρύκων δ' Ὀδιός τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων.
Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
Ὄφρα Διῒ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐάδτα μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεξέψαντο ποτοῖο·
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ', ἐπιδν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Ὥρμων' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Δενδίλλων ἑς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα
Πειρᾶν ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ ἐννοσιγαίῳ,
Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην·
Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
Καλῇ, δαιδαλέῃ, (ἐπὶ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν)
Τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πτόλιν Ἠετίωνος ἐλέσσας·
Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἧστο σιωπῇ,
Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.
Τὼ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
Στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς
Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν.
Ὡς δ' αὔτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη·
Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, ἦ τι μάλα χρειὼ,
Οἵ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον.

Ὡς

Ad domum Pelei: ego vero dotalia dona dabo
Permulta, quot adhuc nemo suæ dedit filiæ.
Septem ei dabo celebres urbes,
Cardamylen, Enopenque, & Hiran herbosam,
Pherasque magnas, & Antheam profunda habentem prata,
Pulchramque Æpeam, & Pedasum vitiferam.
Omnes autem prope mare habitantur Pyli arenosi:
Et viri *eas* incolunt pecudibus & bobus abundantes,
Qui ipsum donis tanquam deum honorabunt,
Et ejus sub sceptro opulenta solvent tributa.
Hæc ei præstabo si cessaverit ab ira.
Exorari se sinat: Pluto implacabilis, & inexorabilis:
Propterea & hominibus deorum odiosissimus omnium:
Et mihi cedat quatenus major imperio sum,
Et quatenus natu major glorior esse.
Huic respondit deinde Gerenius eques Nestor,
Atride gloriossime rex virorum Agamemnon,
Dona quidem neutiquam aspernanda das Achilli regi:
Quare agite delectos urgeamus, qui celerrime
Eant ad tentorium Pelidæ Achillis.
Eja age hos ego legam, ii autem pareant.
Phœnix primum Jovi dilectus sit dux,
Deinde Ajax magnus & nobilis Ulysses:
Præconum autem Hodiusque & Eurybates simul sequantur.
Ferte porro manibus aquam, & linguis favere jubete,
Ut Jovi Saturnio supplicemus, si forte misereatur.
Sic dixit: his autem omnibus gratam sententiam dixit.
Illico præcones quidem aquam in manus fuderunt,
Juvenes crateras coronaverunt vino:
Distribueruntque omnibus qui poculis libabant auspicantes.
Sed postquam libaverant, biberantque quantum voluit animus,
Properabant ex tentorio Agamemnonis Atridæ.
Illis autem multa mandata dedit Gerenius eques Nestor,
Oculos in unumquemque vertens, Ulyssi autem maxime
Eniti ut flecterent eximium Pelidem.
Hi autem iverunt juxta littus multum strepentis maris,
Permulta vota facientes terram cingenti Neptuno,
Ut facile flecteret magnos animos Æacidæ.
Myrmidonum vero ad tentoria que & naves pervenerunt:
Illumque invenerunt animum oblectantem cithara arguta,
Pulchra, affabre facta, (superne autem argenteum jugum erat)
Quam ceperat e spoliis, urbe Eetionis eversa:
Hac is animum oblectabat, canebat autem præclara facinora viro-
Patroclus autem ei solus e regione sedebat tacitus,
Expectans Æacidem quando desineret canere.
Hi vero progressi sunt ulterius, præibat autem nobilis Ulysses:
Steteruntque ante ipsum, attonitus autem exiliit Achilles
Ipsa cum cithara, relicta sede in qua sedebat.
Eodem modo etiam Patroclus, postquam vidit viros, surrexit:
Hos etiam dextras prehendens compellavit pedes velox Achilles,
Salvete, sane amici viri veniistis, certe aliqua magna necessitas
Qui mihi quamvis irato Achivorum gratissimi estis. (urget,

Ὣς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς.
Εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
Αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Μείζονα δὴ κρητῆρα Μενοιτίου υἱὲ κάθιζε,
Ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ.
Οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασσι μελάθρῳ.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄιὸς καὶ πίονος αἰγὸς,
Ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ·
Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς.
Καὶ τὰ μὲν εὖ μίξυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε·
Πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαΐεν μέγα ἰσόθεος φώς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη,
Ἀνθρακιὴν σορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε·
Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε,
Πάτροκλος μὲν σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν. ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο
Τοίχου τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Νεῦσ' Αἴας Φοίνικι· νόησε δὲ θεῖος Ὀδυσσεύς.
Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα,
Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ἠμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
Δαίνυσθ'. ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφὲς, εἰσορόωντες,
Δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
Νῆας ἐϋσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν.
Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὐλιν ἕδεντο
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἔτι φασὶν
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐνὶ νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι.
Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
Ἀστράπτει· Ἕκτωρ δὲ μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων,
Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει
Ἄνέρας οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν.
Ἀΐρεται δὲ τάχιστα φανήμεναι ἠῶ δῖαν·
Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
Αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλερῷ πυρὸς· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δηώσειν παρὰ τῇσιν ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.
Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἶσιμον εἴη
Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
Ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε καὶ ὄψέ περ υἷας Ἀχαιῶν
Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὁρυμαγδοῦ.
Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, οὐδέ τι μῆχος
Ῥέξασθαι ἐχθέντος κακοῦ ἐς ἄκος εὑρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν

Sic fatus ulterius duxit nobilis Achilles.
Sedere autem fecit in sellis recubitoriis, tapetibusque purpureis:
Et statim Patroclum compellavit qui prope aderat,
Majorem jam craterem Menœtii fili appone,
Meraciusque misce, poculumque para unicuique.
Hi enim cariſſimi viri meo sunt sub tecto.
Sic dixit. Patroclus autem dilecto obsecutus est socio.
Sed ille vas camarium posuit in ignis splendore,
In *ipso* autem tergum posuit ovis & pinguis capræ,
Imposuit etiam porci saginati tergum abundans pinguedine:
Huic autem tenebat *carnes* Automedon, & secabat nobilis Achilles:
Eas quidem scite in minuta dividebat, & verubus transigebat:
Ignem autem Menœtiades accendebat magnum deo similis vir.
Verum postquam ignis deflagraverat, & flamma elanguerat,
Prunis stratis, verua desuper extendit;
Insperſit autem salem sacrum a fulcris elevatis.
Sed postquam assaverat, & in mensa culinaria fuderat,
Patroclus panem acceptum distribuit in mensa
Pulchris in canistris. sed carnes distribuit Achilles.
Ipse autem e regione sedit Ulyssis divini
Ad parietem alterum: diisque sacrificare jussit
Patroclum suum socium: is vero in ignem jecit primitias.
At hi in cibos paratos appositos manus extenderunt.
Sed postquam potus & cibi desiderium exemerant,
Innuit Ajax Phœnici: animadvertit autem divinus Ulysses.
Impletoque vino poculo propinavit Achilli,
Salve Achille, epulis quidem æqualibus non indigemus,
Et in tentorio Agamemnonis Atridæ,
Et etiam hic nunc: adsunt enim animo grata multa
Ad epulandum. sed non convivii amabilis opera sunt curæ:
At valde magnam cladem, Jovis alumne, inspicientes,
Timemus: in dubio autem utrum servabimus an pereant
Naves bonis transtris instructæ, ni tu indueris fortitudinem.
Prope enim naves & murum castra posuerunt
Trojani superbi & e longinquo vocati auxiliares,
Accensis ignibus multis per exercitum, neque amplius ajunt
Sustineri posse, quin in naves nigras invadant.
Et Jupiter ipsis Saturnius fausta signa ostendens
Fulgurat: Hector vero valde fortitudine oculos truces circumferens,
Furit terribiliter, fretus Jove, nec quicquam honorat
Homines neque deos: ingens autem ipsum rabies subiit.
Precaturque ut citissime appareat aurora divina:
Affirmat enim navium *se* abscissurum summa rostra,
Ipsasque incensurum pernicioso igne: nam Achivos
Interfecturum ad ipsas attonitos in fumo.
Hæc graviter timeo in mente, ne ei minas
Perficiant dii: nobis autem jam fatale sit
Perire in Troja longe ab Argo equis apto.
Verum surge, si in animo tibi est quamvis sero Achivos
Afflictos defendere a Trojanorum tumultu.
Ipsi tibi postea dolor erit, neque ulla facultas
Patrato semel malo erit remedium inveniendi: sed longe ante

Ὣς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς.
Εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
Αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Μείζονα δὴ κρητῆρα Μενοιτίου υἱὲ καθίςα,
Ζωρότερον δὲ κέραιρε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάςῳ.
Οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασσι μελάθρῳ.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὄϊος καὶ πίονος αἰγὸς,
Ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ·
Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
Καὶ τὰ μὲν εὖ μίςυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε·
Πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαῖεν μέγα ἰσόθεος φώς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη,
Ἀνθρακιὴν ςορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε·
Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε,
Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν. ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο
Τοίχου τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Νεῦσ' Αἴας Φοίνικι· νόησε δὲ θεῖος Ὀδυσσεύς.
Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα,
Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ἠμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
Ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
Δαίνυσθ'. ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφὲς, εἰσορόωντες,
Δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
Νῆας ἐϋσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν.
Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ ςρατὸν, οὐδ' ἔτι φασὶν
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐνὶ νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι.
Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
Ἀςράπτει· Ἕκτωρ δὲ μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων,
Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει
Ἀνέρας οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν.
Ἀρᾶται δὲ τάχιςα φανήμεναι ἠῶ δῖαν·
Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
Αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δῃώσειν παρὰ τῇσιν ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.
Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη
Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
Ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε καὶ ὀψέ περ υἷας Ἀχαιῶν
Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, οὐδέ τι μῆχος
Ῥεχθέντος κακοῦ ἐς' ἄκος εὑρεῖν· ἀλλὰ πολύ πρὶν

Φρά-

Sic fatus ulterius duxit nobilis Achilles.
Sedere autem fecit in sellis recubitoriis, tapetibusque purpureis:
Et statim Patroclum compellavit qui prope aderat,
Majorem jam craterem Menœtii fili appone,
Meraciusque misce, poculumque para unicuique.
Hi enim cariſſimi viri meo sunt sub tecto.
Sic dixit. Patroclus autem dilecto obsecutus est socio.
Sed ille vas camarium posuit in ignis splendore,
In *ipso* autem tergum posuit ovis & pinguis capræ,
Imposuit etiam porci saginati tergum abundans pinguedine:
Huic autem tenebat *carnes* Automedon, & secabat nobilis Achilles:
Eas quidem scite in minuta dividebat, & verubus transigebat:
Ignem autem Menœtiades accendebat magnum deo similis vir.
Verum postquam ignis deflagraverat, & flamma elanguerat,
Prunis stratis, verua desuper extendit:
Insperſit autem salem sacrum a fulcris elevatis.
Sed postquam assaverat, & in mensa culinaria fuderat,
Patroclus panem acceptum distribuit in mensa
Pulchris in canistris. sed carnes distribuit Achilles.
Ipse autem e regione sedit Ulyssis divini
Ad parietem alterum: diisque sacrificare jussit
Patroclum suum socium: is vero in ignem jecit primitias.
At hi in cibos paratos appositos manus extenderunt.
Sed postquam potus & cibi desiderium exemerant,
Innuit Ajax Phœnici: animadvertit autem divinus Ulysses.
Impletoque vino poculo propinavit Achilli,
Salve Achille, epulis quidem æqualibus non indigemus,
Et in tentorio Agamemnonis Atridæ,
Et etiam hic nunc: adsunt enim animo grata multa
Ad epulandum. sed non convivii amabilis opera sunt curæ:
At valde magnam cladem, Jovis alumne, inspicientes,
Timemus: in dubio autem utrum servabimus an pereant
Naves bonis transtris instructæ, ni tu indueris fortitudinem.
Prope enim naves & murum castra posuerunt
Trojani superbi & e longinquo vocati auxiliares,
Accensis ignibus multis per exercitum, neque amplius ajunt
Sustineri posse, quin in naves nigras invadant.
Et Jupiter ipsis Saturnius fausta signa ostendens
Fulgurat: Hector vero valde fortitudine oculos truces circumferens,
Furit terribiliter, fretus Jove, nec quicquam honorat
Homines neque deos: ingens autem ipsum rabies subiit.
Precaturque ut citissime appareat aurora divina:
Affirmat enim navium *se* abscissurum summa rostra,
Ipsasque incensurum pernicioso igne: nam Achivos
Interfecturum ad ipsas attonitos in fumo.
Hæc graviter timeo in mente, ne ei minas
Perficiant dii: nobis autem jam fatale sit
Perire in Troja longe ab Argo equis apto.
Verum surge, si in animo tibi est quamvis sero Achivos
Afflictos defendere a Trojanorum tumultu.
Ipsi tibi postea dolor erit, neque ulla facultas
Patrato semel malo erit remedium inveniendi: sed longe ante

Φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
Ὣς πέπον, ἦ μέν σοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
Ἤματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε,
Τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
Δώσουσ', αἰκὲ ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
Ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων.
Λιγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
Τίσωσ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
Ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Παῦε, ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα. σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο.
Εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω
Ὅσσά τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
Ἑπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
Ἀίθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
Οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο
(Οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο)
Ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο·
Δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλες αὐτὸς,
Ἐξέλεθ', αἳ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
Τὰς μέν τοι δώσει, μετὰ δ' ἕσσεται ἣν τότ' ἀπηύρα
Κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμεῖται
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ, θέμις ἐστὶν ἄναξ, ἠτ' ἀνδρῶν, ἠτε γυναικῶν.
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
Ἄλλυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἁλαπάξαι,
Νῆας ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι
Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα λητὶδ' Ἀχαιοί.
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθαι,
Αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
Εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαϊκὸν, οὖδαρ ἀρούρης,
Γαμβρὸς κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἶσον Ὀρέστῃ,
Ὃς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ·
Τρεῖς δέ οἱ εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα,
Τάων ἣν κ' ἐθέλησθα φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὖτ' ἐπιμείλια δώσει
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
Ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὖ ναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν·
Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
Ἔν' δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται,
Οἵ κε σε δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι,
Καί τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
Ταῦτά κέ τοι τελέσειε μεταλλήξαντι χόλοιο.
Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
Αὐτὸς, καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ παναχαιοὺς
Τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατὸν, οἵ σε θεὸν ὣς

Τίσουσι,

Conſidera ut Danais arceas funeſtum diem.
O amice, profecto tibi pater præcipiebat Peleus
Die illo cum te ex Phthia Agamemnoni miſit,
Fili mi, fortitudinem quidem Minervaque & Juno
Dabunt, ſi voluerint: tu vero magnanimos ſpiritus
Contine in pectoribus: humanitas enim melior.
Deſiſte autem a contentione noxia, ut te magis
Honorent Argivorum & juvenes & ſenes,
Sic præcipiebat ſenex: tu vero obliviſceris: ſed etiam nunc
Quieſce, & pone iram acerbam. tibi vero Agamemnon
Digna dona dat ſi deſieris ab ira.
Quod ſi *vis*, tu quidem me audi, ego autem tibi recenſebo
Quot tibi in tentoriis promiſit dona Agamemnon.
Septem igni nunquam admotos tripodas, decem autem auri ta-
Splendidoſque lebetas viginti, duodecimque equos (lenta,
Validos, in curſu victores, qui præmia pedibus reportarunt.
Non ſane pauper eſſet vir cui tot contingerent
(Neque inops valde pretioſi auri)
Quot Agamemnonis equi præmia pedibus reportarunt:
Dabit item ſeptem mulieres forma præſtante, operum ſcientes,
Lesbias, quas, quando Lesbum celebrem cepiſti ipſe,
Delegit, quæ tunc pulchritudine vincebant genus mulierum.
Has quidem tibi dabit interque *eas* erit quam tunc abſtulit
Filiam Briſei: & magnum jusjurandum addet
Nunquam cubile aſcendiſſe, vel miſtum fuiſſe,
Qua mos eſt Rex, & virorum, & mulierum.
Hæc quidem ſtatim omnia aderunt: ſi vero
Urbem magnam Priami dii dederint evertere,
Naves abunde auro & ære congeſto impleas
Ingreſſus, quando dividemus prædam Achivi.
Trojanas autem mulieres viginti ipſe deligas,
Quæ poſt Argivam Helenam pulcherrimæ fuerint.
Sique Argos pervenerimus Achaicum, uber agri,
Gener ei ſis: honorabit vero te æqualiter Oreſti,
Qui ei unicus nutritur rerum copia in magna:
Tres autem ei ſunt filiæ in domo bene conſtructa,
Chryſothemis & Laodice & Iphianaſſa,
Harum quam velis dilectam ſine ſponſalibus ducas
Ad domum Pelei: ille autem dotalia dona dabit
Multa valde, quot adhuc nemo ſuæ dedit filiæ.
Septem autem tibi dabit bene habitatas urbes,
Cardamylen, Enopenque, & Hiran herboſam,
Pheraſque religioſas, & Antheam profunda habentem prata,
Pulchramque Æpeam, & Pedaſum vitiferam:
Omnes autem prope mare habitantur Pyli arenoſi:
Viri autem *eas* incolunt pecudibus & bobus abundantes,
Qui te donis deum tanquam honorabunt,
Et tuo ſub ſceptro opulenta ſolvent tributa.
Hæc tibi præſtabit ſi deſieris ab ira.
Quod ſi tibi Atrides inviſus eſt ex animo magis,
Ipſe, & ejus dona: tu vero alios tamen univerſos Achivos
Afflictos miſerare in caſtris, qui te deum velut

Hono-

Τίσουσ'· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
Νῦν γάρ χ' Ἕκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθῃ,
Λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὔτινα φησὶν ὁμοῖον
Οἱ ἔμεναι Δαναῶν οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
Ἣπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται,
Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Οὔτέ με γ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πείσεμεν οἴω,
Οὔτ' ἄλλους Δαναούς, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
Μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί·
Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τίς πολεμίζοι·
Ἐν δ' ἴῃ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς
Κάτθαν' ἐμῶς ὅ, τ' ἄεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς·
Οὐδέ τι μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι
Μάσακ' ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀϋπνους νύκτας ἴαυον,
Ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
Ἀνδράσι μαρνάμενος ἀάρων ἕνεκα σφετεράων.
Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
Τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρεΐδῃ· ὁ δ' ὄπισθε μένων παρὰ νηυσί θοῇσι,
Δεξάμενος διὰ παῦρα δατέσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκε·
Ἄλλα δ' ἀριζήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσι·
Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
Εἵλετ'. ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων
Τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
Ἀτρείδης; ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο;
Ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρεῖδαι; ἐπειὴ ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
Τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
Ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουριχτητήν περ ἐοῦσαν.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, καί μ' ἀπάτησε,
Μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.
Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι,
Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ.
Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
Καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῇ
Εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς δύναται σθένος Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν' Ἕκτωρ,
Ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·

355 Ἔνθά

Honorabunt: certe enim ab ipsis magnam gloriam tuleris.
Nunc enim Hectorem interfeceris, quum propius tibi venerit,
Rabiem habens pernicioſam: nam neminem putat ſimilem
Sibi eſſe Danaorum quos huc naves vexerunt.
Hunc reſpondens allocutus eſt pedes velox Achilles,
Nobiliſſime Laertiade ſolertia pollens Ulyſſes,
Oportet ſane hanc orationem aperte dicere,
Quemadmodum ſentioque, & quemadmodum perfectum erit,
Ut non mihi obſtrepatis aſſidentes aliunde alius.
Inviſus enim mihi ille æque ac inferni portæ,
Qui aliud occultat animo, aliud loquitur.
Sed ego dicam ut mihi videtur eſſe optimum.
Neque mihi Atridem Agamemnona perſuaſurum puto,
Nec alios Danaos, quoniam nulla gratia erat
Pugnare hoſtibus cum viris aſſidue ſemper:
Æqua pars ceſſanti, & ſi acriter quis pugnet:
Inque eodem honore tum ignavus tum fortis
Occumbit æque & otioſus vir, & qui multum laboravit:
Nec quid mihi amplius ſupereſt, poſtquam pertuli mala animo,
Semper meam animam objectans periculis pugnæ.
Ac veluti avis implumibus pullis affert
Eſcam quamprimum ceperit, male autem ei eſt ipſi:
Sic & ego multas quidem inſomnes noctes duxi,
Dies autem cruentos exegi pugnans,
Cum viris prælians uxorum gratia veſtrarum.
Duodecim autem claſſe urbes vaſtavi hominum,
Pedeſter vero undecim aio per Troicum agrum gleboſum:
His ex omnibus ſupellectilem multam & pretioſam
Abſtuli, & omnia ferens Agamemnoni dabam
Atridæ: is vero remanens apud naves veloces,
Accipiens pauca dividebat, & pleraque retinebat:
Alia autem optimatibus dabat munera & regibus:
Iſtis quidem firma manent, a me vero ſolo Achivorum
Abſtulit. habetque uxorem animo gratam, hanc propter dormiens
Oblectetur. quid autem oportet bellare cum Trojanis
Argivos? quid vero exercitum adduxit huc congregatum
Atrides? an non Helenæ cauſa pulchræ comis?
An ſoli diligunt uxores articulata voce loquentium hominum
Atridæ? nimirum quiſquis bonus & prudens eſt,
Suam ipſius amat & curat, ut & ego hanc
Ex animo amabam, captivam licet. (vit,
Nunc autem poſtquam e manibus præmium eripuit, & me frauda-
Ne me tentet probe gnarum: neque enim mihi perſuadebit.
Verum o Ulyſſes, tecum & aliis regibus,
Cogitet quomodo a navibus propellat hoſtilem ignem.
Sane quidem jam permulta fecit ſine me,
Et jam murum ædificavit, & duxit foſſam prope ipſum
Latam, magnam, inque ea vallos defixit:
Sed ne ſic quidem poteſt vim Hectoris homicidæ
Sultinere. dum autem ego inter Achivos pugnabam,
Non voluit pugnam procul a mœnibus ciere Hector,
Sed quantum ad Scææſque portas & fagum progrediebatur:

Ἐνθά ποτ' οἷον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν·
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ,
Αὔριον ἱρὰ Διῒ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσι,
Νηήσας εὖ νῆας ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω,
Ὄψεαι (ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴκέν τοι τὰ μεμήλῃ)
Ἠῶι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
Νῆας ἐμὰς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας.
Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἤματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.
Ἔξι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδ' ἐόντα·
Ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν,
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον
Ἄξομαι, ὅσσ' ἔλαχόν γε. γέρας δέ μοι ὅσπερ ἔδωκεν,
Αὖτις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης· τῷ πάντ' ἀγορευέμεν ὡς ἐπιτέλλω,
Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοὶ
Εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν,
Αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος· οὐδ' ἂν ἔμοιγε
Τετληίη κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι·
Οὐδέ τι οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον.
Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις
Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν, ἅλις δέ οἱ· ἀλλὰ ἕκηλος
Ἐρρέτω. ἐκ γάρ οἱ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεύς.
Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη
Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἔξι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
Αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἄνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν·
Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
Οὐδέ κεν ὣς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
Πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
Οὐδέ μιν ὣς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
Ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.
Ἤν γὰρ δή με σόωσι θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Κοῦραι ἀριςήων οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται,
Τάων ἥν κ' ἐθέλοιμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν·
Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ
Γήμαντι μνηςὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
Κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς.
Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον
Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν·
Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔέργει
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ.
Λητοῖοι μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,

Κτη-

Ibi olim *me* ſemel manſit, vix autem meum effugit impetum:
Nunc vero quoniam nolo pugnare cum Hectore nobili,
Cras ſacris Jovi factis & omnibus diis,
Oneratas bene naves poſtquam in mare deduxero,
Videbis (ſi volueris, & ſi tibi hæc curæ fuerint)
Bene mane Helleſpontum ſuper piſcoſum navigantes
Naves meas, inque *ipſis* viros remigandi cupidos.
Si autem proſperam navigationem dederit inclytus Neptunus,
Die ſane tertio Phthiam gleboſam pervenero.
Sunt autem mihi permulta, quæ reliqui huc malo fato veniens:
Aliud vero hinc aurum & æs rubrum,
Et fœminas eleganter cinctas, ſplendidumque ferrum
Abducam, quæ quidem ſortitus ſum. Præmium autem mihi qui de-
Rurſus per injuriam abſtulit rex Agamemnon (dit;
Atrides: ei omnia referto ut mando,
Palam: ut & alii inſigniantur Achivi,
Si quem Danaorum adhuc ſperat *ſe* fraudaturum,
Semper impudentia indutus: non tamen mihi
Auſit, proterve audax licet ſit, faciem intueri:
Neque omnino cum eo conſilia communicabo, neque factum.
Nam jam me *ſemel* decepit & offendit, neque adhuc rurſus
Fallet verbis, ſatis autem ei *ſit*: verum quietus
Abeat in malam rem. nam ei mentem ademit providus Jupiter.
Inviſa autem mihi ejus dona, & æſtimo eum mancipii in loco.
Ne quidem ſi mihi decieſque & vicies tot daret
Quot ei nunc ſunt, & ſi alicunde alia accederent,
Nec quot Orchomenon advehunt, nec quot Thebas
Ægyptias, ubi plurimæ in domibus opes reconditæ jacent,
Quæ centum habent portas, ducenti autem per unamquamque
Viri egrediuntur cum equis & curribus:
Neque ſi mihi tot daret quot arenarumque pulveriſque,
Ne ſic quidem jam animum meum flectet Agamemnon,
Antequam totius mihi pœnas perſolvat acerbæ contumeliæ.
Filiam autem non ducam Agamemnonis Atridæ:
Ne quidem ſi cum aurea Venere pulchritudine certaret,
Operibus autem Minervæ oculis cæſiæ par eſſet,
Ne ſic quidem ipſam ducam: ipſe vero Achivorum alium eligat
Qui ei conveniat, & qui major imperio ſit.
Si enim jam me ſervarint dii, & domum venero,
Peleus mihi tunc uxorem deſponſabit ipſe.
Multæ Achivæ ſunt in Hellade Phthiaque,
Filiæ principum qui urbes tuentur,
Harum quam voluero meam faciam uxorem:
Illic autem mihi plurimum appetit animus generoſus
Ducta legitima uxore, apta conjuge,
Poſſeſſionibus delectari quas ſenex quæſivit Peleus.
Nihil enim mihi tanti eſt ac vita, ne quidem quantas *opes* aiunt
Ilium poſſediſſe bene habitatam urbem
Antehac tempore pacis, prius quam advenerant Achivi:
Nec quantas lapideum limen jaculatoris intus continet
Phœbi Apollinis Pytho in ſaxoſa.
Prædando enim parabiles boveſque & pingues oves,

Pa-

Ἔνθά ποτ' οἷον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν·
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ,
Αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσι,
Νηήσας εὖ νῆας ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω,
Ὄψεαι (ἢν ἐθέλησθα, καὶ εἰκέν τοι τὰ μεμήλῃ)
Ἠρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
Νῆας ἐμὰς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας.
Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἤματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.
Ἔξι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἕρδων·
Ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν,
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον
Ἄξομαι, ὅσσ' ἔλαχόν γε. γέρας δέ μοι ὅσπερ ἔδωκεν,
Αὐτὶς ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης· τῷ πάντ' ἀγορευέμεν ὡς ἐπιτέλλω,
Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοὶ
Εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν,
Αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος· οὐδ' ἂν ἔμοιγε
Τετληὼς κύνεός περ ἰὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι·
Οὐδέ τι οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον.
Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις
Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν, ἅλις δέ οἱ· ἀλλὰ ἕκηλος
Ἐρρέτω. ἐκ γάρ οἱ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεύς.
Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη
Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἔξι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
Αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἄνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν·
Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
Οὐδέ κεν ὣς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
Πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
Οὐδέ μιν ὣς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
Ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
Εἰ γὰρ δή με σόωσι θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Κοῦραι ἀριστήων οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται,
Τάων ἥν κ' ἐθέλοιμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν·
Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ
Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
Κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς.
Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον
Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν·
Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔέργει
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ.
Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,

Κτη-

Ibi olim *me* ſemel manſit, vix autem meum effugit impetum:
Nunc vero quoniam nolo pugnare cum Hectore nobili,
Cras ſacris Jovi factis & omnibus diis,
Oneratas bene naves poſtquam in mare deduxero,
Videbis (ſi volueris, & ſi tibi hæc curæ fuerint)
Bene mane Helleſpontum ſuper piſcoſum navigantes
Naves meas, inque *ipſis* viros remigandi cupidos.
Si autem proſperam navigationem dederit inclytus Neptunus,
Die ſane tertio Phthiam gleboſam pervenero.
Sunt autem mihi permulta, quæ reliqui huc malo fato veniens:
Aliud vero hinc aurum & æs rubrum,
Et fœminas eleganter cinctas, ſplendidumque ferrum
Abducam, quæ quidem ſortitus ſum. Præmium autem mihi qui dedit;
Rurſus per injuriam abſtulit rex Agamemnon
Atrides: ei omnia referto ut mando,
Palam: ut & alii inſiguentur Achivi,
Si quem Danaorum adhuc ſperat *ſe* fraudaturum,
Semper impudentia indutus: non tamen mihi
Auſit, proterve audax licet ſit, faciem intueri:
Neque omnino cum eo conſilia communicabo, neque factum.
Nam jam me *ſemel* decepit & offendit, neque adhuc rurſus
Fallet verbis, ſatis autem ei *ſit*: verum quietus
Abeat in malam rem. nam ei mentem ademit providus Jupiter.
Inviſa autem mihi ejus dona, & æſtimo eum maneipii in loco.
Ne quidem ſi mihi decieſque & vicies tot daret
Quot ei nunc ſunt, & ſi alicunde alia accederent,
Nec quot Orchomenon adveniunt, nec quot Thebas
Ægyptias, ubi plurimæ in domibus opes reconditæ jacent,
Quæ centum habent portas, ducenti autem per unamquamque
Viri egrediuntur cum equis & curribus:
Neque ſi mihi tot daret quot arenarumque pulveriſque,
Ne ſic quidem jam animum meum flectet Agamemnon,
Antequam totius mihi pœnas perſolvat acerbæ contumeliæ.
Filiam autem non ducam Agamemnonis Atridæ:
Ne quidem ſi cum aurea Venere pulchritudine certaret,
Operibus autem Minervæ oculis cæſiæ par eſſet,
Ne ſic quidem ipſam ducam: ipſe vero Achivorum alium eligat
Qui ei conveniat, & qui major imperio ſit.
Si enim jam me ſervarint dii, & domum venero,
Peleus mihi tunc uxorem deſponſabit ipſe.
Multæ Achivæ ſunt in Hellade Phthiaque,
Filiæ principum qui urbes tuentur,
Harum quam voluero meam faciam uxorem:
Illic autem mihi plurimum appetit animus generoſus
Ducta legitima uxore, apta conjuge,
Poſſeſſionibus delectari quas ſenex quæſivit Peleus.
Nihil enim mihi tanti eſt ac vita, ne quidem quantas *opes* aiunt
Ilium poſſediſſe bene habitatam urbem
Antehac tempore pacis, prius quam advenerant Achivi:
Nec quantas lapideum limen jaculatoris intus continet
Phœbi Apollinis Pytho in ſaxoſa.
Prædando enim parabiles boveſque & pingues oves,

Κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ,
Οὔθ' ἁλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
Μήτηρ γάρ τέ με φησὶ θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε.
Εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Ὤλετο μέν μοι νόστος, ἄτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
Εἰ δέ κεν οἶκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
Ἔσσεται, οὐδέ κε μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην
Οἶκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
Χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἴοντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
Ἀγγελίην ἀπόφασθε, (τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων)
Ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
Ἥ κέ σφιν νῆάς τε σόῃ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἥδε γ' ἑτοίμη,
Ἣν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Φοῖνιξ δ' αὖτι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
Ὄφρά μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἕπηται
Αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξω.
Ὣς ἔφαθ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
Δάκρυ' ἀναπρήσας, (πέρι γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν)
Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι
Πῦρ ἐθέλεις ἀΐδηλον· ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ·
Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος αὖθι λιποίμην
Οἷος; σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
Ἥματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε
Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίΐου πολέμοιο,
Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι·
Τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα,
Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
Ὣς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
Λείπεσθ', οὐδ' εἴκεν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς,
Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἠβώοντα,
Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
Ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
Μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
Παλλακίδι πρόμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα·
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀΐσθεὶς
Πολλὰ κατηρᾶτο, συγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς,
Μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἑφέσσεσθαι φίλον υἱὸν
Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς,
Ζεύς τε καταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.
Ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς

Πα-

Arrabiles autem tripodesque, & equorum flava capita:
Io minis vero animam, adeo ut redeat, neque præderis,
Neque prehendas, postquam transiverit septum dentium.
Mater enim me dicit dea Thetis argenteos pedes habens
Duo fata ferre mortis ad finem.
Siquidem hic manens Trojanorum urbem circa pugnavero,
Periit quidem mihi reditus, sed gloria immortalis erit:
Quod si domum reversus fuero dilectam in patriam terram,
Periit mihi gloria bona, diu vero mihi ævum
Manebit, neque me celeriter finis mortis deprehendet.
Quin aliis quoque ego suaserim
Domum navigare: quia jam non invenietis finem
Illi excelsæ: valde enim ipsam late sonans Jupiter
Manu sua protegit, & animo confirmatæ sunt copiæ.
Sed vos quidem abeuntes principibus Achivorum
Nuncium renunciate, (hoc enim munus est legatorum)
Ut aliud excogitent mentibus consilium melius,
Quod ipsis navesque servet & populum Achivorum
Navibus in cavis: quoniam non ipsis hoc expeditum,
Quod nunc excogitarunt, me iram fovente.
Phœnix autem hic apud nos manens cubet,
Ut me in navibus dilectam in patriam sequatur
Cras, si voluerit: vi autem neutiquam eum abducam.
Sic dixit. illi autem omnes obmutuerunt silentio,
Sermonem admirati: admodum enim aspere recusaverat.
Tandem vero inter eos locutus est senex eques Phœnix,
Luctus incendens, (valde enim timuit navibus Achivorum)
Si quidem jam reditum animo, illustris Achilles,
Cogitas, neque omnino defendere a navibus velocibus
Ignem vis pestiferum: quoniam ira incidit in animum:
Quomodo postea a te care fili hic relinquar
Solus? tecum vero me misit senex eques Peleus
Die illo quando te ex Phthia Agamemnoni misit
Puerum, nondum peritum omnibus æque gravis belli,
Neque concionum, ubi viri præclari fiunt:
Propterea me misit ut docerem ista omnia,
Verborumque orator essem, actorque rerum.
Propterea a te, dilecte fili, nolim
Relinqui, ne quidem si mihi promitteret Deus ipse,
Senectute abrasa, facturum *me* juvenem pubescentem,
Qualis *eram* cum primum liqui Græciam pulchris mulieribus abundantem,
Fugiens jurgia patris Amyntoris Ormenidæ,
Qui mihi de pellice irascebatur pulchra comas,
Quam ipse diligebat, & ignominia afficiebat uxorem,
Matrem meam: hæc autem semper me supplex orabat *prehensis genibus*,
Ut pellici miscerer, ut odio haberet senem:
Huic parui, & feci. Pater autem meus statim suspicatus
Multa imprecatus est, horrendasque invocabat diras,
Ne unquam genibus suis imponeretur dilectus filius
Ex me genitus. dii autem ratas fecerunt imprecationes,
Jupiterque infernus, & horrenda Proserpina.
Tunc mihi non amplius omnino detinebatur in præcordiis animus

Κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ
Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθε
Οὔθ' ἑλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμε
Μήτηρ γάρ τέ με φησὶ θεὰ
Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θαν
Εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων π
Ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κ
Εἰ δέ κεν οἶκαδ' ἵκωμι φίλην
Ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ
Ἔσσεται, οὐδέ κε μ' ὦκα τέλος
Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ πα
Οἶκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν ε
Χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκα
Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριζήεσσι
Ἀγγελίην ἀπόφασθε, (τὸ γὰρ γ
Ὄφρ' ἄλλῃ φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ
Ἦ κέ σφιν νῆάς τε σόῃ καὶ λαὸν
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇς· ἐπεὶ οὐ σ
Ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομη
Φοίνιξ δ' αὖτι παρ' ἄμμι μένων κ
Ὄφρά μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατ
Αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὐ
Ὣς ἔφαθ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν
Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κ
Ὄψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλα
Δάκρυ' ἀναπρήσας, (πέρι γὰρ δίε νη
Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ,
Βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν
Πῦρ ἐθέλεις κίδηλον· ἐπεὶ χόλος ἐ
Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκο
Οἷος; σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππ
Ἥματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέ
Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίτου πολέμ
Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρε
Τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναί τ
Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά
Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκ
Λείπεσθ', οὐδ' εἰκέν μοι ὑποσαίη θ
Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώον
Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα κα
Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος (
Ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο κ
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε
Μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσ
Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρε
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα. πατὴρ δ' ἐ
Πολλὰ κατηρᾶτο, σύγερὰς δ' ἐπεκ
Μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθα
Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. θεοὶ δ' ἐτέλε
Ζεύς τε καταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ
Ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ'

ri.
o fulgente parabam;
& mihi vulgi
ia fama,
ne notarer.]
liares & cognati circumstantes
bus:
lexipedes nigros boves
lorentes pinguedine
bantur per flammam Vulcani:
n bibebatur ipsius senis.
ipsum dormiebant,
habebant: neque unquam extin-
u bene munitæ aulæ, (guebatur.
e thalami fores.
advenit nox tenebrosa,
ter junctis
tum aulæ
s famulasque mulieres:
m spatiosam,
matrem ovium,
ens suscepit,
um dilexerit
n, amplis in possessionibus:
ue mihi dedit populum:
Phthiæ, Dolopibus imperans:
hilles,
volebas cum alio
e in ædibus cibum sumere:
s impositum,
um admovens,
stem
ic.li:
m, & multa feci,
nequaquam dii prolem perficiebant
ar Achilles
do indignam mortem propulsares.
magnum: neque te oportet
nim possunt & dii ipsi,
, honorque potentiaque,
placidis,
ertunt *ab ira* homines
sgressus fuerit & peccarit,
liæ magni,
abæque oculis:
sequentes curant.
dibus integra, ideo omnes
rtit omnem per terram
medentur postmodum.
as Jovis propius accedentes,
udiunt precantem:
na te recusaverit,

Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῷ ἐπέδωκε θυγατρί.
Ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὖ ναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται,
Οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι,
Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
Ταῦτα κέ οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.
Δμηθήτω· Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος, ἠδ' ἀδάμαστος
Τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων·
Καί μοι ὑποσχήτω ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
Ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Δῶρα μὲν οὐκ ἔτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρυνόμεν, οἵ κε τάχιστα
Ἕλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
Εἰ δ' ἄγε τοὺς ἄν ἐγὼν ἐπιδψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων.
Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα Διὶ φίλος ἡγησάσθω,
Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
Κηρύκων δ' Ὀδίός τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθων.
Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
Ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδότα μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
Ὥρμων ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Δενδίλλων ἑς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα
Πειρᾶν ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιήοχῳ ἐννοσιγαίῳ,
Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνων δ' ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην·
Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
Καλῇ, δαιδαλέῃ, (ἐπὶ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν)
Τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πτόλιν Ἠετίωνος ἐλέσσας·
Τῇ ὄγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἧστο σιωπῇ,
Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.
Τὼ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
Στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς
Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν.
Ὡς δ' αὕτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέςη·
Τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, ἦ τι μάλα χρεώ,
Οἵ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐσον.

Ὡς

Ad domum Pelei: ego vero dotalia dona dabo
Permulta, quot adhuc nemo suæ dedit filiæ.
Septem ei dabo celebres urbes,
Cardamylen, Enopenque, & Hiran herbosam,
Pherasque magnas, & Antheam profunda habentem prata,
Pulchramque Æpeam, & Pedasum vitiferam.
Omnes autem prope mare habitantur Pyli arenosi:
Et viri *eas* incolunt pecudibus & bobus abundantes,
Qui ipsum donis tanquam deum honorabunt,
Et ejus sub sceptro opulenta solvent tributa.
Hæc ei præstabo si cessaverit ab ira.
Exorari se sinat: Pluto implacabilis, & inexorabilis:
Propterea & hominibus deorum odiosissimus omnium:
Et mihi cedat quatenus major imperio sum,
Et quatenus natu major glorioreque esse.
Huic respondit deinde Gerenius eques Nestor,
Atride gloriossime rex virorum Agamemnon,
Dona quidem neutiquam aspernanda das Achilli regi:
Quare agite delectos urgeamus, qui celerrime
Eant ad tentorium Pelidæ Achillis.
Eja age hos ego legam, ii autem pareant.
Phœnix primum Jovi dilectus sit dux,
Deinde Ajax magnus & nobilis Ulysses:
Præconum autem Hodiusque & Eurybates simul sequantur.
Ferte porro manibus aquam, & linguis favere jubete,
Ut Jovi Saturnio supplicemus, si forte misereatur.
Sic dixit: his autem omnibus gratam sententiam dixit.
Illico præcones quidem aquam in manus fuderunt,
Juvenes crateras coronaverunt vino:
Distribueruntque omnibus qui poculis libabant auspicantes.
Sed postquam libaverant, biberantque quantum voluit animus,
Properabant ex tentorio Agamemnonis Atridæ.
Illis autem multa mandata dedit Gerenius eques Nestor,
Oculos in unumquemque vertens, Ulyssi autem maxime
Eniti ut flecterent eximium Pelidem.
Hi autem iverunt juxta littus multum strepentis maris,
Permulta vota facientes terram cingenti Neptuno,
Ut facile flecteret magnos animos Æacidæ.
Myrmidonum vero ad tentoria que & naves pervenerunt:
Illumque invenerunt animum oblectantem cithara arguta,
Pulchra, affabre facta, (superne autem argenteum jugum erat)
Quam ceperat e spoliis, urbe Eetionis eversa:
Hac is animum oblectabat, canebat autem præclara facinora virorum.
Patroclus autem ei solus e regione sedebat tacitus,
Expectans Æacidem quando desineret canere.
Hi vero progressi sunt ulterius, præibat autem nobilis Ulysses:
Steteruntque ante ipsum, attonitus autem exiliit Achilles
Ipsa cum cithara, relicta sede in qua sedebat.
Eodem modo etiam Patroclus, postquam vidit viros, surrexit:
Hos etiam dextras prehendens compellavit pedes velox Achilles,
Salvete, sane amici viri venistis, certe aliqua magna necessitas
Qui mihi quamvis irato Achivorum gratissimi estis. (urget,

Ὣς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς.
Εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν·
Δῖψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Μείζονα δὴ κρητῆρα Μενοιτίου υἱὲ καθίσσαι,
Ζωρότεραν δὲ κέραιρε, δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ.
Οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασσι μελάθρῳ.
Ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
Αὐτὰρ ὄγε κρεῖαν μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὀΐος καὶ πίονος αἰγὸς,
Ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ·
Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς·
Καὶ τὰ μὲν εὖ μίξυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε·
Πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαῖεν μέγα ἰσόθεος φώς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη,
Ἀνθρακιὴν ςορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε·
Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε,
Πάτροκλος μὲν σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν. ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο
Τοίχου τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Νεῦσ' Αἴας Φοίνικι· νόησε δὲ θεῖος Ὀδυσσεύς.
Πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλῆα,
Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ἠμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο,
Ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
Δαίνυσθ'. ἀλλ' οὐ δαιτὶς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφὲς, εἰσορόωντες,
Δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
Νῆας ἐϋσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν.
Ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔσεντο
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι,
Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ ςρατὸν, οὐδ' ἔτι φασὶν
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐνὶ νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι.
Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
Ἀςράπτει· Ἕκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων,
Μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διΐ, οὐδέ τι τίει
Ἀνέρας οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν.
Ἀῤῥᾶται δὲ τάχιςα φανήμεναι ἠῶ δῖαν·
Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
Αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δηώσειν παρὰ τοῖσιν ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.
Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
Ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη
Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
Ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε καὶ ὄψέ περ υἷας Ἀχαιῶν
Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
Αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, οὐδέ τι μῆχος
Ῥεχθέντος κακοῦ ἐς' ἄκος εὑρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν

Φρέ-

Sic fatus ulterius duxit nobilis Achilles.
Sedere autem fecit in ſellis recubitoriis, tapetibuſque purpureis:
Et ſtatim Patroclum compellavit qui prope aderat,
Majorem jam craterem Menœtii fili appone,
Meraciuſque miſce, poculumque para unicuique.
Hi enim cariſſimi viri meo ſunt ſub tecto.
Sic dixit. Patroclus autem dilecto obſecutus eſt ſocio.
Sed ille vas carnarium poſuit in ignis ſplendore,
In *ipſo* autem tergum poſuit ovis & pinguis capræ,
Impoſuit etiam porci ſaginati tergum abundans pinguedine:
Huic autem tenebat *carnes* Automedon, & ſecabat nobilis Achilles:
Eas quidem ſcite in minuta dividebat, & verubus tranſigebat:
Ignem autem Menœtiades accendebat magnum deo ſimilis vir.
Verum poſtquam ignis deflagraverat, & flamma elanguerat,
Prunis ſtratis, verua deſuper extendit;
Inſperſit autem ſalem ſacrum a fulcris elevatis.
Sed poſtquam aſſaverat, & in menſa culinaria fuderat,
Patroclus panem acceptum diſtribuit in menſa
Pulchris in caniſtris. ſed carnes diſtribuit Achilles.
Ipſe autem e regione ſedit Ulyſſis divini
Ad parietem alterum: diiſque ſacrificare juſſit
Patroclum ſuum ſocium: is vero in ignem jecit primitias.
At hi in cibos paratos appoſitos manus extenderunt.
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerant,
Innuit Ajax Phœnici: animadvertit autem divinus Ulyſſes.
Impletoque vino poculo propinavit Achilli,
Salve Achille, epulis quidem æqualibus non indigemus,
Et in tentorio Agamemnonis Atridæ,
Et etiam hic nunc: adſunt enim animo grata multa
Ad epulandum. ſed non convivii amabilis opera ſunt curæ:
At valde magnam cladem, Jovis alumne, inſpicientes,
Timemus: in dubio autem utrum ſervabimus an pereant
Naves bonis tranſtris inſtructæ, ni tu indueris fortitudinem.
Prope enim naves & murum caſtra poſuerunt
Trojani ſuperbi & e longinquo vocati auxiliares,
Accenſis ignibus multis per exercitum, neque amplius ajunt
Suſtineri poſſe, quin in naves nigras invadant.
Et Jupiter ipſis Saturnius fauſta ſigna oſtendens
Fulgurat: Hector vero valde fortitudine oculos truces circumferens,
Furit terribiliter, fretus Jove, nec quicquam honorat
Homines neque deos: ingens autem ipſum rabies ſubiit.
Precaturque ut citiſſime appareat aurora divina:
Affirmat enim navium *ſe* abſciſſurum ſumma roſtra,
Ipſaſque incenſurum pernicioſo igne: nam Achivos
Interfecturum ad ipſas attonitos in fumo.
Hæc graviter timeo in mente, ne ei minas
Perficiant dii: nobis autem jam fatale ſit
Perire in Troja longe ab Argo equis apto.
Verum ſurge, ſi in animo tibi eſt quamvis ſero Achivos
Afflictos defendere a Trojanorum tumultu.
Ipſi tibi poſtea dolor erit, neque ulla facultas
Patrato ſemel malo erit remedium inveniendi: ſed longe ante

Φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
Ὣς πέπον, ἦ μὲν σοί γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
Ἤματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε,
Τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
Δώσουσ', αἴκ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
Ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων.
Ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
Τίσωσ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
Ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Παῦε, ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα. σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο.
Εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω
Ὅσσά τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
Ἑπτὰ ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
Ἀίθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
Πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἄέθλια ποσσὶν ἄροντο.
Οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο
(Οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο)
Ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο·
Δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλες αὐτὸς,
Ἐξέλεθ', αἳ τότε κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
Τὰς μέν τοι δώσει, μετὰ δ' ἕσσεται ἣν τότ' ἀπηύρα
Κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμεῖται
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ θέμις ἐστὶν ἄνακτ', ἠὲ ἀνδρῶν, ἠὲ γυναικῶν.
Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
Ἄγυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἁλαπάξαι,
Νῆας ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι
Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα λῆϊδ' Ἀχαιοί.
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθαι,
Αἵ κε μετ' Ἀργείην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
Εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης,
Γαμβρὸς κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἶσον Ὀρέστῃ,
Ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ·
Τρεῖς δέ οἱ εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ ἐϋπήκτῳ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα,
Τάων ἣν κ' ἐθέλῃσθα φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθαι
Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὁ δ' αὖτ' ἐπιμείλια δώσει
Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί.
Ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὖ ναιόμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε, καὶ Ἱρὴν ποιήεσσαν,
Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἀνθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν·
Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου ἠμαθόεντος·
Ἔνθ' ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται,
Οἵ κε σε δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι,
Καί τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
Ταῦτά κέ τοι τελέσειε μεταλλήξαντι χόλοιο.
Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
Αὐτὸς, καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ παναχαιοὺς
Τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατὸν, οἵ σε θεὸν ὣς

Τίσουσι,

Conſidera ut Danais arceas funeſtum diem.
O amice, profecto tibi pater præcipiebat Peleus
Die illo cum te ex Phthia Agamemnoni miſit,
Fili mi, fortitudinem quidem Minervaque & Juno
Dabunt, ſi voluerint: tu vero magnanimos ſpiritus
Contine in pectoribus: humanitas enim melior.
Deſiſte autem a contentione noxia, ut te magis
Honorent Argivorum & juvenes & ſenes,
Sic præcipiebat ſenex: tu vero obliviſceris: ſed etiam nunc
Quieſce, & pone iram acerbam. tibi vero Agamemnon
Digna dona dat ſi deſieris ab ira.
Quod ſi *vis*, tu quidem me audi, ego autem tibi recenſebo
Quot tibi in tentoriis promiſit dona Agamemnon.
Septem igni nunquam admotos tripodas, decem autem auri ta-
Splendidoſque lebetas viginti, duodecimque equos (lenta,
Validos, in curſu victores, qui præmia pedibus reportarunt.
Non ſane pauper eſſet vir cui tot contingerent
(Neque inops valde pretioſi auri)
Quot Agamemnonis equi præmia pedibus reportarunt:
Dabit item ſeptem mulieres forma præſtante, operum ſcientes,
Lesbias, quas, quando Lesbum celebrem cepiſti ipſe,
Delegit, quæ tunc pulchritudine vincebant genus mulierum.
Has quidem tibi dabit interque *eas* erit quam tunc abſtulit
Filiam Briſei: & magnum jusjurandum addet
Nunquam cubile aſcendiſſe, vel miſtum fuiſſe,
Qua mos eſt Rex, & virorum, & mulierum.
Hæc quidem ſtatim omnia aderunt: ſi vero
Urbem magnam Priami dii dederint evertere,
Naves abunde auro & ære congeſto impleas
Ingreſſus, quando dividemus prædam Achivi.
Trojanas autem mulieres viginti ipſe deligas,
Quæ poſt Argivam Helenam pulcherrimæ fuerint.
Sique Argos pervenerimus Achaicum, uber agri,
Gener ei ſis: honorabit vero te æqualiter Oreſti,
Qui ei unicus nutritur rerum copia in magna:
Tres autem ei ſunt filiæ in domo bene conſtructa,
Chryſothemis & Laodice & Iphianaſſa,
Harum quam velis dilectam ſine ſponſalibus ducas
Ad domum Pelei: ille autem dotalia dona dabit
Multa valde, quot adhuc nemo ſuæ dedit filiæ.
Septem autem tibi dabit bene habitatas urbes,
Cardamylen, Enopenque, & Hiran herboſam,
Pheraſque religioſas, & Antheam profunda habentem prata,
Pulchramque Æpeam, & Pedaſum vitiferam:
Omnes autem prope mare habitantur Pyli arenoſi:
Viri autem *eas* incolunt pecudibus & bobus abundantes,
Qui te donis deum tanquam honorabunt,
Et tuo ſub ſceptro opulenta ſolvent tributa.
Hæc tibi præſtabit ſi deſieris ab ira.
Quod ſi tibi Atrides inviſus eſt ex animo magis,
Ipſe, & ejus dona: tu vero alios tamen univerſos Achivos
Afflictos miſerare in caſtris, qui te deum velut

Hono-

Τίεουσ'· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
Νῦν γάρ χ' Ἕκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθῃ,
Λύσσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὔτινα φησὶν ὁμοῖον
Οἱ ἔμεναι Δαναῶν οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
Ἢπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται,
Ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοσεν ἄλλος.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν,
Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Οὔτέ με γ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω,
Οὔτ' ἄλλους Δαναοὺς, ἐπεὶ οὔκ ἄρα τις χάρις ἦεν
Μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί·
Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τίς πολεμίζοι·
Ἐν δ' ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς
Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς·
Οὐδέ τι μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι
Μάσακ' ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀϋπνους νύκτας ἴαυον,
Ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
Ἀνδράσι μαρνάμενος ἀέρων ἕνεκα σφετεράων.
Δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
Τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρεΐδῃ· ὁ δ' ὄπισθε μένων παρὰ νηυσί θοῇσι,
Δεξάμενος διὰ παῦρα δατεύσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκε·
Ἄλλα δ' ἀριζήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσι·
Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
Εἵλετ'. ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων
Τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
Ἀτρείδης; ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο;
Ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρεΐδαι; ἐπειὴ ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
Τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
Ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητήν περ ἐοῦσαν.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, καί μ' ἀπάτησε,
Μή μευ πειράτω εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.
Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι,
Φραζέσθω νῆεσσιν ἀλεξέμεναι δηΐον πῦρ.
Ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
Καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
Εὐρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς δύναται σθένος Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν' Ἕκτωρ,
Ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·

Ἔνθά

Honorabunt: certe enim ab ipsis magnam gloriam tuleris.
Nunc enim Hectorem interfeceris, quum propius tibi venerit,
Rabiem habens pernicioſam: nam neminem putat ſimilem
Sibi eſſe Danaorum quos huc naves vexerunt.
Hunc reſpondens allocutus eſt pedes velox Achilles,
Nobiliſſime Laertiade ſolertia pollens Ulyſſes,
Oportet ſane hanc orationem aperte dicere,
Quemadmodum ſentioque, & quemadmodum perfectum erit,
Ut non mihi obſtrepatis aſſidentes aliunde alius.
Inviſus enim mihi ille æque ac inferni portæ,
Qui aliud occultat animo, aliud loquitur.
Sed ego dicam ut mihi videtur eſſe optimum.
Neque mihi Atridem Agamemnona perſuaſurum puto,
Nec alios Danaos, quoniam nulla gratia erat
Pugnare hoſtibus cum viris aſſidue ſemper:
Æqua pars ceſſanti, & ſi acriter quis pugnet:
Inque eodem honore tum ignavus tum fortis
Occumbit æque & otioſus vir, & qui multum laboravit:
Nec quid mihi amplius ſupereſt, poſtquam pertuli mala animo,
Semper meam animam objectans periculis pugnæ.
Ac veluti avis implumibus pullis affert
Eſcam quamprimum ceperit, male autem ei eſt ipſi:
Sic & ego multas quidem inſomnes noctes duxi,
Dies autem cruentos exegi pugnans,
Cum viris prælians uxorum gratia veſtrarum.
Duodecim autem claſſe urbes vaſtavi hominum,
Pedeſter vero undecim aio per Troicum agrum gleboſum:
His ex omnibus ſupellectilem multam & pretioſam
Abſtuli, & omnia ferens Agamemnoni dabam
Atridæ: is vero remanens apud naves veloces,
Accipiens pauca dividebat, & pleraque retinebat:
Alia autem optimatibus dabat munera & regibus:
Iſtis quidem firma manent, a me vero ſolo Achivorum
Abſtulit. habetque uxorem animo gratam, hanc propter dormiens
Oblectetur. quid autem oportet bellare cum Trojanis
Argivos? quid vero exercitum adduxit huc congregatum
Atrides? an non Helenæ cauſa pulchræ comis?
An ſoli diligunt uxores articulata voce loquentium hominum
Atridæ? nimirum quiſquis bonus & prudens eſt,
Suam ipſius amat & curat, ut & ego hanc
Ex animo amabam, captivam licet.
Nunc autem poſtquam e manibus præmium eripuit, & me fraudavit,
Ne me tentet probe gnarum: neque enim mihi perſuadebit.
Verum o Ulyſſes, tecum & aliis regibus,
Cogitet quomodo a navibus propellat hoſtilem ignem.
Sane quidem jam permulta fecit ſine me,
Et jam murum ædificavit, & duxit foſſam prope ipſum
Latam, magnam, inque ea vallos defixit:
Sed ne ſic quidem poteſt vim Hectoris homicidæ
Sustinere. dum autem ego inter Achivos pugnabam,
Non voluit pugnam procul a mœnibus ciere Hector,
Sed quantum ad Scæaſque portas & fagum progrediebatur:

Ἔνθά ποτ' οἷον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμήν·
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ,
Αὔριον ἱρὰ Διῒ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσι,
Νηήσας εὖ νῆας ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω,
Ὄψεαι (ἢν ἐθέλησθα, καὶ οἴκόθι τοι τὰ μεμήλῃ)
Ἠρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
Νῆας ἐμὰς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας.
Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἤματί κεν τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἱκοίμην.
Ἔξι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἐρρῶν·
Ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν,
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον
Ἄξομαι, ὅσσ' ἔλαχόν γε. γέρας δέ μοι ὅσπερ ἔδωκεν,
Αὖτις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης· τῷ πάντ' ἀγορευόμεν ὡς ἐπιτέλλω,
Ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοὶ
Εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν,
Αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος· οὐδ' ἂν ἔμοιγε
Τετληίη κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι·
Οὐδέ τι οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον.
Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις
Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν, ἅλις δέ οἱ· ἀλλὰ ἔκηλος
Ἐρρέτω. ἐκ γάρ οἱ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεύς.
Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη
Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἔξι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
Αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἄνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν·
Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
Οὐδέ κεν ὣς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
Πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην.
Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι,
Οὐδέ μιν ὣς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
Ὅστις οἵ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.
Ἤν γάρ δή με σόωσι θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
Πηλεὺς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
Κοῦραι ἀριστήων οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται,
Τάων ἥν κ' ἐθέλοιμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν·
Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ
Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
Κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεύς.
Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον
Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν·
Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔέργει
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ.
Ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,

Κτη-

Ibi olim *me* ſemel manſit, vix autem meum effugit impetum:
Nunc vero quoniam nolo pugnare cum Hectore nobili,
Cras ſacris Jovi factis & omnibus diis,
Oneratas bene naves poſtquam in mare deduxero,
Videbis (ſi volueris, & ſi tibi hæc curæ fuerint)
Bene mane Helleſpontum ſuper piſcoſum navigantes
Naves meas, inque *ipſis* viros remigandi cupidos.
Si autem proſperam navigationem dederit inclytus Neptunus,
Die ſane tertio Phthiam gleboſam pervenero.
Sunt autem mihi permulta, quæ reliqui huc malo fato veniens:
Aliud vero hinc aurum & æs rubrum,
Et fœminas eleganter cinctas, ſplendidumque ferrum
Abducam, quæ quidem ſortitus ſum. Præmium autem mihi qui de-
Rurſus per injuriam abſtulit rex Agamemnon (dit;
Atrides: ei omnia referto ut mando,
Palam: ut & alii inſiguentur Achivi,
Si quem Danaorum adhuc ſperat *ſe* fraudaturum,
Semper impudentia indutus: non tamen mihi
Auſit, proterve audax licet ſit, faciem intueri:
Neque omnino cum eo conſilia communicabo, neque factum.
Nam jam me *ſemel* decepit & offendit, neque adhuc rurſus
Fallet verbis, ſatis autem ei *ſit*: verum quietus
Abeat in malam rem. nam ei mentem ademit providus Jupiter.
Inviſa autem mihi ejus dona, & æſtimo eum mancipii in loco.
Ne quidem ſi mihi decieſque & vicies tot daret
Quot ei nunc ſunt, & ſi alicunde alia accederent,
Nec quot Orchomenon adveniunt, nec quot Thebas
Ægyptias, ubi plurimæ in domibus opes reconditæ jacent,
Quæ centum habent portas, ducenti autem per unamquamque
Viri egrediuntur cum equis & curribus:
Neque ſi mihi tot daret quot arenarumque pulveriſque,
Ne ſic quidem jam animum meum flectet Agamemnon,
Antequam totius mihi pœnas perſolvat acerbæ contumeliæ.
Filiam autem non ducam Agamemnonis Atridæ:
Ne quidem ſi cum aurea Venere pulchritudine certaret,
Operibus autem Minervæ oculis cæſiæ par eſſet,
Ne ſic quidem ipſam ducam: ipſe vero Achivorum alium eligat
Qui ei conveniat, & qui major imperio ſit.
Si enim jam me ſervarint dii, & domum venero,
Peleus mihi tunc uxorem deſponſabit ipſe.
Multæ Achivæ ſunt in Hellade Phthiaque,
Filiæ principum qui urbes tuentur,
Harum quam voluero meam faciam uxorem:
Illic autem mihi plurimum appetit animus generoſus
Ducta legitima uxore, apta conjuge,
Poſſeſſionibus delectari quas ſenex quæſivit Peleus.
Nihil enim mihi tanti eſt ac vita, ne quidem quantas *opes* aiunt
Ilium poſſediſſe bene habitatam urbem
Antehac tempore pacis, prius quam advenerant Achivi:
Nec quantas lapideum limen jaculatoris intus continet
Phœbi Apollinis Pytho in ſaxoſa.
Prædando enim parabiles boveſque & pingues oves,

Pa-

Κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·
Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ,
Οὔθ' ἑλετὴ, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
Μήτηρ γάρ τέ με φησὶ θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε.
Εἰ μέν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
Εἰ δέ κεν οἶκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
Ἔσσεται, οὐδέ κε μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην
Οἶκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
Χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἴοντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
Ἀγγελίην ἀπόφασθε, (τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων)
Ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
Ἥ κέ σφιν νῆάς τε σόῃ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
Νησὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἥδε γ' ἑτοίμη,
Ἣν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Φοῖνιξ δ' αὖτι παρ' ἔμμι μένων κατακοιμηθήτω,
Ὄφρά μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἕπηται
Αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξω.
Ὣς ἔφαθ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
Τοῖσι δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
Δάκρυ' ἀναπρήσας, (πέρι γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν)
Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι
Πῦρ ἐθέλεις ἀΐδηλον· ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ·
Πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος αὖθι λιποίμην
Οἷος; σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς
Ἥματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε
Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίτου πολέμοιο,
Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι·
Τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα,
Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
Λείπεσθ', οὐδ' εἴκεν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς,
Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἠβώοντα,
Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
Ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
Μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
Παλλακίδι πρόμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα·
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀΐσθεὶς
Πολλὰ κατηρᾶτο, συγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς,
Μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν
Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς,
Ζεύς τε καταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.
Ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς

Πα-

Parabiles autem tripodesque, & equorum flava capita:
Hominis vero animam, adeo ut redeat, neque præderis,
Neque prehendas, postquam transiverit septum dentium.
Mater enim me dicit dea Thetis argenteos pedes habens
Duo fata ferre mortis ad finem.
Siquidem hic manens Trojanorum urbem circa pugnavero,
Periit quidem mihi reditus, sed gloria immortalis erit:
Quod si domum reversus fuero dilectam in patriam terram,
Periit mihi gloria bona, diu vero mihi ævum
Manebit, neque me celeriter finis mortis deprehendet.
Quin aliis quoque ego suaserim
Domum navigare: quia jam non invenietis finem
Ilii excelsæ: valde enim ipsam late sonans Jupiter
Manu sua protegit, & animo confirmatæ sunt copiæ.
Sed vos quidem abeuntes principibus Achivorum
Nuncium renunciate, (hoc enim munus est legatorum)
Ut aliud excogitent mentibus consilium melius,
Quod ipsis navesque servet & populum Achivorum
Navibus in cavis: quoniam non ipsis hoc expeditum,
Quod nunc excogitarunt, me iram fovente.
Phœnix autem hic apud nos manens cubet,
Ut me in navibus dilectam in patriam sequatur
Cras, si voluerit: vi autem neutiquam eum abducam.
Sic dixit. illi autem omnes obmutuerunt silentio,
Sermonem admirati: admodum enim aspere recusaverat.
Tandem vero inter eos locutus est senex eques Phœnix,
Luctus incendens, (valde enim timuit navibus Achivorum)
Si quidem jam reditum animo, illustris Achilles,
Cogitas, neque omnino defendere a navibus velocibus
Ignem vis pestiferum: quoniam ira incidit in animum;
Quomodo postea a te care fili hic relinquar
Solus? tecum vero me misit senex eques Peleus
Die illo quando te ex Phthia Agamemnoni misit
Puerum, nondum peritum omnibus æque gravis belli,
Neque concionum, ubi viri præclari fiunt:
Propterea me misit ut docerem ista omnia,
Verborumque orator essem, actorque rerum.
Propterea a te, dilecte fili, nolim
Relinqui, ne quidem si mihi promitteret Deus ipse,
Senectute abrasa, facturum *me* juvenem pubescentem,
Qualis *eram* cum primum liqui Græciam pulchris mulieribus abundantem,
Fugiens jurgia patris Amyntoris Ormenidæ,
Qui mihi de pellice irascebatur pulchra comas,
Quam ipse diligebat, & ignominia afficiebat uxorem,
Matrem meam: hæc autem semper me supplex orabat *prehensis genibus*,
Ut pellici miscerer, ut odio haberet senem:
Huic parui, & feci. Pater autem meus statim suspicatus
Multa imprecatus est, horrendasque invocabat diras,
Ne unquam genibus suis imponeretur dilectus filius
Ex me genitus. dii autem ratas fecerunt imprecationes,
Jupiterque infernus, & horrenda Proserpina.
Tunc mihi non amplius omnino detinebatur in præcordiis animus

Pa-

Πατρὸς χωομένοιο κατὰ μέγαρα ςρωφᾶσθαι.
[* Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἀλλά τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
Δήμου θῆκε φάτιν, καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων,
Ὡς μή πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.]
Ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες
Αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι·
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίςοιο·
Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον,
Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννὴ,
Καὶ τότ' ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς
Ῥεῖα, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμωάς τε γυναῖκας·
Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα μητέρα μήλων,
Ἐς Πηλῆα ἄναχθ'· ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καί με φίλησ' ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι·
Καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὤπασε λαόν·
Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων·
Καί σε τοσοῦτον ἔθηκα θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ἐκ θυμοῦ φιλέων, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ
Οὔτ' ἐς δαῖτ' ἰέναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι·
Πρίν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσας,
Ὄψου τ' ἄσαιμι προταμὼν, καὶ οἶνον ἐπισχὼν,
Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ ςήθεσσι χιτῶνα
Οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ·
Ὣς ἐπί σοι μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
Τὰ φρονέων, ὅ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλά σε παῖδα θεοῖς ἐπείκελ' Ἀχιλλεῦ
Ποιεύμην, ἵνα μοι ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς.
Ἀλλ' Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
Νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· ςρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ,
Τῶνπερ καὶ μείζων ἀρετὴ, τιμή τε βίη τε.
Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι,
Λοιβῇ τε, κνίσσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι
Λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ.
Καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ·
Αἵ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
Ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, οὕνεκα πάσας
Πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
Ὃς μέν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἆσσον ἰούσας,
Τόνδε μέγ' ὤνησαν, καί τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
Ὃς δέ κ' ἀνήνηται, καί τε ςερεῶς ἀποείπῃ,

* *videpræfat*

Λίσ-

Patris irati in domo versari.
[* *Eripere huic vitam ferro fulgente parabam;*
Iram nescio quis fregit Deus, & mihi vulgi
Objecit voces animo & convicia famæ,
Ne patris occisor Grajum sermone notarer.]
Certe quidem multum familiares & cognati circumstantes
Ibi orantes retinebant in ædibus:
Multasque pingues oves & flexipedes nigros boves
Jugulabant, multique sues florentes pinguedine
Ad amburendas setas extendebantur per flammam Vulcani:
Multum autem ex doliis vinum bibebatur ipsius senis.
Et per novem noctes me circa ipsum dormiebant,
Hi quidem per vices custodias habebant: neque unquam extinguebatur
Ignis, alter quidem in porticu bene munitæ aulæ,
Alter autem in vestibulo, ante thalami fores.
Sed quando jam decima mihi advenit nox tenebrosa,
Tunc ego thalami foribus solerter junctis
Effractis exivi, & transilii septum aulæ
Facile, clam custodesque viros famulasque mulieres:
Fugi deinde procul per Græciam spatiosam,
Phthiamque perveni glebosam matrem ovium,
Ad Peleum regem: qui me lubens susccpit,
Et me dilexit ut pater suum filium dilexerit
Unicum, extrema ætate natum, amplis in possessionibus:
Et me divitem fecit, multumque mihi dedit populum:
Incolebamque extremam oram Phthiæ, Dolopibus imperans:
Et te tantum feci o diis par Achilles,
Ex animo diligens, non enim volebas cum alio
Neque ad convivium ire, neque in ædibus cibum sumere:
Ante quam te meis ego genibus impositum,
Opsonio satiavi præciso, & vinum admovens,
Sæpe mihi rigasti ad pectora vestem
Vino, ejectans in infantia difficili:
Ita tui causa permulta passus sum, & multa feci,
Hæc cogitans, quoniam mihi nequaquam dii prolem perficiebant
Ex me: te saltem filium diis par Achilles
Adoptarem, ut a me aliquando indignam mortem propulsares.
Sed Achilles, doma animum magnum: neque te oportet
Immisericordem esse: flecti enim possunt & dii ipsi,
Quorum etiamsi major virtus, honorque potentiaque,
Tamen hos sacrificiis & votis placidis,
Libamineque, nidoreque avertunt *ab ira* homines
Supplicantes, cum quis transgressus fuerit & peccarit,
Etenim Preces sunt Jovis filiæ magni,
Claudæque, rugosæque, strabæque oculis:
Quæ & Noxam licet a tergo sequentes curant.
Noxa vero robustaque & pedibus integra, ideo omnes
Longe præcurrit, & antevertit omnem per terram
Lædens homines: hæ vero medentur postmodum.
Qui quidem reverebitur filias Jovis propius accedentes,
Hunc valde juvant, & exaudiunt precantem:
Qui vero renuerit, & obstina te recusaverit,

* *vide præfat.*

Λίσσονται δ' ἄρα ταί γε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,
Τῷ ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
Ἀλλ' Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι
Τιμήν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν.
Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι
Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποῤῥίψαντα κελοίμην
Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι χατέουσί περ ἔμπης·
Νῦν δ' ἅματ' αὐτίκα πολλὰ δίδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέξη.
Ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους
Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἵτε σοὶ αὐτῷ
Φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς,
Μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευξόμεθα κλέα ἀνδρῶν
Ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι,
Δωρητοίτε πέλοντο, παραῤῥητοί τ' ἐπέεσσι.
Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε
Ὡς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι·
Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς·
Κουρῆτες δὲ διαπραθέειν μεμαῶτες ἀρῆϊ.
Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὦρσε
Χωσαμένη, ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς
Οἰνεὺς ῥέξ', ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας,
Οἴῃ δ' οὐκ ἔῤῥεξε Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἄάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
Ἡ δὲ χολωσαμένη δῖον γένος ἰοχέαιρα,
Ὦρσεν ἐπὶ χλούνην σῦν, ἄγριον ἀργιόδοντα,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
Πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ
Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
Τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
Πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας,
Καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσι·
Τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς·
Ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ βῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτὴν
Ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι,
Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος ἀρηΐφιλος πολέμιζε,
Τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, οὐδ' ἐδύναντο
Τείχεος ἐκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἐόντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, (ὅς τε καὶ ἄλλων
Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων)
Ἤτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ
Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ καλῇ Κλεοπάτρῃ,
Κούρῃ Μαρπίσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης,
Ἰδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν,
Τῶν τότε, καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον
Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης.
Τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς

Μή-

Precantur tum quidem hæ Jovem Saturnium adeuntes,
Hunc ut noxa simul sequatur, quo læsus pœnas luat.
Sed Achilles da & tu Jovis filias qui sequatur
Honorem, qui & aliorum flectit mentes fortium.
Si enim non dona ferret, & alia in futurum nominaret
Atrides, sed semper pertinaciter iratus esset,
Non equidem te ira abjecta hortarer
Argivis auxiliari quantumvis indigentibus:
At nunc simul in præsenti multa dat, aliaque in posterum polli-
Virosque qui supplicarent ad te misit præstantissimos (cetur.
Electos per exercitum Achaicum, quique tibi ipsi
Amicissimi Argivorum: horum ne tu orationem asperneris,
Neque pedes: prius vero nequaquam indigne ferendum *erat te*
Sic & priscorum audivimus laudes virorum (iratum fuisse.
Heroum, quando aliquem vehemens ira occupasset,
Donisque placabiles erant, exorabilesque verbis.
Memini hoc factum ego vetus, neutiquam recens
Quale fuerat: inter vos autem dicam omnes amicos:
Cureteſque pugnabant & Ætoli fortiter prælium sustinentes
Circa urbem Calydona, & se mutuo interficiebant:
Ætoli quidem, defendentes Calydona amœnam:
Curetes autem vastare ardentes Marte.
Etenim inter hos malum aureo solio sedens Diana excitavit
Irata, quod sibi non sacra post fruges comportatas in fœcundo
Oeneus fecerat, alii vero dii epulati erant hecatombas, (loco agri
Soli vero non fecit Jovis filiæ magni,
Sive oblitus est, sive non advertit: doluit certe multum animo.
Illa autem irata Jovis genus Diana,
Immisit aprum, ferum candidis dentibus,
Qui damnis multis affecit vastans Oenei agrum:
Multas ille alias super alias humi prostravit arbores altas
Cum ipsis radicibus, & ipsis floribus pomorum.
Hunc autem filius Oenei occidit Meleager,
Multis ex urbibus venatoribus viris congregatis,
Et canibus. non enim domitus fuisset paucis hominibus:
Tantus erat, multos autem rogum ascendere fecit tristem.
Illa vero de ipso fecit magnum tumultum & bellum
Pro suis capite & pelle hirsuta,
Curetasque inter & Ætolos magnanimos.
Quamdiu igitur Meleager bellicosus pugnabat,
Tamdiu Curetibus male erat, neque poterant
Mœnia extra manere, utut multi.
At quando jam Meleagrum subiit ira, (quæ & aliorum
Inflat in pectoribus mentem recte licet sapientium)
Ille quidem matri suæ Althææ iratus corde
Jacebat apud legitimam uxorem pulchram Cleopatram,
Filiam Marpissæ pedibus elegantis Euenines,
Idæque; qui fortissimus inter terrestres fuit viros,
Eorum qui tunc erant, & quidem contra regem sumpsit arcum
Phœbum Apollinem, pedibus elegantis gratia nymphæ.
Hanc tunc in ædibus pater & veneranda mater
Alcyonen vocabant cognomine, quod ipsius

Μήτηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα
Κλαῖ', ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσι
Πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἁλοία,
Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
Πρόχνυ καθεζομένη· δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
Παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς
Ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.
Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
Πύργων βαλλομένων· τὸν δ' ἐλίσσοντο γέροντες
Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους
Ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον,
Οἵππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
Ἔνθά μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι
Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο,
Ἥμισυ δὲ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
Πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,
Οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο,
Σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
Πολλὰ δὲ τόνδε κασίγνητοι καὶ πότνια μήτηρ,
Ἐλίσσονθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
Οἱ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον
Πρίν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο, τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
Βαῖνον Κουρῆτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ·
Καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐΰζωνος παράκοιτις
Λίσσετ' ὀδυρομένη, καί οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
Κήδε' ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει τῶν ἅλις ἀλώμη·
Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει·
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα.
Βῆ δ' ἰέναι, χροῒ δ' ἔντε' ἐδύσσατο παμφανόωντα.
Ὣς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ,
Εἵξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
Πολλά τε καὶ χαρίεντα· κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὖτως.
Ἀλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
Ἐνταῦθα τρέψειε φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη
Νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
Ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί.
Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύῃς,
Οὐκ ἔθ' ἑμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλαλκών.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ, διοτρεφὲς, οὔτι με ταύτης
Χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ,
Ἥ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν εἰσόκ' ἀΰτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·
Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Ἀτρείδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τι σε χρὴ
Τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι·

Κα-

Mater Alcyonis luctuosæ fatum habens
Flebat, quando ipsam longe jaculans rapuit Phœbus Apollo.
Huic is accubabat, iram tristem coquens,
Propter diras matris iratus, quæ diis
Multis dolens supplicabat fraternæ cædis *gratia*:
Multumque & terram almam manibus verberabat,
Invocans Plutonem & horrendam Proserpinam,
In genua considens: rigabantur autem lachrymis sinus,
Ut filio darent mortem: hanc autem per tenebras vagans Erinnys
Exaudivit ex Erebo, implacabile cor habens.
Horum confestim ad portas tumultus & strepitus excitabatur,
Turribus percussis: hunc autem supplices orabant senes
Ætolorum, mittebantque deorum sacerdotes lect.ssimos
Ut exiret & propulsaret *hostes*, polliciti magnum donum,
Ubi pinguissimus ager Calydonis amœnæ,
Ibi eum jusserunt prædium perpulchrum eligere
Quinquaginta jugerum: dimidium quidem, vitiferi soli,
Dimidium autem, noii consiti arabilis agri separatum accipere.
Multis autem eum obsecrabat senex eques Oeneus,
Limine conscenso altum tectum habentis thalami,
Quatiens glutinatos asseres, suppliciter orans filium:
Multis etiam eum sorores & veneranda mater,
Orabant: at ille magis recusabat: multis & socii,
Qui ei charissimi & amicissimi erant omnium.
Sed ne sic quidem ejus animum in pectoribus flectebant
Antequam jam thalamus frequenter percuteretur, ipsique turreis
Conscenderent Curetes, & incenderent magnam urbem:
Tum vero Meleagrum eleganter cincta uxor
Orabat lugens, & ei recensuit omnia
Mala quæcunque hominibus contingunt quorum urbs capta fuerit;
Viros quidem occidunt, urbem autem ignis in cineres redigit:
Liberosque alii abducunt, & profunde succinctas mulieres.
Hujus autem motus est animus audientis sæva facta.
Ivitque, corporeque arma induit collucentia.
Sic ille quidem *ab* Ætolis propulsavit perniciosum diem,
Obsecutus suo animo: nec ei tum dona præstiterunt
Multaque & pulchra: malum autem depulit etiam gratis.
Sed tu ne mihi ista cogites in animo, neque te dæmon
Huc vertat amice: pejus autem esset
Navibus incensis *te* ferre auxilium: sed accepta conditione do-
Veni: æque enim te ac deum honorabunt Achivi. (norum
Quod si sine donis pugnam viros perdentem ineris,
Non tum æque *in* honore eris, bellum quamvis propulsaveris.
Hunc respondens allocutus est pedibus velox Achilles,
Phœnix Pater senex, Jovis alumne, non mihi hoc
Opus *est* honore: puto autem *me* honoratum esse Jovis voluntate,
Quæ mé retinebit apud naves nigras dum spiritus
In pectoribus maneat, & mea genua moveantur.
Aliud autem tibi dicam, tu vero in animo reconde tuo:
Ne mihi turba animum flens & mœrens,
Atridæ heroi gratificans: neutiquam te convenit
Illum amare, ut ne mihi odio sis*te* amanti:

Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κε μὲ κήδῃ.
Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.
Οὗτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμνων
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι
Φρασσόμεθ' ἢ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἢ κε μένωμεν.
Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ἰφθίμοισι νεῦσε σιωπῇ
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
Ἐκ κλισίης νέεσθον μεδέοντο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
Ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπε,
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ
Τῇδέ γ' ὁδῷ κραναέσθαι, ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἐόντα,
Οἵ που νῦν ἕαται ποτιδέγμενοι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Λίγριον ἐν στήθεσσι βέτο μεγαλήτορα θυμὸν,
Σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων,
Τῆς ἣ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
Νηλής. καὶ μὲν τίς τε καὶ ἐγγύθεν ἐκτὸς ἐδέξατο ποινήν,
Ποινὴν, ἣ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνειῶτος·
Καί ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πολλ' ἀποτίσας,
Τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
Ποινὴν δεξαμένου· σοὶ δ' ἀλληκτόν τε κακόντε
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν, εἵνεκα κούρης
Οἴης· νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
Ἄλλά τε πολλ' ἐπὶ τῇσι. σὺ δ' ἴλαον ἔνθεο θυμὸν,
Αἰδέσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπερφίαλοι δέ τοι εἰμὲν
Πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
Κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Αἶαν διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσατο μυθήσασθαι·
Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ ὁππότ' ἐκείνου
Μνήσομαι, ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
Ἀτρεΐδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην·
Ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀποφάσθε·
Οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
Πρίν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον
Μυρμιδόνων ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθαι
Κτείνοντ' Ἀργείους, κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας·
Ἀμφὶ δέ τοι τὴν ἐμὴν κλισίην καὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ἐΐω.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἰὴ δμωῇσι κέλευσε
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα·
Αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσε,
Κώεά τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
Ἔνθ' ὅ γέρων κατέλεκτο, καὶ ἦῶ δῖαν ἐμίμνεν.
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὖδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ, τὴν Λεσβόθεν ἦγε,
Φόρβαντος θυγάτηρ Διομήδη καλλιπάρῃος.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ

Decet te mecum eum lædere qui me læſerit.
Æqualiter mecum regna, & dimidium ſortire honorem.
Iſti autem renunciabunt, tu vero hic cubato remaneus
Lecto in molli, ſimul autem atque aurora illuxerit
Conſultabimus an redeamus ad noſtra, an maneamus.
Dixit, & Patroclo hic ſuperciliis annuit tacite,
Phœnici ut ſterneret denſum lectum, ut citiſſime
E tentorio de reditu cogitarent. inter hos autem Ajax
Deo par Telamonius verba fecit,
Nobiliſſime Laertiade, ſolertia pollens Ulyſſes,
Abeamus: non enim mihi videtur ſermonis *noſtri* exitus
Hac quidem via futurus, renunciare autem citiſſime
Oportet reſponſum Danais, etiamſi non lætum ſit,
Qui forte nunc ſedent expectantes: ſed Achilles
Trucem in pectoribus repoſuit ſuperbum animum,
Durus, neque rationem habet amicitiæ ſodalium,
Ejus qua eum apud naves honorabamus ſupra cæteros:
Inimiſericors. atqui aliquis etiam pro fratris cæde
Pretium, vel pro ſuo filio accepit occiſo:
Et is quidem in civitate manet ibi multis perſolutis,
Alterius autem ſedatur cor & animus elatus,
Pretio accepto: tibi vero implacabilemque durumque
Animum in pectoribus dii poſuerunt, gratia puellæ
Unius: nunc vero tibi ſeptem præbemus eximie præſtantiſſimas,
Aliaque multa præter has. tu vero placidum inde *tibi* animum,
Et reverere *tuam* domum: ſub tecto enim tuo ſumus
Ex cœtu Danaorum, ſtudemus autem tibi ſupra alios
Chariſſimique eſſe & amiciſſimi, quotquot Achivi.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Ajax nobiliſſime, Telamonie, princeps populorum,
Omnia mihi ex animo viſus es dixiſſe.
Sed mihi tumet cor ira quoties illius
Recordor, qui me inhonorum inter Argivos fecit
Atrides, tanquam aliquem honorum exortem inquilinum:
Quare vos abite, & nuncium renunciate:
Non enim ante de pugna cogitabo ſanguinolenta,
Quam filius Priami bellicoſi Hector nobilis
Myrmidonum ad tentoriaque & naves venerit
Interficiens Argivos, incenderitque igne naves:
Circa vero meum tentorium & navem nigram
Hectorem ardentem licet a pugna deſtiturum puto.
Sic dixit. illi vero unuſquiſque accepto poculo rotundo,
Libatione facta, ad naves redierunt: præibat autem Ulyſſes.
Patroclus vero ſociis & ancillis imperavit
Phœnici ſternere denſum lectum quam celerrime:
Illæ obedientes ſtraverunt lectum ut juſſerat,
Pelleſque ovillas, ſtragulamque tinctam, linique ſubtilem florem.
Ibi ſenex cubuit, & auroram divinam expectavit.
Sed Achilles dormiit in receſſu tentorii bene compacti:
Eique accubuit mulier, quam e Lesbo duxerat,
Phorbantis filia Diomede pulchra genas.
Patroclus autem ex altera parte cubuit: & propter ipſum

Ι"φις ἐϋζωνος, τήν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεὺς,
Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν Ἐνυῆος πτολίεθρον.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρείδαο γένοντο,
Τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν
Δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀναΐξασθαι, ἔκ τ' ἐρέοντο·
Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἰ"λιπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ἦ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀμυνέμεναι δηΐον πῦρ,
Ἦ" ἀπέειπε, χόλος δέ τ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἀ"τρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα.
Αὐτόν σε φράζεσθαι ἄμ' Ἀργείοισιν ἄνωγεν
Ὅ"πως κεν νῆάς τε σόοις καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
Αὐτὶς δ' ἠπείλησεν ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας·
Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι
Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Ἰ"λίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
Χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
Ω"ς ἔφατ'. εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ' εἰπέμεν, οἵ μοι ἕποντο,
Αἴας, καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω·
Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὡς γὰρ ἀνώγει,
Ὅ"φρά οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἵκηται
Αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξει.
Ω"ς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε.
Δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
Ὀ"ψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Ἀ"τρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα,
Μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγήνωρ ἐσὶ καὶ ἄλλως,
Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας.
Ἀ"λλ' ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἴῃσιν,
Ἦ" κε μένῃ· τότε δ' αὖτε μαχήσεται ὁππότε κέν μιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.
Ἀ"λλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
Νῦν μὲν κοιμήσασθε τετραπόμενοι φίλον ἦτορ
Σίτου καὶ οἴνοιο· (τὶ γὰρ, μένος ἐσὶ καὶ ἀλκή,)
Αὐτὰρ ἐπεί κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους
Ο"τρύνων, καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
Ω"ς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεσσαν βασιλῆες,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
Ἔ"νθα δ' ἐκοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Τ'ΠΟ'ΘΕΣΙΣ ΤΗ"Σ 'ΙΛΙΑ'ΔΟΣ Κ. ΤΟΥ" Ο'ΜΗ'ΡΟΥ ῬΑΨΩ, ΔΙ'ΑΣ.

Ἀ"γαμέμνων ἀγρυπνήσας ἀνίσησι τοὺς ἀρίσους τῶν Ἑλλήνων, αὐτός τε, καὶ Μενέλαος· καὶ ἐπὶ τῆς τάφρου συμβουλιε-

Iphis eleganter cincta, quam ei dederat nobilis Achilles,
Scyron cum cepit altam Enyei urbem.
Illi vero postquam ad tentoria Atridæ venerant,
Eos aureis poculis Achivi
Excipiebant aliunde alius assurgentes, interrogabantque:
Primus interrogavit rex virorum Agamemnon,
Dic age mihi laudatissime Ulysses, ingens gloria Achivorum,
Utrum velit a navibus avertere hostilem ignem,
An recusarit, iraque teneat superbum animum?
Hunc allocutus est laboriosus nobilis Ulysses,
Atride glorioſissime rex virorum Agamemnon,
Ille quidem non vult restinguere iram, sed adhuc magis
Impletur ira: te autem aspernatur & tua dona.
Ipsum te consultare una cum Argivis jussit,
Quomodo naves serves & exercitum Achivorum:
Ipse vero minatus est simul atque aurora illuxerit (mis actas:
Naves bonis transtris instructas in mare deducturum utrinque re-
Atque etiam aliis dixit se suadere
Domum ut navigent: quia jam non invenietis finem
Illi excelsæ: valde enim ipsam late sonans Jupiter
Manu sua protegit, & animo confirmatæ sunt copiæ.
Sic dixit. adsunt & hi, ut hæc dicant, qui me secuti sunt,
Ajax, & præcones duo, prudentes ambo:
Phœnix vero illic senex cubavit: sic enim jusserat,
Ut se in navibus suam in patriam sequeretur
Cras, si vellet: vi autem neutiquam eum abducet.
Sic dixit. illi omnes obmutuerunt silentio,
Sermonem admirati: admodum enim aspere dixerat.
Diu autem muti erant tristes Achivi.
Tandem vero inter eos locutus est pugna strenuus Diomedes,
Atride glorioſissime rex virorum Agamemnon,
Vtinam non orasses eximium Pelidem,
Infinita dona dans: is autem insolens est etiam alioqui,
Nunc vero eum multo majorem in insolentiam conjecisti.
Sed illum quidem missum faciamus, sive abeat,
Sive maneat: tunc vero rursum pugnabit quando ipsum
Animus in pectoribus jusserit, & deus incitaverit.
Quare agite, sicut ego dixero, obsequamur omnes.
Nunc quidem cubitum ite refecti vestrum cor
Cibo & potu: (hoc enim, robur est & vis,)
At postquam illuxerit pulchra rosea digitos aurora,
Ocyus ante naves siste copiasque pedestres & equestres.
Adhortans, quin & ipse inter primos pugna.
Sic dixit. omnes autem assensi sunt reges,
Orationem admirati Diomedis equum domitoris.
Et tunc libatione facta iverunt ad suum tentorium unusquisque:
Ibique cubuerunt, & somni donum ceperunt.

ARGUMENTUM LIBRI X. ILIADIS HOMERI.

AGamemnon vigilans excitat optimates Achivorum, ipseque & Menelaus, & cum ad fossam consultassent, mittunt spe-

βουλευσάμενοι, πέμπουσι κατασκόπους εἰς τὸ τῶν Τρώων στρατόπεδον, Ὀδυσσέα καὶ Διομήδην, οἱ Δόλωνα μὲν συναντήσαντες ἀναιροῦσι· πυθόμενοι δὲ παρ' αὐτοῦ Ῥῆσόν τινα βασιλέα καὶ Θρᾴκας παρεῖναι, ἐνθά τε ἐστρατοπεδεύσαντο, ἀπελθόντες δολοφονοῦσι τὸν Ῥῆσον, καὶ τῶν ἑταίρων τινὰς, καὶ τοὺς ἵππους ἀπελάσαντες, εἰς τὸν ναύσταθμον παραγίνονται.

Κάππα δὲ Ῥήσου τὴν κεφαλὴν ἕλε Τυδέος υἱός.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες παναχαιῶν
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠϋκόμοιο,
Τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀϋτσφατον, ἠὲ χάλαζαν,
Ἢ νιφετὸν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνε ἀρούρας,
Ἠέ ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
Ὡς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων
Νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.
Ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε,
Θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,
Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὁμαδόν τ' ἀνθρώπων·
Αὖτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἔλκετο χαίτας
Τ' ψόῳ ἐόντι Διΐ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
Ἦ δὲ δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Νέρσαι ἐπὶ πρῶτον Νηλήϊον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
Εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο,
Ἢ τις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἔσσατο δέρμα λέοντος
Αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἵλετο δ' ἔγχος.
Ὡς δ' αὔτως Μενέλαον ἔχε τρόμος. οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
Τ' πνος ἔπι βλεφάροισιν ἐφίζανε, μή τι πάθοιεν
Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἕθεν εἵνεκα πουλὺν ἵφ' ὑγρὴν
Ἤλυθον εἰς Τροίην, πόλεμον βρασὺν ὁρμαίνοντες·
Παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψε
Ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῇφιν ἀείρας
Θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἵλετο χειρὶ παχείῃ.
Βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεὸν, ὃς μέγα πάντων
Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.
Τὸν δ' εὗρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ
Νηῒ παρὰ πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ' ἐλθών.
Τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Τίφθ' οὕτως ἥϊεῖς κορύσσεαι; ἦ τιν' ἑταίρων
Ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
Ἀνδρὸς δυσμενέος σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθὼν
Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει

45 Ἀρ-

culatores in Trojanorum exercitum, Ulyſſem & Diomedem, qui Dolonem quidem, una obviam facti, interficiunt. Edocti autem ab ipſo Rheſum quendam regem & Thraces prope eſſe, & ubi caſtra metarentur, digreſſi dolo conficiunt Rheſum ejuſque ſociorum quoſdam, & equos abigentes ad navium ſtationem redeunt.

CÆteri quidem ad naves principes univerſorum Achivorum
Dormiebant per totam noctem, molli domiti ſomno:
Verum non Atridem Agamemnonem paſtorem populorum
Somnus tenebat dulcis, multa animo volventem.
Veluti cum fulgurat maritus Junonis pulchræ comas,
Parans vel multum imbrem immenſum, vel grandinem,
Vel nives, quando nix alba reddit arva,
Vel alicubi belli magnum os amari:
Sic crebro in pectoribus ſuſpirabat Agamemnon
Imo ex corde: tremebantque ei præcordia intus.
Nempe quoties in campum Trojanum aſpiceret,
Mirabatur ignes multos qui ardebant ante Ilium,
Tibiarum fiſtularumque ſonum, tumultumque hominum:
Verum quoties in naveſque aſpiceret & exercitum Achivorum,
Multos ex capite radicitus vellebat capillos
Superne exiſtenti Jovi: valdeque gemebat generoſum cor.
Illa vero ei in animo optima viſa eſt ſententia,
Neſtorem primum Neleium adire virorum,
Si quod cum eo conſilium bonum ſtruere poſſet,
Quod malum depelleret ab omnibus Danais.
Erectus autem induit circa pectora tunicam,
Ac pedibus ſub nitidis ligavit pulchros calceos:
Et deinde ſanguine infectam circundedit *ſibi* pellem leonis
Fulvi, magni, talarem: ſumpſitque haſtam.
Eodem autem modo Menelaum tenebat tremor. nam ne ipſi qui-(dem
Somnus in palpebris inſidebat, ne quid paterentur *humanitus*
Argivi, qui ſui gratia longum per mare
Venerant ad Trojam, bellum audax molientes:
Pelle pardi quidem primum tergum latum texit
Varia, at galeam capiti ſublatam
Impoſuit æream: haſtamque cepit manu robuſta.
Ivitque excitaturus ſuum fratrem, qui ſummum cunctos (populo.
In Argivos imperium habebat, & tanquam deus honorabatur a
Hunc autem invenit circum humeros ponentem arma pulchra
Navis ad puppim: & ei gratus fuit veniens.
Hunc prior allocutus eſt pugna ſtrenuus Menelaus,
Quid ita venerande frater arma induis? an aliquem ſociorum
Hortari vis qui Trojanos exploret? ſed perquam vehementer
Timeo ne nullus tibi promittat hoc officium,
Ut hoſtes ſpeculetur ſolus accedens
Noctem per dulcem: aliquis admodum audax animo ſit neceſſe eſt.
Hunc reſpondens allocutus eſt rex Agamemnon,
Opus *eſt* conſilio mihi & tibi, Jovis alumne o Menelae,
Prudenti, quod eximat periculo & ſervet

Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
Ἕκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆκ' ἱεροῖσιν.
Οὐ γάρ πω ἴδομην, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,
Ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἤματι μητίσασθαι
Οἷσ' αὖ Ἕκτωρ ἔρρεξε Διὶ φίλος υἷας Ἀχαιῶν
Αὔτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο·
Ἔργα δ' ἔρεξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι
Δηθά τε καὶ δολιχὸν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἴθι νῦν Αἶαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον,
Ῥῖμφα θέων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέξορα δῖον
Εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνςήμεναι, αἴκ' ἐθέλῃσιν
Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἦδ' ἐπιτεῖλαι.
Κείνου γάρ κε μάλιςα πυθοίατο· τοῖο γὰρ υἱὸς
Σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετρέπομέν γε μάλιςα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι, ἠδὲ κελεύεις,
Αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς;
Ἦε θέω μετά σ' αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Αὖθι μένειν, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν
Ἐρχομένω· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ ςρατὸν εἰσι κέλευθοι.
Φθέγγεο δ' ᾗ κεν ἴῃσθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαςον,
Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ·
Ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμι
Ζεὺς ἐπιγεινομένοισιν ἔθει κακότητα βαρεῖαν.
Ὣς εἰπὼν, ἀπέπεμπεν ἀδελφεὸν, εὖ ἐπιτείλας.
Αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέξορα ποιμένα λαῶν.
Τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
Ἀσπὶς, καὶ δύο δοῦρε, φαεινή τε τρυφάλεια·
Παρ δὲ ζωςὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς
Ζώννυς' ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ.
Ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ·
Τίς δ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ ςρατὸν ἔρχεαι οἷος,
Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε τ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι·
Ἦέ τιν' αὐρήων διζήμενος, ἦέ τιν' ἑταίρων;
Φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἐμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ὦ Νέξορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Εἴσεαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερὲς, εἰσόκ' ἄὐτμὴ
Ἐν ςήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ἐρώῃ.
Πλάζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
Ἵζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.
Αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περὶ δείδια, αὐδέ μοι ἦτορ
Ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
Στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα.
Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, (ἔπεὶ οὐδέ σέ γ' ὕπνος ἱκάνει)

Δεῦρ'

Argivos & naves: quandoquidem Jovis mutatus eſt animus.
Hectoreis ſane magis animum adjecit ſacris.
Nondum enim vidi, nec audivi qui diceret,
Virum unum tot ardua uno die molitum eſſe,
Quot Hector fecit Jovi carus in Achivos
Talis cum ſit, neque deæ filius dilectus, neque dei.
Facinora autem edidit quæ puto curæ fore Argivis
Diu & *in* longum *tempus*. tot enim mala ſtruxit Achivis.
Sed i nunc Ajacem & Idomeneum voca,
Cito currens ad naves: ego vero ad Neſtorem nobilem
Ibo, & hortabor ut ſurgat, ſi velit
Venire ad cuſtodum ſacrum agmen, & mandata dare.
Nam illum potiſſimum audient: quippe hujus filius
Præeſt cuſtodibus, & Idomenei armiger
Meriones: his enim coramiſimus maxime.
Huic reſpondit deinde pugna ſtrenuus Menelaus,
Quonam modo mihi verbis mandas, & jubes,
Ibine maneam cum illis, præſtolans donec veneris,
An recurram ad te, quum diligenter illis mandavero?
Hunc rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon,
Ibi mane, ne forte aberremus alter ab altero
Euntes: multæ enim per caſtra ſunt viæ.
Clama autem qua iveris, & vigilare jube,
A patre & a ſtirpe compellans virum quemque,
Omnes honorifice nominans: neque ſuperbias animo:
Immo nos etiam ipſi laboremus: ita nimirum nobis
Jupiter naſcentibus injecit calamitatem gravem.
Sic fatus, dimiſit fratrem, poſtquam diligenter mandaverat.
Sed ille ivit ad Neſtorem paſtorem populorum.
Hunc que invenit apud tentorium & navem nigram
Lecto in molli: juxtaque arma varia jacebant,
Scutum, & duæ haſtæ, ſplendidaque galea:
Prope etiam balteus jacebat artificio multum vario factus, quo
Cingebatur quando ad prælium viros perdens armaretur, (ſenex
Copias ducens: quoniam nondum indulgebat ſenectuti triſti.
Erectus autem in cubitum capiteque levato,
Atridem allocutus eſt, & interrogabat verbis,
Quiſnam ita propter naves per caſtra is ſolus,
Noctem per tenebroſam, quando dormiunt mortales cæteri:
An aliquem cuſtodum quærens, an aliquem ſodalium?
Loquere, neque tacitus ad me accede: quid tibi opus eſt?
Huic reſpondit deinde rex virorum Agamemnon,
O Neſtor Nelide, ingens gloria Achivorum,
Agnoſces Atridem Agamemnonem, quem ſupra omnes.
Jupiter conjecit in labores perpetuo, quoad ſpiritus
In pectoribus maneat, & mea genua moveantur.
Erro ita, quoniam non mihi in oculis dulcis ſomnus
Inſidet, ſed curæ eſt bellum & clades Achivorum.
Vehementer enim de Danais timeo, neque mihi cor
Firmum, ſed mentis ſum attonitæ: cor autem mihi extra
Pectora exilit, tremuntque ſubtus pulchra membra.
Quare ſi quid agere cogitas, (nam ne te quidem ſomnus capit)

Δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν
Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ
Κοιμήσωνται, ἅτὰρ φυλακῆς ἐπιπάγχυ λάθωνται·
Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται, οὐδέ τι ἴδμεν,
Μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέξωρ·
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
Ἐκτελέσει ὅσα που νῦν ἐέλπεται· ἀλλά μιν οἴω
Κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴκεν Ἀχιλλεὺς
Ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταφρέψῃ φίλον ἦτορ.
Σοὶ δὲ μάλ' ἕψομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
Ἢ μὲν Τυδείδην δουρικλυτὸν, ἠδ' Ὀδυσῆα,
Ἠ'δ' Αἴαντα ταχὺν, καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν.
Ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
Ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα.
Τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκὰς ἀτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
Ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
Νεικέσω, εἰπέρ μοι νεμεσήσεαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
Ὥς εὔδει, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
Νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι
Λισσόμενος· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ὦ γέρον, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα·
Πολλάκι γὰρ μεθίει τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
Οὔτ' ὀκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
Ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν·
Νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καί μοι ἐπέκλη·
Τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι οὓς σὺ μεταλλᾷς.
Ἀλλ' ἴομεν· κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων
Ἐν φυλάκεσσ'· ἶνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέξωρ,
Οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται, οὐδ' ἀπιθήσει
Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Ὣς εἰπὼν, ἔνδυνε περὶ στήθεσι χιτῶνα,
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν,
Διπλῆν, ἐκταδίην· οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ.
Βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Πρῶτον, ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον
Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε γερήνιος ἱππότα Νέξωρ
Φθεγξάμενος. τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωὴ,
Ἐκ δ' ἦλθε κλισίης, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπε,
Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἷοι ἀλᾶσθε
Νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέξωρ,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὅν τ' ἐπέοικε
Βουλὰς βουλεύειν ἠὲ φεύγέμεν ἠὲ μάχεσθαι.
Ὣς φάτ'. ὁ δὲ κλισίηνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεὺς,

Ποι-

ge ad cuſtodes deſcendamus, ut videamus
ne illi labore defeſſi & vigilia
se ſomno dederint, & excubiarum prorſus obliti fuerint,
Hoſtes autem prope ſedent, neque ſcimus
An forte etiam per noctem in animo habeant pugnare.
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Atride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
Non ſane Hectori omnia cogitata providus Jupiter
Perficiet quæ forte nunc ſperat: ſed ipſum credo
Curis laboraturum & pluribus, ſi modo Achilles
Ab ira gravi converterit ſuum cor.
Te vero libenter ſequar ego: inſuper & excitemus alios,
Et Tydidem haſta inclytum, & Ulyſſem,
Et Ajacem velocem, & Phylei fortem filium.
Quin ſi quis & hos adiens vocaret,
Deoque parem Ajacem & Idomeneum regem.
Horum enim naves abſunt longiſſime, neque valde prope,
At charum licet & venerandum Menelaum
Objurgabo, etiamſi mihi ſuccenſeas, neque celabo,
Cum ita dormit, tibique ſoli permiſit laborare,
Nunc debuerat circa omnes principes laborare
Suppliciter orans: neceſſitas enim urget non jam tolerabilis.
Hunc rurſus allocutus eſt rex virorum Agamémnon,
O ſenex, alias quidem te vel accuſare hortor:
Sæpe enim ceſſat, nec vult laborare,
Neque pigritiæ cedens, neque inſipientiæ mentis,
Sed me reſpiciens, & expectans dum ego incipiam:
Nunc autem me prior multo ſurrexit, & mihi adſtitit:
Eumque ego præmiſi vocatum quos tu quæris.
Verum eamus: illos autem inveniemus ante portas
Inter cuſtodes: ibi enim eos monui ut congregarentur.
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Ita nemo ei ſuccenſebit, neque non obſequetur
Argivorum, quando aliquem hortetur & jubeat.
Sic locutus, induit circa pectora tunicam,
Ac pedibus ſub nitidis ligavit pulchros calceos,
Circumque lænam fibula connexuit puniceam,
Duplicem, amplam: ſuper quam criſpa floreſcebat lanugo.
Sumpſit dein validam haſtam præfixam acuto ære.
Ivitque ad naves Achivorum æreloricatorum.
Primum, deinde Ulyſſem Jovi conſilio parem
E ſomno excitavit Gerenius eques Neſtor
Clamans. illi autem continuo ad animum acceſſit vox,
Exivitque e tentorio, & ipſos ſermone allocutus eſt,
Cur ſic propter naves per caſtra ſoli erratis
Noctem per dulcem? *an* quod jam neceſſitas adeo urget?
Huic reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Nobiliſſime Laertiade ſolertia pollens Ulyſſes,
Ne indigneris: tam gravis enim dolor oppreſſit Achivos.
Sed ſequere, ut & alium excitemus, quem convenit
Conſilia agitare vel fugiendi vel pugnandi.
Sic dixit. in tentorium vero reverſus conſilio abundans Ulyſſes,

Va-

Ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
Βὰν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
Ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εὗδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δέ σφιν
Ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
Λάμφ' ὡς ἀςεροπὴ πατρὸς Διός· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Εὗδ', ὑπὸ δ' ἔςρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυςο φαεινός.
Τὸν παρςὰς ἀνέγειρε γερήνιος ἱππότα Νέςωρ,
Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὄτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην,
Ἔγρεο Τυδέος υἱέ· τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς;
Οὐκ ἀΐεις ὡς Τρῶες ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
Εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε,
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ. σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις·
Οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν,
Οἵ κεν ἔπειτα ἕκαςον ἐγείρειαν βασιλήων
Πάντη ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι γεραιέ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γερήνιος ἱππότα Νέςωρ,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα φίλος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Εἰσὶ μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
Καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵςαται ἀκμῆς,
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι.
Ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱὸν
Ἄνςησον, (σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος) εἴ μ' ἐλεαίρεις.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο δέρμα λέοντος
Αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἵλετο δ' ἔγχος,
Βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναςήσας ἄγεν ἥρως.
Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο,
Οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον,
Ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες.
Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
Θηρός ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅς τε καθ' ὕλην
Ἔρχηται δι' ὄρεσφι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·
Ὣς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν ὀλώλει,
Νύκτα φυλασσομένοισι κακήν· πεδίονδε γὰρ αἰεὶ
Τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀΐοιεν ἰόντων.
Τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μύθῳ,
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Οὕτω νῦν φίλα τέκνα φυλάσσετε, μηδέ τιν' ὕπνος
Αἱρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
Ὣς εἰπὼν, τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλήν.
Τοῖς δ' ἅμα Μηριόνης καὶ Νέςορος ἀγλαὸς υἱὸς,
Ἤϊσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι.
Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἑδριόωντο
Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος
Πιπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἕκτωρ

Ὀλ-

Varium circa humeros ſcutum poſuit, ſecutuſque eſt eos.
Iverunt autem ad Tydidem Diomedem quem invenerunt
Extra tentorium cum armis: circumque ſocii
Dormiebant: qui ſub capitibus habebant clypeos: & haſtæ ipſis
Erectæ in cuſpide poſteriore fixæ erant: longeque æs
Splendebat velut fulgur patris Jovis: ceterum ipſe heros
Dormiebat, ſubſtraveratque pellem bovis agreſtis:
At ſub capite tapes extenſus erat ſplendidus.
Hunc propter ſtans excitavit Gerenius eques Neſtor,
Calce pedis movens, urſitque, objurgavitque aperte,
Surge Tydei fili: cur per totam noctem ſomnum ſuavem carpis?
Non audis ut Trojani in tu nulo campi
Sedent prope naves, exiguum autem jam ſpatium diſtinet?
Sic dixit. ille e ſomno valde celeriter exiliit.
Et ipſum compellans, verbis volucribus allocutus eſt,
Patiens nimium es ſenex. tu quidem a labore nunquam ceſſas:
An non & alii ſunt juniores Achivorum,
Qui unumquemque excitent regum
Quaquaverſum obeuntes? tu vero nulla arte a labore revocabi-
Hunc rurſus allocutus eſt Gerenius eques Neſtor, (lis es ſenex.
Sane hæc omnia amice recte dixiſti:
Sunt quidem mihi filii eximii, ſunt & populi
Etiam multi, quorum aliquis obiens vocare poſſet:
Verum permagna neceſſitas oppreſſit Achivos.
Nunc enim jam *res* omnibus in novaculæ ſitæ ſunt acie
Vel valde triſte exitium Achivis, aut vita.
Verum i nunc Ajacem velocem & Phylei filium,
Excita, (tu enim es junior) ſi mei miſereris.
Sic dixit. ille vero circum humeros induit pellem leonis
Fulvi, magni, talarem: cepitque haſtam,
Ivitque, & illos illinc excitatos adduxit heros.
Hi vero cum jam ad cuſtodes congregatos perveniſſent,
Nequaquam dormientes cuſtodum duces invenerunt,
Sed vigilanter cum armis ſedebant omnes.
Ac veluti canes circum oves difficulter cuſtodiunt in caula,
Feram audientes ferocem, quæ in ſylvam
Veniat per montes, multus autem ſtrepitus ſuper ipſam
Virorum atque canum, atque ipſis ſomnus periit:
Sic horum ſuavis ſomnus a palpebris perierat,
Noctem excubias agentibus triſtem: ad campum enim ſemper
Converſi erant, quandocunque Trojanos audirent euntes.
Hos ſenex gaviſus eſt conſpicatus confirmavitque oratione,
Et ipſos compellans verbis volucribus allocutus eſt,
Ita nunc mei filii excubias agite, neque aliquem ſomnus
Capiat, ne ludibrio ſimus hoſtibus.
Sic locutus, foſſam tranſiit: illique ſimul ſequebantur
Argivorum reges, quotquot vocati erant ad conſilium.
Cum his autem Meriones & Neſtoris clarus filius,
Iverunt: ipſi enim vocabant ut ſimul conſultarent.
Tum foſſam tranſgreſſi depreſſam, conſederunt
In puro, ubi inter cadaverum ſtrages apparebat ſpatium
Occiſorum: unde rurſus converſus fuerat impetuoſus Hector

Ο'λλυς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἔνθα καθεζόμενοι, ἐπὶ ἀλλήλοισι πίφαυσκον·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε γερήνιος ἱππότα Νέξωρ,
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοις ἐῷ αὐτοῦ
Θυμῷ τολμήεντι μετὰ Τρῶας μεγαθύμους
Ἐλθεῖν; εἴ τινά που δηΐων ἕλοι ἐσχατόωντα,
Ἤ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
Ἅσσά τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἠ μεμάασιν
Αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἠὲ πόλινδε
Ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς.
Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
Ἀσκηθής, μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καί οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
Ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὃν δώσουσι μέλαιναν,
Θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον.
Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέξαι.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Νέξορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν ἐγγὺς ἐόντα
Τρώων· ἀλλ' εἴ τις μοι ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο καὶ ἄλλος,
Μᾶλλον θαλπωρή, καὶ θαρσαλεώτερον ἕξαι.
Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν
Ὅππως κέρδος ἔῃ· μοῦνος δ' εἰπέρ τε νοήσῃ,
Ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἕπεσθαι·
Ἠθελέτην Αἴαντε δύω, θεράποντες Ἄρηος,
Ἤθελε Μηριόνης, μάλα δ' ἤθελε Νέξορος υἱός·
Ἤθελε δ' Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος·
Ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον
Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Τυδείδη Διόμηδες ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γ' αἱρήσεαι ὃν κ' ἐθέλησθα
Φαινομένων τὸν ἄριστον, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί·
Μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ τὸν μὲν ἀρείω
Καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων,
Ἐς γενεὴν ὁρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
Ὣς ἔφατ'. ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι,
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,
Οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη;
Τούτου δ' ἑσπομένοισι, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
Ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ οἶδε νοῆσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μή τέ τι νείκει.
Εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἴομεν. μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε· παρώχηκεν δὲ πλέων νὺξ

Τῶν

A perdendo Argivos, cum jam nox circumtexerat.
Ibi considentes, sermones invicem dicebant:
His autem loqui cœpit Gerenius eques Nestor,
O amici, an non jam aliquis vir confideret suo ipsius
Animo audaci ut ad Trojanos magnanimos
Iret? si quem forte hostium capiat in extremis castris errantem,
Vel aliquem forte etiam sermonem inter Trojanos audiat,
Quæque consultent inter se: utrum in animo habeant
Istic manere apud naves procul, an ad urbem
Retro reversuri sint, domitis Achivis.
Hæc omnia fortasse disceret, & retro ad nos rediret
Incolumis, magna quidem ei sub cœlo gloria esset
Universos apud homines, & ei præmium erit egregium.
Quotquot enim navibus imperant principes,
Horum omnium ei singuli ovem dabunt nigram,
Fœminam, agnum ubere alentem: cui quidem possessio nulla
Semperque in conviviis & epulis aderit. (similis.
Sic dixit: illi vero omnes obmutuerunt silentio.
Inter hos autem locutus est pugna strenuus Diomedes,
Nestor, me movet cor & animus generosus
Virorum hostium ingredi castra prope sita
Trojanorum: sed si quis me vir simul sequatur & alius,
Major fiducia, & plus audaciæ erit. (vertit
Duobus enim simul euntibus, etiam alter ante alterum animad-
Quomodo commodum sit: solus vero etiamsi animadverterit,
Tamen ei tardiorque animus, debiliusque consilium.
Sic dixit. at volebant Diomedem multi sequi:
Volebant Ajaces duo, famuli Martis,
Volebat Meriones, valdeque volebat Nestoris filius:
Volebat & Atrides hasta inclytus Menelaus:
Volebat & fortis Ulysses penetrare in castra
Trojanorum: semper enim ei in præcordiis animus audebat.
Tum vero inter hos locutus est rex virorum Agamemnon,
Tydide Diomedes meo carissime animo,
Eum quidem socium eliges quem volueris
Eorum qui adsunt fortissimum, quandoquidem prompti sunt mul-
Neque tu reveritus tuo animo, fortiorem quidem (ti:
Relinquas, deteriorem autem comitem adjungas pudori cedens,
Ad genus respiciens, ne quidem si imperio major sit.
Sic dixit. timuit autem de flavo Menelao.
Inter eos autem rursus locutus est pugna strenuus Diomedes,
Si quidem jam socium jubetis me ipsum eligere,
Quomodo tunc Ulyssis ego divini oblivisci potuero,
Cujus eximie quidem benevolum *in me* cor & animus fortis
In omnibus laboribus, & quem amat Pallas Minerva?
Eo certe comitante, etiam ex igne ardenti
Ambo redierimus, quoniam est admodum peritus consilii.
Hunc viciſſim allocutus est laboriosus nobilis Ulysses,
Tydide, neque me admodum lauda, neque quicquam vitupera.
Conscios enim hæc inter Argivos loqueris.
Sed eamus. nox enim præcipitat & appetit aurora:
Stellæ vero jam processerunt: præteriitque major noctis portio

Duarum

Τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
Ὣς εἰπόνθ', ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
Φάσγανον ἄμφηκες· τὸ δ' ἔδν παρὰ νηυσὶ λέλειπτο,
Καὶ σάκος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε
Ταυρείην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ
Κέκληται· ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην
Καὶ ξίφος. ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε
Ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν
Ἐντέτατο σφεῶς· ἐκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
Ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως, μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
Τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι,
Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήϊον εἶναι·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόνῃ δῶκεν ᾧ παιδὶ φορῆναι.
Δὴ τότ' Ὀδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.
Τὼ δ' ἐπεὶ ῥ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
Βάν ῥ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο
Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεὺς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ,
Κλῦθί μευ αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτέ μοι αἰεὶ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι Ἀθήνη
Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλείας ἀφικέσθαι,
Ῥέξαντας μέγα ἔργον ὅ κεν Τρώεσσι μελήσει.
Δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη,
Σπεῖό μοι ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδεΐ δίῳ
Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει,
Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιούς,
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισι,
Κεισ', ἀτὰρ ἂψ ἀπιὼν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα.
Σὺν σοὶ, δῖα θεὰ, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέξῃς.
Ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε·
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ·
Τήν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
Ὣς ἔφαν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο,
Βάν ῥ' ἴμεν ὥστε λέοντε δύω διὰ νύκτα μέλαιναν
Ἂν φόνον, ἂν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἴασεν Ἕκτωρ
Εὕδειν, ἀλλ' ἀμυδὶς κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
Ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Τοὺς ἄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν.
Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε
Δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται·

Duarum partium, tertiaque adhuc pars reliqua est.
Sic locuti, armis horrendis induerunt *se*.
Tydidæ quidem dedit bellator fortis Thrasymedes
Ensem ancipitem: suus enim apud naves relictus erat,
Et scutum: capitique ejus galeam imposuit
Taurinam, nec clavis insignem nec crista, quæ καταλιτυξ
Vocatur: defenditque caput pubescentium juvenum.
Meriones autem Ulyssi dedit arcum atque pharetram
Et ensem. & galeam capiti ejus imposuit,
Ex pelle factam: multis autem intus loris
Illigata erat firmiter: & extrinsecus candidi dentes (linc,
Albos dentes habentis apri frequentes muniebant hinc atque il-
Bene & scite, in mediaque lana spisse compacta aptata erat:
Hanc quondam ex Eleone Amyntoris Ormenidæ
Ademerat Autolycus, solidam domum quum perfregisset:
In Scandia autem dedit Cytherio Amphidamanti,
Amphidamas vero Molo dedit hospitale munus ut esset:
Ceterum hic Merioni dedit suo filio gestandam.
Tunc demum Ulyssis texit caput circumposita.
Hi vero postquam armis horrendis induerant *se*,
Iverunt, reliqueruntque illic omnes optimates.
Illis autem dextram misit ardeolam prope viam
Pallas Minerva: quam illi non viderunt oculis
Noctem per tenebrosam, sed clangentem audierunt.
Gavisus est autem de ave Ulysses, & precatus est Minervam,
Audi me ægidem ferentis Jovis filia, quæ mihi semper
In omnibus laboribus adstas, neque te lateo
Quum moveor: nunc rursus maxime me dilige Minerva:
Da autem rursus ad naves *nos* inclytas reverti,
Patrato magno facinore quod quidem Trojani doleant.
Secundus deinde precatus est pugna strenuus Diomedes,
Audi nunc & me Jovis filia indomita,
Sequere me sicut quum patrem sequebaris Tydeum nobilem
Ad Thebas, quando pro Achivis legatus ibat,
Et illos ad Asopum reliquerat ære loricatos Achivos.
At ipse placidam orationem ferebat Cadmeis
Illuc, sed rediens valde ardua edidit facinora
Te favente, Jove edita dea, quando ei benevola adstaras.
Sic nunc mihi lubens adsis & me serva:
Tibi vero vicissim ego faciam juvenca annicula, latæ frontis,
Indomita, quam nondum sub jugum misit vir:
Hac tibi ego faciam, auro cornibus circumfuso.
Sic dixerunt precantes: eosque audivit Pallas Minerva.
Hi autem postquam precati sunt Jovis filiam magni,
Contenderunt veluti leones duo per noctem obscuram
Per cædes, per cadavera, perque arma & nigrum sanguinem.
Nec vero Trojanos fortes sivit Hector
Dormire, sed simul convocavit omnes optimates,
Quot erant Trojanorum ductores atque principes:
His ille convocatis, solers struebat consilium,
Quis mihi hoc opus pollicitus perfecerit
Præmium ob magnum? (merces enim ei sufficiens erit:

Da-

Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
Οἵ κεν ἀριςεύωσι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν)
Ὅστις κεν τλαίη, οἵ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,
Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι
Ἢὲ φυλάσσονται νῆες θοαὶ ὡς τοπάρος περ,
Ἢ" ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
Φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσι
Νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων Εὐμήδεος υἱὸς,
Κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος,
Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης·
Λὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτῃσιν,
Ὅς ῥα τότε Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι εἶπε παραςὰς,
Ἕκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
Ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὄμοσσον.
Ἦ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ
Δωσέμεν οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα·
Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἄπο δόξης·
Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερὲς, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
Βουλὰς βουλεύειν ἢ φευγέμεν, ἠὲ μάχεσθαι.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον βάλε, καί οἱ ὄμοσσε,
Ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
Τρώων· ἀλλά σε φημὶ διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι.
Ὣς φάτο. καί ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσε· τὸν δ' ὀρθύνεν.
Αὐτίκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
Ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λυκοῖο,
Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἕλε δ' ὀξὺν ἄκοντα.
Βῆ δ' ἰέναι ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
Ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἄψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον,
Βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμακώς. τὸν δὲ φράσατο προσιόντα
Διογενὴς Ὀδυσεύς· Διομήδεα δὲ προσέειπεν,
Οὗτός τοι Διόμηδες ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
Οὐκ οἶδ' ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν,
Ἦ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνειώτων.
Ἀλλ' ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
Τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμεν
Καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίηι πόδεσσιν,
Αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφιν προτιείλειν
Ἔγχει ἐπαΐσσων, μή πως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.
Ὣς ἄρα φωνήσαντε, πάρεξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι
Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
Ἡμιόνων, (αἳ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν
Ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον)
Τὼ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔσχε δοῦπον ἀκούσας.
Ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας ἑταίρους
Ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος.

Ἀλλ'

Dabo enim currumque, duosque arduos cervicibus equos,
Qui quidem præstantissimi veloces apud naves Achivorum)
Quicunque *hoc* ausus fuerit, sibi etiam ipsi gloriam reportaverit,
Naves veloces prope accedere, & cognoscere
An custodiantur naves veloces sicut antea,
Vel jam manibus a nostris domiti,
De fuga consilium agitent inter se, neque velint
Noctu excubias agere, labore fatigati gravi.
Sic dixit. illi vero omnes obmutuerunt silentio.
Erat autem quidam inter Trojanos Dolon Eumedis filius,
Præconis divini, dives auri, dives æris,
Qui specie quidem erat turpis, sed pedibus velox:
sexo solus erat inter quinque sorores,
Qui tunc Trojanisque & Hectori dixit adstans,
Hector, me impellit cor & animus fortis
Ad naves veloces prope accedere, atque cognoscere.
Quare age mihi sceptrum attolle, & mihi jura:
Certe ipsos equosque & currus varios ære
Daturum qui ferunt eximium Pelidem: (nem,
Tibi autem ego non vanus speculator ero, neque præter opinio-
Eo usque enim in castra penetrabo, dum venero
Ad navem Agamemnoniam, ubi forte erunt principes
Consilia agitantes vel fugiendi, vel pugnandi.
Sic dixit. ille vero in manibus sceptrum posuit, & ei juravit,
Audiat nunc Jupiter ipse altitonans maritus Junonis,
Non sane his equis vir vehetur alius
Trojanorum: sed te affero perpetuo *illis* conspicuum fore,
Sic dixit & sane pejeravit: eum vero incitavit.
Protinus vero circa humeros posuit curvos arcus:
Et induit exterius pellem cani lupi,
Capitique imposuit vivervæ pelle munitam galeam: cepitque acu-
Ivit ad naves ab exercitu: neque erat (tum jaculum.
Venturus a navibus retro ut Hectori nuntium referret.
Ubi vero jam equorumque & virorum reliquit cœtum,
Ibat per viam acer. hunc autem animadvertit accedentem
Nobilis Ulysses: Diomedemque allocutus est,
Iste o Diomedes a castris venit vir,
Haud scio an navibus explorator nostris,
An aliquod spoliaturus cadaverum mortuorum.
Verum sinamus ipsum primum præterire *nos* per campum
Paululum: deinde vero ipsum insecuti capiemus
Celeriter: si autem nos præverterit pedibus,
Tum per ipsum naves versus a castris compelle
Hasta impetens, ne forte ad urbem effugiat.
Sic loquuti, extra viam inter cadavera
Declinati sunt: ille vero celeriter prætercurrit præ imprudentia.
Sed cum jam abesset quantum sulci sunt (350
Mularum, (hæ enim bobus præstantiores sunt
Ad trahendum in novali alto compactile aratrum)
Hæ quidem accurrebant: hic autem constitit strepitu audito.
Sperabat enim animo qui revocarent socios
Trojanis venire, rursus Hectore jubente.

Sed

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκὲς, ἢ καὶ ἔλασσον,
Γνῶ ῥ' ἄνδρας δηΐους· λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
Φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὥρμήθησαν,
Ὡς δ' ὅτε κερχαρδοντε δύω κύνε εἰδότε θήρης,
Ἠὲ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
Χῶρον ἀν' ὑλήεντ', ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς·
Ὡς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
Λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεί.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι Φυλάκεσσιν
Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
Τυδείδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ·
Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἠὲ μέν' ἦέ σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδέ σέ φημι
Δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν· ἐκὼν δ' ἥμάρτανε φωτός.
Δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον ἐΰξόου δουρὸς ἀκωκὴ
Ἐν γαίῃ ἐπάγη. ὁ δ' ἄρ' ἔσῃ τάρβησέν τε
Βαμβαίνων· ἄραβος δὲ διὰ ϛόμα γίνετ' ὀδόντων
Χλωρὸς ὑπαὶ δείους· τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην·
Χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα,
Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι· ἔϛι γὰρ ἔνδον
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος.
Τῶν κ' ὔμμιν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα
Εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Θάρσει, μηδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἔϛω·
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ ϛρατοῦ ἔρχεαι οἷος
Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Ἦ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνειώτων;
Ἦ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιάσθαι ἕκαϛα
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἢ σαυτὸν θυμὸς ἀνῆκε;
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων, υἱὸς δ' ἔτρεμε γυῖα,
Πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἦγαγεν Ἕκτωρ,
Ὅς μοι Πηλείωνος ἀγαυοῦ μώνυχας ἵππους
Δωσέμεναι κατένευσε, καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.
Ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔϛε πυθέσθαι
Ἠὲ φυλάσσουσι νῆες βοαὶ ὡς τοπάρος περ,
Ἦ ἤδη χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
Φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
Νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ἦ ῥα νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
Ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι
Ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα ποιμένα λαῶν;
Ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα; ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
Πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί;

Ἄσσα

Sed quando jam aberant haſtæ jactum, vel etiam minus,
Agnovit viros hoſtes: ac velocia genua movit
Ut fugeret: illi autem confeſtim inſequi feſtinarunt.
Ac veluti quum ferrat's dentibus duo canes periti venationis,
Aut hinnulum aut leporem urgent conſtanter ſemper
Locum per ſylvoſum, ille autem præcurrit clamans:
Sic hunc Tydides atque urbium vaſtator Ulyſſes
A ſuis cum intercluſiſſent, perſequebantur conſtanter ſemper.
Sed quando jam mox eſſet permixturus ſe cuſtodibus
Fugiens ad naves, jam tum robur injecit Minerva
Tydidæ: ut ne aliquis Achivorum ære loricatorum
Prior gloriaretur vulneraſſe, ille vero ſecundus veniret:
Haſta vero impetens allocutus eſt *eum* fortis Diomedes,
Vel mane, vel te haſta aſſequar: neque te puto
Diu mea a manu effugiturum gravem mortem.
Dixit, & haſtam emiſit. volens autem aberravit ab homine.
Dexterum vero ſupra humerum bene politæ haſtæ cuſpis
In terra fixa eſt, hic autem conſtitit, trepidavitque
Crepitans dentibus: ſtridorque per os fiebat dentium
Pallidus præ timore: illi vero anhelantes aſſecuti ſunt:
Manuſque prehenderunt: ille autem lacrymans dixit,
Vivum me capite, at ego me redimam: eſt enim mihi intus
Æſque, aurumque, & artificio multo elaboratum ferrum:
Ex his vobis donabit pater infinita dona ob liberationem
Si me vivum *eſſe* audiverit apud naves Achivorum.
Hunc reſpondens allocutus eſt conſilio abundans Ulyſſes,
Confide, neque omnino tibi mors obverſetur animo:
Sed age mihi hoc dic, & vere narra,
Quonam ſic naves verſus a caſtris vadis ſolus
Noctem per tenebroſam, quando dormiunt mortales cæteri?
An aliquod ſpoliaturus cadaverum mortuorum?
An te Hector præmiſit ſpeculatum ſingula
Naves ad cavas, an te ipſum animus impulit?
Huic reſpondit deinde Dolon, ſubtus autem tremebant membra,
Multis me malis præter voluntatem implicuit Hector,
Qui mihi Pelidæ præclari ſolidos ungulis equos
Daturum annuit, & currus varios ære.
Juſſit autem me eumtem celerem per noctem nigram,
Ad hoſtes prope accedere, & explorare
Utrum cuſtodiantur naves veloces ut prius,
An jam manibus noſtris domiti,
De fuga conſilium agitaretis inter vos, neque velletis
Noctu excubias agere, labore fatigati gravi.
Hunc ſubridens allocutus eſt conſiliis abundans Ulyſſes,
Sane magna dona appetebat animus,
Equos Æacidæ bellicoſi: hi vero difficiles *ſunt*
Viris mortalibus domitu, & equitatu
Alii ſaltem quam Achilli, quem immortalis peperit mater.
Sed age mihi hoc dic, & vere narra,
Ubi nunc huc profectus reliquiſti Hectora paſtorem populorum?
Ubi vero ejus arma jacent martia? & ubi ejus equi?
Et quomodo aliorum Troum excubiæque & contubernia?

Α"σσά τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν
Αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθι, ἠὲ πόλινδε
Α"ψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων Εὐμήδεος υἱὸς,
Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω,
Ε"κτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὅσοι βουληφόροι εἰσὶ,
Βουλάς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ὣς εἴρεαι ἥρως,
Οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν, οὐδὲ φυλάσσει.
Ο"σσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἵσιν ἀνάγκη,
Οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται
Α'λλήλοις· ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι
Εὕδουσι· Τρωσὶ γὰρ ἐπιτρεπέουσι φυλάσσειν.
Οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται, οὐδὲ γυναῖκες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Πῶς γὰρ νῦν Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν
Εὕδουσ', ἢ ἀπάνευθε, δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Δόλων Εὐμήδεος υἱὸς,
Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω,
Πρὸς μὲν ἄλδς Κᾶρες καὶ Παίονες ἀγκυλότοξοι,
Καὶ Λέλεγες, καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί·
Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοί τ' ἀγέρωχοι
Καὶ Φρύγες ἱππόδαμοι, καὶ Μήονες ἱπποκορυσταί·
Α'λλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα;
Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον,
Θρῄκες οἵδ' ἀπάνευθε νεήλυδες ἔσχατοι ἄλλων·
Ε'ν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἠϊονῆος,
Τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον, ἠδὲ μεγίστους·
Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
Α"ρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται·
Τεύχεα δὲ χρύσεια πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
Η"λυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἐοικὼς
Α"νδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Α'λλὰ ἐμὲ νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
Η" ἐμὲ δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῷ,
Ο"φρα κεν ἔλθητον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο
Η'ὲ κατ' αἶσαν ἐείπον ἐν ὑμῖν, ἠὲ καὶ οὐκί.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ,
Ε'σθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς·
Εἰ μὲν γάρ κε σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν,
Η" τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Η'ὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων·
Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς,
Οὐκ ἔτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν.
Η", καὶ ὁ μέν μιν ἔμελλε γενείου χειρὶ παχείῃ
Α'ψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε,
Φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
Καὶ λυκέην, καὶ τόξα παλίντονα, καὶ δόρυ μακρόν·
Καὶ τά γ' Ἀθηναίῃ λῃΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς

Τ' ψόε'

Quæque consultent inter se: utrum in animo habeant
Illic manere secus naves procul, an ad urbem
Redituri sint, domitis scilicet Achivis.
Hunc rursus allocutus est Dolon Eumedis filius,
Ego vero tibi hæc verissime narrabo,
Hector quidem inter eos qui consiliarii sunt,
Consilia agitat divini ad sepulchrum Ili
Seorsim a strepitu: excubias vero quas quæris heros,
Nullæ certæ tuentur castra, neque custodiunt.
Quotquot enim Trojanorum ignis foci, quibus necesse,
Hi vigilant, excubiasque agere hortantur
Inter se: at contra e multis locis convocati auxiliares
Dormiunt: Trojanis enim permittunt custodias.
Non enim ipsis liberi prope sedent, neque uxores.
Hunc respondens alloeutus est consiliis abundans Ulysses,
Quonam modo nunc Trojanis permisti equum domitoribus
Dormiunt, an seorsum, expone mihi, ut sciam.
Huic respondit deinde Dolon Eumedis filius,
Ego vero tibi etiam hæc verissime narrabo,
Ad mare quidem Cares & Pæones curvis arcubus armati,
Et Leleges, & Caucones, nobilesque Pelasgi:
Ad Thymbram vero obtinent Lycii, Mysique superbi,
Et Phryges equites & Mœones bellatores equestres.
Sed cur me hæc percontamini singula?
Si enim jam cupitis Trojanorum penetrare in castra,
Thraces hi seorsum *sunt* novi advenæ extremi omnium:
Et cum ipsis Rhesus rex, filius Eionei,
Hujus certe pulcherrimos equos vidi, atque maximos:
Candidiores nive, cursuque ventis pares.
Currus vero ei auroque & argento scite elaboratus est:
Atque arma aurea ingentia, mirabile visu,
Habet: quæ quidem neutiquam mortalibus convenit
Viris ferre, sed immortalibus diis.
Sed me nunc navibus admovete velocibus,
Aut me ligatum relinquite hic rigido vinculo,
Donec redieritis, & experti fueritis de me
Utrum vera dixerim vobis, an secus.
Illum torve intuitus allocutus est fortis Diomedes,
Ne jam mihi effugium Dolon meditere animo,
Bona quamvis nuntiasti, quum venisti manus in nostras:
Si enim te nunc pretio liberabimus, aut dimiserimus,
Certe & posthac venies celeres ad naves Achivorum,
Aut speculaturus, aut aperte pugnans:
Si vero meis manibus domitus vitam amiseris,
Non amplius posthac tu damno unquam eris Argivis.
Dixit, & is quidem cum erat mento manu robusta
Prehenso supplex precaturus: is autem cervicem mediam per-
Ense insurgens, & ambos incidit nervos: (cussit,
Loquentis vero illius caput pulveri mistum est.
Ejus autem viverræ pelle munitam galeam a capite detraxerunt.
Et pellem lupinam, & arcus renitentes, & hastam longam:
Et hæc quidem Minervæ prædatrici nobilis Ulysses

Υ'ψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ ἐυχόμενος ἔπος ηὔδα,
Χαῖρε θεὰ τοῖςδεσσι· σὲ γὰρ πρώτην ἐν ὀλύμπῳ
Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὖτις
Πέμψον ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἕθεν ὑψόσ' ἀείρας,
Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε,
Συμμάρψας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους,
Μὴ λάθοι αὖτις ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
Τὼ δὲ βάτην προτέρω διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
Αἶψα δ' ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες·
Οἱ δ' εὗδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
Καλὰ παρ' αὐτοῖσιν χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον
Τριςοιχεί· παρὰ δέ σφιν ἑκάςῳ δίζυγες ἵπποι.
Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὗδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι
Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο.
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν,
Οὗτός τοι Διόμηδες ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι
Οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.
Ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τι σε χρὴ
Ἑςάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν, ἀλλὰ λύ' ἵππους·
Ἠὲ σύ γ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσι δέ μοι ἵπποι.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Κτεῖνε δ' ἐπιςροφάδην· τῶν δὲ ςόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς
Ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
Αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
Ὣς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱὸς,
Ὄφρα δυώδεκ' ἔπεφνεν. ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ὅντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραςὰς,
Τόνδ' Ὀδυσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκε·
Τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
Ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ
Νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο Τυδέος υἱὸς,
Τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα,
Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέςη
Τὴν νύκτ' Οἰνείδαο πάϊς διὰ μῆτιν Ἀθήνης.
Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσεὺς λύε μώνυχας ἵππους·
Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὁμίλου,
Τόξῳ ἐπιπλήσσων, ἐπεὶ οὐ μάςιγα φαεινὴν
Ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἑλέσθαι·
Ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίῳ.
Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε, μένων ὅ, τι κύντερον ἔρδοι,
Ἢ ὅγε δίφρον ἑλὼν ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
Ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἠὲ ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας,
Ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρῃκῶν ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
Ἐγγύθεν ἱςαμένη προσέφη Διομήδεα δῖον,
Νόςου δὴ μνῆσαι μεγαθύμου Τυδέος υἱὲ
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς,
Μή που τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσι θεὸς ἄλλος.
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης·

Καρπα-

In altum ſuſtulit manu, & precans verbum dixit,
Gaude dea hiſce: te enim primam in Olympo
Omnium immortalium invocabimus: ſed & inſuper
Deduc *nos* ad Thracum virorum equosque & contubernia.
Sic dixit, & a ſe in altum ſublata,
Poſuit ſuper myricam: conſpicuumque ſignum appoſuit,
Convellens arundines, myricæque late frondentes ramos,
Ne lateret redeuntes celerem per noctem nigram.
Illi autem progreſſi ſunt ulterius perque arma & atrum cruorem.
Statimque ad Thracum virorum ordines pervenerunt euntes:
Qui dormiebant labore fatigati, armaque illis
Pulchra juxta ipſos humi jacebant, ſcite & decore
Triplici ordine: & ad eorum ſingulos bijuges equi.
Rheſuſque in medio dormiebat, & propter ipſum veloces equi
A ſemicirculo ad ſellam fixo extremo loris ligati erant.
Hunc Ulyſſes prior conſpicatus Diomedi oſtendit,
Is tibi Diomedes vir, ii vero tibi equi
Quos nobis ſignificavit Dolon, quem occidimus nos.
Quare age jam profer validum robur: neque omnino te oportet
Stare otioſe cum armis, ſed ſolve equos:
Aut tu viros occide, & erunt curæ mihi equi.
Sic dixit. illi autem inſpiravit robur cæſia oculis Minerva:
Interficiebat autem huc illuc ſe ſedulo convertens: horum vero gemebat
Enſe percuſſorum: & rubeſcebat ſanguine terra. (excitab. ſœd.
Et veluti leo pecudibus incuſtoditis ſuperveniens,
Capris vel ovibus mala machinans irruit:
Sic quidem Thracas viros invadebat Tydei filius,
Donec duodecim interfecerat. at abundans conſiliis Ulyſſes,
Quemcumque Tydides enſe percuteret adſtans,
Hunc Ulyſſes pone prehenſum pede extrahebat:
Hæc cogitans animo, ut pulchri jubis equi
Facile tranſirent, neque tremerent animo
Supra cadavera gradientes: inſueti erant enim adhuc eorum.
Sed quando jam regem aſſecutus eſt Tydei filius,
Hunc decimum tertium dulci animo privavit,
Suſpirantem: malum enim ſomnium capiti adſtitit
Per noctem Oenidæ filius per conſilium Minervæ.
Interea autem fortis Ulyſſes ſolvebat ſolidos ungulis equos:
Colligavitque loris, & eduxit ab exercitu,
Arcu percutiens, quia non ſcuticam ſplendidam
Varia ex ſella cogitarat manibus ſumere:
Sibilavit autem, ſignificans Diomedi nobili.
Sed is anxie cogitabat, manens quid audacius patraret,
An ipſe currum prehenſum ubi varia arma jacebant,
Temone extraheret, aut exportaret in altum ſublatum,
An adhuc plurium Thracum vitam eriperet.
Dum ille hæc volvebat mente, interim Minerva
Prope adſtans allocuta eſt Diomedem nobilem,
Reditus jam memento magnanimi Tydei fili
Naves ad cavas, ne & fugatus venias,
Ne forte quis etiam Trojanos excitet deus alius.
Sic dixit. ille vero ſenſit deæ vocem locutæ:

Κυρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσατο. κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
Τέξω· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσαν,
Τῇ κατέων Τρώων κατεδύσσατο πουλὺν ὅμιλον·
Ὦρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἱπποκόωντα,
Ῥῆσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν. ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
Ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι,
Ἄνδρας τ' ἐσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς
Θυνόντων ἀμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα
Ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν,
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς μὲν ἔρυξε Διῒ φίλος ὠκέας ἵππους·
Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορὼν ἔναρα βροτόεντα
Ἐν χείρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
Μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε, φώνησέν τε,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ψεύσομαι, ἦ ἔτυμον ἐρέω· κέλεται δέ με θυμός.
Ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει·
Αἰ γὰρ δὴ Ὀδυσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
Ὧδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατε μώνυχας ἵππους.
Ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μήτι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων δρυμαγδοῦ.
Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος ὅτ' ἄρ' ἦλυθον αὐτοί.
Καί ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ, χαρέντες
Δεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.
Πρῶτος δ' ἐξερέεινε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Εἶπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ὅππως τούσδ' ἵππους λάβετον· κατὰ δύντε ὅμιλον
Τρώων; ἦ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο.
Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τι φημὶ
Μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ γέρων περ ἐὼν πολεμιστής·
Ἀλλ' οὔπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα,
Ἀλλά τιν' ὔμμ' οἴω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα.
Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ῥεῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἠέ περ οἵδε
Ἵππους δωρήσαιτ', ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν·
Ἵπποι δ' οἵδε γερειὲ νεήλυδες οὓς ἐρεείνεις,
Θρηΐκιοι· τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
Ἔκτανε, πὰρ δ' ἑτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
Τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἴλομεν ἐγγύθι νηῶν,
Τόν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
Ἕκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.
Ὣς εἰπὼν, τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,

Καγ-

Et confeſtim equos aſcendit. verberabat autem Ulyſſes
Arcu: hi vero volabant celeres ad naves Achivorum.
Neque cæcam ſpeculationem habebat argenteum arcum gerens
Ut vidit Minervam Tydei filium ſequentem, (Apollo,
Huic iraſcens Trojanorum ingreſſus eſt ingentem exercitum:
Excitavit que Thracum conſiliarium Hippocoontem,
Rheſi conſobrinum fortem. qui ſomno exiliens,
Ut vidit locum vacuum ubi ſteterant veloces equi,
Viroſque palpitantes in fœdo ſtragis loco,
Tum vero ejulavitque, charumque voce ciebat ſodalem:
Troum vero clangorque & immenſus ortus eſt tumultus (cinora
Concurſantium ſimul: ſpectabant autem admirabundi ardua fa-
Quibus viri patratis redierant cavas ad naves.
Illi vero cum pervenerant ubi ſpeculatorem Hectoris occide-
Tunc Ulyſſes quidem inhibuit Jovi carus veloces equos: (rant,
Tydides vero in terram deſiliens ſpolia cruenta
In manibus Ulyſſi poſuit: aſcenditque equos:
Percuſſit autem equos, qui non inviti volabant
Naves ad cavas: eo enim gratum erat animo.
Neſtor autem primus ſonitum audiit, dixitque,
O amici Argivorum ductores & principes,
Mentiar, aut verum dicam: jubet autem me animus:
Equorum me pedibus velocium circum ſonitus aures ferit:
Utinam jam Ulyſſeſque & fortiſſimus Diomedes
Huc protinus a Trojanis agerent ſolidos ungulis equos.
Sed graviter timeo mente ne quid paſſi fuerint *humanitus*
Argivorum illi fortiſſimi a Trojanorum turba.
Nondum totus dictus erat ſermo quum advenerunt ipſi.
Et illi quidem deſcenderunt in terram: hi vero, gaviſi
Dextris ſalutabant, verbiſque blandis.
Primus autem interrogabat Gerenius eques Neſtor,
Dic age mihi o laudatiſſime Ulyſſes, ingens gloria Achivorum,
Quomodo hos equos cepiſtis: *an* quum penetraſſetis in caſtra
Trojanorum? an aliquis illos præbuit deus obvius?
Perquam radiis ſimiles ſunt ſolis.
Semper quidem Trojanis immiſceor, neque omnino ajo
Manere *me* apud naves ſenex licet ſim bellator:
Verum nondum tales equos vidi, neque animadverti,
Sed aliquem vobis puto dediſſe deum obvium factum:
Ambos enim vos diligit nubes cogens Jupiter,
Filiaque ægidem ferentis Jovis cæſia oculis Minerva.
Hunc reſpondens allocutus eſt conſiliis abundans Ulyſſes,
O Neſtor Neleide, ingens gloria Achivorum,
Facile deus volens quidem etiam meliores quam hi
Equos donaverit, quoniam multo potentiores ſunt:
Equi autem hi ſenex nuper advenerunt de quibus quæris,
Threicii: at ipſorum regem ſtrenuus Diomedes
Occidit, juxtaque ſocios duodecim omnes principes:
Decimum tertium ſpeculatorem interfecimus prope naves,
Quem ut explorator exercitus eſſet noſtri
Hector miſerat & alii Trojani illuſtres.
Sic fatus, foſſam tranſcendere fecit ſolidos ungulis equos,

Καγχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἵσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
Οἱ δ' ὅτε Τυδείδεω κλισίην εὐτυκτον ἵκοντο,
Ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
Φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
Ἔσασαν ὠκύποδες μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες·
Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔνερθε βροτοέντα Δόλωνος
Θῆκ' Ὀδυσεὺς, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ·
Αὐτοὶ δ' ἱδρῷ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ
Ἐσβάντες, κνήμας τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς·
Αὐτὰρ ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ πολλὸν
Νίψεν ἀπὸ χρωτὸς, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
Εἰς ἁλὸς ἀσκμίνθους βάντες εὐξέσας λούσαντο.
Τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ,
Δείπνῳ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνῃ
Πλείου ἀφυσσάμενοι, λεῖβον μελιηδέα οἶνον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Λ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀγαμέμνων, αὐτός τε ὁπλισάμενος, καὶ τοὺς ἄλλους καθοπλίσας Ἕλληνας, ἐξάγει ἐπὶ τὸν πόλεμον· Ἕκτωρ δὲ Διὸς κελεύσαντος, ἀναχωρεῖ τῆς μάχης ἕως Ἀγαμέμνων ἐπὶ τὸν ναύσταθμον διωκώζεται. Μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς, κυκλωταμένων αὐτὸν τῶν Τρώων, ἀμύνεται αὐτοὺς, Αἴαντος καὶ Μενελάου βοηθησάντων αὐτῷ. Τιτρώσκονται μέντοι τῶν Ἑλλήνων οἱ ἄριστοι, Ἀγαμέμνων μὲν ὑπὸ Κόωνος, Ὀδυσσεὺς δὲ ὑπὸ Σώκου· ὑπὸ δὲ Ἀλεξάνδρου τοξεύονται Διομήδης καὶ Εὐρύπυλος καὶ Μαχάων· ὃν ἐπανιόντα σὺν Νέστορι θεασάμενος Ἀχιλλεὺς, διαπέμπεται Πάτροκλον μαθησόμενον τίς εἴη ὁ τετρωμένος. ὁ δὲ, ἀφικόμενος καὶ μαθὼν Μαχάονα εἶναι, παρὰ τοῦ Νέστορος προτρέπεται ἢ τὸν Ἀχιλλέα πεῖσαι συμμαχῆσαι τοῖς Ἕλλησιν, ἢ αὐτὸς γοῦν λαβὼν τὴν παντευχίαν τοῦ Ἀχιλλέως, ἐξελθεῖν εἰς μάχην· ἐπανερχόμενος δὲ, περιτυχὼν Εὐρυπύλῳ, κομίσας εἰς τὰς ναῦς θεραπεύει.

Λάμβδα δ' ἀρίζηλος Δαναῶν βάλον Ἕκτορος ἄνδρες.

Ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
Ὄρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσι·
Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν·
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ,
Ἣ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
Ἠ' μὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
Ἠ' δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας
Εἵρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε,
Ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν, μέγα δὲ σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἀλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι·
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἢ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν

Ἀρ-

Gaudio exultans: unaque cæteri ibant gaudentes Achivi.
Illi autem ut Tydidæ tentorium bene ſtructum pervenerunt,
Equos quidem alligarunt ſcite ſectis loris
Præſepe ad equinum, ubi Diomedis equi
Stabant veloces pedibus dulce triticum edentes:
Navis autem in puppi ſpolia cruenta Dolonis
Poſuit Ulyſſes, dum ſacrum parare poſſent Minervæ:
Ipſi autem ſudorem multum abluebant mari
Ingreſſi cruraque, & cervicem, circumque femora:
Verum poſtquam ipſis unda maris ſudorem multum
Abluerat a corpore, & recreati ſunt ſuo corde,
In ſolia balneatoria ingreſſi bene polita lavabant.
Hi autem cum laverant & unxerant ſe pingui oleo,
Jentaculo aſſidebant: a cratere vero Minervæ
Pleno hauſtum, libabant dulce vinum.

ARGUMENTUM LIBRI XI. ILIADIS HOMERI.

Agamemnon cum & ipſe arma induiſſet, cæteroſque Græcos armaſſet, (copias) ad prælium eduxit. Hector vero Jovis juſſu a pugna recedit donec Agamemnon ad navale ſe recepit. Poſt hæc Ulyſſes cum ipſum Trojani circumdediſſent, ipſos repellit, quia Ajax & Menelaus auxilium ipſi tulerunt. Vulnerantur tamen præſtantiſſimi quique Græcorum, Agamemnon quidem a Coone, Ulyſſes vero a Soco. Porro ab Alexandro ſagitta vulneratur Diomedes & Eurypylus & Machaon: quem cum Neſtore redeuntem conſpicatus Achilles, mittit Patroclum ut cognoſcat quiſnam ſit ille qui vulneratus erat. Hic vero ad eum profectus, cum cognoviſſet Machaonem eſſe, a Neſtore rogatur, ut vel Achillem precibus induceret ad opem Græcis ferendam, vel ipſe ſaltem aſſumptis omnibus Achillis armis, ad prælium exiret. Dum autem rediret, cum incidiſſet in Eurypylum, ad naves ad ſe delatum curat.

AUrora autem e lectis a pulchro Tithono
Surgebat, ut immortalibus lucem ferret atque mortalibus:
Jupiter autem Diſcordiam miſit celeres ad naves Achivorum
Luctuoſam, belli ſignum in manibus geſtantem:
Stetitque in Ulyſſis ingenti navi nigra,
Quæ in medio erat ut vox exaudiri poſſet in utramque partem,
Et ad Ajacis tentoria Telamonii,
Et ad Achillis, qui ad extremas partes naves æquales
Subduxerant, virtute freti & robore manuum.
Illic ſtans clamavit dea altumque horrendumque,
Intentiſſima voce Achivis, magnum autem robur immiſit cuique
In cor, ut indeſinenter bellarent & pugnarent:
His autem ſtatim bellum dulcius factum eſt, quam redire
In navibus cavis dilectam in patriam terram:
Atrides clamavit, & accingi juſſit

Α'ργείους· ἓν δ' αὐτὸς ἐδύσσατο νώροπα χαλκόν.
Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἁραρυίας·
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Τὸν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.
Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ
Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
Τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε χαριζόμενος βασιλῆϊ.
Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἵμοι ἔσαν μέλανες κυάνοιο,
Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο ποτὶ δειρὴν
Τρεῖς, ἑκάτερθ' ἴριδσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων
Ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἧλοι
Χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
Ἀργύρεον, χρυσείοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
Ἀν' δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
Κωλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν,
Ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο
Λευκοὶ, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο.
Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐσεφάνωτο
Δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
Τρεῖς ἀμφισεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυθέην θέτο, τετραφάληρον,
Ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
Ὀξέα· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
Λάμπε· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος
Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι βωρηχθέντες
Ῥώοντ'· ἄσβετος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό.
Φθὰν δὲ μεθ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες.
Ἵππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
Ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἔερσας
Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ' ἔμελλε
Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ ῥωσμῷ πεδίοιο,
Ἕκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Αἰνείαν θ', ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ·
Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Ἠϊόνα τ' Ἀκάμαντ' ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ,
Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα·
Ὣς Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων. πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Λάμφ' ὥστε πρηστὴρ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν

Θ' γμὸν

Argivos: ipſe quoque induit ſplendidum æs.
Ocreas quidem primum circa tibias poſuit
Pulchras, argenteis fibulis apte junctas:
Tum poſtea, thoracem circa pectora induebat,
Quem olim ei Cinyres dederat hoſpitale munus ut eſſet.
Audiebatur enim ad Cyprum uſque magna fama, quod Achivi
Ad Trojam navibus navigaturi eſſent:
Hujus gratia ei hunc dedit gratificans regi.
Hujus quidem decem virgæ erant nigri cyani,
Duodecim autem auri, & viginti ſtanni:
Cærulei autem draconesſurgebant ad collum
Tres, ab utraque parte iridibus ſimiles, quas Saturnius
In nube fixit oſtentum articulate loquentibus hominibus.
Circa humeros autem poſuit enſem: in eo vero clavi
Aurei colluccbant: ſed circum vagina erat
Argentea, aureis loris aptata. (cum impetu verſabil.,
Suſtulit a. totum hominem muniens multo artif. factum ſcutum
Pulchrum, quod circum orbes decem ærei erant,
Inque eo umbones erant viginti ex ſtanno
Candidi, in mediis autem erat *unus ex* nigro cyano.
In eo Gorgon trux oculis adornata erat
Horrendum aſpiciens, & circum Terrorque & Fuga.
Ex eo autem argenteum lorum erat: & ſupra iſtud
Cæruleus ſinuabatur draco, cui capita erant
Tria in orbem curvata, una cervice enata. (nos habentem,
Capiti vero clavis undique ornatam galeam impoſuit, quat. co-
Setis equinis comantem: horrendum autem criſta deſuper nuta-
Sumpſitque validas haſtas duas, munitas ære, (bat.
Acutas: longe autem æs ab ipſis cœlum uſque (45
Splendebat. & inſuper ſonitum ediderunt Minervaque & Juno,
Honorantes regem divitis auri Mycenes.
Aurigæ deinde ſuo præcipiebat unuſquiſque
Equos bene in ordine tenere illic ad foſſam:
Ipſi vero pedites cum armis armati
Alacres ruebant: immenſus vero clamor ortus eſt auroram ante.
Priores cum equitibus ad foſſam inſtructi ſunt.
Equites vero paululum poſt ſequebantur: inter eos autem tumul-
Concitavit pernicioſum Saturnius, & ex alto demiſit rores (tum
Sanguine madidos ex æthere, quod erat
Multa fortia capita orco præmature miſſurus.
Troes vero ex altera parte ſuper tumulo campi,
Hectoremque circa magnum & eximium Polydamantem,
Æneamque, qui inter Trojanos ſeu deus honorabatur a populo:
Treſque Anteuoridas, Polybum, & Agenora nobilem,
Cœlibemque Acamanta ſimilem immortalibus.
Hector vero inter primos ferebat clypeum undique æqualem,
Et qualis ex nubibus apparet exitialis ſtella,
Collucens, interdum vero ſubit nubes opacas:
Sic Hector modo quidem inter primos apparebat,
Quandoque vero inter extremos, imperans. totus vero ære
Splendebat veluti fulgur patris Jovis Ægiochi.
Hi vero, perinde ac meſſores hinc illinc

Ο'γμὸν ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
Πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
Ω"ς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δήουν· οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·
Ι"σας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὣς
Θῦνον. Ε"ρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύζονος εἰσοράωσα.
Οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
Οἱ δ' ἄλλοι οὔ σφιν πάρεσαν θεοὶ, ἀλλὰ ἕκηλοι
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο, ἦχι ἑκάστῳ
Δώματα καλὰ τέτυκτο, κατὰ πτύχας οὐλύμποιο.
Πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα
Οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ, νόσφι λιασθεὶς,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
Ο"φρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἔπεστο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἵπτετο, πίπτε δὲ λαός·
Η"μος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὤπλίσατο δόρπου
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἔδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
Κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας. ἐκ δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα ποιμένα λαῶν,
Αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ο"ϊλῆα πλήξιππον.
Η" τοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη·
Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεῖ δουρὶ
Νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
Ε"νδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἴσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
Τὼ δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντε· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτὸς, ὦ ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἰ"δης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι,
Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι, λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλὰ
Γινώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ω"ς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
Ρ"ηϊδίως ξυνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
Ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἁπαλὸν τε σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
Η" δ' εἰπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, οὐ δύναταί σφιν
Χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
Καρπαλίμως δ' ἥιξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
Σπεύδουσ', ἱδρώουσα κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς·

Segetes metendo transeunt viri locupletis per arvum,
Tritici vel hordei, manipuli vero crebri cadunt:
Sic Trojani & Achivi in se invicem insilientes
Cædebant: neutri vero recordabantur pernicioſæ fugæ:
Æqualiâ autem in pugna capita ferebant: illi, lupi veluti
Ruebant. Diſcordia autem gaudebat luctuoſa aſpiciens.
Sola enim deorum aderat pugnantibus:
At alii non ipſis aderant dii, ſed quieti
Suis in ædibus ſedebant, ubi ſingulis
Domus pulchræ ædificatæ erant, per juga olympi.
Omnes autem accuſabant atras nubes cogentem Saturnium
Eo quod Trojanis volebat gloriam præbere:
Eorum autem nullam habebat rationem pater: ſed, ſecedens,
Ab aliis ſeorſum ſedebat gloria exultans,
Inſpiciens Trojanorumque urbem & naves Achivorum,
Æriſque fulgorem, interimenteſque intereunteſque.
Quamdiu quidem tempus matutinum erat & creſcebat ſacra dies,
Tamdiu valde utroſque tela attingebant, cadebatque populus:
Cum vero lignator apparat prandium
Montis in ſaltibus, poſtquam ſatiavit manus
Cædendo arbores altas, ſatietaſque ejus cepit animum,
Cibique dulcis circum præcordia deſiderium occupat:
Tunc ſua virtute Danai perfregerunt phalangas,
Adhortatione facta ſociis per ordines. Agamemnon vero (pulorum,
Primus exiliit: interfecitque virum Bianorem paſtorem po-
Ipſum, deinde & ſocium Oileum agitatorem equorum.
Ille quidem ab equis in eum deſiliens adverſus ſtetit:
Eum vero recta irruentem in fronte acuta haſta
Percuſſit, neque galea haſtam ei morata eſt ære gravis,
Sed per ipſam penetravit & os, cerebrum autem
Intus totum fœdatum eſt: domuit vero ipſum ruentem.
Et hos quidem reliquit illic rex virorum Agamemnon
Pectora nudatos, ſiquidem exutas abſtulit tunicas:
Ipſe vero ivit Iſumque & Antiphum interfecturus,
Filios duos Priami, nothum & legitimum, ambos
In uno curru exiſtentes: nothus quidem aurigabatur,
Antiphus autem pugnabat inclytus, quos olim Achilles
Idæ in jugis ligavit teneris viminibus,
Paſcentes apud oves nactus, & liberavit pretio.
Tum vero Atrides late imperans Agamemnon
Alterum quidem ſupra mammam ad pectus percuſſit haſta.
Antiphum autem ad aurem feriit enſe, dejecitque ab equis.
Tum feſtinans ab iis detrahebat arma pulchra
Agnoſcens: etenim ipſos antea apud naves celeres
Viderat, quando ex Ida duxerat pedibus velox Achilles.
Et ſicut leo cervæ velocis parvulam ſobolem
Facile confringit, correptam validis dentibus,
Veniens ad luſtrum, teneramque ipſis animam aufert:
Illa vero quamvis adſit valde prope, non poteſt ipſis
Opitulari: illam enim ipſam tremor vehemens ſubit:
Confeſtim autem ruit per querceta denſa & ſylvam
Feſtinans, ſudans violentæ feræ propter impetum:

Ὀγμὸν ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
Πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν· οὐδ' ἔτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·
Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὣς
Θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύζονος εἰσοράωσα.
Οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοὶ, ἀλλὰ ἕκηλοι
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο, ἦχι ἑκάστῳ
Δώματα καλὰ τέτυκτο, κατὰ πτύχας οὐλύμποιο.
Πάντες δ' ἠτιόωντο νεφεληγερέα Κρονίωνα
Οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
Τῶν μὲν ἄρ' οὔκ ἄλεγιζε πατήρ· ὁ δὲ, νόσφι λιασθείς,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Χαλκοῦ τε ξεροπήν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἄέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἵπτετο, πίπτε δὲ λαός·
Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὤπλίσατο δόρπον
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
Τῇμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
Κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ σίχας. ἐκ δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα ποιμένα λαῶν,
Αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον.
Ἦ τοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη·
Τὸν δ' ἰδὼς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεῖ δουρὶ
Νύξ', οὐδὲ σεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀξέος, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἴσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
Τὼ ἑ, δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἔβητον· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτὸς, ὦ ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι,
Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι, λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ σῆθος βάλε δουρί.
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλὰ
Γινώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
Ῥηϊδίως ξυνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
Ἐλθὼν εἰς εὐνήν, ἅπαλόν τε σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
Ἡ δ' εἰπεῖν τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, οὐ δύναταί σφιν
Χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
Κερπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
Σπεύδουσ', ἱδρώουσα κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς·

Segetes metendo transeunt viri locupletis per arvum,
Tritici vel hordei, manipuli vero crebri cadunt:
Sic Trojani & Achivi in se invicem insilientes
Cædebant: neutri vero recordabantur pernicioſæ fugæ:
Æqualiâ autem in pugna capita ferebant: illi, lupi veluti
Ruebant. Diſcordia autem gaudebat luctuoſa aſpiciens.
Sola enim deorum aderat pugnantibus:
At alii non ipſis aderant dii, ſed quieti
Suis in ædibus ſedebant, ubi ſingulis
Domus pulchræ ædificatæ erant, per juga olympi.
Omnes autem accuſabant atras nubes cogentem Saturnium
Eo quod Trojanis volebat gloriam præbere:
Eorum autem nullam habebat rationem pater: ſed, ſecedens,
Ab aliis ſeorſum ſedebat gloria exultans,
Inſpiciens Trojanorumque urbem & naves Achivorum,
Æriſque fulgorem, interimenteſque intereunteſque.
Quamdiu quidem tempus matutinum erat & creſcebat ſacra dies,
Tamdiu valde utroſque tela attingebant, cadebatque populus:
Cum vero lignator apparat prandium
Montis in ſaltibus, poſtquam ſatiavit manus
Cædendo arbores altas, ſatietaſque ejus cepit animum,
Cibique dulcis circum præcordia deſiderium occupat:
Tunc ſua virtute Danai perfregerunt phalangas,
Adhortatione facta ſociis per ordines. Agamemnon vero populorum,
Primus exiliit: interfecitque virum Bianorem paſtorem populi
Ipſum, deinde & ſocium Oileum agitatorem equorum.
Ille quidem ab equis in eum deſiliens adverſus ſtetit:
Eum vero recta irruentem in fronte acuta haſta
Percuſſit, neque galea haſtam ei morata eſt ære gravis,
Sed per ipſam penetravit & os, cerebrum autem
Intus totum fœdatum eſt: domuit vero ipſum ruentem.
Et hos quidem reliquit illic rex virorum Agamemnon
Pectora nudatos, ſiquidem exutas abſtulit tunicas:
Ipſe vero ivit Iſumque & Antiphum interfecturus,
Filios duos Priami, nothum & legitimum, ambos
In uno curru exiſtentes: nothus quidem aurigabatur,
Antiphus autem pugnabat inclytus, quos olim Achilles
Idæ in jugis ligavit teneris viminibus,
Paſcentes apud oves nactus, & liberavit pretio.
Tum vero Atrides late imperans Agamemnon
Alterum quidem ſupra mammam ad pectus percuſſit haſta.
Antiphum autem ad aurem ferit enſe, dejecitque ab equis.
Tum feſtinans ab iis detrahebat arma pulchra
Agnoſcens: etenim ipſos antea apud naves celeres
Viderat, quando ex Ida duxerat pedibus velox Achilles.
Et ſicut leo cervæ velocis parvulam ſobolem
Facile confringit, correptam validis dentibus,
Veniens ad luſtrum, teneramque ipſis animam aufert:
Illa vero quamvis adſit valde prope, non poteſt ipſis
Opitulari: illam enim ipſam tremor vehemens ſubit:
Confeſtim autem ruit per querceta denſa & ſylvam
Feſtinans, ſudans violentæ feræ propter impetum:

Ὣς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χρεισμῆσαι ὄλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ Πεισανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον μενεχάρμην
Τέκτας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα
Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος ἀγλαὰ δῶρα,
Οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ,
Τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους·
Ἐς γὰρ σφέας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα.
Τὼ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὡς
Ἀτρείδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουνάζεσθην,
Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα
Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἄμειλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν,
Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἷέες ἐσθόν,
Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἰόντα
Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἆψ ἐς Ἀχαιούς·
Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετο λώβην.
Ἦ, καὶ Πεισανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὕπτιος οὐδει ἐρείσθη.
Ἱππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξε,
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπό τ' αὐχένα κόψας.
Οὖλον δ' ὣς, ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.
Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ' ὅθι πλεῖσαι κλονέοντο φάλαγγες,
Τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ,
Ἱππεῖς δ' ἵππῆας· ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη
Ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων
Χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ' Ἀργείοισι κελεύων.
Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
Πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ὑπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·
Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
Κεῖν' ὄχεα κρατάλιζον ἄνα πτολέμοιο γεφύρας,
Ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
Κεῖατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης,
Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ·
Ἀτρείδης δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.
Οἱ δὲ παρ' Ἶλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
Μέσσου καππεδίου παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
Ἱέμενοι πόλεως· ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ
Ἀτρείδης, λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
Ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσαντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.

Sic illis nemo potuit arcere perniciem
Trojanorum, sed & ipsi ab Argivis fugiebant.
Sed ille Pisandrumque & Hippolochum prælio infractum,
Filios Antimachi bellicosi, qui potissimum
Auro ab Alexandro accepto splendidis donis,
Non sinebat *Trojanos* Helenam reddere flavo Menelao,
Hujus tunc duos filios cepit rex Agamemnon (quos:
In uno curru existentes, eodem autem loco habebant veloces e-
Ex eorum enim manibus fugerant habenæ miro artificio factæ.
Ii autem turbati sunt: ille vero contra ruit sem leo
Atrides: ii vero a curru supplices orabant,
Vivos cape Atrei fili, tuque digna accipe pretia liberationis:
Multæ vero in Antimachi ædibus opes reconditæ jacent,
Æsque, aurumque, varioque artificio elaboratum ferrum:
Ex his tibi donaverit pater infinita dona
Si nos vivos audierit apud naves Achivorum.
Sic hi flentes allocuti sunt regem:
Blandis verbis: non blandam vero vocem audiverunt,
Si ergo Antimachi bellicosi filii estis,
Qui quondam in Trojanorum concione Menelaum jubebat
Legatum profectum cum divino Ulysse
Illic interficere, neque dimittere rursum ad Achivos:
Nunc patris certe luetis indignam injuriam.
Dixit, & Pisandrum quidem ab equis dejecit in humum,
Hasta percussum ad pectus: ille vero supinus solo allisus est.
Hippolochus autem desiliit, cum vero humi interfecit,
Manibus gladio abscissis, & cervice amputata.
Mortarium tanquam, projecit volvendum per turbam.
Hos quidem reliquit: ubi vero plurimæ turbabantur phalanges,
Illuc irruebat, simulque alii bene ocreati Achivi.
Pedites quidem pedites interficiebant fugientes necessitate,
Equites vero equites: ab ipsis autem excitatus est pulvis
E campo, quem excitarunt grave strepentes pedes equorum
Ære *terram* verberantes. sed rex Agamemnon
Semper interficiens insequebatur Argivos adhortans.
Ut vero cum ignis edax in incæduam inciderit sylvam,
Et quoquoversus contorquens ventus differt, rami autem
Cum stirpibus cadunt impulsi ignis impetu.
Sic sub Atride Agamemnone cadebant capita
Trojanorum fugientium, multique arduis cervicibus equi
Vacuos currus cum strepitu rapiebant per aciei ordines,
Aurigas desiderantes eximios: illi vero in terra
Jacebant, vulturibus longe gratiores quam uxoribus.
Hectorem vero extra tela subduxit Jupiter, extraque pulverem,
Extraque cædem, extraque sanguinem, extraque tumultum:
Atrides autem insequebatur vehementer Danaos adhortans:
Illi vero ad Ili sepulchrum veteris Dardanidæ,
Medium per campum ad caprificum ruebant,
Cupidi urbis: ille vero clamans sequebatur usque
Atrides, & crutore pulverulento fœdabatur manus invictas.
Sed cum jam ad Scæasque portas & fagum venerunt,
Ibi vero constiterunt, & alii alios expectabant.

Οἱ δ' ἔτι καμμέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,
Ἅστε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ
Πώεας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατερῇσιν ὀδοῦσι
Πρῶτον· ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
Ὣς τοὺς Ἀτρεΐδης ἕφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσσατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
Ἀτρεΐδεω ὑπὸ χερσί· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑτὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
Ἴξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ σεροπὴν μετὰ χερσίν.
Ἶριν δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, τὸν Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπε·
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα σίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
Κτείνειν εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον,
Ἑζόμενον θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν·
Ἄγχοῦ δ' ἱσαμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο Διὶ μῆτιν ἐπάλαντε,
Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεὴν τάδε μυθήσασθαι·
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷς Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα σίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ὑπείκε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει,
Κτείνειν εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ἕκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμᾶζε,
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ἴσχετο πάντῃ
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ Φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσαν Ἀχαιῶν·
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
Ἀρτύνθη δὲ μάχη· στὰν δ' ἀντίοι. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'· ἤθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
Ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων.
Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης ἠΰς τε μέγας τε,
Ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων·
Κισσὴς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα

Μητρω-

Ii autem adhuc per medium campum fugabantur, boves tanquam,
Quas leo territas fugavit aggressus nocte intempesta
Omnes: uni autem apparet grave exitium:
Hujus autem cervicem frangit correptam validis dentibus
Primum: deinde & sanguinem & viscera omnia haurit:
Sic hos Atrides insequebatur rex Agamemnon,
Semper occidens postremum: illi autem fugiebant.
Multi vero pronique & supini excidebant curribus
Atridæ sub manibus: supra modum enim ante alios hasta furebat.
Sed cum jam forte esset ad urbem altumque murum
Perventurus, tum vero pater hominumque deumque
Idæ in cacuminibus resedit abundantis scatebris,
Cœlo delapsus: tenebat autem fulgur in manibus.
Irimque excitavit aureas alas habentem nunciaturam,
Vade age Iri velox, hoc Hectori verbum dic:
Quamdiu quidem videat Agamemnonem pastorem populorum
Furibunde ruentem inter primos pugnatores, perdentem ordines
Tamdiu pedem referat, cæteras autem copias hortetur (virorum,
Pugnare cum hostibus per asperum prælium.
Sed postquam vel hasta percussus, vel ictus sagitta,
In currum saliet, tunc ei victoriam dabo,
Ut cædat donec ad naves bonis transtris instructas pervenerit,
Occideritque sol, & tenebræ sacræ supervenerint.
Sic dixit. nec non obsecuta est pedibus ventosa velox Iris:
Descenditque de Idæis montibus Ilium versus sacram:
Invenit filium Priami bellicosi Hectorem nobilem,
Stantem inque equis & curribus bene compactis:
Prope vero adstans allocuta est pedibus velox Iris,
Hector fili Priami Jovi consilio par,
Jupiter me pater misit tibi ut hæc loquerer:
Quamdiu quidem videas Agamemnona pastorem populorum
Furibunde ruentem inter primos pugnatores, perdentem ordines
Tamdiu cede pugna, cæteras autem copias hortare (virorum,
Pugnare cum hostibus per asperum prælium:
Sed ubi vel hasta percussus, vel ictus sagitta,
In currum saliet, tunc tibi victoriam dabit
Ut cædas donec ad naves bonis transtris instructas perveneris,
Occideritque sol, & tenebræ sacræ supervenerint.
Illa quidem sic locuta abiit pedibus velox Iris:
Hector autem de curribus cum armis desiliit in terram,
Vibransque acutas hastas per exercitum ibat quoquoversum
Concitans ad pugnandum: suscitavit autem prælium grave.
Illi vero conversi sunt *a fuga* & adversi steterunt Achivis:
Argivi autem ex altera parte corroborarunt phalangas:
Et instauratum est prælium: steteruntque adversi eorum a. Aga-
Primus irruit: placuit enim longe pugnare ante omneis. (memnon
Dicite nunc mihi Musæ cœlestes domos colentes,
Quisnam tum primus Agamemnoni obvius venit,
Seu ipsorum Trojanorum, seu inclytorum auxiliarium.
Iphidamas Antenorides fortisque magnusque,
Qui fuit educatus in Thracia glebosa matre ovium:
Cisses hunc educavit domi parvulum

Μητροπάτωρ, ὃς τίκτε θεκνὼ καλλιπάρῃον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον,
Αὐτοῦ μιν κατέρυκε· δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἣν·
Γήμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν,
Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἳ οἱ ἕποντο.
Τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώπῃ λίπε νῆας ἐΐσας·
Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἰὼν, εἰς Ἴλιον εἰληλούθει.
Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἔτραπετ' ἔγχος.
Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε
Νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἀργύρῳ ἀντομένη μόλιβος ὡς ἔτραπετ' αἰχμή.
Καὶ τόγε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Εἷλκ' ἐπί οἱ, μεμαὼς, ὥστε λίς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Σπάσατο· τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦτο δὲ γυῖα.
Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
Οἰκτρὸς, ἄπο μνηστῆς ἀλόχου, ἀσοῖσιν ἀρήγων,
Κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε·
Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέσχε
Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξε·
Βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
Πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερὸν ἇ ἐ πένθος
Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος·
Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαβὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
ἀντικρὺ δὲ διὲσσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο·
Ἀλλ' ἐπέρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
Εἷλκε ποδὸς μεμαὼς, καὶ ἀΰτει πάντας ἀρίστους.
Τὸν δ' ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὁμφαλοέσσης
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστὰς,
Ἔνθ' Ἀντήνορος υἷες ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεϊ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
Ὄφρά οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
Ὀξεῖαι δδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα,
Δριμὺ, τό, τε προΐεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι
Ἥρης θυγατέρες πικραὶ ὠδῖνας ἔχουσαι·
Ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς,

us maternus, qui genuit Theano genis pulchram.
d postquam pubertatis glorioſæ pervenit ad menſuram,
ic eum detinuit: deditque ipſe filiam ſuam:
t duxerat autem, ex ipſo ſtatim thalamo famam ſecutus eſt A-
m duodecim navibus nigris, quæ ſequebantur eum. (chivorum
is quidem deinde in Percope reliquit naves æquales:
t ipſe pedeſtri itinere profectus, ad Ilium venerat.
tunc Atridæ Agamemnoni obvius venit.
autem quando jam prope erant alter in alterum vadentes,
rides quidem aberravit, ejuſque averſa eſt haſta.
hidamas autem ad zonam, thoracem ſubter (tus:
rcuſſit: & ipſe valide connixus imprimebat robuſta manu fre-
eque perforavit balteum omni artificio varium, ſed longe ante
rgento occurrens plumbum tanquam retuſa eſt cuſpis.
hanc manu prehenſam late dominans Agamemnon
rahebat ad ſe, præſenti animo, veluti leo: & ex manu
vulſit: ejuſque enſe percuſſit cervicem, ſolvitque membra.
c is quidem illic lapſus dormivit æreum ſomnum,
iſerandus, procul a legitima uxore, civibus auxilians, (derat:
uam virginem duxerat, cujus nondum venuſt. percep. mult. a. de-
rimum centum boves dedit, deinde & mille promiſit
apras ſimul & oves, quæ ei multæ admodum paſcebantur.
um vero Atrides Agamemnon interfectum ſpoliavit:
biit autem ferens per turbam Achivorum arma pulchra.
um ut vidit Coon clariſſimus hominum,
ajor natu Antenorides, vehemens ejus dolor
culos cooperuit ob fratrem proſtratum:
tetit autem a latere cum haſta latens Agamemnona nobilem:
rcuſſitque ipſius brachium medium, cubitum infra,
contrariam vero partem perrupit ſplendidæ haſtæ cuſpis.
um vero cohorruit rex virorum Agamemnon.
erum ne ſic quidem ceſſavit a pugna atque prælio:
ed irruit in Coonem, tenens ventis auctam & firmatam haſtam.
le quidem Iphidamanta fratrem & eodem patre natum
rahebat pede feſtinans, & inclamabat quoſque fortiſſimos.
um trahentem per turbam ſub clypeo umbone munito
ulneravit haſtili ærato, ſolvitque membra.
jus autem ſuper Iphidamante caput abſcidit aſtans,
ic Antenoris filii ſub Atrida rege
ito expleto, deſcenderunt in domum orci.
d hic aliorum obibat ordines virorum,
aſtaque, enſeque, magniſque ſaxis,
uamdiu ei ſanguis adhuc calidus exiliebat e vulnere:
d poſtquam vulnus quidem ſiccatum eſt, ceſſavitque ſanguis,
cuti dolores ſubierunt Atridam.
t vero cum parturientem tenet telum *doloris* acutum mulierem,
cerbum, quod immittunt partuum præſides Ilithyæ
monis filiæ amarorum dolorum arbitræ:
c acuti dolores ſubierunt Atridam.
currum autem exiliit, & aurigæ præcepit
aves ad cavas currum agere. cruciabatur enim corde.
amavitque intentiſſima voce Danais vociferans,

Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Τ' μεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισι
Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὔκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
Εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.
Ὣς ἔφαθ'. ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τὼ δ' οὔκ ἄκοντε πετέσθην.
Ἄφρεον δὲ ςήθεα· βαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ,
Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντε.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἄνέρες ἔξτε φίλοι, μνήσασθε δὲ βούριδος ἀλκῆς·
Οἴχετ' ἀνὴρ ὤριςος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκε
Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.
Ὣς εἰπὼν, ἴαυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάςου.
Ὡς δ' ὅτε ποῦ τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
Σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συὶ καπρίῳ, ἢὲ λέοντι·
Ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ.
Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα Φρυγέων ἐβεβήκει·
Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπερκεῖ ἶσος ἀέλλῃ,
Ἥ τε καβαλλομένῃ ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
Ἔνθι τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕςατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Ἄσσαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ὀπίτην,
Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἠδ' Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ', Ὄρβόν τε, καὶ Ἱππόνοον μενεχάρμην,
Τοὺς ἄρ' ὄγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Πληθὺν, ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα ςυφελίξῃ,
Ἀργέςαο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων·
Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἀχνὴ
Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
Ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν·
Ἔνθά κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
Καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοὶ,
Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεὺς,
Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα βούριδος ἀλκῆς;
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον, παρ' ἐμ' ἵςασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
Ἔσσεται εἰ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἦ τοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
Ἡμέων ἔσσεται ὦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρωσὶν δὴ ἔθέλει δοῦναι κράτος ἠέ περ ἡμῖν.
Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριςερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος.
Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
Τὼ δ' ἂν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρῳ
Ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσητον·
Ὣς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον.

Ἔνθ'

O amici Argivorum ductores & principes,
Vos quidem nunc a navibus arcete pontum transeuntibus
Prælium grave, quando non me providus Jupiter
Permisit cum Trojanis per totum diem pugnare.
Sic dixit. auriga autem loro verberabat jubis pulchros equos
Naves versus cavas: qui non inviti volabant.
Spumabantque pectoribus aspergebanturque subtus pulvere,
Laborantem regem a prælio seorsim ferentes.
Hector vero ut vidit Agamemnonem abeuntem,
Trojanos & Lycios hortabatur, alte vociferatus,
Trojani, & Lycii, & Dardani cominus pugnantes,
Viri estote amici, & mementote impetuosæ fortitudinis:
Abiit vir ille fortissimus, mihi vero magnam gloriam dedit
Jupiter Saturnius: sed recta impellite solidos ungulis equos
In fortes Danaos, ut ampliorem gloriam referatis.
Sic loquutus, concitavit robur & animum cujusque.
Ut vero cum aliquis venator canes candidis dentibus
Instiget in sylvestrem suem aprum, vel leonem:
Sic in Achivos instigabat Trojanos magnanimos
Hector Priamides, hominum perniciei par Marti.
Ipse autem inter primos magnos spiritus gerens gradiebatur:
Irruebatque in prælium, desuper flanti similis procellæ,
Quæ desiliens ferrugineum pontum concutiat.
Tunc quem primum, quem vero ultimum interfecit
Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit.
Assæum quidem primum, & Autonoum, & Opitem,
Et Dolopem Clytidem, & Opheltium, & Agelaum, (stinentem:
Æsymnumque, Orumque, & Hipponoum fortiter prælium sus-
Hos quidem ille principes Danaorum interfecit: at deinde
Plebem, veluti quum zephyrus nubes agitarit,
Velocis noti ingenti vortice imbrifero verberans:
Creber autem tumidus fluctus volvitur, in altum vero spuma
Spargitur venti multivago flatu:
Sic crebra capita ab Hectore domabantur plebis: (310
Tum v. exitium fuisset, & ineluctabile malum afferentia facinora
Et sane in navibus cecidissent fugientes Achivi, (edita fuissent,
Nisi Tydidem Diomedem hortatus fuisset Ulysses, (pet. fortit.?
Tydide, quid nobis in mentem venit ut immem. esse velimus im-
Verum age huc adsis amice illime, prope me sta: jam enim pro-
Erit si quidem naves ceperit pugnam expediteciens Hector. (brum
Eum vero respondens allocutus est fortis Diomedes,
Certe ego manebo & sustinebo: sed parum
Nostri erit usus, quoniam nubes cogens Jupiter
Trojanis jam mavult dare victoriam quam nobis.
Dixit, & Thymbræum quidem ab equis dejecit in terram,
Hasta percussum mammam sinistram: Ulysses vero
Deo parem famulum Molionа ipsius regis. (fecerant:
Hos quidem deinde missos fecerunt; quoniam a pugna cessare
At illi per turbam euntes turbabant, sicut quando apri duo
In canes venaticos magnanimi irruunt:
Sic perdebant Trojanos cum impetu conversi a fuga. sed Achivi
Libenter a fugiendo respirabant Hectorem nobilem:

Tunc

Ἔνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίζω,
Τίε δύω Μέροπος Περκωσίου, ὅς περὶ πάντων
Ἤιδεε μαντοσύνας, οὐδὲ ἑοὺς παῖδας ἔασκε
Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς Διομήδης,
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.
Ἵππόδαμον δ' Ὀδυσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν.
Ἔνθά σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
Ἐξ Ἴδης καθορῶν· οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ἤτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγάςροφον οὔτασε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον. οὐ γάρ οἱ ἵπποι
Ἔγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ·
Τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν, αὐτὰρ ὁ πεζὸς
Θῦνε διὰ προμάχων, εἷως φίλον ὤλεσε θυμόν.
Ἔκτωρ δ' ὀξὺ νόησε κατὰ ςίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες·
Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἕκτωρ·
Ἀλλ' ἄγε δὴ ςέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν· οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν
Ἄκρην κακκόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκὸς ἀφ' αὐτοῦ,
Οὐδ' ἵκετο χρόα καλὸν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλειαι
Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἔκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ἐμίλῳ·
Στῆ δὲ γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ὄφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ὤχετ' ἐρωὴν,
Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ κατατείσατο γαίης·
Τόφρ' Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἐς δίφρον ὀρούσας,
Ἐξέλασ' ἐς πληθὺν, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Δουρὶ δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον. ἦτέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακὸν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβες Ἀπόλλων,
Ὧ, μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕςερον ἀντιβολήσας,
Εἴπου τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐςι·
Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο ποιμένι λαῶν,
Στήλῃ κεκλιμένος ἐνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
Ἤτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαςρόφου ἰφθίμοιο
Αἴνυτ' ἀπὸ ςήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
Καὶ κόρυθα βριαρήν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε,
Καὶ βάλεν (οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἐκφυγε χειρὸς)
Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἶςς
Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μέλα ἡδὺ γελάσσας,
Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,

Tunc ceperunt currumque & viros plebis fortissimos,
Filios duos Meropis Percosii, qui supra omnes
Norat vaticinandi artes, neque suos filios sinebat
Proficisci ad bellum viros perdens: illi vero ei neutiquam
Paruerunt: fata enim ducebant nigræ mortis.
Hos quidem Tydides hasta inclytus Diomedes,
Anima & vita privatos, inclytis armis spoliavit.
Hippodamum vero Ulysses & Hypirochum interfectos spoliavit.
Tunc illis æquatam pugnam vehementem fecit Saturnius,
Ex Ida despiciens: hi vero sese invicem occidebant.
Tydei quidem filius Agastrophum vulneravit hasta
Pæonidem heroem ad coxam. non enim ei equi
Prope erant ad effugiendum: doluit autem multum animo:
Hos enim famulus seorsum tenebat, sed ille pedestris
Ruebat per primos pugnatores, donec suam perdidit animam.
Hector vero illico animadvertit per ordines, concitusque ferebatur
Cum clangore: simul autem Trojanorum sequebantur phalanges:
Illum vero conspicatus cohorruit pugna strenuus Diomedes,
Statimque Ulyssem allocutus est prope existentem,
In nos jam ista pernicies volvitur, furibundus Hector:
Quare age jam stemus, & arceamus sustinentes.
Dixit, & vibratam emisit prælongam hastam
Et percussit: neque aberravit collimans in caput
Summam juxta galeam: excussum autem est ab ære æs,
Neque pervenit ad cutem pulchram: prohibuit enim galea
Triplex, oblonga, quam ei dederat Phœbus Apollo.
Hector vero velociter procul recurrit, immistusque est turbæ:
Constitit que in genua lapsus, & sustentabat se manu robusta
Terra: oculos vero nigra nox cooperuit.
Dum vero Tydides ad petendam hastam ibat quam emiserat,
Longe per primos pugnatores, ubi ei defixa fuerat in terram:
Interea Hector rediit ad se, & rursus in currum saliens,
Egit in turbam, & evitavit mortem nigram.
Hasta autem irruens allocutus est fortis Diomedes,
Iterum nunc effugisti mortem, canis. certe tibi prope
Venit malum, jam denuo te eripuit Phœbus Apollo,
Cui scilicet vota facis cum proficiscceris in stridorem jaculorum.
Utique te conficiam quum in posterum occurrero,
Si forte aliquis & mihi deorum adjutor est:
Nunc vero alios persequar, quemcunque deprehendere potuero.
Dixit, & Pæonidem hasta inclytum spoliabat.
At Alexander Helenæ maritus comas pulchræ,
In Tydidem arcus contendebat pastorem populorum,
Columnam prætensam habens viri defuncti in sepulchro,
Ili Dardanidæ, prisci senis honorati.
Ille quidem thoracem Agastrophi fortis (ab humeris,
Detrahebat à pect. ornatu multum vario insignem, clypeumque
Et cassidem gravem: hic vero arcum sinuatum traxit,
Et percussit (nec illi irritum telum effugit manu)
Anteriorem partem dextri pedis: penitus vero sagitta
In terram defixa est. hic autem valde suaviter rideus,
Ex insidiis exiliit, & glorians verbum dixit,

Vul-

Βέβληαι, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι;
Νειάτον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι·
Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
Οἵτέ σε περφίκασι, λεβνθ' ὡς μηκάδες αἶγες.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Τοξότα λωβητὴρ, κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα·
Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι αὔτως.
Οὐκ ἀλέγω, ὡσεί με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων.
Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
Ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ,
Ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι·
Τοῦ δὲ, γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαὶ,
Παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
Πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἔσχη πρόσθ'· ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
Ἐκ ποδὸς εἷλκ'· ἰδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω· μέγα μὲν κακὸν αἶκε φέβωμαι
Πληθὺν ταρβήσας, τὸ δὲ ῥίγιον αἶκεν ἁλώω
Μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμὸς;
Οἶδα γὰρ ὅ, τι κακοὶ μὲν ἀποίχοντο πολέμοιο·
Ὃς δέ κ' ἀριζεύῃσι μάχῃ ἔνυ, τόνδε μάλα χρεὼ
Ἑστάμεναι κρατερῶς ἠὲ βλητ', ἠὲ βαλ' ἄλλον.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων σίχες ἥλυθον ἀσπιστάων·
Ἕλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ
Σεύονται, ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσιν,
Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίνεται, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινοῦ περ ἐόντα·
Ὡς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον ἐσσεύοντο
Τρῶες· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
Οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν, ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί·
Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἔννομον ἐξενάριξε,
Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα καὶ Ὄφιον αἶξαντα,
Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
Νύξεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοςῷ·
Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρὶ
Αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο.
Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φώς.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο,
Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι,

Τοιώ

Vulneratus es, nec irritum telum effugit: utinam tibi,
Imum missile jaculatus, vitam eripuissem:
Sic enim Trojani respirassent a peste,
Qui te horrent, leonem velut balantes capræ.
Hunc non expavefactus allocutus est fortis Diomedes,
Sagittarie flagitiose, cornu clare, puellarum observator callide:
Siquidem jam aperte contra cum armis periculum feceris,
Non utique tibi profuturus esset arcus & crebræ sagittæ: (inaniter.
Nunc v. postquā me perstrinxeris anteriorē partē pedis, gloriaris
Non curo, perinde ac si me mulier percussisset aut puer insipiens.
Doloris enim sensum non affert telum viri imbellis nullius pretii.
Certe aliter a me, etiam si vel paululum attigerit,
Acutum telum est, & exanimem statim reddit:
Illius autem, uxoris quidem ambæ laceratæ sunt genæ,
Liberique orbi: ipse autem sanguine terram rubefaciens
Putrescit: alitesque circum plures quam mulieres.
Sic dixit. at hunc Ulysses hasta inclytus prope veniens
Stetit ante: is autem a tergo desidens, telum velox
Ex pede traxit: tum dolor per corpus venit gravis.
In currum autem ascendit, & aurigæ præcepit
Naves versus cavas agere *currum*: dolebat enim corde.
Solus autem relictus est Ulysses hasta inclytus, neque quisquam
Argivorum manebat, quoniam fuga ceperat omnes: (apud ipsum
Ingemiscens vero dixit ad suum magnum animum,
Hei mihi ego quid agam: ingens quidem malum si fugero,
Multitudinem metuens, illud autem pejus si interceptus fuero
Solus: cæteros enim Danaos in fugam vertit Saturnius.
Sed cur mihi hæc meus differit animus,
Novi enim quod ignavi quidem recedunt a pugna:
Qui vero strenuus est in prælio, hunc omnino oportet
Stare constanter sive feriatur, sive feriat alium.
Dum is hæc versabat in mente & in animo,
Interim Troum ordines supervenerunt clypeatorum:
Et concluserunt in medio, intra se pestem collocantes. (nes
Ac veluti cum in aprum undique canes florentesque ætate juve-
Incitate feruntur, ille vero prodit alto ex fruticeto
Acuens album dentem in incurvis malis,
Undique vero in eum impetum faciunt, stridor vero dentium
Suboritur, ii autem sustinent facile horrendum licet.
Sic sane tum undique in Ulyssem Jovi charum incitate ferebantur
Trojani: at ille primum quidem egregium Deiopitem
Vulneravit super humerum, insiliens acuta hasta:
Deinde vero Thoonem & Ennomum interfecit,
Et Chersidamanta deinceps ab equis desilientem,
Hasta ad umbilicum sub clypeo umbone munito
Vulneravit. qui in pulverem lapsus, prehendit terram palma:
Hos quidem missos fecit: Hippasidem v. Charopem vulneravit
Germanum fratrem generosi Soci. (hasta,
At huic auxiliatus Socus venit, par deo vir. (est,
Et stetit valde prope cum accesserat, & cum sermone allocutus
O Ulysse clarissime, dolorum insatiabilis atque laboris,
Hodie vel duobus gloriabere super Hippasidis,

Ο'γμὸν ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
Πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα τερφέα πίπτει·
Ὡ"ς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι ῥοώοντες
Δήουν· οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο·
Ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὣς
Θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύξονος εἰσοράωσα.
Οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
Οἱ δ' ἄλλοι οὔ σφιν πάρεσαν θεοὶ, ἀλλὰ ἔκηλοι
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο, ἦχι ἑκάστῳ
Δώματα καλὰ τέτυκτο, κατὰ πτύχας οὐλύμποιο.
Πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα
Οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ, νόσφι λιασθεὶς,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἐπέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἵπτετο, πίπτε δὲ λαός·
Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὤπλίσατο δόρπον
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἔδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
Κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας. ἐκ δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα ποιμένα λαῶν,
Αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον.
Ἦ τοι ὅγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη·
Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεῖ δουρὶ
Νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἴσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
Τὼ δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἔβητον· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν,
Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτὸς, ὦ ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι,
Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι, λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλὰ
Γινώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡ"ς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
Ῥηϊδίως ξυνέαξε, λαβὼν κρατερῇσιν ὀδοῦσιν,
Ἐξαῖων εἰς εὐνὴν, ἁπαλόν τε σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
Ἡ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, οὐ δύναταί σφιν
Χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
Καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
Σπεύδουσ', ἱδρώουσα κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς·

Ὡ"ς

Segetes metendo transeunt viri locupletis per arvum,
Tritici vel hordei, manipuli vero crebri cadunt:
Sic Trojani & Achivi in se invicem insilientes
Cædebant: neutri vero recordabantur pernicioſæ fugæ:
Æqualiâ autem in pugna capita ferebant: illi, lupi veluti
Ruebant. Diſcordia autem gaudebat luctuoſa aſpiciens.
Sola enim deorum aderat pugnantibus:
At alii non ipſis aderant dii, ſed quieti
Suis in ædibus ſedebant, ubi ſingulis
Domus pulchræ ædificatæ erant, per juga olympi.
Omnes autem accuſabant atras nubes cogentem Saturnium
Eo quod Trojanis volebat gloriam præbere:
Eorum autem nullam habebat rationem pater: ſed, ſecedens,
Ab aliis ſeorſum ſedebat gloria exultans,
Inſpiciens Trojanorumque urbem & naves Achivorum,
Æriſque fulgorem, interimenteſque intereunteſque.
Quamdiu quidem tempus matutinum erat & creſcebat ſacra dies,
Tamdiu valde utroſque tela attingebant, cadebatque populus:
Cum vero lignator apparat prandium
Montis in ſaltibus, poſtquam ſatiavit manus
Cædendo arbores altas, ſatietaſque ejus cepit animum,
Cibique dulcis circum præcordia deſiderium occupat:
Tunc ſua virtute Danai perfregerunt phalangas,
Adhortatione facta ſociis per ordines. Agamemnon vero (pulorum,
Primus exiliit: interfecitque virum Bianorem paſtorem po-
Ipſum, deinde & ſocium Oileum agitatorem equorum.
Ille quidem ab equis in eum deſiliens adverſus ſtetit:
Eum vero recta irruentem in fronte acuta haſta
Percuſſit, neque galea haſtam ei morata eſt ære gravis,
Sed per ipſam penetravit & os, cerebrum autem
Intus totum fœdatum eſt: domuit vero ipſum ruentem.
Et hos quidem reliquit illic rex virorum Agamemnon
Pectora nudatos, ſiquidem exutas abſtulit tunicas:
Ipſe vero ivit Iſumque & Antiphum interfecturus,
Filios duos Priami, nothum & legitimum, ambos
In uno curru exiſtentes: nothus quidem aurigabatur,
Antiphus autem pugnabat inclytus, quos olim Achilles
Idæ in jugis ligavit teneris viminibus,
Paſcentes apud oves nactus, & liberavit pretio.
Tum vero Atrides late imperans Agamemnon
Alterum quidem ſupra mammam ad pectus percuſſit haſta.
Antiphum autem ad aurem ferit enſe, dejecitque ab equis.
Tum feſtinans ab iis detrahebat arma pulchra
Agnoſcens: etenim ipſos antea apud naves celeres
Viderat, quando ex Ida duxerat pedibus velox Achilles.
Et ſicut leo cervæ velocis parvulam ſobolem
Facile confringit, correptam validis dentibus,
Veniens ad luſtrum, teneramque ipſis animam aufert:
Illa vero quamvis adſit valde prope, non poteſt ipſis
Opitulari: illam enim ipſam tremor vehemens ſubit:
Confeſtim autem ruit per querceta denſa & ſylvam
Feſtinans, ſudans violentæ feræ propter impetum:

Ὣς ἄρα τοῖς οὔτις δύνατο χρεισμῆσαι ὄλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ Πεισανδρόν τε καὶ Ἱππόλοχον μενεχάρμην
Υἱέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα
Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος ἀγλαὰ δῶρα,
Οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ,
Τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους·
Ἐκ γὰρ σφέας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα.
Τὼ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὡς
Ἀτρείδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουνάζεσθην,
Ζώγρει Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα
Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὣς τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν,
Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἷέες ἦσθον,
Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἰόντα
Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἆψ ἐς Ἀχαιούς·
Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην.
Ἦ, καὶ Πεισανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὕπτιος οὐδει ἐρείσθη.
Ἱππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξε,
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπό τ' αὐχένα κόψας.
Ὅλμον δ' ὡς, ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.
Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ' ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες,
Τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ,
Ἱππεῖς δ' ἵππῆας· ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη
Ἐκ πεδίου, τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων
Χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ' Ἀργείοισι κελεύων.
Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
Πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ὑπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ·
Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
Κεῖν' ὀχέα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
Ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης,
Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ·
Ἀτρείδης δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων·
Οἱ δὲ παρ' Ἶλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
Μέσσον καππεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
Ἱέμενοι πόλεως· ὁ δὲ κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ
Ἀτρείδης, λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
Ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσαντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.

Sic illis nemo potuit arcere perniciem
Trojanorum, ſed & ipſi ab Argivis fugiebant.
Sed ille Piſandrumque & Hippolochum prælio infractum,
Filios Antimachi bellicoſi, qui potiſſimum
Auro ab Alexandro accepto ſplendidis donis,
Non ſinebat *Trojanos* Helenam reddere flavo Menelao,
Hujus tunc duos filios cepit rex Agamemnon (quos
In uno curru exiſtentes, eodem autem loco habebant veloces e-
Ex eorum enim manibus fugerant habenæ miro artificio factæ.
Ii autem turbati ſunt: ille vero contra ruit ſeu leo
Atrides: ii vero a curru ſupplices orabant,
Vivos cape Atrei fili, tuque digna accipe pretia liberationis:
Multæ vero in Antimachi ædibus opes reconditæ jacent,
Æſque, auriumque, varioque artificio elaboratum ferrum:
Ex his tibi donaverit pater infinita dona
Si nos vivos audierit apud naves Achivorum.
Sic hi flentes allocuti ſunt regem:
Blandis verbis: non blandam vero vocem audiverunt,
Si ergo Antimachi bellicoſi filii eſtis,
Qui quondam in Trojanorum concione Menelaum jubebat
Legatum profectum cum divino Ulyſſe
Illic interficere, neque dimittere rurſum ad Achivos:
Nunc patris certe luetis indignam injuriam.
Dixit, & Piſandrum quidem ab equis dejecit in humum,
Haſta percuſſum ad pectus: ille vero ſupinus ſolo alliſus eſt.
Hippolochus autem deſiliit, eum vero humi interfecit,
Manibus gladio abſciſſis, & cervice amputata.
Mortarium tanquam, projecit volvendum per turbam.
Hos quidem reliquit: ubi vero plurimæ turbabantur phalanges,
Illuc irruebat, ſimulque alii bene ocreati Achivi.
Pedites quidem pedites interficiebant fugientes neceſſitate,
Equites vero equites: ab ipſis autem excitatus eſt pulvis
E campo, quem excitarunt grave ſtrepentes pedes equorum
Ære *terram* verberantes. ſed rex Agamemnon
Semper interficiens inſequebatur Argivos adhortans.
Ut vero cum ignis edax in incæduam inciderit ſylvam,
Et quoquoverſus contorquens ventus differt, rami autem
Cum ſtirpibus cadunt impulſi ignis impetu.
Sic ſub Atride Agamemnone cadebant capita
Trojanorum fugientium, multique arduis cervicibus equi
Vacuos currus cum ſtrepitu rapiebant per aciei ordines,
Aurigas deſiderantes eximios: illi vero in terra
Jacebant, vulturibus longe gratiores quam uxoribus.
Hectorem vero extra tela ſubduxit Jupiter, extraque pulverem,
Extraque cædem, extraque ſanguinem, extraque tumultum:
Atrides autem inſequebatur vehementer Danaos adhortans:
Illi vero ad Ili ſepulchrum veteris Dardanidæ,
Medium per campum ad caprificum ruebant,
Cupidi urbis: ille vero clamans ſequebatur uſque
Atrides, & cruore pulverulento fœdabatur manus invictas.
Sed cum jam ad Scæaſque portas & fagum venerunt,
Ibi vero conſtiterunt, & alii alios expectabant.

Οἱ δ' ἔτι καμμέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,
Ἅστε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ
Πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι
Πρῶτον· ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
Ὣς τοὺς Ἀτρεΐδης ἕφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσσατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
Ἀτρεΐδεω ὑπὸ χερσί· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
Ἵξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδήεσσης,
Οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ ξεροπὴν μετὰ χερσίν.
Ἶριν δ' ὄτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, τὸν Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπε·
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα ῥίγας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώγῃ
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω,
Κτείνειν εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον,
Ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
Ἀγχοῦ δ' ἱσαμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο Διὶ μῆτιν ἐτάλαντε,
Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεὴν τάδε μυθήσασθαι·
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷς Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
Θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα ῥίγας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ὑπεείκε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωγε
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει
Κτείνειν εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Ἕκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμᾶζε,
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ
Ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ Φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
Ἀρτύνθη δὲ μάχη· στὰν δ' ἀντίοι. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'· ἤθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
Ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων.
Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης ἠΰς τε μέγας τε,
Ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων·
Κισσὴς τὸν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα

Μητρω-

Hi autem adhuc per medium campum fugabantur, boves tanquam,
Quas leo territas fugavit aggressus nocte intempesta
Omnes: uni autem apparet grave exitium:
Hujus autem cervicem frangit correptam validis dentibus
Primum: deinde & sanguinem & viscera omnia haurit:
Sic hos Atrides insequebatur rex Agamemnon,
Semper occidens postremum: illi autem fugiebant.
Multi vero pronique & supini excidebant curribus
Atridæ sub manibus: supra modum enim ante alios hasta furebat.
Sed cum jam forte esset ad urbem altumque murum
Perventurus, tum vero pater hominumque deumque
Idæ in cacuminibus resedit abundantis scatebris,
Cœlo delapsus: tenebat autem fulgur in manibus.
Irimque excitavit aureas alas habentem nunciaturam,
Vade age Iri velox, hoc Hectori verbum dic:
Quamdiu quidem videat Agamemnonem pastorem populorum
Furibunde ruentem inter primos pugnatores, perdentem ordines
Tamdiu pedem referat, cæteras autem copias hortetur virorum,
Pugnare cum hostibus per asperum prælium.
Sed postquam vel hasta percussus, vel ictus sagitta,
In currum saliet, tunc ei victoriam dabo,
Ut cædat donec ad naves bonis transtris instructas pervenerit,
Occideritque sol, & tenebræ sacræ supervenerint.
Sic dixit. nec non obsecuta est pedibus ventosa velox Iris:
Descenditque de Idæis montibus Ilium versus sacram:
Invenit filium Priami bellicosi Hectorem nobilem,
Stantem inque equis & curribus bene compactis:
Prope vero adstans allocuta est pedibus velox Iris,
Hector fili Priami Jovi consilio par,
Jupiter me pater misit tibi ut hæc loquerer:
Quamdiu quidem videas Agamemnona pastorem populorum
Furibunde ruentem inter primos pugnatores, perdentem ordines
Tamdiu cede pugna, cæteras autem copias hortare virorum,
Pugnare cum hostibus per asperum prælium:
Sed ubi vel hasta percussus, vel ictus sagitta,
In currum saliet, tunc tibi victoriam dabit
Ut cædas donec ad naves bonis transtris instructas perveneris,
Occideritque sol, & tenebræ sacræ supervenerint.
Illa quidem sic locuta abiit pedibus velox Iris:
Hector autem de curribus cum armis desiliit in terram,
Vibransque acutas hastas per exercitum ibat quoquoversum
Concitans ad pugnandum: suscitavit autem prælium grave.
Illi vero conversi sunt *a fuga* & adversi steterunt Achivis:
Argivi autem ex altera parte corroborarunt phalangas:
Et instauratum est prælium: steteruntque adversi eorum a. Aga-
Primus irruit: placuit enim longe pugnare ante omneis. (memnon
Dicite nunc mihi Musæ cœlestes domos colentes,
Quisnam tum primus Agamemnoni obvius venit,
Seu ipsorum Trojanorum, seu inclytorum auxiliarium.
Iphidamas Antenorides fortisque magnusque,
Qui fuit educatus in Thracia glebosa matre ovium:
Cisses hunc educavit domi parvulum

Avus

Μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεκνὼ καλλιπάρηον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἥβης ἐριαυδέος ἵκετο μέτρον,
Αὐτοῦ μιν κατέρυκε· δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἣν·
Γήμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν
Σὺν δυωκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἳ οἱ ἕποντο.
Τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώπῃ λίπε νῆας ἐΐσας·
Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἰὼν, εἰς Ἴλιον εἰληλούθει.
Ὃς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἔμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε
Νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα πεναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἀργύρῳ ἀντομένη μόλιβος ὡς ἐτράπετ' αἰχμή.
Καὶ τόγε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Εἷλκ' ἐπὶ οἱ, μεμαὼς, ὥστε λίς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Σπάσατο· τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
Ὣς ὁ μὲν κῦθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
Οἰκτρὸς, ἄπο μνηστῆς ἀλόχου, ἀσοῖσιν ἀρήγων,
Κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε·
Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέσχε
Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξε·
Βῆ δὲ φέρων ἂν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
Πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερὸν ῥά ἑ πένθος
Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος·
Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
ἀντικρὺ δὲ διὰ χροὸς ὤσεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο·
Ἀλλ' ἐπέρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
Ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
Εἷλκε ποδὸς μεμαὼς, καὶ ἀΰτει πάντας ἀρίστους.
Τὸν δ' ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὁμφαλοέσσης
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει, λῦσε δὲ γυῖα.
Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστὰς,
Ἔνθ' Ἀντήνορος υἷες ὑπ' Ἀτρεϊδῃ βασιλῆϊ
Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεϊ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
Ὄφρά οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
Ὀξεῖαι δδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ἐξὺ γυναῖκα,
Δριμὺ, τό, τε προΐεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι
Ἥρης θυγατέρες πικραὶ ὠδῖνας ἔχουσαι·
Ὡς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νῆυσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς,

Ω 2

Avus maternus, qui genuit Theano genis pulchram.
Sed poſtquam pubertatis glorioſæ pervenit ad menſuram,
Illic eum detinuit: deditque ipſe filiam ſuam:
Ut duxerat autem, ex ipſo ſtatim thalamo famam ſecutus eſt A-
Cum duodecim navibus nigris, quæ ſequebantur eum. (chivorum
Has quidem deinde in Percope reliquit naves æquales:
At ipſe pedeſtri itinere profectus, ad Ilium venerat.
Is tunc Atridæ Agamemnoni obvius venit.
Hi autem quando jam prope erant alter in alterum vadentes,
Atrides quidem aberravit, ejuſque averſa eſt haſta.
Iphidamas autem ad zonam, thoracem ſubter (tus:
Percuſſit: & ipſe valide connixus imprimebat robuſta manu fre-
Neque perforavit balteum omni artificio varium, ſed longe ante
Argento occurrens plumbum tanquam retuſa eſt cuſpis.
Et hanc manu prehenſam late dominans Agamemnon
Trahebat ad ſe, præſenti animo, veluti leo: & ex manu
Evulſit: ejuſque enſe percuſſit cervicem, ſolvitque membra.
Sic is quidem illic lapſus dormivit æreum ſomnum,
Miſerandus, procul a legitima uxore, civibus auxilians, (derat:
Quam virginem duxerat, cujus nondum venuſt. percep. mult. a. de-
Primum centum boves dedit, deinde & mille promiſit
Capras ſimul & oves, quæ ei multæ admodum paſcebantur.
Tum vero Atrides Agamemnon interfectum ſpoliavit:
Abiit autem ferens per turbam Achivorum arma pulchra.
Eum ut vidit Coon clariſſimus hominum,
Major natu Antenorides, vehemens ejus dolor
Oculos cooperuit ob fratrem proſtratum:
Stetit autem a latere cum haſta latens Agamemnona nobilem:
Percuſſitque ipſius brachium medium, cubitum infra,
In contrariam vero partem perrupit ſplendidæ haſtæ cuſpis.
Tum vero cohorruit rex virorum Agamemnon.
Verum ne ſic quidem ceſſavit a pugna atque prælio:
Sed irruit in Coonem, tenens ventis auctam & firmatam haſtam.
Ille quidem Iphidamanta fratrem & eodem patre natum
Trahebat pede feſtinans, & inclamabat quoſque fortiſſimos.
Illum trahentem per turbam ſub clypeo umbone munito
Vulneravit haſtili ærato, ſolvitque membra.
Ejus autem ſuper Iphidamante caput abſcidit aſtans,
Illic Antenoris filii ſub Atrida rege
Fato expleto, deſcenderunt in domum orci.
Sed hic aliorum obibat ordines virorum,
Haſtaque, enſeque, magniſque ſaxis,
Quamdiu ei ſanguis adhuc calidus exiliebat e vulnere:
Sed poſtquam vulnus quidem ſiccatum eſt, ceſſavitque ſanguis,
Acuti dolores ſubierunt Atridam.
Ut vero cum parturientem tenet telum *doloris* acutum mulierem,
Acerbum, quod immittunt partuum præſides Ilithyæ
Junonis filiæ amarorum dolorum arbitræ:
Sic acuti dolores ſubierunt Atridam.
In currum autem exiliit, & aurigæ præcepit
Naves ad cavas currum agere. cruciabatur enim corde.
Clamavitque intentiſſima voce Danais vociferans,

Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισι
Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
Εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.
Ὣς ἔφαθ'. ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
Ἄφρεον δὲ ςήθεα· ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ,
Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντε.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Ἀνέρες ἐςὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Οἴχετ' ἀνὴρ ὤριςος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκε
Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάςου.
Ὡς δ' ὅτε ποῦ τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
Σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, ἠὲ λέοντι·
Ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ.
Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, ὑπερκεῖ ἶσος ἀέλλῃ,
Ἥ τε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕςατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Ἀσσαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ὀπίτην,
Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἠδ' Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ', Ὧρόν τε, καὶ Ἱππόνοον μενεχάρμην,
Τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Πληθὺν, ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα ςυφελίξῃ,
Ἀργέςαο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων·
Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
Ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν·
Ἔνθά κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
Καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοὶ,
Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεὺς,
Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον, παρ' ἔμ' ἵςασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
Ἔσσεται εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἤ τοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
Ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρωσὶν δὴ ἐθέλει δοῦναι κράτος ἠέ περ ἡμῖν.
Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριςερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος.
Τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
Τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρω
Ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον·
Ὣς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἕκτορα δῖον·

Ἔνθ'

O amici Argivorum ductores & principes,
Vos quidem nunc a navibus arcete pontum transeuntibus
Prælium grave, quando non me providus Jupiter
Permisit cum Trojanis per totum diem pugnare.
Sic dixit. auriga autem loro verberabat jubis pulchros equos
Naves versus cavas: qui non inviti volabant.
Spumabantque pectoribus aspergebanturque subtus pulvere,
Laborantem regem a prælio seorsim ferentes.
Hector vero ut vidit Agamemnonem abeuntem,
Trojanos & Lycios hortabatur, alte vociferatus,
Trojani, & Lycii, & Dardani cominus pugnantes,
Viri estote amici, & mementote impetuosæ fortitudinis:
Abiit vir ille fortissimus, mihi vero magnam gloriam dedit
Jupiter Saturnius: sed recta impellite solidos ungulis equos
In fortes Danaos, ut ampliorem gloriam referatis.
Sic loquutus, concitavit robur & animum cujusque.
Ut vero cum aliquis venator canes candidis dentibus
Instiget in sylvestrem suem aprum, vel leonem:
Sic in Achivos instigabat Trojanos magnanimos
Hector Priamides, hominum perniciei par Marti.
Ipse autem inter primos magnos spiritus gerens gradiebatur:
Irruebatque in prælium, desuper flanti similis procellæ,
Quæ desiliens ferrugineum pontum concitat.
Tunc quem primum, quem vero ultimum interfecit
Hector Priamides, quando ei Jupiter gloriam dedit.
Assæum quidem primum, & Autonoum, & Opitem,
Et Dolopem Clytidem, & Opheltium, & Agelaum, (stinentem:
Æsymnumque, Orumque, & Hipponoum fortiter prælium sus-
Hos quidem ille principes Danaorum interfecit: at deinde
Plebem, veluti quum zephyrus nubes agitarit,
Velocis noti ingenti vortice imbrifero verberans:
Creber autem tumidus fluctus volvitur, in altum vero spuma
Spargitur venti multivago flatu:
Sic crebra capita ab Hectore domabantur plebis:
Tum v. exitium fuisset, & ineluctabile malum afferentia facinora
Et sane in navibus cecidissent fugientes Achivi, (edita fuissent,
Nisi Tydidem Diomedem hortatus fuisset Ulysses, (pet. fortit.?
Tydide, quid nobis in mentem venit ut immem. esse velimus im-
Verum age huc adsis amicissime, prope mesta: jam enim pro-
Erit si quidem naves ceperit pugnam expediteciens Hector. (brum
Eum vero respondens allocutus est fortis Diomedes,
Certe ego manebo & sustinebo: sed parum
Nostri erit usus, quoniam nubes cogens Jupiter
Trojanis jam mavuit dare victoriam quam nobis.
Dixit, & Thymbræum quidem ab equis dejecit in terram,
Hasta percussum mammam sinistram: Ulysses vero
Deo parem famulum Molionа ipsius regis. (fecerant:
Hos quidem deinde missos fecerunt; quoniam a pugna cessare
At illi per turbam euntes turbabant, sicut quando apri duo
In canes venaticos magnanimi irruunt:
Sic perdebant Trojanos cum impetu conversi a fuga. sed Achivi
Libenter a fugiendo respirabant Hectorem nobilem;

Tunc

Ἔνθ' ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω,
Τῶ δύω Μέροπος Περκωσίου, ὅς περὶ πάντων
Ἤιδεε μαντοσύνας, οὐδὲ ἑοὺς παῖδας ἐάσκε
Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα· τὼ δέ οἱ οὔτε
Πειθέσθην· κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς Διομήδης,
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.
Ἵππόδαμον δ' Ὀδυσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν.
Ἔνθά σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
Ἐξ Ἴδης καθορῶν· οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγάστροφον οὔτασε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον. οὐ γάρ οἱ ἵπποι
Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀέσατο δὲ μεγα θυμῷ·
Τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν, αὐτὰρ ὁ πεζὸς
Θῦνε διὰ προμάχων, εἷως φίλον ὤλεσε θυμόν.
Ἔκτωρ δ' ὀξὺ νόησε κατὰ ςίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες·
Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἕκτωρ·
Ἀλλ' ἄγε δὴ ςέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν· οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν
Ἄκρην κακκόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκὸς χαλκῷ,
Οὐδ' ἵκετο χρόα καλὸν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
Τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἔκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἐνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ·
Στῆ δὲ γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ὅφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ὦχετ' ἐρωὴν,
Τῇλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης·
Τόφρ' Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἐς δίφρον ὀρούσας,
Ἐξέλασ' ἐς πληθὺν, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Δουρὶ δ' ἐπαίσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον. ἦτέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακὸν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὯΙ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕςερον ἀντιβολήσας,
Εἴπου τις καὶ ἐμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐςι·
Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο,
Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο ποιμένι λαῶν,
Στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
Ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαςρόφου ἰφθίμοιο
Αἴνυτ' ἀπὸ ςήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
Καὶ κόρυθα βριαρήν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε,
Καὶ βάλεν (οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἐκφυγε χειρὸς)
Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἶςς
Ἐνγαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μέλα ἡδὺ γελάσσας,
Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,

380 Βέ-

Tunc ceperunt currumque & viros plebis fortissimos,
Filios duos Meropis Percosii, qui supra omnes
Norat vaticinandi artes, neque suos filios sinebat
Proficisci ad bellum viros perdens: illi vero ei neutiquam
Paruerunt: fata enim ducebant nigræ mortis.
Hos quidem Tydides hasta inclytus Diomedes,
Anima & vita privatos, inclytis armis spoliavit.
Hippodamum vero Ulysses & Hypirochum interfectos spoliavit.
Tunc illis æquatam pugnam vehementem fecit Saturnius,
Ex Ida despiciens: hi vero sese invicem occidebant.
Tydei quidem filius Agastrophum vulneravit hasta
Pæonidem heroem ad coxam. non enim ei equi
Prope erant ad effugiendum: doluit autem multum animo:
Hos enim famulus seorsum tenebat, sed ille pedestris
Ruebat per primos pugnatores, donec suam perdidit animam.
Hector vero illico animadvertit per ordines, concitusque ferebatur
Cum clangore: simul autem Trojanorum sequebantur phalanges:
Illum vero conspicatus cohorruit pugna strenuus Diomedes,
Statimque Ulyssem allocutus est prope existentem,
In nos jam ista pernicies volvitur, furibundus Hector:
Quare age jam stemus, & arceamus sustinentes.
Dixit, & vibratam emisit prælongam hastam
Et percussit: neque aberravit collimans in caput
Summam juxta galeam: excussum autem est ab ære æs,
Neque pervenit ad cutem pulchram: prohibuit enim galea
Triplex, oblonga, quam ei dederat Phœbus Apollo.
Hector vero velociter procul recurrit, immistusque est turbæ:
Consistitque in genua lapsus, & sustentabat se manu robusta
Terra: oculos vero nigra nox cooperuit.
Dum vero Tydides ad petendam hastam ibat quam emiserat,
Longe per primos pugnatores, ubi ei defixa fuerat in terram:
Interea Hector rediit ad se, & rursus in currum saliens,
Egit in turbam, & evitavit mortem nigram.
Hasta autem irruens allocutus est fortis Diomedes,
Iterum nunc effugisti mortem, canis. certe tibi prope
Venit malum, jam denuo te eripuit Phœbus Apollo,
Cui scilicet vota facis cum proficiscaris in stridorem jaculorum.
Utique te conficiam quum in posterum occurrero,
Si forte aliquis & mihi deorum adjutor est:
Nunc vero alios persequar, quemcunque deprehendere potuero.
Dixit, & Pæonidem hasta inclytum spoliabat.
At Alexander Helenæ maritus comas pulchræ,
In Tydidem arcus contendebat pastorem populorum,
Columnam prætensam habens viri defuncti in sepulchro,
Ili Dardanidæ, prisci senis honorati.
Ille quidem thoracem Agastrophi fortis (ab humeris,
Detrahebat à pect. ornatu multum vario insignem, clypeumque
Et cassidem gravem: hic vero arcum sinuatum traxit,
Et percussit (nec illi irritum telum effugit manu)
Anteriorem partem dextri pedis: penitus vero sagitta
In terram defixa est. hic autem valde suaviter ridens,
Ex insidiis exiliit, & glorians verbum dixit,

Vul-

Βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν· ὡς ὄφελόν τοι
Νειάτον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι·
Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
Οἵτέ σε πεφρίκασι, λεβηὸ' ὡς μηκάδες αἶγες.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
Τεξότα λωβητὴρ, κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα·
Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι αὕτως.
Οὐκ ἀλέγω, ὡσεί με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων.
Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
Ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ,
Ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι·
Τοῦ δὲ, γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαὶ,
Παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων
Πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἔστη πρόσθ'· ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
Ἐκ ποδὸς εἷλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω· μέγα μὲν κακὸν αἶκε φέβωμαι
Πληθὺν ταρβήσας, τὸ δὲ ῥίγιον αἶκεν ἁλώω
Μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμὸς;
Οἶδα γὰρ ὅ, τι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
Ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνυ, τόνδε μάλα χρεὼ
Ἑστάμεναι κρατερῶς ἠὲ ἔβλητ', ἠὲ ἔβαλ' ἄλλον.
Ἦος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων σίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·
Ἦλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ
Σεύονται, ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσιν,
Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπες ὀδόντων
Γίνεται, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα·
Ὡς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον ἐσσεύοντο
Τρῶες· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
Οὔτασεν ὦμον ὑπερθεν, ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί·
Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἔννομον ἐξενάριξε,
Χερσὶ δάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐξαντα,
Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὁμφαλοέσσης
Νύξεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοςῷ·
Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ' ἄρ' Ἱππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρὶ
Αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο.
Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φώς.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο,
Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι,

Τοιώ

Vulneratus es, nec irritum telum effugit: utinam tibi,
Imum missile jaculatus, vitam eripuissem:
Sic enim Trojani respirassent a peste,
Qui te horrent, leonem velut balantes capræ.
Hunc non expavefactus allocutus est fortis Diomedes,
Sagittarie flagitiose, cornu clare, puellarum observator callide:
Siquidem jam aperte contra cum armis periculum feceris,
Non utique tibi profuturus esset arcus & crebræ sagittæ: (inaniter.
Nunc v. postquã me perstrinxeris anteriorẽ partẽ pedis, gloriaris
Non curo, perinde ac si me mulier percussisset aut puer insipiens.
Doloris enim sensum non affert telum viri imbellis nullius pretii.
Certe aliter a me, etiam si vel paululum attigerit,
Acutum telum est, & exanimem statim reddit:
Illius autem, uxoris quidem ambæ laceratæ sunt genæ,
Liberique orbi: ipse autem sanguine terram rubefaciens
Putrescit: aliteſque circum plures quam mulieres.
Sic dixit. at hunc Ulysses hasta inclytus prope veniens
Stetit ante: is autem a tergo desidens, telum velox
Ex pede traxit: tum dolor per corpus venit gravis.
In currum autem ascendit, & aurigæ præcepit
Naves versus cavas agere *currum*: dolebat enim corde.
Solus autem relictus est Ulysses hasta inclytus, neque quisquam
Argivorum manebat, quoniam fuga ceperat omnes: (apud ipsum
Ingemiscens vero dixit ad suum magnum animum,
Hei mihi ego quid agam: ingens quidem malum si fugero,
Multitudinem metuens, illud autem pejus si interceptus fuero
Solus: cæteros enim Danaos in fugam vertit Saturnius.
Sed cur mihi hæc meus differit animus,
Novi enim quod ignavi quidem recedunt a pugna:
Qui vero strenuus est in prælio, hunc omnino oportet
Stare constanter sive feriatur, sive feriat alium.
Dum is hæc versabat in mente & in animo,
Interim Troum ordines supervenerunt clypeatorum:
Et concluserunt in medio, intra se pestem collocantes. (nes
Ac veluti cum in aprum undique canes florentesque ætate juve-
Incitate feruntur, ille vero prodit alto ex fruticeto
Acuens album dentem in incurvis malis,
Undique vero in eum impetum faciunt, stridor vero dentium
Suboritur, ii autem sustinent facile horrendum licet.
Sic sane tum undique in Ulyssem Jovi charum incitate ferebantur
Trojani: at ille primum quidem egregium Deiopitem
Vulneravit super humerum, insiliens acuta hasta:
Deinde vero Thoonem & Ennomum interfecit,
Et Chersidamanta deinceps ab equis desilientem,
Hasta ad umbilicum sub clypeo umbone munito
Vulneravit qui in pulverem lapsus, prehendit terram palma:
Hos quidem missos fecit: Hippasidem v. Charopem vulneravit
Germanum fratrem generosi Soci. (hasta,
At huic auxiliatus Socus venit, par deo vir. (est,
Et stetit valde prope cum accesserat, & eum sermone allocutus
O Ulysse clarissime, dolorum insatiabilis atque laboris,
Hodie vel duobus gloriabere super Hippasidis,

Τοιῶδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας,
Η" κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ἐλέσσης.
Ω"ς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην·
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειξο·
Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἄργαθεν, οὐδέ τ' ἔασε
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
Γνῶ δ' Ὀδυσεὺς ὃ οἱ οὔτι βέλος κατακαίριον ἦλθεν·
Α"ψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Α῎ δειλ', ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Η"τοι μέν ῥ' ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι,
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Η"ματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Η῎· καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποτρέψας ἐβεβήκει,
Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
Ω"μων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ω῎ Σῶκ' Ἰπάσου υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο,
Φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
Α῎ δειλ', οὐ μέν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ο"σσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ
Ω'μησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοί.
Ω"ς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ἔξω τε χροὸς εἶλκε καὶ ἀσπίδος ὁμφαλόεσσης·
Αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, κῦε δ' ἑταίρους·
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς,
Τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
Α'μφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτὴ,
Τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ ἑ βιώατο μοῦνον ἐόντα
Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
Αλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλιξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
Δείδω μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς,
Ε'σθλὸς ἐὼν, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
Ω"ς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Τρῶες ἕπονθ', ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν
Α'μφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ
Ι'ῷ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μέν τ' ἦλυξε πόδεσσι
Φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστὸς,
Ω'μοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν,
Ε'ν νέμεϊ σκιερῷ· ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων
Σίντην· θῶες μέν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
Ω"ς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
Τρῶες ἕποντο πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως

Α'ίσσων

Talibus viris interfectis, & armis spoliatis,
Vel mea hasta percussus animam perdes.
Sic locutus, percussit ad clypeum undique æqualem:
Per clypeum quidem penetravit lucidum rapida hasta,
Et per thoracem affabrefactum infixa est:
Omnemque a costis cutem abstulit, neque enim sivit
Pallas Minerva misceri visceribus viri.
Sensit autem Ulysses quod sibi nequaquam telum lethale venerat:
Retroque cedens Socum sermone allocutus est,
Vah debilis, certe omnino jam te assequitur grave exitium:
Tu quidem me cessare fecisti a pugnando in Troas,
At tibi ego hic ajo cædem & mortem nigram
Die hoc fore: meaque hasta domitum,
Gloriam mihi daturum, animam vero Plutoni equis insigni.
Dixit: & ille quidem in fugam retro converso gradu abibat,
Huic autem converso tergo hastam infixit
Humerorum in medio, perque pectora trajecit.
Fragorem vero edidit cadens: insultavit vero *illi* nobilis Ulysses,
O Soce Hippasi fili bellicosi equitis,
Occupavit te finis mortis deprehensum, nec effugisti.
Vah ignave, non quidem tibi pater & veneranda mater
Oculos compriment mortuo licet, sed alites
Cruda vorantes eruent, circum alis crebris verberatum:
Sed ubi *ego* mortuus fuero, justa facient mihi generosi Achivi.
Sic fatus, Soci bellicosi rapidam hastam
Eque cute traxit & clypeo umbone munito: (animum.
Sanguis autem ei extracta *hasta* erumpebat, doloreque affecit
Trojani vero magnanimi postquam viderunt sanguinem Ulyssis,
Cohortantes per turbam in ipsum omnes iverunt.
Verum is retrocedebat, inclamabatque socios:
Ter quidem tum clamavit quantum caput capiebat viri,
Ter autem audivit clamantem bellicosus Menelaus:
Et confestim Ajacem allocutus est prope existentem,
Ajax nobilissime Telamonie, princeps populorum,
Circa me Ulyssis animum infracti malis venit clamor,
Ei similis ac si eum violenter urgerent solum
Trojani intercluſum in acri pugna.
Quare eamus per turbam: opitulari enim melius. (470
Timeo ne quid patiatur *humanitus* inter Trojanos solus relictus,
Strenuus cum sit, magnum autem desiderium Danaos subeat.
Sic fatus, ipse quidem præibat, ille vero una sequebatur par deo
Invenerunt deinde Ulyssem Jovi charum: circa vero ipsum (vir.
Trojani simul ibant, sicut perquam avidi cædis thoes in montibus
Circa cervum cornutum vulneratum, quem quidem vulneravit vir
Sagitta a nervo *missa*: illum quidem evadit pedibus (475
Fugiens, quamdiu sanguis tepidus & genua moventur:
Sed postquam hunc domuerit velox sagitta,
Cruda vorantes eum thoes in montibus dilaniando vorant,
In nemore umbroso: leonem autem adducit fortuna
Exitialem: tum thoes quidem diffugiunt, sed ille vescitur:
Sic tunc circa Ulyssem bellicosum versutum
Trojani simul ibant multique & fortes, sed ille heros

Αἴσσων ᾧ ἔγχεϊ ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον·
Στῆ δὲ παρέξ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
Ἤτοι τὸν Μενέλαος ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου
Χειρὸς ἔχων, εἵως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους·
Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε Δόρυκλον
Πριαμίδην νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὖτα·
Οὖτα δὲ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, ἠδὲ Πυλάρτην.
Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι
Χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
Ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει·
Ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· οὐδέ πω Ἕκτωρ
Πεύθετ', ἐπεί ῥα μάχης ἐπ' ἀριςερὰ μάρνατο πάσης,
Ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου, τῇ ῥα μάλιςα
Ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσβεςος ὀρώρει,
Νέςορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων
Ἔγχεϊ θ' ἱπποσύνῃ τε, νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοὶ,
Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο
Παῦσεν ἀριςεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν,
Ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Τῷ ῥα περίδδεισαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ,
Μήπως μιν πολέμοιο μετακλινθέντος ἕλοιεν.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέςορα δῖον,
Ὦ Νέςορ Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ἄγρει, σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο· πὰρ δὲ Μαχάων
Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχις' ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων,
Ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε γερήνιος ἱππότα Νέςωρ·
Αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο. πὰρ δὲ Μαχάων
Βαῖν' Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος·
Μάςιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
Ἕκτορι παρβεβαὼς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἕκτορ νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν,
Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος. εὖ δέ μιν ἔγνων·
Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν ἔνθα μάλιςα
Ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄσβεςος ὄρωρεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Μάςιγι λιγυρῇ· τοὶ δὲ, πληγῆς ἀΐοντες,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Αχαιοὺς,
Στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον.

Ἂς

Ruens ſua haſta propulſabat mortem.
Ajax vero prope acceſſit, ferens ſcutum velut turrim:
Stetitque juxta. Trojani autem perterrefacti diffugerunt alio
Hunc quidem Menelaus Mavortius eduxit turba (alius.
Manu tenens, donec famulus prope egiſſet equos:
Ajax autem Trojanis inſiliens interfecit Doryclum
Priamidem nothum filium: deinde vero Pandocum vulneravit:
Vulneravit & Lyſandrum, & Pyraſum, & Pylartem.
Ut vero cum inundans flumen in campum decurrit
Torrens de montibus urgente Jovis imbre,
Multaſque quercus aridas, multaſque larices
In ſe rapit multumque limum in mare projicit:
Sic inſequebatur turbans per campum tunc illuſtris Ajax,
Concidens equoſque & viros: neque dum Hector
Audierat, nam pugnæ in ſiniſtra parte præliabatur totius,
Ripas juxta fluvii Scamandri, ubi maxime
Virorum cadebant capita, clamorque immenſus exortus erat,
Neſtoraque circa magnum & Mavortium Idomeneum.
Hector quidem inter hos verſabatur ardua patrans
Haſtaque equeſtrique virtute, & juvenum vaſtabat phalangas.
Neque dum ceſſiſſent de via nobiles Achivi, (lorum,
Niſi Alexander Helenæ maritus comas pulchræ
Ceſſare feciſſet a ſtrenue pugnando Machaonem paſtorem popu-
Sagitta tres hamos habente percuſſum ad dextrum humerum.
De hoc pertimuerunt robur ſpirantes Achivi,
Ne qua illum pugna inclinata interficerent.
Statimque Idomeneus allocutus eſt Neſtora nobilem,
O Neſtor Neleide magna gloria Achivorum,
Age, tuos currus conſcende: juxta autem Machaon
Aſcendat: adque naves celerrime dirige ſolidos ungulis equos.
Medicus enim vir multis æquiparandus aliis,
Miſſilibuſque excidendis, mitibuſque pharmacis inſpergendis.
Sic dixit, neque non obſecutus eſt Gerenius eques Neſtor:
Et ſtatim ſuos currus conſcendit. juxta autem Machaon
Aſcendit Æſculapii filius eximii medici:
Scuticaque verberabat equos, hi vero non inviti volabant
Naves verſus cavas: eo enim gratum erat animo.
Cebriones autem Trojanos turbatos animadvertit,
Juxta Hectorem in curru ſedens, & ipſum verbis affatus eſt,
Hector, nos quidem hic verſamur inter Danaos,
In extremitate pugnæ horriſonæ: cæteri vero jam
Trojani turbantur promiſcue equique & ipſi.
Ajax autem turbat Telamonius. bene enim ipſum novi:
Latum enim circa humeros gerit ſcutum. ſed & nos
Illuc equoſque & currum dirigamus ubi maxime
Equites peditesque pernicioſo certamine ſtrenue exerto,
Mutuo ſe occidunt, clamor autem immenſus exortus eſt.
Sic fatus verberavit jubis pulchros equos
Scutica arguta: illique verbera ſentientes,
Velociter agebant celerem currum inter Trojanos & Achivos,
Calcantes cadaveraque & ſcuta. ſanguine autem axis
Subtus totus fœdabatur, & ambitus qui circa ſellam curulem,

Ἀ"ς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
Αἵτ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον
Ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
Ἧκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χώζετο δουρός.
Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο ςίχας ἀνδρῶν
Ἔγχεϊ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν.
Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσε·
Στῆ δὲ ταφὼν, ὄπιθεν δὲ βάλεν σάκος ἑπταβόειον.
Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικὼς,
Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
Ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται,
Οἵτέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
Ἰθύει· ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι ἵστανται θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
Ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
Ὡ"ς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
Ἧ"ιε πόλλ' ἀέκων. περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
Νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
Κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
Τύπτουσιν ῥοπάλοισι, βίη δέ τι νηπίη αὐτῶν,
Σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
Ὡ"ς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱὸν
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλειτοί τ' ἐπίκουροι
Νύσσοντες ξυσσοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἔποντο.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
Αὖτις ὑποτρεφθείς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν,
Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ἰδεύειν.
Αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
Ἰςάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν ὁρμενα πρόσσω,
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρὸς λευκὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵζανον, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς
Εὐρύπυλος πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι,
Στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν
Ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
Εἷλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊςῷ
Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ ὀϊστὸς, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
Ἄ"ψ δ' ἑτέρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Ἤ"υσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς,
Ὦ" φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ

Αἴανς'.

Quos ab equinis ungulis guttæ aſpergebant,
Et illæ a canthis. ille autem cupiebat ingredi turbam
Virorum, perrumpereque inſiliens: tumultum autem
Immiſit malum Danais, paululum autem ſubducebat ſe ab haſta.
Sed ille aliorum obibat ordines virorum
Haſtaque, enſeque, magniſque ſaxis.
Verum Ajacis vitabat pugnam Telamonii.
Jupiter autem pater Ajaci in alto ſedens metum incuſſit:
Stetit vero atton. & in tergum rejecit ſcut. ſeptemplex,
Et pavefactus recedebat circumſpectans in turba, feræ ſimilis,
Subinde ſe convertens, paulum genua alternans.
Ut vero fervidum leonem boum a ſtabulo
Abigunt caneſque & viri ruſtici,
Qui ipſum non ſinunt boum pinguedinem eripere,
Totam noctem vigilantes: ille autem carnium cupidus
Recta irruit: ſed nihil proficit: frequentia enim jacula
Adverſa volant audacibus a manibus,
Incenſæque faces, quas quidem horrens recedit incitatus licet:
Mane autem ſeorſum diſcedit mœſto animo:
Sic Ajax tum à Trojanis triſtis corde
Abiit admodum invitus. valde enim timebat navibus Achivorum.
Et ſicut cum aſinus in arvum ingreſſus evincit pueros
Tardus, in quem jam multi fuſtes circumfracti ſunt,
Tondetque ingreſſus altam ſegetem: pueri vero
Verberant baculis, at vis infirma ipſorum,
Vixque expellunt, poſtquam ſaturatus eſt pabulo:
Sic tunc Ajacem magnum Telamonium filium
Trojani magnanimi & longe vocati auxiliarii
Percutientes haſtilibus medium ſcutum uſque ſequebantur.
Ajax vero quidem recordabatur impetuoſæ fortitudinis,
Retro converſus, & cohibebat phalangas
Trojanorum equitum: nunc vero vertebat ſe ad fugam,
Omneſque prohibuit celeres ad naves ire.
Ipſe vero Trojanorum & Achivorum furebat in medio
Stans: at jacula audacibus a manibus,
Alia quidem in ſcuto magno figebantur impetu acta ante ſe,
Multa vero & in medio ſpatio, antequam corpus candidum at-
In terra ſtabant, cupientia corpore ſe ſaturare. (tingerent,
Hunc autem ut vidit Euæmonis præclarus filius
Eurypylus crebris oppreſſum jaculis,
Stetit juxta eum profectus, & jaculatus eſt haſta ſplendida,
Et percuſſit Phauſiadem Apiſaonem paſtorem populorum
Hepar ſubter præcordia, continuoque genua ſolvit.
Eurypylus autem inſiliit, & auferebat arma ab humeris.
Hunc vero ut animadvertit Alexander divina forma præditus
Arma auferentem Apiſaonis, ſtatim arcum
Adduxit in Eurypylum, & ejus percuſſit femur ſagitta
Dextrum: fracta eſt autem arundo, & gravi dolore affecit femur.
Retro dein ſociorum ad agmen recedebat mortem evitans.
Vociferatuſque eſt alta voce Danaos inclamans,
O amici Argivorum ductores & principes,
Conſiſtite converſi, & arcete mortem

Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἑ φημὶ
Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
Πλησίοι ἔσταν σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι. τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας·
Στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἕθνος ἑταίρων.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Νέσορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήϊαι ἵπποι
Ἱδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Εἰσήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ,
Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν.
Αἶψα δ' ἑταῖρον ἑὸν Πατροκλῆα προσέειπε,
Φθεγξάμενος παρὰ νηός. ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας
Ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ. κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
Τὸν πρότερος προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς,
Τίπτέ με κικλήσκεις Ἀχιλεῦ, τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Δῖε Μενοιτιάδη τῷ μῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ ζήσεσθαι Ἀχαιοὺς
Λισσομένους· χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτός.
Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διΐ φίλε Νέσορ' ἔρειο,
Ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο·
Ἦτοι μὲν τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικε
Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
Βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
Αὐτοὶ μέν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
Ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
Ἐξ ὀχέων· οἱ δ' ἱδρῷ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός. αὐτὰρ ἔπειτα
Εἰς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
Τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη,
Τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
Ἔξελον οὕνεκα βουλῇ ἀριζεύεσκεν ἁπάντων·
Ἣ σφωϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
Καλὴν, κυανόπεζαν, ἐϋξέστην· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
Χάλκειον κάνεον, ἐπὶ δὲ, κρόμυον πότῳ ὄψον,
Ἠδὲ μέλι χλωρὸν, πὰρ δ' ἀλφίτου ἱερὸν ἀκτήν·
Πὰρ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς,
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, οὔατα δ' αὐτοῦ
Τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἔκαστον
Χρύσειαι νεμέθοντο, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
Πλεῖον ἑών· Νέσωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν,
Οἴνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἰγείου κνῆ τυρὸν
Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε·

Ab Ajace, qui telis obruitur: nec ipsum opinor
Evasurum ex pugna horrisona: sed omnino contra
Consistite circum Ajacem magnum Telamonium filium.
Sic dixit Eurypylus vulneratus: illi propter ipsum
Propinqui constiterunt scuta humeris inclinantes,
Hastas elevantes. his autem obvius venit Ajax:
Stetitque conversus, ut venit ad agmen sociorum.
Sic hi quidem pugnabant instar ignis ardentis.
Nestorem vero e prælio ferebant Neleiæ equæ
Sudantes: ducebant autem Machaonem pastorem populorum.
Quem intuitus agnovit pedibus celer nobilis Achilles:
Stabat enim in extrema ingenti navi,
Inspiciens laborem gravem fugamque lachrymosam.
Statimque socium suum Patroclum allocutus est,
Clamore vocatum e navi. qui a tentorio ut audivit,
Prodiit par Marti. mali autem ei fuit principium.
Hunc prior allocutus est Menœtii fortis filius,
Cur me vocas Achilles, & quid tibi opus est me?
Hunc respondens allocutus est pedibus velox Achilles,
Nobilis Menœtiade meo carissime animo,
Nunc puto circa genua mea futuros Achivos
Supplicantes: necessitas enim urget non jam tolerabilis.
Quare i nunc Patrocle Jovi chare Nestorem interroga,
Quemnam hunc ducit vulneratum e prælio:
Certe quidem a tergo Machaoni omnia similis videtur
Asclepiadæ, sed non vidi os viri:
Equi enim me præterierunt, ulterius properantes.
Sic dixit. Patroclus vero dilecto obsecutus est socio:
Et cucurrit præterque tentoria & naves Achivorum.
Illi cum jam ad tentorium Neleidæ pervenerant,
Ipsi quidem descenderunt in terram alinam:
Equas autem Eurymedon famulus solvit senis
E curru: illi autem se reficiebant a calore sudorem exsiccan-
Stantes ad ventum ad littus maris. sed deinde (do a tunicis,
In tentorium profecti, in sellis recubitoriis sederunt. (mede,
Iis autem parabat potionem miscellaneam comas pulchra Heca-
Quam abduxit a Tenedo senex quando *eam* evertit Achilles,
Filiam Arsinoi magnanimi, quam ei Achivi
Electam dederunt quoniam consilio præstabat omnibus:
Hæc juxta eos primum quidem protendit mensam
Pulchram, pedes cyaneos habentem, politam: at super eam
Æream lancem, & in *ea*, cepam potioni aptum opsonium,
Atque mel recens, juxtaque farinæ sacræ fructum:
Juxta etiam poculum perpulchrum, quod domo attulerat senex,
Aureis clavis transfixum, cujus ansæ
Quatuor erant, & binæ columbæ circum singulas
Aureæ pascebantur, duoque infra fundi erant.
Alius quidem non sine labore submovisset a mensa,
Plenum: Nestor vero senex sine labore tollebat.
In hoc ipsis miscuit mulier similis deabus,
Vino Pramnio, & insuper caprinum rasit caseum
Radula ærea, superque farinas albas insperšit:

Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν ἐπεὶ ῥ' ὥπλισσε κυκεῖῶ·
Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνον τ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες·
Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίζατο, ἰσόθεος φώς.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ,
Εἷς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον,
Οὐχ ἕδος ἐστὶ γεραιὲ διοτρεφὲς, οὐδέ με πείσεις.
Αἰδοῖος, νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι
Οὔτινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Γινώσκω, δρόω δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν·
Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων, πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ.
Εὖ δὲ σὺ οἶσθα γεραιὲ διοτρεφὲς, οἷος ἐκεῖνος
Δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Τίπτε τ' ἄρ' ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν,
Ὅσσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται; οὐδέ τοι οἶδε
Πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν; οἱ γὰρ ἄριστοι
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, αὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.
Οὔτασαι δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
Ἰὸν ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐσθλὸς ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει.
Ἦ μένει εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης
Ἀργείων ἅλεκτι πυρὸς δηΐοιο θέρωνται,
Αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ; οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
Ἐσθ' οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
Εἰΐ' ὡς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότ' Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
Ἀμφὶ βοηλασίην, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα
Ἐσθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε,
Ῥ'ύσι' ἐλαυνόμενος· ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
Ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
Καδδ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγρεϊῶται·
Ληίδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλὴν,
Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν·
Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
Πάσας θηλείας· πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
Καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἴσω
Ἐννύχιοι πρὸτὶ ἄστυ· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
Οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι.
Κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Τοὺς ἴμεν οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ·
Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
Δαίτρευον. πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον.
Ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν.
Ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη,
Τῶν προτέρων ἐτέων· κατὰ δ' ὄκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονες υἱέες ἦμεν,

Τῶν

Bibere autem jussit postquam apparaverat potionem miscella-
Illi postquam bibentes exemerant peraridam sitim, (neam:
Sermonibus delectabantur inter se colloquentes:
Patroclus vero foribus astitit, par deo vir.
Quem conspicatus senex a sede surrexit splendida,
Introque duxit manu prehensum, & considere jussit:
Patroclus autem contra renuebat, dixitque sermonem,
Non est sedendi tempus senex Jovis alumne, neque mihi per-
Reverendus, stomachosus, qui me misit sciscitatum (suadebis.
Quemnam hunc ducis vulneratum: quin & ipse
Agnosco, videoque Machaonem pastorem populorum:
Nunc autem rem dicturus, nuncius redibo Achilli.
Bene vero tu nosti senex Jovis alumne, qualis ille
Morosus vir: facile vel insontem culpaverit.
Huic respondit deinde Gerenius eques Nestor,
Cur vero sic Achilles miseratur Achivos,
Qui jam telis vulnerati sunt? neque scit
Luctus quantum excitatum est per exercitum? fortissimi enim
In navibus jacent eminus, cominusque vulnerati.
Percussus est quidem *sagitta* Tydides fortis Diomedes.
Vulneratus est autem Ulysses hasta inclytus, & Agamemnon:
Percussus etiam Eurypylus ad femur sagitta.
Hunc autem alium ego modo abduxi e prælio,
Sagitta a nervo percussum: at Achilles (tur.
Strenuus cum sit Danaorum nullam curam gerit, neque misere-
An expectat donec jam naves veloces prope mare
Argivis *frustra* invitis igne hostili comburantur,
Ipsique interficiamur alii super alios? non enim mea vis
Est qualis antea fuit in agilibus membris.
Utinam sic pubescerem, ac robur mihi firmum esset,
Sicut quando inter Eleos & nos certamen ortum est
De boum abactione, quando ego interfeci Itymoneum
Fortem Hypirochidem, qui in Elide habitabat,
Pignora abigens: ille vero vim propulsans a suis bobus,
Percussus est inter primos mea a manu jaculo:
Et co:cidit, copiæque undiquaque trepidæ aufugerunt agrestes:
Prædam autem ex campo coegimus valde multam, (675
Quinquaginta boum armenta, totidem greges ovium,
Tot suum greges, tot greges magnos caprarum:
Equasque flavas centum & quinquaginta,
Omnes fœminas: multis autem pulli suberant.
Et hæc quidem abegimus Pylum Neleium intra
Nocturni in urbem: lætatus est autem animo Neleus,
Quod mihi contigissent multa juveni ad bellum profecto.
Præcones autem canore edixerunt simul ac aurora apparuit,
Illos adesse quibus debitum debebatur in Elide ampla:
Illi vero congregati Pyliorum principes viri
Dividebant. multis enim Epei debitum debebant.
Ex quo nos pauci malis fracti in Pylo eramus.
Veniens enim afflixerat Hercules,
Superioribus annis: & interfecti fuerant quotquot optimi.
Duodecim enim Nelei eximii filii eramus,

Τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο.
Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Εἵλετο κριναμένος τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.
Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ.
Τέσσαρες ἆθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν
Ἐλήλυθεν μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
Θεύεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
Κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων.
Τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
Εἴξελετ' ἄσπετα πολλὰ, τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε
Δαιτρεύειν, μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄξυ
Ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες
Ἤλυθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι.
Πασσυδίη· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη,
Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
Τὴν ἀμφεμάτδωντο διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες·
Ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' ὀλύμπου θωρήσσεσθαι
Ἔννυχος, οὐδ' ἄέκοντα Πύλον κατὰ λαὸν ἄγειρεν,
Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν· οὐδέ με Νηλεὺς
Εἴα θωρήσσεσθαι· ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους.
Οὐ γάρ πω τί μ' ἔφη' ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἵπποισι μετέπρεπον ἡμετέροισι,
Καὶ πεζὸς περ ἐὼν, ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἔγγυθεν Ἀρήνης, ἔνθι μείναμεν ἠῶ δῖαν
Ἵππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔνθεα πεζῶν.
Ἔνθεν πασσυδίη σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Ἔνδιοι ἵκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο·
Ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενέϊ ἱερὰ καλὰ,
Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην·
Δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέσσας·
Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος
Ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
Ἀμφίσαντο δὴ, ἄξυ διαπραθέειν μεμαῶτες.
Ἀλλά σφιν προπάρσιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος·
Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερβάσχεθε γαίης,
Συμφερόμεσθα μάχῃ, Διΐ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἕπλετο νεῖκος,
Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κλυτὸν δὲ μώνυχας ἵππους·
Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
Ἣ τόσα φάρμακα ἤδη ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρει δουρί·
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
Στῆν ἐν μετὰ προμάχοισιν· ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ

Ἔντρο-

Quorum ſolus relictus ſum, alii autem omnes perierunt.
Ob hæc animo elati Epei ære loricati,
Nos contumelia afficientes, iniqua moliebantur.
Senex autem armentumque boum & gregem magnum ovium
Exemit electis trecentis, atque paſtoribus.
Etenim illi debitum magnum debebatur in Elide ampla,
Quatuor in curſu victores equi cum ipſis curribus
Qui ierant ad præmia reportanda. de tripode enim erant
Curſu certaturi: eos autem illic rex virorum Augeas
Detinuit: & aurigam dimiſit triſtem equorum *cauſſa*.
Ob hæc ſenex dicta iratus atque facta,
Exemit *ſibi* admodum multa, reliqua autem populo dedit
Dividenda, ne quis ſua fraudatus abiret æquali portione.
Nos quidem hæc ſingula adminiſtrabamus, perque urbem
Faciebamus ſacra diis: illi vero tertio die omnes
Venerunt ſimul ipſique multi & ſolidi ungulis equi
Cum univerſis copiis: cumque ipſis Moliones duo arma induerant,
Pueri adhuc, nondum perquam periti impetuoſæ in pugna forti-
Eſt autem quædã nomine Thryoeſſa urbs arduo loco ſita, (tudinis.
Procul ad Alpheum, extrema Pyli arenoſi:
Hanc obſidebant evertere cupidi:
Sed cum totum campum tranſiviſſent, nobis Minerva
Nuntia venit currens ab olympo ut armaremur
Nocturna, nec invitum per Pylum populum congregavit,
Sed valde incitatos cupiditate pugnandi: neque me Neleus
Sinebat armari: & abſcondit mihi equos.
Nondum enim omnino me exiſtimabat peritum eſſe bellicorum-
Sed & ſic inter equites inſignis eram noſtros, (operum:
Pedes licet, quandoquidem ſic *me* ducebat ad pugnam Minerva.
Eſt autem quidam fluvius Minyeius in mare *ſe* projiciens,
Prope Arenam, ubi expectabamus auroram pulchram
Equites Pyliorum, affluebant autem agmina peditum.
Inde cum univerſis copiis armis armati,
Meridiani pervenimus ad ſacrum fluentem Alphei:
Ibi Jovi præpotenti cum litaſſemus,
Taurum autem Alpheo, taurum & Neptuno ſacrificaſſemus,
Cæterum Minervæ oculos cæſiæ bovem indomitam:
Cœnam deinde ſumpſimus per exercitum turmatim:
Et dormivimus in armis ſuis quiſque
Circum fluenta fluvii. ſed magnanimi Epei
Circumſtabant jam, urbem vaſtare parati.
Sed ipſis ante apparuit magnum opus Martis:
Ubi enim ſol lucidus extitit ſupra terram,
Congreſſi ſumus pugna, Jovique ſupplicantes & Minervæ:
Sed quando jam Pyliorum & Epeorum committebatur certamen,
Primus ego occidi virum, & abſtuli ſolidos ungulis equos,
Mulium bellatorem: qui gener erat Augeæ,
Et maximam natu filiam habebat flavam Agameden,
Quæ tot pharmaca norat quot alit lata terra.
Hunc quidem ego accedentem percuſſi ærata haſta:
Prolapſus eſt autem in pulverem: ego vero in currum inſiliens,
Steti inter anteſignanos; ſed magnanimi Epei

Τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
Τοῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο.
Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Εἵλετο κρινάμενος τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.
Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ,
Τέσσαρες ἆθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν
Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
Κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων.
Τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
Εἴξελετ' ἄσπετα πολλὰ, τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε
Δαιτρεύειν, μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄξυ
Ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες
Ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι
Πασσυδίη· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
Παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη,
Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος·
Τὴν ἀμφεπρατόωντο διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες·
Ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' ὀλύμπου θωρήσσεσθαι
Ἔννυχος, οὐδ' ἄεκοντα Πύλου κατὰ λαὸν ἄγειρεν,
Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν· οὐδέ με Νηλεὺς
Εἴα θωρήσσεσθαι· ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους.
Οὐ γάρ πω τί μ' ἔφην ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἵπποισι μετέπρεπον ἡμετέροισι,
Καὶ πεζὸς περ ἐών, ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ἔνθι μείναμεν ἠῶ δῖαν
Ἵππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἑσμενέων πεζῶν.
Ἔνθεν πασσυδίη σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Ἔνδιοι ἵκομεθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο·
Ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ,
Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην·
Δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι·
Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἕντεσιν οἷσιν ἕκαστος
Ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
Ἀμφίζαντο δὴ, ἄξυ διαπραθέειν μεμαῶτες.
Ἀλλά σφιν προπάρσιβε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος·
Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
Συμφερόμεσθα μάχῃ, Διΐ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἕπλετο νεῖκος,
Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην,
Ἣ τόσα φάρμακα ἤδη ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρει δουρὶ·
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
Στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν· ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ

Ἔτρε-

Quorum ſolus relictus ſum, alii autem omnes perierunt.
Ob hæc animo elati Epei ære loricati,
Nos contumelia afficientes, iniqua moliebantur.
Senex autem armentumque boum & gregem magnum ovium
Exemit electis trecentis, atque paſtoribus.
Etenim illi debitum magnum debebatur in Elide ampla,
Quatuor in curſu victores equi cum ipſis curribus
Qui ierant ad præmia reportanda. de tripode enim erant
Curſu certaturi: eos autem illic rex virorum Augeas
Detinuit: & aurigam dimiſit triſtem equorum *cauſſa.*
Ob hæc ſenex dicta iratus atque facta,
Exemit *ſibi* admodum multa, reliqua autem populo dedit
Dividenda, ne quis ſua fraudatus abiret æquali portione.
Nos quidem hæc ſingula adminiſtrabamus, perque urbem
Faciebamus ſacra diis: illi vero tertio die omnes
Venerunt ſimul ipſique multi & ſolidi ungulis equi
Cum univerſis copiis: cumque ipſis Moliones duo arma induerant,
Pueri adhuc, nondum perquam periti impetuoſæ in pugna fortitudinis.
Eſt autem quædã nomine Thryoeſſa urbs arduo loco ſita,
Procul ad Alpheum, extrema Pyli arenoſi:
Hanc obſidebant evertere cupidi:
Sed cum totum campum tranſiviſſent, nobis Minerva
Nuntia venit currens ab olympo ut armaremur
Nocturna, nec invitum per Pylum populum congregavit,
Sed valde incitatos cupiditate pugnandi: neque me Neleus
Sinebat armari: & abſcondit mihi equos.
Nondum enim omnino me exiſtimabat peritum eſſe bellicorum operum:
Sed & ſic inter equites inſignis eram noſtros,
Pedes licet, quandoquidem ſic *me* ducebat ad pugnam Minerva.
Eſt autem quidam fluvius Minyeius in mare *ſe* projiciens,
Prope Arenam, ubi expectabamus auroram pulchram
Equites Pyliorum, affluebant autem agmina peditum.
Inde cum univerſis copiis armis armati,
Meridiani pervenimus ad ſacrum fluentem Alphei:
Ibi Jovi præpotenti cum litaſſemus,
Taurum autem Alpheo, taurum & Neptuno ſacrificaſſemus,
Cæterum Minervæ oculos cæſiæ bovem indomitam:
Cœnam deinde ſumpſimus per exercitum turmatim:
Et dormivimus in armis ſuis quiſque
Circum fluenta fluvii. ſed magnanimi Epei
Circumſtabant jam, urbem vaſtare parati.
Sed ipſis ante apparuit magnum opus Martis:
Ubi enim ſol lucidus extitit ſupra terram,
Congreſſi ſumus pugna, Jovique ſupplicantes & Minervæ:
Sed quando jam Pyliorum & Epeorum committebatur certamen,
Primus ego occidi virum, & abſtuli ſolidos ungulis equos,
Mulium bellatorem: qui gener erat Augeæ,
Et maximam natu filiam habebat flavam Agameden,
Quæ tot pharmaca norat quot alit lata terra.
Hunc quidem ego accedentem percuſſi ærata haſta:
Prolapſus eſt autem in pulverem: ego vero in currum inſiliens,
Steti inter anteſignanos; ſed magnanimi Epei

Ε''τρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα
Ἡ'γεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριζεύεσκε μάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐνόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἶσος·
Πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἑκαζον
Φῶτες ὀδαξ ἕλον οὖδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Καὶ νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα
Εἰ μή σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ.
Ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε·
Τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο,
Κτείνοντές τ' αὐτοὺς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες·
Ο''φρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
Πέτρης τ' Ὠλενίης καὶ Ἀλησίου, ἔνθα Κολώνη
Κέκληται· ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
Ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἄ''ψ ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διΐ, Νέζορί τ' ἀνδρῶν.
Ω''ς ἦεν, εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἦτέ μιν οἴω
Πολλὰ μετακλαύσεσθαι ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
Ω'' πέπον, ἦ μὲν σοί γε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
Ἤ''ματι τῷ ὅτε σ' ἐκ φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε·
Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν ὡς ἐπέτελλε·
Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὖ ναιετάοντας,
Λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν.
Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον,
Ἠ'δέ σε, πὰρ δ' Ἀχιλῆα· γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
Πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ,
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι.
Σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς·
Ἐ'ς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε,
Ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν ἅτε ξείνοις θέμις ἐξίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι·
Σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον·
Πηλεὺς μὲν ὦ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ
Αἰὲν ἀριζεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
Σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος Ἄκτορος υἱὸς,
Τέκνον ἐμὸν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐξιν Ἀχιλλεὺς,
Πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων·
Ἀ'λλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,
Καί οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθὸν περ·
Ω''ς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Ταῦτ' εἴποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, αἴκε πίθηται·
Τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις,
Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασις ἐξιν ἑταίρου.
Εἰ δέ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
Καί τινά οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀ'λλὰ σέ περ προέτω· ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω

Μυρ-

'erriti fugerunt aliorſum alius, ut viderunt virum lapſum
'uctorem equitum, qui fortiſſimus erat in præliando.
it ego irrui atræ procellæ par:
:t quinquaginta cepi currus, duoque in unoquoque
'iri mordicus prehenderunt ſolum, mea haſta domiti.
:t ſane Actorionas Molionas pueros perdidiſſem
liſi ipſos pater late dominans Neptunus
x pugna ereptos ſervaſſet, tectos caligine multa.
'um Jupiter Pyliis magnam victoriam dedit:
'antiſper enim inſecuti ſumus per ſtratum clypeis campum,
nterficienteſque ipſos, armaque pulchra colligentes,
)onec ad Bupraſium tritici ferax egimus equos,
etramque Oleniam & Aleſium, ubi Colone
'ocatur: unde rurſum avertit copias Minerva.
bi viro interfecto extremo reliqui: ſed Achivi
Retro a Bupraſio Pylum verſus agebant veloces equos.
)mnes autem gratulabantur ex diis Jovi, Neſtorique ex homi-
Talis fui, ſi quando eram inter viros: ſed Achilles (nibus.
Solus virtute ſua fruetur: certe ipſum credo
Multum poſt doliturum ubi exercitus perierit.
O amice, ſane quidem tibi Menœtius ſic præcepit
)ie illo quo te ex Phthia ad Agamemnonem miſit:
Nos autem intus, ego & nobilis Ulyſſes,
)mnia ſane in ædibus audiebamus ſicut præcipiebat:
'elei enim venimus domos habitantibus commodas,
Copias cogentes per Achaida feracem.
Ibique tum heroem Menœtium invenimus intus.
Atque te, juxta & Achillem: ſenex autem eques Peleus
Pinguia femora adolebat bovis Jovi gaudenti fulmine,
Aulæ in ſepto: tenebatque aureum poculum,
Libans nigrum vinum ſuper ardentia ſacra.
Vos quidem bovis apparabatis carnes, nos vero tum
Stetimus in veſtibulo. attonitus autem exiliit Achilles:
Introque duxit manu prehenſum, atque conſidere juſſit,
Dapeſque hoſpitales abunde appoſuit quas hoſpitibus fas eſt.
Sed poſtquam ſaturati fuimus cibo & potu,
Ordiebar ego ſermonem, hortans vos ſimul ſequi:
Vos autem omnino volebatis, hi vero ambo multa præceperunt.
Peleus quidem ſuo filio ſenex præcepit Achilli,
Semper fortiſſime ſe gerere, & virtute ſuperiorem eſſe aliis:
Tibi vero ſic præcepit Menœtius Actoris filius,
Fili mi, genere quidem ſuperior eſt Achilles,
Major natu vero tu es: viribus autem ille multo præſtantior:
Sed bene illi dato prudens conſilium, & admone,
Et ei præcipe: ille autem obſequetur in bonum ſaltem:
Sic præcepit ſenex, tu vero obliviſceris: ſed vel nunc
Hæc dicas Achilli bellicoſo, ſi forte obſecutus fuerit:
Quis vero ſcit an ei favente deo, animum commoveris,
Admonitum? bona autem admonitio eſt amici.
Si vero aliquod mentibus ſuis vaticinium evitat,
Et aliquod ei a Jove dixit veneranda mater,
Saltem te mittat: ſimul autem cæteræ copiæ ſequantur

Μυρμιδόνων, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι.
Καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
Αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο·
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε·
Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἵξε θεὼν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
Ἦεν, τῇ δὴ καί σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί·
Ἔνθά οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντιβόλησε
Διογενὴς Εὐαιμονίδης κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,
Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς
Ὤμων καὶ κεφαλῆς, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἰώκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Ὣς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Λύσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἥρως,
Ἦ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ' Ἀχαιοὶ,
Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Οὐκέτι διογενὲς Πατρόκλεις ἄλκαρ Ἀχαιῶν
Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαινῃσιν πεσέονται.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
Ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
Μηροῦ δ' ἐκταμ' ὀϊστὸν, ἀπ' αὐτεῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε,
Ἐσθλά, τά σε προτὶ φασὶν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων.
Ἰητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα,
Χρήιζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
Κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν Ἄρηα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός,
Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν Εὐρύπυλ' ἥρως;
Ἔρχομαι ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω
Ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.
Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
Ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
Ἔνθά μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
Ὀξὺ βέλος περιπευκές· ἀπ' αὐτεῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ· ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν,
Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἅπάσας
Ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

Τ' ΠΟ-

Myrmidonum, ſi forte quid lumen Danais ſias.
Et tibi arma pulchra det ad prælium gerenda,
Si forte te illum ob ſimilitudinem credentes abſtinuerint pugna
Trojani, reſpiraverint autem Mavortii Achivi
Affecti *jam*: exigua autem reſpiratio in bello:
Facile vero integri defeſſos viros *vel* clamore
Repuleritis ad urbem a navibus & tentoriis.
Sic dixit. ei vero animum in pectoribus commovit:
Cucurritque præter naves ad Æacidem Achillem.
Sed cum jam e regione navium Ulyſſis divini
Pervenit currens Patroclus, ubi eis forumque erat & jus dice-
Ubi etiam eis deorum facta erant altaria: (batur,
Illic ei Eurypylus percuſſus occurrit
Generoſus Euæmonides femore ſagitta,
Claudicans e pugna, humiduſque defluebat ſudor
Humeris & capite, eque vulnere gravi
Sanguis niger ſcaturiebat: mens tamen firma erat.
Hunc intuitus miſeratus eſt Menœtii fortis filius,
Et vicem *Græcorum* dolens verbis volucribus *eum* allocutus eſt,
Ah miſeri Danaorum ductores & principes:
Siccine eratis procul ab amicis & patria terra
Satiaturi in Troja veloces canes alba pinguedine.
Sed age mihi hoc die Jovis alumne Eurypyle heros,
An adhuc omnino ſuſtinebunt immanem Hectorem Achivi,
An jam conficientur ab ipſo haſta domiti?
Huic vero Eurypylus prudens reſpondit,
Nullum amplius nobiliſſime Patrocle præſidium Achivis
Erit, ſed in navibus nigris cadent.
Illi enim jam omnes quotquot ante erant fortiſſimi,
In navibus jacent eminus cominuſque vulnerati
Manibus Trojanorum: quorum robur augeſcit perpetuo.
At me quidem tu ſerva ducens ad navem nigram:
Femoreque excinde ſagittam, ab eoque ſanguinem nigrum
Ablue aqua tepida: & lenia medicamenta inſperge,
Salubria, quæ te ajunt ab Achille doctum eſſe,
Quem Chiron docuit juſtiſſimus Centaurorum.
Medici enim Podalirius & Machaon,
Hunc quidem in tentoriis puto vulnus habentem,
Indigentem & ipſum eximii medici,
Jacere: alter autem in campo Trojanorum ſuſtinet aciem Mar-
Hunc viciſſim allocutus eſt Menœtii fortis filius, (tem.
Quomodo eſſe poterunt hæc opera? quid agemus Eurypyle heros?
Eo ut Achilli bellicoſo nuncium referam
Quem Neſtor mandavit Gerenius, cuſtos Achivorum.
Attamen ne ſic quidem te dimittam afflictum.
Dixit, & in ſinu ſuſceptum ferebat paſtorem populorum
In tentorium: famulus autem ut vidit ſubſtravit pelles bovinas.
Ibi illo porrecto, e femore excidit cultro
Acutum telum peramarum: ab ipſo autem ſanguinem atrum
Abluit aqua tepida: & radicem immiſit amaram,
Manibus contritam, dolores abolentem, quæ ei cunctos
Sedavit dolores. vulnus quidem ſiccatum eſt, ceſſavitque ſanguis.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Μ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀποβάντες οἱ Τρῶες τῶν ἵππων, διαβαίνουσι τὴν τάφρον, καίτοι ἀπαισίου αὐτοῖς φανέντος οἰωνοῦ· καὶ εἰς πέντε τάξεις διαιρεθέντες, προσβάλλουσι τῷ τείχει τῶν Ἑλλήνων. Ἔνθα Σαρπηδὼν ἔπαλξιν κατασπᾷ, Ἕκτωρ δὲ λίθῳ βαλὼν τὰς πύλας, ἐπέβη ταῖς ναυσὶ, καὶ οἱ ἄλλοι σὺν αὐτῷ πάντες Τρῶες.

Μῦ Τρώων παλάμῃσι κατήριπε τεῖχος Ἀχαιῶν.

Ὡς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε
Τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὕπερθεν
Εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ· ἀμφὶ δὲ τάφρον
Ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
Ὄφρά σφιν νῆάς τε σόας καὶ λῆΐδα πολλὴν
Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
Ἀθανάτων, τῷ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
Ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μήνι' Ἀχιλλεὺς,
Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε,
Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
Πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,
Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Τεῖχος ἐμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες
Ὅσσοι ὑπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι,
Ῥῆσός θ', Ἑπτάπορός τε, Κάρησός τε, Ῥοδιός τε,
Γρήνικός τε, καὶ Αἴσηπος, διός τε Σκάμανδρος,
Καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
Τῶν πάντων ὁμόσε στόμα τ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴει ῥόον· ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
Συνεχὲς, ὄφρά κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.
Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν
Ἦγεῖτ'. ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε
Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·
Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἁγάρροον Ἑλλήσποντον.
Αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε,
Τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
Κὰρ ῥόον, ᾗπερ πρόσθεν ἴεν καλλίῤῥοον ὕδωρ.
Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει
Τεῖχος ἐϋδμητον, καναχίζετο δὲ δούρατα πύργων
Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ Διὸς μάστιγι δαμέντες,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
Ἕκτορα δειδιότες, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
Αὐτὰρ ὅγ' ὡς τὸ πρόσθεν ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ.

Ὡς

ARGUMENTUM LIBRI XII. ILIADIS HOMERI.

Trojani cum ex equis descendissent, fossam transeunt; quamvis infaustum augurium ipsis apparuisset, & in quinque ordines divisi, adoriuntur munitiones Græcorum. Ibi Sarpedon propugnaculum convellit: Hector vero saxo effractis fortis, conscendit naves, & cum eo cæteri omnes Trojani.

SIC quidem in tentoriis Menœtii fortis filius
Curabat Eurypylum vulneratum: illi vero pugnabant
Argivi & Trojani catervatim misti, neque jam erat
Fossa amplius prohibitura Danaorum neque murus supra (5
Latus, quem fecerant ad defendendas naves: circum autem
Duxerant, neque diis dederant inclytas hecatombas, (fossam
Ut sibi navesque veloces & prædam multam
Intus continens tueretur: Diis autem invitis structus fuerat
Immortalibus, quocirca etiam nequaquã longo tempore integer
Quamdiu quidẽ Hector vivus erat, & irascebatur Achilles, (mansit.
Et Priami regis non eversa urbs erat, (10
Tamdiu & magnus murus Achivorum integer stetit: (mi,
Ut postquam Trojanorum quidem mortui sunt quotquot fortissi-
Multique Argivorum, hi quidem domiti sunt, illi autem super-
Et eversa est Priami urbs decimo anno, (stites fuer.
Et Argivi in navibus suam in patriam redierunt, (15
Tum vero inierunt consilium Neptunus & Apollo
Murum abolere, fluviorum vi immissa
Quotquot ab Idæis montibus in mare profluunt,
Rhesusque, Heptaporusque, Caresusque, Rhodiusque, 20
Granicusque, & Æsepus, divinusque Scamander,
Et Simois, ubi multa scuta & galeæ
Deciderant in arenas, & semideorum genus virorum:
Horum omnium simul ora convertit Phœbus Apollo, (25
Per novem autem dies in murum immisit cursum: pluebat vero
Continuo, ut citius mari submersa mœnia redderet. (Jupiter
Ipse autem Neptunus tenens manibus tridentem
Præibat. omniaque fundamenta undis amovit
Stipitum & lapidum, quæ jecerant laborantes Achivi:
Plana autem fecit usque ad rapidum Hellespontum. 30
Rursusque littus magnum arenis cooperuit,
Muro abolito: fluvios autem avertit ut redirent
In suum quisque alveum, qua ante demittebant pulchre fluentem
Hic sane erant in posterum Neptunus & Apollo (aquam.
Facturi: tum vero circa pugna clamorque exarserat 35
Murum bene structum, sonitum autem reddebant ligna turrium
Percussa. Argivi vero Jovis flagello domiti,
Naves ad cavas conclusi tenebantur,
Hectorem timentes, violentum artificem fugandi *hostes.*
Ille vero sicut antea pugnabat par turbini. 40

Et

Ὡ̓ς δ' ὅταν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσι
Κάπριος ἢὲ λέων σφρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων,
Οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
Ἀντίοι ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς
Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα·
Ταρφέα τε σφρέφεται σίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
Ὅππῃ τ' ἰθύσει, τῇ τ' εἴκουσι σίχες ἀνδρῶν·
Ὡ̓ς Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσετ', ἑταίρους
Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν· οὐδέ οἱ ἵπποι
Τέλμων ὠκύποδες· μέλαε δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ
Χείλει ἐφεστήκοτες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
Εὑρεῖ', οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
Ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
Ἔσασαν ἀμφοτέρωθεν· ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
Ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἔσασαν υἷες Ἀχαιῶν
Πυκνούς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
Ἔνθ', οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐΰτροχον ἅρμα τιταίνων
Ἔσβαίη, πεζοὶ δὲ μενοίνεον εἰ τελέουσι.
Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς,
Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
Ἄφρηδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους·
Ἦ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
Ὀξέες ἑστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' οὔπως ἐστὶν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
Ἵπτεῦσι· στεῖνος γὰρ ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω·
Εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἐλαπάζει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
Ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς·
Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ,
Οὐκέτ' ἔπειτ' ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
Ἄψορρον ποτὶ ἧος, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω πειθώμεθα πάντες·
Ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Οὐ μενέουσ', εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ὡ̓ς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε·
Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵπποων ἠγερέθοντο,
Ἀλλ' ἀποβάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα δῖον.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθι ἐπὶ τάφρῳ·
Οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Πέντηχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Οἱ μὲν ἅμ' Ἕκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
Τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι.
Καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο, πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφι
Ἄλλον Κεβριόνα χερείονα κάλλιπεν Ἕκτωρ.

Τὰ

ut quando interque canes & viros venatores,
ver ſive leo vertitur præ robore truces oculos volvens,
. vero quadratis agminibus cum ſe ipſos inſtruxerunt,
dverſi ſtant, & jaculantur crebra
icula de manibus: ejus autem nunquam generoſum cor
avet, neque fugam capeſſit: fortitudo vero ipſum occidit:
rebroque vertitur ordines virorum tentans,
uaque fecerit impetum, ibi cedunt ordines virorum:
e Hector turbam obiens vertebatur, ſocios
ſſam adhortans tranſcendere: neque vero ejus equi
idebant pedibus veloces: valde autem hinniebant in ſummo
abro ſtantes: abſterrebat enim foſſa
ata, neque tranſultu labris inter ſe propinquis, neque tranſitu
acilis. præcipitia enim declivia circa totam
abant utrinque: deſuper autem vallis
cutis munita erat, quos defixerant Achivi
enſos & magnos, adverſus hoſtes munimentum.
uc non ſane facile equus volubilem currum trahens (ſent.
traſſet, pedites vero animo incitato cupiebant ſi perficere poſ-
um vero Polydamas audaci Hectori dixit aſtans,
Hectorque & alii Trojanorum duces atque auxiliariorum,
nprudenter per foſſam impellimus veloces equos:
a vero admodum difficilis tranſitu: valli enim in illa
cuti ſtant, propeque ipſos murus Achivorum.
luc nullo modo licet deſcendere, neque pugnare
quitibus. anguſtiæ enim ubi ſauciatum iri puto:
i ſane jam omnino animo inimico *Græcos* perdit
upiter altitonans, Trojanis autem vult auxiliari,
ane equidem ego vellem vel ſtatim hoc effectum,
nglorios perire procul ab Argis hic Achivos:
i vero converſi fuerint, & vice verſa inſecutio facta
Ex navibus, & foſſæ impegerimus profundæ,
ie nuncium quidem puto poſtea reverſurum
letro ad urbem, *elapſum* iterum ad pugnam converſis ab Achivis.
Quare agite, ſicut ego dixero obſequamur omnes:
equos quidem famuli contineant prope foſſam,
pſi vero pedites armis induti,
Hectorem omnes ſequamur conferti: at Achivi
Non ſuſtinebunt, ſiquidem ipſis exitii fines imminent.
Sic dixit Polydamas: placebatque Hectori conſilium tutum,
tatimque de curribus cum armis deſiliit in terram:
Ic ne cæteri quidem Trojani in equis ſublimes permanſerunt,
ed deſilierunt, ut viderunt Hectorem nobilem.
Aurigæ quidem deinde ſuo præcepit quiſque,
quos bene in ordine coercerent illic ad foſſam:
Illi vero in ordines digeſti, ſe ipſos inſtruentes,
In quinque agmina diſtributi, ſimul duces ſequebantur.
Alii quidem cum Hectore iverunt & eximio Polydamante
Qui plurimi & fortiſſimi erant, & cupiebant maxime
Muro rupto cavas ad naves pugnare.
Et ipſos Cebriones tertius ſequebatur, apud currus autem
Alium Gebrione deteriorem reliquit Hector.

Aliis

Τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάθοος, καὶ Ἀγήνωρ
Τῶν δὲ τρίτων Ἕλενος καὶ Δηΐφοβος θεοειδὴς,
Υἷε δύω Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως,
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
Αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν ἐὺς παῖς Ἀγχίσαο
Αἰνείας· ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε,
Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
Πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον καὶ ἀρήϊον Ἀςεροπαῖον.
Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριςοι
Τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι,
Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
Ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα,
Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσι,
Νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας,
Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν
Ἂψ ἀπονοςήσειν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
Ἔγχεϊ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο.
Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριςερὰ, τῇ περ Ἀχαιοὶ
Ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι.
Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
Εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα·
Ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἑταίρων
Ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
Τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ὀξέα κεκλήγοντες. ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
Νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίςους,
Υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων;
Τὸν μὲν, Πειριθόου υἷα κρατερὸν Πολυποίτην,
Τὸν δὲ, Λεοντῆα βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ·
Τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
Ἕςασαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι,
Αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
Ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
Ὣς ἄρα τὼ χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίῃφι,
Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας
Ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα, καὶ Ἰαμενὸν, καὶ Ὀρέςην,
Ἀσιάδην τ' Ἀκάμαντα, Θόωνά τε, Οἰνόμαόν τε.
Οἱ δ' ἤτοι εἴως μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,

Ἐκ

Iliis vero Paris præfuit, & Alcathous, & Agenor:
Tertiis Helenus & Deiphobus diviua forma præditus,
Filii duo Priami: tertius autem erat Asius heros,
Asius Hyrtacides, quem ab Arisba vexerant equi
Rutili, magni, fluvio a Selleente.
At quartorum ductor erat strenuus filius Anchisæ
Æneas: cumque eo duo Antenoris filii,
Archelochusque Acamasque, pugnæ periti omnigenæ.
Sarpedon vero dux erat inclytorum sociorum,
Et assumpsit Glaucum & Mavortium Asteropæum.
Ii enim ei visi sunt eximie esse fortissimi (omnes.
Cæterorum post se ipsum quidem: ipse enim antecellebat etiam
Hi autē postquam se firme conjunxerant affabrefactis boum ter-
verunt recta in Danaos ardentes, neq; amplius putabant (goribus,
Restituros, sed in navibus nigris casuros.
Tum cæteri Trojani, & longe vocati auxiliares,
Consilio Polydamantis inculpati paruerunt:
Sed non Hyrtacides voluit Asius princeps virorum
Illic relinquere equos & aurigam famulum,
Sed una cum ipsis accedebat ad naves veloces,
Demens, neque enim erat malo fato evitato,
Equis & curribus exultans a navibus
Retro reversurus ad Ilium ventosam.
Prius enim ipsum fatum infaustum circumtexit
Ab hasta Idomenei præclari Deucalidæ.
Fruit enim navium ad sinistram partem, qua Achivi
Ex campo redibant cum equis & curribus.
Hac equosque & currum egit, neque portis
Invenit occlusas tabulas & longum vectem:
Sed apertas tenebant viri, si quem sociorum
E bello fugientem salvum reciperent ad naves. (bantur
Hac recta animo elato equos dirigebat: hi autem simul seque-
Acutum clamantes. putabant enim non amplius Achivos
Restituros esse, sed in navibus nigris casuros,
Dementes: in portis enim duos viros invenerunt fortissimos,
Filios animosos Lapitharum bellicosorum,
Alterum quidem, Pirithoi filium strenuum Polypœtem,
Alterum vero, Leonteum hominum perniciei parem Marti:
Hi quidem ante portas altas
Stabant, ut quercus in montibus proceræ,
Quæ quidem ventum sustinent & pluviam dies omnes,
Radicibus magnis late pertingentibus hærentes:
Sic illi manibus freti atque viribus,
Manebant advenientem magnum Asium, neque fugiebant.
Illi autem recta ad murum bene structum scutis
In altum elevatis ibant magno fremitu,
Asium circa regem, & Iamenum, & Orestem,
Asiademque Acamanta, Thoonaque, Oenomaumque.
At illi interea bene ocreatos Achivos
Hortabantur intus pugnare pro navibus:
Sed postquam ad murum ruentes animadverterunt
Trojanos, tum Danaorum ortus est clamorque fugaque,

Ἐκ δὲ τὼ ἅίξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
Ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότες, τώ τ' ἐν ὄρεσσιν
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
Δοχμώ τ' ἀίσσοντε, περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
Πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕλῃται·
Ὡς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ σήθεσφι φαεινὸς,
Ἀντὴν βαλλομένων. μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
Λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίῃφι·
Οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
Βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
Νηῶν τ' ὠκυπόρων· νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
Ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
Ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλε' ἑρέων ἠμὲν Ἀχαιῶν,
Ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἀΰτευν,
Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
Δή ῥα τότ' ὠμωξέν τε καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα,
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
Πάγχυ μάλ'. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
Σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οἳ δ' ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠδὲ μέλισσαι
Οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἐπὶ παιπαλοέσσῃ,
Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
Ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
Ὡς ὅιγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων καὶ δύ' ἐόντε
Χάσσασθαι, πρίν γ' ἢὲ κατακτάμεν', ἢὲ ἁλῶναι.
Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν.
Ἀργαλέον δέ με τεῦτα θεὸν ὡς πάντ' ἀγορεῦσαι.
Πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ,
Λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ
Νηῶν ἠμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμῷ
Πάντες ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν.
Σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα·
Ἔνθ' αὖ Πειριθόου υἱὸς κρατερὸς Πολυποίτης
Δουρὶ βάλεν Δάμασον κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ διὰ πρὸ
Αἰχμὴ χαλκείη ῥῆξ' ὀξέον, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπέλαστο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὄρμενον ἐξενάριξεν.
Τῶν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος,
Ἱππόμαχον βάλε δουρὶ κατὰ ζωστῆρα τυχήσας.
Αὖτις δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὕπτιος οὐδει ἐρείσθη·
Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέσβην,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Οὓς ἄρ' ὁ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
Τῶν δ' ὁ Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο,

Illi vero duo erumpentes, portas ante pugnabant,
Agreſtibus apris ſimiles, qui in montibus
Virorum atque canum excipiunt tumultum advenientem,
Obliquoque impetu ruentes, circa ſe frangunt ſylvam,
Ad radices uſque excindentes, ſubtuſque ſtridor dentium
Oritur, donec aliquis jaculatus vitam eripuerit:
Sic horum reſonabat æs in pectoribus lucidum,
Hinc illinc percuſſorum. fortiſſime enim prœliabantur,
Copiis ſuperne freti atque viribus:
Illi enim ſaxis bene ædificatis e turribus
Jaculabantur arcentes a ſeipſiſque & tentoriis,
Navibuſque velocibus: nivium autem inſtar cadebant in terram,
Quas ventus vehemens, nubes opacas agitans,
Crebras e ſublimi effundit in terram almam:
Sic horum e manibus tela fluebant tam Achivorum,
Quam etiam Trojanorum: galeæ autem circum ſiccum quid ſonabant,
Percuſſæ ingentibus ſaxis, & clypei umbonibus muniti.
Tum vero ingemuitque & ſua percuſſit femora
Aſius Hyrtacides, & indignatus verbum dixit,
Jupiter pater, igitur & tu fallax factus es
Omnino. non enim ego putabam heroas Achivos
Suſtenturos noſtrum robur & manus invictas.
Illi vero ut veſpæ medio maculoſæ atque apes
Nidos faciunt viam ad aſperam,
Neque relinquunt concavam domum, ſed manentes
Viros venatores, pugnant pro natis:
Sic hi nolunt a portis, *tantum* duo licet ſint,
Recedere, ante quam vel interficiant *alios*, vel *ipſi* capiantur.
Sic dixit, neque Jovis flexit mentem hæc dicens:
Hectori enim ejus animus volebat gloriam præbere.
Alii vero circa alias pugnam pugnabant portas.
At difficile me hæc deum tanquam omnia proloqui.
Undiquaque enim circa murum excitatus eſt immane ardens
Lapideum: Argivi autem mœſti licet, neceſſitate (ignis,
Pro navibus pugnabant: dii vero triſtes erant animo
Omnes quotquot Danais in prœliis favebant.
Commiſerunt vero Lapithæ pugnam & prœlium:
Tum vero Pirithoi filius fortis Polypœtes
Haſta percuſſit Damaſum per galeam æreis munitam malis:
Neque ærea galea prohibuit, ſed penitus
Cuſpis ærea perrupit os, cerebrum autem
Intus totum fœdatum eſt: domuitque ipſum ardentem.
Deinde vero Pylonem & Ormenum interfecit.
Filius autem Antimachi Leonteus, prolus Martis,
Hipponachum percuſſit haſta ad balteum aſſecutus.
Rurſum autem ex vagina extracto enſe acuto,
Antiphatem quidem primum impetu facto per turbam,
Percuſſit comimus: is autem ſupinus ſolo alliſus eſt:
Sed deinde Menonem & Iamenum & Oreſtem,
Omnes alios ſuper alios admovit terræ almæ.
Dum ii hos interfectos ſpoliabant armis coruſcis,
Interea Polydamantem & Hectorem juveues ſequebantur,

Παρφέμενες ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
Αὐτίκ' ἐμῷ ὀπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Ὦρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
Ἥ ῥ' ἴθυς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε,
Τοῦ περ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίῃφι,
Ῥῆγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
Στήλας τε προβλῆτας ἐμβοχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἐμμεναι ἔχματα πύργων.
Τὰς ὅιγ' αὖ ἔρυον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου,
Ἀλλ' ὅιγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,
Βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
Πάντοσε φοιτήτην μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
Ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι
Νείκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν.
Ὦ φίλοι Ἀργείων, ὅστ' ἔξοχοι, ὅστε μεσήεις,
Ὅστε χερειότερος, ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι·
Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε, μή τις ὀπίσσω
Τετράφθω ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούων·
Ἀλλὰ πρόσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
Αἴκεν Ζεὺς δώῃσιν ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Νεῖκος ἀπωσαμένους δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι.
Ὣς τώγε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
Τῶν δ' ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
Νιφέμεν ἀνθρώποισι, πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα,
Κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
Τ' ψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους,
Καὶ πεδία λωτεῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
Καί τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται, λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
Κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, ἄλλα τε πάντα
Εἰλύαται καθύπερθ' ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
Ὣς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ,
Αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς
Βαλλομένων. τὸ δὲ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.
Οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ
Τείχεος ἐῤῥήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
Εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἐὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
Ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι λέοντ' ὡς βουσὶν ἑλιξιν.
Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσε ἴσην,
Καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς,
Χρυσείοις ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον.
Τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων
Βῆ ῥ' ἴμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευὴς
Δηρὸν ἐὴ χρειῶν, κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ,

Dehortatione deceptum verborum avertes a prælio,
Statim mea haſta percuſſus animam amittes.
Ita fatus præceſſit: hi autem una ſequebantur,
Clamore immenſo, inſuper autem Jupiter gaudens fulmine
Excitavit ab Idæis montibus venti procellam,
Quæ recta naves verſus pulverem ferebat: & Achivorum
Molliebat animum, Trojanis vero & Hectori gloriam dabat,
Hujus jam prodigiis confiſi atque robore *ſuo*,
Perfringere magnum murum Achivorum tentabant.
Pinnas quidem turrium convellebant, & demoliebantur propugnacula,
Crepidineſque prominentes vectibus moliebantur, quas Achivi
Primas in terra poſuerant ut eſſent ſtabilimina turrium.
Has illi convellebant, ſperabant autem murum Achivorum
Se perrupturos. nondum tamen Danai cedebant de via,
Sed illi ſcutis boviuis præmunientes propugnacula,
Percutiebant ab ipſis hoſtes murum ſubeuntes.
Ambo autem Ajaces hortantes in turribus
Quaquaverſum itabant robur excitantes Achivorum:
Alium blandis, alium duris verbis
Increpabant, quemcunque omnino pugnam remittentem vidiſſent,
O amici Argivorum, quique eximius, quique mediocris,
Quique deterior, quandoquidem non omnes ſimiles
Viri in bello, nunc eſt opus omnibus:
Et vero ipſi hoc nimirum cognoſcitis, ne quis retro
Vertatur ad naves *hoſti* magno clamore minanti auſcultans:
Sed ulterius procedite, & invicem hortamini,
Si forſan Jupiter det olympius fulgurator
Pugnam cum repulerimus, hoſtes ad urbem perſequi.
Sic illi ante alios clamantes, pugnam excitabant Achivorum.
Horum autem ſicut nives cadunt crebræ
Die hyberno, quando orſus eſt providus Jupiter
Ningere hominibus, oſtentans ſua tela,
Sopitis vero ventis fundit conſtanter, donec operuerit
Celſorum montium vertices & cacumina ſumma,
Et campos florentes, & hominum pinguia culta,
Et ſuper maris cani fanduntur portubuſque & littoribus,
Fluctus autem ipſas adventans prohibet, aliaque omnia
Operiuntur deſuper quum ingruat Jovis imber:
Sic horum utrinque lapides volitabant crebri,
Hi quidem in Trojanos, illi autem a Trojanis in Achivos
Jaculantibus. murum autem ſupra totum ſtrepitus ortus eſt:
Haudquaquam vero tunc Trojani & illuſtris Hector
Muri perrupiſſent portas & longum vectem,
Niſi filium ſuum Sarpedona providus Jupiter
Excitaſſet in Argivos ut leonem in boves nigros.
Statim vero clypeum quidem ante *ſe* ferebat undique æquale,
Pulchrum, æneum, lamina ductili tectum, quod faber
Ductili artificio fecerat, intus vero pelles bovinas conſuerat ſpiſſas,
Aureis virgis perpetuis circa orbem.
Hoc ille ante ſe objecto, duas haſtas vibrans
Perrexit ire ſicut leo in montibus nutritus, qui indigus
Diu fuerit carnium, jubet autem ipſum animus magnus,

Μήλωα πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.
Εἴπερ γάρ χ' εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας ἀνδρας
Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
Οὔ ῥα τ' ἀπείρητος μέμονε ςιβμοῖο διέσθαι·
Λ'λλ' ὄγ' ἄρ' ἢ ἥρπαξε μετάλμενος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Ε'βλητ' ἐν πρώτοισι βοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
Ω'ς ῥα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε
Τεῖχος ἐπαΐξαι, διά τε ῥῆξασθαι ἐπάλξεις.
Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη παῖδ' 'Ιπολόχοιο·
Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιςα
Ε'δρῃ τε, κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν·
Ε'ν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι,
Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας·
Καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
Τῶ νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἐόντας,
Ε'ςάμεν, ἠδὲ μάχης καυςειρῆς ἀντιβολῆσαι·
Ο'φρά τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
Οὐ μὰν ἀκλειεῖς Λυκίην κατακοιρανέουσιν
Η'μέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα,
Οἶνον δ' ἔξαιτον, μελιηδέα, ἀλλ' ἄρα καὶ ἰς
Ε'σθλὴ, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται.
Ω' πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες,
Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
Ε'σσεσθ', οὔτέ κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
Οὔτέ κέ σε ςέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
Νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεςᾶσιν θανάτοιο
Μυρίαι, ἃς οὐκ ἔςι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι,
Ι'ομεν, ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
Ω'ς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθησε.
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησε· υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.
Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα φέροντες.
Πάπτηνε δ' ἀνὰ πύργον Αχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
Η'γεμόνων ὅστις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι·
Ε'ς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω πολέμου ἀκορήτω
Ε'ςάότας, Τεῦκρόν τε νέον κλισίηθεν ἰόντα
Ε'γγύθεν· ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἶκε,
Βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν,
Καὶ πυλέων. πάσας γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
Ι'ςάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥῆξαντες ἐσελθεῖν.
Λῖψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην,
Ε'ρχεο δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντε κάλεσσον,
Α'μφοτέρω μὲν μᾶλλον· (ὅ γάρ κ' ὄχ' ἄριςον ἁπάντων
Εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Ω'δε γὰρ ἔβριςαν Λυκίων ἀγοὶ, οἳ τοπάρος περ
Ζαχρηεῖς τελέουσι κατὰ κρατερὰς ὑςμίνας)
Εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Α'λλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς.
Ω'ς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας,
Βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Αχαιῶν χαλκοχιτώνων·

Στῆ

Oves tentaturum, etiam ad bene munitam caulam ire.
Etsi enim invenerit apud ipsam pastores viros
Cum canibus & hastis custodiam agentes circa oves,
Haud tamen re non tentata sustinet a stabulo pelli:
Sed is aut rapuit insiliens, aut & ipse
Vulneratus est inter primos veloci a manu jaculo:
Sic tunc divinum Sarpedonem animus impulit
Murum invadere, perque rumpere propugnacula.
Statim autem Glaucum allocutus est filium Hippolochi,
Glauce, curnam nos honoribus affecti sumus maxime
Sedeque, carnibusque, & plenis poculis,
In Lycia, omnes autem deos tanquam *nos* aspiciunt,
Et agri portionem colimus magnam Xanthi ad ripas,
Amœnam, vitifero solo & frugifero?
Quare nunc oportet Lycios inter primos
Stare, & pugnæ ardenti interesse,
Ut aliquis sic dicat Lyciorum bene armatorum,
Nequaquam inglorii Lyciam administrant
Nostri reges, eduntque pingues oves,
Vinumque eximium, dulce, sed & robur *iis*
Præstans, qui Lycios inter primos pugnant.
O amice, si quidem bello hoc evitato,
Perpetuo jam essemus experteque senii immortalesque
Futuri, ne ipse quidem inter primos pugnarem,
Neque te mitterem pugnam in glorioſam:
Nunc vero quandoquidem utcunque fata instant mortis
Sexcenta, quæ non licet effugere hominem, neque evitare,
Eamus, vel alicui gloriam dabimus, vel aliquis nobis.
Sic dixit: neque Glaucus aversus est, neque non obsecutus est.
Hi autem recta ibant Lyciorum magnam gentem ducentes.
Quos conspicatus cohorruit filius Petei Menestheus.
Hujus enim jam ad turrim ibant malum ferentes.
Circumspexit autem per agmen Achivorum, si quem videre posset
Ductorum qui suis malum a sociis arceret:
Animadvertit autem Ajaces duos prælii insatiabiles
Stantes, Teucrumque modo e tentorio profectum
Prope: sed nullo modo licebat ei si clamaret exaudiri:
Tantus enim strepitus erat, sonitusque ad cœlum perveniebat,
Percussorum, scutorumque & setis equinis comantium galearum,
Et portarum: omnes enim accesserant: illique ad ipsas
Stantes nitebantur vi perruptas ingredi.
Statim autem ad Ajacem misit præconem Thootem,
Nobilis Thoota, currens Ajaces voca,
Ambos quidem magis: (hoc enim longe optimum omnium
Esset, nam mox hic fiet gravis cædes:
Huc enim magna mole feruntur Lyciorum ductores, qui & an-
Magno impetu irruunt in acribus pugnis) (tea
Si vero ipsis etiam illic labor & certamen ortum est,
At saltem solus veniat Telamonius fortis Ajax,
Et cum Teucer simul sequatur arcuum peritus.
Sic dixit: neque ei præco non obsecutus est ut audivit,
Cucurritque præter murum Achivorum ære loricatorum:

Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιὼν, εἶθαρ δὲ προσηύδα·
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Ἦ νώγει Πετεῶο διοτρεφέος φίλος υἱὸς
Κεῖσ' ἰέμεν, ὄφρα πύκνοισι μίνυνθά περ ἀντιάσητον·
Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· (ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἅπάντων
Εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἵ τοπάρος περ
Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας)
Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλά περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἕσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Αὐτίκ' Οἰλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἶαν, σφῶϊ μὲν αὖθι σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης
Ἑστάότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἶφι μάχεσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντίβιον πολέμοιο·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
Εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο,
Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι,
Ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα
Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλὼν, ὅ ῥα τείχεος ἐντὸς
Κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν βέα
Χείρεσιν ἀμφοτέρῃσι φέροι ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας.
Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀξέ' ἄραξε
Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς,
Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀξέα θυμός.
Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον κρατερὸν παῖδ' Ἱππολόχοιο,
Ἰῶ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
Ἦ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
Ἄψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθὼν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετόωτ' ἐπέεσσι.
Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο Γλαύκου ἀπιόντος·
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐνόησεν, ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
Ἀλλ' ὄγε Θεσπρίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας
Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἐσπόμενος πέσε δουρὶ
Πρηνὴς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ σιβαρῇσιν,
Εἷλχ', ἡ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὕπερθεν
Τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσαντθ', ὁ μὲν ἰῷ
Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσφι φαεινὸν
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· (ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνε
Παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἔπὶ πρύμνῃσι δαμείη)
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ

Ἤλυ-

Et ſtetit juxta Ajaces ſtatimque allocutus eſt,
Ajaces Argivorum ductores ære loricatorum,
Jubet Petei Jovis alumni charus filius
Illuc adeſſe, ut laboris vel paullulum participes ſitis:
Ambo quidem magis: (hoc enim longe optimum omnium
Eſſet, nam mox ibi fiet gravis cædes:
Illuc enim magna mole feruntur Lyciorum ductores, qui & antea
Magno impetu irruunt in acribus pugnis)
Si vero & hic etiam labor & certamen ortum eſt,
At ſaltem ſolus veniat Telamonius fortis Ajax,
Et cum Teucer ſimul ſequatur arcuum peritus.
Sic dixit: neque non obſecutus eſt magnus Telamonius Ajax.
Statim Oilidem verbis volucribus allocutus eſt,
Ajax, vos quidem hic tu & fortis Lycomedes
Stantes Danaos excitate ad fortiter pugnandum:
Sed ego illuc ibo, & interero pugnæ:
Protinus autem revertar, poſtquam ſtrenue ipſis auxiliatus fuero.
Sic utique fatus abiit Telamonius Ajax,
Et cum eo Teucer ibat frater & eodem patre natus:
Una cum iſtis vero Pandion Teucri ferebat curvos arcus.
Quando Meneſthei magnanimi ad turrim venerunt,
Murum intra euntes, laborantibus autem ſupervenerunt.
Illi vero ad pinnas aſcendebant, obſcuro turbini ſimiles,
Fortes Lyciorum ductores atque principes:
Congreſſi ſunt autem ad pugnandum ex adverſo; ortuſque eſt
Ajax primus Telamonius virum interfecit (clamor.
Sarpedonis ſocium Epiclem magnanimum,
Saxo aſpero percuſſum, quod murum intra
Jacebat magnum ad pinnam ſummum: neque id facile
Manibus ambabus ſuſtuliſſet vir ne ætate quidem maxime florens,
Quales nunc homines ſunt: at ille ex alto immiſit ſublatum.
Perrupitque quatuor conos habentem galeam, oſſaque confregit
Omnia ſimul capitis: is autem urinatori ſimilis,
Decidit ab excelſa turri, liquitque oſſa anima.
At Teucer Glaucum fortem filium Hippolochi,
Sagitta irruentem percuſſit a muro alto,
Qua vidit nudatum brachium: ceſſareque fecit a pugna.
Retroque a muro deſiliit furtim, ut ne quis Achivorum
Vulneratum videret, & inſultaret verbis.
Sarpedoni autem dolor fuit propter Glaucum abeuntem:
Protinus ut animadvertit, attamen non oblitus eſt pugnæ:
Sed is Theſtoridem Alcmaonem haſta aſſequutus (cecidit
Vulneravit, extraxitque haſtam: ille autem ſecutus haſtam
Pronus, & circa ipſum ſonitum dedere arma varia ære.
Sarpedon vero pinnam prehenſam manibus robuſtis,
Trahebat, quæ ſecuta eſt tota prorſus: & deſuper
Murus nudatus eſt, multis autem fecit viam.
Illum vero Ajax & Teucer ſimul inſecuti, hic quidem ſagitta
Percuſſit lorum circa pectora ſplendidum
Clypei ingentis: (ſed Jupiter fata arcuit
A filio ſuo, ne navium ad puppes interficeretur)
At Ajax clypeum percuſſit inſiliens: atque penitus

Η''λυθεν ἐγχείη, συφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος, οὐδ' ὄγε πάμπαν
Χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
Κέκλετο δ' ἀντιβέοισιν ἐλιξάμενος Λυκίοισιν,
Ω'' Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;
Ἀργαλέον δέ μοι ἐξὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Μαύνῳ ῥηξαμένῳ, θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
Ἀλλ' ἑπομαρτεῖτε. πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
Ω''ς ἔφαθ'. οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας
Τείχεος ἐντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον.
Οὔτε γὰρ ἰφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
Τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
Οὔτέ ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
Τείχεος ἂψ ὤσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
Ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον,
Μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
Ω''τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
Ω''ς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ σήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας, εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέϊ χαλκῷ,
Ἢ μὲν ὅτῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη
Μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
Ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
Ἀλλ' ἔχον ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς,
Ἥ'' τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰρίον ἀμφὶς ἀνέλκει
Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.
Ω''ς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε·
Πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ἤ''υσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνὼς,
Ὄ''ρνυθ' ἱππόδαμοι Τρῶες, ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος
Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.
Ω''ς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. οἱ μὲν ἔπειτα
Κρατσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
Εἰστήκει πρόσθεν, πρυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν
Ὀξὺς ἦεν· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδέος ὀχλίσειαν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος·
Τὸν οἱ ἔλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Ω''ς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς
Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
Ω''ς Ἕκτωρ ἴθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
Αἳ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
Δικλίδας ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
Ἔσχον ἐπημοιβοὶ, μία δὲ κληὶς ἐπαρήρει.

Intravit hasta, & aspere repulit ipsum ardentem.
Cessit autem paululum a propugnaculo, neque tamen omnino
Recessit, quoniam ei animus sperabat gloriam referre.
Et adhortatus est divinos conversus Lycios,
O Lycii, quid ita remittitis impetuosam fortitudinem?
Difficile autem mihi est, etiam fortissimo
Soli cum *murum* perruperim, facere ad naves aditum:
Sed una sequimini. multorum autem opus melius.
Sic dixit. illi autem regis reveriti adhortationem,
Validius incubuerunt consiliarium circa regem.
Argivi autem ex altera parte corroborabant phalangas
Murum intra, magnum autem ipsis apparebat opus.
Neque enim fortissimi Lycii Danaorum poterant
Muro rupto facere ad naves viam:
Neque unquam bellatores Danai Lycios poterant
A muro repellere, postquam primum accesserant.
Sed sicut de finibus duo viri contendunt,
Mensuras in manibus tenentes communi in arvo,
Quique exiguo in loco litigant de suo jure:
Sic quidem hos distinebant pinnæ: ii autem super ipsis
Vastabant alii aliorum circa pectora bovina pelle factos
Clypeos, rotundos, parmasque leves.
Multi autem vulnerabantur corpore sævo ære,
Et si cui verso terga nudarentur
Pugnantium, multi autem penitus per scutum ipsum.
Ubique vero turres & pinnæ sanguine virorum
Perfusæ erant utrinque a Trojanis & Achivis.
Sed ne sic quidem poterant fugare Achivos:
Sed se ita habebant ut lances mulier lanificio victum quæritans
Quæ pondus tenens & lanam seorsim elevans appendit (justa,
Exæquans, ut liberis duram mercedem ferat.
Sic quidem horum æqualiter pugna intendebatur bellumque:
Usque dum jam Jupiter gloriam superiorem Hectori daret
Priamidæ, qui primus irrupit murum Achivorum.
Clamavit autem intentissima voce Trojanis vociferans,
Ingruite equites Troes, & perrumpite murum
Argivorum, & navibus immittite immane ardentem ignem.
Sic dixit incitans: illi autem auribus omnes audiverunt,
Et recta irruebant in murum frequentes. iique deinde
Pinnas ascendebant, acutas hastas tenentes.
At Hector correptum lapidem ferebat, qui portas
Stabat ante, extremus, crassus, & desuper
Acutus erat: eum autem ne duo quidem viri populi fortissimi
Facile in plaustrum a solo movere possent, (solus:
Quales nunc homines sunt: ille vero facile ipsum vibrabat etiam
Hunc ei levem reddiderat Saturni filius versuti.
Et ut quando opilio facile portat vellus arietis
Manu prehensum altera, exiguum autem ipsum pondus urget:
Sic Hector recta in tabulas ferebat lapidem sublatum,
Quæ portas muniebant valde spisse coagmentatas,
Biseres altas: duo autem intus vectes (erat.
Firmabant invicem transversi, una autem clavis accommodata

Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας
Εὖ διαβὰς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.
Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
Ἔσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε Φαίδιμος Ἕκτωρ,
Νυκτὶ δοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
Σμερδαλέῳ, τὸν ἕεσο περὶ χροΐ· δοιὰ δὲ χερσὶ
Δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει·
Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὅμιλον,
Τεῖχος ὑπερβαίνειν. τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας· Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἅλίαστος ἐτύχθη.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Ν. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΠΟσειδῶν νικωμένους ἑλεῶν τοὺς Ἕλληνας, ὁμοιοῦται Κάλχαντι, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς Αἴαντας παροτρύνει, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους. μετὰ ταῦτα Ἰδομενεὺς ἀριστεύει, καὶ ἀναιρεῖ Ὀθρυονέα, καί τινας ἄλλους. πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἀναιροῦνται. τιτρώσκονται δὲ Δηΐφοβος καὶ Ἕλενος. τοὺς δὲ ὑπηκόους συναγαγὼν Ἕκτωρ ἐπάγει τοῖς πολεμίοις, καὶ μεγάλως ἀμφοτέρωθεν ἀναιροῦνται.

Νῦν δὲ Ποσειδάων Δαναοῖς κράτος ὦπασε λάθρῃ.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε,
Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἔχέμεν καὶ ὀϊζὺν
Νωλεμέως, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ,
Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ.
Οὐ γὰρ ὄγ' ἐλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων.
Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε.
Τ' ψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑλήεσσης
Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἐξ ἁλὸς ἔζετ' ἰὼν, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσατο παιπαλόεντος,
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ
Αἰγάς. Ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
Χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί.
Ἔνθ' ἐλθὼν, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
Ὠκυπέτα, χρυσέοισιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.

25 Χρυσὸν

Stetit autem valde prope profectus, & adnixus percussit medias
Firmiter divaricatis cruribus stans, ne ei imbelle telum esset.
Et rupit ambos cardines: cecidit autem lapis intra (vectes
Magno pondere, immaneque circa portæ crepuo runt: neque
Sustinuerunt, tabulæ vero disruptæ sunt alio alia (460
Lapidis missi impetu. insiliit autem illustris Hector,
Nocti veloci similis aspectu: fulgebatque ære (manibus
Aspectu terribili, quo indutus erat circa corpus: duas autem
Hastas tenebat. haud quis illum inhibere potuisset occurrens, 465
Præter deos, quando insiliit in portas: & igne oculi ardebant:
Hortabatur autem Trojanos conversus ad agmen,
Murum transcendere. illi autem hortanti paruerunt: (sas
Et protinus alii quidem murum transcenderunt, alii vero per ip-
Affabrefactas infundebantur portas: Danai autem diffugerunt 470
Naves ad cavas: tumultusque veheuens consecutus est,

ARGUMENTUM LIBRI XIII. ILIADIS HOMERI.

Neptunus victos miseratus Græcos formam Calchantis assumit, & ambos Ajaces concitat: deinde vero & alios. Posthac Idomeneus strenue rem gerit, & interficit Othryoneum, & quosdam alios. Multi autem ipsorum interficiuntur. Vulnerantur vero Deiphobus & Helenus. At Hector congregatis iis quibus imperabat, ducit eos in hostes, & magna utrinque strages editur.

JUpiter vero postquam Troasque & Hectorem navibus admovit,
Eos quidem reliquit ad illas laboremque ferre & ærumnas
Indesinenter, ipse autem retro vertit oculos fulgidos,
Seorsim ad equestrium Thracum despiciens terram, (5
Mysorumque cominus pugnantium, & illustrium Hippomolgorum,
Lacte victitantium, longævorumque justissimorum hominum.
Ad Trojam autem non omnino amplius vertebat oculos fulgidos.
Non enim ille immortalium quemquam existimabat suo in animo
Profectum vel Trojanis auxiliaturum vel Danais.
Neque cæcam speculationem agebat rex Neptunus. 10
Etenim hic spectans sedebat bellumque pugnamque
Alte super summum verticem Sami sylvosæ
Threiciæ: inde enim conspiciebatur tota quidem Ida,
Conspiciebatur & Priami urbs & naves Achivorum.
Illic is e mari sedebat egressus, miserabaturque Achivos 15
A Trojanis domitos, Jovi autem graviter succensebat.
Et protinus de monte descendit prærupto,
Rapide pedibus progressus: tremebant autem montes alti & sylva
Pedibus sub immortalibus Neptuni incedentis. (destinatum
Ter quidem protendit gressum, quarto a. *passu*, pervenit ad locum
Ægas. illic autem ei inclytæ ædes in imo mari (20
Aureæ coruscantes ædificatæ erant immortales semper.
Illuc cum venisset, sub curru junxit æripedes equos,
Celeriter volantes, aureis jubis comantes,

Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἕδυνε περὶ χροΐ· γέντο δ' ἰμάσθλην
Χρυσείην, εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσατο δίφρου·
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διΐξατο. τοὶ δ' ἐπέτοντο
Ῥῖμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεις ἄξων·
Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσκαρθμοι φέρον ἵπποι.
Ἔνθα δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης·
Ἔνθ' ἵππους ἔσχησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὲξ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
Ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
Νοσφισάνταε ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ὤχετ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο,
Ἄβροτοι, αὐϊάχοι, ἕλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
Λίσσεσθαι, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιούς·
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
Ἀργείους ὤτρυνε βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Αἴαντε πρώτω προσέφη μεμαῶτε καὶ αὐτὼ,
Αἴαντε, σφὼ μέν κε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
Ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ἁμίλλῃ·
(Ἔχουσιν γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί)
Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια μή τι πάθωμεν,
Ἦ, ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ ἶκελος ἡγεμονεύει
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς υἱὸς ἐριστενέος πάις εἶναι.
Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν
Αὐτώ θ' ἑξάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
Τῷ κε καὶ ἐστύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
Ὠκυπόρων, εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο,
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Αὐτὸς δ' ὥστ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
Ὃς ῥα τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἄρθεὶς
Ὄρμήσει πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο·
Ὣς ἀπὸ τῶν ἴκτην Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Τοῖϊν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱὸν,
Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι
Μάντεϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι,
Οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος οἰωνιστής·
Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων
Ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ.
Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν.
Τὸν δ' ἀπαμείβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας,

Οὔτα

Aurumque ipſe induit circum corpus: accepit autem ſcuticam
Auream, ſcite factam, ſuamque aſcendit ſellam:
Tendebat autem agere ſuper undas: exultabantque cete ſub ipſo
Undique e latebris, neque non agnoverunt regem: (volabant
Cum lætitia autem mare huc illuc diductum cedebat. hi vero
Celeriter admodum, neque ſubtus madeſcebat æreus axis:
Hunc vero ad Achivorum naves agiles ferebant equi.
Eſt autem quædam ſpecus ampla alti in profundo maris,
Inter Tenedum & Imbrum aſperam:
Illic equos ſtabulare fecit Neptunus terræ quaſſator,
Solutos curribus, juxtaque divinum poſuit pabulum
Ut ederent: & circa pedes pedicas poſuit aureas,
Infrangibiles, inſolubiles, ut firmiter illic manerent
Rediturum regem: is autem ad exercitum abiit Achivorum.
At Trojani flammæ pares conferti, ſive procellæ,
Hectorem Priamidem inexpleto ardore ſequebantur,
Magnum frementes, clamanteſque, & ſperabant naves Achi-
Capturos *ſe*, occiſuroſque ad ipſas omnes Achivos: (vorum
Sed Neptunus terram cingens, quatiens terram,
Argivos excitabat profundo e mari egreſſus,
Cum ſe aſſimilaſſet Calchanti corpore & indefeſſa voce.
Ajaces primos allocutus eſt promptos animis etiam per ſe,
Ajaces, vos quidem ſervabitis populum Achivorum,
Fortitudinis memores, non autem diræ fugæ.
Alibi enim ego non timeo manus audaces
Trojanorum, qui magnum murum tranſcenderunt turba:
(Repriment enim omnes bene ocreati Achivi)
Hac vero parte jam graviſſime timeo nequid incommodi accipia-
Qua hic rabioſus flammæ par ducit copias (mus,
Hector, qui Jovis jactat præpotentis filium *ſe* eſſe.
At vobis ſic deorum aliquis in mentibus ponat
Ut & ipſi ſtetis fortiter, & hortemini alios:
Ita enim furentem licet repuleritis a navibus
Velocibus, etiam ſi eum Jupiter ipſe excitet.
Dixit, & ſceptro terram cingens Neptunus
Ambos feriens implevit robore forti,
Membraque fecit levia, pedes & manus ſuperne.
Ipſe autem ut accipiter alis pernix excitatur ad volandum,
Qui a prærupta petra excelſa levatus
Properat per planitiem inſequi avem alius generis:
Sic ab his facto impetu abiit Neptunus terræ quaſſator.
Ex ipſis duobus autem ſenſit prius Oilei *filius* velox Ajax,
Qui protinus Ajacem allocutus eſt Telamonium filium,
Ajax, quoniam aliquis nobis Deorum qui olympum habitant
Vati aſſimilatus jubet ad naves pugnare,
Neque enim hic Calchas eſt vates augur:
Veſtigia enim retro pedum & tibiarum
Facile cognovi abeuntis: facile enim dignoſcuntur etiam dii.
Continuo tum mihi ipſi animus in pectoribus meis
Magis excitatus eſt ad pugnandum atque præliandum,
Pugnamque appetunt geſtientes ſubtus pedes & manus ſuperne.
Hunc reſpondens allocutus eſt Telamonius Ajax,

Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
Μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὦρορε, νέρθε δὲ ποσσὶν
Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινάω δὲ καὶ οἷος
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Χάρμῃ γηθόσυνοι τὴν σφὴν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιοὺς,
Οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,
Καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίνετο δερκομένοισι
Τρῶας τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ·
Τοὺς οἵγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον·
Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ἀλλ' Ἐνοσίχθων
Ῥεῖα μετειςάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας.
Τεῦκρον ἐπὶ πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,
Πηνέλεών θ' Ἥρωα, Θόαντά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αἰδὼς Ἀργεῖοι κοῦροι νέοι· ὔμμιν ἔγωγε
Μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἠμάς·
Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
Νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
Ὤ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
Δεινόν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον·
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, οἳ τοπάρος περ
Φυζακινῇσι ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἵτε κατ' ὕλην
Θώων, πορδαλίων τε, λύκων τ' ἠϊα πέλονται,
Αὖτως ἠλάσκουσαι, ἀναλκίδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ·
Ὣς Τρῶες τοπρίν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον οὐδ' ἠβαιόν·
Νῦν δ' ἔκαθεν πέλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
Ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν,
Οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι
Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἐν' αὐτάς.
Ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιόωσιν
Ἥρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Οὕνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα,
Ἡμέας γ' οὔπως ἐστὶ μεθιέμεναι πολέμοιο·
Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν·
Τιμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
Πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν· οὐδ' ἂν ἔγωγε
Ἀνδρὶ μαχεσσαίμην ὅστις πολέμοιο μεθείη,
Λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.
Ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
Τῇδε μεθημοσύνῃ· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
Αἰδὼ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει,
Καρτερός· ἐρρήξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆας.
Ὣς ἄρα κελευτιόων Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσαντο φάλαγγες
Καρτερὰς, ἃς οὔτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών,
Οὔτέ κ' Ἀθηναίη λαοσσόος· οἳ γὰρ ἄριστοι

Κρινθέν-

Sic nunc & mihi circa haſtam manus audaces
Geſtiunt, & mihi animus erectus eſt, ſubtus autem pedibus
Ardore impellor ambobus: animo vero incitato cupio vel ſolus
Cum Hectore Priamide inexpletum ardenti pugnare.
Sic hi quidem talia inter ſe dicebant,
Pugnæ ſtudio læti quod ipſis deus immiſerat animo.
Interim autem poſtremos Neptunus excitabat Achivos,
Qui ad naves veloces reficiebant ſuum animum:
Quorum ſimul gravique labore defeſſa membra ſoluta erant,
Simul ipſis dolor in animo oriebatur, aſpicientibus
Trojanos qui magnum murum tranſcenderant turba:
Hos illi inſpicientes, ſub ſuperciliis lachrymas fundebant:
Non enim putabant *ſe* effugituros pernīciem. ſed Neptunus
Facile interventu ſuo fortes concitavit phalangas.
Ad Teucrum primum & Leitum venit hortans,
Peneleumque heroem, Thoantemque, Deipyrumque,
Merionemque & Antilochum, peritos pugnæ:
Hos ille incitans, verbis volucribus allocutus eſt,
Proh pudor Argivi juvenes adoleſcentes: vobis ego
Pugnantibus confidebam ſalvas fore naves noſtras:
Si vero vos pugnam detrectatis gravem,
Nunc certe illuxit dies quo a Trojanis domabimur.
O dii, profecto ingens miraculum hoc oculis video,
Indignum, quod nunquam ego eventurum putabam,
Trojanos ad noſtras accedere naves, qui prius
Fugacibus cervis ſimiles erant, quæ per ſylvam
Thoum, pardaliumque, luporumque eſcæ ſunt,
Temere errantes, imbelles, neque *nati* ad pugnam:
Sic Trojani antehac robur & manus Achivorum
Manere nolebant ex adverſo ne paululum quidem:
Nunc vero procul ab urbe cavas ad naves pugnant,
Imperatoris vitio, detrectationeque militum,
Qui cum illo contendentes, arcere nolunt
A navibus velocibus, ſed interficiuntur per ipſas.
Verumtamen etiam ſi omnino vere in culpa eſt
Heros Atrides late dominans Agamemnon,
Eo quod contumelia affecit pedibus celerem Pelidem,
Nobis ſaltem nullo modo licet detrectare pugnam. (norum:
Sed medeamur ocyus *huic malo*: faciles vero ſanatu mentes bo-
Vos autem minime honeſte remittitis impetuoſam fortitudinem,
Omnes fortiſſimi cum ſitis in exercitu: neque enim ego
Virum objurgaverim qui pugnam detrectet,
Quod imbellis ſit: vobis autem ſuccenſeo ex animo.
O molles, mox jam aliquod malum admittetis gravius
Hac detrectatione: ſed in mentibus reponite ſinguli
Pudorem *hominumque* reprehenſionem: jam enim ingens certa-
Hector jam ad naves prælio ſtrenuus pugnat, men ortum eſt.
Fortis: perfregit vero portas & longum vectem.
Sic ſane adhortans Neptunus concitavit Achivos:
Circum autem Ajaces duos ſtabant phalanges
Firmæ, quas ne Mars quidem vituperaſſet ſi interveniſſet,
Neque Minerva populorum concitatrix: illi enim præſtantiſſimi

Κρινθέντες Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἐμιμνόν·
Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ·
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων, ὡς πυκνοὶ ἐφέζασαν ἀλλήλοισιν·
Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Σειόμεν'· οἱ δ' ἰδὺς φρόνεαν, μέμακσαν δὲ μάχεσθαι.
Τρῶες δὲ προΰτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Ἀντικρὺ μεμαὼς, ὁλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
Ὅντε κατὰ σεφάνης ποταμὸς χειμάῤῥοος ὤσῃ,
Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἐχμαται πέτρης,
Ὑψι τ' ἀναβρώσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ
Ὕλη· ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ·
Ὣς Ἕκτωρ, εἵως μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης
Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Κτεινών, ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι,
Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς· οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἐγχεσὶν ἀμφιγύοισιν,
Ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ, χαστάμενος πελεμίχθη·
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Τρωεσσι γεγωνὼς,
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ
Παρμένετ'· οὔτι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοὶ,
Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες·
Ἀλλ' (εἶω) χάσσονται ὑπ' ἐγχεος, εἰ ἐτεόν με
Ὦρτε θεῶν ὤριστος ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Δηΐφοβος δ' ἦν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Κοῦφα ποσὶ προβιβάς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων·
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην
Ταυρείην· τῆς δ' οὔτι δι.ήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Δηΐφοβος δὲ
Ἀσπίδα ταυρείην σχεῖν' ἀπὸ ἕο, δείσε δὲ θυμῷ
Ἔγχος Μηριόνεω δαϊφρονος· αὐτὰρ ὅγ' ἤρως
Ἄψ ἑτάρων εἰς ἔϋνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃν ξυνίαξε·
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Οἰσόμενος δόρυ μακρὸν ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Ἴμβριον αἰχμητὴν, πολυΐππου Μέντορος υἱόν·
Ναΐε δὲ Πήδαιον πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν,
Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάστην·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἴλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἄψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι·
Ναΐε δὲ πὰρ Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι.
Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἐγχεϊ μακρῷ
Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὡς,
Ἥτ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαδεν περιφαινομένοισα
Χαλκῷ τεμνομένη τέρεια χθονὶ φύλλα πελάσσῃ·

Ὣς

Delecti Trojanoſque & Hectorem nobilem manebant, (ſuper alio:
Addenſatis ordin. haſta haſtæ quaſi vallo facto conj., ſcut. ſcut. al.
Clypeus nempe clypeum fulciebat, galea galeam, virum vir:
Se a. invicem attingebant ſetis equinis comantes galeæ ſplenden-
Nutantium, adeo denſi ſteterunt inter ſe: (tibus conis
Et haſtæ criſpabantur audacibus a manibus (in pugnam.
Concuſſæ: hi a. in hoſtes prompto animo audebant, ardebantque
Trojani v. prius in eos imp. fecerunt conferti: præibat a Hector
Contra alacer ruens, lapis curſu pernicioſus tanquam a petra,
Quem de vertice montis fluvius torrens impulerit,
Abruptis immenſo imbre aſperæ retinaculis petræ,
Alteque ſubſiliens volat, reſonatque ſub ipſo
Sylva: hic autem curſu perpetuo currit magna vi donec pervenerit
In planitiem, tum vero nequaquam volvitur, curſu licet incitatus:
Sic Hector, hactenus quidem minabatur uſque ad mare
Facile *ſe* perventurum ad tentoria & naves Achivorum, (
Interficientem, verum quando jam in denſas incidiſſet phalangas,
Stetit prope admodum accedens: ex adverſo autem Achivi
Percutientes enſibuſque & haſtis utrinque acutis,
Repulerunt *eum* a ſe: at ille cedens aſpera vi concuſſus eſt,
Vociferatuſque eſt alta voce Trojanos inclamans,
Trojani & Lycii & Dardani cominus pugnantes
Perſtate: haudquaquam diu me ſuſtinebunt Achivi,
Licet admod. addenſatis ordine quadrato agminibus ſeipſos in-
Sed (puto) cedent haſta *mea* fugati, ſi vere me (ſtruxerint:
Incitavit deorum potentiſſimus altitonans maritus Junonis.
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuſcujuſque.
Deiphobus inter hos elato animo incedebat
Priamides, præ ſeque tenebat clypeum undique æquale,
Levi paſſu progrediens, & clypeo tectus procedens:
At vero Meriones in eum collimabat haſtam fulgentem,
Et percuſſit, neque aberravit a clypeo undique æquali
Taurino: id autem haudquaquam trajecit, ſed multo prius
In extremo fracta eſt longa haſta: verum Deiphobus
Scutum taurinum tenuit procul a ſe, timuit autem animo
Haſtam Merionis bellicoſi: ille vero heros
Retro ſociorum in agmen receſſit, iratuſque eſt graviter
Propter utrumque, victoriamque *amiſſam* & haſtam quam fregerat:
Ivitque præterque tentoria & naves Achivorum,
Allaturus haſtam longam quæ ſibi in tentoriis reliqua erat.
Alii vero pugnabant, & clamor immenſus exortus erat.
Teucer autem primus Telamonius virum interfecit
Imbrium armis acerrimum, divitis equorum Mentoris filium:
Habitabat autem Pedæum antequam venerant filii Achivorum,
Et filiam Priami notham uxorem habebat Medeſicaſten:
Verum poſtquam Danaorum naves venerant utrinque remis actæ,
Rurſus ad Ilium venit, & excellebat inter Trojanos:
Habitabat autem apud Priamum: qui eum honorabat æque ac
Hunc filius Telamonius ſub aurem haſta longa (filios.
Vulneravit, evulſitque haſtam: ille vero cecidit fraxinus tanquam,
Quæ montis in vertice procul conſpicui
Ære reciſa tenera terræ folia admovit:

Ὣς ἔφατ'· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὡρμήθη μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
Ἕκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
Νισσόμενον πόλεμόνδε κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἕκτωρ δ' ὡρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἁραρυῖαν
Κρατὸς ἁφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
Αἴας δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἕκτορος· ἀλλ' οὔ πη χροὸς εἵσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
Ὥσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω
Νεκρῶν ἀμφοτέρων. τοὺς δ' ἐξείρυσαν Ἀχαιοί·
Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος δῖός τε Μενεσθεὺς
Ἀρχοὶ Ἀθηναίων κόμισαν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
Αἴμβριον αὖτ' Αἴαντε μεμαῶτε θούριδος ἀλκῆς,
Ὥστε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων
Ἁρπάξαντε φέρητον ἄνὰ βωπήϊα πυκνὰ,
Τ' ψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαρφηλῆσιν ἔχοντε·
Ὡς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστὰ
Τεύχεα συλήτην, κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
Κόψεν Ὀϊλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
Ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου,
Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι.
Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
Τίωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ὀτρυνέων Δαναοὺς, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐτεύχων.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
Ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
Ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβολημένος ὀξέϊ χαλκῷ·
Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
Ἤϊεν ἐκ κλισίης· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὶ Θόαντι,
Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ,
Ἰδομενεῦ Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
Οἴχονται τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν;
Τὸν δὲ αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
Ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
Γινώσκω· πάντες γὰρ ἐπισταμεθα πολεμίζειν·
Οὔτέ τινα δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτέ τις ὄκνῳ
Εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλά που οὕτω
Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Θόαν, καὶ γὰρ τοπάρος μενεδήϊος ἦσθα,
Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον ὅθι μεθιέντα ἴδηαι·
Τῷ νῦν μήτ' ἀπόλιγε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἰδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν

Sic cecidit: circum autem ipſum ſonitum dederunt arma varia
Tum Teucer accurrit cupiens arma exuere: (ære.
Hector vero in accurrentem jaculatus eſt haſta fulgenti:
Sed hic quidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtam
Paululum: is autem Amphimachum Cteati filium Actorionis,
Venientem ad pugnam ad pectus percuſſit haſta.
Fragorem vero edidit cadens, & ſonitum dedere arma ſuper ipſum.
Hector autem accurrit ut galeam temporibus aptam
Capite deriperet magnanimi Amphimachi:
Ajax autem in accurrentem jaculatus eſt haſta ſplendenti
Hectorem: ſed nullibi ad corpus pervenit, totus enim ære
Horrendo tectus erat. ille autem ſcuti umbonem percuſſit,
Reppulit autem eum vi magna: iſque cedebat retro
A cadaveribus ambobus. hæc autem extraxerunt Achivi:
Amphimachum quidem Stichius nobiliſque Meneſtheus
Principes Athenienſium portaverunt ad exercitum Achivorum:
Imbrium vero Ajaces ſtudioſi impetuoſæ pugnæ,
Ut duo capram leones a canibus ferratis dentibus
Ereptam ferunt per virgulta denſa,
Alte ſupra terram in malis tenentes:
Sic utique hunc alte tenentes duo Ajaces bellatores
Arma detraxerunt, caput autem molli a cervice
Amputavit Oiliades iratus Amphimachi gratia:
Miſitque illud inſtar globi rotatum per turbam,
Hectori vero ante pedes cecidit in pulveribus.
Et tum jam ex animo Neptunus iratus erat,
Nepotis gratia cæſi in gravi pugna.
Et contendit ad tentoria & naves Achivorum,
Incitaturus Danaos, Trojanis autem clades moliebatur.
Idomeneus autem ei haſta inclytus occurrit,
Rediens a ſocio, qui ei nuper e prælio
Venerat, ad poplitem vulneratus acuto ære: (mand. dederat
Eum quidem ſocii aſportaverant, ipſe autem poſtquam medicis
Redibat ex tentorio: adhuc enim pugnæ cupiebat
Particeps eſſe. hunc allocutus eſt rex Neptunus,
Aſſimilatus voce Andræmonis filio Thoanti,
Qui per totam Pleurona & excelſam Calydona,
Ætolis imperabat, deuſque tanquam honorabatur a populo,
Idomeneu Cretum princeps, quo tibi minæ
Abierunt quas Trojanis minabantur Achivi?
Hunc viciſſim Idomeneus Cretum ductor contra allocutus eſt,
O Thoa, nullus vir nunc in culpa, quantum equidem
Intelligo: omnes enim ſcimus præliari: (pigritiæ
Neque quenquam timor detinet exanimans, neque quiſquam
Cedens, detrectat pugnam pernicioſam: ſed forte hoc modo
Ita eſt jam ut gratum ſit præpotenti Saturnio,
Inglorios perire procul ab Argo hic Achivos.
Sed Thoa, etenim ante bellicoſus fuiſti,
Et hortari ſoles etiam alium ubi remittentem videris:
Itaque ne nunc quidem ceſſa *ipſe*, hortareque virum quemque.
Huic reſpondit deinde Neptunus quatiens terram,
Idomeneu, ne ille vir amplius revertatur

Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἄμα χρὴ
Σπεύδειν· αἴκ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε.
Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν.
Νῶϊ δὲ καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπιξαίμεσθα μάχεσθαι.
Ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη βεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὖτυκτον ἵκανε,
Δύσσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, γέντο δὲ δοῦρε·
Βῆ δ' ἴμεν ἀξεροπῇ ἐναλίγκιος, ἣν τε Κρονίων
Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος ὀλύμπου,
Δεικνὺς σήμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί·
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι βέοντος.
Μηριόνης δ' ἆρα οἱ θεράπων ἐΰς ἀντεβόλησεν,
Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ᾔει
Οἰσόμενος. τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος,
Μηριόνη, Μόλου υἱὲ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων,
Τίπτ' ἦλθες πόλεμόντε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα;
Ἦέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή;
Ἦέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἦλυθες; οὐδέ τι αὐτὸς
Ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἰδομενεῦ Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἔρχομαι, εἴ τι τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
Οἰσόμενος. τό νυ γὰρ κατεάξαμεν ὃ πρὶν ἔχεσκον,
Ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Δούρατά γ' αἴκ' ἐθέλησθα, καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δήεις,
Ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα
Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ ὄΐω
Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἱσάμενος πολεμίζειν.
Τῷ μοι δούρατά ἐστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
Ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
Ἵσαμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
Ἄλλον που τινὰ μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λήθω μαρναμένος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὄΐω.
Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
Ἐς λόχον, (ἔνθα μάλις' ἀρετὴ διακρίνεται ἀνδρῶν,
Ἔνθ' ἔ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη·
Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ,
Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς,
Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·
Ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ μεγάλα στέρνοισι πατάσσει
Κῆρας ὀϊομένῳ· πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων·
Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρὼς, οὔτέ τι λίην

285 Τὸν

E Troja, ſed hic canibus ludibrium fiat,
Quicunque die hoc volens remiſerit pugnam.
Quare age armis huc ſumptis veni: hæc autem ſimul oportet
Maturare: ſi quem uſum afferamus duo licet.
Collatæ in unum vires virorum, etiam valde imbellium proſunt.
Nos autem & cum fortibus novimus pugnare.
Sic fatus ille quidem rurſus abiit deus ad pugnam virorum:
Idomeneus autem quando jam ad tentorium bene ſtructum vene-
Induit arma pulchra circa corpus, ſumpſitque duo haſtilia: (rat,
Perrexitque fulguri ſimilis, quod Saturnius
Manu acceptum mittit vibratum a coruſco olympo,
Oſtendens ſignum hominibus, cujus præclari radii:
Sic hujus æs ſplendebat circa pectora currentis.
Meriones autem ei famulus ſtrenuus occurrit,
Prope ad tentorium: nam haſtam æream ibat
Sumpturus. hunc autem allocutus eſt Idomeneus,
Merione, Moli fili, pedibus celer, chariſſime ſodalium,
Cur veniſti prælioque relicto & pugna?
Nunquid vulneratus es, telique te affligit cuſpis?
An alicujus rei nuncius me arceſſiturus veniſti? nec omnino ipſe
Deſidere in tentoriis cupio, ſed pugnare.
At hunc Meriones prudens viciſſim allocutus eſt,
Idomeneu Cretum princeps ære loricatorum,
Venio, ſi qua tibi haſta in tentoriis relicta eſt,
Sumpturus. eam enim jam confregimus quam prius habebam,
Clypeo Deiphobi percuſſo ferocientis.
Hunc vero Idomeneus Cretum ductor viciſſim allocutus eſt,
Haſtas quidem ſi volueris, & unam & viginti invenies,
Stantes in tentorio ad parietes collucentes
Trojanas, quas a cæſis abſtuli. non enim profiteor
A viris hoſtibus longe ſtans pugnare.
Ideo mihi haſtæ ſunt & ſcuta umbonibus munita,
Et galeæ & thoraces lucidum renitentes.
Hunc Meriones prudens viciſſim allocutus eſt,
Etiam mihi apud tentoriumque & navem nigram
Multa ſpolia Trojanorum: ſed non prope ſunt ut ſumere poſſim.
Neque enim ne me quidem puto oblitum eſſe fortitudinis,
Sed inter primos in pugna illuſtres viros reddente
Sto, quando certamen exortum fuerit belli.
Alium forte aliquem magis Achivorum ære loricatorum
Lateo pugnans, te vero ſcire ipſum puto.
Hunc vero Idomeneus Cretum ductor viciſſim allocutus eſt,
Novi virtute qualis ſis: quid te oportet hæc dicere?
Si enim nunc prope naves ſedeamus omnes fortiſſimi
In inſidiis (ubi maxime virtus eluceſcit virorum,
Ibi & qui timidus & qui fortis facile apparet:
Ignavi etenim mutatur ſubinde color,
Neque ut quietus ſedeat continetur in præcordiis animus,
Sed flexis genibus ſubſidit & alternando pedes modo hac modo
Intuſque ei cor valde in pectore palpitat (illac inclinat:
Fatum præſagienti: ſtridor autem fit dentium:
Fortis autem viri neque mutatur olor, neque omnino

Trepidat

Ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
Ἀρᾶται δὲ τάχιςα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ)
Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο·
Εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
Ἀλλά κεν ἢ ςέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε
Πρόσσω ἰεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριςύν.
Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὣς
Ἑςαότες, μή που τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ.
Ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιὼν ἕλευ ὄβριμον ἔγχος.
Ὣς φάτο. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος·
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι,
Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἕσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιςήν·
Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον,
Ἠὲ μετὰ Φλέγυας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τώγε
Ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν
Ἤϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε,
Δευκαλίδη, πῇ τ' ἄρ' μέμονας καταδῦναι ὅμιλον,
Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς ςρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
Ἢ ἐπ' ἀριςερόφιν; ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι οὕτω
Δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιούς.
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ' ὃς ἄριςος Ἀχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν ςαδίῃ ὑσμίνῃ·
Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο,
Ἕκτορα Πριαμίδην· καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐςιν,
Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θεῇσιν.
Ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὃς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
Χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν
Ἔν γ' αὐτοςαδίῃ· ποσὶ δ' οὔπως ἐςὶν ἐρίζειν.
Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριςέρ' ἔχε ςρατοῦ, ὄφρα τάχιςα
Εἴδομεν ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
Ὣς φάτο. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Ἦρχ' ἴμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ ςρατὸν, ᾗ μιν ἀνώγει·
Οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον φλογὶ εἴκελον ἀλκὴν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
Τῶν δ' ὁμὸν ἵςατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι
Ἤματι τῷ ὅτε τε πλείςη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
Οἵτ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱςᾶσιν ὁμίχλην·

Trepidat, poſtquam primum in loco inſidiarum ſe collocarit,
Optat autem quam citiſſime manum conſerere in atroci prælio)
Ne ibi quidem tuum robur & manus *quis* vituperarit:
Si quando enim ſeu eminus vulneratus fueris in pugna laborans,
Non in cervicē a tergo ceciderit telum, nec in dorſum, (ſeu comin.
Sed vel pectoribus vel ventri occurrerit
Ulterius recta ruentis ad primorum pugnatorum turbam.
Sed age, ne amplius hæc dicamus fatui tanquam
Stantes, ne forte quis ſupra modum indignetur.
Verum tu ad tentorium abi, ſume validam haſtam.
Sic dixit. Meriones autem veloci par Marti
Raptim e tentorio ſuſtulit æream haſtam:
Secutuſque eſt Idomeneum, pugnæ omnino cupidus.
Qualis autem hominum pernicies Mars ad pugnam accedit,
Ipſumque Fuga charus filius ſimul validus & impavidus
Comitatur, qui terret pectoris licet conſtantis bellatorem:
Hi quidem e Thracia in Ephyros armantur,
Vel in Phlegyas magnanimos: neque hi quidem
Exaudierunt utroſque, ſed alteris gloriam dederunt:
Tales Merioneſque & Idomeneus ductores virorum
Ibant ad pugnam armati coruſco ære.
Hunc & Meriones prior verbo allocutus eſt,
Deucalide, qua parte fert animus ingredi turbam,
An ad dextram totius exercitus, an per medios,
An ad ſiniſtram? quoniam nullibi exiſtimo adeo
Indigere certamine comantes Achivos.
Hunc vero Idomeneus Cretum ductor viciſſim allocutus eſt,
Naves quidem ad medias qui auxilientur ſunt & alii,
Ajaceſque duo, Teucerque qui præſtantiſſimus Achivorum
Arte ſagittandi, ſtrenuus autem & in ſtataria pugna:
Qui illum ſatis exercebunt perquam incitatum licet ad pugnam,
Hectorem Priamidem: etiam ſi admodum fortis eſt,
Arduum ei erit valde licet ardenti in prælium,
Illorum victo robore & manibus audacibus,
Naves incendere, modo non ipſe Saturnius
Injecerit ardentem torrem navibus velocibus.
Viro autem non ceſſerit magnus Telamonius Ajax,
Qui mortaliſque ſit & edat Cereris fruges,
Æreque violabilis magniſque ſaxis:
Ne ipſi quidem Achilli hoſtium agmina perrumpenti ceſſerit
In ſtataria quidē *pugna*: pedibus autē nequaquā poteſt contendere.
Nobis autem huc ad ſiniſtram curſum dirige exercitus, ut citiſſime
Videamus an alicui gloriam præbebimus, an quis nobis.
Sic dixit. Meriones autem veloci par Marti
Cœpit ire, donec pervenerunt ad exercitum, qua eum juſſerat.
Hi poſtquam Idomeneum viderunt flammæ ſimilem fortitudine,
Ipſum & famulum cum armis vario artificio factis,
Cohortantes per turbam, in ipſum omnes iverunt.
Horum autē congreſſu in unū facto conflatū eſt cert. ad pup. nav.
Ut vero cum a ſtridulis ventis *agitatæ* urgent procellæ
Die illo quum plurimus pulvis *eſt* in viis,
Qui ſimul pulveris magnam excitant nebulam:

Ὣς ἄρα τῶν ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
Ἀλλήλους κατὰ ὅμιλον ἀναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
Μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν
Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
Ἐρχομένων ἁμυδις. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη
Ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
Τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνου υἷε κραταιὼ
Ἀνδράσιν ἡρώεσσι πετεύχετον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην,
Κυδάνων Ἀχιλῆα πόδας ταχὺν, οὐδ' ὅγε πάμπαν
Ἤθελε λαὸν ὀλέσσαι Ἀχαϊκὸν Ἰλιόθι πρό,
Ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον.
Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν,
Λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός· ἦχθετο γάρ ῥα
Τρωτὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Ἤ τε μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη,
Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἤδη.
Τῶ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινε,
Λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
Τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο
Πεῖραρ ἐπαλλήξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
Ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε.
Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα,
Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
Ἤτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίζην,
Κουρίδιον, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπέσχετο καὶ κατένευσε
Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ' ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· οὐδ' ἧκεσε θώρηξ
Χάλκεος ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξε·
Δοῦπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·
Ὀθρυονεῦ, περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων,
Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις ὅσ' ὑπέσχεο
Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν·
Καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
Δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν, εἴπε σὺν ἄμμιν
Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔ τοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμέν.
Ὣς εἰπὼν, ποδὸς εἷλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Ἠΰς Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
Πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
Αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα βαλεῖν, ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
Λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·

Ἤριπε-

Sic saue horum in unum congressa est pugna, ardebant autem
Invicem se per turbam interficere acuto ære. (animo
Horruit autem pugna mortalibus exitiosa hastis (340
Longis, quas tenebant incidentes corpora: oculos autem per-
Splendor æreus galeis a lucentibus, (stringebat
Thoracibusque recens exersis, scutisque fulgentibus,
Congredientium in unum. valde audax animo esset
Qui tunc gavisus esset viso labore, neque tristatus fuisset:
Illi vero discordes animis duo Saturni filii viribus potentes 346
Viris heroibus struebant dolores graves.
Jupiter quidem Trojanis & Hectori volebat victoriam,
Glorioſum reddens Achillem pedibus velocem, neque vero ille
Volebat populum perdere Achaicum ante Ilium, (penitus
Sed Thetin honorabat & filium magnanimum. 350
Argivorum vero Neptunus animos excitabat interventu *suo*,
Clam emersus e cano mari: dolebat enim certe
A Trojanis domari, Jovi vero vehementer iratus erat.
Sane quidem utriusque unum genus, atque unus ortus,
Sed Jupiter prior natus fuerat & plura noverat. 355
Quocirca etiam palam quidem auxiliari cavebat,
Clam vero semper concitabat *eos* per exercitum, viro assimilatus.
Hi autem certaminis vehementis & omnibus æque gravis pugnæ
Funem hinc inde nexum super utrosque extenderunt,
Infrangibilemque insolubilemque, qui multorum genua solvit. 360
Tum semicanus licet existens Danaos cohortans
Idomeneus, Trojanis insiliens fugam incussit.
Interfecit enim Othryoneum e Cabeso qui aderat,
Qui nuper belli ad famam venerat:
Petebat autem Priami filiarum forma præstantissimam, 365
Cassandram, sine sponsalibus: pollicitus autem fuerat magnum
Ex Troja *quantumvis* invitos expulsurum *se* Achivos. (opus,
Illi vero senex Priamus promiserat & annuerat
Daturum esse: ille vero pugnabat promissis fretus.
Idomeneus autem in illum collimabat hasta fulgenti, 370
Et percussit sublimi gradu incedentem assecutus: nec arcuit
Æreus quem gestabat, medio autem in ventre fixit: (thorax
Fragorem vero edidit cadens. is autem super eum gloriatus est,
Othryoneu, supra jam te mortales laudo omnes, (dixitque,
Si vere jam omnia perficies quæ pollicitus es 375
Dardanidæ Priamo: is autem promisit filiam suam;
Quin & tibi nos hæc polliciti præstiterimus:
Dabimus autem Atridæ filiarum forma præstantissimam,
Ex Argis arcessitam, quam ducas, si quidem nobiscum
Illi expugnaveris bene habitatam urbem. 380
Sed sequere, ut ad naves in colloquium veniamus pontum trans-
De nuptiis: nequaquam enim soceri illiberales sumus. (euntes
Sic fatus, pede traxit per acre prælium
Heros Idomeneus. huic autem Asius venit vindex,
Pedes ante equos: hos autem spirantes a tergo 385
Assidue sequebatur auriga famulus: ille autem cupiebat animo
Idomeneum percutere, at is illum prior percussit hasta
Gulum sub mento, penitusque hastam adegit;

Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
Ὣς ὃ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας ἃς πάρος εἶχεν,
Οὐδ' ὅγε τόλμησεν, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
Ἂψ ἵππους ςρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
Δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαςέρι πῆξεν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
Ἵππους δ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέςορος υἱὸς
Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ,
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
Τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
Ἔγχεος· οὐδ' ἅλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
Ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.
Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος· ἀλλά ἑ φημὶ
Εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο
Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν.
Ὣς ἔφατ'. Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο,
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιςα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ἀλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου,
Ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιςεὺς Ἐχίοιο πάϊς καὶ δῖος Ἀλάςωρ,
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην, βαρέα ςενάχοντε.
Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ἵετο δ' αἰεὶ
Ἠέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
Ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
Ἔνθ' Αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱὸν
Ἥρω' Ἀλκάθοον· γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο·
Πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν,
Τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαςο
Κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσί· τοὔνεκα καί μιν
Γῆμεν ἀνὴρ ὤριςος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ·
Τὸν τέθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε,
Θέλξας ὄσσε φαεινὼ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
Ἀλλ' ὥστε ςήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
Ἀτρέμας ἑςαότα, ςῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
Ἥρως Ἰδομενεὺς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον.

ecidit autem ſicut quando aliquâ quercus cecidit, vel populus
el pinus alta, quam in montibus fabri (alba,
xciderunt ſecuribus recens exacutis, navale lignum ut ſit:
c ille ante equos & currum jacebat porrectus,
entibus frendens, pulvere manibus prehenſo ſanguinolento.
um auriga perculſus
ihil auſus eſt, hoſtium manus effugere conatus. 395
etro equos vertere: hunc Antilochus prælio infractus
aſta medium transfodit aſſecutus: neque arcuit thorax
Creus quem gerebat, medioque in ventre fixit.
ed hic anhelans affabrefacta excidit ſella:
t equos Antilochus magnanimi Neſtoris filius 400
begit a Trojanis ad bene ocreatos Achivos.
eiphobus vero admodum prope venit Idomeneum,
ropter Aſium dolens, & jaculatus eſt haſta fulgenti.
ed hic quidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtam
domeneus: occultatus eſt enim ſub clypeo undique æquali, 405
Quod ipſe coriis boum & coruſco ære
ornatum gerebat, duobus manubriis aptatum:
Sub hoc ſe totum collegit, id autem ſupervolavit ærea haſta:
Aridum vero ei clypeus in tranſcurſu ſtringente reſonuit
haſta: neque irritam ſane robuſta manu emiſit, 410
Sed percuſſit Hippaſidem Hypſenorem paſtorem populorum,
Hepar ſub præcordiis, confeſtimque genua ſolvit.
Deiphobus autem ſupra modum ſuper eum gloriatus eſt, alte cla-
Non utique inultus jacet Aſius: ſed ipſum puto (mans,
Ad orcum licet euntem validas portas habentem violentum 415
Gaviſurum eſſe animo: quoniam ei dedi qui deducat.
Sic dixit. Argivis autem doluit ea gloriatio,
Sed Antilocho maxime bellicoſo animum commovit:
Qui dolens licet non tamen ſuum neglexit ſocium,
Sed accurrens protexit, & ei ſcutum prætendit. 420
Tunc quidem deinde ſubeuntes duo chari ſocii,
Mecifteus Echii filius & nobilis Alaſtor,
Naves ad cavas portabant, graviter ingementes. (aſſidue
Verum Idomeneus non remittebat de animo magno, ſed cupiebat
Vel aliquem Trojanorum tenebroſa nocte tegere, 425
Vel ipſe fragorem edere cadens depellens exitium Achivis.
Tunc Æſyetæ Jovis alumni charum filium
Heroem Alcathoum: gener autem erat Anchiſæ:
Maximamque natu duxerat filiarum Hippodamiam,
Quam ex corde dilexerat pater & veneranda mater 430
a domo: ſupra totum enim æqualium cœtum ornata erat
Pulchritudine & operum peritia, atque prudentia: quare etiam
Duxerat vir nobiliſſimus in Troja ampla: (illam
Hunc tunc ſub Idomeneo Neptunus domuit, (435
Obſcuratis oculis lucidis, præpedivit autem quaſi vinculo pulchra
Neque enim retro fugere poterat, neque declinare: (membra.
Sed tanquam columnam, vel arborem alto vertice comantem,
Sine motu ſtantem, pectus medium vulneravit haſta
Heros Idomeneus, fregitque ei circum loricam
Æream, quæ ei ante a corpore arcebat perniciem. 440

Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί·
Δούπησεν δὲ πεσὼν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα, καὶ οὐρίαχον πελέμιξεν
Ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
Δηΐφοβ', ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι
Τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτως.
Δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵςασ' ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃς οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω,
Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον·
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα,
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
Σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
Ὣς φάτο. Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
Ἦ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων,
Ἂψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕςατον εὗρεν ὁμίλου
Ἑςαρτ'. αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
Οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν, οὔτι τίεσκεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱςάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει·
Ἀλλ' ἕπευ, Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα·
Τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ ςήθεσσιν ὄρινε·
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὣς,
Ἀλλ' ἔμεν' ὡς ὅτε τὶς σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ὅςτε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.
Ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς (οὐδ' ὑπεχώρει)
Αἰνείαν ἐπιόντα βοῇ θοόν· αὖε δ' ἑταίρους,
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον, μήςωρας ἀϋτῆς·
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Δεῦτε φίλοι, καὶ μ' οἴῳ ἀμύνατε· δείδια δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν,
Ὃς μάλα καρτερός ἐςι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν·
Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τε κράτος ἐςὶ μέγιςον.
Εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γεγενοίμεθα τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,
Αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔςησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι,
Δηΐφοβόν τε Πάριν τ' ἐσορῶν, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Οἱ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
Λαοὶ ἕπονθ', ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα

Πιόμεν'

Tunc quidem aridum quid resonuit fissa ab hasta:
Fragorem vero edidit cadens, hastaque in corde fixa erat,
Quod quidem ipsi palpitans, etiam extremum ferrum quassabat
Hastæ: tum vero emisit ejus animum impetuosus Mars. (445
Idomeneus autem supra modum super eum gloriatus est, alte
Deiphobe, numquid jam merito gloriari videor (clamans,
Tribus pro uno occisis, quandoquidem tu gloriaris inaniter.
O bone, quin & ipse adversus stato mihi,
Ut videas qualis Jovis soboles huc venio,
Qui primus Minoa genuit Cretæ custodem: 450
Minos vero genuit filium eximium Deucalionem:
Deucalion autem me genuit, multis viris imperitantem,
Creta in lata: nunc vero huc naves advexerunt,
Tibique perniciem & patri & cæteris Trojanis.
Sic dixit. Deiphobus autem bifariam anxie deliberabat, 455
Utrum aliquem alicubi Trojanorum adjutorem assumeret ma-
Retro cedens, an experiretur etiam solus. (gnanimorum,
Sic autem ei cogitanti visum est utilius esse
Ire ad Æneam: quem postremum invenit in agmine
Stantem. jugiter autē in Priamū simultatem fovebat nobilem; 460
Quod se strenuum licet existentem inter viros, nequaquam hono-
Prope autem stans verbis volucribus allocutus est, (raret.
Æneæ Trojanorum princeps, nunc te omnino oportet
Sororis marito defensionem præstare, si quid te affinis cura tangit:
Quare sequere, Alcathoo defensionem præstemus, qui te olim 465
Sororis maritus existens nutrivit in ædibus parvulus cum esses:
Quem tibi Idomeneus hasta inclytus interfecit.
Sic dixit, huicque animum in pectoribus commovit:
Ivit autem ad Idomeneum, valde pugnæ studiosus.
At non Idomeneum fuga cepit puerulum veluti, 470
Sed mansit ut quum quis aper in montibus robore fretus,
Qui expectat tumultum advenientem magnum virorum
Loco in deserto, horretque dorso superne:
Cujus oculi igne lucent: ac dentes
Acuit, repellere promptus canes atque etiam viros. 475
Sic manebat Idomeneus hasta inclytus (neque retrocedebat)
Æneam advenientem pugna celerem: inclamabatque socios,
Ascalaphumque aspiciens, Aphareumque, Deipyrumque,
Merionemque, & Antilochum, peritos pugnæ:
Hos hic adhortans verbis volucribus allocutus est, 480
Adeste amici, & mihi soli succurrite: timeo autem graviter
Æneam in me vadentem pedibus velocem, qui mi aggreditur,
Qui perquam validus est in pugna ad viros interficiendum:
Sed & obtinet juventæ florem, quod robur est maximum.
Si enim eadem ætate essemus cum hoc animo, 485
Statim vel referret magnam gloriam, vel referrem.
Sic dixit: hi autem omnes unum mentibus animum habentes,
Propinqui constiterunt, scuta humeris inclinantes.
Æneas autem ex altera parte hortabatur suos socios,
Deiphobumque Parinque aspiciens, & Agenorem nobilem, 490
Qui cum eo duces Trojanorum erant: at deinde
Copiæ sequebantur; ut post arietem sequuntur pecudes

Πιόμεν' ἐκ βοτάνης, γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
Ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει
Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἑπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὥρμήθησαν
Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζε τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες ἀρηΐοι ἔξοχοι ἄλλων,
Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλεῖ χαλκῷ.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἔντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤχετ', ἐπεί ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἧφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
Ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὤμοιϊν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι,
Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μετ' ἰὸν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι·
Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
Τρέσσαι δ' οὐκέτι εἶμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἔμμενὲς αἰεί.
Ἀλλ' ὅγε γὰρ τόν' ἅμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ
Τλῶν Ἐνυαλίοιο, δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης
Τλος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ·
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν
Ἧστο, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἔνθά περ ἄλλοι
Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὥρμήθησαν·
Δηΐφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
Ἥρπασε· Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος αἰγυπιὸς ὡς,
Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης
Αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας,
Ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκέας, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
Οἵ τόν γε πρὸς ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
Τειρόμενον· κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Αἰνείας δ' Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας
Λαιμὸν τύψ' ἐπί οἱ τετραμμένον ὀξέϊ δουρί.
Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη,
Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

Ἀγ-

Bibituræ a paſtu, lætatur autem mente paſtor:
Sic Æneæ animus in pectoribus lætatus eſt
Ut vidit copiarum agmen ſequens ſe ipſum.
Hi autem de Alcathoo cominus in pugnam ruerunt
Longis haſtilibus: & circa pectora æs
Horrendum reſonabat petentium per turbam
Se invicem: duo autem viri mavortii egregii præ cæteris,
Æneaſque & Idomeneus, pares Marti,
Cupiebant alter alterius vulnerare corpus ſævo ære.
Æneas vero primus jaculatus eſt in Idomeneum:
Sed is quidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtam:
Cuſpis autem Æneæ vibrans in terram
Abiit, irrita enim robuſta a manu ruit.
At Idomeneus Oenomaum percuſſit ventrem medium:
Rupitque thoracis cavitatem, inteſtina autem æs (palma.
Penetrans hauſit: ille vero in pulverem lapſus prehendit terram
Idomeneus autem ex mortuo quidem prælongam haſtam
Evulſit, at non item alia potuit arma pulchra
Humeris detrahere: urgebatur enim telis.
Non enim jam firmi artus pedum erant curſu concito,
Nec ut irruere poſſet ad repetendam ſuam haſtam, nec ut alterius
Ideoque in ſtataria pugna quidem arcebat mortem, (evitaret.
Ad fugã vero capeſſendã non jam facile pedes ferebant ex pugna.
In hunc lento gradu abeuntem jaculatus eſt haſta fulgenti
Deiphobus: jam enim ei infenſus erat conſtanter perpetuo.
Sed ille tunc aberravit, Aſcalaphum autem percuſſit haſta,
Filium Martis, per humerum autem rapida haſta
Penetravit: hic vero in pulverẽ lapſus prehendit terrã palma.
Neque enim adhuc quid audiverat clamoſus impetuoſus Mars
Filium ſuum cecidiſſe in acri prælio:
Sed ille quidem ſummo in olympo ſub aureis nubibus
Sedebat, Jovis conſiliis impeditus, ubi cæteri
Immortales dii erant prohibiti a pugna.
Hi autem de Aſcalapho cominus in pugnam ruebant:
Deiphobus quidem ab Aſcalapho caſſidem lucidam
Rapuerat: Meriones vero veloci par Marti
Haſta brachium feriit inſiliens, e manu autem
Oblonga galea humi reſonuit lapſa.
At Meriones denuo inſiliens vultur tanquam,
Extraxit ex imo brachio validam haſtam:
Retroque ſociorum ad agmen ceſſit. hunc autem Polites
Germanus frater, medio manibus circumjectis,
Eduxit e prælio horriſono, donec pervenit ad equos
Veloces, qui ei poſt pugnam & prælium
Stabant, aurigamque & currus ornatu varios habentes:
Qui illum ad urbem portarunt graviter gementem,
Laborantem: ſanguis vero ex recens vulnerata fluebat manu.
At cæteri pugnabant, clamorque immenſus ortus eſt.
Æneas autem in Apharcum Caletoridem irruens
Jugulum ferit contra ſe verſum acuta haſta.
Inclinatum eſt autem in alteram partem caput, clypeuſque ſecutus
Et galea: & circa eum mors fuſa eſt exitialis.

Α'ντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας
Οὔτασ' ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
Ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχέν' ἱκάνει·
Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας.
Α'ντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
Παπταίνων· Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον, οὐδὲ δύναντο
Εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ
Α'ντιλόχου· πέρι γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέστορος υἱὸν ἔρυτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
Στρωφᾶτ'· οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Σειόμενον ἐλέλικτο, τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν,
Ἤ τευ ἀκοντίσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι.
Α'λλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον
Α'σιάδην, ὅς οἱ οὔτα σάκος μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ε'γγύθεν ὁρμηθείς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν' ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος
Ε'ν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων·
Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
Γίνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν·
Ἔνθά οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ,
Ἥσπαιρ', ὡς ὅτε βοῦς τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν.
Ὣς ὃ τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν,
Ὄφρά οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατ' ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἥρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασε κόρσην
Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε, καί τις Ἀχαιῶν
Μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσε.
Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Α'τρείδην δ' ἄχος εἷλε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε.
Τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
Ἱέτ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ
Θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν
Θρώσκουσιν κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι,
Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ·
Ὣς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Πολλὸν ἀποπλαγχθείς, ὑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.
Α'τρείδης δ' ἄρα χεῖρα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Τὴν βάλεν ἥ ῥ' ἔχε τόξον ἐΰξοον, ἐν δ' ἄρα τόξῳ
Α'ντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,

Χεῖ-

Antilochus autem Thoonem terga vertentem obſervans
Vulneravit impetu facto: venamque totam abſcidit,
Quæ per dorſum currens penitus, ad cervicem pervenit:
Hanc totam abſcidit: hic autem ſupinus in pulverem
Decidit, ambabus manibus dilectis ſociis extenſis.
Antilochus autem inſiliit, & detrahebat arma ab humeris,
Circumſpectans: verum Trojani circumſiſtentes aliunde alius
Pulſabant ſcutum latum omnigeno artificio varium, neque po-
Intro perſtringere tenerum corpus ſævo ære (terant
Antilochi: undiquaque enim Neptunus quatiens terram
Neſtoris filium tuebatur etiam inter multa tela.
Non enim unquam ſeorſum ab hoſtibus erat, ſed inter ipſos
Verſabatur: nec ei haſta erat quieta, ſed admodum aſſidue
Quaſſata vertebatur, parabatque mente ſua,
Aut in aliquem jaculari, aut cominus irruere.
Sed non latuit Adamanta *hæc* animo meditans in turba
Aſiadem, qui ei percuſſit ſcutum medium acuto ære,
Cominus impetu facto: debilitavit autem ejus culpidem
Cæruleis crinibus Neptunus, de vita ſollicitus.
Et *dimidium* quidem illic manſit tanquam ſudes igne præuſta
In ſcuto Antilochi, dimidium vero jacebat ſuper terram;
Retro autem ſociorum ad agmen ceſſit mortem evitans:
At vero Meriones abeuntem inſecutus percuſſit haſta
Pudendaque inter & umbilicum, ubi maxime
Eſt Martis plaga gravis miſeris mortalibus:
Illic ei haſtam infixit: at is haſtam *ad terram* ſecutus,
Palpitabat, velut quum bos quem *in* montibus bubulci viri
Vinculis contortis invitum vi ligatum ducunt.
Sic iſte vulneratus palpitabat paullulum quidem, haud admo-
Donec ei ex corpore haſtam evulſit prope accedens (dum diu,
Heros Meriones: hujus vero tenebræ oculos texerunt.
Deipyrum autem Helenus gladio cominus percuſſit tempus
Thracio, magno, galeamque abſcidit:
Quæ excuſſa, in terram decidit, & quidam Achivorum
Pugnantium inter pedes devolutam ſuſtulit.
Illius vero oculos tenebroſa nox cooperuit.
Tum vero Atridem dolor cepit pugna ſtrenuum Menelaum:
Prodiit autem minitans Heleno heroi regi,
Acutam haſtam vibrans: at hic arcum ſinuatum traxit,
Ambo autem ſimul concurrerunt, alter quidem haſta acuta
Tendebat jaculari, alter vero a nervo ſagitta.
Priamides quidem deinde ad pectus percuſſit ſagitta
Thoracis cavitatem, reſiliit autem acerba ſagitta,
Ut vero cum a lato ventilabro magnam per aream
Saliunt fabæ nigræ vel cicera,
Flatu a ſtridulo & ventilatoris impetu:
Sic a thorace Menelai gloria ſublimis
Multum rejecta, longe volavit acerba ſagitta.
Atrides autem manum prælio ſtrenuus Menelaus
Eam percuſſit quæ tenebat arcum politum, inque arenam
E regione per manum adacta eſt ærea haſta.
Retro autem ſociorum in agmen ceſſit mortem evitans,

Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ,
Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋςρόφῳ ὀιὸς ἀώτῳ,
Σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
Ἤϊε· τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
Σοὶ Μενέλαε δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔτασεν, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι.
Ἔσχετο γὰρ σάκος εὐρὺ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
Ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν
Ἀξίνην ἐΰχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
Μακρῷ, ἐϋξέςῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
Ἤτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
Ἄκρον ὑπαὶ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσίοντα, μέτωπον,
Ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης· λάκε δ' ὀςέα, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Πὰρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
Ἰδνώθη δὲ πεσών· ὁ δὲ λὰξ ἐν ςήθεσι βαίνων,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Λείψετέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς.
Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ἣν ἐμὲ λωβήσασθε κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
Ξεινίου, ὅςτε ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν.
Οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
Μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισι
Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Ἀλλά ποθι σχήσεσθε (καὶ ἐσσύμενοί περ) ἄρηος.
Ζεῦ πάτερ, ἦτέ σε φασὶ περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.
Οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριςῇσι
Τρωσὶν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμοιο.
Πάντων μὲν κόρος ἐςὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος,
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι
Ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
Ὣς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
Συλήσας, ἑτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων·
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,
Ἔνθά οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος
Ἁρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίζων
Ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
Ἐγγύθεν, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,

Πάν-

Manu ſuſpenſa: attrahebat autem fraxineam haſtam:
Et hanc quidem e manu traxit magnanimus Agenor,
Ipſam vero colligavit ſcite circumvoluta ovis lana,
Funda, quam ei miniſter tenebat paſtori populorum.
Piſander autem recta in Menelaum gloria ſublimem
Ibat: eumque ducebat fatum funeſtum mortis ad finem,
A te Menelae domandum in gravi pugna.
Hi autem quando jam prope erant alter in alterum vadentes,
Atrides quidem aberravit, averſa autem eſt ejus haſta:
Piſander vero ſcutum Menelai gloria ſublimis
Percuſſit, neque penitus potuit æs adigere.
Prohibuit enim ſcutum latum, fracta eſt autem in extrema parte
Haſta: at hic mente ſua gaviſus eſt, & ſperabat victoriam.
Atrides autem extracto enſe argenteis clavis diſtincto,
Inſiliit in Piſandrum: ille autem ſub ſcuto ſumpſit pulchram
Securim ex ære ſcite factã, oleaginũ inſertũ habens manubrium,
Longum, bene politum: ſimul autem alter alterum aſſecutus eſt.
Hic quidem galeæ conum percuſſit equinis ſetis denſæ
Summam ſub criſtam ipſam: ille vero accedentem, in fronte,
Naſo ſuper extremo: crepuerunt autem oſſa, at ei oculi
Ad pedes ſanguinolenti humi deciderunt in pulverem.
Incurvatus eſt autem lapſus: hic autem calcem in pectoribus po-
Armaque interfecto exuit, & glorians verbum dixit, (nens,
Relinquetis ita demum naves Danaorum pernicium equitum
Trojani fœdifragi, gravis inſatiabiles pugnæ.
Alio quidem flagitioque & probro non caretis,
Quo me violaſtis improbæ canes: neque quid animo
Jovis altitonantis gravem veriti eſtis iram
Hoſpitalis, qui aliquando vobis evertet urbem altam.
Qui meam virginalem uxorem & opes multas (ab ipſa:
Nulla injuria laceſſiti abduxiſtis, cum hoſpitio accepti fueratis
Nunc vero in naves cupitis pontum tranſeuntes
Ignem pernicioſum jacere, occidereque heroas Achivos:
Sed aliquando coercebimini (incitati licet) a pugna.
Jupiter pater, profecto te ajunt ſapientia ſuperare cæteros omnes
Homines atque deos, & a te tamen hæc omnia proficiſcuntur.
Cum ita nunc viris gratificaris injurioſis.
Trojanis, quorum animus ſemper vi injuſta gaudens, neq; poſſunt
Pugna ſatiari omnibus æque gravis belli.
Omnium quidem ſatietas eſt, & ſomni & amoris,
Cantuſque dulcis, & elegantis ſaltationis,
Quorum quidem quis etiam magis appetit deſiderium eximere.
Quam belli: Trojani vero pugnæ inſatiabiles ſunt.
Sic locutus, arma quidem a corpore ſanguinolenta
Detracta, ſociis dedit Menelaus inſignis:
Ipſe vero iterum reverſus primis pugnatoribus miſtus eſt,
Tunc ei filius inſiliit Pylæmenis regis
Harpalion, qui quidem patrem dilectum ſecutus erat ut pugnaret
Ad Trojam, ſed non rediit in patriam terram:
Hic tunc quidem Atridæ medium ſcutum feriit haſta
Cominus, neque penitus potuit æs adigere.
Retro autem ſociorum in agmen ceſſit mortem evitans,

Πάντοσε παπταίνων, μή τις χροὸς χαλκῷ ἐπαύρῃ.
Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκήρεα ὀϊστόν·
Καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιόν· αὐτὰρ ὀϊστὸς
Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
Ἑζόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων
Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
Ἐς δίφρου δ' ἀνέσαντες ἄγον πρὸτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων·
Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίνετο τεθνειῶτος.
Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη·
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσι.
Τοῦ ὄγε χωόμενος προΐει χαλκήρεα ὀϊστόν·
Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ Πολυΐδου μάντιος υἱὸς,
Ἀφνειὸς τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε·
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νούτῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἳς ἔνι μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην βωλὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
Νοῦσόν τε ςυγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ·
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
Ὦκετ' ἀπὸ μελέων· ςυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη
Ὅττι ῥὰ οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων. τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
Ἔπλετο· τοῖος γὰρ Γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Ὦρτυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ, σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
Ἀλλ' ἔχεν ἣ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς ςίχας ἀσπιςάων.
Ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι· αὐτὰρ ὕπερθε
Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιςα
Ζαχρηεῖς γίνοντο μάχῃ αὖτοί τε καὶ ἵπποι.
Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ καὶ Φθῖοι, καὶ Φιλακὴ ἀγάθεοι τε Ἐπειοὶ,
Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον· οὐδ' ἐδύναντο
Ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἰκελον Ἕκτορα δῖον.
Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο,
Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' ἐῢς· αὐτὰρ Ἐπειῶν
Φυλείδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε, Δρακίος τε.
Πρὸ Φθίων δὲ, Μέδων τε, Μενεπτόλεμός τε ποδάρκης·
Ἦτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων Αἴαντος ἀδελφεὸς, αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς,
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριόπιδος ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο.
Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.

Αἴας

Undique circumſpectans, ne quis corpus ære attingeret.
Meriones autem in abeuntem miſit æratam ſagittam:
Et percuſſit clunem ad dextrum: at ſagitta
E regione juxta veſicam ſub oſſe penetravit.
Subſidens autem ibidem, charorum inter manus ſociorum
Animam efflans, tanquam vermis ſuper terram
Jacebat extenſus: ſanguis autem niger effluebat, rigabatque ter-
Hunc quidem Paphlagones magnanimi curabant: (ram.
In currum vero collocatum ducebant ad Ilium ſacram
Dolentes. interque ipſos pater ibat lachrymas fundens:
Ultio autem nulla filii facta erat mortui.
Ob hunc valde animo interfectum Paris iratus eſt:
Hoſpes enim ei erat multos inter Paphlagonas.
Propter hunc is iratus emiſit æratam ſagittam:
Erat autem quidam Euchenor Polyidi vatis filius,
Diveſque fortiſque, Corinthi domos habitans,
Qui plane edoctus de fato exitiali *ſuo*, navi vectus venit
Sæpe enim ei dixerat ſenex peritus Polyidus,
Eum morbo gravi moriturum ſuis in ædibus,
Aut inter Achivorum naves a Trojanis domitum iri.
Ideo ſimul gravemque perniciem evitabat Achivorum,
Morbumque tetrum, ut ne ferret dolores animo:
Hunc percuſſit ſub maxilla & aure: protinus autem animus
Abiit a membris: horrendaque ipſum caligo occupavit.
Sic hi quidem pugnabant inſtar ignis ardentis.
Hector autem non audierat Jovi dilectus, neque quid norat
Quod ſibi navium ad ſiniſtram cædebantur
Copiæ ab Argivis. fortaſſe autem victoria etiam Achivorum
Fuiſſet: talis enim Neptunus terram quatiens
Impellebat Argivos, ſed &, viribus ipſe auxiliabatur:
Sed perſtabat ubi primum portas & murum inſilierat,
Perruptis Danaorum denſis ordinibus ſcutatorum.
Ubi erant Ajaciſque naves & Proteſilai,
Littus ad maris cani ſubductæ: at ſupra
Murus ædificatus erat humillimus, ubi maxime
Acerrimi erant pugna ipſique & equi:
Illic autem Bœoti & Iaones longis veſtibus,
Locri & Phthii, & illuſtres Epeii,
Acriter irruentem a navibus prohibebant: neque tamen poterant
Repellere a ſe flammæ ſimilem Hectorem nobilem. (iis autem
Alii quidem Athenienſiũ ad primam aciem tenendã delecti erant:
Præerat filius Petei Meneſtheus: alii autem una ſequebantur,
Phidaſque, Stichiuſque, Biaſque fortis: at Epeiis
Phylideſque Meges, Amphionque, Draciuſque.
Ante Phthios autem, Medonque, Meneptolemuſque pedibus celer:
Ille quidem, nothus filius Oilei divini
Erat Medon Ajacis frater, & habitabat
In Phylace terra procul a patria, viro interfecto,
Fratre novercæ Eriopidis quam habebat Oileus:
Sed alter, Iphicli filius Phylacidæ *erat*.
Hi quidem ante Phthios magnanimos armati,
Naves defendentes, una cum Bœotis pugnabant.

Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς
Ἴ"στατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιὸν
Ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἰνοπε πηκτὸν ἄροτρον
Ἴσον θυμὸν ἔχοντε τιταίνετον, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς,
Τὼ μέν τε ζυγὸν οἷον ἰὺξοον ἀμφὶς ἔεργει,
Ἴ"εμένω κατὰ ὦλκα, τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης·
Ὣς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἴσασαν ἀλλήλοιϊν.
Ἀλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Λαοὶ ἕποντ' ἔταροι, οἳ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο
Ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο·
Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο·
Οὐ γάρ σφι ταδίη ὑσμίνη μίμνε φίλον κῆρ.
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας,
Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους καὶ μείλινα δοῦρα·
Ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐϋξρόφῳ οἰΐῃ ὰώτῃ
Ἴ"λιον εἰς ἅμ' ἕποντο πεποιθότες, οἷσιν ἔπειτα
Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
Δή ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι
Μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ·
Οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον, οὐδέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί.
Ἔ"νθά κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν πρατὶ Ἴ"λιον ἠνεμόεσσαν,
Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραξὰς·
Ἕ"κτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.
Οὕνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήια ἔργα,
Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων·
Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι.
Ἄ"λλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα·
Ἄ"λλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν·
Ἄ"λλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐ"σθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκουτ' ἄνθρωποι,
Καί τε πόλεις ἔσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε·
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
Οἱ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
Παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους.
Ἔ"νθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν·
Ἤ" κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
(Λίην' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος) ἤ κεν ἔπειτα
Πὰρ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες. ἢ γὰρ ἔγωγε
Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσωνται Ἀχαιοὶ
Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο
Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ἔολπα.
Ὣ"ς φάτο Πουλυδάμας. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμᾶζε,
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὖτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντίβω πολέμοιο.

Αΐψα

Ajax vero haud omnino Oilei velox filius
Stabat procul ab Ajace Telamonio, ne paululum quidem:
Sed ſicut in novali boves nigri compactile aratrum
Æqualem animum habentes trahunt, circa autem ipſorum
Ima cornua multus erumpit ſudor,
Hos quidem jugum tantum politum diſtinet,
Robuſte vadentes per ſulcum, proſcindit autem aratrum imam
Sic hi congreſſi prope admodum ſtabant inter ſe. (terram:
Sed Telamonium quidem multique & ſtrenui
Viri ſequebantur ſocii, qui ejus ſcutum excipiebant
Quando ipſum defatigatioque & ſudor genua occupaſſet:
At non Oiliadem magnanimum Locri ſequebantur:
Non enim ipſis in ſtataria pugna conſiſtebat eorum animus.
Non enim habebant galeas æreas equinis ſetis denſas, (715
Neque habebant clypeos pulchre orbiculatos & fraxineas haſtas:
Sed arcubus & ſcite torta ovis lana
Ad Ilium ſimul ſecuti ſunt confiſi, quibus quidem
Crebro jacientes, Trojanorum rumpebant phalangas.
Jam tunc illi quidem ante cum armis vario artificio factis
Pugnabant contra Trojanoſque & Hectorem ære armatum: 720
Hi autem a tergo jacientes latebant, neque omnino pugnæ
Trojani recordabantur: conturbabant enim ſagittæ.
Tum ſane magna clade accepta a navibus & tentoriis
Trojani receſſiſſent ad Ilium ventoſam,
Niſi Polydamas audacem Hectorem allocutus eſſet adſtans, 725
Hector, a te impetrare neſcis ut monitis obſequaris.
Quoniam tibi eximie præ aliis dedit Deus bellica opera,
Ideone & conſilio vis antecellere cæteros?
At nequaquam ſimul omnia poteris ipſe ſolus capere.
Alii enim tribuit Deus rei bellicæ peritiam: 730
Alii artem ſaltandi, alii citharam & cantum:
Alii vero in pectoribus ponit mentem late ſonans Jupiter
Prudentem, ex eo autem multi fructum percipiunt homines,
Quin & urbes ſervat, præcipue autem ipſe *id* agnoſcit.
Sed ego dicam ut mihi videtur eſſe maxime ſalutare. 735
Undique igitur te circum corona belli flagrat:
Trojani autem magnanimi poſtquam trans murum iverunt,
Alii quidem ſeceſſerunt cum armis, alii vero præliantur
Pauciores contra plures diſſipati circa naves.
Sed retrocedens voca huc omnes proceres. 740
Deinde vero de ſumma rerum deliberare poterimus:
An in naves multa tranſtra habentes irruamus,
(Siquidem velit Deus largiri victoriam) an vero
A navibus abeamus illæſi. certe enim equidem
Timeo ne heſternum exolvant Achivi 745
Debitum, quoniam apud naves vir inſatiabilis pugnæ
Manet, quem non jam omnino a pugna ceſſaturum puto.
Sic dixit Polydamas. placuit autem Hectori conſilium tutum:
Continuo autem e curribus cum armis deſiliit in terram,
Et cum edita voce, verbis volucribus allocutus eſt, 750
Polydama, tu quidem hic retine omnes fortiſſimos:
Sed ego illuc ibo, & interero pugnæ.

Pro-

Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.
Ἦ ῥα, καὶ ὡρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς,
Κεκληγὼς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων.
Οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγακλυτὸν Πολυδάμαντα
Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.
Αὐτὰρ ὃ Δηΐφοβόν τε βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, καὶ Ἄσιον Ὑρτάκου υἱὸν
Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἴ που ἐφεύροι.
Τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
Ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν,
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
Οἱ δ' ἐν τείχει ἔτ' ἐσαν βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόεσσης
Δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσι,
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ,
Ποῦ τοι Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας, ἠδ' Ἄσιος Ὑρτάκου υἱός;
Ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι,
Ἄλλοτε δήποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων,
Ἐν τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὁμιλέομεν Δαναοῖσι
Νωλεμέως· ἕταροι δὲ κατέκταθεν οὓς σὺ μεταλλᾷς.
Οἷος Δηΐφοβός τε βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
Οἴχεσθον μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν·
Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
Νῦν δ' ἄρχ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει·
Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἕψόμεθ', οὐδέ τι φημὶ
Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι·
Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν.
Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως·
Βὰν δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
Ἀμφί τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πολυδάμαντα,
Φάλκην, Ὄρθαῖόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφοίτην,
Πάλμυν τ', Ἀσκάνιόν τε, Μόρυν θ', υἷε Ἱπποτίωνος·
Οἵ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
Ἠοῖ τῇ προτέρῃ, τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
Ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε,
Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κυρτὰ, φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἔπ' ἄλλα·
Ὣς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἔπ' ἄλλοι
Χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ
Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔσχεν ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ῥινοῖσιν πυκινήν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·

Ἀμφὶ

Protinus autem revertar, postquam diligenter illis mandata de-
Dixit, & impetu facto abiit monti nivoso similis, (dero.
Inclamans, per Trojanos autem volabat & socios.
Hi autem ad Panthoidem virtutis amantem Polydamanta
Omnes accelerabant, simulac Hectoris audierunt vocem.
Ille vero Deiphobumque Helenumque regem,
Asiademque Adamanta, & Asium Hyrtaci filium
Itabat per primos pugnatores quærens sicubi invenire posset.
Hos autem invenit non jam prorsus illæsos, neque inextinctos:
Sed hi quidem jam, navium ad puppes Achivorum,
Sub manibus Argivorum jacebant animabus deperditis:
Alii autem in muro erant eminus, cominusque vulnerati;
Illum vero statim invenit pugnæ ad sinistram lachrymosæ
Nobilem Alexandrum, Helenæ maritum pulchræ comas,
Animos addentem sociis, & incitantem ad pugnam:
Prope autem stans allocutus est probrosis verbis,
Infauste Pari, forma præstantissime, mulierose, deceptor;
Ubi tibi Deiphobusque, Helenusque rex,
Asiadesque Adamas, atque Asius Hyrtaci filius?
Ubi & Othryoneus? nunc periit tota a culmine
Ilios alta: nunc te integra manet gravis pernicies. (ditus,
Illum vero vicissim allocutus est Alexander divina forma præ-
Hector, siquidem jam tibi animus insontem culpare,
Alias forte magis cessasse a prælio
Potui, sed neque me prorsus imbellem genuit mater.
Ex quo enim apud naves pugnam suscitasti sociorum,
Ex eo hic existentes congredimur cum Danais
Indesinenter: socii autem cæsi sunt quos tu requiris.
Duo soli Deiphobusque Helenusque rex,
Abierunt longis saucii hastis
Ambo manu: cædem autem arcebat Saturnius.
Nunc autem duc quo te cor animusque jubet:
Nos autem paratissimis animis sequemur, neque omnino puto
Virtutem te desideraturum, quanta quidem vis adest:
Ultra vires a non licet quantumvis prompto & cupienti pugnare.
Sic fatus flexit fratris præcordia heros:
Tendebant autem ire ubi maxime pugna & prælium erat,
Cebrioneque & eximius Polydamas,
Phalces, Orthæusque, & deo par Polyphœtes,
Palmysque, Ascaniusque, Moryque, filii Hippotionis:
Qui ex Ascania glebosa venerant succedanei
Die præcedenti, tunc vero Jupiter impulit ad pugnam.
Illi vero ibant ad pugnam vehementium ventorum similes turbini,
Qui cum tonitru patris Jovis vadit per campum, (795
Immani autem cum tumultu mari miscetur, tum vero multi
Fluctus æstuantes multo strepitu resonantis maris
Tumidi, spuma albescentes, ante quidem alii, sequuntur vero alii:
Sic Trojani ante quidem alii ordinibus densis mutuo nexi, insuper a-
Ære coruscantes cum ductoribus sequebantur. (lii
Hector vero præibat hominum perniciei par Marti
Priamides: & ante se tenebat scutum undique æquale,
Pellibus densum: multum autem superinductum erat æs:

Circum-

Ἀμφὶ δὲ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων
Εἴ πως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν,
Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο μακρὰ βιβάσθων,
Δαιμόνιε σχεδὸν ἐλθέ· τίη δειδίσσεαι οὕτως
Ἀργείους; οὔτοι τι μάχης ἀδαήμονες εἰμὲν,
Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
Ἦ θήν που τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
Νῆας, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
Ἦ κε πολὺ φθιίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμὴ
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι ὁππότε φεύγων
Ἀρήσῃ Διΐ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
Οἵ σε πόλινδ' οἴσουσι κονίοντες πεδίοιο.
Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
Θάρσυνος οἰωνῷ. ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἕκτωρ.
Αἶαν ἀμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες;
Αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς πάϊς αἰγιόχοιο
Εἴην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
Τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων·
Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισι
Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴκε ταλάσσῃς
Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὃ, τοι χρόα λειριόεντα
Δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Πᾶχυ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν·
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο
Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
Ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἶκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Ξ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀγαμέμνων συμπαραλαβὼν τοὺς τραυματίας καὶ Νέσορα σὺν αὐτοῖς, ἔξεισιν ἐπὶ τὸν πόλεμον. Ἥρα δὲ τὸν κεστὸν λαβοῦσα παρὰ τῆς Ἀφροδίτης κατέρχεται, καὶ τὸν Ὕπνον πείσασα, καιμίζει τὸν Δία. Ποσειδῶν δὲ τοῖς Ἕλλησι βοηθεῖ, καὶ πολὺς φόνος γίνεται τῶν Τρώων. Αἴας δὲ λίθῳ βαλὼν Ἕκτορα πλήττει· ὁ δὲ ἀγαγὼν αἷμα λειποψυχεῖ. ἀριστεύει δὲ καὶ Αἴας ὁ Λοκρός.

Ξῖ, Κρονίδην λοχέεσσι καὶ ὕπνῳ ἧπαφεν Ἥρη.

Νέσορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
Ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Φράζεο δῖε Μαχάων ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,
Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη

Θερ-

Circumque ejus tempora fulgens quaſſabatur caſſis.
Undique autem circum phalangas tentabat pedem inferre
Si quo modo ſibi cederent clypeo tecto progredienti:
Sed non conturbabat animum in pectoribus Achivorum.
Ajax autem primus provocavit longe gradiens,
O bone propius accede: cur territas ita
Argivos? nequaquam pugnæ imperiti ſumus,
Sed Jovis flagello pernicioſo domiti ſumus Achivi.
Profecto tibi quidem animus ſperat vaſtaturum eſſe
Naves, prompte autem manus ad repellendum ſunt & nobis.
Longe ſane prior bene habitata urbs veſtra
Manibus noſtris captaque exciſaque fuerit.
Tibi vero ipſi ajo *tempus* inſtare quando fugiens
Supplicabis Jovi patri & aliis immortalibus,
Velociores accipitribus ut ſint jubis pulchris comantes equi,
Qui te ad urbem ferant pulverem excitantes per campum.
Sic ei loquuto ſupervolavit dextra avis,
Aquila altivolans: acclamavit autem populus Achivorum,
Erectus augurio. reſpondit autem illuſtris Hector,
Ajax inſulſe, jactator magne, quid dixiſti?
Utinam enim ego ſic Jovis filius ægidem tenentis
Eſſem dies omnes, peperiſſetque me veneranda Juno,
Honorarer autem ſicut honoratur Minerva & Apollo:
Ut jam dies hæc malum fert Argivis
Omnibus prorſus: inter vero tu illos occideris, ſi ſuſtinueris
Manere meam haſtam longam, quæ tibi corpus tenerum
Lacerabit: Trojanorum autem ſaturabis canes & alites
Pinguedine & carnibus, proſtratus ad naves Achivorum.
Sic utique locutus præibat. illi vero ſimul ſequebantur
Clamore immenſo, acclamarunt autem & copiæ a tergo:
Sed & Argivi ab altera parte acclamabant, neque obliviſcebantur
Fortitudinis, ſed manebant Troum invadentes fortiſſimos.
Clamor a. utrorumq; pervenit ad æthera & Jovis lucidas domos.

ARGUMENTUM LIBRI XIV. ILIADIS HOMERI.

Agamemnon ſecum aſſumptis vulneratis, & Neſtore cum ipſis, exit ad prælium: Juno autem ceſto accepto a Venere deſcendit, & ſomno inducto ſopit Jovem. Neptunus vero Græcis auxiliatur, & magna cædes fit Trojanorum. Ajax vero lapidis ictu Hectorem percutit: ille vero excreans ſanguinem animi deliquium patitur. Ajax etiam Locrenſium rem ſtrenue gerit.

NEſtorem autem non latuit clamor, bibentem licet,
Sed Aſclepiadem verbis volucribus allocutus eſt,
Vide nobilis Machaon quomodo erunt hæc opera:
Major jam ad naves clamor florentium ætate juvenum.
Sed tu quidem nunc bibe ſedens nigrum vinum,
Dum calida lavacra comas pulchra Hecamede

Cale-

Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἀπὸ βρότεον αἷμα τετυγμένα·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἠς περιωπῆς.
Ὡς εἰπὼν, σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἑῆος,
Κείμενον ἐν κλισίῃ Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο,
Χαλκῷ παμφαίνον· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἐκαίχμεινον ὀξεῖ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς,
Τοὺς μὲν ἀριστεύοντας, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθε
Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
Αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον·
Ὡς ὁ γέρων ὤρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
Διχθάδι', ἢ μέθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἦ ἐπὶ μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
Μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἐγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Νέσορι δὲ ξύμβλητο διοτρεφέες βασιλῆες
Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήκτο χαλκῷ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
Πολλὸν γὰρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
Εἵρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐδείμαν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας
Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· ἐσείοντο δὲ λαοί.
Τῷ ῥὰ προκρόσσας ἕρυσαν, καὶ πλῆσαν ἁπάσης
Ἠϊόνος σφόμα μακρὸν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.
Τῷ ῥ' οἱγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο,
Ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι· ἄχνυτο δὲ σφιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς
Νέσωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Τὸν καὶ Φωκήσσης προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Ὦ Νέσορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
Δείδω μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἕκτωρ,
Ὡς ποτ' ἀπηπείλησεν ἐνὶ Τρωεσσ' ἀγορεύων,
Μὴ πρὶν πὰρ νηῶν πρωτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι
Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
Κείνός θ' ὣς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ὤ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἰὼκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεὺς,
Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέσωρ·
Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἔτοιμα πεπεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὖτις παρατεκτήναιτο.
Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν
Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·
Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι
Νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,

Ὁππο-

Calefaciat, & abluat tabum ſanguinolentum:
At ego profectus ad ſpeculam actutum cognoſcam.
Sic fatus, ſcutum ſumpſit aſſabrefactum filii ſui,
Jacens in tentorio Thraſymedis equitis,
Ære collucens: ille vero habebat clypeum patris ſui.
Sumpſit & validam haſtam præfixam acuto ære:
Stetitque extra tentorium, protinus a. inſpexit rem indignam,
Hos quidem turbatos, illos vero turbantes a tergo
Trojanos ſuperbos: dirutus autem erat murus Achivorum.
Ut vero quum purpuraſcit pelagus magnum unda tacita,
Præſentiens ſtridulorum ventorum celeres motus
Nullo effectu, neque enim provolvitur in hanc vel illam partem,
Antequam aliquis certus deſcenderit a Jove ventus impellens:
Sic ſenex agitabat, ſciſſus animo
Bifariam, utrum ad multitudinem iret Danaorum equitum perni-
Vel ad Atridem Agamemnonem paſtorem populorum. (cium,
Sic autem ei cogitanti viſum eſt utilius eſſe
Proficiſci ad Atridem. illi autem alii alios interficiebant,
Pugnantes: reſonabat autem eis circa corpus æs ſolidum
Percuſſis enſibuſque & haſtis utrinque acutis.
Neſtori autem obviam facti ſunt Jovis alumni reges
A navibus aſcendentes, quotquot vulnerati fuerant ære,
Tydides, Ulyſſeſque & Atrides Agamemnon.
Longe enim ſeorſum a pugna ſubductæ erant naves
Littore in maris cani: ſed primas uſque in planitiem
Traxerant, & murum ad puppes ædificarant.
Haud enim, ne latum quidem cum eſſet, potuit omnes
Littus naves capere: arctabantur autem copiæ. (totius
Ideo alias ante alias more ſcalarum ſubduxerant, & implerant
Littoris fauces longas, quantum complectebantur promontoria.
Quocirca hi cupientes videre tumultum & pugnam,
Haſta nixi ibant conferti: triſtabatur autem ipſis
Animus in pectoribus. ille vero obvius fuit ſenex
Neſtor, perterrefecit autem animum in pectoribus Achivorum:
Quem & voce edita allocutus eſt rex Agamemnon,
O Neſtor Neleide, magna gloria Achivorum,
Cur relicto prælio viros perdenti huc venis?
Timeo ne jam mihi perficiat verbum impetuoſus Hector,
Ut quondam minatus eſt inter Trojanos concionans,
Non prius a navibus ad Ilium rediturum eſſe,
Quam igne naves incendiſſet, interfeciſſetque etiam ipſos
Is ſic concionabatur: illa jam nunc omnia perficientur.
O dii immortales, & alii igitur bene ocreati Achivi
In animo reponunt in me iram, ſicut Achilles,
Neque volunt pugnare ad puppes navium.
Huic autem reſpondit deinde Gerenius eques Neſtor,
Certe jam hæc manifeſta facta ſunt, nec ſane alio modo
Jupiter altitonans ipſe facta reddere potuerit.
Murus etenim jam decidit, cui confidebamus
Inviolabile naviumque & ipſorum munimen fore:
Hi autem ad naves veloces pugnam vehementem ſuſtinent (dens,
Inceſſanter; neq; jam cognoſcere potueris, perq. licet oc. conten-

Ὀππότερόν θεν Ἀχαιοὶ ὑρινόμενοι κλονέονται·
Ὡς ἐπιμὶξ κτείνονται, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα,
Εἴ τι νόος ῥέξει. πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
Δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐξὶ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Νέξορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται,
Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
Ἦ ἔπι πολλ' ἔπαθον Δαναοὶ, ἔλποντο δὲ θυμῷ
Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·
Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Ἦδεα μὲν γάρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν,
Οἶδα δὲ νῦν ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι
Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες·
Νῆας ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
Ἕλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν·
Τύψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Νὺξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας.
Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἢπερ ἁλώῃ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Ἀτρεΐδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Οὐλόμεν'; αἲθ' ὄφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
Ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
Καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' ὀϊζύομεν κακὰ πολλά;
Σίγα, μήτις ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο
Ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ
Τόσσοιδ' ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις.
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες,
Ὅς κέλεαι πολέμοιο συνεσσάτος καὶ ἀϋτῆς
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης·
Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
Σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἑλκομενάων,
Ἀλλὰ ἀποπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
Ἔνθά κε σὴ βουλὴ δηλήσεται ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ὦ τ' Ὀδυσεῦ, μάλα πώς μέ καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
Ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν υἷας Ἀχαιῶν·
Νῦν δ' εἴη ὅς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
Ἢ νέος, ἠὲ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἔγγυς ἀνήρ, οὐ δηθὰ μετεύσομεν, αἴκ' ἐθέλητε

Πεί

Utra ex parte Achivi agitati turbantur:
Adeo promiſcue cæduntur, clamor autem ad cœlum it.
Nos vero deliberemus quomodo erunt hæc opera,
Siquid conſilium proficiet. pugnam vero non nos ſuadeo
Ingredi: nullo enim modo vulneratum licet pugnare.
Hunc autem rurſus allocutus eſt rex virorum Agamemnon,
Neſtor, quoniam jam navium ad puppes pugnant,
Murus vero non arcuit ſtructus, neque quid foſſa,
Qua facienda multa paſſi ſunt Danai, ſperabantque animo
Inviolabile naviumque & ipſorum munimemtum fore:
Sic nimirum Jovi credere par eſt præpotenti gratum eſſe,
Inglorios perire longe ab Argo hic Achivos.
Noram enim quando lubens Danais auxiliabatur,
Scio etiam nunc quod illos quidem æque ac beatos deos
Gloria inſignit, noſtros vero animos & manus quaſi vinculo ligavit.
Sed agite, quemadmodum ego dixero obſequamur omnes:
Naves quæcunque primæ ſubductæ ſunt prope mare,
Trahamus, omnes autem deducamus in mare vaſtum:
In alta vero in anchoris ſtabiliamus, donec venerit
Nox intempeſta, ſi vel in ea abſtinuerint a pugna
Trojani, deinde vero deducere poterimus naves omnes. (quid.
Neque enim ullam culpam meretur fugiſſe malum ne per noctem
Melius *fecerit*, qui fugiens effugerit malum, quam *qui* captus fuerit.
Illum vero torve intuitus allocutus eſt conſiliis abundans Ulyſſes,
Atrida, quale te verbum fugit ex ſepto dentium,
Pernicioſe? utinam indecori exercitui alteri
Præeſſes, non autem nobis imperares, quibus Jupiter
A juventute dedit etiam uſque ad ſenium conficere
Ardua bella, donec perierimus ſinguli.
Siccine jam tibi fert animus Trojanorum urbem ſpacioſam
Derelinquere, cujus gratia perpetimur ærumnoſi mala multa?
Tace, nequis alius Achivorum hunc audiat
Sermonem, quem haudquaquam vir quidem in ore omnino habuerit
Quicunque norit ſuo animo ſana loqui,
Sceptriferque fuerit, & ei pareant copiæ
Tantæ quantis tu inter Argivos imperas,
Nunc autem tuam damno omnino ſententiam, quam dixiſti,
Qui jubes prælio conſerto & tumultu
Naves bonis tranſtris inſtructas in mare deducere, ut adhuc magis
Trojanis quidem optata contingant, *jam* ſuperioribus licet:
In nos autem gravis pernicies vergat. non enim Achivi
Suſtinebunt pugnam, dum naves in mare deducuntur,
Sed reſpicient, cedentque pugna.
Tunc quidem tuum conſilium nocebit princeps populorum.
Huic reſpondit deinde rex virorum Agamemnon,
O Ulyſſe, valde quidem meum attigiſti animum increpatione
Gravi: ſed neutiquam ego invitos jubeo
Naves bonis tranſtris inſtructas in mare deducere Achivos:
Nunc vero *utinam* ſit qui hoc melius conſilium dicat,
Vel juvenis, vel ſenex: hoc certe mihi placeret.
Inter hos vero locutus eſt etiam pugna ſtrenuus Diomedes,
Prope *adeſt* vir, non diu inquiremus, ſi velitis

Πείθεσθαι· καὶ μήτι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
Οὕνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι
Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε.
Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὤκεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἵππότα Οἰνεύς,
Πατρὸς ἐμεῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν·
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς ἤλασε νάσθη,
Πλαγχθείς· ὣς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
Ἀφνειὸν βιότοιο, ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι
Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ἔρχατοι ἀμφίς·
Πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἕστιε, κέκασο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
Ἐγχείῃ· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν ὡς ἔτεόν περ.
Τῷ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,
Μῦθον ἀτιμήσητε πεφασμένον ὄν κεν ἐΰ εἴπω.
Δεῦτ' ἴομεν πολεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ ἀνάγκῃ.
Ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος,
Ἐκ βελέων, μή που τις ἔφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται·
Ἄλλους δ' ὀτρυνέοντες ἐνήσομεν, οἳ τοπάρος περ
Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεζάσθ', οὐδὲ μάχονται.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
Βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς·
Δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἀτρεΐδη, νῦν δή που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν
Δερκομένου· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἦβαιαί·
Ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ κε σίφλώσειε·
Σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν·
Ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Εὑρὺ κονίσσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτοὺς
Φεύγοντας ποτὶ ἄξυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣς εἰπὼν, μέγ' ἄϋσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο·
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
Ἄνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος·
Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐνοσίχθων
Ἧκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἐμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἀλληκτὸν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἤρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ἐφθαλμοῖσι,
Στᾶσ' ἐξ οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου, αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
Αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
Ἥμενον εἰσεῖδε, στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίζηλος φαίνετο βουλὴ,
Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἑαυτὴν,

Obſequi: & haud præ ira vituperetis unuſquiſque,
Quod jam natu minimus ſum inter vos:
Patre vero ex nobili & ego genere glorior eſſe
Tydeo, quem Thebis aggeſta terra cooperuit.
Portheo enim tres filii egregii procreati ſunt,
Qui habitabant in Pleurone & excelſa Calydone,
Agrius & Melas, tertius vero erat eques Oeneus,
Patris mei pater: virtute autem præſtabat inter illos:
Aſt hic quidem ibidem vixit, pater vero meus Argis habitavit,
Actus erroribus: ita enim Jupiter voluit & dii cæteri.
Adraſti autem duxit *unam* e filiabus, habitabatque domum
Divitem opum, multaque ei erant arva
Tritici feracia, multique plantarum erant ordines ſeorſum:
Multa etiam ei pecora erant, excellebatque omnes Achivos
Haſtæ peritia: quæ videmini audiſſe ut verum.
Ideo non me genere quidem ignavum & imbellem putantes,
Sententiam ſpreveritis decretoriam quam quidem recte dixero.
Agite eamus ad pugnam, etſi vulnerati præ neceſſitate.
Tunc autem deinde ipſi quidem obtineamus *locum ſeorſim* a prælio,
Extra tela, ne forte quis ſuper vulnus accipiat:
Cæteros vero adhortantes immittemus, qui jam pridem
Animo gratificantes ſeorſim ſtant, nec pugnant. (ſunt:
Sic dixit. illi vero ei omnino quidem auſcultabant atq; obſecutī
Perrexeruntque, præibatque ipſis rex virorum Agamemnon.
Neque cæcam ſpeculationem habuit inclytus Neptunus,
Sed ad ipſos venit ſeni viro ſimilis:
Dexteramque prehendit manum Agamemnonis Atridæ,
Et eum edita voce verbis volucribus allocutus eſt,
Atride, nunc utique Achillis perniciosum cor
Lætatur in pectoribus, cædem & trepidationem Achivorum
Aſpicientis: quoniam non ei ineſt mens ne exigua quidem:
Verum is quidem ſic pereat, deus autem illum ignominia afficiat.
Tibi vero non jam prorſus omnino dii beati irati ſunt:
Sed adhuc utique Trojanorum ductores atque principes,
Latum pulvere implebunt campum: & tu videbis ipſos
Fugientes ad urbem a navibus & tentoriis.
Sic locutus, altum exclamavit, curſu concitus per campum:
Quantum novies mille exclamant vel decies mille
Viri in pugna, certamen committentes Martis,
Tantam ex pectoribus vocem rex Neptunus
Emiſit: Achivisque ingens robur immiſit unicuique
In cor, ut indeſinenter pugnarent & præliarentur.
At Juno inſpexit aureum ſolium habens oculis,
Stans ex olympo a vertice, ſtatimque agnovit
Hunc quidem ſedulo obeuntem pugnam per glorioſam
Fratrem germanum & levirum, gaudebatque animo:
Jovem vero in ſummo cacumine fontibus irriguæ Idæ
Sedentem vidit, inviſus autem ei erat animo.
Anxieque cogitavit deinde bovinos oculos habens veneranda Juno
Quomodo deciperet Jovis animum ægidem tenentis.
Hoc autem ei in animo optimum viſum eſt conſilium,
Ire ad Idam ubi ſcite ornaſſet ſe ipſam,

Εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι
Ἧς χροιῇ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς θάλαμον τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε
Κληΐδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν.
Ἔνθ' ἥγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς·
Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥα οἱ τεθυωμένον ἦεν·
Τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.
Τῷ ῥ' ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς,
Καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ Ἀθήνη
Ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
Χρυσείῃς δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.
Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν,
Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
Καλῷ, νηγατέῳ· λευκόν δ' ἦν ἠέλιος ὥς·
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἦ ῥά νύ μοι τί πίθοιο φίλον τέκος ὅ, ττι κεν εἴπω,
Ἠέ κεν ἀρνήσαιο; κοτεσσαμένη τό γε θυμῷ,
Οὕνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Ἥρη πρέσβα Θεὰ, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη,
Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας
Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους·
Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθὺν,
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰτρεφον ἠδ' ἀτίταλλον,
Δεξάμενοι Ῥείης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπίθουσα φίλον κῆρ,
Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
Αἰεὶ κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,

215 Ποι-

Si forte cuperet juxta dormire amore
Suam ob pulchritudinem, huic a. ſomnum jucundumq; foventemq;
Funderet in palpebras atque præcordia prudentia.
Tum vero ivit in thalamum quem ei charus filius ſtruxerat
Vulcanus, ſolidaſque fores poſtibus aptaverat
Cum clave arcana, quam haud deus alius aperiret.
Illuc hæc ingreſſa, fores clauſit fulgentes:
Ambroſia quidem primum a corpore amabili
Sordes omnes purgavit, unxitque ſe pingui oleo,
Divino, ſuavi, quod quidem ei odoriferum erat:
Hujus etiam agitati Jovis ad ære fundatam domum,
Tamen ad terramque & cœlum pervenit halitus.
Eo quidem illa corpus pulchrum cum unxiſſet, atque capillos
Pexuiſſet, manibus cincinnos compoſuit nitentes,
Pulchros, divinos, a capite *fluentes* immortali.
Circumque ambroſium peplum induit, quod ei Minerva
Expolivit elaborate concinnatum, intexuitque artificioſa multa:
Aureiſque fibulis ad pectus nectebat.
Et cinxit ſe zona centum fimbriis concinnata,
Inaureſque immiſit in ſcite perforatas auriculas, (bat multa.
Tribus gemmarum oculis inſignes, elaboratas: venuſtas a. effulge-
Calyptra dein deſuper velavit ſe auguſtiſſima dearum,
Pulchra, recens facta: candidaque erat ſol veluti:
Tum pedibus ſub nitidis ligavit pulchros calceos.
Sed poſtquam omnem circum corpus poſuerat ornatum,
Perrexit ex thalamo, vocatamque Venerem
Ab aliis ſeorſum diis, verbis allocuta eſt,
Nunquid mihi obſequi voles dilecta filia *in eo* quod dixero,
An recuſaveris? ira repoſta ob hoc animo,
Quod ego Danais, tu autem Trojanis auxiliaris.
Huic reſpondit dein Jovis filia Venus,
Juno veneranda Dea, filia magni Saturni,
Eloquere quod in animo habes: perficere a. me animus jubet,
Si poſſum quidem perficere, & perfici poteſt.
Hanc autem dolos ſtruens allocuta eſt veneranda Juno,
Da nunc mihi amorem & deſiderium, quo tu omnes
Domas immortales atque mortales homines:
Vado enim viſura almæ fines terræ,
Oceanumque deorum parentem, & matrem Tethyn,
Qui me in ſuis ædibus magna cura nutrierunt & educarunt,
Suſceptam a Rhea, quando Saturnum late ſonans Jupiter
Terram ſubter dejecit & infructuoſum mare.
Hos vado viſura, ipſis ut difficiles compoſitu lites dirimam.
Jam enim diuturno tempore inter ſe abſtinent
Cubili & amore, ira enim invaſit animum.
Si illos quidem verbis perſuaſos eorum animum,
In lectum reduxero ut jungantur amore,
Semper equidem eis dilectaque & veneranda vocabor.
Hanc rurſus allocuta eſt amans riſum Venus,
Non licet neque decet tua verba recuſare:
Jovis enim potentiſſimi in ulnis dormis.
Dixit, & a pectoribus ſolvit acu pictum cingulum,

Ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
Ἔνθ' ἔνι μὲν Φιλότης, ἐν δ' Ἵμερος, ἐν δ' ἀριζὺς,
Πάρφασις ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων·
Τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·
Τῇ νῦν τοῦτον ἰμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ
Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται· οὐδέ σε φημὶ
Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινὴν,
Σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
Ἀκροτάτας κορυφὰς, οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν.
Ἐξ Ἄθω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα.
Ἆμνον δ' εἰσαφίκανε πόλιν θείοιο Θόαντος,
Ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
Εἰ μὲν δή ποτ' ἐμεῦ ἔπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθευ, ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα·
Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ,
Αὐτίκ' ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι.
Δῶρα δέ τοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
Χρύσεον· Ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς πάϊς ἀμφιγυήεις
Τεύξει ἀσκήσας· ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἧσει,
Τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ὕπνος·
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
Ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἰκοίμην,
Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ,
Ἤματι τῷ ὅτ' ἐκεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
Ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
Ἦ τοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
Ὄρσας' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας.
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας
Νόσφι φίλων πάντων· ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς· ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ζήτει, καί κέ μ' ἄϊσον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν,
Τὴν ἰκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ·
Αἴζετο γὰρ μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη,
Τίπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ Φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
Ἦ φὴς ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζῆν'
Ὡς Ἡρακλῆος πέρι χώσατο παιδὸς ἑοῖο;

Ἀλλ'

Varium: in eo autem delinimenta omnia incluſa erant:
Ibi inerat amor, inerat deſiderium, inerat & amantium colloquiũ
Blandiloquentia quæ furtim ſurripit mentem prudentium licet:
Hoc ei impoſuit manibus, verbaque fecit, dixitque,
Accipe nunc hoc cingulum, tuoque reconde ſinu
Varium, in quo omnia incluſa ſunt: neque te puto
Re infecta redituram quam mentibus tuis efficere vis.
Sic dixit. ſubriſit a. bovinos oculos habens veneranda Juno,
Subridenſque deinde ſuo recondidit ſinu.
Tum illa quidem ivit ad domum Jovis filia Venus:
At Juno impetu facto reliquit verticem olympi,
Pierjam autem ſupergreſſa & Emathiam amabilem,
Properabat ſuper equeſtrium Thracum montes nivoſos,
Summa cacumina, neque terram carpebat pedibus.
Ex Atho autem ad pontum deſcendit fluctuantem.
Lemnumque pervenit civitatem divini Thoantis,
Ubi Somno congreſſa eſt fratri Mortis,
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, dixitque,
Somne, rex omniumque deorum omniumque hominum,
Si quidem jam olim meo verbo auſcultaſti, etiam nunc
Obſequere, ego autem tibi habebo gratiam dies omnes:
Sopito mihi Jovis ſub palpebris oculos fulgentes,
Statim poſtquam ego accubuero in amore.
Dona a. tibi dabo, pulchrum ſolium, incorruptum in perpetuum,
Aureum: Vulcanus autem meus filius utroque pede claudus
Fabricabit elaborate concinnatum: ſub pedibuſque ſcabellum
Cui imponas nitidos pedes dum convivaris. (mittet,
Hanc reſpondens allocutus eſt ſuavis Somnus,
Juno, veneranda dea, filia magni Saturni,
Alium quidem ego deorum ſempiternorum
Facile ſopiverim, etiam torrentis fluenta
Oceani, qui quidem parens omnibus eſt:
Jovem autem non ego Saturnium prope adivero,
Neque ſopivero, niſi ipſe juſſerit.
Jam enim me & alias tuum ſapere fecit mandatum,
Die illo quando ille magnanimus Jovis filius
Navigabat ex Ilio, Trojanorum urbe vaſtata.
Ego ſane demulſi Jovis mentem ægidem tenentis
Suavis circumfuſus: tu autem ei mala ſtruxiſti animo,
Excitatis ſævorum ventorum in pontum flatibus.
Et illum deinde ad Con bene habitatam de curſu detuliſti
Seorſum ab amicis omnibus: hic a. experrectus indignabatur,
Proturbans per domum deos: me autem maxime omnium
Quærebat, & me perditum ab æthere injeciſſet ponto,
Niſi Nox domitrix deorum ſervaſſet & hominum,
Quam adivi fugiens: ille autem cohibuit ſe iratus licet:
Verebatur enim ne Nocti celeri ingrata animo faceret.
Nunc rurſus hoc me jubes periculoſiſſimum aliud perficere.
Hunc rurſus allocuta eſt bovinis oculis veneranda Juno,
Somne, quid vero tu hæc in mentibus tuis cogitas?
An putas ita Trojanis favere late ſonantem Jovem
Sicut propter Herculem iratus eſt filium ſuum?

Ἀλλ' ἴθι, ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
Δώσω ὑπουρέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἰμείρεαι ἤματα πάντα.
Ὣς φάτο. χήρατο δ' Ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
Ἄγρει νῦν μοι ὅμοστον ἄάατον Στυγὸς ὕδωρ.
Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην, ἵνα νῶϊν ἅπαντες
Μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες,
Ἢ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων,
Πασιθέην, ἧστ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὅμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Τὼ βήτην Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄσυ λιπόντε,
Ἠέρα ἐσσαμένω, εἶμφα πρήσσοντε κέλευθον.
Ἵδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα μητέρα θηρῶν,
Λεκτὸν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
Βήτην· ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη.
Ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι,
Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἥ τότ' ἐν Ἴδῃ
Μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν·
Ἔνθ' ἧς' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε θεοὶ μὲν
Χαλκίδα κικλήσκουσι βροτοὶ δὲ κύμινδιν.
Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσατο Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ὡς δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι,
Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας·
Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἥρη, πῇ μεμαυῖα κατ' οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα τῶν κ' ἐπιβαίης.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη,
Εἶμι ἰδυομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθὺν,
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰτρεφον ἠδ' ἀτίταλλον·
Τοὺς εἶμ' ἰδυομένη, καί σφ' ἔκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχουσι
Εὐνῆς καὶ φιλότητος· ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
Ἑξῆς', οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τρηχεῖάν τε καὶ ὑγρήν.
Νῦν δέ σευ εἵνεκα δεῦρο κατ' οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἶψα σιωπῇ
Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, κεῖσε μέν ἑξις καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
Νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,
Οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
Ἣ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μήτιν' ἀτάλαντον.

Οὐδ'

Quare age, ego autem tibi Gratiarum unam juniorum
Dabo ducendam, & tuam vocandam conjugem,
Pasitheam, quam semper cupis dios omnes.
Sic dixit. gavisus est a. Somnus, respondensque allocutus est,
Age nunc mihi jura inviolabilem Stygis aquam.
Manu autem altera quidem tange terram almam,
Altera vero mare album, ut nobis omnes
Testes sint inferi dii qui cira Saturnum sunt,
Certe *te* mihi daturam esse Gratiarum unam juniorum,
Pasitheam, quam ego cupio dies omnes.
Sic dixit. neque non obsecuta est dea ulnas candida Juno,
Jurabatque ut jubebat, deosque nominabat omnes
Subtartareos, qui Titanes appellantur.
Sed postquam juraveratque, absolveratque juramentum,
Illi ibant Lemnique & Imbri urbe relicta,
Caligine induti, cito conficientes iter:
Ad Idamque pervenerunt fontibus irriguam matrem ferarum,
Ad Lecton, ubi primum liquerunt mare: hi autem super terram
Ibant: summaque sub pedibus quassabatur sylva.
Illic Somnus quidem mansit antequam Jovis oculi viderent *eum*,
Abiete ascensa admodum procera, quæ tunc in Ida
Altissima nata per aerem ad æthera pertingebat:
Illic sedit ramis dense opertus abiegnis,
Avi argutæ similis, quam in montibus
Chalcidem nominant dii, homines autem cymindin.
Tum Juno celeriter ascendebat Gargarum summum
Idæ excelsæ: viditque nubes cogens Jupiter.
Ut vero vidit, continuo illū amor prudentia præcordia cooperuit,
Perinde ac quando primum misti sunt amore,
Ad cubile consuetudinis gratia euntes, suis clam parentibus:
Et stetit ipsam ante, verbaque fecit, dixitque,
Juno, quo tendens ab olympo huc venis?
Equi autem non adsunt & currus quos conscendas.
Hunc autem dolos struens allocuta est veneranda Juno,
Eo visura almæ fines terræ,
Oceanumque deorum parentem, & matrem Tethyn,
Qui me in suis ædibus magna cura nutrierunt & educarunt?
Hos vado visura, ut ipsis difficiles compositu lites diriniam.
Jam enim diuturno tempore inter se abstinent
Cubili & amore: ira enim invasit animum.
Equi autem in radice fontibus irriguæ Idæ
Stant, qui me ferant supra aridumque & humidum.
Nunc autem tui gratia huc ab olympo ob hoc venio,
Ne forte mihi posthac irascaris, si silentio
Abeam ad domum profunde fluentis oceani.
Hanc respondens allocutus est nubes cogens Jupiter,
Juno, illuc quidem licet vel posthac proficisci,
Nos autem age in amore convertamur in lecto dormientes.
Non enim unquam mihi sic deæ amor neque mulieris
Animum in pectoribus circumfusus domuit,
Neque quando captus fui amore Ixioniæ uxoris,
Quæ peperi Pirithoum, diis consiliarium parem,

Οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης
Η'' τέκε Περσῆα πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
Οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
Η'' τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
Οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
Η''' ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Η' δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν.
Οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
Οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Αἰνότατε Κρονίδη ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι
Ἰδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
Πῶς κ' ἔοι εἴτις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
Εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
Πεφράδοι; οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην
Ἐξ εὐνῆς ἀναςᾶσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Ἔξιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκιναὶ δὲ θύρας ςαθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
Ἔνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεὶ νύ τοι εὐάδεν εὐνή.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δείδιθι μήτέ τιν' ἀνδρῶν
Ὄψεσθαι· τοίόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω·
Χρύσεον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἠέλιός περ,
Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράαςθαι.
Ἦ ῥα καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν·
Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην,
Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον
Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὄψοσ' ἔεργε·
Τῷ ἔνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο
Καλὴν, χρυσείην· ςιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.
Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
Ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν·
Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὕπνος,
Ἀγγελίην ἑρέων γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ·
Ἀγχοῦ δ' ἱςάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι Ποσειδάων ἐπάμυναι,
Καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει
Ζεὺς, ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μελαχὸν περὶ κῶμα χάλυψα,
Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν ὤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων·
Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἄνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν,
Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην
Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται;
Ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, οὔνεκ' Ἀχιλλεῦς
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ·
Κείνου δ' οὔτι λίην ποδὴ ἕσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
Ἥρωες δτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
Ἀλλ' ἄγετ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες,

Ἀσπίδας

Neque quando Danaes pedibus elegantis Acriſii filiæ,
Quæ peperit Perſeum omnium clariſſimum virorum:
Neque quando Phœnicis filiæ longe inclyti,
Quæ peperit mihi Minoaque & diis parem Rhadamanthyn,
Neque quando Semeles, neque Alcmenes in Thebis,
Quæ Herculem animo infractum peperit filium:
Bacchum autem Semele peperit, gaudium mortalibus.
Neque quando Cereris comas pulchræ reginæ:
Nec quando Latonæ glorioſæ, neque tui ipſius:
Ut tui nunc amore teneor, & me dulce deſiderium capit.
Hunc autem dolos ſtruens allocuta eſt veneranda Juno,
Graviſſime Saturni quale verbum dixiſti?
Si nunc in amore cupis dormire
Idæ in verticibus, hæc autem *loca* patent omnia,
Quid eſſet ſi quis nos deorum ſempiternorum
Dormientes videret, diiſque omnibus interveniens
Indicaret? non equidem tuam ad domum redirem
E cubili cum conſurrexero: vituperandum certe eſſet.
Sed ſi jam vis, & tibi gratum eſt animo,
Eſt tibi thalamus, quem tibi dilectus filius fabricatus eſt
Vulcanus, ſolidaſque fores poſtibus aptavit:
Illuc eamus dormituri, quandoquidem tibi placet cubile.
Hanc reſpondens allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Juno, nec deorum hoc metue nec quenquam hominum
Viſurum eſſe: talem tibi ego nubem circumfundam,
Auream: neque nos per *eam* viderit ne Sol quidem,
Cujus & acutiſſimum eſt lumen ad inſpiciendum.
Dixit & ulnis corripuit Saturni filius ſuam uxorem:
Hos autem ſubter tellus divina ſummiſit recentem herbam,
Lotumque roſcidum, & crocum, & hyacinthum
Denſum & mollem, qui a terra alte levans prohibuit:
Hoc in *toro* cubarunt, inſuper autem nubem ſibi induerunt
Pulchram, auream: lucidi autem decidebant rores.
Sic ille quidem quietus dormiebat pater in Gargaro ſummo,
Somno & amore domitus, tenebatque in ulnis uxorem.
At perrexit ad naves Achivorum ſuavis Somnus,
Nuncium dicturus terrrani cingenti Neptuno:
Prope autem ſtans verbis volucribus *eum* allocutus eſt,
Alacris nunc Danais Neptune auxiliare,
Et ipſis gloriam præbe parumper ſaltem, dum adhuc dormit
Jupiter, illi enim ego mollem ſoporem altum circumfudi,
Juno autem in amore decepit ut dormiret.
Sic fatus, hic quidem abiit ad inclytas nationes hominum:
Illum autem adhuc magis impulit ad auxiliandum Danais.
Statim autem inter primos longe proſiliens hortabatur,
Argivi, etiamne rurſus concedimus Hectori victoriam
Priamidæ, ut naves capiat & gloriam referat?
At is quidem ſic exiſtimat & gloriatur, quod Achilles
Navibus in cavis manet iratus corde:
Illius autem non magnum deſiderium erit, ſi quidem cæteri
Nos excitemur ad defendendum invicem.
Quare agite, ſicut ego dixero obſequamur omnes,

Ἀσπίδας ὄσσαι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγιστοι
Ἑσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθωσιν κορύθεσσι
Κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες
Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδέ τι φημὶ
Ἕκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
Χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οὐτάμενοί περ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων·
Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον,
Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,
Βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
Ἴκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὔ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
Ἐν δηΐῃ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμεε Φαίδιμος Ἕκτωρ.
Δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
Κυανοχαῖται Ποσειδάων καὶ Φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἤτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάα ποτὶ χέρσον
Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέω ἀλεγεινῇ·
Οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς ὅτε τ' ὦρτο καιόμενον ὕλην·
Οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
Ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
Ὅσσον ἔρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ
Δεινὸν ἀϋσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε Φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτε.
Τῇ ῥὰ δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
Ἤτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
Τὼ οἱ ὑπασάσθην τέρενα χρόα. χώσατο δ' Ἕκτωρ
Ὅττι δὴ οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἐκφύγε χειρός·
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ ποδῶν ὑπένερθε νεῶν
Παρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἓν ἀείρας,
Στήθεος βεβλήκει ὑπὲρ ὀμφαλόν, ἀγχόθι δειρῆς·
Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς
Πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεείου γίνεται ὀδμὴ
Ἐξ αὐτῆς, τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος ὄσσε ἰδέσθαι
Ἐγγὺς ἐὼν, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
Ὣς ἔπεσ' Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι·
Χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐάφθη,
Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐλπόμενοι ἑρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς

Ἀχ-

Clypeos quotquot optimi in exercitu & maximi
Induti, capitaque totis fulgentibus galeis
Tecti, manibuſque longiſſimis haſtis ſumptis
Eamus: at ego præibo, nec omnino opinor
Hectorem Priamidē manſurum, admodum licet animo incitatum,
Quicunq; a. vir prælio ſtabilis *eſt*, habens parvum ſcutum hum.
Imbelliori viro det, ipſe vero ſcutum majus ſubeat.
Sic dixit. illique ei maxime auſcultarunt, atque obſecuti ſunt:
Hos autem ipſi reges inſtruebant vulnerati licet,
Tydides, Ulyſſeſque, & Atrides Agamemnon:
Obeuntes autem omnes, martia arma commutabant,
Fortia quidem fortis induebat, imbelliora a. imbelliori dabat.
Sed poſtquam induerant ſibi circum corpus coruſcum æs,
Perrexerunt: præibatque eis Neptunus quaſſator terræ,
Horrendum enſem longum habens in manu robuſta,
Similem fulguri: huic autem non fas eſt congredi
In pugna gravi, ſed metus reprimit viros.
Trojanos vero ex altera parte inſtruebat illuſtris Hector.
Tum vero graviſſimum certamen pugnæ intenderunt
Cæruleus crines Neptunus & illuſtris Hector,
Hic quidem Trojanis, ille vero Achivis auxilians.
Inundavit autem mare ad tentoriaque naveſque
Argivorum: hi autem congrediebantur ingenti clamore.
Neque maris unda tantum boat ad terram
Ex ponto impulſa flatu boreæ gravi:
Neque ignis tantus ad*fremit* fragor ardentis,
Montis in ſaltibus quando concitus oritur crematurus ſylvam:
Neque ventus tantum in quercubus alte comantibus
Adſonat, qui maxime magnum fremit ſæviens:
Quantus Trojanorum & Achivorum erat clamor
Horrende vociferantium, quando in ſe invicem ruerunt.
In Ajacem vero primus jaculatus eſt illuſtris Hector
Haſta, verſus enim erat recta in ipſum, neque aberravit.
Qua duo baltei circa pectora extenſi erant,
Alter quidem ſcuti, alter vero enſis argenteis clavis diſtincti:
Hi ei tutati ſunt tenerum corpus. iratus eſt autem Hector
Quod ſibi telum velox irritum evolaſſet e manu:
Et retro ſociorum in agmen ceſſit, mortem evitans.
Hunc quidem deinde abeuntem magnus Telamonius Ajax
Saxo, quæ quidem multa velocium retinacula navium
Ad pedes pugnantium paſſim jacebant: horum uno ſublato,
Pectus percuſſit ſuper ſcuti orbem, propo collum:
Turbinis a. inſtar concitum miſit, vortice a. rotatum eſt undique.
Ut vero cum impetuoſo ictu patris Jovis procidit quercus
Radicitus, graviſque ſulfuris oritur odor
Ex ea, illi verò nulla eſt fiducia qui viderit
Prope exiſtens, durum enim Jovis magni fulmen:
Sic cecidit Hector celeriter humi in pulveribus:
Manu autem ejecit haſtam, ipſumque ſcutum ſecutum eſt,
Et galea: circaque ipſum ſonitum dedere arma varia ære.
Illi vero magno clamore incurrebant Achivi
Sperantes trahere *ad ſe*, jaculabantur autem crebra

Αἰχμάς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
Οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἔριζοι,
Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ δῖος Ἀγήνωρ,
Σαρπηδών τ' ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
Τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδησ', ἀλλὰ πέροιθεν
Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ· τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
Χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκέας, οἱ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
Οἱ τόν γε προτὶ ἄστυ Φέρον βαρέα στενάχοντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονὶ, καδδέ οἱ ὕδωρ
Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Ἕζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν·
Αὖτις δ' ἐξαπίσω πλῆτο χθονὶ, καδδέ οἱ ὄσσε
Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι μιόντα,
Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι βόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθα πολὺ πρώτισος Οἰλῆος ταχὺς Αἴας
Σάττιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι
Ἠνοπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηὶς ἀμύμων
Ἠνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος.
Τὸν μὲν Οἰλιάδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
Οὖτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
Πανθοίδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον,
Τίδν Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ·
Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας,
Οὐ μὰν αὖτ' ὀΐω μεγαθύμου Πανθοίδαο
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς ἅλιον πεδΐηται ἄκοντα,
Ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ· καί μιν ὀΐω
Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο·
Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε
Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα·
Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν,
Λικριφὶς ἀΐξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱὸς
Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον·
Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνοχμῷ,
Νείατον ἀῤῥάγαλον, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
Τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλὴ, στόμα τε, ῥῖνές τε
Οὐδεῖ πλῆντ', ἦπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος.
Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
Φράζεο Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπε,
Ἦ δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντιπεφῦσθαι
Ἄξιος· οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ·
Ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
Ἢ πάϊς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐώικει·

Spicula: sed nemo potuit pastorem populorum (fortiss.
Nec cominus, nec eminus ferire: antea en. circum euntes protex.
Polydamasque & Æneas & nobilis Agenor,
Sarpedonque princeps Lyciorum, & Glaucus eximius:
Cæterorumque nullus ipsum neglexit, sed ante
Clypeos pulchre orbiculatos tenebant ipsum: eumque socii
Manibus sublatum asportarunt ex pugna, donec pervenit ad equos
Veloces, qui ei post pugnam & prælium
Stabant, aurigamque & currus varios habentes:
Qui hunc urbem versus portabant graviter gementem.
Sed quando jam ad vadum pervenerunt pulchre fluentis fluvii
Xanthi vorticosi, quem immortalis genuit Jupiter,
Tunc illum e curru admoverunt terræ, eique aquam
Infuderunt: ille autem spiritum recepit, & suspexit oculis:
Et procumbens in genua, nigrum sanguinem evomuit:
Iterum vero retro lapsus est in terram, ejusque oculos
Nox obtexit nigra, ictus enim adhuc animum domabat.
Argivi vero ut viderunt Hectorem seorsum euntem,
Alacrius in Trojanos insilierunt, memineruntque pugnæ.
Tunc longe primus Oilei *filius* velox Ajax
Satnium vulneravit hasta insiliens acuta
Enopidem, quem nympha pepererat Nais eximia
Enopi armenta pascenti ad ripas Satnioentis.
Hunc quidem Oiliades hasta inclytus prope accedens
Vulneravit ad ile: is autem cecidit resupinus, de eo vero
Trojani & Danai commiserunt acrem pugnam.
Ad hunc autem Polydamas hastam vibrans accessit ultor
Panthœdes: percussitque Prothoenorem dextrum humerum,
Filium Areilyci: per humerum autem rapida hasta
Penetravit. hic a. in pulveribus lapsus prehendit terram palma:
Tum vero Polydamas supra modum super eum gloriatus est, alte
Non sane jam puto magnanimi Panthœdæ (clamans,
Manu a robusta vanum exiliisse telum,
Sed aliquis Argivorum recepit corpore: & ipsum puto
Ei innitentem descensurum ad domum Plutonis.
Sic dixit. Argivis autem doluit ea gloriatio:
Ajaci autem maxime bellicoso animum commovit
Telamoniadæ: hunc enim cecidit proxime:
Statim autem in abeuntem jaculatus est hasta fulgenti.
Polydamas autem ipse quidem evitavit mortem nigram,
In obliquum exiliens: recepit autem Antenoris filius
Archelochus. huic enim dii destinaverant perniciem:
Hunc percussit capitisque & cervicis in commissura,
Extremam vertebram, amboque discidit nervos:
Hujus autem multo prius caput, osque, nareque
Solo allapsa sunt, quam tibiæ & genua cadentis.
Ajax autem vicissim inclamavit eximium Polydamantem,
Perpende Polydama, & mihi verum dic,
Annon hic vir pro Prothoenore occidi
Dignus: non quidem mihi ignobilis videtur, neque ex ignobi-
Sed frater Antenoris equitis, (libus,
Vel filius: ipsi enim genere proxime similis est:

Dixit

Η ῥ' εὖ γινώσκων. Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῷ.
Ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρὶ,
Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῖιν.
Τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας·
Ἀργεῖοι ἱόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
Οὔ θην οἵοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς
Ἡμῖν, ἀλλά ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες.
Φράζεσθ' ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει
Ἔγχει ἐμῷ, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ
Δηρὸν ἄτιτος ἔῃ· τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ
Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις ἄρεως ἀλκτῆρα λιπέσθαι.
Ὣς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοισι·
Πηνελέῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ὥρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν
Πηνελέοιο ἄνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἰλιονῆα,
Τὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τόν ῥα μάλιστα
Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσε·
Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα·
Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
Ἐκ δ' ὦσε γλήνην, ὀϊστὸν δ' ὀφθαλμοῖο διὰ πρὸ
Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν. ὁ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσσας
Ἄμφω· Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε
Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχὼν,
Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
Εἰπέμεναί μοι Τρῶες ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος
Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν·
Οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο,
Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε·
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπη φύγοι αἶψα ὄλεθρον.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν
Ἦρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὶς Ἐννοσίγαιος.
Αἴας ῥὰ πρῶτος Τελαμώνιος Ἕρτιον οὖτα
Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξε·
Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἱππότιωνα κατέκτα·
Τεῦκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα ποιμένα λαῶν
Οὖτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἔφυσσε·
Δμήσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν
Ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε.
Πλείσους δ' Αἴας εἷλεν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
Οὐ γάρ οἱ τις δμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
Ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὦρσεν

Dixit bene agnoſcens. Trojanos autem dolor cepit animo.
Tunc Acamas Promachum Bœotium vulneravit haſta,
Fratrem circumeundo protegens: ille autem trahebat pedibus.
Super hunc Acamas vehementer gloriabatur, alte clamans,
Argivi telis deſtinati, minarum inſatiabiles,
Haud ſane ſolis laborque erit & luctus
Nobis, ſed aliquando ſic occidemini & vos.
Videte ut vobis Promachus domitus dormit
Haſta mea, ut nequaquam fratris ultio
Diu infecta ſit: ideo & quivis optat vir
Fratrem in ædibus belli vindicem relinquere.
Sic dixit: Argivis autem doluit ea gloriatio:
Et Peneleo maxime bellicoſo animum commovit:
Ruit autem in Acamantem: ille vero non ſuſtinuit impetum
Penelei regis: is autem vulneravit Ilioneum,
Filium Phorbantis pecoroſi, quem maxime
Mercurius Trojanorum diligebat, & poſſeſſiones dederat:
Ex hoc autem mater ſolum peperit Ilioneum;
Quem tunc ſub ſupercilio vulneravit ad oculi radices,
Excuſſit autem pupillam, haſta vero per oculum penitus
Et per occipitium tranſiit. hic a. deſedit manibus porrectis
Ambabus: Peneleus autem ſtricto enſe acuto,
Cervicem mediam feriit, deturbavitque in humum
Ipſa cum caſſide caput: adhuc autem valida haſta
Erat in oculo. hic a. dixit *capite tanquam* papaveris capite ſublato,
Oſtenditque Trojanis, & glorians verba fecit,
Renunciate mihi Trojani illuſtris Ilionei
Patri charo & matri, lugeant in ædibus:
Neque enim Promachi uxor Alegenoridæ,
Viro charo reverſo ſe læto vultu offeret, quando jam
Ex Troja cum navibus revertemur juvenes Achivi.
Sic dixit. illos autem omnes pallidus timor cepit:
Et circumſpectabat unuſquiſq; quo effugere poſſet gravem perni-
Dicite nunc mihi Muſæ cœleſtes domos colentes, (ciem.
Quis jam primus cruentas exuvias Achivorum
Suſtulit, poſtquam inclinavit pugnam inclytus Neptunus.
Ajax quidem primus Telamonius Hyrtium percuſſit
Gyrtiadem, Myſorum ductorem magnanimorum:
Phalcem autem Antilochus & Mermerum interfectos ſpoliavit:
Meriones Morymque & Hippotionem interfecit:
Teucer Prothoonaque peremit & Periphetem:
Atrides deinde Hyperenorem paſtorem populorum
Percuſſit ad ile, inteſtina autem æs penitus hauſit
Dilacerata: animaque per inflictum vulnus
Erupit exacta: & tenebræ illius oculos texerunt.
Plurimos vero Ajax interfecit Oilei velox filius:
Non enim ei quiſquam ſimilis ad inſequendum pedibus erat,
Viros metu fugientes, quando Jupiter fugam immitteret.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ο. ΙΛΙΑΔΟΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ζεὺς ἐγερθείς, καὶ θεασάμενος τοὺς Τρῶας νικωμένους, Ἥρᾳ ἐπιπλήσσει, καὶ Ἶριν μὲν μεταπέμπει πρὸς Ποσειδῶνα, κελεύων κφίσασθαι τοῦ πολέμου· Ἀπόλλωνα δὲ, ὅπως ἀναῤῥώσῃ τὸν Ἕκτορα· ὃς ἀναλαβὼν αἰγίδα, τοὺς Ἕλληνας εἰς φυγὴν τρέπει· καὶ μέχρι τῶν νεῶν συνδιωχθέντων, Αἴας ὁ Τελαμώνιος πολλοὺς ἀναιρεῖ τῶν πολεμίων, τοὺς ταῖς ναυσὶ πῦρ ἐπιφέροντας.

Οὗ Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
Χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἔν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης·
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
Τοὺς μὲν, ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν
Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵαθ', ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων,
Αἷμ' ἐμέων, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμείλιχανε σὸς δόλος Ἥρη·
Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορῥαφίης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἰμάσσω.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν
Ἄκμονας ἦκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἧηλα
Χρύσεον, ἄῤῥηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
Ἐκρέμω, ᾐλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον·
Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παραὶ-σδὸν· ὃν δὲ λάβοιμι,
Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Γῆν ἀλιγηπελέων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει
Ἀζηχὴς ὀδύνῃ Ἡρακλῆος θείοιο,
Τὸν σὺ ξὺν βορέῃ ἀνέμῳ πεπιδοῦσα θυέλλας,
Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα·
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλά περ ἐβλήσαντα.
Τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων,
Ὄφρ' εἰδῇς ἦν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνὴ,
Ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.
Ὣς φάτο. ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅστε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι)
Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ, καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν

200 Κου-

ARGUMENTUM LIBRI XV. ILIADIS HOMERI.

Jupiter experrectus, & intuitus Trojanos qui vincebantur; Junonem increpat, & Irin mittit ad Neptunum, jubens abſiſtere bello: Apollinem vero, ut vires reficiat Hectoris: qui aſſumpta ægide, Græcos in fugam vertit: & ipſis jam ad naves uſque compulſis, Ajax Telamonius multos interficit hoſtium, qui navibus ignem inferebant.

SEd poſtquam valloſque & foſſam tranſcenderant
Fugientes, multi autem domiti erant Danaorum manibus,
Ii quidem jam ad currus repreſſa *fuga* manebant,
Pallidi metu, poſt fugam: experrectus vero eſt Jupiter
Idæ in verticibus ab aureum ſolium habente Junone:
Stetit autem raptim exurgens, viditque Trojanos & Achivos,
Hos quidem, turbatos, illos autem turbantes a tergo
Argivos: interque ipſos Neptunum regem.
Hectorem vero in campo vidit jacentem: circum autem ſocii
Sedebant, is autem gravi angebatur anhelitu mente alienatus,
Sanguinem vomens, non enim eum imbecillimus vulneraverat A-
Quem intuitus miſertus eſt pater hominumq; deumq;, (chivorum.
Terribiliter autem torve intuens Junonem verbo allocutus eſt,
Certe omn.jã tuũ in malũ ſtruct. mihi pervicac. adverſ. tuus do-
Hectora nobilẽ ceſſare fecit a pugna, fugavit & copias. (lus, Juno
At haud ſcio an non inſidiarum infelicium
Prima poenas luas, & te verberibus cædam.
An non meminiſti quando pependiſti ab alto, a pedibus autem
Incudes demiſi duas, circumque manus vinculum miſi
Aureum, infrangibilem? tu autem in æthere & nubibus
Pependiſti, indignabantur autem dii per excelſum olympum:
At ſolvere non poterant circumſtantes: quemcunq; a. prehende-
Projiciebam correptum de limine *divino*, donec perveniret (rem,
In terram vix ſpirans: meum vero ne ſic quidem animum miſſum
Vehemens dolor Herculis divini *cauſæ*, (faciebat
Quem tu cum borea vento inductis procellis,
Miſeras per infructuoſum pontum, mala machinans,
Et eum deinde ad Con bene habitatam de curſu detuleras.
Eum quidem ego inde liberavi, & reduxi iterum
In Argos equis aptum, multis licet malis exercitum.
Hæc tibi rurſus in memoriam reducam, ut deſiſtas a fallaciis,
Ut ſcias an tibi profuerit congreſſuſque & cubile,
Quo miſta es veniens ſeorſum a diis, & me decepiſti.
Sic dixit. cohorruit a. bovinis oculis decora veneranda Juno,
Et eum edita voce verbis volucribus allocuta eſt,
Sciat nunc hoc terra & cœlum latum ſuperne,
Et ſubterlabens Stygis aqua, (quod maximum
Juramentum graviſſimumque eſt beatis diis)
Tuumque ſacrum caput, & noſter torus ipſorum

Virgi-

Κουρίδιον, (τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι)
Μὴ δι' ἐμὴν ἶδτητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
Ἀλλά που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέήσεν Ἀχαιούς.
Αὐτάρ τοι κἀκείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην
Τῇ ἴμεν ἥ κεν δὴ σὺ κέλαινεφὲς ἡγεμονεύσις.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,
Αἶψα μετατρέψειε νόον μετὰ σὸν, καὶ ἐμὸν κῆρ·
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεὸν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
Ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
Ἶριν τ' ἐλθέμεναι, καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
Ὄφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Παυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἧς πρὸς δώματ' ἰκέσθαι·
Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς φοῖβος Ἀπόλλων,
Αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων
Λή νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας·
Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
Πηλείδεω Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἀνσήσει ὃν ἑταῖρον
Πάτροκλον, τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἰλίου προπάροιθε, πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον·
Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἐκ τοῦδ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
Τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον, οὔτέ τιν' ἄλλων
Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ·
Ὣς οἱ ὑπέσχην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι
Ἤματι τῷ ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ἑρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Ὡς δ' ὅτ' ἀναίξῃ νόος ἀνέρος ὅστ' ἐπὶ πολλὴν
Γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ
Ἔνθ' εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά·
Ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη·
Ἵκετο δ' αἰπὺν Ὄλυμπον, ἀμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ. οἱ δὲ ἰδόντες,
Πάντες ἀνήϊξάν, καὶ δειχανόωντο δέπασσιν.
Ἣ δ' ἄλλους μὲν ἔασσε, Θέμιςι δὲ καλλιπαρήῳ
Δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἔοικας;
Ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς ὃς τοι ἀκοίτης;

Τὴν

Virginalis, (quem quidem non ego unquam temere jurarim)
Non per meum consilium Neptunus terræ quassator
Cladem infert Trojanis & Hectori, his autem auxiliatur:
Sed ipsum utique animus incitat jubetque,
Laborantes autem ad naves conspicatus miseratus est Achivos.
Quin in tuam gratiam illi etiam ipsa consuluerim
Eo ire quo quidem tu atras nubes cogens imperaveris.
Sic dixit. subrisit autem pater hominumque deumque,
Et eam respondens verbis alatis allocutus est,
Si quidem jam tu nunc bovinis oculis decora veneranda Juno,
Idem mecum sentiens inter immortales sedeas,
Eo sane Neptunus, etiam si maxime velit alio,
Confestim converterit mentem ad tuam, & meam voluntatem:
Sed si jam quidem ex animo & vere loqueris,
Vade nunc ad cœtus deorum, & huc vocatos jube
Irimque accedere, & Apollinem inclytum arcu,
Ut hæc quidem ad exercitum Achivorum ære loricatorum
Eat, & dicat Neptuno regi,
Ut relicta pugna, suas ad ædes redeat:
Hectorem vero excitet ad pugnam Phœbus Apollo,
Iterumque inspiret robur, obliviscique faciat dolorum
Qui nunc ejus premunt præcordia: Achivos autem
Iterum avertat, imbelli trepida fuga immissa:
Fugientes autem inter naves multa transtra habentes cadant
Pelidæ Achillis. is vero excitabit suum socium
Patroclum, hunceque interficiet hasta illustris Hector
Ilium ante, multos ubi peremerit ille juvenes
Alios, interque *eos*, filium meum Sarpedona nobilem:
Ob hunc autem iratus interficiet Hectorem nobilis Achilles,
Ex eo deinde tempore vice versa insecutionem a navibus
Semper ego faciam perpetuo, usque dum Achivi
Ilium excelsum ceperint, Minervæ consiliis.
Prius autem neque ego cessabo ab ira, neq; quempiam aliorum
Immortalium Danais auxiliari hic sinam,
Quam Pelidæ perfectum fuerit votum:
Sicut ei promisi prius, meoque annui capite
Die illo quando mea Dea Thetis tetigit genua,
Supplicans ut honorarem Achillem urbium vastatorem.
Sic dixit. neque non obsecuta est dea ulnas candida Juno.
Descendit a. ab Idæis montibus *in iret* ad excelsum olympum.
Ut vero cum prosilit mens viri qui per multam
Terram profectus, præcordiis prudentibus considerat
Huc iveram vel illuc, animoque versat multa:
Sic raptim animo concita pervolavit veneranda Juno:
Pervenitque in excelsum olympum, & congregatis supervenit
Immortalibus diis Jovis in domo. illi vero conspicati,
Omnes celeriter exurrexerunt, & excipiebant poculis.
Hæc autem alios quidem omisit, a Themide vero genas pulchra
Accepit poculum: prima enim obvia venerat currens:
Et eam edita voce verbis alatis allocuta est,
Juno, cur ascendisti, metu autem perculsa videris?
Num valde jam te territavit Saturni filius qui tibi maritus?

Huic

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Μή με θεὰ Θέμι ταῦτα διείρεο, οἶσθα καὶ αὐτὴ
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής·
Ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἔΐσης·
Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδέ τι φημὶ
Πᾶσιν δμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
Οὔτε θεοῖς, εἰπέρ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη·
Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί. ἡ δ' ἐγέλασσε
Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
Ἴανθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα,
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες,
Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν κατερητύσεμεν ἄσσον ἰόντες.
Ἦ ἔπει, ἡὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
Τῶ ἔχεθ' ὅ, τι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ.
Ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι·
Τίδς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι φίλτατος ἀνδρῶν
Ἀσκάλαφος, τὸν φησὶν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ Ἄρης θωρηχθὴ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα·
Μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθαι φόνον υἱος, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἴπέρ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
Κεῖσθαι δμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
Ὣς φάτο· καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
Ζευγνύμεν'· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα·
Ἔνθα κέ τις μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν
Ὦρτο δι' ἐκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων,
Ἔγχος δ' ἔσχε στιβαρὴν ἐκ χειρὸς ἐλοῦσα
Χάλκεον· ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα·
Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας· ἦ νύ τοι αὖτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ἔξι, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
Οὐκ ἄΐεις ἅτε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη;
Ἦ δὴ νῦν πὰρ Ζηνὸς ὀλυμπίου εἰλήλουθεν·
Ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ,
Ἄψ ἴμεν οὔλυμπόνδε καὶ ἀχνύμενός περ ἀνάγκῃ,
Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεύσαι;
Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
Λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς ὄλυμπον·
Μάρψει δ' ἐξείης ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐχί.
Τῶ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον υἱος ἑῆος·
Ἤδη γάρ τις τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων
Ἦ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται. ἀργαλέον δὲ
Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσαι γενεήν τε τόκον τε.
Ὣς εἰποῦσ', ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον Ἄρηα·
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτὸς,

Huic respondit deinde dea ulnas candida Juno,
Ne me dea Themi hæc interroga, scis & ipsa
Qualis illius animus superbus & inclemens:
Sed tu præi diis in ædibus convivium æquale sumere:
Hæc autem & inter omnes audies immortales,
Qualia Jupiter mala opera denunciat: neque omnino puto
Omnibus pariter animum gavisurum, neque mortalibus,
Neque diis, etsi quis huc usque convivatur hilaris.
Illa quidem sic locuta consedit veneranda Juno:
Indignabantur autem per domum Jovis dii. illa vero risit
Labiis, non tamen frons super supercilia nigra
Exhilarata est: inter omnes autem indignata locuta est,
Dementes, qui Jovi irascimur inepti,
Aut jam ipsum cupimus compescere propius accedentes,
Vel verbo, vel vi: is vero longe sedens non curat,
Neque rationem habet: ait enim inter immortales deos
Fortitudineque potentiaque eximie se esse optimum.
Ideo tolerate quodcunque vobis malum mittat cuique.
Jam enim nunc opinor Marti damnum datum esse:
Filius enim ei interiit in pugna charissimus hominum
Ascalaphus, quem ait suum esse impetuosus Mars.
Sic dixit. Mars autem robusta feriebat femora
Manibus pronis, & lugens allocutus est,
Ne nunc mihi succenseatis cœlestes domos habentes.
Ultum cædem filii profecto ad naves Achivorum,
Etiam si mihi fatale, Jovis percusso fulmine
Jacere una cum mortuis inter sanguinem & pulveres.
Sic dixit: & equos jussit Terroremque Fugamque
Jungere: ipse autem arma induebat collucentia:
Tum sane quædam etiam major & gravior alia
A Jove in immortales ira & indignatio orta fuisset,
Nisi Minerva cunctis metuens diis
Prosiluisset extra vestibulum, liquit autem solium ubi sedebat.
Hujus quidem a capite galeam dempsit, & scutū ab humeris,
Hastam autem sepositit erectam robusta e manu ablatam
Æream: illa vero verbis corripuit impetuosum Martem,
Furiose, vecors, periisti: an vero tibi frustra
Aures ad audiendum sunt, mens autem periit & pudor.
Non audis quæ dicit dea ulnas candida Juno?
Quæ jam nunc a Jove Olympio venit:
An velis ipse quidem expletis malis multis,
Reverti ad olympum dolens licet necessitate,
Cæteris autem malum magnum omnibus creare?
Continuo enim Trojanos quidem magnanimos & Achivos
Linquet, ad nos autem veniet tumultuaturus in olympum:
Corripiet a. alium post alium quiq; in culpa, quiq; etiam non.
Ideo te nunc jubeo missam facere iram de filio tuo:
Jam enim aliquis eo vi & manibus fortior
Vel interfectus est, vel posthac interficietur. difficile autem
Omnium hominum liberare *nostram* progeniemque partumque.
Sic locuta, collocavit in solio impetuosum Martem:
Juno autem Apollinem vocavit domum extra,

Iris-

Ἶρίν θ', ἥ τε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι,
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ζεὺς σφὼ εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὀττιτάχιςα·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε,
Ἔρδειν ὅ, ττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·
Ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην,
Ἴδηνδ' ἵκανον πολυπίδακα μητέρα θηρῶν·
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
Ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐςεφάνωτο·
Τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο
Στήτην· οὐδὲ σφῶϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
Ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην·
Ἶριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι·
Παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει,
Φραζέσθω δ' ἤπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ
Μεῖναι· ἐπεὶ ἕο φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε ςυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα
Ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος βορέαο·
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις,
Ἀγχοῦ δ' ἱςαμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον,
Ἀγγελίην τινά τοι Γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθ' ἢ μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
Ἠπείλει κἀκεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων
Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει
Χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσόν οἱ φάσθαι, τόν τε ςυγέουσι καὶ ἄλλοι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
Ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν,
Εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοὶ, οὓς τέκε Ῥείη,
Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων·
Τριχθὰ δὲ πάντα δέδαςαι, ἕκαςος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ
Παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα·
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς ὄλυμπος·
Τῷ ῥὰ καὶ οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν, ἀλλὰ ἕκηλος,
Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.

Χερ-

Irimque, quæ diis internuncia *est* immortalibus,
Et eos edita voce, verbis volucribus allocuta est,
Jupiter vos in Idam jubet venire quam celerrime:
At postquam veneritis, Jovisque vultum aspexeritis,
Facite quicquid ille hortatus fuerit & jusserit.
Illa quidem sic locuta, retro cessit veneranda Juno:
Consedítque in solio: ii vero impetu facto volabant,
Idamque pervenerunt fontibus irriguam matrem ferarum.
Invenerunt & late sonantem Saturnium in Gargaro summo
Sedentem, circumque ipsam odorata nubes circumfusa erat:
Hi autem ut coram venerunt Jove nubes cogente
Steterunt: neque iis visis iratus est animo,
Quoniam sibi celeriter verbis suæ uxoris paruerant,
Irim priorem verbis volucribus allocutus est,
Vade age Iri velox, Neptuno regi
Omnia hæc nuncia, neque falsa nuncia sis:
Relicta illum jube pugna atque prælio,
Ire ad cœtus deorum, vel in mare vastum.
Si vero meis non verbis parebit, sed aspernabitur,
Perpendat deinde mente & animo,
Ne me ne fortis quidem utut sit invadentem sustinuerit
Expectare: quoniã eo profiteor viribus multo præstantiorẽ *me* esse,
Et natu majorem: illius autem non veretur cor
Æqualem mihi *se* profiteri, quem horrent etiam cæteri.
Sic dixit. neq; non obsecuta est pedibus ventos æquans Iris,
Descendit a. ab Idæis montibus Ilium versus sacram.
Ut vero cum ex nubibus volat nix aut grando
Gelida acta impetu serenitatem inducentis boreæ:
Sic raptim animo concita pervolavit velox Iris,
Prope autem stans allocuta est inclytum Neptunum,
Nuncium quendam tibi Neptune crines cærulee
Veni huc ferens a Jove ægidem ferente.
Relicta te jubet pugna atque prælio,
Ire vel ad cœtus deorum vel in mare vastum.
Si vero ejus verbis non parebis, sed aspernaberis,
Minatus est & ille ex adverso pugnantem
Huc *se* venturum: te autem evitare jubet
Manus, te enim ait viribus multo *se* præstantiorem esse,
Et natu majorem: tuum autem non veretur cor
Æqualem *te* ei profiteri, quem horrent etiam cæteri.
Hanc autem valde indignatus allocutus est inclytus Neptunus,
Eheu, certe potens licet existat superbe locutus est,
Si me pari honore præditum vi invitum coercebit.
Tres enim ex Saturno sumus fratres, quos peperit Rhea,
Jupiter & ego, tertius autem Pluto inferis imperans:
Trifariam a. omnia divisa sunt, quisq; vero sortitus est *suam* dignit.
Mihi sane obvenit canum mare habitare perpetuo
Motis sortibus, Plutoni autem obvenere tenebræ caliginosæ:
Jovi vero obvenit cœlum latum in æthere & nubibus.
Terra vero etiamnum communis omnium & excelsus olympus:
Ideo sane nequaquam Jovis vivam ex voluntate, sed quietus,
Potens licet existat, maneat tertia in portione.

Χερσὶ δὲ μή τι με πάγχυ κακὸν ὣς δειδισσέσθω.
Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον εἴη
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὕς τέκεν αὐτὸς,
Οἵ ἑθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Οὕτω γὰρ δή τοι Γαιήοχε κυανοχαῖτα
Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε;
Ἦ τι μεταῤῥέψεις; ῥεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.
Οἶσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἶρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ·
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππόταν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω·
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ,
Ἄϊκεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης Ἀγελείης,
Ἥρης, Ἑρμείω τε, καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος,
Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει
Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
Ἴσθω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.
Ὣς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαϊκὸν Ἐννοσίγαιος·
Δῦνε δὲ πόντον ἰὼν, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Ἔρχεο νῦν Φίλε Φοῖβε μετ' Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
Ἦδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
Οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
Ἠμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
Οἵπερ νέρτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες.
Ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδέ οἱ αὐτῷ
Ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόσιξε
Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
Ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Τὴν μάλ' ἐπισσείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω Ἑκατηβόλε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκωνται.
Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
Ὡς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἶρηκι ἐοικὼς
Ὠκείῃ, φασσοφόνῳ, ὅστ' ὠκιστος πετεηνῶν·
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον
Ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο, νέον δ' ἐσαγείρατο θυμὸν,
Ἀμφί ἑ γινώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
Παύετ', ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
Ἄγχοῦ δ' ἱσάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἑταίρων
Ἧσ' ὀλιγηπελέων; ἦ που τί σε κῆδος ἱκάνει;
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε θεῶν ὃς μ' εἴρεαι ἔντην;

Οὐκ

Manibus vero nequid me omnino ignavum veluti territet.
Filias enim & filios ſatius eſſet
Terrificis verbis inceſſere, quos genuit ipſe,
Qui ei urgenti auſcultabunt etiam neceſſitate.
Huic reſpondit deinde pedibus ventos æquans velox Iris,
Itane jam tibi Neptune crines cærulee
Hunc fero Jovi ſermonem durumque aſperumque?
An quid mutabis? mutabiles enim mentes prudentium.
Noſti quod majores natu Erinnyes ſemper ſequuntur.
Hanc autem viciſſim allocutus eſt Neptunus terræ quaſſator,
Iri dea, omnino hoc verbum recte dixiſti:
Bonum & illud eſt, quando nuncius utile norit:
Sed hic gravis dolor cor & animum occupat,
Cum parem ſorte & eodem præfinitum fato
Objurgare vult iracundis verbis.
Sed nunc quidem indignatus licet cedam:
Aliud vero tibi dicam, & minabor illud animo,
Siquidem invitis me & Minerva Agelea,
Junone, Mercurioque, & Vulcano rege,
Ilio excelſo parcet, neque volet
Evertere, dareque magnam victoriam Argivis,
Sciat hoc, nobis inſanabilem iram fore.
Sic fatus liquit exercitum Achaicum Neptunus:
Subiit autem pontum, deſiderium vero ſenſerunt heroes Ach.
Et tunc Apollinem allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Vade nunc dilecte Phœbe ad Hectorem ære armatum.
Jam enim terram cingens Neptunus
Abiit in mare vaſtum, evitans iram gravem
Noſtram: nam omnino pugnam audiiſſent & alii,
Etiam qui inferi ſunt dii, Saturnum circa exiſtentes.
Sed hoc & mihi multo ſatius & illi ipſi
Eſt, quod ante veritus ceſſit
Manus meas: haud enim ſine ſudore perfecta fuiſſet *res.*
Sed tu quidem manibus accipe ægidem fimbriatam,
Hanc admodum incutiens, terreto heroas Achivos.
Tibi vero ipſi curæ ſit e longinquo feriens illuſtris Hector.
Tantiſper itaque ei excita robur magnum, dum Achivi
Fugientes ad naveſque & Helleſpontum pervenerint.
Inde vero ipſe ego rationem habebo operiſque verbique,
Ut & viciſſim Achivi reſpirent a labore.
Sic dixit. neque ſane patri non dicto fuit audiens Apollo:
Deſcendit vero ab Idæis montibus, accipitri ſimilis
Celeri, palumborum occiſori, qui celerrimus volucrum:
Invenit filium Priami bellicoſi Hectorem nobilem
Sedentē, neq; enim jam jacebat, ſed modo collegerat animū,
Circum ſe agnoſcens ſocios: anhelitus vero & ſudor
Ceſſārat, eum enim excitabat Jovis voluntas ægidem ferentis.
Quem prope ſtans allocutus eſt longe jaculans Apollo,
Hector fili Priami, curnam tu ſeorſum ab aliis
Sedes viribus defectus? nunquid aliquis te dolor invaſit?
Hunc a. languidus allocutus eſt pugnā expedite ciens Hector,
Quis vero tu es optime deorum qui me interrogas coram?

Οὐκ ἀΐεις ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν
Οὖς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
Χερμαδίῳ πρὸς ςῆθος, ἔπαυσε δὲ θοὐριδος ἀλκῆς;
Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο
Ἥματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
Ἐξ Ἰδης προέηκε παρεςάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ
Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν ἵππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσι,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν, ἵππoισι κέλευθον
Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Ὣς εἰπὼν, ἐμπνευτε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
Ὡς δ' ὅτε τις ςατὸς ἵππος ἀκοςήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείοι πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἰΐσσονται, ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς,
Ῥῖμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
Ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
Ὀτρύνων ἵππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
Οἱ δ' ὥστ' ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα
Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται·
Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
Εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
Τῶν δέ θ' ὑπαὶ ἰαχῆς ἐφάνη λὰς ἠϋγένειος
Εἰς ὁδὸν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
Ὡς Δαναοὶ, εἵως μὲν, ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἐγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον ςίχας ἀνδρῶν,
Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας Ἀνδραίμονος υἱὸς,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριςος, ἐπιςάμενος μὲν ἄκοντι,
Ἐσθλὸς δ' ἐν ςαδίῃ· ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
Νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Ὤ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέςη κῆρας ἀλύξας
Ἕκτωρ· ἦ θήν μιν μᾶλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάςου
Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο·
Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐῤῥύσατο καὶ ὐσάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὡς καὶ νῦν ἕσσεσθαι ὀΐομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵςαται, ὧδε μενοινῶν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες·
Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
Αὐτοὶ δ' ὅσσοι ἄριςοι ἐνὶ ςρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
Στείομεν, εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
Δούρατ' ἀναςχόμενοι· τὸν δ' οἵω καὶ μεμαῶτα
Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον.

Ὡς

Non audis quod me navium ad puppes Achivorum
Suos ſocios perdentem, pugna ſtrenuus percuſſit Ajax
Saxo ad pectus, ceſſareque fecit ab impetuoſa fortitudine?
Et jam ego putabam mortuos & domum Plutonis
Die hoc *me* viſurum, meam enim expirabam animam.
Hunc viciſſim allocutus eſt rex e longinquo feriens Apollo,
Confide nunc, talem tibi adjutorem Saturnius
Ex Ida miſit qui aſtet & auxilietur,
Phœbū Apollinem aureo gladio conſpicuum, qui te etiam antea
Tuebar, ſimul ipſumque & excelſam urbem.
Quare age, nunc equites exhortare multos,
Naves ad cavas impellere veloces equos:
Ego vero ante iens, equis viam
Omnem complanabo, & vertam in fugam heroas Achivos.
Sic locutus, inſpiravit robur magnum paſtori populorum.
Ut vero cum ſtabulans equus hordeo paſtus ad præſepe,
Vinculo rupto currit per campum terram pedibus pulſans,
Conſuetus lavari in pulchre fluenti fluvio,
Superbiens, alte vero caput fert, circumque jubæ
Armos motantur, ille autem nitore *corporis* fretus,
Facile ipſum genua ferunt ad loca conſueta & paſcua equarum:
Sic Hector celeriter pedes & genua movebat,
Concitans equites, poſtquam dei audivit vocem.
Illi vero ut vel in cervum cornutum, vel feram capram
Incitate ferantur caneſque & viri ruſtici:
Hunc quidem excelſa petra & denſe umbroſa ſylva
Servat, neque enim ipſis nanciſci fatale erat.
Horum autem clamore excitatus apparet leo bene barbatus
Ad viam, ſtatim autem omnes avertit ardenter licet perſequentes:
Sic Danai, hactenus quidem, catervatim perpetuo ſequebantur,
Punctim ferientes enſibuſque & haſtis utrinque acutis.
Sed poſtquam viderunt Hectorem obeuntem ordines virorum,
Metu perculſi ſunt, omnibuſque in pedes decidit animus.
Iis vero dein concionatus eſt Thoas Andræmonis filius,
Ætolorum longe præſtantiſſimus, peritus quidem jaculo *pugnandi*,
Strenuus etiā in ſtataria *pugna*: concione vero ipſū pauci Achivorū
Vincebant, quando juvenes contenderent de verbis:
Hic inter illos prudens concionatus eſt & dixit,
O dii, profecto ingens miraculum hoc oculis video:
Cum ita jam de integro exurrexit morte evitata
Hector: atqui ipſum omnino exiſtimabat animus cujuſque
Manibus ſub Ajacis mortuum eſſe Telamoniadæ:
Sed aliquis jam deorum liberavit & ſervavit
Hectorem, qui jam multorum Danaorum genua ſolvit:
Quemadmodum & nunc fore puto: non enim ſine
Jove altitonante primus inter pugnatores ſtat, ſic animo inci-
Quare agite, ſicut ego dixero pareamus omnes: (tatus.
Multitudinem quidem ad naves jubeamus redire:
Ipſi vero quotquot fortiſſimos in exercitu profitemur *nos* eſſe,
Stemus, ſi qua primum inhibere poterimus occurſu,
Haſtis elevatis: hunc autem puto ardentem licet
Animo veriturum Danaorum ingredi multitudinem.

Ὣς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντε καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριςῆας καλέσαντες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
Μακρὰ βιβὰς, πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλνλω,
Εἱμένος ὠμοιϊν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν,
Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἥφαιςος Διΐ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊςοὶ
Θρῶσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵςαντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός·
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατενῶπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
Ἐν ςήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Οἱ δ' ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Θῆρε δύω κλονέουσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρέοντος·
Ὣς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
Ἧκε φόβον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης·
Ἕκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων·
Τὸν δὲ, Μενεσθῆος μεγαθύμου πιςὸν ἑταῖρον·
Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν.
Ἤτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς.
Ἴασος αὖτ', ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
Υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιςῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας, Ἐχίον δὲ Πολίτης
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλόνιον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ·
Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθε,
Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
Ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο· δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ·
Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾷν δ' ἔναρα βροτόεντα,
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω,
Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσσομαι, οὐδέ νυ τόν γε
Γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄςεος ἡμετέροιο.

Ὣς

Sic dixit. illi autem ei maxime auſcultarunt & parüerunt.
Ajaces ergo & Idomeneus rex,
Teucer, Merioneſque, Megeſque par Marti,
In pugnam addenſabant ordines proceribus convocatis,
Hectorem & Trojanos contra: ſed retro
Multitudo ad naves Achivorum redibant.
Trojani vero priores in eos impetum fecerunt conferti: præibat a-
Magnis paſſibus incedens, ante vero ipſum ibat Phœbus Apollo,
Indutus humeros nube, tenebatq; ægidem impetuoſe verſabilem,
Horrendam, undique hirtam, decore inſignem, quam faber
Vulcanus Jovi dederat geſtandam ad fugandos in pugna viros:
Hanc ille in manibus tenens, ducebat copias.
Argivi vero impetū ſuſtinuerunt conferti: excitatuſque eſt clamor
Magnus utrinque: a nervis autem ſagittæ
Exiliebant: multaque haſtilia audacibus a manibus,
Alia quidem in corpore figebantur bellicoſorum juvenum,
Multa vero & in medio, antequam corpus pulchrum attingerent,
In terra ſtabant, cupientia corpore ſe ſaturare.
Quoad quidē ægida manibus tenebat immotam Phœbus Apollo,
Tamdiu admodum utroſq; tela attingebant, cadebatq; populus:
Sed poſtquā in vultū verſis oculis Danaorū equitū pernicium
Concuſſit, ipſeque inſuper clamavit admodum ingens, illis animos
In pectoribus emollit, oblitique ſunt impetuoſæ fortitudinis.
Hi autem ſicut vel boum armentum, vel gregem magnum oviū
Feræ duæ turbant nigra nocte intempeſta
Adventu repentino, cuſtode non præſente:
Sic fugati ſunt Achivi imbelles: iis enim Apollo
Immiſit fugam, Trojanis autem & Hectori gloriam dedit.
Tum vero vir interfecit virum diſſipata acie:
Hector quidem Stichiumque & Arceſilaum occidit,
Hunc quidem, Bœotorum ductorem ære loricatorum:
Illum vero, Meneſthei magnanimi fidum ſocium:
Æneas autem Medonta & Iaſum interfecit.
Hic quidem, nothus filius Oilei divini
Erat Medon, Ajacis frater: habitabat autem
In Phylace terra procul a patria, virum cum occidiſſet
Fratrem novercæ Eriopidis, quam habebat Oileus.
Iaſus vero, dux quidem Athenienſium erat,
Filius autem Spheli vocabatur Bucolidæ.
Meciſteum autem occidit Polydamas, Echiumque Polites
Prima in acie, Clonium autem interemit nobilis Agenor:
Deiochum a. Paris percuſſit extremum humerum a tergo,
Primos fugientem inter pugnatores, penitus autem æs adegit.
Dum hi illos ſpoliabant armis, interim Achivi
In foſſam inter palos ruentes manu factam,
Huc & illuc fugiebant: ingrediebantur autem murum neceſſitate:
Hector autem Trojanos hortabatur, altum clamans,
In naves irruere, omittere autem ſpolia ſanguinolenta,
Quem vero ego ſeorſim a navibus alibi animadvertero,
Ibi ei mortem inferam, neque ſane eum
Fratreſq; ſororeſque rogi participem fecerint mortuum,
Sed canes diſtrahent ante urbem noſtram.

Ὣς εἰπὼν, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
Κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ σίχας· οἱ δὲ, σὺν αὐτῷ
Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους.
Ἦχῇ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ῥεῖ' ὀχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
Ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
Μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
Γίνεται, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἧσει.
Τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο φαλαγγηδόν· πρὸ δ' Ἀπόλλων
Αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
Ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσει ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Αὖψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, ἀθύρων.
Ὣς ῥα σὺ ἧιε Φοῖβε πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν
Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ Φύζαν ἐνῶρσας.
Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
Ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
Νέστωρ αὖτε μάλιστα γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν,
Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τις τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρῳ,
Ἢ βοὸς, ἢ ὄϊος κατὰ πίονα μηρία καίων,
Εὔχετο νοσῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
Τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον Ὀλύμπιε νηλεὲς ἦμαρ·
Μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
Ἀρῶν ἀΐων Νηληϊάδαο γέροντος.
Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Οἱ δ' ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγῃ
Ἴς ἀνέμου· ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
Ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον.
Ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο,
Ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν αὐτοσχεδὸν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων ἐπιβάντες,
Μακροῖσι ξυστοῖσι, τὰ ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
Πάτροκλος δ' εἷος μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
Τόφρ' ὅγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ
Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπέσσυμένους ἐνόησε
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε,
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὃν πεπλήγετο μηρὸν
Χερσὶ καταπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα,
Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης,
Ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
Ἀλλά σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
Τίς δ' οἶδ' εἴκέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω

Παρει-

Sic fatus, ſcutica ſuper humeros feriens impulit equos,
Adhortans Trojanos per ordines: illi vero, cum ipſo
Omnes minaciter clamantes, dirigebant trahentes currum equos,
Clamore immenſo: ante autem Phœbus Apollo
Facile labra foſſæ profundæ pedibus proruens
In medium dejecit: munivit autem tanquam ponte facto viam
Longam & latam, quouſque haſtæ emiſſæ impetus
Pertingit, cum vir roboris periculum faciens jaculatur.
Hac illi profundebantur turmatim: ante vero Apollo
Ægidem habens valde pretioſam: diruebat a. murum Achivorum
Facile admodum, ut cum quis arenam puer prope mare,
Qui poſtquam fecerit ludicra puerilia ſtultitia infantili,
Poſt iterum confundit pedibus & manibus, luſitans.
Ita tu arcitenens Phœbe multum laborem & æruinnam
Confudiſti Argivorum, ipſis autem trepidam fugam immiſiſti.
Sic hi quidem ad naves inhibebantur *a fuga* manentes,
Invicemque adhortantes, & omnibus diis
Manus attollentes, alta voce vota faciebant unuſquiſque:
Neſtor autem maxime Gerenius, cuſtos Achivorum,
Precabatur manus porrigens cœlum verſus ſtellatum,
Jupiter pater, ſi unquam aliquis tibi in Argo tritici ferace,
Vel bovis, vel ovis pinguia femora comburens,
Precatus eſt ut rediret, tu autem promiſiſti & annuiſti:
Horum memento, & arce Olympie ſævum diem:
Neque ſic a Trojanis ſinas domari Achivos.
Sic dixit orans: grande autem intonuit providus Jupiter,
Preces exaudiens Neleidæ ſenis.
Trojani autem ut ſenſerunt Jovis voluntatem ægidem tenentis,
Acrius in Argivos ſaliebant, recordabanturque pugnæ.
Hi autem veluti magna unda maris vaſti
Navis ſupra latera *in eam* deſcendit, quando urget
Vis venti: hæc enim maxime undas auget:
Sic Trojani magno clamore murum tranſcendebant.
Equis autem intro actis, ad puppes pugnabant,
Haſtis utrinque acutis cominus, hi quidem ab equis,
Illi vero a navibus ex alto nigris quas conſcenderant,
Longis contis, qui eis in navibus jacebant
Ad navale prælium apti, compacti, os induti ære.
Patroclus autem quamdiu quidem Achivique Trojanique
De muro pugnabant veloces extra naves,
Tamdiu hic in tentorio virtutem amantis Eurypyli
Sedebatque, & hunc oblectabat ſermonibus, inq; vulnere gravi
Pharmaca medelas ſpargebat profundorum dolorum:
Sed poſtquam murum impetu magno ingreſſos advertit
Trojanos, Danaorumque ortus eſt clamorque fugaque,
Ejulavit utique deinde & ſua percuſſit femora
Manibus pronis: lugenſque verbum dixit,
Eurypyle, non amplius tecum poſſum indigeas licet,
Hic manere: jam enim magnum certamen ortum eſt:
Sed te quidem famulus oblectet: at ego
Feſtinabo ad Achillem, ut impellam ad pugnam.
Quis autem ſcit ſi qua ei favente deo animum moveam

Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐξιν ἑταίρου.
Τὸν μὲν ἄρ' ὡς εἰπόντα πόδες φέρον. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδὲ δύναντο
Παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν,
Οὐδέ ποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσσιν.
Ἀλλ' ὥστε σάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
Εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης·
Ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτολεμός τε·
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν·
Ἕκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
Τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο
Οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
Οὔθ' ὁ τὸν ἂψ ὦσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα Φαίδιμος Αἴας
Πῦρ ἐς νῆα φέροντα κατὰ σῆθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
Ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὼς προπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν σείνεϊ τῷδε·
Ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Τοῦ μὲν ἅμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα Μάσορος υἱὸν
Αἴαντος θεράποντα Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
Ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισι·
Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἔσχατ' ἀγχ' Αἴαντος. ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Νηὸς ἀπὸ πρύμνης χαμάδις πέσε· λῦντο δὲ γυῖα.
Αἴας δ' ἐβρίγησε, κασιγνήτην δὲ προσηύδα,
Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιςὸς ἑταῖρος
Μασορίδης, ὃν νῶϊ Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα,
Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι.
Τὸν δ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε· ποῦ νύ τοι ἰοὶ
Ὠκύμοροι καὶ τόξον ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
Ὣς φάθ'. ὁ δὲ ξυνέηκε· θεῶν δέ οἱ ἵκχι παρέξη
Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλη Τρώεσσιν ἐφίει·
Καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱὸν,
Πουλυδάμαντος ἑταῖρον ἀγαυοῦ Πανθοίδαο,
Ἡνία χερσὶν ἔχοντα. ὁ μὲν πεπόνητο καὶ ἵππους·
Τῇ γὰρ ἔχ' ᾗ βα πολὺ πλεῖσαι κλονέοντο φάλαγγες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἶεμένῳ περ·
Λυχνὶ γὰρ οἱ ὄπισθε πολύζονος ἔμπεσεν ἰός·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιςα
Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίον ἦλυθεν ἵππων·
Τοὺς μὲν ὄγ' Ἀσυνόῳ Προτιάονος υἱέϊ δῶκε·

Πολλὰ

Admonitu? bona autem admonitio eſt amici.
Hunc quidem ſic locutum pedes ferebant. at Achivi
Trojanos invadentes ſuſtinebant conſtanter, nec tamen poterant
Pauciores licet repellere a navibus,
Neque unquam Trojani Danaorum valebant phalangibus
Perruptis, tentoriis miſceri, neque navibus.
Sed veluti amuſſis lignum navale dirigit
Fabri in manibus periti, qui totam
Callet artem præceptis Minervæ:
Sic quidem horum æqualiter pugna porrecta erat prælumque.
Alii autem circa alias pugnam pugnabant naves:
Hector vero contra Ajacem ibat gloria ſublimem.
Hi autē unam circa navem ferebant bellicū laborē, neq; poterant
Neque hic illum vi abigere, & incendere igni naves,
Neque is illum repellere, adduxerat enim deus.
Tunc filium Clytii Caletorem illuſtris Ajax
Ignem in navem ferentem ad pectus percuſſit haſta.
Fragorem vero edidit cadens, torriſque ei excidit manu.
Hector autem ut advertit conſobrinum oculis
In pulveres procubuiſſe navem ante nigram,
Trojanoſque & Lycios adhortatus eſt, altum clamans,
Trojani & Lycii, & Dardani cominus pugnantes,
Ne qua jam recedatis a pugna in anguſtia hac:
Sed filium Clytii ſervate, ne illi Achivi
Arma detrahant, in circo ubi de navibus certamus lapſo.
Sic fatus, in Ajacem jaculatus eſt haſta fulgenti:
Ab hoc quidē aberravit: at deinde Lycophronē Maſtoris filiū
Ajacis famulum Cytherium, qui cum illo
Habitabat, quoniam virum interfecerat Cytheris religioſis:
Hunc percuſſit caput ſuper aurem acuta haſta,
Stantem prope Ajacem. hic autem ſupinus in pulveres
Navis a puppe humi cecidit: ac *ei* ſoluta ſunt membra.
Ajax autem exhorruit, fratremque allocutus eſt,
Teucer ſuaviſſime, jam nobis interfectus eſt fidus ſocius
Maſtorides, quem nos Cytheris profectum domeſticum,
Æque ac noſtros parentes honorabamus in ædibus.
Hunc vero Hector magnanimus occidit: ubinam tibi ſagittæ
Mortē celeriter inferentes & arcus quē tibi dedit Phœbus Apol-
Sic dixit. hic autem intellexit: currens vero ei prope aſtitit (lo?
Arcum tenens in manu renitentem, atque pharetram
Sagittiferam: perquam autem cito ſagittas Trojanis inmittebat:
Et percuſſit Clitum Piſenoris illuſtrem filium,
Polydamantis ſocium præclari Panthœdæ,
Frena manibus tenentem. hic quidem exercebatur equis regendis:
Ea enim dirigebat qua multo plurimæ turbabantur phalanges,
Hectori & Trojanis gratificans: ſtatim vero ei
Venit malum, quod ab eo nemo arcuit cupienti licet:
Cervici enim ejus a tergo luctuoſa incidit ſagitta:
Decidit autem de curribus, retroceſſeruntque ejus equi,
Vacuos currus ſuccutientes magno ſonitu. rex a. ſenſit citiſſime
Polydamas, & primus obviam venit equis:
Hos quidem ille Aſtynoo Protiaonis filio dedit:

Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
Ἵππους· αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Αἴνυτο, καί κεν ἔπαυσε μάχης ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
Εἰ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν·
Ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσεν
Ἕκτορ'· ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
Ὅς οἱ ἐϋξρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ
Ἰὸς χαλκοβαρὴς, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα,
Ὦ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Δαίμων ἡμετέρης, ὅ, τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός·
Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόξροφον, ἣν οἱ ἔδησα
Πρωΐον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρῴσκοντας ὀϊστούς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας·
Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ,
Μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
Ὣς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν.
Αὐτὰρ ὄγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐϋτυκτον ἔθηκεν,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θεὼν Αἴαντι παρέξη.
Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἄνέρες ἔξετε φίλοι, μνήσασθε δὲ βούριδος ἀλκῆς,
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος Διέθεν βλαφθέντα βέλεμνα,
Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή·
Ἣ μὲν ὀτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
Ἣ δ' ὅ τινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες· ὅς δέ κεν ὑμέων
Βλήμενος ἦε τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Τεθνάτω, οὔ οἱ ἄεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
Τεθνάμεν, ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἶκεν Ἀχαιοὶ
Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν,
Αἰδὼς Ἀργεῖοι· νῦν ἔρκιον ἢ ἀπολέσθαι,
Ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν·
Ἦ ἔλπεσθ', ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἐμβαδὸν ἴξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
Ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;

Multis autem hortabatur prope *se* tenere in conſpectu
Equos: ipſe vero rurſus profectus primis pugnatoribus miſtus eſt.
Teucer autem aliam ſagittam in Hectorem ære armatum
Depromebat, & ceſſare quidē feciſſet a pugna ad naves Achivorū,
Si ei pugnanti fortiſſime percuſſo eripuiſſet animam:
Sed non latuit Jovis prudentem mentem, qui cuſtodiebat
Hectorem: Teucrum vero Telamonium gloria privavit,
Qui ei ſcite tortum nervum in eximio arcu
Rupit in hunc trahenti: detorquebatur autem ei alio
Sagitta ære gravis, arcuſque ei excidit manu.
Teucer vero cohorruit, fratremque allocutus eſt,
Eheu, certe jam penitus pugnæ conſilia præcidit
Deus noſtræ, qui mihi arcum excuſſit manu:
Nervum autem diſrupit recens tortum, quem ei illigavi
Matutinum, ut ſuſtineret crebro exilientes ſagittas.
Huic autem reſpondit deinde magnus Telamonius Ajax,
O amice, quin arcum quidem ſine & crebras ſagittas
Jacere, quoniam confudit deus Danais invidens:
Sed manibus ſumpta longa haſta & ſcuto humero,
Pugnaque in Trojanos, & cæteras excita copias.
Ne ſine labore ſaltem victores licet, ceperint
Naves bonis tranſtris inſtructas, ſed recordemur pugnæ.
Sic dixit: ille vero arcum quidem in tentoriis repoſuit.
Et circum humeros ſcutum poſuit quadruplex:
Capitique forti galeam ſcite factam impoſuit,
Equinis ſetis comantem, terribiliter vero criſta deſuper nutabat:
Sumpſit & validam haſtam, præfixam acuto ære:
Perrexitque ire, & admodum celeriter currens Ajaci aſtitit.
Hector autem ut vidit Teucri divinitus inutiles factas ſagittas,
Trojanoſque & Lycios adhortatus eſt altum clamans,
Trojani & Lycii & Dardani cominus pugnantes,
Viri eſtote amici, & recordamini impetuoſæ fortitudinis,
Naves per cavas: jam enim vidi oculis
Viri peritiſſimi a Jove inutiles factas ſagittas.
Admodum autem facilis agnitu Jovis hominibus eſt favor,
Tum quibus gloriam ſuperiorem dederit,
Tum quos minuat, & nolit defendere:
Sicut nunc Argivorum minuit robur, nobis autem auxiliatur.
Quare pugnate ad naves conferti: qui vero veſtrum
Vulneratus eminus vel cominus mortem & fatum aſſecutus fuerit,
Moriatur, non ei indecorum pugnanti pro patria
Mori, at uxorque ſalva & filii in poſterum,
Et domus & patrimonium integrum, ſi Achivi
Abeant cum navibus ſuam in patriam terram.
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuscujuſque.
Ajax vero viciſſim ex altera parte hortatus eſt ſuos ſocios,
Proh pudor Argivi: nunc ſatius vel occidiſſe,
Vel ſervatos eſſe, & avertiſſe mala a navibus:
An ſperatis, ſi naves ceperit pugnam expedite ciens Hector,
Pedibus perventuros eſſe in ſuam patriam terram ſingulos?
An non confirmantem auditis exercitum omnem
Hectorem, qui jam ad naves incendendas animo fertur incitato?

Οὐ μὰν ἐς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι·
Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
Ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.
Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
Ἢ δηθὰ φρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι
Ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίου Περιμήδεος υἱὸν,
Ἀρχὸν Φωκήων· Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα,
Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε,
Φυλείδεω ἑτάρους, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών· ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη
Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
Εἴα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι.
Αὐτὰρ ὄγε Κρίσμου ξῆας μέσον οὔτασε δουρί·
Δοῦπησεν δὲ πεσὼν, ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδὼς
Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατος ἀνδρῶν
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς,
Ὃς τότε Φυλείδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
Ἐγγύθεν ἱρμηδείς· πυκινὸς δέ οἱ ἥρκεσε θώρηξ,
Τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηροτά· τὸν ποτε Φυλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἰφίτης,
Ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν,
Ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἥρκεσ' ὄλεθρον.
Τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός.
Εἕως δ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην,
Τόφρα δέ οἱ Μενέλαος ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ·
Στῆ δ' εὐρὺξ σὺν δουρὶ λαῶν, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν·
Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
Πρόσσω ἰεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
Τῷ μὲν ἐπισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
Συλήσειν· Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένισπεν,
Ἴφιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
Βόσκ' ἐν Περκώτῃ δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν.
Ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι·
Τὸν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένισπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Οὕτω δὴ Μελάνιππε μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
Οὐχ ὁράᾳς οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν;
Ἀλλ' ἕπευ· οὐ γὰρ ἔτ' ἔξιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι
Μάρνασθαι, πρίν γ' ἢὲ κατακτάμεν, ἢὲ κατ' ἄκρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτᾶσθαί τε πολίτας.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς·

Ἄρ.

Non certe ad choreas jubet ire, sed ad pugnam:
Nobis autem nulla hac sententia & consilium melius,
Quam cominus miscere manusque roburque.
Melius aut occidisse semel, aut vitam servasse,
Quam diu paulatim consumi in gravi pugna
Sic inultos ad naves a viris deterioribus.
Sic fatus, incitavit robur & animum uniuscujusque.
Tunc Hector quidem interfecit Schedium Perimede: filium,
Ducem Phocensium: Ajax autem interfecit Laodamanta,
Ductorem peditum, Antenoris clarum filium:
Polydamas autem Otum Cyllenium interemit,
Phylidæ socium, magnanimorum ducem Epeiorum.
Ei vero Meges insiliit viso: at in obliquum se proripuit
Polydamas: & ab hoc quidem aberravit. non enim Apollo
Sinebat Panthi filium inter primos pugnatores domari.
Sed hic Crœsmi pectus medium vulneravit hasta: (trahebat.
Fragorem vero edidit cadens, hic autem ab humeris arma de-
Interea autem huic insiliit Dolops hasta pugnandi peritus
Lampetides, quem Lampus genuit optimus virorum
Laomedontiades, peritum impetuosæ pugnæ,
Qui tunc Phylidæ medium scutum percussit hasta,
Cominus impetu facto: densus autem ab eo arcuit thorax,
Quem ferebat cavitates firmiter conjunctas habentē: quē quondā
Attulit ex Ephyre fluvio a Selleente. (Phyleus
Hospes enim ei dederat rex virorum Euphetes,
In pugnam ferendum, adversus hostes mumimen,
Qui ei & tunc filii a corpore defendit perniciem.
Hujus autem Meges galeæ æreæ equinis setis densæ
Conum summum percussit hasta acuta,
Abrupit autem equinum conum ejus: totusque humi
Decidit in pulveres, recens puniceo colore fulgens.
Dum hic in hunc pugnabat perstans, & adhuc sperabat victoriā,
Interim ei Menelaus Mavortius venit adjutor:
Stetitq; a latere cum hasta latens, percussit a humerum a tergo:
Cuspis autem pectus festina transegit rapido impetu acta,
Ulterius tendens: hic autem pro..us prolapsus est.
Illi quidem iverunt ærea arma ab humeris
Detracturi: Hector vero cognatos adhortatus est
Omnes valde, primum autem Hicetaonidem increpavit,
Fortem Menalippum: qui quondam flexipedes boves
Pascebat in Percota hostibus procul absentibus:
Sed postquam Danaorum naves venerant utrinque remis actæ,
Iterum ad Ilium venit, excellebatque inter Trojanos.
Et habitabat juxta Priamum: qui eum honorabat æque ac filios:
Hunc Hector increpavit, verbaque fecit, dixitque,
Itane jam Menalippe remisse agemus? nec vel tibi
Movetur cura tuum cor consobrini occisi?
Non vides ut Dolopis circum arma occupantur?
Quare sequere: non enim amplius licet eimus cum Argivis
Pugnare, priusquam vel occiderimus *eos*, vel a culmine
Ilium excelsam ceperint, interfecerintque cives. (par vir:
Sic fatus, ipse quidem præibat, ille vero simul sequebatur deo

Ar-

Ἀργείους δ' ὤτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται,
Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτέ τις ἀλκή.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον·
Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
Ἔγκεϊ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.
Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
Οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι,
Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλησθα.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἑ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο
Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
Ἀλλ' Ἰκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
Νισσόμενον πόλεμόνδε βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ·
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὡς, ὅς τ' ἐπὶ νεβρῷ
Βλημένῳ ἁίξῃ, τόν τ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα
Θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
Ὣς ἐπὶ σοὶ Μελάνιππε θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
Τεύχεα συλήσων· ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον,
Ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηιοτῆτα.
Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστὴς,
Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς,
Ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι,
Φεύγει πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθῆμεναι ἀνδρῶν.
Ὣς τρέσε Νεξορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
Τρῶες δὲ, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι,
Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο· Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμὰς,
Ὅς σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο· τοὺς δ' ὀρόθυνεν.
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι
Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
Ἐμβάλῃ ἀκάματον· Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν
Πᾶσαν ἐπικρήηνε· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,
Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Ἕκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
Μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὁλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο
Ἕκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα

Τίμη-

Argivos autem excitabat magnus Telamonius Ajax,
O amici, viri eſtote, & pudorem ponite in animo,
Et alius alium verecundantes obſervate per acres pugnas:
Verecundantium enim virorum plures ſalvi quam occiſi ſunt,
Fugientium vero neque gloria exurgit, nec ullum auxilium.
Sic dixit. illi vero etiam per ſe arcere *hoſtem* prompto erant ani-
Animo autē mandarunt verbū: munieruntque naves (mo:
Muro aheneo: in eos autem Jupiter Trojanos excitabat.
At Antilochum impellebat pugna ſtrenuus Menelaus,
Antiloche, nemo te junior alius Achivorum,
Neq; pedibus velocior, neq; robuſtus ſicut tu ad pugnandum,
Aggredere, ſi qua Troum aliquem exiliens virū percutere poteris.
Sic fatus, ipſe quidē rurſus receſſit, hujus autē animū incitavit:
Exiliit autem extra primos pugnatores, & jaculatus eſt haſta ful-
Se circumſpectans: Trojani autem receſſerunt (genti,
Viro jaculante: is autem non irritum telum emiſit,
Sed Hicetaonis filium animoſum Menalippum,
Euntem in pugnam percuſſit pectus ad papillam:
Fragorē vero edidit cadens, & ſonitū dedere arma ſuper ipſum:
Antilochus autem irruit, canis tanquam, qui in hinnulum
Vulneratum accurrit, quem e cubili exilientem
Venator aſſequitur jaculatus, ſolvitque membra:
Sic in te Menalippe inſiliit Antilochus prælio infractus,
Arma detracturus: ſed non latuit Hectorem nobilem,
Qui ei obvius venit currens per prælium:
Antilochus autē non manſit, utut impiger bellator,
Sed is fugit quidem, feræ quæ malum patravit ſimilis,
Quæ canem ubi interfecerit vel bubulcum de bobus *pugnantem*,
Fugit antequam multitudo congregetur virorum.
Sic fugit Neſtorides: in eum vero Trojanique & Hector
Clamore ingenti tela luctuoſa fundebant.
Stetit autem converſus, poſtquam venit ad agmen ſociorum.
Trojani autem, leonibus ſimiles cruda vorantibus,
In naves ruebant: Jovis autem perficiebant mandata,
Qui eis ſemper excitabat robur magnum, emolliebatque animos
Argivorū, & gloriā auferebat: horū autem excitabat animos.
Hectori enim ejus animus volebat gloriam præbere
Priamidæ, ut navibus nigris immane ardentem ignem
Injiceret indefeſſum: Thetidis autem iniquam ſupplicationem
Totam perficeret: hoc enim expectabat providus Jupiter,
Navis ardentis ſplendorem oculis ut videret:
Ex illo enim jam erat vice verſa inſecutionem a navibus
Facturus Trojanorum, Danaiſque gloriam præbiturus.
Hæc cogitans, naves in cavas ſuſcitabat
Hectorem Priamidem, perquam ardentem etiam per ſe.
Furebat a. veluti cum Mars haſtam vibrans, vel pernicioſus ignis
In montibus furit profundæ in denſis receſſibus ſylvæ: (
Spuma autem circum os oriebatur, ejuſque oculi
Fulgebant terribilibus ſub ſuperciliis: circumque caſſis
Horrendum tempora quaſſabatur pugnantis
Hectoris: ipſe enim ei ab æthere erat auxiliator
Jupiter, qui eum plures inter viros ſolum

Hono-

Τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
Ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι·
Καί ῥ' ἐθελεν ῥῆξαι εἴσχας ἀνδρῶν, πειρητίζων
Ἡ δὴ πλεῖξον ὅμιλον ἔρα καὶ τεύχε' ἔριπε·
Ἀλλ' οὐδ' ὡς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη
Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα,
Ἥτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
Κύματά τε τροφόεντα, τά τε πρόσερεύγεται αὐτήν·
Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μενον ἔμπεδον, οὐδὲ φέβοντο.
Λυτὰς δ' ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοσ' ἔνθορ' ὁμίλῳ·
Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοὴ ἐν νηὶ τέσηισι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφὲς, ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὲς ἀήτης
Ἱστίοισιν ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδίστες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ ξήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ὁ γ', ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν,
Αἵ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται
Μυρίαι, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς
Θηρὶ μαχέσσασθαι ἑλίκος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν,
Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βοέσσιν
Λίην ὁμοιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ἀρούσας
Βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὣς τότ' Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίως ἐφέβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
Πάντες· ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην
Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος
Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίη Ἡρακληείη·
Τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείριος υἱὸς ἀμείνων
Παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι,
Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο.
Ὅς ῥα τότ' Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε·
Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ὑπ' ἀσπίδος ἔντυγι πάλτο.
Τὴν αὐτὶς φορέεσκε, ποδηνεκὲς ἔρκος ἀκόντων,
Τῇ ὅγ' ἐνιβλαφθεὶς, πέσεν ὕπτιος· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἆγχι παρέστη,
Στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δε μιν ἐγγὺς ἑταίρων
Κτεῖν'· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου,
Χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλ' ἐδείδισαν Ἕκτορα δῖον.
Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
Νῆες ὅσαι πρῶται εἴρυατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
Ἄργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
Τῶν προτέρων, αὐτοῦ δὲ πάρα κλισίῃσιν ἔμειναν
Ἄθροοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδὼς
Καὶ δέος· ἀλλήλοισι δ' ὁμόκλεον ἀλλήλουσι.
Νέστωρ δ' αὖτε μάλιστα γερήνιος, ὄρνις Ἀχαιῶν,
Λίσσετ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον,
Ὦ φίλοι, ἄνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
Ἄλλων ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
Παίδων, ἠδ' ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων,

Ἠμὲν

nore gloriaque extollebat. brevis enim ævi erat
turus: jam enim in eum urgebat fatalem diem
allas Minerva ſub Pelida:
t ſane volebat perrumpere ordines virorum, tentans
ua jam plurimam turbam videbat & arma optima:
d ne ſic quidem poterat perrumpere, cupidiſſimus licet.
ſtinebant enim quadratis ordinibus addenſatis mutuo nexi, ve-
xcelſa, magna, canum mare prope exiſteus, (luti petra
uæ ſuſtinet ſtridulorum ventorum celeres incurſiones,
ndaſque ingentes, quæ eructant in ipſam:
ic Danai Trojanos ſuſtinebant firmiter, neque fugiebant.
t ille fulgens igne und.que inſiliit turbæ:
cidit autem, veluti cum unda velocem in navem ingruerit
apide e nubibus ventis aucta, quæ tota
puma operta eſt, venti vero gravis ſtatus
n velo fremit: & trepidant animo & nautæ
imidi: tantillo enim ſpatio e media jam morte auferuntur:
c fluctuabat animus in pectoribus Achivorum.
ed is, tanquam leo infeſtus bobus ſuperveniens,
uæ in irriguo loco paludis magnæ paſcuntur
nfinitæ, inter eas autem paſtor haud recte ſciens
um fera pugnare nigræ bovis eædem defendens,
lic quidem cum primis aut poſtremis bobus
Iſque ſimul graditur, at ille in medias inſiliens
ovem vorat, hæ vero omnes metu fugiunt: ſic tunc Achivi
ivinitus in fugam conjecti ſunt ab Hectore & Jove patre.
mnes: hic autem ſolum occidit Mycenæum Periphetem
oprei dilectum filium, qui Euryſthei regis
uncius ibat ad Herculem:
oc genitus erat ex patre multo deteriore filius melior
mnigenis virtutibus, & curſu, & pugna,
t prudentia inter primos Mycenæorum fuit.
ui tunc Hectori gloriam ſuperiorem præbuit:
onverſus enim retro, in ſcuti extremam oram offendit,
uod ipſe geſtabat, talare ſeptum jaculorum,
i hic impeditus, cecidit ſupinus: caſſis autem
erribiliter circumſonuit circa tempora prolapſi.
ector autem cito animadvertit, currenſque ei prope aſtitit,
ectori vero haſtam infixit, amicoſque ipſum prope ſocios
nterfecit: illi autem non poterant triſtes licet ob ſocium,
pitulari: ipſi enim valde timebant Hectorem nobilem.
ntra naves a. receſſerunt, circumq; *eos* ſepſerunt extremæ proræ
aviũ quæ in anteriorẽ partẽ ſubductæ erant: illi v. infundebantur.
rgivi autem a navibus quidem ceſſerunt etiam neceſſitate
rioribus, illic autem ad tentoria manſerunt
requentes, nec diſſipabantur per caſtra: retinebat enim pudor
t metus: perpetuo enim vociferantes hortabantur invicem.
eſtor vero maxime Gerenius, cuſtos Achivorum,
btestabatur per parentes ſupplicans viro cuique,
O amici, viri eſtote, ac reveremini animo
lios homines: & recordamini quiſque
iliorum, & uxorum, & poſſeſſionis, & parentum,

Η' μὲν ὅτεῳ ζώουσι καὶ ᾧ κατατεθνήκασι.
Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
Ἑξάμεναι κρατερῶς, μηδὲ τροπᾶσθε φόβονδε.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη
Θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
Η' μὲν πρὸς νηῶν καὶ δμοιΐου πτολέμοιο.
Ἕκτορα δ' ἐφράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους,
Η' μὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέσασαν οὐδ' ἐμάχοντο,
Η' δ' ὅσσοι παρ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο βοῇσιν·
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἤνδανε θυμῷ
Ἑξάμεν ἔνθά περ ἄλλοι ἐφέσαντο υἷες Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ὅγε νηῶν ὄκρι' ἐπῴχετο μακρὰ βιβάσθων.
Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι,
Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
Ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ διώκει
Λαοφόρον καθ' ὁδόν, πολέες τέ ἑ θηήσαντο
Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Θρῴσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται·
Ὣς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἵκρια νηῶν
Φοίτα μακρὰ βιβάς, φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν·
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε
Νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν· οὐδὲ μεν Ἕκτωρ
Μίμνεν ἐνὶ Τρώων δμῳδῷ πύκα θωρηκτάων,
Ἀλλ' ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς ἀίσσων·
Ἔθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν πάρα βοσκομενάων
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
Ὣς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο
Ἀντίος αἰξάς· τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθε
Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
Αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὣς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι.
Τρωσὶν δ' ἧλπετο θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσιν ἑκάστου
Νῆας ἐνιτρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέσαν ἀλλήλοισιν·
Ἕκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο,
Καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
Ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
Τοῦ περ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Δῄουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
Τόξων αἰνὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων,
Ἀλλ' οἵγ' ἐγγύθεν ἱξάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα, κωπήεντα,
Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
Ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.

Ἕκ-

cui vivunt & cui mortui ſunt.
os per hic ego ſupplico non præſentes,
: ſtetis fortiter, neque vertamini in fugam.
Sic fatus, accendit robur & animum cujuſque:
.s autem ab oculis nubem caliginis removit Minerva
vinitus immiſſam: clara autem ipſis lux facta eſt utrinque,
: ex parte navium & omnibus æque gravis prælii.
:ectorem autem conſpexerunt pugna ſtrenuum & ſocios,
.m quotquot a tergo abſtiterant, neque pugnabant,
.m quotquot ad naves pugnam pugnabant veloces:
:que vero ne adhuc quidem Ajaci magnanimo placuit mente
.re ubi alii conſiſtebant Achivi.
'd hic naviũ obibat tabulata excelſa in puppibus magnis paſſi-
:rſabat autem contum magnum navalem in manibus, (bus.
ompactum annulis ferreis, duum & viginti cubitorum.
: ut quum vir equis deſultoriis uti peritus,
ui poſtquam ex multis quatuor conjunxit equos,
gitans ex campo magnam ad urbem urget
ublicam per viam, multique eum admirantes ſpectant
iri & mulieres: hic autem firmiter ſine lapſu aſſidue
aliens, alias in alium alternat, illi autem volant:
ic Ajax multa velocium tabulata excelſa in puppibus naviũ
iradiebatur magnis paſſibus, vox a. ejus ad æthera perveniebat:
emper enim terribiliter clamans Danaos hortabatur
lavesque & tentoria defendere. at neque Hector
lanebat in Trojanorum turba bene armatorum,
ed ſicut avium volucrium aquila nigra
'urbam invadit fluvium juxta paſcentium
.nſerum, vel gruum, vel cycnorum longa colla habentium:
ic Hector impetu ferebatur recta in navem prora cæruleam
.adverſum prorumpens: eum vero Jupiter impellebat a tergo
lanu valde magna, concitabatque populum cum ipſo.
:erum vero acris pugna ad naves facta eſt:
)ixiſſes certe indefeſſos & indomitos inter ſe
)ccurrere in prælio: tanto impetu pugnabant.
lis autem pugnantibus hic erat animus: Achivi quidem
Non putabant *ſe* evaſuros e clade, ſed perituros.
'rojanis autem credebat animus in pectoribus cujuſque
laves incenſuros eſſe *ſe*, occiſuroſque heroas Achivos.
li quidem his animis inſtabant ſibi invicem:
Hector autem puppim navis prehendit pontum tranſeuntis,
'ulchræ, velocis, quæ Proteſilaum advexerat
.d Trojam, neque retro reduxit in patriam terram:
lujus jam de nave Achivique Trojanique
)ccidebant alii alios cominus. neque ſane ii
agittarum impetus eminus excipiebant neque jaculorum,
ed cominus ſtantes, unum animum habentes,
.cutis jam ſecuribus & bipennibus pugnabant,
.t enſibus magnis, & haſtis utrinque acutis.
Multi vero gladii pulchri nigris illigati manubriis, capulis magnis,
Alii quidem e manibus in terram cadebant, alii vero ab humeris
'irorum pugnantium: fluebatque ſanguine terra nigra.

Ἐκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει,
Ἀφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων· Τρωσὶν δ' ἐκέλευεν,
Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' ἀϋτήν.
Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε
Νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
Ἡμῖν πήματα πολλὰ ἔσαν, κακότητι γερόντων,
Οἵ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαπτεν φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
Ἡμετέρας, νῦν αὖτὲς ἱποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Ὠς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν·
Ἀίας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, (βιάζετο γὰρ βελέεσσιν)
Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι,
Θρῄνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης·
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' εἰςήκει δεδοκημένος· ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοάων, Δαναοῖσι κέλευεν,
Ὠ φίλοι Ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἀρηος,
Ἀνέρες ἐξὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ἦέ τινας φαμὲν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω;
Ἦέ τι τεῖχος ἄρειον ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
Οὐ μέν τις σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
Ἢ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
Ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων,
Πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἤμεθα πατρίδος αἴης.
Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο.
Ἦ, καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
Ὀστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο,
Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Ἐκτορος ὀτρύναντος,
Τόνδ' Ἀίας οὔτασκε δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

Τ̓ΠὈΘΕΣΙΣ ΤΗ̃Σ Ἰ Λ Ι Ἀ Δ Ο Σ Π. ΤΟΥ̃ ὈΜ Ἠ Ρ Ο Υ̓ Ῥ Α Ψ Ω, Δ Ἰ Α Σ.

Πατρόκλῳ δεηθέντι Ἀχιλλεὺς τὴν ἑαυτοῦ πανοπλίαν ἐπιτρέπει ἀναλαβεῖν, καὶ τοὺς Μυρμιδόνας ἐξάγειν ἐπὶ τὸν πόλεμον· οἱ δὲ ἐξελθόντες ἔτρεψαν τοὺς Τρῶας. Πάτροκλος δὲ Σαρπηδόνα τὸν Διὸς ἀναιρεῖ, τὸν παρήορον ἵππον τοῦ Ἀχιλλέως ἀνελόντα Πήδασον· ἔπειτα δὲ Πάτροκλον Ἐκτωρ ἀναιρεῖ, πληγέντα πρότερον ὑπὸ Εὐφόρβου, Ἀπόλλωνος ἀφελομένου τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ.

Πῖ Πάτροκλον ἔπεφνεν ἀρήϊον Ἐκτορος αἰχμή.

Ὠς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίζατο ποιμένι λαῶν,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥς τε κρήνη μελάνυδρος,
Ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὤϊκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τίπτε δεδάκρυσαι Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη
Νηπίη; ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,

Εἱανεῦ

At Hector puppi *navem* poſtquam prehenderat, non dimittebat,
Apluſtre manibus tenens: Trojanis autem imperabat,
Ferte ignem, ſimul & ipſi conferti excitate pugnam.
Nunc nobis omnia *mala* Jupiter quæ compenſet diem dedit
Ut naves capiamus, quæ huc diis invitis profectæ,
Nobis clades multas fecerunt, ignavia ſeniorum,
Qui me volentem pugnare ad puppes naviuni,
Ipſumque detinebant, inhibebantque exercitum.
Verum ſi tum lædebat mentes late ſonans Jupiter
Noſtras, nunc ipſe impellit & jubet.
Sic dixit. illi vero acrius in Argivos ruebant:
Ajax autem non amplius ſuſtinuit,(obruebatur enim telis)
Sed recedebat paululum, putans *ſe* moriturum eſſe,
Tranſtrum puppi prox.ad ſeptemped.liquit au. tabulata pup. nav.
Ibi ille ſtabat obſervans: haſta autem aſſidue (æqualis:
Trojanos arcebat a navibus, quicunque ferret indefeſſum ignem:
Et ſemper horrendum clamans, Danaos hortabatur,
O amici heroes Danai, Martis proles,
Viri eſtote amici, recordamini autem impetuoſæ fortitudinis.
An aliquos putamus eſſe adjutores a tergo?
Aut aliquem murum firmiorem qui viris pernicieiu arceat?
Non quidem aliqua prope eſt urbs turribus munita,
Qua nos defendamus, qui auxilietur populum habentes:
Sed in Trojanorum campo bene armatorum,
Ponto clauſi, longe ſedemus a patria terra.
Ideo in manibus ſalus, non in remiſſione pugnæ.
Dixit, & furens inſectabatur haſta acuta.
Quicunque autem Trojanorum cavas ad naves ferretur,
Cum igne ardenti, *in* gratiam Hectoris concitantis,
Hunc Ajax percutiebat exceptum acuta haſta:
Duodecim autem ante naves cominus percuſſit.

ARGUMENTUM LIBRI XVI. ILIADIS HOMERI.

Patroclo deprecanti Achilles ſua ipſius arma permittit capere, & Myrmidonas educere ad pugnam. Hi vero egreſſi in fugam vertunt Trojanos. Patroclus autem Sarpedonem Jovis filium occidit, qui ſumalem equum currus Achillis interfecerat Pedaſum. At vero poſtea Patroclum Hector interemit, vulneratum prius ab Euphorbo, quum Apollo rapuiſſet ipſi omnia arma.

SIC hi quidē de navi bonis tranſtris inſtructa pugnabant:
At vero Patroclus Achilli aſtabat paſtori populorum,
Lacrymas calidas fundens, tanquam fons aquis niger,
Qui ab excelſa petra nigram fundit aquam.
Hunc autem intuitus miſeratus eſt pedibus celer nobilis Achilles,
Et ipſum edita voce verbis volucribus allocutus eſt,
Curnam lacrymaris Patrocle, tanquam puella
Parvula? quæ cum matre currens ſe ſuſcipi flagitat,

Veſtem

Εἰανοῦ ἁπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέληται.
Τῇ ἴκελος Πάτροκλε τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις·
Ἦ'έ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
Ἦ'έ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξέκλυες οἷος;
Ζώειν μὲν ἔτι φασὶ Μενοίτιον Ἄκτορος υἱὸν,
Ζώει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων.
Ἦ'ὲ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν, ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς;
Ἔ'ξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδόμεν ἄμφω.
Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφης Πατρόκλειος ἱππεῦ,
Ὦ' Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἔχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐ'ν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
Οὐτασαι δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ·
Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
Ἕ'λκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.
Μὴ ἐμὲ γοῦν οὕτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις,
Αἰναρέτη· τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
Αἴκε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς;
Νηλεές· οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐξὶν ἀπηνής.
Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
Καί τινά τοι παρὰ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀ'λλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἦν που τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
Δὸς δέ μοι ὦμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
Αἴκ' ἐμέ σοι ἴσκοντες ἀποσχῶνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ῥ'εῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὤ'σαιμεν ποτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὣ'ς Φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ὦ' μοι διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες·
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι ἥντινα οἶδα,
Οὔτέ τι μοι παρὰ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
Ἀ'λλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁ'ππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
Καὶ γέρας ἔψ ἀφελέσθαι, ὅ, τε κράτεϊ προβεβήκει·
Αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐξὶν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
Τὴν ἔψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀ'τρεΐδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἀ'λλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα περ ἦν

Ἀ'σ-

Veſtem apprehendens, & properantem detinet,
Et lacrymabunda ipſam aſpicit, dum ſe ſuſceperit.
Huic ſimilis Patrocle molles lacrymas effundis:
An aliquid Myrmidonibus nuncias, aut mihi ipſi?
An aliquem nuncium ex Phthia audiviſti ſolus?
Vivere quidem adhuc aiunt Menœtium Actoris filium,
Vivit & Æacides Peleus inter Myrmidonas,
Quorum ſane ſuper alterutro triſtaremur mortuo.
An tu Argivorum gratia luges, quod ita pereunt
Naves ad cavas, injuſtitiam propter ſuam?
Eloquere, ne cela mente, ut ſciamus ambo.
Hunc autem graviter ſuſpirans allocutus es Patrocle eques,
O Achille Pelei fili, multo fortiſſime Achivorum,
Ne indigneris: adeo gravis enim dolor oppreſſit Achivos.
Nam jam omnes quicunque ante erant fortiſſimi,
In navibus jacent eminus cominuſque vulnerati.
Eminus quidem ille Tydides fortis Diomedes:
Cominus vero Ulyſſes haſta inclytus, atque Agamemnon:
Percuſſus autem eſt & Eurypylus ad femur ſagitta.
Hos quidē medici multis medicamētis utentes curādo occupati ſunt,
Vulneribus medentes: tua vero ira flectineſcia eſt Achille.
Ne me unquam talis utique ceperit ira, qualem tu ſervas,
In malum fortis: quiſnam a te alius juvabitur poſthac,
Si non ab Argivis indignam perniciem propulſaveris?
Immiſericors: non utique tibi pater fuit eques Peleus,
Nec Thetis mater: ſed cæruleum te peperit mare,
Excelſæque petræ; mens enim tibi eſt ſæva.
Si vero aliquod animo tuo vaticinium vereris,
Et aliquid tibi a Jove dixit veneranda mater,
At me ſaltem mitte cito ſimulque cæteras copias præbe
Myrmidonum, ſi forte quid lumen Danais fiam.
Da autem mihi humeris tua arma ut armer,
Si forte me, te obſimilitudinem credentes, abſtinuerint pugna
Trojani, reſpiraverintque Mavortii filii Achivorum
Affliĉti *jam*: Exigua autem reſpiratio in pugna.
Facile vero integri defeſſos viros *vel* clamore
Repulerimus ad urbem a navibus & tentoriis.
Sic dixit ſupplicans valde demens: certe enim erat
Sibi ipſi mortemque malam, & fatum oraturus.
Illum vero graviter ingemiſcens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Heu mihi nobiliſſime Patrocle, quid dixiſti?
Neque vaticinium vereor quod audivi,
Neque quicquam mihi a Jove dixit veneranda mater:
Sed hic gravis dolor cor & animum occupat,
Quandoquidem æqualem vir voluerit privatum portione,
Et præmium rurſus abſtulerit, qui potentia antecellit:
Gravis dolor hic mihi eſt, paſſus enim ſum labores animo.
Puellam, quam quidem mihi præmium electam dederant Achivi,
Haſtaque mea quæſiveram, urbe benemunita everſa,
Hanc rurſus e manibus abſtulit rex Agamemnon
Atrides, tanquam ab aliquo honorum exorte inquilino.
Sed hæc quidem antea acta eſſe ſinemus: neque enim fas erat

Α'σπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν. ἦτοι ἔφην γε
Οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπόταν δὴ
Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε πτόλεμός τε.
Τύνη δ' ὤμοιϊν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
Ἆρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι,
Εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε
Νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε,
Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον
Ἐγγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους
Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείον Ἀγαμέμνων
Ἤπιος εἰδείη· νῦν δὲ σφρατὸν ἀμφιμάχονται.
Οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι
Μαίνεται ἔγχεϊ, Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι·
Οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον ἀυδήσαντος
Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Τρωσὶ κελευόντος περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῷ
Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἄπο λοιγὸν ἄμυνον
Ἔμπεσ' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.
Πείθεο δ' ὡς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο
Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἄτὰρ οἳ περικαλλέα κούρην
Αὖψ ἀποπέσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἴέναι πάλιν· αἴ δέ κεν αὖτοι
Δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Μή σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωὶ φιλοπτολέμοισιν· ἔτιμότερον δέ με θήσεις,
Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι,
Τρῶας ἐναίρομενος, ποτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν.
Μήτις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
Ἔμβῃ· μᾶλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι
Θείης, τούσδε δ' ἐᾶν πεδίον κάτα δηριάασθαι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον,
Μήτέ τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι ὅσσοι ἔασι,
Μήτέ τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον,
Ὄφρ' οἷοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύσιμεν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγκυοὶ,
Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
Πήληξ βαλλομένη κακαχὴν ἔχε. βάλλετο δ' αἰεὶ
Καπ φάλαρ' εὐποίητ'· ὁ δ' ἀριστερὰν ὦμον ἔκαμνεν·
Ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδὲ δύναντο
Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν·
Λιγὺ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἰάθμῃ· καδδέ οἱ ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔῤῥεεν, οὐδέ πη εἶχεν
Ἀμπνεῦσαι, πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐξήρικτο.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,

Perpetuo iraſci apud animum. Statueram ſane
Non prius iram *me* cohibiturum, quam cum jam
Ad naves meas perveniſſet clamorque pugnaque.
Tu vero humeris quidem mea inclyta arma indue,
Et dux eſto Myrmidonibus bellicoſis ad pugnam,
Siquidem obſcura Trojanorum nubes circumdat
Naves magna vi: hi autem in littore maris
Tendunt, loci parvam jam portionem habentes
Argivi: Trojanorum autem civitas tota ingruit,
Fiduciæ plena. Non enim meæ galeæ vident frontem
Prope ſplendentis: cito certe fugientes, foſſas campeſtres
Impleviſſent cadaveribus, ſi in me rex Agamemnon
Leni animo fuiſſet: nunc vero exercitum clauſum oppugnant.
Non enim Tydidæ Diomedis in manibus
Furit haſta, a Danais mortem ut arcere poſſit:
Neque dum Atridæ vocem audivi clamantis
Inimico ex capite, ſed Hectoris homicidæ *vox*
Trojanos adhortantis reſonat: illi autem fremitu militari
Totum campum obtinent, prælio vincentes Achivos.
Sed & ſic, Patrocle, à navibus peſtem propulſans
Irrue ſtrenue, ne jam igne ardenti
Naves incendant, dulcemque reditum auferant.
Pareto autem ſicut tibi ego ſermonis ſummam in animo poſuero,
Quo mihi honorem magnum & gloriam referas
Ab omnibus Danais, & illi perpulchram puellam
Abductam reddant, inſuperque ſplendida dona præbeant.
A navibus ubi repuleris, reverte: ſi vero tibi
Dederit gloriam auferre altitonans maritus Junonis,
Ne tu ſine me ſis cupidus pugnandi
Cum Trojanis bellicoſis: magis enim indecorem me reddes.
Neve exultans prælio & pugna,
Trojanos occidens, ad Ilium ducas exercitum.
Nequis ab Olympo deorum ſempiternorum
Deſcendat: valde illos diligit ſaltem longe jaculans Apollo:
Sed revertaris, poſtquam ſalutem navibus
Dederis: illos autem ſine per campum certare.
Utinam enim ô Jupiterque pater, & Minerva, & Appollo,
Neve quis Trojanorum mortem effugiat quotquot ſunt,
Neve quis Argivorũ, nobis vero duobus effugere pernicié *contingat*,
Ut ſoli Trojæ ſacra mœnia diruamus.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Ajax vero non amplius manebat: obruebatur enim telis,
Domabat eum Joviſque conſilium & Trojani illuſtres
Jaculantes: terribilem autem circa tempora fulgens
Caſſis percuſſa ſonitum edebat. Percutiebatur autem aſſidue
Ad clavos caſſidis affabre factos. Ille vero ſiniſtro humero delaſſa-
Firmiter uſq; tenendo ſcutũ variũ: neq; tamen poterant (batur,
Illum circumſtantes loco movere urgendo telis:
Jugiter autem gravi tenebatur anhelitu: eique ſudor
Undique ex membris multus defluebat, neque omnino poterat
Reſpirare: paſſim autem malum malo firmabatur.
Dicite nunc mihi Muſæ cœleſtes domos tenentes,

Ὄππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ δ' Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστὰς
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν·
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
Πῆλ' αὖτως ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ἔργα θεῶν δὲ
Ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.
Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῒ θοῇ· τῶς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν,
Ὄρσεο διογενὲς Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν·
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται,
Δύσσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὡς φάτο. Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἁρμῠίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκε,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλάμῃφιν ἁρήρει.
Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ Φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν' ἄνωγε,
Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίε μάλιστα·
Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μεῖναι ὁμοκλήν.
Τῷδε καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη,
Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἧκεν,
Τὸν ῥά ποτ' Ηετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεὺς,
Ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπετ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἔποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς,
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν. οἱ δὲ, λύκοι ὣς
Ὠμηστάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ,
Οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες
Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινὸν,
Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ
Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ γε θυμὸς
Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες

Ἀμφ'

Quomodo jam primo ignis inciderit navibus Achivorum.
Hector Ajacis haſtam fraxineam prope aſtans
Percuſſit enſe magno, ſpiculi ad commiſſurã cum ligno retro:
Penitusque amputavit. Hoc quidem Telamonius Ajax
Vibrabat fruſtra in manu mutilum haſtile: procul autem ab ipſo
Cuſpis ærea humi reſonuit cadens.
Agnovitque Ajax animo egregio, & exhorruit
Opera deorum, quod omnino pugnæ conſilia præcidebat
Jupiter altitonans, Trojaniſque volebat victoriam.
Receſſit autem extra tela. Illi vero injecerunt indefeſſum ignem
Navi veloci: per hanc a. ſtatim inextinguibilis diffuſa eſt flamma.
Sic puppim quidem ignis circumdedit. At Achilles
Femoribus percuſſis Patroclum allocutus eſt,
Propera nobiliſſime Patrocle equeſtris,
Video jam apud naves ignis hoſtilis impetum:
Ne jam naves capiant, & non poſthac poteſtas fugiendi ſit;
Induere arma ocyus, ego autem copias congregabo.
Sic dixit. Patroclus autem armabatur coruſco ære.
Ocreas quidem primum circa tibias poſuit
Pulchras, argenteis fibulis apte junctas:
Tum poſtea thoracem circa pectora induebat
Varium, ſtellatum, velocis Æacidæ:
Circa humeros autem poſuit enſem argenteis clavis diſtinctũ,
Æreum, deinde autem ſcutum magnumque ſolidumque:
Capiti vero forti galeam affabre factam impoſuit,
Setis equinis comantem, horrendũ autem criſta deſuper nutabat:
Sumpſit etiam validas haſtas, quæ ejus manibus quadrabant.
Haſtam vero non ſumpſit ſolam eximii Æacidæ,
Gravẽ, magnã, validã: quã quidẽ non potuit alius Achivorum
Vibrare, ſed ipſam ſolus norat vibrare Achilles:
Peliadem fraxinum, quam patri ejus dederat Chiron
Pelii ex vertice *cæſam*, cædis auctorem futuram heroibus.
Equos autem Automedontem confeſtim jungere juſſit,
Quẽ poſt Achillẽ hoſtiũ agmina perrumpentẽ honorabat maxime:
Fideliſſimus a. ei erat in pugna ad ſuſtinendas minaces hoſtium
Tunc igitur Automedon duxit ſub jugũ veloces equos (impetus.
Xanthum & Balium, qui curſu ventis æquo volabant:
Hos peperit Zephyro vento Harpyia Podarge,
Paſcens *in* prato juxta fluentum oceani.
Temonis vero loris eximium Pedaſum junxit,
Quem quondam Eetionis capta urbe abduxit Achilles,
Qui licet mortalis, ſimul ibat cum equis immortalibus.
Myrmidonas autem obiens armabat Achilles,
Omnes per tentoria cum armis. Illi vero, lupi tanquam
Cruda vorantes, quibus in præcordiis immenſum robur,
Qui cervũ cornutũ magnũ *in* montibus poſtquam interfecerunt:
Laniantes vorant: omnibus autem mala ſanguine rubra,
Tum gregatim vadunt e fonte aquis nigro,
Hauſturi linguis raris nigram aquam
Summam, eructantes cruorem ſanguinis: animus vero
Pectoribus intrepidus ineſt, diſtenditur autem venter:
Tales Myrmidonum ductores atque principes

Ὄππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ δ' Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστὰς
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν·
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
Πῆλ' αὖτως ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε
Ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.
Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῒ θοῇ· τῷ δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν,
Ὄρσεο διογενὲς Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν·
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται,
Δύσσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὡς φάτο. Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἁρμῠίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐϋτυκτον ἔθηκε,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ πολέμηφιν ἁρήρει.
Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ Φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν' ἄνωγε,
Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίε μάλιστα·
Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μεῖναι ὁμοκλήν.
Τῷδε καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη,
Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἧκεν,
Τὸν ῥά ποτ' Ηετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεὺς,
Ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπετ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἔποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς,
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν. οἱ δὲ, λύκοι ὣς
Ὠμηστάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ,
Οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες
Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινὸν,
Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀρηϊφίλοισι μέλαν ὕδωρ
Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ γε θυμὸς
Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιξέναται δέ τε γαστήρ·
Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες

Ἀμφ'

Quomodo jam primo ignis inciderit navibus Achivorum.
Hector Ajacis haſtam fraxineam prope aſtans
Percuſſit enſe magno, ſpiculi ad commiſſurã cum ligno retro:
Penitusque amputavit. Hoc quidem Telamonius Ajax
Vibrabat fruſtra in manu mutilum haſtile: procul autem ab ipſo
Cuſpis ærea humi reſonuit cadens.
Agnovitque Ajax animo egregio, & exhorruit
Opera deorum, quod omnino pugnæ conſilia præcidebat
Jupiter altitonans, Trojaniſque volebat victoriam.
Receſſit autem extra tela. Illi vero injecerunt indefeſſum ignem
Navi veloci: per hanc a. ſtatim inextinguibilis diffuſa eſt flamma.
Sic puppim quidem ignis circumdedit. At Achilles
Femoribus percuſſis Patroclum allocutus eſt,
Propera nobiliſſime Patrocle equeſtris,
Video jam apud naves ignis hoſtilis impetum:
Ne jam naves capiant, & non poſthac poteſtas fugiendi ſit,
Induere arma ocyus, ego autem copias congregabo.
Sic dixit. Patroclus autem armabatur coruſco ære.
Ocreas quidem primum circa tibias poſuit
Pulchras, argenteis fibulis apte junctas:
Tum poſtea thoracem circa pectora induebat
Varium, ſtellatum, velocis Æacidæ:
Circa humeros autem poſuit enſem argenteis clavis diſtinctũ,
Æreum, deinde autem ſcutum magnumque ſolidumque:
Capiti vero forti galeam affabre factam impoſuit,
Setis equinis comantem, horrendũ autem criſta deſuper nutabat:
Sumpſit etiam validas haſtas, quæ ejus manibus quadrabant.
Haſtam vero non ſumpſit ſolam eximii Æacidæ,
Gravẽ, magnã, validã: quã quidẽ non potuit alius Achivorum
Vibrare, ſed ipſam ſolus norat vibrare Achilles:
Peliadem fraxinum, quam patri ejus dederat Chiron
Pelii ex vertice *cæſam*, cædis auctorem futuram heroibus.
Equos autem Automedontem confeſtim jungere juſſit,
Quẽ poſt Achillẽ hoſtiũ agmina perrumpentẽ honorabat maxime:
Fideliſſimus a. ei erat in pugna ad ſuſtinendas minaces hoſtium
Tunc igitur Automedon duxit ſub jugũ veloces equos (impetus.
Xanthum & Balium, qui curſu ventis æquo volabant:
Hos peperit Zephyro vento Harpyia Podarge,
Paſcens *in* prato juxta fluentum oceani.
Temonis vero loris eximium Pedaſum junxit,
Quem quondam Eetionis capta urbe abduxit Achilles,
Qui licet mortalis, ſimul ibat cum equis immortalibus.
Myrmidonas autem obiens armabat Achilles,
Omnes per tentoria cum armis. Illi vero, lupi tanquam
Cruda vorantes, quibus in præcordiis immenſum robur,
Qui cervũ cornutũ magnũ *in* montibus poſtquam interfecerunt:
Laniantes vorant: omnibus autem mala ſanguine rubra,
Tum gregatim vadunt e fonte aquis nigro,
Hauſturi linguis raris nigram aquam
Summam, eructantes cruorem ſanguinis: animus vero
Pectoribus intrepidus ineſt, diſtenditur autem venter:
Tales Myrmidonum ductores atque principes

Ὄ῾φρα δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ δ' Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραῤῥὰς
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν·
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
Πῆλ' αὖτως ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε
Ἔργα θεῶν, ὅ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.
Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῒ θοῇ· τῶς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν,
Ὄρσεο διογενὲς Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν·
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται,
Δύσσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὡς φάτο. Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἁρμῠίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον, αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκε,
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλάμῃφιν ἁρήρει.
Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ Φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν' ἄνωγε,
Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίε μάλιστα·
Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνὶ μεῖναι ὁμοκλήν.
Τῷδε καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη,
Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἧκεν,
Τὸν ῥά ποτ' Ηετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεὺς,
Ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπετ' ἵπποις ἀθανάτοισι.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἔποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς,
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν. οἱ δὲ, λύκοι ὣς
Ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ,
Οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες
Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινὸν,
Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ
Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ γε θυμὸς
Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι περιστένεται δέ τε γαστήρ·
Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες

Ἀμφ'

Quomodo jam primo ignis inciderit navibus Achivorum.
Hector Ajacis haſtam fraxineam prope aſtans
Percuſſit enſe magno, ſpiculi ad commiſſurã cum ligno retro:
Penitusque amputavit. Hoc quidem Telamonius Ajax
Vibrabat fruſtra in manu mutilum haſtile: procul autem ab ipſo
Cuſpis ærea humi reſonuit cadens.
Agnovitque Ajax animo egregio, & exhorruit
Opera deorum, quod omnino pugnæ conſilia præcidebat
Jupiter altitonans, Trojaniſque volebat victoriam.
Receſſit autem extra tela. Illi vero injecerunt indefeſſum ignem
Navi veloci: per hanc a. ſtatim inextinguibilis diffuſa eſt flamma:
Sic puppim quidem ignis circumdedit. At Achilles
Femoribus percuſſis Patroclum allocutus eſt,
Propera nobiliſſime Patrocle equeſtris,
Video jam apud naves ignis hoſtilis impetum:
Ne jam naves capiant, & non poſthac poteſtas fugiendi ſit,
Induere arma ocyus, ego autem copias congregabo.
Sic dixit. Patroclus autem armabatur coruſco ære.
Ocreas quidem primum circa tibias poſuit
Pulchras, argenteis fibulis apte junctas:
Tum poſtea thoracem circa pectora induebat
Varium, ſtellatum, velocis Æacidæ:
Circa humeros autem poſuit enſem argenteis clavis diſtinctũ,
Æreum, deinde autem ſcutum magnumque ſolidumque:
Capiti vero forti galeam affabre factam impoſuit,
Setis equinis comantem, horrendũ autem criſta deſuper nutabat:
Sumpſit etiam validas haſtas, quæ ejus manibus quadrabant.
Haſtam vero non ſumpſit ſolam eximii Æacidæ,
Gravẽ, magnã, validã: quã quidẽ non potuit alius Achivorum
Vibrare, ſed ipſam ſolus norat vibrare Achilles:
Peliadem fraxinum, quam patri ejus dederat Chiron
Pelii ex vertice *cæſam*, cædis auctorem futuram heroibus.
Equos autem Automedontem confeſtim jungere juſſit,
Quẽ poſt Achillẽ hoſtiũ agmina perrumpentẽ honorabat maxime:
Fideliſſimus a. ei erat in pugna ad ſuſtinendas minaces hoſtium
Tunc igitur Automedon duxit ſub jugũ veloces equos (impetus:
Xanthum & Bąlium, qui curſu ventis æquo volabant:
Hos peperit Zephyro vento Harpyia Podarge,
Paſcens *in* prato juxta fluentum oceani.
Temonis vero loris eximium Pedaſum junxit,
Quem quondam Eetionis capta urbe abduxit Achilles,
Qui licet mortalis, ſimul ibat cum equis immortalibus.
Myrmidonas autem obiens armabat Achilles,
Omnes per tentoria cum armis. Illi vero, lupi tanquam
Cruda vorantes, quibus in præcordiis immenſum robur,
Qui cervũ cornutũ magnũ *in* montibus poſtquam interfecerunt:
Laniantes vorant: omnibus autem mala ſanguine rubra,
Tum gregatim vadunt e fonte aquis nigro,
Hauſturi linguis raris nigram aquam
Summam, eructantes cruorem ſanguinis: animus vero
Pectoribus intrepidus ineſt, diſtenditur autem venter:
Tales Myrmidonum ductores atque principes

Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ῥώοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἵςατ' Ἀχιλλεὺς,
Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαὶ ᾗσιν Ἀχιλλεὺς
Ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διῒ φίλος· ἐν δὲ ἑκάςῃ
Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει
Σημαίνειν, αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε.
Τῆς μὲν ἰῆς ςιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
Υἱὸς Σπερχειοῖο διϊπετέος ποταμοῖο,
Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα·
Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἷϊ,
Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη
Φύλαντος θυγάτηρ. τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης
Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν
Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς·
Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῶ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρη
Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὔδωρον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοςόκος Εἰλείθυια
Ἐξάγαγε προφόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς,
Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Τὸν δ' ὁ γερὼν Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν,
Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
Ἔγχεϊ μάρνασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
Στῆσεν ἐϋκρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε,
Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω
Ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι,
Πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν· καί μ' ᾐτιάασθε ἕκαςος,
Σχέτλιε Πηλέος υἱὲ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
Νηλεὲς, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους.
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
Αὖτις, ἐπεὶ ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε·
Ἔνθά τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάςου·
Μᾶλλον δὲ ςίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι

Νευόν-

Circum ſtrenuum famulum velocis Æacidæ
Magnis ibant animis: inter eos autem Mavortius ſtabat Achilles,
Adhortationibus urgens equoſque & viros clypeatos.
Quinquaginta erant naves veloces quas Achilles
Ad Trojam princeps duxerat Jovi charus: in ſingulis autem
Quinquaginta erant viri ad tranſtra ſocii:
Quinque autem ductores fecerat, quibus credidit
Imperium, ipſe vero ſummam tenens poteſtatem imperabat.
Unius quidem ordinis dux erat Meneſthius vario thorace ornatus,
Filius Sperchii a Jove fluentis fluvii,
Quem peperit Pelei filia pulchra Polydora
Sperchio indefeſſo, mulier deo miſta:
Sed ut vulgi fama ferebat Boro, Perieris filio,
Qui palam *eam* uxorem duxerat, datis immenſis ſponſalibus.
Alterius autem Eudorus Mavortius dux erat
Clam ſuſceptus, quem peperit choreis ducendis elegans Polymela
Phylantis filia. Hanc vero potens Argicida
Adamavit, oculis conſpicatus inter cantantes
In choro Dianæ aureo arcu inſignis tumultuũ venaticorũ amant-
Statimque in ſuperiora domus aſcendens, accubuit clam (tis:
Mercurius pacificus: & dedit ei illuſtrem filium
Eudorum, egregium & curſus celeritate, & pugna.
Sed poſtquam hunc partuum doloris præſes Ilithyia
Eduxit in lucem, & ſolis vidit jubar,
Illam quidem Echecles fortis Actoridæ
Duxit domum, poſtquam dederat infinita dona ſponſalia:
Hunc autem ſenex Phylas magna cura nutrivit & educavit,
Vehementi amore proſequens tanquam ipſius filius foret.
Tertii autem Piſandrus Mavortius dux erat
Mæmalides, qui inter omnes excellebat Myrmidonas,
Haſta pugnando, poſt Pelidæ ſocium.
Quarto autem præerat ſenex equum agitator Phœnix:
Quinto autem Alcimedon Laercei filius eximius.
Sed poſtquam omnes cum ductoribus Achilles
Collocaſſet bene ordinatos, acria mandata dedit
Myrmidones, ne quis mihi minarum oblivi ſcatur
Quas in navibus velocibus minabamini Trojanis,
Toto tempore iræ: & me accuſabatis unuſquiſque;
Dure Pelei fili, bile certe te nutrivit mater:
Immitis, qui apud naves tenes invitos ſocios.
Domum ſaltẽ cum navibus revertamur pontum tranſeuntibus
Retro, ſiquidem tibi adeo pernicioſa ira incidit animo.
Hæc mihi congregati frequenter dicebatis: nunc vero apparet
Conflictus magnum opus, cujus antea quidem cupidi eratis:
Ubi forte cor quis gerens contra Trojanos pugnet.
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuſcujuſque;
Magis autem catervæ addenſatæ ſunt, ut regem audierunt.
Ut cum parietem vir coagmentat apte junctis lapidibus
Domus altæ, impetus ventorum vitans:
Sic aptè junctæ erant galeæ, & clypei umbonibus muniti.
Clypeus nempe clypeum fulciebat, galea galeam, virum vir:
Seque invicẽ attingebant ſetis equinis comantes galeæ ſplenden-
tibus conis

Νευόντων· ὣς πυκνοὶ ἐφέζασαν ἀλλήλοισι.
Πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσεσθον,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγε
Καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐϋπλήσασα χιτώνων
Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλων τε ταπήτων.
Ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον,
Οὔτέ τεῳ σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
Τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θείῳ
Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι.
Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον,
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ· λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών, (Δίῳ δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον)
Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.
Ἦ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
Ἦ δ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
Ἀλλ' ἔταρον πέμπω πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσι
Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες εὐρύοπα Ζεῦ·
Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται ἢ ῥα καὶ οἶος ἐπίσταται πολεμίζειν
Ἠμέτερος θεράπων, ἢ οἷ τότε χεῖρες ἄπτοι
Μαίνονθ', ὁππότ' ἐγὼ περ' ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἔπειτά κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
Ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
Τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
Νηῶν μὲν οἱ ἀπῶσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
Δῶκε, σθένος δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπαυέσθαι.
Ἦτοι ὁ μὲν, σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
Ἂψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ.
Στῆ δὲ πάροιθ' ἐλίσσων κλισίης· ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
Ἔσσυτο, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα Φρονέοντες ὄρουσαν.
Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν εἰκότες ἐξεχέοντο
Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἐθοντες,
Αἰεί κερτομέοντες ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι.
Τοὺς δ' εἴπερ παρὰ τίς τε καὶ ὠὴν ἄνθρωπος ὁδίτης
Κινήσει ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες,
Πρόσσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι.
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
Ἐξ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀύσας,

Μυρ-

Nutantium: adeo denſi ſteterunt inter ſe.
Omnes autem ante duo viri armabantur,
Patrocluſque & Automedon, unum animum habentes,
Ante Myrmidonas ad pugnam. Sed Achilles
Perrexit ire in tentorium: arcæ autem operculum aperuit
Pulchræ, affabre factæ, quam ei Thetis pedes argenteæ
Impoſuit navi vehendam, quum bene impleſſet tunicis,
Chlæniſque a vento defendentibus, villoſiſque tapetibus.
Ibidemq; ei poculum erat elaborate factum, neq; aliquis alius
Neque virorum bibebat ex eo nigrum vinum,
Neque alicui libabat deorum niſi Jovi patri.
Hoc utique tunc ex arca ſumptum purgavit ſulphure
Primum, poſtea autem lavit aquæ puro liquore.
Lavitque ipſe manus, hauſitque nigrum vinum,
Precabatur deinde ſtans medio ſepto: libabatque vinum,
Cœlum ſuſpiciens, (Nec jovem latuit fulmine gaudentem)
Jupiter rex Dodonæe, Pelaſgice, procul habitans,
Dodonæ præſidens hyberno frigore infeſtæ: circum autem Selli
Tui habitant interpretes pedibus illoti, humi cubantes.
Equidem jam olim meum ſermonem exaudiſti precati,
Et honore quidem me dignatus es, valde a. afflixiſti populum
Sed adhuc hoc mihi nunc perfice votum. (Achivorum:
Ipſe quidem ego manebo navium in cœtu,
Sed ſocium mitto cum multis Myrmidonibus
Pugnatum: cum hoc una victoriam emitte late ſonans Jupiter:
Confirma autem ei cor in præcordiis, ut & Hector
Intelligat num etiam ſolus ſciat pugnare
Noſter famulus, an ei tunc *tantum* manus invictæ
Inſaniant, quando ego iero ad prælium Martis.
Sed poſtquam a navibus prælium clamoremque expulerit,
Incolumis mihi poſtea veloces ad naves redeat,
Armiſque cum omnibus, & bellicoſis ſociis.
Sic dixit precans: hunc autem audivit ſapiens Jupiter:
Atque ei alterum quidem dedit pater, alterum vero abnuit:
A navibus quidem ei repellere prælumque pugnamque
Dedit, ſalvum autem abnuit e pugna reverti.
Hic quidem, ubi libaratque & ſupplicaverat Jovi patri,
Rurſus tentorium ingreſſus eſt, poculumque repoſuit in arcam.
Stetit autem egreſſus pro tentorio: adhuc enim voluit animo
Spectare Trojanorum & Achivorum pugnam gravem.
Illi vero cum Patroclo magnanimo armati
Ordine ibant, donec in Trojanos magnis animis irruerunt.
Protinus autem veſpis ſimiles effundebantur
In via habitantibus, quas pueri irritant de more,
Aſſidue vexantes in via domicilia habentes,
Stulti: commune enim malum multis faciunt.
Has ſi aliquis præteriens homo viator
Moverit invitus, illæ continuo animoſum cor habentes,
Quæque provolat & defendit ſuos fœtus.
Harum tunc Myrmidones cor & animum habentes,
Ex navibus fundebantur: clamor autem immenſus ortus eſt.
Patroclus vero ſocios hortabatur altum clamans,

Μυρμιδόνες ἕταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος·
Ἄνέρες ἕξετε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ὅς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
Γνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν αἰλλέες. ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δ' ὡς εἶδοντο Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
Μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι·
Πάντηνε δὲ ἕκαστος ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
Νηῒ παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
Καὶ βάλε Πυραίχμην, ὅς Παίονας ἱπποκορυστὰς
Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος·
Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν οἰμώξας· ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν
Παίονες. ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν,
Ἡγεμόνα κτείνας ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
Ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι. τοὶ δ' ἐφόβηθεν
Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
Νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Κινήσει πυκινὴν νεφέλην ςεροπηγερέτα Ζεὺς,
Ἐκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ·
Ὡς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ,
Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Οὐ γάρ πω τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Ἀλλ' ἔτ' ἀνθίζαντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης
Ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Αὐτίκ' ἄρα ςρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
Ἔγχεϊ ὀξυόεντι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
Ῥῆξεν δ' ὀςέον ἔγχος, ὁ δὲ, πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήϊος οὔτα Θόαντα,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλείδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
Ἔφλη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
Μυῶν ἀνθρώπου τέλεται. περὶ δ' ἔγχεος αἰχμὴ
Νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Νεςορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξέϊ δουρὶ
Ἀντίλαχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
Ἤριπε δὲ προπάροιθε. Μάρις δ' αὐτοσχεδὸν δουρὶ
Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθείς,

Στὰς

Myrmidones ſocii Pelidæ Achillis,
Viri eſtote, amici, recordamini autē impetuoſæ fortitudinis,
Ut Pelidem honorēmus, qui longe fortiſſimus *eſt*
Argivorum apud naves, & bellicoſi famuli:
Cognoſcat autem & Atrides late dominans Agamemnon
Suam noxam, quod fortiſſimum Achivorum nihil honoravit.
Sic fatus, excitavit robur & animum uniuſcujuſque:
Irruerunt autem in Trojanos conferti. Circumque naves
Terribiliter reſonabant clamantibus ab Achivis.
Aſt Trojani ut viderunt Menœtii fortem filium,
Ipſum & famulum cum armis coruſcantes,
Omnibus turbatus eſt animus, phalangeſque diſſolvebantur,
Exiſtimantes apud naves velocem Pelidem
Iram abjeciſſe, & amicitiam recepiſſe:
Circumſpectabat autem unuſquiſq; quo effugere poſſit gravē pernicie.
Patroclus autem primus jaculatus eſt haſta fulgenti
Penitus in medium, ubi plurimi tumultuabantur,
Navis ad puppim magnanimi Proteſilai:
Et percuſſit Pyræchmen, qui Pæonas equeſtres bellatores
Duxit ex Amydone ab Axio late fluente:
Hunc percuſſit in dextrum humerum: is autem ſupinus in pul-
Concidit edito gemitu: ſocii autem circa ipſum in fugam conjecti ſunt
Pæones. Patroclus enim fugam immiſit omnibus,
Ductore occiſo qui præſtantiſſimus erat pugna.
A navibus autem repulit, extinxitque ardentem ignem,
Semiuſta autem navis relicta eſt illic. In fugam vero verſi ſunt
Trojani immani tumultu. Danai autem infundebantur
Naves per cavas: tumultus autem vehemens factus eſt.
Ut cum ab alto vertice montis magni
Summovet denſam nubem fulgurator Jupiter,
Apparentque omnes ſpeculæ & cacumina ſummæ,
Et ſaltus, cælitus autem aperitur maximus æther:
Sic Danai a navibus quidem expulſo hoſtili igne
Paululum reſpirarunt: pugnæ tamen non erat ceſſatio.
Nondum enim omnino Trojani bellicoſis ab Achivis
Verſis ubique tergis fugabantur nigris a navibus,
Sed adhuc reſiſtebant, a navibus tamen paullum recedebant ne-
Tum vero vir interfecit virū diſſipata aciē ceſſitate (coacti.)
Ducum. Primus autem Menœtii fortis filius
Statim averſi Arcilyci percuſſit femur
Haſta acuta, penituſque æs adegit:
Fregit autem os haſta: Is vero, pronus in terram
Decidit. Sed Menelaus mavortius vulneravit Thoantem,
Pectore nudatum juxta ſcutum: ſolvitque membra.
Phylides autem Amphiclum irruentem obſervans,
Occupavit ferīendo (ei) averſam partem cruris, ubi craſſiſſima
Pulpa hominis eſt; undique autem haſtæ cuſpide
Nervi diſſecti ſunt: eique tenebræ oculos cooperuerunt.
Neſtoridarum autem alter vulneravit Atymnium acuta haſta
(Nempe) Antilochus, perque ile trajecit æream haſtam.
Cecidit autem pronus. At Maris confeſtim haſta
In Antilochum irruebat, ob fratrem iratus,

Στὰς πρόσθεν νέκυος. τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
Ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν
Ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ
Δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀςέον ἄχρις ἄραξε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, κατὰ δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν.
Ὣς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
Βήτην εἰς ἔρεβος Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Τῖες ἀκοντιςαὶ Ἀμισωδάρου, ὅς ῥα Χίμαιραν
Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
Αἴας δὲ Κλεόβουλον Οἰλιάδης ἐπορούσας
Ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλά οἱ αὖθι
Λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι·
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ
Ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον· ἔνθα Λύκων μὲν
Ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν
Φάσγανον ἐῤῥαίσθη· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε
Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος, ἔσχε δὲ οἶον
Δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι,
Νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ ςόμα νηλεῖ χαλκῷ
Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε
Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κεάσσε δ' ἄρ' ὀςέα λευκά·
Ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ ςόμα καὶ κατὰ ῥῖνας
Πρῆσε χανών. θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαςος.
Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι
Σίνται, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι, αἵτ' ἐν ὄρεσσι
Ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες
Αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας·
Ὣς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον. οἱ δὲ φόβοιο
Δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυςῇ
Ἵετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρείη πολέμοιο,
Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
Σκέπτετ' ὀϊςῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω,
Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει·
Ὣς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε·
Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν· Ἕκτορα δ' ἵπποι
Ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λεῖπε δὲ λαὸν
Τρωϊκὸν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε.
Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων·
Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,

Τρωσὶ

Stans ante cadaver. Eũ vero (alter Neſtorid.) de opar Thraſymedes
Occupavit feriendo antequam ille vulneraret (Antilochum) nec
Ad humerũ protinus: extremũ a. brachiũ haſtæ cuſpis (aberravit
Amputavit à muſculis, & os penitus abſcidit.
Fragorem vero edidit cadens, & caligo oculos cooperuit.
Sic illi quidem duo duobus a fratribus domiti
Iverunt ad erebum Sarpedonis ſtrenui ſocii,
Filii jaculatores Amiſodari, qui Chimæram
Nutrivit inſuperabilem, multis perniciem hominibus.
Ajax vero in Cleobulum Oiliades impetu facto
Vivum cepit, impeditum in turba: ſed ei ibi ſtatim
Solvit robur, feriens enſe cervicem bene manubriato
Totuſque incaluit enſis ſanguine. Illi vero oculos
Occupavit purpurea mors & fatum violentum.
Peneleus autem Lyconque concurrerunt: haſtis enim
Aberrarant a ſe invicem, & incaſſum fuerant jaculati ambo:
Hi rurſus enſibus concurrerunt: tunc Lycon quidem
Setis equinis com. gal. conum percuſſit: quave parte manubrio
Enſis, fractus eſt: at ſub aure cervicem percuſſit (inſeritur
Peneleus, totuſque immerſus eſt enſis, tenebat autem ſola
Cutis: pendebatque ab ea caput, ſolutaque ſunt membra.
Meriones autem Acamanta aſſecutus pedibus rapidis
Percuſſit currum aſcendentem ad dexterum humerum.
Cecidit autem ex curru, oculiſque offuſa eſt caligo.
Idomeneus autem Erymanta ad os ſævo ære
Percuſſit: rectaque haſta ærea tranſiit
Subtus ſub cerebro: diffidit autem oſſa alba:
Excuſſique ſunt dentes: & impleti ſunt ei ambo
Sanguine oculi: eumque per os ſurſum & per nares deorſum
Efflavit aperto ore. Mortis autem nigra nubes obtexit.
Hi quidem ductores Danaorum interfecerunt virum ſinguli.
Ut vero lupi agnis irruunt vel hœdis
Exitiales, e pecudibus ſurripientes, qui in montibus
Paſtoris iucuria diſperſi ſunt: illi conſpicati,
Statim diſcerpunt imbellem animum habentes:
Sic Danai Trojanis irruebant. Illi autem fugæ
Horriſonæ meminerunt, oblitique ſunt impetuoſæ fortitudinis.
Ajax vero magnus ſemper in Hectorem ære armatum
Cupiebat jaculari: ille vero ſcientia pugnæ,
Clypeo taurino coopertus latos humeros
Obſervabat, ſagittarumque ſtridorem & ſonitum jaculorum.
Certe quidem jam videbat pugnæ alio inclinatam victoriam:
Sed & ſic manebat, ſervabatque charos ſocios.
Ut cum ab Olympo nubes vadit ad cœlum,
Æthere poſt ſerenũ, cũ Jupiter nimbos procelloſos porrigit:
Sic horum a navibus factus eſt clamorque fugaque.
Neque ordine ullo tranſierunt rurſus: Hectorem vero equi
Extulerunt veloces cum armis: deſeruit autem populum
Troicum, quos invitos depreſſa foſſa coercebat.
Multi autem in foſſa trahentes currus veloces equi
Fractos ad ſummum temonem liquerunt currus dominorum:
Patroclus autem ſequebatur vehementer Danaos adhortans,

Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ τμάγεν. ὕψι δ' ἀέλλη
Σκίδναθ' ὑπαὶ νεφέων, τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
Ἄψορρον προτὶ ἄςυ, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ' ᾗ πλεῖςον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν,
Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας. ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
Πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.
Ἀντικρὺ δ' ἀνὰ τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
Ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Πρόσσω ἱέμενοι· ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός.
Ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν
Ἤματ' ὀπωρινῷ ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
Ζεὺς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπῄνῃ,
Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιςας,
Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
Ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα ςενάχουσι ῥέουσαι
Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
Ὣς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα ςενάχοντο θέουσαι.
Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
Ἄψ ἐπὶ νῆας ἐέργε παλιμπετὲς, οὐδὲ πόληος
Εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
Κτεῖνε μεταΐσσων, πολέων δ' ἀπετίννυτο ποινήν·
Ἔνθ' ἤτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέςορα Ἤνοπος υἱὸν
Δεύτερον ὁρμηθείς. ὁ μὲν εὐξέςῳ ἐνὶ δίφρῳ
Ἧςο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Ἡνία ἠϊχθησαν· ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραςὰς
Γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων·
Εἷλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὡς ὅτε τις φὼς
Πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ·
Ὣς εἷλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ·
Καδδ' ἄρ' ἐπὶ ςόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
Μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊςής·
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα, καὶ Ἀμφοτερὸν, καὶ Ἐπάλτην,
Τληπόλεμόν τε Δαμαςορίδην, Ἐχίον τε, Πύρην τε,
Ἰφέα τ', Εὔιππόν τε, καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας,
Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν,
Αἰδὼς ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε· νῦν θοοί ἐςέ.
Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω
Ὅστις ὅδε κρατέει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἐόργε

Τρῶας·

Trojanis mala cogitans: hi autem clamoreque fugaque (*pulv.*
Omnes impleverunt vias, poſtquã diſſipati ſunt. In altũ a. procella
Spargebatur ſub nubes, contendebantq; ſolidi ungulis equi
Retro ad urbem, a navibus & tentoriis.
Patrochus vero qua plurimum turbatum videbat populum,
Ea dirigebat *equos* minaciter clamans. Sub axibus a. viri cadebant
Proni de curribus, in quibus ſedilia reſonabant.
Recta autem foſſam tranſilierunt veloces equi,
Immortales, quos Peleo dii dederant præclara dona,
In adverſum pergere cupientes: in Hectorẽ a. inſtigabat animus.
Cupiebat enim percutere: illum vero extulerant veloces equi.
Ut vero a nimbo procelloſo omnis nigra obruta gravatur terra
Tempore autumnali cum rapidiſſimum fundit imbrem
Jupiter, quando jam viris iratus ſævit,
Qui vi in foro perverſa edunt judicia,
Juſtitiam autem expellunt, deorum vindictam non verentes.
Propter hos vero omnes quidem fluvii inundant fluentes,
Multoſque aggeres tunc ſcindunt torrentes,
In mare autem purpureum vaſtum gemunt fluentes
Ex montibus in præceps: corrumpuntur autem opera hominum:
Sic equæ Trojanæ valde ingemiſcebant currentes.
Patroclus autem poſtquam primas perfregerat phalangas,
Rurſus ad naves compulit retrorſum, neque ad urbem
Sinebat cupientes aſcendere, ſed inter
Naves, & fluvium, & altum paritem (caſtrenſem)
Occidebat rapide inſequens, multorum autem exigebat ultionem:
Tunc quidem Pronoum primum percuſſit haſta fulgenti,
Pectore nudatum juxta clypeum: ſolvit autem membra.
Fragorem vero edidit cadens. Idem Theſtorem Enopis filium
Iterum impetu facto. Hic quidem eleganter polita in ſella
Sedebat contractus: exturbata enim erat mente, ex manibus
Habenæ defluxerant: ille vero haſta percuſſit propius adſtans
Malam dextram, perque ejus tranſegit dentes:
Traxit a. *eam* haſtam prehendens ſuper ambitu ante ſellam poſ.ut
Petra in prominenti ſedens ingentem piſcem (cum vir
Ex ponto foras lino & ſplendido ære:
Sic traxit e ſella hiantem haſta fulgenti:
In os autem deturbavit: lapſum autem ipſum liquit anima.
Sed poſtea Eryalum irruentem percuſſit ſaxo
Medio in capite: illud vero in duas partes totum diffiſſum eſt
In caſſide gravi: is autem pronus in terram
Decidit: ipſumque mors circumfuſa eſt exitialis.
At deinde Erymanta, & Amphoterum, & Epaltem,
Tlepolemumque Damaſtoridem, Echiumque, Pyremque,
Ipheaque, Euippumque, & Argeadem Polymelum,
Omnes alium ſuper alium admovit terræ almæ.
Sarpedon autem poſtquam vidit armis ſpoliatos ſocios
Manibus Patrocli Menœtiadæ domitos,
Adhortatus eſt eximios increpans Lycios,
Proh pudor! o Lycii quo fugitis? nunc celeres eſtote.
Occurram enim ego huic viro, ut intelligam
Quiſnam iſte victor graſſetur: & jam malis multis affecerit

Tro-

Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμᾶζε.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται·
Ὣς οἵ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε,
Ὤ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν
Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι.
Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν, ὁρμαίνοντι
Ἢ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσσης
Θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ,
Ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Ἄνδρα βνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ
Αὖ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Αἴκε ζωὸν πέμψῃς Σαρπηδόνα ἔνδε δόμονδε,
Φράζεο μήτις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄξυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
Τίεες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
Ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐξὶ, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
Ἤτοι μέν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν,
Πέμπειν μιν Θάνατόν τε Φέρειν καὶ νήδυμον Ὕπνον,
Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται·
Ἔνθά ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἕταί τε
Τύμβῳ τε στήλῃ τε. τὸ γὰρ, γέρας ἐξὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Αἱματόεσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἐραζε,
Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι τηλόθι πάτρης.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἔνθ' ἤτοι Πάτροκλος μὲν ἀγακλειτὸν Θρασυμήδην,
Ὃς ῥ' ἦϋς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα· λῦσε δὲ γυῖα.
Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ
Δεύτερος ὁρμηθείς· ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
Ἔγχεϊ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων·
Κὰδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός·
Τὼ δὲ διασχίζην· κρίκε δὲ ζυγὸν, ἡνία δὲ σφι
Σύγχυτ', ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι.
Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ,
Σπασάμενος ταναήκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Ἄῖξας ἀπέκοψε παρήορον· οὐδ' ἐμάτησε.
Τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν·
Τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι ξυμοβόροιο.

Trojanos: multorumque enim & fortium genua ſolvit.
Dixit, & de curribus cum armis ſaliit in terram.
Patroclus vero altera ex parte ut vidit, deſiliit curru.
Tum vero illi ſicut vultures duo unguibus adunci roſtris curvi,
Petra ſuper excelſa ingentem clangorem edentes pugnant:
Sic hi clamantes alter in alterum irruebant.
Hos autem intuitus miſertus eſt Saturni filius verſuti,
Junonem autem allocutus eſt ſororem uxoremque,
Hei mihi, cum mihi Sarpedonem chariſſimum hominum,
Fatale a Patroclo Menœtiade domari.
In duas a. partes mihi cor fertur in præcordiis, animo verſanti
An ipſum vivum pugnam extra lacrymoſam
Ponam ſurreptum Lyciæ in opulento populo,
An jam ſub manibus Menœtiadæ domem.
Huic a. reſpondit deinde bovinis oculis decora veneranda Juno,
Importuniſſime Saturnie, quale verbum dixiſti?
Virum mortalem jam olim deſtinatum fato
Jam vis a morte triſti liberare?
Fac: at non tibi omnes aſſentiemur dii cæteri.
Aliud autem tibi dicam, tu vero animo reconde tuo,
Si vivum dimiſeris Sarpedonem domum ſuam,
Perpende ne quis poſthac deorum velit & alius
Dimittere ſuum charum filium ex aſpero prælio.
Multi enim circum urbem magnam Priami pugnant
Filii immortalium, quibus iram gravem immittes.
Sed ſi tibi dilectus eſt, tuumque vicem ejus miſeratur cor,
Illum quidem ſinito in aſpera pugna
Manibus ſub Patrocli Menœtiadæ domari:
At poſtquam jam illum reliquerit animaque & vita,
Deducendum eum permitte Mortique ut ferat & ſuavi Somno,
Donec Lyciæ latæ ad populum pervenerint:
Ibi ei exequias facient fratreſque familiareſque
Tumuloque cippoque. Hic enim honor eſt mortuorum.
Sic dixit. neque non obſecutus eſt pater hominumque deumque:
Cruentas autem guttas demiſit in terram,
Filium dilectum honorans, quem ei Patroclus erat
Interempturus in Troja gleboſa procul a patria.
Hi autem cum jam prope erant alter in alterum vadentes,
Tum quidem Patroclus inclytum Thraſymedem,
Qui ſtrenuus famulus Sarpedonis erat regis,
Hunc percuſſit imum ad ventrem: ſolvitque membra.
Sarpedon vero ab illo quidem aberravit haſta fulgenti
Poſt illum impetu facto: Pedaſum vero vulneravit equum
Haſta in dextro humero: is autem gemuit animam exhalans:
Decidit vero in pulveres porrectus, & avolavit anima:
Duo a. *reliqui equi* diſſilierunt: crepuit a. jugum, habenæque ipſis
Confundebantur, jacebat enim equus ad temonẽ devinctus in pul-
Hujus rei quidẽ Automedon haſta inclytus invenit finem, (verib.
Educto longo enſe robuſto a fœmore, (ter agebat.
Inſurgens abſcidit equum ad temonẽ devinctũ: neq; enim ſegni-
Hi a. recta ſtatione compoſiti ſunt, inq; habenis recti ſteterunt.
Illi vero rurſus congreſſi ſunt ad contentionem animũ rodentem.

Tum

Ε"νθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἦλυθ' ἀκωκὴ
Ε"γχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὦρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἐκφυγε χειρὸς,
Α'λλ' ἔβαλ' "ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ·
Η"ριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Η'὾ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ε'ξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νῆϊον εἶναι·
Ω"ς ὅ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης·
Η'ὔτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέλῃφι μετελθὼν,
Α'ίθωνα, μεγάθυμον ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
Ω"λετό τε ξεναίχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος·
Ω"ς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
Κτεινόμενος μενέαινε, Φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον, (χιὴ
Γλαῦκε πέπον πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν τε μάλα
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·
Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ δὴ ἔσσι.
Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ε"σσομαι ἤματα πάντα διαμπερὲς, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Α'λλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Ω"ς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν
Ο'φθαλμοὺς ῥῖνάς θ'· ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Ε'κ χροὸς εἵλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο·
Τοῖσ δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν.
Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας,
Ι'εμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων.
Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀίοντι·
Ω'ρίνθη δέ οἱ ἦτορ ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
Χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα. τεῖρε γὰρ αἰνῶς
Ε"λκος, ὅ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ,
Τείχεος ὑψηλοῖο ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων.
Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι,
Κλῦθι ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
Εἶς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δέ τε πάντοσ' ἀκούειν
Α'νέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
Ε"λκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερὸν, ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
Ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται, οὐδέ μοι αἷμα
Τερτῆναι δύναται· βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ·
Ε"γχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
Ε'λθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὥριστος ὄλωλε,
Σαρπηδὼν Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ἑῷ παιδὶ ἀμύνει.
Α'λλὰ σὺ πέρ μοι ἄναξ τόδε κάρτερον ἕλκος ἄκεσσον·
Κοίμισον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισι
Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν·
Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχωμαι.
Ω"ς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο

Αἷμα

Tum vero Sarpedon quidem abberravit hasta fulgenti,
Patrocli autem supra humerum sinistrum abiit cuspis
Hastæ, neque percussit ipsum: posterior vero irruit ære
Patroclus: hujus autem non irritum telum effugit manu,
Sed percussit ubi præcordia complectuntur multipliciter munitum
Cecidit a. sicut quando aliqua quercus cadit, vel populus, (cor:
Vel pinus alta, quam in montibus fabri
Exciderunt securibus recens exacutis, navale lignum ut sit:
Sic ille ante equos & currum jacebat porrectus,
Dentibus frendens, pulvere manibus prehenso sanguinolento:
Ut cum taurum interficit leo armento superveniens,
Fulvum, magnanimum inter flexipedes boves.
Peritque gemens sub maxillis leonis:
Sic a Patroclo Lyciorum ductor clypeatorum (vocabatsociũ,
Dum interficitur indignãte anima gemebat, charumque nomine
Glauce chariſſime bellator inter viros, nunc te admodum oportet
Pugnacemque esse, & audacem bellatorem:
Nunc tibi cordi sit pugna gravis, si prælio impiger es.
Primum quidem adhortare Lyciorum ductores viros,
Quaquaversum obiens, de Sarpedone præliari:
Quin & ipse de me pugnes ære.
Tibi enim ego etiam posthac pudor & opprobrium
Ero dies omnes perpetuo, si quidem mihi Achivi
Arma detraxerint, in circo ubi de navibus certatur lapsæ.
Sed capesse *pugnam* strenue, adhortareque populum omnem.
Sic illi locuto finis mortis texit
Oculos nareſque. Ille vero calce pectoribus impresso,
E corpore traxit hastã, præcordia a. ipsã adhærentia sequebantur:
Ejusque simul animamque & hastæ evulsit cuspidem.
Myrmidones autem illic detinuerunt equos anhelantes,
Cupientes fugere, postquam deseruerant currus dominorum.
Glauco vero gravis dolor ortus est vocem audienti:
Conturbabatur a. ei cor quod non poterat opem ferre. (ter
Manu a. prehensum stringebat brachium. Dolebat enim ei gravi-
Vulnus, quia jam eum Teucer irruentẽ jaculatus fuerat sagitta,
Ab aggere excelso malum a sociis propulsans.
Precans autem dixit longe jaculanti Apollini,
Exaudi rex, qui alicubi Lyciæ in opulento populo
Es, vel in Troja: potes autem undecunque auscultare
Viro dolenti, sicut nunc me dolor invadit.
Vulnus enim habeo hoc grave, undique autem mihi manus
Acutis doloribus transfixa est, neque mihi sanguis
Siccari potest: gravatur autem mihi humerus per ipsum:
Hastam autem non possum sustinere firmiter, neque pugnare,
Congressus cum hostibus. Vir autem fortissimus periit,
Sarpedon Jovis filius: ille vero ne suo quidem filio opem fert.
Sed tu saltem mihi rex huic gravi vulneri medere:
Sopi autem dolores, præbeque vires, ut socios
Adhortans Lycios excitem ad pugnam:
Ipseque de cadavere mortuo pugnem.
Sic dixit precans. Hunc autem exaudivit Phœbus Apollo:
Statim sedavit dolores, a vulnere autem gravi-

San-

Αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
Γλαῦκος δ' ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε
Ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο:
Πρῶτα μὲν ὥτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε μακρὰ βιβάσθων,
Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα δῖον.
Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν,
Ἄγχοῦ δ' ἑσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἕκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,
Οἳ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
Κεῖται Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ.
Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχεϊ χάλκεος Ἄρης.
Ἀλλὰ φίλοι πάρστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
Μὴ ἅπὸ τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλεντο,
Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγχείῃσιν.
Ὣς ἔφατο. Τρῶας δὲ κατακρήθεν λάβε πένθος
Ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν, ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόληος
Ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἐών. πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
Λαοὶ ἕποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριζήλως μάχεσθαι.
Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι. ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἕκτωρ χωόμενος Σαρπηδόνος. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Ὦρσε Μενοιτιάδαο Πατροκλῆος λάσιον κῆρ:
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ,
Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
Οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
Κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν
Σαρπηδών· ἀλλ' εἰ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες,
Τεύχεά τ' ὠμοιϊν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοὶ,
Σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχεσθαι,
Δεινὸν ἀΰσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλέσῃς πόνος εἴη.
Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιούς.
Βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Τλῆς Ἀγακλῆος μεγαθύμου δῖος Ἐπειγεὺς,
Ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἴφασσε
Τοπρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἔσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξενάριξας
Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν.
Οἱ δ' ἅμ' Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι πέμπον ἕπεσθαι
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
Τόν ῥα τόθ' ἁπτόμενον νέκυος βάλε Φαίδιμος Ἕκτωρ
Χερμαδίῳ κεφαλήν· ἡδ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
Ἔν κόρυϑι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
Κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

Πα-

Sanguinem nigrum ſiccavit, fortitudinemque ejus immiſit animo.
Glaucus autem agnovit ſua mente, lætatuſque eſt
Quod ſe cito exaudiverat magnus deus precatum.
Primum quidem excitavit Lyciorum ductores viros,
Quaquaverſum obiens, de Sarpedone præliari.
Deinde vero Troas accerſitum ibat paſſibus longis gradiens,
Polydamanta ad Panthœdem & Agenora nobilem:
Accerſitum etiam ivit Æneamque & Hectorem ære armatum,
Prope autem ſtans verbis velocibus allocutus eſt,
Hector, nunc jam omnino oblitus es ſociorum,
Qui te propter procul ab amicis & patria terra
Animam deperdunt: tu vero non vis malum propulſare.
Jacet Sarpedon Lyciorum ductor clypeatorum,
Qui Lyciam tuebatur juſque dicendo & virtute ſua.
Hunc autem Patrocli manibus domuit haſta æreus Mars.
Sed amici adeſte, hominumque reprehenſionem animo veremini,
Ne arma abſtulerint, indigniſque modis acceperint mortuum
Myrmidones, de Danais irati quotquot perierunt,
Quos apud naves veloces interfecimus haſtis.
Sic dixit. Trojanos vero ipſo capite occupavit dolor
Intolerabilis, cedere neſcius, quippe ipſis columen urbis
Erat, alienigena licet exiſtens. Multæ enim illum
Copiæ ſequebantur, inter quas ipſe fortiſſimus erat in pugna.
Ibant autem recta in Danaos ardentes. Præibat autem ipſis
Hector iratus de Sarpedone. At Achivos
Concitabat ad certamen Menœtiadæ Patrocli animoſum cor:
Ajaces primos allocutus eſt, animis incitatos etiam per ſe,
Ajaces, jam vobis hoſtes propulſare cordi ſit,
Quales quidem antea eratis inter viros, vel & fortiores.
Jacet vir qui primus inſiliit in parietem caſtrenſem Achivorum
Sarpedon: ſed ô ſi ipſum contumelia afficere potuerimus ablatum,
Armaque ab humeris auferre, & aliquem ſociorum
Ab eo *nos* propulſantium domare ſævo ære!
Sic dixit. Ii vero etiã per ſe *hoſtes* arcere promptis erant animis.
Hi autem poſtquam utrinque firmarant phalangas,
Trojani & Lycii & Myrmidones & Achivi,
Concurrerunt de cadavere mortuo pugnaturi,
Horrendum clamantes: ingenti a fragore ſonuerunt arma virorũ.
Jupiter vero noctem perniciosam extendit ſuper aſpera pugna,
Ut dilecto de filio pugnæ pernicioſus labor eſſet.
Moverunt autem loco priores Trojani nigros oculis Achivos.
Percuſſus enim erat nequaquã ignaviſſimus vir inter Myrmidonas
Filius Agaclei magnanimi nobilis Epigeus,
Qui in Budio bene habitato imperabat
Antea: ſed tunc ſtrenuum conſobrinum cum occidiſſet,
Ad Peleum venit ſupplex, & ad Thetin argenteis pedibus decorã.
Hi a. Achilli hoſtium agmina perrumpenti miſerunt comitem
Ilium ad generoſis equis fœcundã, ut adverſus Trojanos pugnaret.
Hunc quidem tunc manum injicientem cadaveri percuſſit illuſtris Hector,
Saxo in capite: illud vero in duas partes totũ diffiſſum eſt
In caſſide gravi: ipſe autem pronus ſuper cadavere
Decidit, ipſumque mors circumfuſa eſt exitialis.

Πατρόκλῳ δ' ἴαχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο·
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ἰλλέι, ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε·
Ὣς ἰθὺς Λυκίων Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε
Ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ, ἑτάροιο.
Καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον Ἰθαιμένεος φίλον υἱὸν
Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ Φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ὅσσον δ' αἰγανέης ῥιπὴ τανυσθῆ τέτυκται,
Ἣν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ,
Ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, θηῶν ὑπὸ θυμοραϊξέων·
Τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὦσαντο δ' Ἀχαιοί.
Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
Χάλκωνος φίλον υἱὸν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι.
Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος σῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
Στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων·
Δούπησεν δὲ πεσών. πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς
Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ, μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
Στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἴοντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
Ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν
Λαόγονον θρασὺν, υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱρεὺς
Ἴδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤχετ' ἀπὸ μελέων, σκοτόεις δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν·
Ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤχετ', ἐπεί ῥ' ἄλιον σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε,
Μηριόνη τάχα κέν σε καὶ ὀρχησμὸν περ ἐόντα
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα,
Αἰνεία, χαλεπόν σε καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα
Ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
Εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἶψά κε, καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς,
Εὖχος ἐμοὶ δώῃς, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἐνένιπτε Μενοιτίου ἀλκιμος υἱὸς,
Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις;
Ὦ πέπον, οὔτι Τρῶες ὀνειδίοις ἐπέεσσι
Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.
Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ.
Τῷ, οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.

Τῶν

Patroclo autem dolor ortus est de interfecto socio:
Recta vero prorupit per primipilares accipitri similis
Veloci, qui fugatos persequitur graculosque sturnosque:
Sic recta in Lycios Patrocle equestris
Ruisti & Trojanos: iratus autem eras corde, de socio.
Et percussit Sthenelaum Ithæmenei dilectum filium
In cervice saxo, abrupit autem ejus tendines.
Cesserunt autem retro & primipilares, & illustris Hector.
Quantus autem jaculi jactus longi est
Quod quidem vir emiserit connixus vel in certamine ludi,
Vel etiam in pugna, hostes propter animam perdentes:
Tantum recesserunt Trojani, pepulerunt autem illos Achivi.
Glaucus autem primus, Lyciorum ductor clypeatorum,
Conversus est, interfecitque Bathyclem magnanimum,
Chalconis dilectum filium, qui in Hellade domos habitans,
Opibusque divitiisque excellebat inter Myrmidonas.
Hunc quidem Glaucus pectore medio vulneravit hasta
Conversus repente, cum jam ipsum prehenderet insequens:
Fragorē vero edidit cadens. Vehemens a. dolor occupavit Achiv.
Quod ita ceciderat strenuus vir, admodū vero Troj. gavisi sunt:
Steterunt a. circa ipsum progressi frequentes: neque sane Achivi
Fortitudinis obliti sunt, sed vires recta ferebant in eos.
Tum vero Meriones Trojanorum interfecit virum armis acrem,
Laogonum audacem, filium Onetoris, qui Jovis sacerdos
Idæi erat, deusque veluti honorabatur a populo.
Hunc percussit sub mala & aure: confestim vero anima
Abiit e membris, horrendæque illum tenebræ occuparunt.
Æneas autem in Merionem hastam æream misit:
Perabat enim *se* assecuturum sub clypei tegmine progredientem.
Sed ille quidem ex adverso conspicatus evitavit æream hastā.
In anteriorem enim partem proclinavit, a tergo aut. hasta longa
Solo infixa est, supraque pars posterior quassabatur
Hastæ. Illic autem deinde remisit impetum rapide actum æs.
Fuspis quidem Æneæ vibrans in terram
Abiit; irrita enim robusta a manu ruerat.
Æneas autem animo iratus est, dixitque,
Merione mox certe te saltatorem quantumvis *egregium*
Hasta mea compescuisset in perpetuum, si quidem te ferire potuis-
Illum vero Meriones hasta inclytus vicissim affatus est, (sem.
Ænea, arduum *est* te fortis licet sis,
Omnium hominum extinguere robur, quicunque te contra
Venerit (pro aliis) pugnans: mortalis certe & tu es.
Et ego te percussero feriens medium acuto ære,
Licyus, strenuus licet sis & manibus fretus,
Gloriam mihi dederis, animam autem Plutoni equis insigni.
Sic dixit. Hunc autem objurgavit Menœtii fortis filius,
Merione, cur tu hæc strenuus licet concionaris?
O amice, neutiquam Trojani contumeliosis verbis
De cadavere cedent, antequam aliquem terra tenebit.
In manibus enim finis pugnæ, verborum a. *usus*, in concilio.
Quapropter haudquaquā oportet verba multiplicare, sed pugnare.
Sic fatus, hic quidem præcessit, ille vero secutus est deo par vir.

Horum

Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν δρυμαγδὸς ὄρωρεν
Οὔρεσιν ἐν βήσσῃς, ἔκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή·
Ὣς τῶν ὥρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων,
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἐγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
Ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
Ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὥς ὅτε μυῖαι
Σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
Ὣς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινὼ,
Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, καὶ φράζετο θυμῷ
Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων
Ἢ ἤδη κἀκεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ
Χαλκῷ δηώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕληται,
Ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
Ὧδε δέ οἱ Φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Ὄφρ' ἠΰς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Ἐξαῦτις Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν
Ὦσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
Τρῶας φευγέμεναι. γνῷ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
Ἔνθ' οὐδ' Ἰφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ,
Κείμενον ἐννεκύων ἀγύρει. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
Οἱ δ' ἔρρ' ἀπ' ὤμοιϊν Σαρπηδόνος ἔντε ἕλοντο,
Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
Δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Εἰδ' ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον
Ἐλσὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καί μιν ἔπειτα
Πολλὸν ἄπο προφέρων, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον.
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Τ' πνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
Θήσουσιν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Ἔνθά ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἕταί τε,
Τύμβῳ τε στήλῃ τε. τὸ γὰρ, γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν.
Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας
Πολλὸν ἄπο προφέρων λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε.
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Τ' πνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν· οἳ ῥά μιν ὦκα
Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,

685 Τρῶας

Aſt veluti ligna cædentium virorum fragor exoritur
Montis in ſaltibus, longeque exauditur:
Sic horum excitabatur ſtrepitus a terra late patente,
Æreque, corioque, boumque tergoribus ſcite compoſitis,
Percuſſorum enſibuſque & haſtis utrinque acutis.
Neque jam vel ſolers vir Sarpedona nobilem
Agnoſſet, telis enim & ſanguine & pulveribus
A vertice obvolutus erat uſque ad pedes imos.
Illi vero aſſidue circa mortuum verſabantur, ut quum muſcæ
In ſtabulo ſuſurrant lacte plenas ad mulctras
Tempore in verno, quando lac vaſa rigat:
Sic utique ii circa mortuum verſabantur. Nec unquam Jupiter
Vertebat ab aſpera pugna oculos fulgentes,
Sed in ipſos uſque aſpiciebat, & conſultabat animo
Multa admodum de cæde Patrocli, anxie deliberans
Num jam & illum in aſpera pugna
Illic ſuper deo parem Sarpedonem illuſtris Hector
Ære cædat, deque humeris arma auferat,
An adhuc etiam pluribus augeat laborem gravem.
Sic autem ei cogitanti viſum eſt ſatius eſſe
Ut ſtrenuus famulus Pelidæ Achillis
Retro Trojanos & Hectorem æreis armis acrem
Repellat ad urbem, multorumque animam eripiat.
Hectori autem primo imbellem animum immiſit:
Curruque conſcenſo in fugam vertit ſe, & hortatus eſt cæteros
Trojanos fugere. Agnovit enim Jovis ſacras lances.
Tum vero ne fortes quidem Lycii ſuſtinuerunt, ſed in fugam verſi
Omnes, regem enim viderunt vulneratum corde, (ſunt
Jacentem in cadaverum acervo. Multi enim ſuper ipſum
Deciderant, quando certamen aſperum intendebat Saturnius.
Illi vero ab humeris Sarpedonis arma abſtulerunt,
Ærea, coruſcantia, quæ quidem cavas ad naves
Dedit ferenda ſociis Menœtii fortis filius.
Et tunc Apollinem allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Eja age nunc dilecte Phœbe nigro ſanguine purga
Profectus e telorum acervo *ſublatum* Sarpedonē, & ipſum deinde
Procul illinc efferens, lava fluminis fluentis,
Ungeque ambroſia, immortalibuſque veſtibus induito.
Deducendum autem eum da deductoribus velocibus qui ferant,
Somno & Morti gemellis, qui quidem eum celeriter
Pônent Lyciæ latæ *in* opulento populo.
Ibi ei exequias facient fratreſque familiareſque,
Tumuloque cippoque. Hic enim honor eſt mortuorum
Sic dixit. Neque patri non fuit dicto audiens Apollo:
Deſcendit autem ab Idæis montibus ad pugnam gravem.
Statim autem e telorum acervo Sarpedonem nobilem ſublatum,
Procul inde efferens lavit fluminis fluentis,
Unxitque ambroſia, immortalibuſque veſtibus induit:
Deducendum autē eum dedit deductoribus velocibus qui ferrent,
Somno & Morti gemellis: qui quidem eum celeriter
Depoſuerunt in Lyciæ latæ opulento populo.
Patroclus autem equos & Automedontem exhortatus,

Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἄϋτὴ
Νήπιος. εἰ δὲ ἕπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
Ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι.
Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας
Πατρόκλεις, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν.
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ἔχεκλον,
Καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα, καὶ Μελάνιππον·
Αὖτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον, καὶ Μούλιον, ἠδὲ Πυλάρτην·
Τοὺς ἕλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.
Ἔνθά κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν
Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ, (περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θύεν)
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου
Ἔστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
Πάτροκλος, τρὶς δ' αὖτὸν ἀπεξυφέλιξεν Ἀπόλλων,
Χείρεσιν ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὀμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Χάζεο διογενὲς Πατρόκλεις· οὐ νύ τοι αἶσα
Σῇ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Ὣς φάτο, Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλευόμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
Ἕκτωρ δ' ἐν σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους.
Δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσσας,
Ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε
Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
Ὅς ῥα Φρυγίην ναίεσκε ῥοῇς ἐπὶ Σαγγαρίοιο.
Τῷ μιν εἰσάμενος προσεφώνεε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τι σε χρή.
Αἴθ' ὅσον ἤτορ εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην·
Τῷ κε τάχα ξυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
Ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
Αἴ κέν πως μιν ἕλῃς, δώῃ δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη Θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
Δύσεθ' ὅμιλον· ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
Ἧκε κακὸν, τρωσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔπεχε κρατερώνυχας ἵππους.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Σκαιῇ ἐγχος ἔχων· ἑτέρῃφι δὲ λάζετο πέτρον
Μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ περὶ χερὶ ἐκάλυψεν.
Ἧκε δ' ἐρειδόμενος, οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς,

Οὐδ'

Trojanos & Lycios insequebatur,& magnum accepit malũ,
Demens: quod si mandatum Pelidæ observasset,
Certe effugisset fatum exitiale nigræ mortis.
Sed semper Jovis validius consilium quam hominum,
Qui & fortem virum in fugam vertit, & aufert victoriam
Facile, etiam cum ipse excitaverit ad pugnam.
Qui ei & tunc animum in pectoribus extimulavit.
Tum quem primum, quem & postremum interfeciſti
Patrocle, quando jam te dii ad mortem vocarunt:
Adrestum quidem primum, & Autonoum, & Echeclum,
Et Perimum Megadem, & Epistorem, & Melanippum:
Deinde vero Elasum, & Mulium, atque Pylartem:
Hos interfecit: cæteri a. in fugam *vertendi* memores fuere quisque.
Tum certe altam portis Trojam cepissent filii Achivorum
Patrocli sub manibus,(supra modũ enim ante alios hasta furebat)
Nisi Apollo Phœbus bene structa super turri
Stetisset, illi exitialia cogitans, Trojanis autem auxilians.
Ter quidem in cubitum scandebat muri excelsi
Patroclus, ter autem ipsum aspere exceptum deturbavit Apollo,
Manibus immortalibus fulgentem clypeum feriens:
Sed quando jam quarto irruebat deo par,
Minaciter tunc increpitans allocutus est longe jaculans Apollo,
Recede nobilissime Patrocle: neque enim fatum
Tua sub hasta urbem vastatum-iri Trojanorum magnanimorum,
Neque sub Achille, qui tamen te multo fortior.
Sic dixit. Patroclus autem recessit longe retro,
Iram devitans longe jaculantis Apollinis.
Hector vero in Scæis portis tenebat solidos ungulis equos.
Secum enim ambigebat,an puguaret in turbã iterum actis equis,
An copias ad murum clamore imperaret congregari.
Hæc quidem ei cogitanti astitit Phœbus Apollo,
Viro se assimulato juvenique fortique
Asio, qui avunculus erat Hectoris equum domitoris,
Frater germanus Hecubæ, filius autem Dymantis,
Qui Phrygiam habitabat fluenta ad Sangarii:
Huic se assimulato allocutus est Phœbus Apollo,
Hector cur a pugna cessas? neque enim te prorsus par est.
Utinam quanto deterior sum, tanto te fortior essem:
Tum profecto statim tuo malo a pugna discessus fuisset.
Sed age, in Patroclum impellito validos ungulis equos,
Si qua ipsum interficere poteris, dederitq; tibi gloriã Apollo.
Sic fatus, is quidem rursus abiit Deus per laborem virorum:
Cebrionem vero jussit bellicosum illustris Hector
Equos ad prælium verberantem agere. At Apollo
ngressus est medium agmen profectus: perturbationẽ a. Argivis
mmisit exitialem, Trojanisque & Hectori gloriam præbuit.
Hector autem cæteros quidem Danaos omittebat,neq;occidebat:
Sed ille in Patroclum dirigebat validos ungulis equos.
Patroclus autem ex altera parte ab equis desiliit in terram,
Sinistra hastam tenens: altera autem arripuit saxum
Candidum, asperum, quod ejus manus capiebat.
Iisit vero connixus, neque diu aberat a viro,

Οὐδ' ἁλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα
Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
Ἵππων ἡνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ,
Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
Ὀςέον· ἐφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτῆρι εὐικὼς,
Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὀςέα θυμός.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης Πατρόκλεις ἱππεῦ,
Ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιςᾷ.
Εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν,
Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη,
Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιςᾷ.
Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιςητῆρες ἔασιν.
Ὣς εἰπὼν, ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωϊ βεβήκει,
Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε ςαθμοὺς κεραΐζων,
Ἔβλητο τρὸς ςῆθος, ἑὴ τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
Ὡς ἐπὶ Κεβριόνῃ Πατρόκλεις ἆλσο μεμαώς.
Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
Τὼ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὣς δηρινθήτην,
Ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
Ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
Ὣς περὶ Κεβριόναο δύω μήςωρες ἀϋτῆς,
Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Ὡς δ' εὖρός τε νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
Λί τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει.
Ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῇφι θορόντες·
Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐςυφέλιξε
Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν ςροφάλιγγι κονίης
Κεῖτο μέγας μεγαλωςὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο· πίπτε δὲ λαός.
Ἦμος δ' ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν·
Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσαν,
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε·
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Ἔνθ' ἄρα τοι Πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτή.
Ἤντετο γάρ τοι φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ

Δει-

Neque fruſtra fuit ille jactus: percuſſit enim Hectoris aurigam
Cebrionem, nothum filium illuſtris Priami,
Equorum habenas tenentem, in frontem acuto lapide,
Et ambo ſupercilia confregit lapis, neque ei obſtitit
Os; oculi autem humi ceciderunt in pulveres
Ipſius ante pedes. ipſe vero, urinatori ſimilis,
Decidit ab affabre facta ſella: liquit autem oſſa anima.
Hunc falſe deridens allocutus es Patrocle eques,
Papæ, profecto perquam agilis vir quum ita facile urinatur.
Sicubi & ponto in piſcoſo eſſet,
Multos ſatiare poſſet vir hic oſtrea quærens,
Nave deſiliens, etſi tempeſtuoſum eſſet,
Adeo nunc in campo e curru facile urinatur.
Profecto & inter Trojanos urinatores utique ſunt.
Sic locutus, Cebrionem heroem invaſit,
Impetum leonis habens, qui ſtabula vaſtans,
Vulneratur ad pectus, ſuaque ipſum perdit virtus:
Sic in Cebrionem Patrocle inſiliiſti ardens.
Hector vero ex altera parte ab equis deſiliit in terram.
Hi duo de Cebrione leones tanquam pugnabant,
Qui in montis verticibus de interempta cerva,
Ambo eſurientes, magnis animis pugnant:
Sic de Cebrione duo artifices pugnæ,
Patroclusque Menœtiades & illuſtris Hector,
Cupiebant alter alterius incidere corpus ſævo ære.
Hector quidem capite poſtquam prehendit, non dimittebat:
Patroclus autem ex altera parte tenebat pede. Et jam cæteri
Trojani & Danai commiſerant acre prælium.
Ut vero Euruſque Notuſque certant inter ſe
Montis in ſaltibus, profundam concutere ſylvam,
Fagumque, fraxinumque, corticoſamque cornum,
Quæ altera alteri affligunt extenſos in longum ramos
Sono immenſo, fragor autem *exoritur* inter frangendum:
Sic Trojani & Achivi mutuis aſſultibus
Cædebat, neutri vero meminerant pernicioſæ fugæ.
Multæ autem Cebrionem circa acutæ haſtæ defixæ ſunt,
Sagittæque alatæ a nervis ſalientes:
Multa & ſaxa ingentia clypeos contudere
Pugnantium circa ipſum: is autem in vortice pulveris
Jacebat ingens ingenti ſpatio, oblitus aurigationis.
Quamdiu quidem ſol medium cœlum aſcendebat,
Tamdiu valde utroſque tela attingebant: cadebatque populus.
Cum vero ſol tranſibat ad occaſum,
Et tum quidem præter fatum Achivi ſuperiores erant:
Cebrionem quidem e telorum acervo heroem extraxerunt,
Trojanorum e tumultu, & humeris arma ademerunt.
Patroclus vero Trojanis infeſto animo irruit:
Ter quidem deinde irruit veloci par Marti,
Horrendum clamans: ter autem novenos viros interfecit:
Sed cum jam quartum impetum faceret deo par,
Tum vero tibi Patrocle manifeſtus imminebat vitæ finis.
Occurrebat enim tibi Phœbus in aſpera pugna

Δεινός. ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
(Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε)
Στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
Χειρὶ καταπρηνεῖ· ςρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
Αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
Αἵματι καὶ κονίῃσι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν
Ἱπποκόμον πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν·
Ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χάριέν τε μέτωπον
Ῥύετ' Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν
Ἦ, κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, ςιβαρὸν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
Ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
Λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.
Τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαῖδιμα γυῖα
Στῆ δὲ ταφών· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Ὤμων μεσσηγὺ σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοίδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαςο
Ἔγχεϊ θ' ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισι·
Καὶ γὰρ δή ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων
Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι διδασκόμενος πολέμοιο.
Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Πατρόκλεις ἱππεῦ,
Οὐδὲ δάμασσ'. ὁ μὲν αὖθις ἀνέδραμε· μίκτο δ' ὁμίλῳ,
Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον· οὐδ' ὑπέμεινε
Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντ' ἐν δηϊοτῆτι.
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς,
Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
Ἂψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἀγχίμολον ῥά οἱ ἦλθε κατὰ ςίχας· οὖτα δὲ δουρὶ
Νείατον ἐς κενεῶνα· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ,
Τώ τ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον
Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
Πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίῃφι·
Ὣς πολέας πέφνοντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἕκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα·
Καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Πάτροκλ', ἦπου ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἁμὴν
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Νήπιε· τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅ σφιν ἀμύνω
Ἦμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἆ δεῖλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεὺς,
Ὅς που τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι,
Μή μοι πρὶν ἰέναι Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε
Νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς, πρίν γ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο

Αἱ-

Terribilis. Hic quidem illum euntem per turbam non vidit:
(Caligine enim multa tectus obvius veniebat)
Stetit autem a tergo, percuſſitq; interſcapilium latoſq; humeros
Manu prona: vertigine autem correpti ſunt ei oculi.
Ipſius autem a capite quidem galeam dejecit Phœbus Apollo:
Illa autem volvens tinnitum dabat pedibus ſub equorum
Oblonga galea: fœdatæ ſunt autem jubæ
Sanguine & pulveribus. Antea quidem fas utique non erat
Setis equinis comantem caſſidem fœdari pulveribus:
Sed viri divini caput venuſtamque frontem
Tuebatur Achillis: tum veto Jupiter Hectori dedit
Suo capite ferendam: prope enim ei erat exitium.
Tota vero ei in manibus fracta eſt prælonga haſta,
Gravis, magna, valida, *ære* præmunita: & ab humeris
Clypeum cum loro in humum cecidit talare.
Solvit autem ei thoracem rex Jovis filius Apollo.
Illius vero ſtupor animũ occupavit, ſolutaq; ſunt pulchra membra:
Stetit vero attonitus: a tergo autem interſcapilium acuta haſta
Humeros inter ex propinquo percuſſit Dardanus vir,
Panthœdes Euphorbus, cujus juvenilis ætas ornata erat
Haſtæque aurigationiſque peritia, pedibuſque velocibus:
Etenim jam olim viros viginti deturbaverat de currubus
Cum primum venit curru vectus diſcens præliari.
Qui tibi primus immiſit telum Patrocle eques,
Neque domuit. Is quidem retro recurrit: miſtuſque eſt turbæ,
E corpore abrepta haſta fraxinea: neque enim ſuſtinuit
Patroclum nudum licet in pugna.
Patroclus autem Dei plaga & haſta domitus,
Retro ſociorum in agmen recedebat, mortem evitans.
Hector vero ut vidit Patroclum magnanimum
Retro cedentem, vulneratum acuto ære,
Prope eum venit per ordines: feriebatque haſta
Imum ad ile: penitus autem æs adegit.
Fragorẽ vero edidit cadens, magnoq; affecit dolore populũ Achivorum.
Ut cum aprum viribus ingentem leo urget pugna,
Hique montis *in* verticibus magnis animis decertant
Fonte de exiguo, volunt autem bibere ambo:
Multum autem anhelantem *aprum* leo domat vi:
Sic multos occidenti Menœtii forti filio
Hector Priamides cominus haſta animam abſtulit:
Et ſuper eum glorians verba velocia dixit,
Patrocle, credidiſti utique urbem *te* vaſtaturum noſtram,
Trojanaſque mulieres libero die erepto,
Abducturum eſſe in navibus dilectam in patriam terram,
Demens: pro his enim Hectoris veloces equi
Pedibus contendunt pugnatum: haſta vero ipſe
Inter Trojanos bellicoſos excello, qui ab ipſis arceo
Diem ſervilem: te autem hic vultures comedent.
Infelix, neque tibi fortis *licet* profuit Achilles,
Qui nimirũ tibi admodũ multis remanens mandavit proficiſcenti,
Ne mihi ante revertere Patrocle equeſtris
Naves ad cavas, quam Hectoris homicidæ

Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.
Ὣς που σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφης Πατρόκλεις ἱππεῦ,
Ἤδη νῦν Ἕκτορ μεγάλ' εὔχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκε
Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν
Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες ἂν αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱὸς,
Ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ,
Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἀϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ,
Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
Τίς δ' οἶδ' εἰκ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος πάϊς ἠϋκόμοιο
Φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
Ὣς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
Εἵρυσε, λὰξ προσβάς· τὸν δ' ὕπτιον ὧσ' ἀπὸ δουρός.
Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ἵετο γὰρ βαλέειν. τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
Ἄμβροτοι, οὓς Πηλῇϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.

ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Περὶ τοῦ Πατρόκλου σώματος κρατερὰ συνίσταται μάχη, καθ' ἣν καὶ Εὔφορβος μὲν ἀναιρεῖται ὑπὸ Μενελάου, Ἕκτωρ δὲ τὴν Ἀχιλλέως ἐνδύεται πανοπλίαν, καὶ ἀνθίσταται τοῖς Ἕλλησιν. Οἱ δὲ περὶ Μενέλαον Ἀντίλοχον διαπέμπονται πρὸς Ἀχιλλέα, τὸν Πατρόκλου θάνατον ἀγγέλλοντα. Ὑποδύντες δὲ καὶ ἁράμενοι τὸ σῶμα τοῖς ὤμοις, ἐκφέρουσι τῆς μάχης· οἱ δὲ Αἴαντες προμαχοῦσι καὶ ἀπείργουσι τοὺς πολεμίους.

Ῥῶ, Δαναοὶ Τρῶές τε νέκυν πέρι χεῖρας ἔμισγον.

Ὃν τὸ' ἕλαβ' Ἀτρέος υἱὸν ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ
Πρωτοτόκος κινυρὴ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
Ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος·
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Τὸν κτάμεναι μεμαὼς ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι.
Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
Ἔστη, καὶ προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον,

Ἀτρεί-

Sanguinolentam loricam circa pectora discideris.
Sic nimirum te allocutus est, tibique animum vecordi persuasit.
Illum vero languidus allocutus es Patrocle eques,
Jam nunc Hector magnis verbis gloriator: tibi enim dedit
Victoriam Jupiter Saturnius & Apollo, qui me domuerunt
Facile: ipsi enim ab humeris arma detraxerunt.
Tales vero etiam si mihi viginti occurrissent,
Omnes hic periissent, mea hasta domiti.
Sed me fatum pernicio sum & Latonæ interfecit filius,
Eq; mortalibus Euphorbus: tu vero me tertius interfectū spolias.
Aliud autem tibi dicam, tu vero in animo reconde tuo,
Haud sane ne tu quidem ipse diu in vita progredieris, sed te jam
Prope astat mors & fatum violentum,
Manibus domandum Achillis eximii Æacidæ.
Sic illum quidem locutum finis mortis obtexit.
Anima autem e membris volans ad orcum descendit,
Suam sortem lugens, relicto robore virili & juventa.
Hunc & mortuum allocutus est illustris Hector,
Patrocle, cur mihi vaticinaris grave exitium?
Quis vero scit an Achilles Thetidis filius comas pulchræ
Prior mea hasta percussus animam perdiderit?
Sic sane locutus hastam æream e vulnere
Traxit, calce impresso: illum vero supinum repulit ab hasta.
Statim autem cum hasta in Automedontem ibat,
Deo parem famulum velocis Æacidæ.
Cupiebat enim percutere. Illum vero extulerunt veloces equi
Immortales, quos Peleo dii dederunt, splendida dona.

ARGUMENTUM LIBRI XVII. ILIADIS HOMERI.

DE Patroclo interempto acris committitur pugna, Menelaus occidit Euphorbum: Hector induit arma Achillis. Antilochus a Menelao missus mortem Patrocli nuntiat Achilli. Menelaus interea, & Meriones Patrocli cadarer sublatum ad naves, utroque Ajace propugnante, & hostes ingruentes arcente, tandem absportant.

NEque latuit Atrei filium bellicosum Menelaum,
Patroclus a Trojanis domitus in prælio.
Processit autem per primipilares armatus coruscō ære:
Ipsū a. circumiens protegebat, tanquā aliqua circū vitulū mater
Tum primum enixa querula, non ante experta partum:
Ita circa Patroclum ibat flavus Menelaus:
Prætendit autem ipsi hastamque & clypeum undique æquale,
Illum interficere paratus quicunque ei adversum veniret.
Neque vero Panthi filius forma præstans neglexit
Patroclum stratum eximium: prope autem ipsum
Stetit, & allocutus est bellicosum Menelaum,

Ἀτρείδη Μενέλαε, διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν,
Χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα.
Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῶ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
Μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
Οὔτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
Οὔτε συὸς κάπρου ἀλοάφρονος, (οὔ τε μέγιστος
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει)
Ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο
Ἧς ἤβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο, καί μ' ὑπέμεινεν
Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
Ἔμμεναι. οὐδέ ἑ φημὶ πόδεσσί γε οἷσι κιόντα,
Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην καὶ δηνούς τε τοκῆας.
Ὥς οἱ θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἰκέ μεν ἄντα
Στήμεν. ἀλλά σ' ἔγωγε ἀναχωρήσαντα κελεύω
Εἰς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Ὡς φάτο. τὸν δ' οὐ πεῖθεν, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα,
Νῦν μὲν δὴ Μενέλαε διοτρεφὲς, ἦ μάλα τίσεις
Γνωτὸν ἐμὸν τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις.
Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο,
Ἄρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
Ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
Εἴκτην ἐγὼ κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ.
Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
Οὐδέ τ' ἀδήριτος, οὔτ' ἄλκης οὔτε φόβοιο.
Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην.
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἀνεγγάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὦρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπευξάμενος Διῒ πατρὶ.
Ἀψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιδήσας.
Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοκμοὶ θ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
Παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ·
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ,
Βόθρου τ' ἐξέρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
Τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην Εὔφορβον
Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.
Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθὼς,
Βασκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ ἠὲ νομῆος·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι,

Πρῶτα

Atride Menelae, Jovis alumne dux populorum,
Recede, & linque mortuum, facque missa spolia cruenta.
Non enim quisquam me prior Trojanorũ inclytorumq; sociorum
Patroclum percussit hasta in aspera pugna.
Quare me sine gloriam magnam inter Trojanos reportare,
Ne te feriam, dulcemque animam eripiam.
Illum vero graviter gemens allocutus est flavus Menelaus,
Jupiter pater, haud sane decorum superbe gloriari.
Nec vero pantheræ tanti spiritus, neque leonis,
Neque suis apri infesti, (cujus tamen maximus
Animus in pectoribus supra modum robore truculentus effertur)
Quantam Panthi filii formosi ferociam spirant;
Atqui neque vis Hyperenoris equum domitoris (expectavit,
Suæ juventutis fructum percepit, cum me probris incessit, & me
Et me autumavit inter Danaos ignaviſſimum bellatorem
Esse. Neque ipsum autumo pedibus suis reversum
Oblectasse uxoremque dilectam venerandosque parentes.
Sic certe & tuum ego solvam robur, si me contra
Steteris. Sed te ego recedentem hortor
In turbam abire, neque adversus consistas mihi, (agnovit.
Antequam aliquod malum patiaris. Factum vero et. stultus
Sic dixit. Illi vero non persuasit, sed vicissim affatus est, (dabis
Nunc ergo jam Menelae Jovis alumne, omnino certe supplicium
Fratri meo quem interfeciſti: & jactabundus prædicas:
Viduasti autem uxorem in conclavi thalami recentis,
Infandumque parentibus luctum & mœrorem feciſti.
Ipsis equidem miseris luctus finis essem,
Si quidem ego caputque tuum & arma reportata,
Pantho in manus delero & Phrontidi nobili:
Sed non quidem jam diutius intentatus labor erit,
Neque certaminis expers, neque virtutis, neque terorris.
Sic fatus, feriebat clypeum undique æquale:
Neque perrupit æs, recurvata autem est ei cuspis
Scuto in valido. Post hunc cepit impetum aggrediendi cum ære
Atrides Menelaus precatus Jovem patrem.
Pedem autem retrahentis gulam imam
Percussit, & ipse connixus imprimebat, robusta manu fretus:
E regione autem mollem per cervicem abiit cuspis.
Fragorem vero edidit cadens, atque insonuere arma super ipsum.
Sanguine ei rigabantur comæ Gratiis similes,
Cincinnique qui auroque & argento constricti erant.
Qualis est quam nutrit plantam vir late frondentem olivæ
Loco in purgato, ubi abunde scaturit aqua;
Pulchram, germinantem, quam flatus motant
Omnium ventorum, & pullulat flore albo:
Veniens autem repente ventus cum turbine multo,
Fossaque evertit & prostravit super terram:
Talem existentem Panthi filium insignem Euphorbum
Atrides Menelaus postquam interfecerat, armis spoliabat.
Ut vero quando quis leo in montibus nutritus robore fretus,
Pascentis armenti bovem rapuerit quæ optima:
Hujus autem cervicem frangit correptam validis dentibus

Πρῶτον, ἔπειτα δέ β' αἷμα καὶ ἴγκατα πάντα λαφύσσε,
Δμῳῶν, ἀμφὶ δὲ τὸν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
Πολλὰ μάλ' ἰΰζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
Α'ντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ.
Ω"ς τῶν οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσιν ἐτόλμα
Α'ντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο
Ε"νθά κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοίδαο
Α'τρείδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ο"ς ῥά οἱ Ἕκτορ' ἐπῶρσε θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Α'νέρι εἰσάμενος Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ε"κτορ νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων
Ι"ππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Α'νδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι
Α"λλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Τόφρα δέ τοι Μενέλαος ἀρήϊος Ἀτρέος υἱὸς,
Πατρόκλῳ περιβὰς, Τρώων τὸν ἄριςον ἔπεφνε
Πανθοίδην Εὔφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ω"ς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖθις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Ε"κτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας·
Πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ ςίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείμενον. ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Ο'ξέα κεκληγὼς, φλογὶ ἴκελος Ἡφαίςοιο
Α'σβέςῳ. οὐδ' υἱὸν λάθεν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας·
Ο'χθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Ω" μοι ἐγὼν, εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλὰ,
Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς,
Μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται·
Εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἰὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
Αἰδεσθείς, μήπως με περιςείωσ' ἕνα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Α'λλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ο'ππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι
Ο"ν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
Τῶ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται
Ε"κτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
Α"μφω κ' αὖτις ἰόντε ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη.
Ε'ως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων ςίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λεῖπε δὲ νεκρὸν
Ε'ντροπαλιζόμενος, ὥστε λὶς ἠϋγένειος,
Ο"ν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ ςαθμοῖο δίωνται
Ε"γχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
Ω"ς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
Στῆ δὲ μεταςρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
Παπταίνων Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν·

Primum, deinde vero ſanguinemque & viſcera omnia haurit
Dilanians, circum autem hunc caneſque virique paſtores
Crebro admodum clamant e longinquo, neque animus fert
Contra ire: valde enim pallidus timor occupat:
Sic horum nemini animus in pectoribus audebat
Contra ire Menelaum gloria ſublimem.
Tunc quidem facile abituliſſet inclyta arma Panthœdæ
Atrides, niſi ipſi invidiſſet Phœbus Apollo,
Qui in eum Hectorem incitavit veloci parem Marti,
Viro ſe aſſimulato Ciconum ductori Mentæ:
Et ipſum edita voce verbis velocibus allocutus eſt,
Hector nunc tu quidē ſic curris, quos non aſſequeris perſequens
Equos Æacidæ bellicoſi: illi vero difficiles
Viris mortalibus quidem domitu, & equitatu
Alii ſaltem quam Achilli, quem immortalis peperit mater,
Interim autem tibi Menelaus Mavortius Atrei filius,
Patroclum protegens, Trojanorum fortiſſimum occidit
Panthœdē Euphorbum, finemq; impoſuit impetuoſæ fortitudini.
Sic fatus, is quidem rurſus abiit deus per laborem virorum:
Hectori vero gravis dolor circumtexit mentem profundam:
Circumſpectabat a. deinde per ordines: ſtatim vero animadvertit
Hunc quidem auferentem inclyta arma, illum autem in terra
Jacentem. Fluebat vero ſanguis per inflictum vulnus.
Proceſſit autem per primipilares armatus coruſco ære,
Acutum clamans, flammæ ſimilis Vulcani
Inextinguibili. Neque filium latuit Atrei acutum vociferans:
Qui ingemiſcens dixit ad ſuum magnum animum,
Hei mihi, ſi quidem dereliquero arma pulchra,
Patroclumque, qui jacet meum propter hic honorem,
Vereor ne quis mihi Danaorum ſuccenſeat, qui viderit:
Si vero cum Hectore ſolus & Trojanis pugnem
Præ verecundia *fugæ*, *metuo* ne qua me circumveniant unū multi:
Trojanos enim huc omnes adducit variegata galea inſignis Hec-
Sed cur mihi hæc meus ſecum diſſerit animus? (tor.
Quandocunque homo velit adverſus deum cum viro pugnare
Quem deus honorat, ſtatim in eum magna clades devolvitur.
Ideo mihi nemo Danaorum ſuccenſebit qui viderit
Hectori cedentem, quoniam deo jubente pugnat.
Sicubi vero Ajacis vocem ſtrenui audire potuero,
Ambo tum reverſi reminiſceremur pugnæ,
Etiam adverſus deum, ſi quo modo eripere poſſimus mortuum
In gratiam Pelidæ Achillis: inter mala ſane melius eſſet.
Dum is hæc verſabat in mente & in animo,
Interea Troum ordines ſupervenerunt: præibat autem Hector.
Sed hic retroceſſit, reliquitque mortuum
Subinde ſe convertens, ut leo bene barbatus,
Quem caneſque & viri a ſtabulo abigunt
Haſtis & clamore: ejus autem in præcordiis forte cor
Cohorreſcit, invitus tamen abit a caula:
Sic a Patroclo diſceſſit flavus Menelaus.
Conſtitit autem converſus, poſtquam venit ad agmen ſociorum,
Circumſpectando quæreus Ajacē magnū Telamoniū filium:

Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Θεσπέσιον γὰρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Βῆ δὲ θέειν, εἶδαρ δὲ παριξάμενος ἔπος ηὐδα.
Αἶαν θεῦρο πέπον περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
Σπεύσομεν, αἴκε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
Γυμνόν· ἅτἀρ τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'. Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
Ἕλκ', ἵν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ,
Τὸν δὲ νέκυν Τρωῇτιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζετ' ἑταίρων·
Εἰς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ
Τρωσὶ φέρειν πρὸς ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας
Ἑξῄκει ὥς τις τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
Ὅν τ' ἄρ τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
Ἄνδρες ἐπακτῆρες, ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει,
Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων·
Ὣς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀτρεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Ἑξῄκει μέγα πένθος ἔνι φρεσὶν ἀέξων.
Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἕκτορ' ὑποδρὰ ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ,
Ἕκτορ εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο·
Ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα.
Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς
Οἷος σὺν λαοῖσι τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
Εἶσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
Μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μετὰ δῆριν
Σχέτλι'· ἐπεὶ Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον
Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτολέϊ τε καὶ αὐτῷ
Ζωὸς ἐών· νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
Τῷ νῦν εἴτις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
Οἴκαδ' ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη
Ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται οἳ περὶ πάτρης
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔβεντο,
Αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω·
Εἰ δ' οὗτος πρὸς ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἔλθοι τεθνειὼς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης,
Λῖψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ
Λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
Τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
Ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
Στῆμεναι ἄντα, κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐῳ ἐν ἀϋτῇ,

Οὐδ'

Hunc autem perquam celeriter advertit pugnæ ad lævam totius,
Confirmantem socios, & concitantem ad pugnam.
Divinitus enim iis terrorem immiserat Phœbus Apollo:
Perrexit autem currere, & statim astans verbum dixit,
Ajax huc amice de Patroclo mortuo *pugnaturi*
Festinemus, si cadaver saltem Achilli referre possimus
Nudum: arma enim habet insigniter galeatus Hector.
Sic dixit. Ajaci vero bellicoso animum commovit:
Processit autem per primipilares, simulque flavus Menelaus.
Hector quidem Patroclum, postquam inclytis armis exuerat,
Trahebat, ut ab humeris caput abscinderet acuto ære,
Et cadaver Trojanis raptatum canibus daret.
Ajax autem prope venit, gestans scutum instar turris.
Hector autem retro in turbam abiens recedebat sociorum:
In currum a concito nisu ascendit: dedit a. ille arma pulchra
Trojanis ferenda ad urbem, magna gloria ut essent ipsi.
Ajax vero Menœtiadæ scuto lato obtento,
Constitit tanquam leo circumeundo defensans suos natos,
Cui scymnos ducenti occurrerint in sylva
Viri venatores, hic autem præ robore truces oculos volvit,
Totumque supercilium deorsum trahit oculos tegens:
Sic Ajax Patroclum heroëm circumiens protegebat.
Atrides autem ex altera parte bellicosus Menelaus
Stabat magnum luctum in pectoribus augens.
Glaucus vero Hippolochi filius, Lyciorum ductor virorum,
Hectorem torve intuitus gravi objurgavit sermone,
Hector forma præstantissime, a bellica sane virtute longe abes:
Certe te sine causa fama bona tenet fugax cum sis.
Considera nunc quomodo civitatem & urbem servare possis
Solus cum populis qui in Ilio nati sunt.
Non enim quisquam Lyciorum saltem pugnaturus cum Danais
Ibit pro urbe: quoniam nulla utique gratia fuit
Pugnare hostibus cum viris indesinenter usque.
Quomodo tu deteriorem virum servaveris in turba
Improbe: cum Sarpedonem simul hospitem & socium
Reliquisti Argivis capturam & prædam fieri:
Qui magno commodo fuit urbique & ipsi tibi
Vivus existens: nunc vero non ab eo arcere canes sustinuisti.
Itaque nunc si quis mihi Lyciorum obsequetur virorum,
Domũ ibimus, Trojæ vero manifesta aderit gravis pernicies.
Si enim nunc Trojanis animi fiducia pleni inessent
Intrepidi, quales viros subeunt qui pro patria
Adversus hostes laborem & certamen suscipiunt,
Statim Patroclum traheremus in Ilium:
Quod si ille ad urbem magnam Priami regis
Descendisset mortuus, & ipsum traxissemus e pugna,
Illico certe Argivi Sarpedonis arma pulchra
Ac pretio redderent, & ipsum duceremus in Ilium.
Ejus enim famulus interfectus est viri qui longe fortissimus
Argivorum apud naves, & bellicosi famuli.
Sed tu Ajacem magnanimum non sustinuisti
Stare contra, oculos intuitus hostium in pugna,

Neque

Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐςι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες;
Ὦ πέπον, ἦτ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι·
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
Ὅς τέ με φῂς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
Οὔτοι ἐγὼν ἔῤῥιγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως· ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵςασο, καὶ ἴδε ἔργον·
Ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
Ἤ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Ἀνέρες ἐςὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω.
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ
Δηΐου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους
Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν,
Οἳ προτὶ ἄςυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο.
Στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν.
Ἤτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε
Πηλείδεω Ἀχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ οὐρανίωνες
Πατρὶ φίλῳ ἔπορον. ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε
Γηράς. ἀλλ' οὐχ' υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο,
Κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν,
Ἆ δεῖλ', οὐδέ τι τοι θάνατος καταθύμιός ἐςιν,
Ὅς δή τοι σχεδόν ἐςι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
Ἀνδρὸς ἀριςῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι·
Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε.
Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
Εἵλευ· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
Τῶν ποινὴν, ὅτοι οὔτι μάχης ἐκνοςήσαντι
Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ· δῦ δέ μιν Ἄρης
Δεινὸς ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
Ἀλκῆς καὶ σθένεος, μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι,
Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.
Ὤτρυνεν δὲ ἕκαςον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι,
Μέσθλήν τε, Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
Ἀςεροπαῖόν τε, Δεισίνορά θ', Ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρόμιόν τε, καὶ Ἔννομον οἰωνιςήν·
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,

220 Κέ-

Neque ex adverſo pugnare: te nempe fortior eſt.
Hunc a. torve intuitus allocutus eſt inſigniter galeatus Hector,
Glauce, curnam tu talis exiſtens ſuperbe locutus es?
O amice, putabam equidem te prudentia ſuperare cæteros
Eos quotquot Lyciam gleboſam habitant:
Nunc vero tuam reprehendo omnino mentem, cum ita dixiſti:
Qui me ais Ajacem ingentem non ſuſtinuiſſe.
Nequaquam ego horrui pugnam, neque ſtrepitum equorum:
Sed ſemper Jovis validius conſilium Ægiochi,
Qui & fortem virum in fugam vertit, & aufert victoriam
Facile: cum ipſe excitat ad pugnam.
Sed age huc adſis amice prope me ita, & aſpice opus:
An tota die ignavus ero, ut dicis,
An aliquem etiam Danaorum, bellica licet virtute promptiſſimũ,
Reprimam a defenſione Patrocli mortui.
Sic locutus, Trojanos hortabatur altum clamans,
Trojani, & Lycii, & Dardani bellicoſi,
Viri eſtote amici, recordamini autem impetuoſæ fortitudinis:
Dum ego Achillis eximii arma induam
Pulchra, quibus Patroclum fortem ſpoliavi interfectum.
Sic quidem locutus abiit inſigniter galeatus Hector
Ardenti e prœlio: currens autem aſſecutus eſt ſocios
Cito admodũ, necdũ longo intervallo pedibus velocibus inſequu-
Qui ad urbem portabant inclyta arma Pelidæ. (tus,
Stans vero ſeorſum a prœlio lacrymoſo, arma mutabat.
Ille quidem ſua dedit ferenda ad Ilium ſacram
Trojanis bellicoſis: ipſe vero immortalia arma induebat
Pelidæ Achillis, quæ ejus dii cœlites
Patri charo dederant. Is autem ſuo filio præbuit
Jam ſenex. Sed non filius in armis patris ad ſenectutem pervenit.
Illum vero ut ſeorſim vidit nubes cogens Jupiter
Armis Pelidæ armari divini,
Quaſſans caput ad ſuum locutus eſt animum,
Ah miſer, haudquaquam tibi mors animo obverſatur,
Quæ jam te prope eſt: tu vero immortalia arma induis
Viri fortiſſimi, quem tremunt & alii:
Hujus jam ſocium interfeciſti mitemque fortemque.
Arma autem contumelioſe a capiteque & humeris
Abſtuliſti: veruntamen tibi nunc ſaltem ingentem victoriã dabo,
Ejus compenſationem, quod tibi haudquaquam e pugna reverſo,
Excipiet Andromache inclyta arma Pelidæ.
Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturnius:
Hectori autem aptavit arma ad corpus: ſubiit vero eum Mars
Horrendus bellicus: impletaque ſunt ei membra intus
Vigoris & roboris. Ad inclytos autem ſocios
Ivit magno clamore: *Achilli* vero ſimilis videbatur ipſis omnibus,
Armis reſplendens magnanimi Pelidæ.
Hortabatur autem unumquemque obiens verbis,
Meſthleumque, Glaucumque, Medontaque, Therſilochumque,
Aſteropæumque, Diſinoraque, Hippothoumque,
Phorcynque, Chromiumque, & Ennomum augurem:
Hos ille incitans, verbis velocibus allocutus eſt,

Audite

Κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων.
Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων,
Ἔνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον·
Ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλδηχους καὶ νήπια τέκνα
Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
Λαοὺς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω. ἠὲ γὰρ πολέμου ἀεριςύς.
Ὅς δέ κε Πάτροκλον καὶ τεθνειῶτά περ, ἔμπης
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσει, εἶξαι δέ οἱ Αἴας,
Ἥμισυ τῶν ἐναρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
Ἕξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ.
Ὡς ἔφαθ'. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.
Νήπιοι· ἦτε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Ὦ πέπον ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ
Ἔλπομαι αὐτῷ περ νοσφισθέμεν ἐκ πολέμοιο.
Οὔτι τόσον νέκυος πέρι δείδια Πατρόκλοιο,
Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μήτι πάθῃσι.
Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει
Ἕκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἀλλ' ἄγ', ἀρισῆας Δαναῶν κάλει, ἤντις ἀκούσῃ.
Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Ἧκεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵτε παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ·
Ἀργαλέον δέ μοι ἐςὶ διαςκοπιάσθαι ἕκαστον
Ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν.
Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Ὡς ἔφατ', ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ἥτι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
Τρῶες δὲ προΰτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διίπετέος ποταμοῖο
Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·
Τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ'· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἔςασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Φραξθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
Χεῦ'. ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθηρε πάρος γε,
Ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο·

Μί-

Audite innumeræ copiæ prope habitantium sociorum.
Non enim ego multitudinem quærens, neque egens *ea*,
Huc vestris urbibus excivi quemque:
Sed ut mihi Trojanorum uxores & infantes liberos
Promptis animis defenderetis bellicosis ab Achivis.
Hæc in animo habens donis præbendis exhaurio & commeatu
Populos, vestrumque cuique animum addo.
Idcirco aliquis nunc ad impetum recta faciendum conversus, aut
Aut salvus sit. Hoc enim belli commercium.
Quicunque vero Patroclum mortuum licet, tamen
Trojanos ad equum domitores pertraxerit, cesseritq; ei Ajax,
Illi dimidium exuviarum tribuam, dimidium vero ipse
Habebo ego: gloria autem ei erit quanta vel mihi
Sic dixit. Illi vero recta in Danaos magna mole ferebantur,
Hastis elevatis: admodum autem ipsis sperabat animus
Mortuum ab Ajace abstrahere Telamonio.
Stulti: certe multis super ipso animam abstulit.
Et tunc Ajax allocutus est pugna strenuum Menelaum,
O amice, o Menelae Jovis alumne, haud jam nos
Spero vel ipsos redituros e prælio.
Haudquaquam tantum de cadavere timeo Patrocli,
Qui mox utique Trojanorum saturabit canes atque alites,
Quantum meo capiti metuo, ne quid gravius patiatur,
Et tuo: prælii enim nubes omnia contegit
Hector, nobis vero manifestus imminet gravis interitus.
Sed age, fortissimos Danaorum voca, si quis audierit.
Sic dixit. Neque non obsecutus est pugna strenuus Menelaus;
Vociferatus autem est alta voce Danaos inclamans,
O amici Argivorum ductores atque principes,
Qui juxta Atridem Agamemnonem & Menelaum
Publice præbitum bibunt, & imperant singuli
Copiis: a Jove autem honor & gloria sequitur;
Difficile vero mihi est dispicere unumquemque
Ducum: tantum enim certamen pugnæ ardet.
Sed aliquis sponte prodeat, indigneturque animo,
Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri.
Sic dixit. Confestim autem exaudiit Oilei *filius* velox Ajax:
Primusque obvius prodiit, curreus per prælium.
Hunc vero post Idomeneus & armiger Idomenei
Meriones, par Marti homicidæ.
Cæterorum vero quisnam sua mente nomina dicere posset,
Quotquot jam postea pugnam instaurarunt Achivorum?
Trojani vero priores in eos impetum fecerunt conferti: præibat
Ut cum in ostiis a Jove fluentis fluvii (a. Hector.
Fremit ingens fluctus adversus *ejus* fluentum, circumque extrema
Littora clamant eructato mari extra:
Tantus utique Trojanorum clamor ortus est; at Achivi
Stabant circum Menœtiadem, unum animum habentes,
Septi scutis æratis, illis autem
Splendidis galeis Saturnius caliginem multam
Circumfudit. Neque enim Menœtiadem oderat vel antea,
Dum vivus famulus erat Æacidæ:

Odio-

Μίσησέν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρωῇσιν. τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
Ὧσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς.
Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοί περ·
Ἀλλὰ γέκυν ἐρύοντο· μίννυθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
Μέλλον ἀπέσσεσθαι. μάλα γὰρ σφέας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συὶ ἶκελος ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
Ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ φαίδιμος Αἴας,
Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
Οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
Αὖξυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἦτοι τὸν Λήϊοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς
Ἱππόθοος ποδὸς εἶλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
Ἦρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
Πληγεῖσ' ἐγχείῃ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς.
Αἱματόεις. τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
Κεῖσθαι. ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλετ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον μεγάθυμον Ἰφίτου υἱὸν
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδράσσιν ἀνάσσων·
Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα Φαίνοπος υἱὸν
Ἱππόθοῳ περιβάντα μέσην κατὰ γαστέρα τύψε·
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἧφυσ'. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοιῷ.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, εἵρυσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθά κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες·
Ἀργείοις δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικὼς

Κή-

Odioſium aut. habebat utiq; illum hoſtium canibus prædam fieri
Trojanis. Idcoque eum ut defenderent excitavit ſocios.
Moverunt autem loco priores Trojani nigros oculis Achivos.
Mortuo vero derelicto trepidi fugerunt, neminem tamen eorũ
Trojani magnanimi interfecerunt haſtis, cupidi licet:
Sed cadaver trahebant: parumper tamen ab illo & Achivi
Abſuturi erant. Admodum enim illos celeriter convertit
Ajax, qui ſuperabat quidem forma, ſuperabat & factis
Cæteros Danaos, poſt eximium Pelidem:
Recta autem perrupit per primipilares, ſui ſimilis vi
Apro, qui in montibus canes florenteſque ætate juvenes
Facile diſſipat, ſe ſubito impetu convertens per fruticeta:
Sic filius Telamonis præclari illuſtris Ajax,
Facile aggreſſus Troum diſſipavit phalangas,
Qui Patroclum circumdederant, ſperabantque maxime
Urbem ad ſuam trahere, & gloriam reportare.
Illum quidem Lethi Pelaſgi illuſtris filius
Hippothous pede trahebat per aerem pugnam,
Ligatum loro ad malleolum circa tendines,
Hectori & Trojanis gratificans. Repente autem ipſi
Venit malum, quod ab eo nemo arcuit cupientium licet.
Illum enim filius Telamonis impetu facto per turbam,
Percuſſit cominus, galeam per æneis munitam malis:
Sciſſa eſt aut. undiq; equinis ſetis denſa galea haſtæ cuſpide,
Percuſſa haſtaque magna & manu robuſta:
Cerebrum vero ubi haſtile ſpiculo induitur proſiliebat ex vulnere
Cruentum. Ejus aut. ibidem ſolutum eſt robur: & vero e manibus
Patrocli pedem magnanimi remiſit in terram
Jacere. Is autem prope ipſum cecidit cernuus ſuper mortuũ,
Longe a Lariſſa gleboſa: neque parentibus
Nutritia charis reddidit, brevis enim ei ætas
Fuit, Ajace magnanimo haſta domito.
Hector vero in Ajacem jaculatus eſt haſta fulgenti:
Sed is quidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtã
Paululum: ille autem Schedium magnanimum Iphiti filium
Phocenſium longe fortiſſimum, qui in inclyto Panopeo
Domos habitabat, multis viris imperans:
Hunc percuſſit ſub jugulum medium: penitus autem extrema
Cuſpis ærea prope ſummum humerum evaſit.
Fragorem vero ediditcadens, ſonitumque dedere arma ſuper ipſum.
Ajax vero Phorcyna bellicoſum Phænopis filium
Hippothoum defendentem medium ad ventrem percuſſit:
Rupit autem thoracis cavitatem, inteſtina autem æs
Penetrans hauſit. Ille vero in pulverẽ lapſus prehenditterrã palma.
Ceſſerunt autem retro primipilareſque & illuſtris Hector:
Argivi vero magnum edidere clamorem, traxeruntque mortuos,
Phorcynque Hippothoumque: ſolveruntque arma ab humeris.
Tum vero prorſus Trojani bellicoſis acti ab Achivis
In Ilium aſcendiſſent *ſuam* per igniaviam domiti:
Argivi autem gloriam accepiſſent, etiam præter Jovis fatum,
Fortitudine & robore proprio: verum ipſe Apollo
Æneam inſtigavit, corpore Periphanti ſimilis

Κήρυκι Ἠπυτίδη, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρέσὶ μήδεα εἰδώς·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε
Ἴλιον αἰπεινὴν, ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
Πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας·
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
Ὣς ἔφατ'. Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
Ἔγνω ἐσάντα ἰδών· μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας,
Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
Αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι ἀναλκείῃσι δαμέντας.
Ἀλλ' ἔτι γάρ τις φησὶ θεῶν ἐμοὶ ἄγχι παραςὰς,
Ζῆν' ὕπατον μήςωρα μάχης ἐπιτάῤῥοθον εἶναι·
Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵ γε ἕκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα.
Ὣς φάτο· καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, ἔςη.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔςαν Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειόκριτον οὔτασε δουρὶ,
Υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ἱππασίδην Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων· εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
Καὶ δὲ μετ' Ἀςεροπαῖον ἀριςεύεσκε μάχεσθαι.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Ἀςεροπαῖος,
Ἴθυσεν δὲ καὶ ὃ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
Ἑςαότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, πολλὰ κελεύων·
Οὔτέ τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτέ τινα προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
Ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχηςῖνοι ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
Καὶ Δαναῶν. οὐδ' οἳ γὰρ ἀναιμωτί γ' ἐμάχοντο·
Παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἂν ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίης
Οὔτέ ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριςοι
Ἕςασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ κατατεθνειῶτι·
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ εὐκυνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
Ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα ςονόεντα,
Πολλὸν ἀφεςαότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον

Ἠέρι

'ræconi Epytidæ, qui ei apud patrem ſenem
'ræconē agens conſenuerat, benevolis mentē conſiliis inſtructus:
Huic ſe aſſimulans ipſum allocutus eſt Jovis filius Apollo, (325
Ænea, quo pacto etiam invito deo ſervare poſſetis
lium excelſam? ut jam vidi viros alios
ortitudineque reboreque confiſos, virtuteque,
Multitudineque ſua, & immotas pavore copias habentes: 330
Nobis vero Jupiter quidem potius annuit quam Danais
ictoriam: ſed ipſi fugitis territi admodum, neque pugnatis.
Sic dixit. Æneas autem longe jaculantem Apollinem (mans,
gnovit corā intuitus: magna a. vocē Hectorē allocutus eſt cla-
Hectorque & cæteri Trojanorum ductores atque ſociorum, 335
)edecus quidem nunc hoc *eſt nos* bellicoſis actos ab Achivis
n Ilium aſcendere per ignaviam domitos.
nim vero adhuc aliquis ait deorum mihi prope aſtans,
ovem ſummum conſiliarium in pugna auxiliatorem eſſe:
deo recta in Danaos eamus, neque illi quieti ſaltem 340
atroclum navibus admoverint mortuum.
Sic dixit: & longe ante primipilares proſiliens, ſtetit.
lli vero converſi ſunt, & adverſi ſteterunt Achivis.
um vero Æneas Liocritum vulneravit haſta,
ilium Arisbantis, Lycomedis fortem ſocium. 345
lunc autem lapſum miſeratus eſt bellicoſus Lycomedes:
tetit a. admodū prope progreſſus, & jaculatus eſt haſta fulgenti,
t percuſſit Hippaſidem Apiſaonem paſtorem populorum,
hepate ſubter præcordia: ſtatim autem genua ſolvit:
lic e Pæonia gleboſa venerat, 350
t poſt Aſteropæum fortiſſime ſe gerebat in pugna.
lunc autem lapſum miſeratus eſt Mavortius Aſteropæus,
ecta autem prorupit & hic promptus cum Danais pugnare:
ed haudquaquam jam poterat: ſcutis enim obſepti erant undiq;
ui ſtabant circa Patroclum, haſtaſque prætendebant. 355
jax enim valde omnes obibat, multis adhortans:
ec quemquem retro a mortuo cedere ſinebat,
ec quemquam procurrere ad pugnandum Achivos ante alios,
ed ſtrenue ipſum circumeuntes defendere, cominuſq; pugnare.
c Ajax præcipiebat ingens, ſanguine autem terra 360
igabatur purpureo: illi vero alii ſuper alios cadebant
lortui ſimul Trojanorum & animoſorum ſociorum,
t Danaorum. Neque enim vel illi ſine ſanguine pugnabant:
auciores tamen multo peribant: recordabantur enim perpetuo
ſe mutuo per turbam arcere laborem gravem. 365
ic hi quidem pugnabant inſtar ignis: neque prorſus dixiſſes
ut ſolem omnino ſalvum eſſe, aut lunam.
aligine enim occupabantur in prælio, quotquot fortiſſimi
abant circa Menœtiadem mortuum:
lii vero Trojanique & bene ocreati Achivi, 370
gnes pugnabant ſub aere ſereno: expanſus erat aut. ſplendor
olis acutus, nubeſque non exurgebat a toto
ampo, neque montibus: interqu.eſcentes autem pugnabant,
ua invicem evitantes tela luctuoſa,
onge diſſiti. Hi vero in medio dolores patiebantur 375

Caligi-

Η'έρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ
Ο"σσοι ἄριστοι ἦσαν. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην
Α'νέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης Αντίλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ δμαάδῃ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τὼ δ', ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ Φύζαν ἑταίρων,
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέστωρ
Ο'τρύνων τόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
Τοῖς δὲ, πανημερίοις ἤριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
Α'ργαλέης, καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ
Γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν,
Α'μφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ω'ς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσιν δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαξάντες τανύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ
Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
Ω"ς ὅιγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφότεροι. μάλα γάρ σφισιν ἵλπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Αχαιοῖς,
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
Α"γριος· οὐδέ κ' Αρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Αθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴσχοι·
Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
Η"ματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
Η"δεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Αχιλλεύς.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχει ὑπὸ Τρώων· τό μιν οὔποτε ἵλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
Α"ψ ἀπονοσήσειν. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ε'κπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Η" οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη
Μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ω'δε δέ τις εἶπεσκεν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ω' φίλοι, οὐ μὰν ἦμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι. τό κεν ἦμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Η" τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
Α"ξυ ποτὶ σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ω'δε δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν,
Ω' φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο.
Ω"ς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
Ω"ς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ι"πποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο

Caligine & pugna: affligebanturque ſævo ære
Quotquot fortiſſimi erant. Duo vero nondum viri audierant
Viri glorioſi, Thraſymedes Antilochuſque,
De Patroclo mortuo eximio, ſed adhuc autumabant
Vivum in primo tumultu cum Trojanis pugnare.
Hi autem, intuentes cædem & trepidationem ſociorum,
Seorſim pugnabant, ſic enim juſſerat Neſtor,
Hortatibus impellens ad pugnam nigris a navibus.
His a., per totum diem contentionis magnum certamen ortũ erat
Gravis, defatigatione autem & ſudore indeſinenter aſſidue
Genuaque tibiæque pedeſque ſubtus uniuſcujuſque,
Manuſque oculique fœdabantur pugnantium,
Circa ſtrenuum famulum pedibus velocis Æacidæ.
Ut cum vir tauri bovis magni pellem
Populis dederit diſtendendam ebriam pinguedine:
Acceptam autem utique hi ſeorſim diſpoſiti extendunt
In orbem, ſtatim autem humor exiit, ſubitque adeps
Multis trahentibus, tenditur autem tota undique:
Sic hi huc & illuc cadaver parvo in ſpatio
Trahebant utrique. Admodum enim ipſis ſperabat animus,
Trojanis quidem, trahere ad Ilium, at Achivis,
Naves ad cavas. De ipſo autem tumultus ortus erat
Atrox: neque omnino Mars copiarum concitator, neq; Minerva.
Hunc conſpicata vituperaſſet, ne quidẽ ſi maxime ipſã ira cepiſſet:
Talem Jupiter ſuper Patroclo virorumque & equorum
Die illo intendit exitialem laborem. Necdum quicquam
Sciebat Patroclum mortuum eſſe nobilis Achilles.
Longe enim ſeorſim a navibus pugnabant velocibus,
Muro ſub Trojanorum: quare illum nunquam exiſtimabat animo
Mortuum eſſe, ſed vivum ubi acceſſiſſet ad portas,
Leverſurum. Neque enim hoc credebat omnino,
Everſurum urbem ſine ſe, ſed neque ſecum.
Sæpe enim hoc ex matre didicerat ſeorſum audiens,
Quæ ei referebat Jovis magni ſententiam.
Sed tum tamen non ei dixerat malum tantum quantum acciderat
Sed later, quod ſcilicet ei multo chariſſimus periiſſet ſocius.
Illi vero aſſidue circa mortuum acutas haſtas tenentes,
Indeſinenter concurrebant, & alii alios interficiebant.
Sic autem aliquis dicebat Achivorum ære loricatorum,
O amici, non ſane nobis pulchrum eſt redire
Naves ad cavas, ſed hic terra nigra
Omnibus dehiſcat. Hoc prorſus nobis continuo multo ſatius eſſet,
Quam ſi hunc Trojanis permittamus equũm domitoribus
Urbem ad ſuam trahere, & gloriam referre.
Sic autem aliquis & Trojanorum magnanimorum dicebat,
O amici, etiam ſi fatale juxta virum hunc domari
Omnes ſimul, nunquam aliquis recedat a pugna.
Sic utique aliquis dicebat, animoſque excitabat ſocii.
Sic hi quidem pugnabant, ferreus autem ſtrepitus
Ereum ad cœlum ibat per aerem infructuoſum.
Equi autem Æacidæ, a pugna ſeorſum ſtantes,
Flebant, ut primum ſenſerunt aurigam

Ε᾽ν κονίῃσι πεσόντος ὑφ᾽ Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Η᾽ μὲν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
Πολλὰ μὲν ὦρ μάστιγι βοὴ ἐπεμαίετο θείνων,
Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ᾽ ἀρειῇ·
Ἴω δ᾽ οὔτ᾽ ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἤθελέτην ἰέναι, οὔτ᾽ ἐς πόλεμον μετ᾽ Ἀχαιούς·
Ἀλλ᾽ ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ᾽ ἐπὶ τύμβῳ
Ἀνέρος εἰστήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·
Ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει ἐνισκήψαντε κάρηατα· δάκρυα δέ σφιν
Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
Ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα πυρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωσι.
Μυρομένω δ᾽ ἄρα τώ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Κινήσας δὲ κάρη, πρὸς ὃν μυθήσατο θυμόν·
Ἆ δειλὼ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ; ὑμεῖς δ᾽ ἐστὸν ἀγήρω τ᾽ ἀθανάτω τε·
Ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ᾽ ἀνδράσιν ἄλγε᾽ ἔχητον;
Οὐ μὲν γάρ τι πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Ἀλλ᾽ οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται. οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε᾽ ἔχει κλυτὰ ἐπεύχεται ὧδε;
Ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ θούνασι βαλλῶ μένος, ἠδ᾽ ἐνὶ θυμῷ,
Σφῶϊν δ᾽ ἐν γούνασι βαλλῶ μένος, ἠδ᾽ ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ὅτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κτεῖναι, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύμ᾽ ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἐλθῃ.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠῢ·
Τὼ δ᾽ ἀπὸ καιτάων κονίην οὐδάς δε βαλόντε,
Ῥίμφ᾽ ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
Τοῖσι δ᾽ ἐπ᾽ Αὐτομέδων μάχετ᾽, ἀχνύμενος περ ἑταίρου,
Ἵπποις ἀΐσσων, ὥστ᾽ αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ᾽ ἐκ Τρώων ἁρπαγδοῦ,
Ῥεῖα δ᾽ ἐπαΐξασκε πολὺν κατὰ ὅμιλον ὀπάζων.
Ἀλλ᾽ οὐχ ἥρει φῶτας, ὅτ᾽ ἐσσεύετο διώκειν.
Οὐ γάρ πως ἦν οἷον ἐόνθ᾽ ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
Ὄψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἱμονίδαο·
Στῆ δ᾽ ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα,
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος, ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ᾽ Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Αὐτομέδων προσέφη Διώρεος υἱὸς,
Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμηῆσίν τε μένος τε,
Εἰ μὴ Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών; νῦν δ᾽ αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα

480 Δέ-

n pulverem proſtratum Hectoris vi homicidæ.
Equidem Automedon Dioris fortis filius
æpe & ſcutica arguta urgebat verberans,
æpe & blandis *verbis* alloquebatur, ſæpe & minis:
lli vero neque retro ad naves latum verſus Helleſpontum
olebant ire, neque in pugnam ad Achivos:
ed veluti cippus manet firmiter, qui ſuper tumulo
iri ſtat mortui, aut mulieris:
ic manebant immote perpulchro currui juncti,
olo admotis capitibus: lachrymæ autem illis
alidæ de palpebris in terram fluebant plorantibus,
urigæ deſiderio: florida autem fœdabantur juba,
irculo profuſa juxta jugum ambobus.
lorantes autem illos conſpicatus miſeratus eſt Saturnius,
otoque capite, ad ſuum dixit animum,
Ah miſeri, cur vos dedimus Peleo regi
ortali? vos autem eſtis ſenii expertes immortaleſque:
n ut ærumnoſos inter homines dolores haberetis?
on enim quicquam alicubi eſt calamitoſius homine
mnium quotquot ſuper terram ſpirantque & moventur.
t non ſane vobiſcum tamen & curribus artificioſe factis
ector Priamides invehetur. Haud enim permittam.
nnon ſatis quod & arma habet & gloriatur temere?
obis autem in genua mittam robur, & in animum,
t & Automedontem ſalvum evehatis e pugna
aves ad cavas. Adhuc enim iſtis gloriam præbebo, (rint,
t cædē edant, uſq; dū ad naves bonis trāſtris inſtructas pervene-
ccideritque Sol, & tenebræ ſacræ ſupervenerint.
Sic loquutus, equis inſpiravit robur validum:
lli vero a jubis pulvere in ſolum excuſſo,
elociter ferebant citum currum inter Trojanos & Achivos:
x iſtis Automedon pugnabat, dolens licet de ſocio,
um equis ruens tanquam vultur in anſeres.
acile enim & refugiebat e Trojanorum tumultu,
acileque irruebat confertam per turbam perſequens.
ed non interficiebat viros, cum impetū ſumebat ad perſequendū.
audquaquam enim licuit ſolus cum eſſet ſacra in ſella,
aſta impetum facere, & inhibere veloces equos.
andem vero illum ſocius vir vidit oculis
lcimedon, filius Laërcei Æmonidæ:
tetit autem poſt currum, & Automedontem allocutus eſt,
Automedon, quiſnam tibi deorum inutile conſilium
ectoribus indidit, & abſtulit mentem ſanam?
uod ita in Trojanos pugnas prima in turba
olus, tibi ſocius enim occiſus eſt: arma autem Hector
ſe gerens humeris exultat Æacidæ:
Illum vero Automedon allocutus eſt Dioris filius,
lcimedon, quiſnam tibi Achivorum alius ſimilis
quorum immortalium qui teneat domituramque animoſque,
iſi Patroclus diis artifex par,
um viveret? Nunc vero mors & fatum occupat.
uin tu ſcuticam & habenas miro artificio factas

Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ'. Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ Φαίδιμος Ἕκτωρ,
Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι·
Τῷ κεν ἐελπόμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἄρηϊ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἐὺς πάϊς Ἀγχίσαο·
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέης εἰλυμένω ὤμους,
Αὐτῇσι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε καὶ Ἄρητος θεοειδὴς,
Ἤϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἵλπετο θυμὸς
Αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ', εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
Ἀλκῇς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας·
Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιστὸν ἑταῖρον,
Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους·
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω
Πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι δὲ στίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων· ἦ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ὀλώῃ.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
Ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' ὅσσοι ἄριστοι,
Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κατὰ δακρυόεντα
Ἕκτωρ Αἰνείας θ', οἵ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἧσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει·
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἴσην.
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκὸς,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
Ὡς δ' ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπτησιν·
Ὣς ἄρ' ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
Νηδυΐοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὐδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
Καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην,
Εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,

Accipe, ego vero curru descendam ut pugnem.
Sic dixit. Alcimedon a. in celerem prælio currũ sese conijciens
Statim scuticam & habenas cepit manibus:
Automedon vero desiliit. Animadvertit autem illustris Hector,
Statimque Æneam allocutus est prope astantem,
Ænea, Trojanorum princeps ære loricatorum,
Equos hos animadverti velocis Æacidæ
In pugnam progressos cum aurigis imbellibus:
Ideo speraverim *me* capturum, si modo tu animo
Tuo velis: neque enim irruentes utique nos
Sustinuerint contra stantes pugnare Marte.
Sic dixit. Neque non obsecutus est fortis filius Anchisæ:
Hi autem recta ibant tergoribus boum tecti humeros,
Aridis, solidis: multiplex vero super inductum erat æs.
Cum his autem Chromiusque & Aretus divina forma præditus,
Ibant ambo: admodum vero iis sperabat animus
Ipsosque interficere, abigereque arduos cervicibus equos.
Stulti, neque enim erant sine sanguine utique reversuri
Retro ab Automedonte: ille autem, precatus Jovem patrem,
Fortitudine & robore repletus est circum præcordia nigra:
Statim vero Alcimedontem affatus est fidum socium,
Alcimedon, ne jam a me longe tene equos,
Sed proxime inspirantes in tergum. Haud enim ego
Hectorem Priamidem a robore temperaturum puto
Antequam Achillis pulchre jubatos conscenderit equos,
Nobis interfectis, fugaveritque ordines virorum
Argivorum: vel ipse inter primos captus fuerit.
Sic fatus, Ajaces vocavit & Menelaum,
Ajaces Argivorum ductores, & Menelae,
Mortui quidem curam committite *iis* quotquot fortissimi,
Qui eum circumeuntes defendant, & propulsent ordines vivorum:
A nobis vero vivis propulsate crudelem diem.
Hac enim ingruunt pugnam per lacrymosam
Hector Æneasque, qui Trojanorum sunt fortissimi.
Sed hæc quidem Deorum in genibus posita sunt.
Jaculabor enim & ego: hæc autem Jovi omnia curæ erunt:
Dixit, & vibratam emisit prælongam hastam,
Et intorsit Areti in clypeum undique æquale.
Illud vero non hastam inhibuit, penitus autem transiit æs,
Imumque in ventrem per balteum trajecit.
Ut cum acutam tenens securim juvenis vir,
Ictu incusso post cornua bovis agrestis,
Nervum perscindit totum: hic autem saltu dato cadit:
Sic utique & ille saltu dato cecidit supinus: ei autem hasta
In visceribus acutissima tremens solvit membra.
Hector vero in Automedontem jaculatus est hasta fulgenti:
Sed is quidem cum prævidisset, evitavit æream hastam:
In anteriorem enim partem proclinavit: a tergo vero hasta longa
Solo infixa est, supraque pars posterior quassabatur
Hastæ. Ibi tum remisit impetum rapide actum æs.
Et omnino tunc ensibus cominus concurrissent,
Si non ipsos Ajaces diremissent ardentes,

Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐςι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες;
Ὦ πέπον, ἦτ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι·
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
Ὅς τέ με φῂς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
Οὔτοι ἐγὼν ἔῤῥιγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως· ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵςασο, καὶ ἴδε ἔργον·
Ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
Ἤ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Ἀνέρες ἐςὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω.
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ
Δηΐου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους
Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν,
Οἳ προτὶ ἄςυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο.
Στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν.
Ἤτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε
Πηλείδεω Ἀχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ οὐρανίωνες
Πατρὶ φίλῳ ἔπορον. ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε
Γηράς. ἀλλ' οὐχ' υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο,
Κινήσας ῥα κάρη προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν,
Ἆ δεῖλ', οὐδέ τι τοι θάνατος καταθύμιός ἐςιν,
Ὅς δή τοι σχεδόν ἐςι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
Ἀνδρὸς ἀριςῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι·
Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε.
Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
Εἵλευ· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
Τῶν ποινὴν, ὅτοι οὔτι μάχης ἐκνοςήσαντι
Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ· δῦ δέ μιν Ἄρης
Δεινὸς ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
Ἀλκῆς καὶ σθένεος, μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι,
Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.
Ὤτρυνεν δὲ ἕκαςον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι,
Μέσθλήν τε, Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
Ἀςεροπαῖόν τε, Δεισίνορά θ', Ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρόμιόν τε, καὶ Ἔννομον οἰωνιςήν·
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,

220 Κέ-

Neque ex adverſo pugnare: te nempe fortior eſt.
Hunc a. torve intuitus allocutus eſt inſigniter galeatus Hector,
Glauce, curnam tu talis exiſtens ſuperbe locutus es?
O amice, putabam equidem te prudentia ſuperare cæteros
Eos quotquot Lyciam gleboſam habitant:
Nunc vero tuam reprehendo omnino mentem, cum ita dixiſti:
Qui me ais Ajacem ingentem non ſuſtinuiſſe.
Nequaquam ego horrui pugnam, neque ſtrepitum equorum:
Sed ſemper Jovis validius conſilium Ægiochi,
Qui & fortem virum in fugam vertit, & aufert victoriam
Facile: cum ipſe excitat ad pugnam.
Sed age huc adſis amice prope me ita, & aſpice opus:
An tota die ignavus ero, ut dicis,
An aliquem etiam Danaorum, bellica licet virtute promptiſſimū,
Reprimam a defenſione Patrocli mortui.
Sic locutus, Trojanos hortabatur altum clamans,
Trojani, & Lycii, & Dardani bellicoſi,
Viri eſtote amici, recordamini autem impetuoſæ fortitudinis:
Dum ego Achillis eximii arma induam
Pulchra, quibus Patroclum fortem ſpoliavi interfectum.
Sic quidem locutus abiit inſigniter galeatus Hector
Ardenti e prœlio: currens autem aſſecutus eſt ſocios
Cito admodū, necdū longo intervallo pedibus velocibus inſequu-
Qui ad urbem portabant inclyta arma Pelidæ. (tus,
Stans vero ſeorſum a prœlio lacrymoſo, arma mutabat.
Ille quidem ſua dedit ferenda ad Ilium ſacram
Trojanis bellicoſis: ipſe vero immortalia arma induebat
Pelidæ Achillis, quæ ejus dii cœlites
Patri charo dederant. Is autem ſuo filio præbuit
Jam ſenex. Sed non filius in armis patris ad ſenectutem pervenit.
Illum vero ut ſeorſim vidit nubes cogens Jupiter
Armis Pelidæ armari divini,
Quaſſans caput ad ſuum locutus eſt animum,
Ah miſer, haudquaquam tibi mors animo obverſatur,
Quæ jam te prope eſt: tu vero immortalia arma induis
Viri fortiſſimi, quem tremunt & alii:
Hujus jam ſocium interfecisti mitemque fortemque.
Arma autem contumelioſe a capiteque & humeris
Abſtuliſti: veruntamen tibi nunc ſaltem ingentem victoriā dabo,
Ejus compenſationem, quod tibi haudquaquam e pugna reverſo,
Excipiet Andromache inclyta arma Pelidæ.
Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturnius:
Hectori autem aptavit arma ad corpus: ſubiit vero eum Mars
Horrendus bellicus: impletaque ſunt ei membra intus
Vigoris & roboris. Ad inclytos autem ſocios
Ivit magno clamore: *Achilli* vero ſimilis videbatur ipſis omnibus,
Armis reſplendens magnanimi Pelidæ.
Hortabatur autem unumquemque obiens verbis,
Meſthleumque, Glaucumque, Medontaque, Therſilochumque,
Aſteropæumque, Diſinoraque, Hippothoumque,
Phorcynque, Chromiumque, & Ennomum augurem:
Hos ille incitans, verbis velocibus allocutus eſt,

Audite

Κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων.
Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων,
Ἔνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον·
Ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἁλόχους καὶ νήπια τέκνα
Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
Λαοὺς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω. ἠὲ γὰρ πολέμου ἀρίζυς.
Ὃς δέ κε Πάτροκλον καὶ τεθνειῶτά περ, ἔμπης
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσει, εἴξει δὲ οἱ Αἴας,
Ἥμισυ τῶν ἐναρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
Ἕξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.
Νήπιοι· ἦτε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Ὦ πέπον ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ
Ἔλπομαι αὐτώ περ νοσφισθέμεν ἐκ πολέμοιο.
Οὔτι τόσον νέκυος πέρι δείδια Πατρόκλοιο,
Ὃς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μήτι πάθῃσι,
Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει
Ἕκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἀλλ' ἄγ', ἀρισῆας Δαναῶν κάλει, ἤντις ἀκούσῃ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἧκεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς·
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵτε παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Δήμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ·
Ἀργαλέον δέ μοι ἐξὶ διαστκοπιάσθαι ἕκαστον
Ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν.
Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Ὣς ἔφατ'. ὀξὺ δ' ἄκουσεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας·
Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Τὸν δὲ μέτ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ἥτι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
Τρῶες δὲ προΰτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διίπετέος ποταμοῖο
Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·
Τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ'· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἔσταν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Φραξθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
Χεῦ', ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἴχθηρε πάρος γε,
Ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο·

Μί-

Audite innumeræ copiæ prope habitantium ſociorum.
Non enim ego multitudinem quærens, neque egens *ea*,
Huc veſtris urbibus excivi quemque:
Sed ut mihi Trojanorum uxores & infantes liberos
Promptis animis defenderetis bellicoſis ab Achivis.
Hæc in animo habens donis præbendis exhaurio & commeatu
Populos, veſtrumque cuique animum addo. (225
Idcirco aliquis nunc ad impetum recta faciendum converſus, aut
Aut ſalvus ſit. Hoc enim belli commercium. (pereat,
Quicunque vero Patroclum mortuum licet, tamen
Trojanos ad equum domitores pertraxerit, ceſſeritq; ei Ajax, 230
Illi dimidium exuviarum tribuam, dimidium vero ipſe
Habebo ego: gloria autem ei erit quanta vel mihi
Sic dixit. Illi vero recta in Danaos magna mole ferebantur,
Haſtis elevatis: admodum autem *ipſis* ſperabat animus
Mortuum ab Ajace abſtrahere Telamonio. 235
Stulti: certe multis ſuper ipſo animam abſtulit.
Et tunc Ajax allocutus eſt pugna ſtrenuum Menelaum,
O amice, o Menelae Jovis alumne, haud jam nos
Spero vel ipſos redituros e prælio.
Haudquaquam tantum de cadavere timeo Patrocli, 240
Qui mox utique Trojanorum ſaturabit canes atque alites,
Quantum meo capiti metuo, ne quid gravius patiatur,
Et tuo: prælii enim nubes omnia contegit
Hector, nobis vero manifeſtus imminet gravis interitus.
Sed age, fortiſſimos Danaorum voca, ſi quis audierit. 245
Sic dixit. Neque non obſecutus eſt pugna ſtrenuus Menelaus;
Vociferatus autem eſt alta voce Danaos inclamans,
O amici Argivorum ductores atque principes,
Qui juxta Atridem Agamemnonem & Menelaum
Publice præbitum bibunt, & imperant ſinguli 250
Copiis: a Jove autem honor & gloria ſequitur:
Difficile vero mihi eſt diſpicere unumquemque
Ducum: tantum enim certamen pugnæ ardet.
Sed aliquis ſponte prodeat, indigneturque animo,
Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri. 255
Sic dixit. Confeſtim autem exaudiit Oilei *filius* velox Ajax:
Primuſque obvius prodiit, currens per prælium.
Hunc vero poſt Idomeneus & armiger Idomenei
Meriones, par Marti homicidæ.
Cæterorum vero quiſnam ſua mente nomina dicere poſſet, 260
Quotquot jam poſtea pugnam inſtaurarunt Achivorum?
Trojani vero priores in eos impetum fecerunt conferti: præibat
Ut cum in oſtiis a Jove fluentis fluvii (a. Hector.
Fremit ingens fluctus adverſus *ejus* fluentum, circumque extrema
Littora clamant eructato mari extra: 265
Tantus utique Trojanorum clamor ortus eſt; at Achivi
Stabant circum Menœtiadem, unum animum habentes,
Septi ſcutis æratis, illis autem
Splendidis galeis. Saturnius caliginem multam
Circumfudit. Neque enim Menœtiadem oderat vel antea, 270
Dum vivus famulus erat Æacidæ:

Odio-

Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυδὶ κύρμα γενέσθαι
Τρωῇσιν· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
Ὧσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιούς.
Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπερθύμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοί περ·
Ἀλλὰ γέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γὰρ σφέας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συὶ ἶκελος ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
Ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ Φαίδιμος Αἴας,
Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
Οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, Φρόνεον δὲ μάλιστα
Ἄξυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἦτοι τὸν Λήϊοιο Πελασγοῦ Φαίδιμος υἱὸς
Ἱππάσου ποδὶς εἶλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
Ἤριπε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
Πληγεῖσ' ἐγχεῖ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς,
Αἱματόεις· τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
Κεῖσθαι, ὁ δ' ἀγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἔντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον μεγάθυμον Ἰφίτου υἱὸν
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆι
Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδράσσιν ἀνάσσων·
Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρῳ
Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα Φαίνοπος υἱὸν
Ἱππόθοῳ περιβάντα μέσην κατὰ γαστέρα τύψε·
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ'. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ Φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, εἱρύσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθά κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀνάλκείῃσι δαμέντες·
Ἀργείοισι δέ κε κῦδος ἕλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικὼς

Odioſium aut. habebat utiq; illum hoſtium canibus prædam fieri
Trojanis. Idcoque eum ut defenderent excitavit ſocios.
Moverunt autem loco priores Trojani nigros oculis Achivos.
Mortuo vero derelicto trepidi fugerunt, neminem tamen eorũ
Trojani magnanimi interfecerunt haſtis, cupidi licet:
Sed cadaver trahebant: parumper tamen ab illo & Achivi
Abſuturi erant. Admodum enim illos celeriter convertit
Ajax, qui ſuperabat quidem forma, ſuperabat & factis
Cæteros Danaos, poſt eximium Pelidem:
Recta autem perrupit per primipilares, ſui ſimilis vi
Apro, qui in montibus canes florenteſque ætate juvenes
Facile diſſipat, ſe ſubito impetu convertens per fruticeta:
Sic filius Telamonis præclari illuſtris Ajax,
Facile aggreſſus Troum diſſipavit phalangas,
Qui Patroclum circundederant, ſperabantque maxime
Urbem ad ſuam trahere, & gloriam reportare.
Illum quidem Lethi Pelaſgi illuſtris filius
Hippothous pede trahebat per aerem pugnam,
Ligatum loro ad malleolum circa tendines,
Hectori & Trojanis gratificans. Repente autem ipſi
Venit malum, quod ab eo nemo arcuit cupientium licet.
Illum enim filius Telamonis impetu facto per turbam,
Percuſſit cominus, galeam per æneis munitam malis:
Sciſſa eſt aut. undiq; equinis ſetis denſa galea haſtæ cuſpide,
Percuſſa haſtaque magna & manu robuſta:
Cerebrum vero ubi haſtile ſpiculo induitur proſiliebat ex vulnere
Cruentum. Ejus aut. ibidem ſolutum eſt robur: & vero e manibus
Patrocli pedem magnanimi remiſit in terram
Jacere. Is autem prope ipſum cecidit cernuus ſuper mortuũ,
Longe a Lariſſa gleboſa: neque parentibus
Nutritia charis reddidit, brevis enim ei ætas
Fuit, Ajace magnanimo haſta domito.
Hector vero in Ajacem jaculatus eſt haſta fulgenti:
Sed is quidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtã
Paululum: ille autem Schedium magnanimum Iphiti filium
Phocenſium longe fortiſſimum, qui in inclyto Panopeo
Domos habitabat, multis viris imperans:
Hunc percuſſit ſub jugulum medium: penitus autem extrema
Cuſpis ærea prope ſummum humerum evaſit.
Fragorem vero ediditcadens, ſonitumque dedere arma ſuper ip-
Ajax vero Phorcyna bellicoſum Phænopis filium (ſum.
Hippothoum defendentem medium ad ventrem percuſſit:
Rupit autem thoracis cavitatem, inteſtina autem æs (
Penetrans hauſit. Ille vero in pulverẽ lapſus prehenditterrã palma.
Ceſſerunt autem retro primipilareſque & illuſtris Hector:
Argivi vero magnum edidere clamorem, traxeruntque mortuos,
Phorcynque Hippothoumque: ſolveruntque arma ab humeris.
Tum vero prorſus Trojani bellicoſis acti ab Achivis
In Ilium aſcendiſſent *ſuam* per ignaviam domiti:
Argivi autem gloriam accepiſſent, etiam præter Jovis fatum,
Fortitudine & robore proprio: verum ipſe Apollo
Æneam inſtigavit, corpore Periphanti ſimilis

Præ-

Κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Αἰνεία, πῶς ἄν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν, ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Καρτεί τε σθένεί τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
Πλήθεί τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας·
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
Ὣς ἔφατ'. Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
Ἔγνω ἐσάντα ἰδών· μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας,
Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
Αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι ἐναλκείῃσι δαμέντας.
Ἀλλ' ἔτι γάρ τις φησὶ θεῶν ἐμοὶ ἄγχι παραστὰς,
Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι·
Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵ γε ἕκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελάσαιάτο τεθνειῶτα.
Ὣς φάτο· κεῖ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, ἔσχη.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσαν Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειόκριτον οὔτασε δουρὶ,
Τὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ἱππασίδην Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων· εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
Καὶ δὲ μετ' Ἀξεροπαῖον ἀριζεύεσκε μάχεσθαι.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Ἀξεροπαῖος,
Ἴθυσεν δὲ καὶ ὃ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
Ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
Οὔτέ τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτέ τινα προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
Ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιξύνοι ἔπιπτον
Νεκροὶ δμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
Καὶ Δαναῶν. οὐδ' οἱ γὰρ ἀνιμωτί γ' ἐμάχοντο·
Παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἀν ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε Φαίης
Οὔτέ ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ κατατεθνειῶτι·
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ εὐκυνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Εὕκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
Ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα ςονδεντα,
Πολλὸν ἀφεςαότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον

Ἠέρι

Præconi Epytidæ, qui ei apud patrem ſenem
Præconē agens conſenuerat, benevolis mentē conſiliis inſtructus:
Huic ſe aſſimulans ipſum allocutus eſt Jovis filius Apollo, (325
Ænea, quo pacto etiam invito deo ſervare poſſetis
lium excelſam? ut jam vidi viros alios
ortitudineque reboreque confiſos, virtuteque,
ultitudineque ſua, & immotas pavore copias habentes: 330
obis vero Jupiter quidem potius annuit quam Danais
ictoriam: ſed ipſi fugitis territi admodum, neque pugnatis.
Sic dixit. Æneas autem longe jaculantem Apollinem (mans,
gnovit corā intuitus: magna a. vocē Hectorē allocutus eſt cla-
Hectorque & cæteri Trojanorum ductores atque ſociorum, 335
edecus quidem nunc hoc *eſt nos* bellicoſis actos ab Achivis
n Ilium aſcendere per ignaviam domitos.
nim vero adhuc aliquis ait deorum mihi prope aſtans,
ovem ſummum conſiliarium in pugna auxiliatorem eſſe:
deo recta in Danaos eamus, neque illi quieti ſaltem 340
atroclum navibus admoverint mortuum.
Sic dixit: & longe ante primipilares proſiliens, ſtetit.
ni vero converſi ſunt, & adverſi ſteterunt Achivis.
am vero Æneas Liocritum vulneravit haſta,
ilium Arisbantis, Lycomedis fortem ſocium. 345
unc autem lapſum miſeratus eſt bellicoſus Lycomedes:
tetit a. admodū prope progreſſus, & jaculatus eſt haſta fulgenti,
t percuſſit Hippaſidem Apiſaonem paſtorem populorum,
hepate ſubter præcordia: ſtatim autem genua ſolvit:
ic e Pæonia gleboſa venerat, 350
t poſt Aſteropæum fortiſſime ſe gerebat in pugna.
unc autem lapſum miſeratus eſt Mavortius Aſteropæus,
ecta autem prorupit & hic promptus cum Danais pugnare:
ed haudquaquam jam poterat: ſcutis enim obſepti erant undiq;
ui ſtabant circa Patroclum, haſtaſque prætendebant. 355
jax enim valde omnes obibat, multis adhortans:
ec quemquem retro a mortuo cedere ſinebat,
ec quemquam procurrere ad pugnandum Achivos ante alios,
d ſtrenue ipſum circumeuntes defendere, cominuſq; pugnare.
c Ajax præcipiebat ingens, ſanguine autem terra 360
gabatur purpureo: illi vero alii ſuper alios cadebant
ortui ſimul Trojanorum & animoſorum ſociorum,
Danaorum. Neque enim vel illi ſine ſanguine pugnabant:
uciores tamen multo peribant: recordabantur enim perpetuo
ſe mutuo per turbam arcere laborem gravem. 365
c hi quidem pugnabant inſtar ignis: neque prorſus dixiſſes
ut ſolem omnino ſalvum eſſe, aut lunam.
igine enim occupabantur in prælio, quotquot fortiſſimi
bant circa Menœtiadem mortuum:
ii vero Trojanique & bene ocreati Achivi, 370
gnes pugnabant ſub aere ſereno: expanſus erat aut. ſplendor
is acutus, nubeſque non exurgebat a toto
mpo, neque montibus: interqu.eſcentes autem pugnabant,
a invicem evitantes tela luctuoſa,
nge diſſiti. Hi vero in medio dolores patiebantur 375

Caligi-

Ἠέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ
Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην
Ἀνέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντε
Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ δμῳδῷ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τὼ δ', ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέξωρ
Οὐτρύγων τόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
Τοῖς δὲ, πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
Ἀργαλέης, καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ
Γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσιν δώῃ ταναύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαξάντες ταναύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ
Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
Ὣς ὅιγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφότεροι. μέλλα γάρ σφισιν ἵλαπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
Ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι·
Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
Ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
Ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχει ὑπὸ Τρώων· τὸ μιν οὔποτε ἵλαπετο θυμῷ
Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
Ἄψ ἀπονοσφίσειν. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη
Μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι. τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἢ τοῦτον Τρώεσσι μεθήτομεν ἱπποδάμοισιν
Ἄξυ ποτὶ σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ὧδε δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν,
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο.
Ὣς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο

Caligine & pugna: affligebanturque ſævo ære
Quotquot fortiſſimi erant. Duo vero nondum viri audierant
Viri glorioſi, Thraſymedes Antilochuſque,
De Patroclo mortuo eximio, ſed adhuc autumabant
Vivum in primo tumultu cum Trojanis pugnare.
Hi autem, intuentes cædem & trepidationem ſociorum,
Seorſim pugnabant, ſic enim juſſerat Neſtor,
Hortatibus impellens ad pugnam nigris a navibus.
His a., per totum diem contentionis magnum certamen ortũ erat
Gravis, defatigatione autem & ſudore indeſinenter aſſidue
Genuaque tibiæque pedeſque ſubtus uniuſcujuſque,
Manuſque oculique fœdabantur pugnantium,
Circa ſtrenuum famulum pedibus velocis Æacidæ.
Ut cum vir tauri bovis magni pellem
Populis dederit diſtendendam ebriam pinguedine:
Acceptam autem utique hi ſeorſim diſpoſiti extendunt
In orbem, ſtatim autem humor exiit, ſubitque adeps
Multis trahentibus, tenditur autem tota undique:
Sic hi huc & illuc cadaver parvo in ſpatio
Trahebant utrique. Admodum enim ipſis ſperabat animus,
Trojanis quidem, trahere ad Ilium, at Achivis,
Naves ad cavas. De ipſo autem tumultus ortus erat
Atrox: neque omnino Mars copiarum concitator, neq; Minerva.
Hunc conſpicata vituperaſſet, ne quidẽ ſi maxime ipſã ira cepiſſet:
Talem Jupiter ſuper Patroclo virorumque & equorum
Die illo intendit exitialem laborem. Necdum quicquam
Sciebat Patroclum mortuum eſſe nobilis Achilles.
Longe enim ſeorſim a navibus pugnabant velocibus,
Muro ſub Trojanorum: quare illum nunquam exiſtimabat animo
Mortuum eſſe, ſed vivum ubi acceſſiſſet ad portas,
Reverſurum. Neque enim hoc credebat omnino,
Everſurum urbem ſine ſe, ſed neque ſecum.
Sæpe enim hoc ex matre didicerat ſeorſum audiens,
Quæ ei referebat Jovis magni ſententiam.
Tum tamen non ei dixerat malum tantum quantum acciderat
Mater, quod ſcilicet ei multo chariſſimus periiſſet ſocius.
Illi vero aſſidue circa mortuum acutas haſtas tenentes,
Indeſinenter concurrebant, & alii alios interficiebant.
Sic autem aliquis dicebat Achivorum ære loricatorum,
O amici, non ſane nobis pulchrum *eſt* redire
Naves ad cavas, ſed hic terra nigra
Omnibus dehiſcat. Hoc prorſus nobis continuo multo ſatius eſſet,
Quam *ſi* hunc Trojanis permittamus equũm domitoribus
Urbem ad ſuam trahere, & gloriam referre.
Sic autem aliquis & Trojanorum magnanimorum dicebat,
O amici, etiam ſi fatale juxta virum hunc domari
Omnes ſimul, nunquam aliquis recedat a pugna.
Sic utique aliquis dicebat, animoſque excitabat ſocii.
Sic hi quidem pugnabant, ferreus autem ſtrepitus
Æreum ad cœlum ibat per aerem infructuoſum.
Equi autem Æacidæ, a pugna ſeorſum ſtantes,
Flebant, ut primum ſenſerunt aurigam

Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Ἡ μὲν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
Πολλὰ μὲν ἄρ μάςιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
Τὼ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἠθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὥστε ςήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
Ἀνέρος εἱςήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·
Ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα· δάκρυα δέ σφιν
Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
Ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέροισι.
Μυρομένω δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Κινήσας δὲ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν,
Ἆ δειλὼ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ; ὑμεῖς δ' ἐςὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε·
Ἢ ἵνα δυςήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μὲν γάρ τι που ἐςὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται. οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἢ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὕτως;
Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ·
Τὼ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὖδάς δε βαλόντε,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Ἵπποις ἀΐσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
Ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας, ὅτ' ἐσσεύετο διώκειν.
Οὐ γάρ πως ἦν οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
Ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα,
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
Ἐν ςήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος, ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο·
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη Διώρεος υἱὸς,
Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε,
Εἰ μὴ Πάτροκλος θεόφιν μήςωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών; νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάςιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα

480 Δέ-

In pulverem proſtratum Hectoris vi homicidæ.
Equidem Automedon Dioris fortis filius
Sæpe & ſcutica arguta urgebat verberans,
Sæpe & blandis *verbis* alloquebatur, ſæpe & minis:
Illi vero neque retro ad naves latum verſus Helleſpontum
Volebant ire, neque in pugnam ad Achivos:
Sed veluti cippus manet firmiter, qui ſuper tumulo
Viri ſtat mortui, aut mulieris:
Sic manebant immote perpulchro currui juncti,
Solo admotis capitibus: lachrymæ autem illis
Calidæ de palpebris in terram fluebant plorantibus,
Aurigæ deſiderio: florida autem fœdabantur juba,
Circulo profuſa juxta jugum ambobus.
Plorantes autem illos conſpicatus miſeratus eſt Saturnius,
Motoque capite, ad ſuum dixit animum,
Ah miſeri, cur vos dedimus Peleo regi
Mortali? vos autem eſtis ſenii expertes immortaleſque:
An ut ærumnoſos inter homines dolores haberetis?
Non enim quicquam alicubi eſt calamitoſius homine
Omnium quotquot ſuper terram ſpirantque & moventur.
At non ſane vobiſcum tamen & curribus artificioſe factis
Hector Priamides invehetur. Haud enim permittam:
Annon ſatis quod & arma habet & gloriatur temere?
Vobis autem in genua mittam robur, & in animum,
Ut & Automedontem ſalvum evehatis e pugna
Naves ad cavas. Adhuc enim iſtis gloriam præbebo, (rint,
Ut cædē edant, uſq; dū ad naves bonis trāſtris inſtructas pervene-
Occideritque Sol, & tenebræ ſacræ ſupervenerint.
Sic loquutus, equis inſpiravit robur validum:
Illi vero a jubis pulvere in ſolum excuſſo,
Velociter ferebant citum currum inter Trojanos & Achivos:
Ex iſtis Automedon pugnabat, dolens licet de ſocio,
Cum equis ruens tanquam vultur in anſeres.
Facile enim & refugiebat e Trojanorum tumultu,
Facileque irruebat confertam per turbam perſequens.
Sed non interficiebat viros, cum impetū ſumebat ad perſequendū.
Haudquaquam enim licuit ſolus cum eſſet ſacra in ſella,
Haſta impetum facere, & inhibere veloces equos.
Tandem vero illum ſocius vir vidit oculis
Alcimedon, filius Laërcei Æmonidæ:
Stetit autem poſt currum, & Automedontem allocutus eſt,
Automedon, quiſnam tibi deorum inutile conſilium
Pectoribus indidit, & abſtulit mentem ſanam?
Quod ita in Trojanos pugnas prima in turba
Solus, tibi ſocius enim occiſus eſt: arma autem Hector
Ipſe gerens humeris exultat Æacidæ:
Illum vero Automedon allocutus eſt Dioris filius,
Alcimedon, quiſnam tibi Achivorum alius ſimilis
Equorum immortalium qui teneat domituramque animoſque,
Niſi Patroclus diis artifex par,
Dum viveret? Nunc vero mors & fatum occupat.
Quin tu ſcuticam & habenas miro artificio factas

Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ'. Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας,
Καρπαλίμως μάςιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι·
Τῷ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Τλαῖεν ἐναντίβιον ςάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἐὺς πάϊς Ἀγχίσαο·
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέῃς εἰλυμένω ὤμους,
Αὔῃσι, ςερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἅμα Χρόμιός τε καὶ Ἄρητος θεοειδὴς,
Ἤϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἤλπετο θυμὸς
Αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ', εὐξάμενος Διῒ πατρὶ,
Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας·
Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιςὸν ἑταῖρον,
Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους.
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω
Πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι δὲ ςίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων· ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλῴη.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
Ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' ὅσσοι ἄριςοι,
Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι ςίχας ἀνδρῶν·
Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κατὰ δακρυόεντα
Ἕκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριςοι.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διῒ πάντα μελήσει·
Ἦ ῥὰ, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκὸς,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαςρὶ διὰ ζωςῆρος ἔλασσεν.
Ὡς δ' ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃσιν·
Ὣς ἄρ' ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
Νηδυΐοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο Χάλκεον ἔγχος·
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
Καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην,
Εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,

Accipe, ego vero curru descendam ut pugnem.
Sic dixit. Alcimedon a. in celerem prælio currũ sese conijciens
Statim scuticam & habenas cepit manibus:
Automedon vero desiliit. Animadvertit autem illustris Hector,
Statimque Æneam allocutus est prope astantem,
Ænea, Trojanorum princeps ære loricatorum,
Equos hos animadverti velocis Æacidæ
In pugnam progressos cum aurigis imbellibus:
Ideo speraverim *me* capturum, si modo tu animo
Tuo velis: neque enim irruentes utique nos
Sustinuerint contra stantes pugnare Marte.
Sic dixit. Neque non obsecutus est fortis filius Anchisæ:
Hi autem recta ibant tergoribus boum tecti humeros,
Aridis, solidis: multiplex vero super inductum erat æs.
Cum his autem Chromiusque & Aretus divina forma præditus,
Ibant ambo: admodum vero iis sperabat animus
Ipsosque interficere, abigereque arduos cervicibus equos.
Stulti, neque enim erant sine sanguine utique reversuri
Retro ab Automedonte: ille autem, precatus Jovem patrem,
Fortitudine & robore repletus est circum præcordia nigra:
Statim vero Alcimedontem affatus est fidum socium,
Alcimedon, ne jam a me longe tene equos,
Sed proxime inspirantes in tergum. Haud enim ego
Hectorem Priamidem a robore temperaturum puto
Antequam Achillis pulchre jubatos conscenderit equos,
Nobis interfectis, fugaveritque ordines virorum
Argivorum: vel ipse inter primos captus fuerit.
Sic fatus, Ajaces vocavit & Menelaum,
Ajaces Argivorum ductores, & Menelae,
Mortui quidem curam committite *iis* quotquot fortissimi,
Qui eum circumeuntes defendant, & propulsent ordines vivorum:
A nobis vero vivis propulsate crudelem diem.
Hac enim ingruunt pugnam per lacrymosam
Hector Æneasque, qui Trojanorum sunt fortissimi.
Sed hæc quidem Deorum in genibus posita sunt.
Jaculabor enim & ego: hæc autem Jovi omnia curæ erunt:
Dixit, & vibratam emisit prælongam hastam,
Et intorsit Areti in clypeum undique æquale.
Illud vero non hastam inhibuit, penitus autem transiit æs,
Imumque in ventrem per balteum trajecit.
Ut cum acutam tenens securim juvenis vir,
Ictu incusso post cornua bovis agrestis,
Nervum perscindit totum: hic autem saltu dato cadit:
Sic utique & ille saltu dato cecidit supinus: ei autem hasta
In visceribus acutissima tremens solvit membra.
Hector vero in Automedontem jaculatus est hasta fulgenti:
Sed is quidem cum prævidisset, evitavit æream hastam:
In anteriorem enim partem proclinavit: a tergo vero hasta longa
Solo infixa est, supraque pars posterior quassabatur
Hastæ. Ibi tum remisit impetum rapide actum æs.
Et omnino tunc ensibus cominus concurrissent,
Si non ipsos Ajaces diremissent ardentes,

Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες;
Ὦ πέπον, ἦτ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι·
Νῦν δέ σεο ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες
Ὅς τέ με φὴς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
Οὗτοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηιδίως· ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε, δεῦρο πέπον πὰρ ἐμὸν ζύξαο, καὶ ἴδε ἔργον·
Ἦ ἢ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
Ἢ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μέγα πὰρ μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ἄνέρες ἔξὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω.
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα καταχτάς.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ
Δηΐου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους
Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστάς·
Οἳ πρὸτι ἄξυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο.
Στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν.
Ἤτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε φέρειν πρὸτι Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε
Πηλείδεω Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ οὐρανίωνες
Πατρὶ φίλῳ ἔπορον. ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε
Γηράς. ἀλλ' οὐχ' υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο,
Κινήσας ῥα κάρη πρὸτι ὃν μυθήσατο θυμόν,
Ἆ δειλὲ, οὐδέ τι τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
Ὅς δή τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
Ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι·
Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε.
Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
Εἵλευ· ἦτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
Τῶν ποινὴν, ὅτοι οὔτι μάχης ἐκνοσφήσαντι
Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.
Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ· δῦ δέ μιν Ἄρης
Δεινὸς ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
Ἀλκῆς καὶ σθένεος, μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἐνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι,
Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.
Ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι,
Μέσθλήν τε, Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε, Δεισήνορά θ', Ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρομίόν τε, καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν·
Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,

Neque ex adverſo pugnare: te nempe fortior eſt.
Hunc a. torve intuitus allocutus eſt inſigniter galeatus Hector,
Glauce, cur nam tu talis exiſtens ſuperbe locutus es?
O amice, putabam equidem te prudentia ſuperare cæteros
Eos quotquot Lyciam gleboſam habitant:
Nunc vero tuam reprehendo omnino mentem, cum ita dixiſti:
Qui me ais Ajacem ingentem non ſuſtinuiſſe.
Nequaquam ego horrui pugnam, neque ſtrepitum equorum:
Sed ſemper Jovis validius conſilium Ægiochi,
Qui & fortem virum in fugam vertit, & aufert victoriam
Facile: cum ipſe excitat ad pugnam.
Sed age huc adſis amice prope me ita, & aſpice opus:
An tota die ignavus ero, ut dicis,
An aliquem etiam Danaorum, bellica licet virtute promptiſſimũ,
Reprimam a defenſione Patrocli mortui.
Sic locutus, Trojanos hortabatur altum clamans,
Trojani, & Lycii, & Dardani bellicoſi,
Viri eſtote amici, recordamini autem impetuoſæ fortitudinis:
Dum ego Achillis eximii arma induam
Pulchra, quibus Patroclum fortem ſpoliavi interfectum.
Sic quidem locutus abiit inſigniter galeatus Hector
Ardenti e prœlio: currens autem aſſecutus eſt ſocios
Cito admodũ, needũ longo intervallo pedibus velocibus inſequu-
Qui ad urbem portabant inclyta arma Pelidæ. (tus,
Stans vero ſeorſum a prœlio lacrymoſo, arma mutabat.
Ille quidem ſua dedit ferenda ad Ilium ſacram
Trojanis bellicoſis: ipſe vero immortalia arma induebat
Pelidæ Achillis, quæ ejus dii cœlites
Patri charo dederant. Is autem ſuo filio præbuit
Jam ſenex. Sed non filius in armis patris ad ſenectutem pervenit.
Illum vero ut ſeorſim vidit nubes cogens Jupiter
Armis Pelidæ armari divini,
Quaſſans caput ad ſuum locutus eſt animum,
Ah miſer, haudquaquam tibi mors animo obverſatur,
Quæ jam te prope eſt: tu vero immortalia arma induis
Viri fortiſſimi, quem tremunt & alii:
Hujus jam ſocium interfeciſti mitemque fortemque.
Arma autem contumelioſe a capiteque & humeris
Abſtuliſti: veruntamen tibi nunc ſaltem ingentem victoriã dabo,
Ejus compenſationem, quod tibi haudquaquam e pugna reverſo,
Excipiet Andromache inclyta arma Pelidæ.
Dixit, & nigris ſuperciliis annuit Saturnius:
Hectori autem aptavit arma ad corpus: ſubiit vero eum Mars
Horrendus bellicus: impletaque ſunt ei membra intus
Vigoris & roboris. Ad inclytos autem ſocios
Ivit magno clamore: *Achilli* vero ſimilis videbatur ipſis omnibus,
Armis reſplendens magnanimi Pelidæ.
Hortabatur autem unumquemque obiens verbis,
Meſthleumque, Glaucumque, Medontaque, Therſilochumque,
Aſteropæumque, Diſinoraque, Hippothoumque,
Phorcynque, Chromiumque, & Ennomum augurem:
Hos ille incitans, verbis velocibus allocutus eſt,

Audite

Κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων.
Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων,
Ἔνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἠγείρα ἕκαστον·
Ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἁλόχους καὶ νήπια τέκνα
Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Τὰ φρονέων δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
Λαούς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω. ἠὲ γὰρ πολέμου δαριστύς.
Ὅς δέ κε Πάτροκλον καὶ τεθνειῶτά περ, ἔμπης
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσει, εἵξει δέ οἱ Αἴας,
Ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
Ἕξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Νεκρὸν ὑπ' Αἰάντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.
Νήπιοι· ἦτε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Ὦ πέπον ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ
Ἔλπομαι αὐτῷ περ νοσφισσάμεν ἐκ πολέμοιο.
Οὔτι τόσον νέκυος πέρι δείδια Πατρόκλοιο,
Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια, μήτι πάθῃσι.
Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει
Ἕκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἀλλ' ἄγ', ἀρισῆας Δαναῶν κάλει, ἤντις ἐκούσῃ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς·
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵτε παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ
Δήμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ·
Ἀργαλέον δέ μοι ἔξοχ' διαστοπιάσθαι ἕκαστον
Ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν.
Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Ὣς ἔφατ'. ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·
Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ἥσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;
Τρῶες δὲ προΰτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διίπετέος ποταμοῖο
Βέβρυχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω·
Τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ'· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἔσταν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Φραξάμενοι σάκεσιν χαλκήρεσιν, ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν
Χεῦ', ἐπεὶ οὐδὲ Μενοιτιάδην ἤχθηρε πάρος γε,
Ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο·

Μί-

Audite innumeræ copiæ prope habitantium ſociorum.
Non enim ego multitudinem quærens, neque egens *ea*,
Huc veſtris urbibus excivi quemque:
Sed ut mihi Trojanorum uxores & infantes liberos
Promptis animis defenderetis bellicoſis ab Achivis.
Hæc in animo habens donis præbendis exhaurio & commeatu
Populos, veſtrumque cuique animum addo.
Idcirco aliquis nunc ad impetum recta faciendum converſus, aut
Aut ſalvus ſit. Hoc enim belli commercium. (pereat,
Quicunque vero Patroclum mortuum licet, tamen
Trojanos ad equum domitores pertraxerit, ceſſeritq; ei Ajax,
Illi dimidium exuviarum tribuam, dimidium vero ipſe
Habebo ego: gloria autem ei erit quanta vel mihi
Sic dixit. Illi vero recta in Danaos magna mole ferebantur,
Haſtis elevatis: admodum autem ipſis ſperabat animus
Mortuum ab Ajace abſtrahere Telamonio.
Stulti: certe multis ſuper ipſo animam abſtulit.
Et tunc Ajax allocutus eſt pugna ſtrenuum Menelaum,
O amice, o Menelae Jovis alumne, haud jam nos
Spero vel ipſos redituros e prælio.
Haudquaquam tantum de cadavere timeo Patrocli,
Qui mox utique Trojanorum ſaturabit canes atque alites,
Quantum meo capiti metuo, ne quid gravius patiatur,
Et tuo: prælii enim nubes omnia contegit
Hector, nobis vero manifeſtus imminet gravis interitus.
Sed age, fortiſſimos Danaorum voca, ſi quis audierit.
Sic dixit. Neque non obſecutus eſt pugna ſtrenuus Menelaus;
Vociferatus autem eſt alta voce Danaos inclamans,
O amici Argivorum ductores atque principes,
Qui juxta Atridem Agamemnonem & Menelaum
Publice præbitum bibunt, & imperant ſinguli
Copiis: a Jove autem honor & gloria ſequitur:
Difficile vero mihi eſt diſpicere unumquemque
Ducum: tantum enim certamen pugnæ ardet.
Sed aliquis ſponte prodeat, indigneturque animo,
Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri.
Sic dixit. Confeſtim autem exaudiit Oilei *filius* velox Ajax:
Primuſque obvius prodiit, curreus per prælium.
Hunc vero poſt Idomeneus & armiger Idomenei
Meriones, par Marti homicidæ.
Cæterorum vero quiſnam ſua mente nomina dicere poſſet,
Quotquot jam poſtea pugnam inſtaurarunt Achivorum?
Trojani vero priores in eos impetum fecerunt conferti: præibat
Ut cum in oſtiis a Jove fluentis fluvii (a. Hector.
Fremit ingens fluctus adverſus *ejus* fluentum, circumque extrema
Littora clamant eructato mari extra:
Tantus utique Trojanorum clamor ortus eſt; at Achivi
Stabant circum Menœtiadem, unum animum habentes,
Septi ſcutis æratis, illis autem
Splendidis galeis Saturnius caliginem multam
Circumfudit. Neque enim Menœtiadem oderat vel antea,
Quum vivus famulus erat Æacidæ:

Odio-

Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυδοὶ κύρμα γενέσθαι
Τρωῇσιν· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
Ὧσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς.
Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοί περ·
Ἀλλὰ γέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γὰρ σφέας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συὶ ἶκελος ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
Ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ Φαίδιμος Αἴας,
Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
Οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, Φρύνεον δὲ μάλιστα
Ἄξυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἤτοι τὸν Λήϊτοιο Πελασγοῦ Φαίδιμος υἱὸς
Ἱππάσου ποδὸς εἶλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δηϊάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
Ἧριπε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
Πληγεῖσ' ἐγχεῖ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς,
Αἱματόεις· τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
Κεῖσθαι, ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ.
Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλετ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον μεγάθυμον Ἰφίτου υἱὸν
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆι
Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδράσιν ἀνάσσων·
Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρην
Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἔνεσχε.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα Φαίνοπος υἱὸν
Ἱππόθοῳ περιβάντα μέσην κατὰ γαστέρα τύψε·
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἧφυσ'. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ Φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, εἰρύσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθά κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀνάλκείῃσι δαμέντες·
Ἀργείοις δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικὼς

Κή-

Odioſium aut. habebat utiq; illum hoſtium canibus prædam fieri
Trojanis. Idcoque eum ut defenderent excitavit ſocios.
Moverunt autem loco priores Trojani nigros oculis Achivos.
Mortuo vero derelicto trepidi fugerunt, neminem tamen eorũ
Trojani magnanimi interfecerunt haſtis, cupidi licet:
Sed cadaver trahebant: parumper tamen ab illo & Achivi
Abſuturi erant. Admodum enim illos celeriter convertit
Ajax, qui ſuperabat quidem forma, ſuperabat & factis
Cæteros Danaos, poſt eximium Pelidem:
Recta autem perrupit per primipilares, ſui ſimilis vi
Apro, qui in montibus canes florenteſque ætate juvenes
Facile diſſipat, ſe ſubito impetu convertens per fruticeta:
Sic filius Telamonis præclari illuſtris Ajax,
Facile aggreſſus Troum diſſipavit phalangas,
Qui Patroclum circundederant, ſperabantque maxime
Urbem ad ſuam trahere, & gloriam reportare.
Illum quidem Lethi Pelaſgi illuſtris filius
Hippothous pede trahebat per aerem pugnam,
Ligatum loro ad malleolum circa tendines,
Hectori & Trojanis gratificans. Repente autem ipſi
Venit malum, quod ab eo nemo arcuit cupientium licet.
Illum enim filius Telamonis impetu facto per turbam,
Percuſſit cominus, galeam per æneis munitam malis:
Sciſſa eſt aut. undiq; equinis ſetis denſa galea haſtæ cuſpide,
Percuſſa haſtaque magna & manu robuſta:
Cerebrum vero ubi haſtile ſpiculo induitur proſiliebat ex vulnere
Cruentum. Ejus aut. ibidem ſolutum eſt robur: & vero e manibus
Patrocli pedem magnanimi remiſit in terram
Jacere. Is autem prope ipſum cecidit cernuus ſuper mortuũ,
Longe a Lariſſa gleboſa: neque parentibus
Nutritia charis reddidit, brevis enim ei ætas
Fuit, Ajace magnanimo haſta domito.
Hector vero in Ajacem jaculatus eſt haſta fulgenti:
Sed is quidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtã
Paululum: ille autem Schedium magnanimum Iphiti filium
Phocenſium longe fortiſſimum, qui in inclyto Panopeo
Domos habitabat, multis viris imperans:
Hunc percuſſit ſub jugulum medium: penitus autem extrema
Cuſpis ærea prope ſummum humerum evaſit.
Fragorem vero ediditcadens, ſonitumque dedere arma ſuper ipſum.
Ajax vero Phorcyna bellicoſum Phænopis filium
Hippothoum defendentem medium ad ventrem percuſſit:
Rupit autem thoracis cavitatem, inteſtina autem æs
Penetrans hauſit. Ille vero in pulverẽ lapſus prehenditterrã palma.
Ceſſerunt autem retro primipilareſque & illuſtris Hector:
Argivi vero magnum edidere clamorem, traxeruntque mortuos,
Phorcynque Hippothoumque: ſolveruntque arma ab humeris.
Tum vero prorſus Trojani bellicoſis acti ab Achivis
In Ilium aſcendiſſent *ſuam* per ignaviam domiti:
Argivi autem gloriam accepiſſent, etiam præter Jovis fatum,
Fortitudine & robore proprio: verum ipſe Apollo
Æneam inſtigavit, corpore Periphanti ſimilis

Κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεία, πῶς ἄν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν, ὡς δὴ ἴδον ἄνέρας ἄλλους
Κάρτεί τε σθένεί τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
Πλήθεί τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας·
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
Ὣς ἔφατ'. Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
Ἔγνω ἐσάντα ἰδών· μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας,
Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
Αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι ἀναλκείῃσι δαμέντας.
Ἀλλ' ἔτι γάρ τις φησὶ θεῶν ἐμοὶ ἄγχι παραστὰς,
Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι·
Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵ γε ἕκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα.
Ὣς φάτο· κεί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, ἔσχε.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσαν Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειοκρίτου οὖτασε δουρὶ,
Τὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ἱππασίδην Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων· εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
Καὶ δὲ μετ' Ἀξεροπαῖον ἀριζήλως μάχεσθαι.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Ἀξεροπαῖος,
Ἴθυσεν δὲ καὶ ὅ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
Ἑξαότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μέλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
Οὔτέ τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτέ τινα προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
Ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιξῖνοι ἔπιπτον
Νεκροὶ δμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
Καὶ Δαναῶν. οὐδ' οἱ γὰρ ἀνιμωτί γ' ἐμάχοντο·
Παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἀν ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε Φαίης
Οὔτέ ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
Ἕαστο ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ κατατεθνειῶτι·
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ εὐκυνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
Ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα ζοῦεντα,
Πολλὸν ἀφεζάοτες. τοὶ δ' ἂν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον

Præconi Epytidæ, qui ei apud patrem senem
Præconē agens consenuerat, benevolis mentē consiliis instructus:
Huic se assimulans ipsum allocutus est Jovis filius Apollo, (325
Ænea, quo pacto etiam invito deo servare possetis
Ilium excelsam? ut jam vidi viros alios
Fortitudineque reboreque confisos, virtuteque,
Multitudineque sua, & immotas pavore copias habentes: 330
Nobis vero Jupiter quidem potius annuit quam Danais
Victoriam: sed ipsi fugitis territi admodum, neque pugnatis.
Sic dixit. Æneas autem longe jaculantem Apollinem (mans,
Agnovit corā intuitus: magna a. voce Hectorē allocutus est cla-
Hectorque & cæteri Trojanorum ductores atque sociorum, 335
Dedecus quidem nunc hoc *est nos* bellicosis actos ab Achivis
In Ilium ascendere per ignaviam domitos.
Enim vero adhuc aliquis ait deorum mihi prope astans,
Jovem summum consiliarium in pugna auxiliatorem esse:
Ideo recta in Danaos eamus, neque illi quieti saltem 340
Patroclum navibus admoverint mortuum.
Sic dixit: & longe ante primipilares prosiliens, stetit.
Illi vero conversi sunt, & adversi steterunt Achivis.
Tum vero Æneas Liocritum vulneravit hasta,
Filium Arisbantis, Lycomedis fortem socium. 345
Hunc autem lapsum miseratus est bellicosus Lycomedes:
Stetit a. admodū prope progressus, & jaculatus est hasta fulgenti,
Et percussit Hippasidem Apisaonem pastorem populorum,
In hepate subter præcordia: statim autem genua solvit:
Hic e Pæonia gleboſa venerat, 350
Et post Asteropæum fortissime se gerebat in pugna.
Hunc autem lapsum miseratus est Mavortius Asteropæus,
Recta autem prorupit & hic promptus cum Danais pugnare:
Sed haudquaquam jam poterat: scutis enim obsepti erant undiq;
Qui stabant circa Patroclum, hastasque prætendebant. 355
Ajax enim valde omnes obibat, multis adhortans:
Nec quemquem retro a mortuo cedere sinebat,
Nec quemquam procurrere ad pugnandum Achivos ante alios,
Sed strenue ipsum circumeuntes defendere, cominusq; pugnare.
Sic Ajax præcipiebat ingens, sanguine autem terra 360
Rigabatur purpureo: illi vero alii super alios cadebant
Mortui simul Trojanorum & animosorum sociorum,
Et Danaorum. Neque enim vel illi sine sanguine pugnabant:
Pauciores tamen multo peribant: recordabantur enim perpetuo
De se mutuo per turbam arcere laborem gravem. 365
Sic hi quidem pugnabant instar ignis. neque prorsus dixisses
Aut solem omnino salvum esse, aut lunam.
Caligine enim occupabantur in prælio, quotquot fortissimi
Stabant circa Menœtiadem mortuum:
Alii vero Trojanique & bene ocreati Achivi, 370
Segnes pugnabant sub aere sereno: expansus erat aut. splendor
Solis acutus, nubesque non exurgebat a toto
Campo, neque montibus: interquiescentes autem pugnabant,
Sua invicem evitantes tela luctuosa,
Longe dissiti. Hi vero in medio dolores patiebantur 375

Caligi-

Ἠέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ
Οἷσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην
Ἀνέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τὼ δ', ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέστωρ
Οὐτρύνων τόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
Τοῖς δὲ, πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει·
Ἀργαλέης, καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ
Γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσιν δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διασχάντες τανύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ
Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
Ὡς ὅιγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφότεροι. μάλα γάρ σφισιν ἵλπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
Ἄγριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι·
Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
Ἧματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
Ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχει ὑπὸ Τρώων· τό μιν οὔποτε ἵλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
Ἄψ ἀπονοσήσειν. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Ἣ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη
Μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι. τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἢ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
Ἄξυ ποτὶ σφέτερον ἑρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ὧδε δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν,
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο.
Ὣς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο

Caligine & pugna: affligebanturque ſævo ære
Quotquot fortiſſimi erant. Duo vero nondum viri audierant
Viri glorioſi, Thraſymedes Antilochuſque,
De Patroclo mortuo eximio, ſed adhuc autumabant
Vivum in primo tumultu cum Trojanis pugnare.
Hi autem, intuentes cædem & trepidationem ſociorum,
Seorſim pugnabant, ſic enim juſſerat Neſtor,
Hortatibus impellens ad pugnam nigris a navibus.
His a., per totum diem contentionis magnum certamen ortũ erat
Gravis, defatigatione autem & ſudore indeſinenter aſſidue
Genuaque tibiæque pedeſque ſubtus uniuſcujuſque,
Manuſque oculique fœdabantur pugnantium,
Circa ſtrenuum famulum pedibus velocis Æacidæ.
Ut cum vir tauri bovis magni pellem
Populis dederit diſtendendam ebriam pinguedine:
Acceptam autem utique hi ſeorſim diſpoſiti extendunt
In orbem, ſtatim autem humor exiit, ſubitque adeps
Multis trahentibus, tenditur autem tota undique:
Sic hi huc & illuc cadaver parvo in ſpatio
Trahebant utrique. Admodum enim ipſis ſperabat animus,
Trojanis quidem, trahere ad Ilium, at Achivis,
Naves ad cavas. De ipſo autem tumultus ortus erat
Atrox: neque omnino Mars copiarum concitator, neq; Minerva
Hunc conſpicata vituperaſſet, ne quidẽ ſi maxime ipſã ira cepiſſet:
Talem Jupiter ſuper Patroclo virorumque & equorum
Die illo intendit exitialem laborem. Necdum quicquam
Sciebat Patroclum mortuum eſſe nobilis Achilles.
Longe enim ſeorſim a navibus pugnabant velocibus,
Muro ſub Trojanorum: quare illum nunquam exiſtimabat animo
Mortuum eſſe, ſed vivum ubi acceſſiſſet ad portas,
Reverſurum. Neque enim hoc credebat omnino,
Everſurum urbem ſine ſe, ſed neque ſecum.
Sæpe enim hoc ex matre didicerat ſeorſum audiens,
Quæ ei referebat Jovis magni ſententiam.
Tum tamen non ei dixerat malum tantum quantum acciderat
Mater, quod ſcilicet ei multo chariſſimus periiſſet ſocius.
Illi vero aſſidue circa mortuum acutas haſtas tenentes,
Indeſinenter concurrebant, & alii alios interficiebant.
Sic autem aliquis dicebat Achivorum ære loricatorum,
O amici, non ſane nobis pulchrum eſt redire
Naves ad cavas, ſed hic terra nigra
Omnibus dehiſcat. Hoc prorſus nobis continuo multo ſatius eſſet,
Quam ſi hunc Trojanis permittamus equûm domitoribus
Urbem ad ſuam trahere, & gloriam referre.
Sic autem aliquis & Trojanorum magnanimorum dicebat,
O amici, etiam ſi fatale juxta virum hunc domari
Omnes ſimul, nunquam aliquis recedat a pugna.
Sic utique aliquis dicebat, animoſque excitabat ſocii.
Sic hi quidem pugnabant, ferreus autem ſtrepitus
Æreum ad cœlum ibat per aerem infructuoſum.
Equi autem Æacidæ, a pugna ſeorſum ſtantes,
Flebant, ut primum ſenſerunt aurigam

Ε᾽ν κονίῃσι πεσόντος ὑφ᾽ Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Η᾽ μὲν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
Πολλὰ μὲν ὦρ μάστιγι ἰῇ ἐπεμαίετο θείνων,
Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ᾽ ἀρειῇ·
Γὼ δ᾽ οὔτ᾽ ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Η᾽θελέτην ἰέναι, οὔτ᾽ ἐς πόλεμον μετ᾽ Ἀχαιούς·
Ἀλλ᾽ ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ᾽ ἐπὶ τύμβῳ
Ἀνέρος εἰστήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·
Ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει ἐνισκήψαντε κάρηατα· δάκρυα δέ σφιν
Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν
Ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωσι.
Μυρομένω δ᾽ ἄρα τώ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Κινήσας δὲ κάρη, πρὸς ὃν μυθήσατο θυμόν·
Ἆ δειλὼ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ; ὑμεῖς δ᾽ ἐστὸν ἀγήρω τ᾽ ἀθανάτω τε·
Ἦ ἵνα δυσήνοισι μετ᾽ ἀνδράσιν ἄλγε᾽ ἔχητον;
Οὐ μὲν γάρ τι πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Ἀλλ᾽ οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται. οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε᾽ ἔχει κεὶ ἐπεύχεται ὧΐτως;
Σφῶϊν δ᾽ ἐν γούνασσι βαλὼ μένος, ἠδ᾽ ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κτεῖναι, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύῃ τ᾽ ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠῢ·
Τὼ δ᾽ ἀπὸ χαιτάων κονίην οὐδάς δε βαλόντε,
Ῥίμφ᾽ ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
Τοῖσι δ᾽ ἐπ᾽ Αὐτομέδων μάχετ᾽, ἀχνύμενος περ ἑταίρου,
Ἵπποις ἀΐσσων, ὥστ᾽ αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ᾽ ἐκ Τρώων ἁρμαγδοῦ,
Ῥεῖα δ᾽ ἐπαΐξασκε πολὺν καθ᾽ ὅμιλον ἰάπτων.
Ἀλλ᾽ οὐχ ἥρει φῶτας, ὅτ᾽ ἐσσύετο διώκειν.
Οὐ γάρ πως ἦν οἷον ἐόντ᾽ ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
Ὄψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
Στῆ δ᾽ ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νημερτέα βουλὴν
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος, ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ᾽ Ἕκτωρ
Αὖτὲς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο·
Τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Αὐτομέδων προσέφη Διώρεος υἱὸς,
Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
Ἵππων ἀθανάτων ἔχέμεν δμῆσίν τε μένος τε,
Εἰ μὴ Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών; νῦν δ᾽ αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα

480 Δέ-

In pulverem proſtratum Hectoris vi homicidæ.
Equidem Automedon Dioris fortis filius
Sæpe & ſcutica arguta urgebat verberans,
Sæpe & blandis *verbis* alloquebatur, ſæpe & minis:
Illi vero neque retro ad naves latum verſus Helleſpontum
Volebant ire, neque in pugnam ad Achivos:
Sed veluti cippus manet firmiter, qui ſuper tumulo
Viri ſtat mortui, aut mulieris:
Sic manebant immote perpulchro currui juncti,
Solo admotis capitibus: lachrymæ autem illis
Calidæ de palpebris in terram fluebant plorantibus,
Aurigæ deſiderio: florida autem fœdabantur juba,
Circulo profuſa juxta jugum ambobus.
Plorantes autem illos conſpicatus miſeratus eſt Saturnius,
Motoque capite, ad ſuum dixit animum,
Ah miſeri, cur vos dedimus Peleo regi
Mortali? vos autem eſtis ſenii expertes immortaleſque:
An ut ærumnoſos inter homines dolores haberetis?
Non enim quicquam alicubi eſt calamitoſius homine
Omnium quotquot ſuper terram ſpirantque & moventur.
At non ſane vobiſcum tamen & curribus artificioſe factis
Hector Priamides invehetur. Haud enim permittam:
Annon ſatis quod & arma habet & gloriatur temere?
Vobis autem in genua mittam robur, & in animum,
Ut & Automedontem ſalvum evehatis e pugna
Naves ad cavas. Adhuc enim iſtis gloriam præbebo, (rint,
Ut cædē edant, uſq; dū ad naves bonis trāſtris inſtructas pervene-
Occideritque Sol, & tenebræ ſacræ ſupervenerint.
Sic loquutus, equis inſpiravit robur validum:
Illi vero a jubis pulvere in ſolum excuſſo,
Velociter ferebant citum currum inter Trojanos & Achivos:
Ex iſtis Automedon pugnabat, dolens licet de ſocio,
Cum equis ruens tanquam vultur in anſeres.
Facile enim & refugiebat e Trojanorum tumultu,
Facileque irruebat confertam per turbam perſequens.
Sed non interficiebat viros, cum impetū ſumebat ad perſequendū.
Haudquaquam enim licuit ſolus cum eſſet ſacra in ſella,
Haſta impetum facere, & inhibere veloces equos.
Tandem vero illum ſocius vir vidit oculis
Alcimedon, filius Laërcei Æmonidæ:
Stetit autem poſt currum, & Automedontem allocutus eſt,
Automedon, quiſnam tibi deorum inutile conſilium
Pectoribus indidit, & abſtulit mentem ſanam?
Quod ita in Trojanos pugnas prima in turba
Solus, tibi ſocius enim occiſus eſt: arma autem Hector
Ipſe gerens humeris exultat Æacidæ:
Illum vero Automedon allocutus eſt Dioris filius,
Alcimedon, quiſnam tibi Achivorum alius ſimilis
Equorum immortalium qui teneat domituramque animoſque,
Niſi Patroclus diis artifex par,
Dum viveret? Nunc vero mors & fatum occupat.
Quin tu ſcuticam & habenas miro artificio factas

Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Ἡ μὰν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
Πολλὰ μὲν ἄρ μάςιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
Τὼ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἠθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὥστε ςήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
Ἀνέρος εἱςήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·
Ὣς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα· δάκρυα δέ σφιν
Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
Ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέροισι.
Μυρομένω δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Κινήσας δὲ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν,
Ἆ δειλὼ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ; ὑμεῖς δ' ἐςὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε·
Ἢ ἵνα δυςήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μὲν γάρ τι που ἐςὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται. οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἢ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως;
Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ·
Τὼ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὖδάς δε βαλόντε,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Ἵπποις ἀΐσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
Ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας, ὅτ' ἐσσεύετο διώκειν.
Οὐ γάρ πως ἦν οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
Ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα,
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
Ἐν ςήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος, ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο·
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη Διώρεος υἱὸς,
Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε,
Εἰ μὴ Πάτροκλος θεόφιν μήςωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών; νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάςιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα

In pulverem proſtratum Hectoris vi homicidæ.
Equidem Automedon Dioris fortis filius
Sæpe & ſcutica arguta urgebat verberans,
Sæpe & blandis *verbis* alloquebatur, ſæpe & minis:
Illi vero neque retro ad naves latum verſus Helleſpontum
Volebant ire, neque in pugnam ad Achivos:
Sed veluti cippus manet firmiter, qui ſuper tumulo
Viri ſtat mortui, aut mulieris:
Sic manebant immote perpulchro currui junĉti,
Solo admotis capitibus: lachrymæ autem illis
Calidæ de palpebris in terram fluebant plorantibus,
Aurigæ deſiderio: florida autem fœdabantur juba,
Circulo profuſa juxta jugum ambobus.
Plorantes autem illos conſpicatus miſeratus eſt Saturnius,
Motoque capite, ad ſuum dixit animum,
Ah miſeri, cur vos dedimus Peleo regi
Mortali? vos autem eſtis ſenii expertes immortaleſque:
An ut ærumnoſos inter homines dolores haberetis?
Non enim quicquam alicubi eſt calamitoſius homine
Omnium quotquot ſuper terram ſpirantque & moventur.
At non ſane vobiſcum tamen & curribus artificioſe factis
Hector Priamides invehetur. Haud enim permittam.
Annon ſatis quod & arma habet & gloriatur temere?
Vobis autem in genua mittam robur, & in animum,
Ut & Automedontem ſalvum evehatis e pugna
Naves ad cavas. Adhuc enim iſtis gloriam præbebo, (rint,
Ut cædē edant, uſq; dū ad naves bonis trāſtris inſtructas pervene-
Occideritque Sol, & tenebræ ſacræ ſupervenerint.
Sic loquutus, equis inſpiravit robur validum:
Illi vero a jubis pulvere in ſolum excuſſo,
Velociter ferebant citum currum inter Trojanos & Achivos:
Ex iſtis Automedon pugnabat, dolens licet de ſocio,
Cum equis ruens tanquam vultur in anſeres.
Facile enim & refugiebat e Trojanorum tumultu,
Facileque irruebat confertam per turbam perſequens.
Sed non interficiebat viros, cum impetū ſumebat ad perſequendū.
Haudquaquam enim licuit ſolus cum eſſet ſacra in ſella,
Haſta impetum facere, & inhibere veloces equos.
Tandem vero illum ſocius vir vidit oculis
Alcimedon, filius Laërcei Æmonidæ:
Stetit autem poſt currum, & Automedontem allocutus eſt,
Automedon, quiſnam tibi deorum inutile conſilium
Pectoribus indidit, & abſtulit mentem ſanam?
Quod ita in Trojanos pugnas prima in turba
Solus, tibi ſocius enim occiſus eſt: arma autem Hector
Ipſe gerens humeris exultat Æacidæ:
Illum vero Automedon allocutus eſt Dioris filius,
Alcimedon, quiſnam tibi Achivorum alius ſimilis
Equorum immortalium qui teneat domituramque animoſque,
Niſi Patroclus diis artifex par,
Dum viveret? Nunc vero mors & fatum occupat.
Quin tu ſcuticam & habenas miro artificio factas

Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ'. Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας,
Καρπαλίμως μάςιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι·
Τῷ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Τλαῖεν ἐναντίβιον ςάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἐὺς πάϊς Ἀγχίσαο·
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέῃς εἰλυμένω ὤμους,
Αὔῃσι, ςερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἅμα Χρόμιός τε καὶ Ἄρητος θεοειδὴς,
Ἤϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἤλπετο θυμὸς
Αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ', εὐξάμενος Διῒ πατρὶ,
Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας·
Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιςὸν ἑταῖρον,
Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους.
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω
Πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι δὲ ςίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων· ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλῴη.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
Ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' ὅσσοι ἄριςοι,
Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι ςίχας ἀνδρῶν·
Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κατὰ δακρυόεντα
Ἕκτωρ Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριςοι.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διῒ πάντα μελήσει·
Ἦ ῥὰ, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκὸς,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαςρὶ διὰ ζωςῆρος ἔλασσεν.
Ὡς δ' ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃσιν·
Ὣς ἄρ' ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
Νηδυΐοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο Χάλκεον ἔγχος·
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
Καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην,
Εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,

Accipe, ego vero curru descendam ut pugnem.
Sic dixit. Alcimedon a. in celerem prælio currū sese conijciens
Statim scuticam & habenas cepit manibus:
Automedon vero desiluit. Animadvertit autem illustris Hector,
Statimque Æneam allocutus est prope astantem,
Ænea, Trojanorum princeps ære loricatorum,
Equos hos animadverti velocis Æacidæ
In pugnam progressos cum aurigis imbellibus:
Ideo sperarim *me* capturum, si modo tu animo
Tuo velis: neque enim irruentes utique nos
Sustinuerint contra stantes pugnare Marte.
Sic dixit. Neque non obsecutus est fortis filius Anchisæ:
Hi autem recta ibant tergoribus boum tecti humeros,
Aridis, solidis: multiplex vero super inductum erat æs.
Cum his autem Chromiusque & Aretus divina forma præditus,
Ibant ambo: admodum vero iis sperabat animus
Ipsosque interficere, abigereque arduos cervicibus equos.
Stulti, neque enim erant sine sanguine utique reversuri
Retro ab Automedonte: ille autem, precatus Jovem patrem,
Fortitudine & robore repletus est circum præcordia nigra:
Statim vero Alcimedontem affatus est fidum socium,
Alcimedon, ne jam a me longe tene equos,
Sed proxime inspirantes in tergum. Haud enim ego
Hectorem Priamidem a robore temperaturum puto
Antequam Achillis pulchre jubatos conscenderit equos,
Nobis interfectis, fugaveritque ordines virorum
Argivorum: vel ipse inter primos captus fuerit.
Sic fatus, Ajaces vocavit & Menelaum,
Ajaces Argivorum ductores, & Menelae,
Mortui quidem curam committite *iis* quotquot fortissimi,
Qui eum circumeuntes defendant, & propulsent ordines vivorum:
A nobis vero vivis propulsate crudelem diem.
Hac enim ingruunt pugnam per lacrymosam
Hector Æneasque, qui Trojanorum sunt fortissimi.
Sed hæc quidem Deorum in genibus posita sunt.
Jaculabor enim & ego: hæc autem Jovi omnia curæ erunt:
Dixit, & vibratam emisit prælongam hastam,
Et intorsit Areti in clypeum undique æquale.
Illud vero non hastam inhibuit, penitus autem transiit æs,
Imumque in ventrem per balteum trajecit.
Ut cum acutam tenens securim juvenis vir,
Ictu incusso post cornua bovis agrestis,
Nervum perscindit totum: hic autem saltu dato cadit:
Sic utique & ille saltu dato cecidit supinus: ei autem hasta
In visceribus acutissima tremens solvit membra.
Hector vero in Automedontem jaculatus est hasta fulgenti:
Sed is quidem cum prævidisset, evitavit æream hastam:
In anteriorem enim partem proclinavit: a tergo vero hasta longa
Solo infixa est, supraque pars posterior quassabatur
Hastæ. Ibi tum remisit impetum rapide actum æs.
Et omnino tunc ensibus cominus concurrissent,
Si non ipsos Ajaces diremissent ardentes,

Οἵ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
Τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρόμιος θεοειδής·
Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον· Αὐτομέδων δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα,
Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων.
Ὣς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῆκ', ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τις τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
Ἀργαλέη, πολύδακρυς. ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα. προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς
Ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
Ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος· ὅς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει·
Ὣς ἡ, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτὴν,
Δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνασα προσηύδα,
Ἴφθιμον Μενέλαον, (ὃ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν)
Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνὴν,
Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσεται, εἰκ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
Τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν·
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς, εἰ γὰρ Ἀθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν.
Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν·
Ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
Χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων·
Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασσιν ἔθηκε,
Καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν,
Ἥτε καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
Ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου.
Τοίου μιν θάρσους πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας.
Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς υἱὸς Ἠετίωνος,
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής.
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀΐξαντα φόβον δε· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.
Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων,
Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἁπάντων

Ξεί-

Qui adveniebant per turbam, ſocio vocante.
Hos autem ſubveriti ceſſerunt rurſus retro
Hector Æneaſque, atque Chromius divina forma præditus:
Aretum vero ibidem dereliquerunt laceratum corde,
Jacentem: Automedon autem veloci par Marti
Armiſque ſpoliavit, & glorians verbum dixit,
Profecto jam paululum ſaltem de Menœtiade mortuo
Cor dolore levavi, deteriorem licet interfecerim.
Sic fatus, in currum ſumptas exuvias cruentas
Poſuit, ipſeque conſcendit pedes & manus ſuperne
Sanguinolentus, tanquam leo taurum depaſtus.
Rurſus autem ſuper Patroclo intendebatur aſpera pugna,
Gravis, lacrymoſa. Excitabat autem certamen Minerva,
E cœlo delapſa. Miſerat enim late ſonans Jupiter
Ut concitaret Danaos: jam enim animus converſus erat ejus.
Veluti cum purpuream irin mortalibus extendit
Jupiter cælitus, quæ portendat vel pugnam,
Vel etiam tempeſtatem frigidam: quæ continuo ab operibus
Homines ceſſare facit ſuper terram, pecudeſque contriſtat:
Sic hæc, cærulea nube cum contexiſſet ſe,
Ingreſſa eſt Achivorum gentem, excitabatque virum quemque.
Primum vero Atrei filium incitans allocuta eſt,
Fortem Menelaum, (hic enim prope eam erat)
Referens Phœnicem corpore & indefeſſa voce,
Tibi jam Menelae pudor & opprobrium
Erit, ſi quidem Achillis illuſtris fidum ſocium
Muro ſub Trojanorum veloces canes diſcerpſerint:
Sed capeſſe *pugnam* ſtrenue, adhortareque populum omnem.
Hanc autem viciſſim affatus eſt pugna ſtrenuus Menelaus,
Phœnix pater ſenex olim nate, utinam Minerva
Daret robur mihi, telorumque averteret impetum.
Ita equidem vellem adeſſe & auxilium ferre
Patroclo: graviter enim meum moriens deſiderio percuſſit animum:
Sed Hector ignis horrendam habet vim, neque ceſſat
Ære cædem edere: ei enim Jupiter gloriam præbet.
Sic dixit. Gaviſa eſt autem oculos cæſia Minerva
Quod ſe ante deos precatus erat omnes:
Atque vim humeris & genibus indidit,
Et ei muſcæ audaciam pectoribus immiſit,
Quæ licet abacta crebro a corpore humano,
Appetit mordere, dulciſque illi ſanguis hominis *eſt*.
Tali ei audacia replevit præcordia nigra.
Acceſſit vero ad Patroclum, & jaculatus eſt haſta fulgenti.
Erat autem in Trojanis Podes filius Eetionis,
Diveſque fortiſque: maxime vero eum honorabat Hector
Inter populares, ſibi enim ſodalis erat charus conviva:
Hunc ad balteum percuſſit flavus Menelaus,
Ruentem in fugam, penitus autem æs adegit.
Fragorem vero edidit cadens. At Atrides Menelaus
Mortuum a Trojanis extrahebat ad agmen ſociorum.
Hectorem autem prope ſtans hortans excitabat Apollo,
Phænopi Aſiadæ ſimilis, qui illi omnium

Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων· σὸν δ' ἔκτανε πιςὸν ἑταῖρον,
Ἐσθλὸν, ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν υἱὸν Ἠετίωνος·
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Μαρμαρέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν·
Ἀςράψας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε· τὴν δ' ἐτίναξε·
Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο.
Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δέ οἱ ὀςέον ἄχρις
Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
Λήϊτον αὖθ' Ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
Υἱὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου· παῦσε δὲ χάρμης·
Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐπεὶ οὐκέτι ἤλπετο θυμῷ
Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἕκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα
Βεβλήκει θώρηκα κατὰ ςῆθος παρὰ μαζόν·
Ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες. ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαο
Δίφρῳ ἐφεςαότος· τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
Αὐτὰρ ὃ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἡνίοχόν τε,
Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ·
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
Ἤλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ὦσε δόρυ πρυμνὸν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε.
Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χείρεσσι φίλῃσι,
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα,
Μάςιε νῦν εἴως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Γινώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ πόποι, ἤδη μέν γε καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐςι,
Γνοίη ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη,
Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίςην,
Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ

Χάρ-

Hoſpitum chariſſimus erat, in Abydo ædes habitans:
Hunc ſimulans affatus eſt longe jaculans Apollo,
Hector, quis omnino te amplius alius Achivorum formidaverit?
Cum ita nunc Menelaum territus fugis, qui tamen antehac
Mollis bellator, nunc vero abit ſolus auferens
Mortuum e Trojanis: tuum autem interfecit fidum ſocium,
Strenuum, inter primipilares Poden filium Eetionis.
Sic dixit: Illum vero doloris nubes obtexit nigra.
Proceſſit autem per primipilares armatus coruſco ære:
Tum vero Saturnius ſumpſit ægidem fimbriatam,
Splendentem, Idam vero nubibus cooperuit:
Tum fulgurans admodum grande intonuit: eamque concuſſit:
Victoriam autem Trojanis dedit, inque fugam vertit Achivos.
Primus Peneleus Bœotius fuit dux fugæ.
Percuſſus enim fuerat in humerum haſta, cum facie in hoſtē eſſet
Summum leviter: perſtrinxit autem ei ad os uſque
Cuſpis Polydamantis: is enim percuſſerat poſtquā prope acceſſerat.
Leitum deinde Hector commus percuſſit in manum ad carpum,
Filium Alectryonis magnanimi: ceſſare autem fecit a pugna:
Trepidus aut. fugit circumſpectans, haud enim amplius ſperabat
Haſtam tenentem manu ſe pugnaturum cum Trojanis.
Hectorem vero Idomeneus in Leitum irruentem
Percuſſit in thoracem ad pectus juxta papillam:
Ad cuſpidis a. junctura fracta eſt longa haſta: & conclamaverunt
Trojani. Hic autem in Idomeneum jaculatus eſt Deucalidem
In curru ſtantem: ab eo quidem paululum aberravit:
Cæterum hic Merionis armigerumque aurigamque,
Cœranum, qui e Lycto bene habitata comitabatur eum:
Pedes enim primo relictis navibus utrinque remis actis
Venerat, & omnino Trojanis magnam victoriam præbuiſſet,
Niſi Cœranus confeſtim celeres adduxiſſet equos:
Et huic quidem ſalus venit, arcuitque ſævum diem:
Ipſe autem perdidit animam Hectoris vi homicidæ.
Hunc percuſſit ſub malam & aurem, dentes autem
Excuſſit haſta extrema, linguamque perſcidit mediam:
Cecidit autem e curribus, habenaſque effudit in terram:
Et illas Meriones accepit manibus ſuis,
Inclinans ſe, a ſolo, & Idomeneum allocutus eſt,
Urge nunc ſcutica *equos* uſque dum veloces ad naves perveneris:
Sentis enim & ipſe quod non amplius victoria *eſt* Achivorum.
Sic dixit: Idomeneus autem loris cædebat pulchros jubis equos
Naves verſus cavas. Jam enim timor inciderat animo.
Neque latuit Ajacem magnanimum & Menelaum
Jupiter, quum jam Trojanis dabat alternantem victoriam.
Hos autem inter ſermonem orſus eſt magnus Telamonius Ajax,
Eheu, jam quidem etiam qui admodum ſtultus eſt,
Senſerit quod Trojanis pater Jupiter gloriam præbet.
Illorum enim omnium tela aſſequuntur quicunque emittat,
Seu imbellis, ſeu ſtrenuus: Jupiter nihilominus omnia dirigit:
Nobis vero incaſſum omnibus irrita cadunt interrani.
Sed agite, per nos tamen excogitemus conſilium optimum,
Quo pacto & mortuum extrahamus, & ipſi

Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρωῇσιν· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
Ὧσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς.
Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρβυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοί περ·
Ἀλλὰ γέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γὰρ σφέας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συὶ ἶκελος ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
Ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ Φαίδιμος Αἴας,
Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
Οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, Φρύνεον δὲ μάλιστα·
Ἄξυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἤτοι τὸν Λήϊοιο Πελασγοῦ Φαίδιμος υἱὸς
Ἱππόθοος ποδὸς εἶλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαΐξας διὰ δμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
Ῥῖκε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
Πληγεῖσ' ἐγχεῖ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς·
Αἱματόεις· τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
Κεῖσθαι, ὁ δ' ἀγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδις δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον μεγάθυμον Ἰφίτου υἱὸν
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆι
Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἄνδρασσιν ἀνάσσων·
Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρην
Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα Φαίνοπος υἱὸν
Ἱπποθόῳ περιβάντα μέσην κατὰ γαστέρα τύψε·
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ'. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοξῷ.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ Φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, εἵρυσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθά κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες·
Ἀργείοις δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικὼς

Κή-

Odioſium aut. habebat utiq; illum hoſtium canibus prædam fieri
Trojanis. Idcoque eum ut defenderent excitavit ſocios.
Moverunt autem loco priores Trojani nigros oculis Achivos.
Mortuo vero derelicto trepidi fugerunt, neminem tamen eorũ
Trojani magnanimi interfecerunt haſtis, cupidi licet:
Sed cadaver trahebant: parumper tamen ab illo & Achivi
Abſuturi erant. Admodum enim illos celeriter convertit
Ajax, qui ſuperabat quidem forma, ſuperabat & factis
Cæteros Danaos, poſt eximium Pelidem:
Recta autem perrupit per primipilares, ſui ſimilis vi
Apro, qui in montibus canes florenteſque ætate juvenes
Facile diſſipat, ſe ſubito impetu convertens per fruticeta:
Sic filius Telamonis præclari illuſtris Ajax,
Facile aggreſſus Troum diſſipavit phalangas,
Qui Patroclum circundederant, ſperabantque maxime
Urbem ad ſuam trahere, & gloriam reportare.
Illum quidem Lethi Pelaſgi illuſtris filius
Hippothous pede trahebat per aerem pugnam,
Ligatum loro ad malleolum circa tendines,
Hectori & Trojanis gratificans. Repente autem ipſi
Venit malum, quod ab eo nemo arcuit cupientium licet.
Illum enim filius Telamonis impetu facto per turbam,
Percuſſit cominus, galeam per æneis munitam malis:
Sciſſa eſt aut. undiq; equinis ſetis denſa galea haſtæ cuſpide,
Percuſſa haſtaque magna & manu robuſta:
Cerebrum vero ubi haſtile ſpiculo induitur proſiliebat ex vulnere
Cruentum. Ejus aut. ibidem ſolutum eſt robur: & vero e manibus
Patrocli pedem magnanimi remiſit in terram
Jacere. Is autem prope ipſum cecidit cernuus ſuper mortuũ,
Longe a Lariſſa gleboſa: neque parentibus
Nutritia charis reddidit, brevis enim ei ætas
Fuit, Ajace magnanimo haſta domito.
Hector vero in Ajacem jaculatus eſt haſta fulgenti:
Sed is quidem ex adverſo conſpicatus evitavit æream haſtã
Paululum: ille autem Schedium magnanimum Iphiti filium
Phocenſium longe fortiſſimum, qui in inclyto Panopeo
Domos habitabat, multis viris imperans:
Hunc percuſſit ſub jugulum medium: penitus autem extrema
Cuſpis ærea prope ſummum humerum evaſit.
Fragorem vero ediditcadens, ſonitumque dedere arma ſuper ipſum.
Ajax vero Phorcyna bellicoſum Phænopis filium
Hippothoum defendentem medium ad ventrem percuſſit:
Rupit autem thoracis cavitatem, inteſtina autem æs
Penetrans hauſit. Ille vero in pulverẽ lapſus prehenditterrã palma.
Ceſſerunt autem retro primipilareſque & illuſtris Hector:
Argivi vero magnum edidere clamorem, traxeruntque mortuos,
Phorcynque Hippothoumque: ſolveruntque arma ab humeris.
Tum vero prorſus Trojani bellicoſis acti ab Achivis
In Ilium aſcendiſſent *ſuam* per ignaviam domiti:
Argivi autem gloriam accepiſſent, etiam præter Jovis fatum,
Fortitudine & robore proprio: verum ipſe Apollo
Æneam inſtigavit, corpore Periphanti ſimilis

Præ-

Κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεία, πῶς ἄν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν, ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Κάρτεί τε σθένεί τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
Πλήθεί τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας·
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
Ὣς ἔφατ'. Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
Ἔγνω ἐσάντα ἰδών· μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας,
Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
Αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσαναβῆναι ἐναλκείῃσι δαμέντας.
Ἀλλ' ἔτι γάρ τις φησὶ θεῶν ἐμοὶ ἄγχι παραστὰς,
Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι·
Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' εἴ γε ἔκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα.
Ὣς φάτο· κεἰ ἔα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, ἔσχε.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσαν Ἀχαιῶν.
Ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειόκριτον οὔτασε δουρὶ,
Τὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ἱππασίδην Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν,
Ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων· εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὃς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
Καὶ δὲ μετ' Ἀσεροπαῖον ἀριζήλως μάχεσθαι.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Ἀσεροπαῖος,
Ἴθυσεν δὲ καὶ ὅ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
Ἑξαότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
Οὔτέ τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτέ τινα προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
Ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιμολίνοι ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
Καὶ Δαναῶν. οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτί γ' ἐμάχοντο·
Παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Ἀλλήλοις ἀν ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε Φαίης
Οὔτέ ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
Ἕαζαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ κατατεθνειῶτι·
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ εὐκυνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
Ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα σονδεντα,
Πολλὸν ἀφεξαότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον

Ἠέμι

Præconi Epytidæ, qui ei apud patrem senem
Præconē agens consenuerat, benevolis mentē consiliis instructus:
Huic se assimulans ipsum allocutus est Jovis filius Apollo, (325
Ænea, quo pacto etiam invito deo servare possetis
Ilium excelsam? ut jam vidi viros alios
Fortitudineque reboreque confisos, virtuteque,
Multitudineque sua, & immotas pavore copias habentes: 330
Nobis vero Jupiter quidem potius annuit quam Danais
Victoriam: sed ipsi fugitis territi admodum, neque pugnatis.
Sic dixit. Æneas autem longe jaculantem Apollinem (mans,
Agnovit corā intuitus: magna a. vocē Hectorē allocutus est cla-
Hectorque & cæteri Trojanorum ductores atque sociorum, 335
Dedecus quidem nunc hoc *est nos* bellicosis actos ab Achivis
In Ilium ascendere per ignaviam domitos.
Enim vero adhuc aliquis ait deorum mihi prope astans,
Jovem summum consiliarium in pugna auxiliatorem esse:
Ideo recta in Danaos eamus, neque illi quieti saltem 340
Patroclum navibus admoverint mortuum.
Sic dixit: & longe ante primipilares prosiliens, stetit.
Illi vero conversi sunt, & adversi steterunt Achivis.
Tum vero Æneas Liocritum vulneravit hasta,
Filium Arisbantis, Lycomedis fortem socium. 345
Hunc autem lapsum miseratus est bellicosus Lycomedes:
Stetit a. admodū prope progressus, & jaculatus est hasta fulgenti,
Et percussit Hippasidem Apisaonem pastorem populorum,
In hepate subter præcordia: statim autem genua solvit:
Hic e Pæonia gleboſa venerat, 350
Et post Asteropæum fortissime se gerebat in pugna.
Hunc autem lapsum miseratus est Mavortius Asteropæus,
Recta autem prorupit & hic promptus cum Danais pugnare:
Sed haudquaquam jam poterat: scutis enim obsepti erant undiq;
Qui stabant circa Patroclum, hastasque prætendebant. 355
Ajax enim valde omnes obibat, multis adhortans:
Nec quemquem retro a mortuo cedere sinebat,
Nec quemquam procurrere ad pugnandum Achivos ante alios,
Sed strenue ipsum circumeuntes defendere, cominusq; pugnare.
Sic Ajax præcipiebat ingens, sanguine autem terra 360
Rigabatur purpureo: illi vero alii super alios cadebant
Mortui simul Trojanorum & animosorum sociorum,
Et Danaorum. Neque enim vel illi sine sanguine pugnabant:
Pauciores tamen multo peribant: recordabantur enim perpetuo
A se mutuo per turbam arcere laborem gravem. 365
Sic hi quidem pugnabant instar ignis: neque prorsus dixisses
Aut solem omnino salvum esse, aut lunam.
Caligine enim occupabantur in prælio, quotquot fortissimi
Stabant circa Menœtiadem mortuum:
Alii vero Trojanique & bene ocreati Achivi, 370
Segnes pugnabant sub aere sereno: expansus erat aut. splendor
Solis acutus, nubesque non exurgebat a toto
Campo, neque montibus: interquiescentes autem pugnabant,
Sua invicem evitantes tela luctuosa,
Longe dissiti. Hi vero in medio dolores patiebantur 375

Caligi-

Η'έρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ
Ο"σσοι ἄριςοι ἔσαν. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην
Α'νέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης 'Αντίλοχός τε,
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ δμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τὼ δ', ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέςωρ
Ο'τρύνων τόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
Τοῖς δὲ, πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
Α'ργαλέης, καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ
Γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάςου,
Χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν,
Α'μφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ω"ς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσιν δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ·
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διασάντες τανύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ
Πολλῶν ἑλκόντων, τάγυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
Ω"ς ὅιγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφότεροι. μάλα γάρ σφισιν ἧλπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ 'Αχαιοῖς,
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
Α"γριος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι·
Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
Η"ματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
Η"δεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος 'Αχιλλεύς.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχει ὑπὸ Τρώων· τό μιν οὔποτε ἧλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
Α"ψ ἀπονοςήσειν. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Ε'κπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Η" οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη
Μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ω"δε δέ τις εἶπεσκεν 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ω" φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι. τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Η" τοῦτον Τρώεσσι μεθήτομεν ἱπποδάμοισιν
Α"ξυ ποτὶ σφέτερον ἑρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ω"δε δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν,
Ω" φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο.
Ω"ς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
Ω"ς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὁρυμαγδὸς
Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ι"πποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο

Caligine & pugna: affligebanturque ſævo ære
Quotquot fortiſſimi erant. Duo vero nondum viri audierant
Viri glorioſi, Thraſymedes Antilochuſque,
De Patroclo mortuo eximio, ſed adhuc autumabant
Vivum in primo tumultu cum Trojanis pugnare.
Hi autem, intuentes cædem & trepidationem ſociorum,
Seorſim pugnabant, ſic enim juſſerat Neſtor,
Hortatibus impellens ad pugnam nigris a navibus.
His a., per totum diem contentionis magnum certamen ortũ erat
Gravis, defatigatione autem & ſudore indeſinenter aſſidue
Genuaque tibiæque pedeſque ſubtus uniuſcujuſque,
Manuſque oculique fœdabantur pugnantium,
Circa ſtrenuum famulum pedibus velocis Æacidæ.
Ut cum vir tauri bovis magni pellem
Populis dederit diſtendendam ebriam pinguedine:
Acceptam autem utique hi ſeorſim diſpoſiti extendunt
In orbem, ſtatim autem humor exiit, ſubitque adeps
Multis trahentibus, tenditur autem tota undique:
Sic hi huc & illuc cadaver parvo in ſpatio
Trahebant utrique. Admodum enim ipſis ſperabat animus,
Trojanis quidem, trahere ad Ilium, at Achivis,
Naves ad cavas. De ipſo autem tumultus ortus erat
Atrox: neque omnino Mars copiarum concitator, neq; Minerva
Hunc conſpicata vituperaſſet, ne quidẽ ſi maxime ipſã ira cepiſſet:
Talem Jupiter ſuper Patroclo virorumque & equorum
Die illo intendit exitialem laborem. Necdum quicquam
Sciebat Patroclum mortuum eſſe nobilis Achilles.
Longe enim ſeorſim a navibus pugnabant velocibus,
Muro ſub Trojanorum: quare illum nunquam exiſtimabat animo
Mortuum eſſe, ſed vivum ubi acceſſiſſet ad portas,
Reverſurum. Neque enim hoc credebat omnino,
Everſurum urbem ſine ſe, ſed neque ſecum.
Sæpe enim hoc ex matre didicerat ſeorſum audiens,
Quæ ei referebat Jovis magni ſententiam.
Tum tamen non ei dixerat malum tantum quantum acciderat
Mater, quod ſcilicet ei multo chariſſimus periiſſet ſocius.
Illi vero aſſidue circa mortuum acutas haſtas tenentes,
Indeſinenter concurrebant, & alii alios interficiebant.
Sic autem aliquis dicebat Achivorum ære loricatorum,
O amici, non ſane nobis pulchrum *eſt* redire
Naves ad cavas, ſed hic terra nigra
Omnibus dehiſcat. Hoc prorſus nobis continuo multo ſatius eſſet,
Quam *ſi* hunc Trojanis permittamus equũm domitoribus
Urbem ad ſuam trahere, & gloriam referre.
Sic autem aliquis & Trojanorum magnanimorum dicebat,
O amici, etiam ſi fatale juxta virum hunc domari
Omnes ſimul, nunquam aliquis recedat a pugna.
Sic utique aliquis dicebat, animoſque excitabat ſocii.
Sic hi quidem pugnabant, ferreus autem ſtrepitus
Æreum ad cœlum ibat per aerem infructuoſum.
Equi autem Æacidæ, a pugna ſeorſum ſtantes,
Flebant, ut primum ſenſerunt aurigam

Ε'ν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ε"κτορος ἀνδροφόνοιο.
Η" μὲν Λυτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
Πολλὰ μὲν ἂρ μάςιγι θοῇ ἐπεμαίετο δεινὼν,
Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
Γὼ δ' οὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Η'δελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς·
Α'λλ' ὥστε ςήλη μένει ἔμπεδον, ἢτ' ἐπὶ τύμβῳ
Α'νέρος εἰςήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·
Ω"ς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα· δάκρυα δέ σφιν
Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
Η'νιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωσι.
Μυρομένω δ' ἄρα τῶ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Κινήσας δὲ κάρη, πρὸς ὃν μυθήσατο θυμόν,
Α" δειλὼ, τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ; ὑμεῖς δ' ἐςὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε·
Η" ἵνα δυςήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μὲν γάρ τι πού ἐςιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Α'λλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ε"κτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται. οὐ γὰρ ἐάσω.
Η" οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὕτως;
Σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλὼ μένος, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ο"φρα καὶ Αὐτομέδοντε σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς. ὄτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ω"ς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠῢ·
Τὼ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὐδάς δε βαλόντε,
Ρ'ίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς·
Τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενος περ ἑταίρου,
Ι"πποις ἀΐσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
Ρ'εῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὁρυμαγδοῦ,
Ρ'εῖα δ' ἐπαίξασκε πολὺν κατ' ὅμιλον ὀπάζων.
Α'λλ' οὐχ ἥρει φῶτας, ἅτ' ἐσσεύετο διώκειν.
Οὐ γάρ πως ἦν οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ,
Ε'γχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
Ο'ψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Α'λκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα.
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
Ε'ν ςήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος, ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ε"κτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο·
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη Διώρεος υἱὸς,
Α'λκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
Ι"ππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμηῇσίν τε μένος τε,
Εἰ μὴ Πάτροκλος θεόφιν μήςωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών; νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Α'λλὰ σὺ μὲν μάςιγα καὶ ἡνία ςιγαλόεντα

In pulverem proſtratum Hectoris vi homicidæ.
Equidem Automedon Dioris fortis filius
Sæpe & ſcutica arguta urgebat verberans,
Sæpe & blandis *verbis* alloquebatur, ſæpe & minis:
Illi vero neque retro ad naves latum verſus Helleſpontum
Volebant ire, neque in pugnam ad Achivos:
Sed veluti cippus manet firmiter, qui ſuper tumulo
Viri ſtat mortui, aut mulieris:
Sic manebant immote perpulchro currui juncti,
Solo admotis capitibus: lachrymæ autem illis
Calidæ de palpebris in terram fluebant plorantibus,
Aurigæ deſiderio: florida autem fœdabantur juba,
Circulo profuſa juxta jugum ambobus.
Plorantes autem illos conſpicatus miſeratus eſt Saturnius,
Motoque capite, ad ſuum dixit animum,
Ah miſeri, cur vos dedimus Peleo regi
Mortali? vos autem eſtis ſenii expertes immortaleſque:
An ut ærumnoſos inter homines dolores haberetis?
Non enim quicquam alicubi eſt calamitoſius homine
Omnium quotquot ſuper terram ſpirantque & moventur.
At non ſane vobiſcum tamen & curribus artificioſe factis
Hector Priamides invehetur. Haud enim permittam.
Annon ſatis quod & arma habet & gloriatur temere?
Vobis autem in genua mittam robur, & in animum,
Ut & Automedontem ſalvum evehatis e pugna
Naves ad cavas. Adhuc enim iſtis gloriam præbebo, (rint,
Ut cædē edant, uſq; dū ad naves bonis trāſtris inſtructas pervene-
Occideritque Sol, & tenebræ ſacræ ſupervenerint.
Sic loquutus, equis inſpiravit robur validum:
Illi vero a jubis pulvere in ſolum excuſſo,
Velociter ferebant citum currum inter Trojanos & Achivos:
Ex iſtis Automedon pugnabat, dolens licet de ſocio,
Cum equis ruens tanquam vultur in anſeres.
Facile enim & refugiebat e Trojanorum tumultu,
Facileque irruebat confertam per turbam perſequens.
Sed non interficiebat viros, cum impetū ſumebat ad perſequendū.
Haudquaquam enim licuit ſolus cum eſſet ſacra in ſella,
Haſta impetum facere, & inhibere veloces equos.
Tandem vero illum ſocius vir vidit oculis
Alcimedon, filius Laërcei Æmonidæ:
Stetit autem poſt currum, & Automedontem allocutus eſt,
Automedon, quiſnam tibi deorum inutile conſilium
Pectoribus indidit, & abſtulit mentem ſanam?
Quod ita in Trojanos pugnas prima in turba
Solus, tibi ſocius enim occiſus eſt: arma autem Hector
Ipſe gerens humeris exultat Æacidæ:
Illum vero Automedon allocutus eſt Dioris filius,
Alcimedon, quiſnam tibi Achivorum alius ſimilis
Equorum immortalium qui teneat domituramque animoſque,
Niſi Patroclus diis artifex par,
Dum viveret? Nunc vero mors & fatum occupat.
Quin tu ſcuticam & habenas miro artificio factas

Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι ὄφρα μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ'. Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα,
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι·
Τῷ κεν ἐελπόμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Τλαίην ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἑὺς πάϊς Ἀγχίσαο·
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέῃς εἰλυμένω ὤμους,
Αἰχμῇσι, σακεέσσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε καὶ Ἄρητος θεοειδὴς,
Ἤϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἵλπετο θυμὸς
Αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ', εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας·
Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιστὸν ἑταῖρον,
Ἀλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους·
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. οὐ γάρ ἔγωγε
Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω
Πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι δὲ στίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων· ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώῃ.
Ὣς εἰπὼν, Αἴαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
Ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' ὅσσοι ἄριστοι,
Ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κατὰ δακρυόεντα
Ἕκτωρ Αἰνείας θ', οἵ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἤσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει·
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκὸς,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
Ὡς δ' ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζηὸς ἀνὴρ,
Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπτησιν·
Ὣς ἄρ' ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπτιος· ἐν δέ οἱ ἔγχος
Νηδυΐοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὐδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
Καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην,
Εἰ μή σφω Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,

Accipe, ego vero curru descendam ut pugnem.
Sic dixit. Alcimedon a. in celerem prælio currū sese conijciens
Statim scuticam & habenas cepit manibus:
Automedon vero desiliit. Animadvertit autem illustris Hector,
Statimque Æneam allocutus est prope astantem,
Ænea, Trojanorum princeps ære loricatorum,
Equos hos animadverti velocis Æacidæ
In pugnam progressos cum aurigis imbellibus:
Ideo speraverim *me* capturum, si modo tu animo
Tuo velis: neque enim irruentes utique nos
Sustinuerint contra stantes pugnare Marte.
Sic dixit. Neque non obsecutus est fortis filius Anchisæ:
Hi autem recta ibant tergoribus boum tecti humeros,
Aridis, solidis: multiplex vero super inductum erat æs.
Cum his autem Chromiusque & Aretus divina forma præditus,
Ibant ambo: admodum vero iis sperabat animus
Ipsosque interficere, abigereque arduos cervicibus equos.
Stulti, neque enim erant sine sanguine utique reversuri
Retro ab Automedonte: ille autem, precatus Jovem patrem,
Fortitudine & robore repletus est circum præcordia nigra:
Statim vero Alcimedontem affatus est fidum socium,
Alcimedon, ne jam a me longe tene equos,
Sed proxime inspirantes in tergum. Haud enim ego
Hectorem Priamidem a robore temperaturum puto
Antequam Achillis pulchre jubatos conscenderit equos,
Nobis interfectis, fugaveritque ordines virorum
Argivorum: vel ipse inter primos captus fuerit.
Sic fatus, Ajaces vocavit & Menelaum,
Ajaces Argivorum ductores, & Menelae,
Mortui quidem curam committite *iis* quotquot fortissimi,
Qui eum circumeuntes defendant, & propulsent ordines vivorum:
A nobis vero vivis propulsate crudelem diem.
Hac enim ingruunt pugnam per lacrymosam
Hector Æneasque, qui Trojanorum sunt fortissimi.
Sed hæc quidem Deorum in genibus posita sunt.
Jaculabor enim & ego: hæc autem Jovi omnia curæ erunt:
Dixit, & vibratam emisit prælongam hastam,
Et intorsit Areti in clypeum undique æquale.
Illud vero non hastam inhibuit, penitus autem transiit æs,
Imumque in ventrem per balteum trajecit.
Ut cum acutam tenens securim juvenis vir,
Ictu incusso post cornua bovis agrestis,
Nervum perscindit totum: hic autem saltu dato cadit:
Sic utique & ille saltu dato cecidit supinus: ei autem hasta
In visceribus acutissima tremens solvit membra.
Hector vero in Automedontem jaculatus est hasta fulgenti:
Sed is quidem cum prævidisset, evitavit æream hastam:
In anteriorem enim partem proclinavit: a tergo vero hasta longa
Solo infixa est, supraque pars posterior quassabatur
Hastæ. Ibi tum remisit impetum rapide actum æs.
Et omnino tunc ensibus cominus concurrissent,
Si non ipsos Ajaces diremissent ardentes,

Οἵ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἑταίρου κικλήσκοντος.
Τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρόμιος θεοειδής·
Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον· Αὐτομέδων δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα,
Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων.
Ὣς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῆκ', ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τις τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη,
Ἀργαλέη, πολύδακρυς. ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα. προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς
Ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
Ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος· ὅς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει·
Ὣς ἥ, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτὴν,
Δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνασα προσηύδα,
Ἴφθιμον Μενέλαον, (ὃ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν)
Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνὴν,
Σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσεται, εἰκ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
Τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν·
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς, εἰ γὰρ Ἀθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν.
Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν·
Ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
Χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων·
Ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασσιν ἔθηκε,
Καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν,
Ἥτε καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
Ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου.
Τοίου μιν θάρσους πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας.
Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς υἱὸς Ἠετίωνος,
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής.
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀΐξαντα φόβον δε· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.
Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων,
Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἁπάντων

Ξεί-

Qui adveniebant per turbam, ſocio vocante.
Hos autem ſubveriti ceſſerunt rurſus retro
Hector Æneaſque, atque Chromius divina forma præditus:
Aretum vero ibidem dereliquerunt laceratum corde,
Jacentem: Automedon autem veloci par Marti
Armiſque ſpoliavit, & glorians verbum dixit,
Profecto jam paululum ſaltem de Menœtiade mortuo
Cor dolore levavi, deteriorem licet interfecerim.
Sic fatus, in currum ſumptas exuvias cruentas
Poſuit, ipſeque conſcendit pedes & manus ſuperne
Sanguinolentus, tanquam leo taurum depaſtus.
Rurſus autem ſuper Patroclo intendebatur aſpera pugna,
Gravis, lacrymoſa. Excitabat autem certamen Minerva,
E cœlo delapſa. Miſerat enim late ſonans Jupiter
Ut concitaret Danaos: jam enim animus converſus erat ejus.
Veluti cum purpuream irin mortalibus extendit
Jupiter cælitus, quæ portendat vel pugnam,
Vel etiam tempeſtatem frigidam: quæ continuo ab operibus
Homines ceſſare facit ſuper terram, pecudeſque contriſtat:
Sic hæc, cærulea nube cum contexiſſet ſe,
Ingreſſa eſt Achivorum gentem, excitabatque virum quemque.
Primum vero Atrei filium incitans allocuta eſt,
Fortem Menelaum, (hic enim prope eam erat).
Referens Phœnicem corpore & indefeſſa voce,
Tibi jam Menelae pudor & opprobrium
Erit, ſi quidem Achillis illuſtris fidum ſocium
Muro ſub Trojanorum veloces canes diſcerpſerint:
Sed capeſſe *pugnam* ſtrenue, adhortareque populum omnem.
Hanc autem viciſſim affatus eſt pugna ſtrenuus Menelaus,
Phœnix pater ſenex olim nate, utinam Minerva
Daret robur mihi, telorumque averteret impetum.
Ita equidem vellem adeſſe & auxilium ferre
Patroclo: graviter enim meum moriens deſiderio percuſſit animum:
Sed Hector ignis horrendam habet vim, neque ceſſat
Ære cædem edere: ei enim Jupiter gloriam præbet.
Sic dixit. Gaviſa eſt autem oculos cæſia Minerva
Quod ſe ante deos precatus erat omnes:
Atque vim humeris & genibus indidit,
Et ei muſcæ audaciam pectoribus immiſit,
Quæ licet abacta crebro a corpore humano,
Appetit mordere, dulciſque illi ſanguis hominis *eſt*.
Tali ei audacia replevit præcordia nigra.
Acceſſit vero ad Patroclum, & jaculatus eſt haſta fulgenti.
Erat autem in Trojanis Podes filius Eetionis,
Diveſque fortiſque: maxime vero eum honorabat Hector
Inter populares, ſibi enim ſodalis erat charus conviva:
Hunc ad balteum percuſſit flavus Menelaus,
Ruentem in fugam, penitus autem æs adegit.
Fragorem vero edidit cadens. At Atrides Menelaus
Mortuum a Trojanis extrahebat ad agmen ſociorum.
Hectorem autem prope ſtans hortans excitabat Apollo,
Phænopi Aſiadæ ſimilis, qui illi omnium

Ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ, τίς κέσ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὅς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ' οἴχεται οἷος ἀείρας
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων· σὸν δ' ἔκτανε πιςὸν ἑταῖρον,
Ἐσθλὸν, ἐνὶ προμάχοισι, Ποδάρκην υἱὸν Ἠετίωνος·
Ὣς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Μαρμαρέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν·
Ἀςράψας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε· τὴν δ' ἐτίναξε·
Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς.
Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο.
Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
Ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δέ οἱ ὀξέον ἄχρις
Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών.
Λήϊτον αὖθ' Ἕκτωρ σχεδὸν οὖτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
Υἱὸν Ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου· παῦσε δὲ χάρμης·
Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐπεὶ οὐκέτι ἤλπετο θυμῷ
Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Ἕκτορα δ' Ἰδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα
Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζὸν·
Ἐν καυλῷ δ' ἔαγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες. ὁ δ' Ἰδομενῆος ἐκόντισε Δευκαλίδαο
Δίφρῳ ἐφεσταότος· τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
Αὐτὰρ ὃ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἡνίοχόν τε,
Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ὄπετ' αὐτῷ·
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιέλισσας
Ἦλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ὦσε δόρυ πρυμνὸν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην·
Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε.
Καὶ τὰ γε Μηριόνης ἕλαβεν χείρεσσι φίλῃσι,
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα,
Μάστιε νῦν εἴως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Γινώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὦ πόποι, ἤδη μέν γε καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐςι,
Γνοίη ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείῃ,
Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
Ἡμῖν δ' αὖτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίςην,
Ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ

Χάρ-

Hoſpitum chariſſimus erat, in Abydo ædes habitans:
Hunc ſimulans affatus eſt longe jaculans Apollo,
Hector, quis omnino te amplius alius Achivorum formidaverit?
Cum ita nunc Menelaum territus fugis, qui tamen antehac
Mollis bellator, nunc vero abit ſolus auferens
Mortuum e Trojanis: tuum autem interfecit fidum ſocium,
Strenuum, inter primipilares Poden filium Eetionis.
Sic dixit: Illum vero doloris nubes obtexit nigra.
Proceſſit autem per primipilares armatus coruſco ære:
Tum vero Saturnius ſumpſit ægidem fimbriatam,
Splendentem, Idam vero nubibus cooperuit:
Tum fulgurans admodum grande intonuit: eamque concuſſit:
Victoriam autem Trojanis dedit, inque fugam vertit Achivos.
Primus Peneleus Bœotius fuit dux fugæ.
Percuſſus enim fuerat in humerum haſta, cum facie in hoſtē eſſet (uſque verſa,
Summum leviter: perſtrinxit autem ei ad os uſque
Cuſpis Polydamantis: is enim percuſſerat poſtquā prope acceſſerat.
Leitum deinde Hector commus percuſſit in manum ad carpum,
Filium Alectryonis magnanimi: ceſſare autem fecit a pugna:
Trepidus aut. fugit circumſpectans, haud enim amplius ſperabat
Haſtam tenentem manu *ſe* pugnaturum cum Trojanis. (animo
Hectorem vero Idomeneus in Leïtum irruentem
Percuſſit in thoracem ad pectus juxta papillam:
Ad cuſpidis a. junctura fracta eſt longa haſta: & conclamaverunt
Trojani. Hic autem in Idomeneum jaculatus eſt Deucalidem
In curru ſtantem: ab eo quidem paululum aberravit:
Cæterum hic Merionis armigerumque aurigamque,
Cœranum, qui e Lycto bene habitata comitabatur eum:
Pedes enim primo relictis navibus utrinque remis actis
Venerat, & omnino Trojanis magnam victoriam præbuiſſet,
Niſi Cœranus confeſtim celeres adduxiſſet equos:
Et huic quidem ſalus venit, arcuitque ſævum diem:
Ipſe autem perdidit animam Hectoris vi homicidæ.
Hunc percuſſit ſub malam & aurem, dentes autem
Excuſſit haſta extrema, linguamque perſcidit mediam:
Cecidit autem e curribus, habenaſque effudit in terram:
Et illas Meriones accepit manibus ſuis,
Inclinans ſe, a ſolo, & Idomeneum allocutus eſt,
Urge nunc ſcutica *equos* uſque dum veloces ad naves perveneris:
Sentis enim & ipſe quod non amplius victoria *eſt* Achivorum.
Sic dixit: Idomeneus autem loris cædebat pulchros jubis equos
Naves verſus cavas. Jam enim timor inciderat animo.
Neque latuit Ajacem magnanimum & Menelaum
Jupiter, quum jam Trojanis dabat alternantem victoriam.
Hos autem inter ſermonem orſus eſt magnus Telamonius Ajax,
Eheu, jam quidem etiam qui admodum ſtultus eſt,
Senſerit quod Trojanis pater Jupiter gloriam præbet.
Illorum enim omnium tela aſſequuntur quicunque emittat,
Seu imbellis, ſeu ſtrenuus: Jupiter nihilominus omnia dirigit:
Nobis vero incaſſum omnibus irrita cadunt in terram.
Sed agite, per nos tamen excogitemus conſilium optimum,
Quo pacto & mortuum extrahamus, & ipſi

Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοςήσαντες·
Οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φαεινὴν
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Εἴη δ' ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιςα
Πηλείδῃ· ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Ἀλλ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
Ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν·
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νύ τοι εὔαδεν οὕτως.
Ὣς φάτο. τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην·
Ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,
Σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφὲς αἴκεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγάθυμον Νέςορος υἱόν·
Ὄτρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
Εἰπεῖν ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
Οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ, κρεῶν ἐρατίζων
Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἔκοντες
Ἀντίοι ἴσσουσι βραδειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δεταὶ, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
Ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ἤϊε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε μή μιν Ἀχαιοὶ
Ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν.
Πολλὰ δὲ Μηριόνῃ τε καὶ Αἰάντεσσι κέλευεν,
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
Νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο
Μνησάσθω. πᾶσιν γὰρ ἐπίζατο μείλιχος εἶναι
Ζωὸς ἐών· νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τε φασιν
Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὰξ
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῇ
Ἔσσυτο, καί τε μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ὣς τότε σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ὄσσε φαεινὼ
Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
Εἴ που Νέςορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιο.
Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριςερὰ πέσσης
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Ἄγχοῦ δ' ἱςάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ' εἰδ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς, ὄφρα πύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Ἤδη μέν σε καὶ αὐτὸν ὀΐομαι εἰσορόωντα

Gaudio dilectis sociis simus reversi:
Qui huc utique respicientes tristantur, neque jam autumant
Hectoris homicidæ robur & manus invictas
Sustenturos, sed in navibus nigris casuros esse.
Utinam vero esset socius qui nunciet citissime
Pelidæ: non enim illum opinor ne audisse quidem
Tristem nuncium, quod sibi charus periit socius.
Atqui nondum possum conspicari talem inter Achivos:
Caligine enim occupati sunt simul ipsique & equi.
Jupiter pater, quin tu libera a caligine filios Achivorum:
Facque serenitatem, daque oculis videre:
In luce vero vel perde, quandoquidem tibi placuit ita.
Sic dixit. Eum autem pater miseratus est lachrymantem:
Statim autem caliginem quidem dissipavit, & amovit nebulam:
Sol vero affulsit, acieque tota illustrata est:
Et tunc Ajax allocutus est pugna strenuum Menelaum;
Circumspice nunc Menelae Jovis alumne si quo modo videre possis
Vivum adhuc Antilochum, magnanimum Nestoris filium:
Hortare vero ut Achilli bellicoso ocyus profectus
Nunciet quod quidem ei multo charissimus periit socius.
Sic dixit. Neque non obsecutus est pugna strenuus Menelaus.
Perrexit autem ire, tanquam leo a caula,
Qui postquam fatigatus utique fuerit canesque viroque lacessens,
Qui ipsum non sinunt boum pinguedinem eripere,
Totam noctem vigilantes: ille autem, carnium cupidus
Recta irruit, sed nihil proficit. Crebra enim jacula
Adversa volant audacibus a manibus,
Incensique fasces, quos quidem horrens recedit incitatus licet.
Manc autem seorsum discedit mœsto animo:
Sic a Patroclo pugna strenuus Menelaus
Abiit perquam invitus: admodum enim timebat ne ipsum Achivi
Gravi præ metu capturam hostibus relinquerent,
Multis autem Merionique & Ajacibus mandabat;
Ajaces Argivorum ductores, Merioneque,
Nunc aliquis mansuetudinis Patrocli miseri
Recordetur. Omnibus enim norat mitis esse
Dum viveret: nunc vero mors & fatum occupat.
Sic fatus abiit flavus Menelaus,
Quaquaversum circumspectans, veluti aquila, quam ajunt
Acutissime cernere inter aerias volucres,
Quam licet sublimem pedibus velox non latet lepus
Arbusto sub late comanti jacens: sed in ipsum
Impetum facit, eique celeriter rapto eximit animam.
Sic tunc tibi Menelae Jovis alumne oculi lucidi
Quaquaversum versabantur multorum per agmen sociorum,
Sicubi Nestoris filium adhuc viventem videre posses.
Illum vero citissime animadvertit pugnæ ad sinistram totius
Confirmantem socios, & concitantem ad pugnandum:
Prope vero astans allocutus est flavus Menelaus,
Antiloche eja age huc ades Jovis alumne, ut audias
Tristem nuncium, qui non debuit fuisse.
Jam quidem te quoque ipsum opinor inspicientem

Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ἥριος Ἀχαιῶν
Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
Ἀλλὰ σύ γ' αἶψ' Ἀχιλῆι, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Εἰπεῖν, αἴκε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
Γυμνόν· ἅτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ', Ἀντίλοχος δὲ κατέσυγε μῦθον ἀκούσας·
Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε·
Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἕρεφε μώνυχας ἵππους·
Τὸν μὲν, δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
Πηλείδῃ Ἀχιλῆι κακὸν ἄπος ἀγγελέοντα.
Οὐδ' ἄρα σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ἤθελε θυμὸς
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
Ἀλλ' ἔγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἄνηκεν,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιὼν, εἶθαρ δὲ προσηύδα,
Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν
Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν ὄιω
Νῦν ἴέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ.
Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε·
Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὦκα.
Νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου· αὐτὰρ ὄπίσσω
Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, οἵ τὸ πάρος περ
Μίμνομεν ὀξὺν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
Τῶψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε
Τρωϊκὸς, ὡς εἶδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς·
Ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ
Βλημένῳ αἴξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων.
Εἶος μὲν γάρ τε θέουσι, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλες·
Ὣς Τρῶες, εἶος μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἐγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
Σταίησαν, τῶν δὲ τρέπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσσω ἰὼν ἀΐξας, περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.
Ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ τολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
Ἄγριος, ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον, πόλιν ἀνδρῶν
Ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι
Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἶς ἀνέμοιο·

Ὣς

Cognoſcere quod cladem deus Danais advolvit,
Victoria autem Trojanorũ: occiſus eſt aut. fortiſſimus Achivorum
Patroclus, magnumque deſiderium Danais contigit.
Sed tu cito Achilli, currens ad naves Achivorum,
Nuncia, ſi quo modo celerrime cadaver ad navẽ integrũ auferre
Nudum: arma enim habet inſigniter galeatus Hector. (potuerit
Sic dixit. Aſt Antilochus graviter mœrebat, ſermone audito:
Diuque eum inopia vocis tenuit: ei vero oculi
Lacrymis impleti ſunt, liquidaque ei hæſit vox.
Sed ne ſic quidem Menelai mandatum neglexit:
Perrexit autem currendo, armaque eximio dedit ſocio
Laodoco, qui eum prope flectebat ſolidos ungulis equos:
Hunc quidem, lacrymas fundentem pedes ferebant e prælio,
Pelidæ Achilli triſtem nuncium nunciaturum.
Neque tibi Menelae Jovis alumne voluit animus
Laborantibus ſociis auxiliari, unde diſceſſerat
Antilochus, magno autem deſiderio Pyliis erat:
Sed ille his *ut auxiliaretur* Thraſymedem nobilem miſit
Ipſe vero rurſus ad Patroclum heroem profectus eſt:
Conſtitit autem ut ad Ajaces venit, & ſtatim allocutus eſt,
Illum quidem jam ad naves miſi celeres
Ut iret ad Achillem pedibus velocem: neque tamen illum puto
Nunc venturum, vehementer licet iratum Hectori nobili.
Nullo enim modo inermis cum Trojanis pugnaverit.
Nos autem etiam per nos excogitemus conſilium optimum,
Quo pacto & mortuum extrahamus, & ipſi
Trojanorum e tumultu mortem & fatum effugiamus.
Huic autem reſpondit deinde ingens Telamonius Ajax,
Omnia recte dixiſti, admodum inclyte o Menelae:
Sed tu quidem & Meriones ſubeuntes valde cito,
Mortuum ſublatum ferte e prælio: a tergo autem
Nos pugnabimus cum Trojaniſque & Hectore nobili,
Parem animum habentes cognomines, qui & antea
Suſtinuimus acrem Martem prope invicem manentes.
Sic dixit. Illi vero mortuum a terra ulnis ſuſtulerunt
Alte admodum ſtrenue: occlamavit autem populus retro
Trojanus, ut viderunt cadaver tollentes Achivos:
Recta vero irruerunt canibus ſimiles, qui in aprum
Percuſſum impetum faciunt ante juvenes venatores.
Aliquantiſper enim currunt, dilacerare cupidi:
Sed cum jam in illos convertitur robore fretus,
Retroque recedunt, & diffugiunt trepidi alio alius:
Sic Trojani, aliquantiſper quidem catervatim continuo ſequeban-
Ferientes enſibuſque & haſtis utrinque acutis: (tur,
Cæterum ubi jam Ajaces converſi contra ipſos
Conſtitiſſent, eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Impetu in adverſum facto, de mortuo pugnare.
Sic hi utique alacres cadaver efferebant ex prælio
Naves verſus cavas: pugna vero gliſcebat ipſis
Atrox, velut ignis, qui ingruens, urbem hominum
Impetu citato latus ex improviſo incendit, pereuntque ædes
In flamma magna: in eamque fremebunda agitur vis venti:

Ὣς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
Ἀζηχὴς ὁρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
Οἱ δ' ὥσθ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
Οἵ τ' ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν,
Ἢ ὁκὸν, ἢὲ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δέ τε θυμὸς
Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν·
Ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον· αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥτπερ πρὼν ἴσχανε ὕδωρ
Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύτιον τετυχηκώς·
Ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
Ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι
Πλάζων, οὐδέ τι μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες·
Ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
Τρώων· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢὲ κολοιῶν
Οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
Κίρκον, ὅ, τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
Ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης·
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφί τε τάφρην,
Φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Σ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον ἐπιγνοὺς ὀδύρεται· ἀνελθοῦσα δὲ ἡ Θέτις ἐκ τῆς θαλάσσης, παρηγορεῖ αὐτὸν, καὶ παραινεῖ ἀπέχεσθαι τοῦ πολέμου, ἕως ἂν αὐτῷ ὅπλα κομίσῃ παρὰ τοῦ Ἡφαίστου, κελευσάσης δὲ Ἥρας, ἀνίστησι προσελθὼν ἐπὶ τὴν τάφρον, ἐπιφαίνεται τοῖς πολεμίοις, καὶ αὐτὸν ἐκπλαγέντες φεύγουσι· καὶ κατὰ τὴν φυγὴν πολλοὶ διαφθείρονται. τὸ δὲ τοῦ Πατρόκλου σῶμα διατώσαντες οἱ Μυρμιδόνες λούουσιν· Ἥφαιστος δὲ Ἀχιλλεῖ πανοπλίαν κατασκευάζει.

Σίγμα, Θέτις Ἀχιλῆϊ παρ' Ἡφαίστου φέρεν ὅπλα.

Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε.
Τὸν δ' εὗρε πρόπαρ θε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤμοι ἐγὼ, τί τ' ἦρ' αὖτε κατηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Νηυσὶν ἐπικλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
Ὡς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἴλκιμος υἱὸς,
Σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον ἀπωσάμενον δηΐου πῦρ,
Αὖψ ἐπὶ νῆας ἵμεν, μηδ' Ἕκτορι ἶφι μάχεσθαι.
Εἰ ὡς ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱὸς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινὴν,

Sic quidem hos equorumque & virorum bellicoſorum
Horriſonus tumultus inſequebatur abeuntes.
Illi vero tanquam muli validum robur induentes
Trahunt ex monte per aſperam viam,
Vel trabem, vel lignum ingens navale: in ipſis vero animus
Affligitur ſimul laboreque & ſudore magnopere contendentibus:
Sic illi alacres cadaver ferebant: at a tergo
Ajaces arcebant *Trojanos*, ſicut clivus arcet aquam
Sylvoſus campum per totum porrectus:
Qui vel rapidorum fluminum violentos curſus
Arcet, & (aliorſum) omnibus fluentum in campum dirigit
Repellens, haudquaquam enim eum vi perrumpunt fluentes:
Sic uſque Ajaces aciem reprimebant retro
Trojanorum: illi tamen ſimul ſequebantur, duoq; in iis maxime,
Æneaſque Anchiſiades & illuſtris Hector.
Utque ſturnorum nubes aufugit vel graculorum
Acutum vociferantium, cum vident ingruentem
Accipitrem, qui parvis cædem infert avibus:
Sic utique acti ab Æneaque & Hectore filii Achivorum
Acutum clamantes abibant, obliviſcebanturque pugnæ:
Multa vero arma pulchra ceciderunt inque circumque foſſam,
Fugientium Danaorum: pugnæ tamen non erat ceſſatio.

ARGUMENTUM LIBRI XVIII. ILIADIS HOMERI.

ACHilles cognito Patrocli interitu, eum luget graviſſime: Thetis mater eum conſolatur pollicetur ſe arma allaturam. Monet ut interea a prælio abſtineat. Progreſſus tamen ad foſſam monitu Junonis apparet hoſtibus inermis, eoſque terret, & in fugam compellit. ita demum Patrocli cadaver ad Achillis tentorium perducitur. Thetis interim impetrat a Vulcano arma, eaque defert filio.

SIc illi quidem pugnabant inſtar ignis ardentis:
Antilochus vero Achilli pedibus celer nuncius venit.
Illum autem invenit ante naves puppibus exceiſas,
Ea cogitantem animo quæ jam perfecta erant.
Ingemiſcens enim dixerat ad ſuum magnum animum,
Hei mihi, quid eſt quod rurſus comantes Achivi,
Ad naves fugati aguntur, turbati per campum?
Mctuo ne jam mihi paraverint dii triſtes ſolicitudines animo,
Ut olim mihi mater narravit, & mihi dixit,
Myrmidonum fortiſſimum, adhuc vivente me,
Manibus domitum Trojanorum deſerturum eſſe lucem Solis.
Certe omnino jam mortuus eſt Menœtii fortis filius,
Miſeraudus: certe juſſeram eum repulſo hoſtili igne,
Ad naves redire, neque cum Hectore acrius pugnare.
Dum is hæc verſabat in mente & in animo,
Interea ad eum prope acceſſit illuſtris Neſtoris filius,
Lacrymas calidas fundens, dixitque nuncium gravem,

Hei

Ω" μοι Πηλέος υἱὲ δαίφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης, ἢ μὴ ὤφελλε γενέσθαι
Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
Γυμνοῦ· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον·
Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς
Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων.
Δμωαὶ δ' ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε,
Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε
Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαίφρονα· χερσὶ δὲ πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔσσευε κυδάλιμον κῆρ·
Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.
Σμερδαλέον δ' ὤμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
Ἥ μένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι,
Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο
Πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν·
Ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε,
Νησαίη, Σπειώ τε, Θόη θ', Ἁλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Λιμνώρεια,
Καὶ Μελίτη, καὶ Ἴαιρα, καὶ Ἀμφιθόη, καὶ Ἀγαυή,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
Νημερτής τε, καὶ Ἀψευδὴς, καὶ Καλλιάνασσα·
Ἔνθα δὲ ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε, καὶ Ἰάνασσα,
Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια, ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
Ἄλλαι θ' αἳ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
Τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο. Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο,
Κλῦτε κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
Εἰδετ' ἀκούουσαι ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
Ὤ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὤμοι δυσαριστοτόκεια,
Ἦ τ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοσήσαντα δόμον Πηλήϊον εἴσω.
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται, οὐδέ τι οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Ἀλλ' εἶμ' ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω
Ὅ", τι μιν ἵκετο πένθος ἄπο πτολέμοιο μένοντα.
Ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ, σὺν αὐτῇ
Δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δὲ σφίσι κῦμα θαλάσσης
Ῥήγνυτο. τὰι δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερὼ, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἵρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα.

70 Τῷ

Hei mihi Pelei fili bellicoſi, profecto perquam triſtem
Audies nuncium, qui non debuit fuiſſe.
Jacet Patroclus: de cadavere autem jam pugnant
Nudo: arma enim habet inſigniter galeatus Hector.
Sic dixit. Illum vero doloris nubes obtexit nigra:
Ambabus autem manibus ſublatos cineres,
Fudit ſuper caput, venuſtamque deturpabat faciem:
Divinæ autem tunicæ niger undique adhæſit cinis.
Ipſe vero in pulveribus ingens ingenti ſpatio porrectus
Jacebat, ſuiſque manibus comam deturpabat ſcindens.
Ancillæ autem quas Achilles in præda ceperat Patrocluſque,
Animo triſtatæ altum ejulabant, & foras
Procurrebant circum Achillẽ bellicoſum: manibusvero omnes
Pectora plangebant reſolutaque ſunt membra cujuſque.
Antilochus autem ex altera parte lugebat, lacrymas fundens,
Manus tenens Achillis. Idemque angebatur generoſo corde:
Timebat enim ne jugulum diſcinderet ferro.
Horrendum vero ejulabat: audivit autem veneranda mater,
Sedens in fundo maris apud patrem ſenem,
Tum protinus ululavit: Deæ autem circa ipſam congregabantur
Omnes quotquot in fundo maris Nereides erant:
Illic quidem erat Glauceque, Thaliaque, Cymodoceque,
Neſæa, Spioque, Thoaque, Haliaque oculis magnis decora,
Cymothoeque, & Actæa, & Limnoria,
Et Melita, & Iæra, & Amphithoë, & Agave,
Dotoque, Protoque, Pheruſaque, Dynameneque,
Dexameneque, & Amphinome, & Callianira,
Doris, & Panope, & inclyta Galatea,
Nemerteſque, & Apſeudes, & Callianaſſa:
Illic erat & Clymene, Janiraque, & Ianaſſa,
Mæra & Orithya, & comas pulchra Amathia:
Aliæque quæ in fundo maris Nereides erant.
Iſtis vero ſplendidus implebatur ſpecus: hæ autẽ ſimul omnes
Pectora plangebant. Thetis vero exorſa eſt luctum,
Audite ſorores Nereides, ut bene omnes
Sciatis audientes quanti meo inſint dolores animo.
Hei mihi miſeræ, hei mihi infeliciter fortiſſimum enixæ,
Quæ poſtquam pepereram filium eximiumque fortemque,
Præſtantiſſimum heroum, iſque ſuccreverat plantæ ſimilis,
Hunc quidẽ ego educatũ tanquam plantam in fœcundo loco agri,
Navibus miſi roſtratis ad Ilium
Contra Trojanos pugnaturum: hunc aut. non receptura ſum rurſus
Domum reverſum in ædes Peleias.
Sed quamdiu mihi vivit & videt lumen ſolis,
Triſtatur, neque quid ei poſſum auxiliari profecta;
Sed proficiſcar ut viſamque dilectum filium, & audiam
Quinam ipſum invaſerit luctus ſeorſim a pugna manentem.
Sic locuta reliquit ſpecum: illæ autem cum ipſa
Lacrymabundæ ibant, circum ipſas autem unda maris
Scindebatur. Hæ autem ubi jam ad Trojam glebоſam venerant,
Littus conſcenderunt ordine, ubi frequentes
Myrmidonum ſubductæ erant naves velocem circum Achillem.

Huic

Τῷ δὲ βαρυζενέχοντι παρίζατο πότνια μήτηρ·
Ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο·
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἔξαύδα, μὴ κεῦθε. τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται
Ἐκ Διὸς, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχὼν,
Πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἁλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
Σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.
Τὴν δὲ βαρυζενέχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν·
Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἧδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος
Πάτροκλος; τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων
Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
Καλά· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
Ἤματι τῷ ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ.
Ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι
Ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.
Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μύριον εἴη
Παιδὸς ἀποφθιμένοιο· τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντ'. ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε
Ζώειν, οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴκε μὴ Ἕκτωρ
Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ,
Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις καταδακρυχέουσα,
Ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις.
Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μετ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
Ἔφθιτ'· ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἑτάροισι
Τοῖς ἄλλοις, οἱ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ·
Ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
Τοῖος ἐὼν οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος κατάλειβομένοιο
Ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἄέξεται, ἠΰτε καπνός·
Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωτεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' εἶμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
Ἕκτορα· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι·
Ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης·
Ὡς καὶ ἐγών, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
Κείσομ', ἐπεί κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι,

Καὶ

Huic autem graviter ſuſpiranti aſtitit veneranda mater,
Acuto autem edito ululatu caput prehendit filii ſui:
Et lugens, verbis velocibus allocuta eſt,
Fili, quid fles? quiſnam tuas mentes invaſit dolor?
Eloquere, ne cela. Illa quidem jam tibi perfecta ſunt
A Jove, ut jam antea precatus es manibus ſublatis,
Omnes ad puppes cogi filios Achivorum,
Tui indigentes, patique indignas res.
Illam a. graviter ſuſpirans allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Mater mea, hæc quidem mihi Olympius perfecit:
Sed quæ mihi ex his voluptas, cum charus periit ſocius
Patroclus? Quem ego ſupra omnes æſtimabam ſocios
Æque ac meum caput, hunc perdidi: arma vero Hector
Poſtquam trucidaverat exuit ingentia, mirabilia viſu,
Pulchra: quæ quidem Peleo dii dederunt, ſplendida dona,
Die illo quando te mortalis viri collocarunt in cubili.
Utinam tu quidem ibidem inter immortales marinas
Habitaſſes, Peleuſque mortalem duxiſſet uxorem.
Nunc vero *mortali nupſiſti* ut & tibi luctus in animo immenſus eſ-
De filio interfecto: quem non recipies rurſus (ſet
Domum reverſum. Neque enim me animus jubet
Vivere, neque hominibus intereſſe, niſi Hector
Primus mea haſta percuſſus animam perdiderit,
Patroclumque ob interfectum pœnas Menœtiadem dederit.
Illum vero viciſſim affata eſt Thetis lachrymas fundens,
Cito moriturus certe mihi fili es, cum ita dicis.
Illico enim tibi deinde poſt Hectorem fatum imminet.
Illam vero graviter ingemiſcens allocutus eſt pedibus velox A-
Illico moriar, cum in fatis non erat me ſocio (chilles,
Dum interficeretur auxiliari. Ille quidem valde procul a patria
Interiit: me vero deſideravit malum qui propulſarem.
Nunc autem quoniã non revertar utiq; charã in patriam terram.
Neque ullam Patroclo attuli ſalutem, neque ſociis
Cæteris, qui jam multi domiti ſunt ab Hectore nobili:
Sed ſedeo apud naves inutile pondus terræ,
Talis cum ſim qualis nullus Achivorum ære loricatorum
In pugna: concione autem meliores ſunt & alii.
Utinam contentio a Diis, & ab hominibus pereat,
Et ira, quæ impellit etiam admodum prudentem ſævire:
Quæque multo dulcior melle ſtillante
Hominum in pectoribus augeſcit, tanquam fumus:
Sicut me nunc ira incendit rex virorum Agamemnon.
Sed hæc quidem ante acta eſſe ſinemus, dolentes licet,
Animo in pectoribus noſtro domito neceſſitate.
Nunc vero ibo ut chari capitis interfectorem inveniam
Hectorẽ: mortẽ autem ego tunc accipiam quandocunque jam
Jupiter voluerit perficere, atque immortales dii cæteri.
Neque enim ne fortis quidem Hercules effugit mortem,
Qui tamen chariſſimus erat Jovi Saturnio regi:
Sed eum fatum domuit & gravis ira Junonis:
Ita & ego, ſi jam mihi ſimile fatum eſt,
Jacebo, ubi mortuus fuero: nunc autem gloriam bonam auferam.

Et

Καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων
Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἁπαλάων
Δάκρυ' ὀμορξαμένην, ἀδινὸν ϛοναχῆσαι ἐφείην.
Γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Ναὶ δὴ τοῦτό γε τέκνον ἐτήτυμον, οὐ κακὸν ἔϛι,
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
Ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται,
Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἑ φημὶ
Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος
Πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆαι.
Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίϛοιο ἄνακτος.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο·
Καὶ ϛρεφθεῖσ', ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα,
Τ' μεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Ὀψόμεναί τε γέροντ' ἅλιον καὶ δώματα πατρὸς,
Καί οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
Εἶμι παρ' Ἡφαίϛον κλυτοτέχνην, αἴκ' ἐθέλῃσιν
Τίειν ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
Ὣς ἔφαθ'. αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
Ἡ δ' αὖτ' οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἤϊεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
Τὴν μὲν ἄρ' οὐλυμπόνδε πόδες φέρον. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἔϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλῆος.
Αὖτις γὰρ δὴ τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ ἶκελος ἀλκήν·
Τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μεμαὼς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὀμόκλα·
Τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν,
Νεκροῦ ἀπεσυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' ἀίθωνα δύνανται
Ποιμένες ἀγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι·
Ὣς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυϛὰ
Ἕκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
Καὶ νύ κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι,
Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκε μιν Ἥρη·
Ἄγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὄρσεο Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
Ἕϛηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος,

Οἵ

Et aliquam Troadum &Dardanidum profundos ſinus habentium,
Ambabus manibus genis a teneris
Lacrymas abſtergentem, crebro ſuſpirare cogam.
Sentiant autem quod jamdiu ego a pugna ceſſavi.
Neq; me prohibe prælio, diligens licet: neq; n. mihi perſuadebis.
Huic autem reſpondit deinde dea Thetis pedes argentea,
Sane jam hoc fili verum, non malum eſt,
Laborantibus ſociis arcere gravem perniciem:
Sed tibi arma pulchra inter Trojanos detinentur,
Ærea, coruſcantia: illa quidem inſigniter galeatus Hector
Ipſe ferens humeris exultat: neque tamen ipſum puto
Diu exultaturum eſſe, cædes enim prope eum.
Sed tu quidem neutiquam ingredere pugnam Martis
Antequam me huc profectam oculis videris.
Mane enim revertar ſimul ac ſol ortus erit,
Arma pulchra ferens a Vulcano rege.
Sic fata, retro ſe vertit a filio ſuo:
Et converſa, inter marinas ſorores dixit,
Vos quidem nunc ſubite maris latum ſinum,
Viſuræque ſenem marinum & ædes patris,
Et ei omnia dicite: ego vero ad excelſum Olympum
Vado ad Vulcanum arte fabrili clarum, ſi velit
Filio meo dare inclyta arma collucentia.
Sic dixit. Illæ autem undam maris ſtatim ſubierunt:
Ipſa vero ad Olympum dea Thetis pedes argentea
Abiit, ut dilecto filio inclyta arma afferret.
Illam quidem ad Olympum pedes ferebant. At Achivi
Immenſo fremitu acti ab Hectore homicida
Fugientes, ad naveſque & Helleſpontum venerant.
Nec tamen Patroclum bene ocreati Achivi
Extra tela extraxerant mortuum, famulum Achillis.
Rurſus enim jam illum aſſecuti fuerant peditesque & currus,
Hectorque Priami filius, flammæ ſimilis vi:
Per quidem illum retro pedibus prehendit illuſtris Hector,
Abſtrahere cupiens, magnaque voce Trojanos inclamabat:
Per autem duo Ajaces impetuoſam induti fortitudinem,
A mortuo aſpere exceptum repulerunt: ille v. conſtantter robore
Interdū impetum faciebat per tumultum, interdum vero (fretus,
Conſiſtebat alta voce clamitans: retro a. non cedebat omnino.
Ut vero a corpore haudquaquam leonem fervidum poſſunt
Paſtores in agro pernoctantes valde eſurientem ſummovere:
Sic utique illum non poterant duo Ajaces armis acres
Hectorem Priamidem a mortuo abſterrere.
Et jam prorſus abſtraxiſſetque, & immenſam retuliſſet gloriā,
Niſi Pelidæ pedibus ventoſa velox Iris
Nuncia veniſſet currens ab Olympo ut bello ſe accingeret,
Clam Jove, aliiſque diis: miſerat enim eam Juno:
Prope autem ſtans verbis velocibus allocuta eſt,
Surge Pelide, omnium terribiliſſime virorum:
Patroclo auxiliare, cujus gratia certamen grave
Stat ante naves. Illi vero ſe invicem perdunt,
Ii quidem, pugnantes cadavere pro mortuo,

Οἱ δὲ ἐρύσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ Φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
Πῆξαι ἐνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ὑπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω
Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
Σοὶ λώβη, αἴκέν τι νέκυς ᾖσχυμμένος ἔλθῃ.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἶρι θεὰ, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Ἥρη με προέηκε Διὸς κυδρὴ παράκοιτις.
Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι·
Μήτηρ δ' οὔ με φίλη πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι
Πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι.
Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἴσέμεν ἔντεα καλά.
Ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
Εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ' (ἔλπομ') ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
Ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
Αἴκέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ἦ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὦρτο Διῒ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
Ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσανόεσσαν·
Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔσχεφε δῖα θεάων
Χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται
Τηλόθεν ἐκ νήσου τὴν δηΐοι ἀμφιμάχονται,
Οἵτε πανημέριοι συγερῷ κρίνονται Ἄρηϊ
Ἄστεος ἐκ σφετέρου, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
Γίγνεται αἴσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
Αἴκέν πως σὺν νηυσὶν Ἄρεος ἀλκτῆρες ἵκωνται·
Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανε.
Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
Μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
Ἔνθα στὰς ἤϋσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Φθέγξατ'· ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
Ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊχθέων·
Ὡς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
Ἄψ ὄχεα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ

Δει-

Hi autem ut trahant ad Ilium ventoſam
Trojani recta irruunt: maxime vero illuſtris Hector,
Abſtrahere cupit: caput autem ipſum animus jubet
Infigere palo, abſciſſum tenera a cervice.
Sed ſurge nec amplius jaceto: pudor autem tuum animũ tangat
Patroclum Trojanis canibus ludibrium fieri:
Tibi contumelia, ſi quid cadaver indigne acceptum venerit.
Huic autem reſpondit deinde pedibus celer nobilis Achilles,
Iri dea, quiſnam te deorum mihi nunciam miſit?
Illum vero viciſſim allocuta eſt pedibus ventoſa velox Iris,
Juno me miſit Jovis glorioſa conjux:
Neque ſcit Saturnius in ſublimi ſedens, neque quis alius
Immortalium qui Olympum valde nivoſum habitant.
Hanc autem reſpondens allocutus eſt pedibus celer Achilles,
Et quomodo ire poſſim ad pugnam? Habent enim arma iſti:
Mater autem me chara prius vetuit armari
Quam ipſam reverſam oculis viderem.
Pollicita enim eſt a Vulcano allaturam *ſe* arma pulchra.
Alterius autem non ullius ſcio cujus inclyta arma induere poſſim,
Niſi Ajacis utique ſcutum Telamonii.
Sed & ipſe hic (credo) inter primos verſatur,
Haſta cædem edens Patrocli gratia mortui.
Illum vero viciſſim allocuta eſt pedibus ventoſa velox Iris,
Bene quidem & nos ſcimus quod inclyta arma detinentur:
Sed ſic ad foſſam profectus, Trojanis da te in conſpectum,
Si forte te veriti abſtinuerint pugna
Trojani, reſpiraverintque Mavortii filii Achivorum
Affliĉti *jam*. Exigua autem reſpiratio in prælio.
Illa quidem ſic locuta abiit pedibus velox Iris:
At Achilles ſurrexit Jovi charus: Minerva vero
Humeris validis circumpoſuit ægida fimbriatam:
Caput autem ei nube cinctum ornavit auguſtiſſima dearum
Aurea, eque ipſa accendit flammam collucentem.
Ut vero cum fumus aſcendens ex urbe ad ætherem aſſurgit
Longe ex inſula quam hoſtes oppugnant,
Qui tota die horrendo decernunt Marte
Urbe *procurrentes* ex ſua, ut vero ſol occiderit
Continuo & faces in ſpeculis ardent denſæ, inque altum ſplendor
Emicat, finitimi ut videant,
Si forte cum navibus Martis propulſatores venire velint:
Sic ab Achillis capite ſplendor ad æthera pertingebat.
Stetit aut. ad foſſam profectus extra murũ: nec tamen Achivis
Miſcebatur: matris enim prudens reverebatur præceptum.
Ibi ſtans clamavit: ſeorſim & Pallas Minerva
Vociferata eſt: & inter Trojanos immenſum excitavit tumultum.
Ut vero cum admodum luculenta vox fit, quando clangit tuba
Urbem cingentes hoſtes propter exitiales.
Sic tunc admodum luculenta vox erat Æacidæ.
Illi vero ut audiverunt vocem æream Æacidæ,
Omnibus commotus eſt animus: pulchri autem jubis equi
Retro currus vertebant: præſagiebant enim clades animo.
Aurigæ autem perculſi ſunt, ubi viderunt indefeſſum ignem

Hor-

Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
Δαιόμενον· τὸ δ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
Τρὶς δ' ἐκυκήθησαν Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι.
Ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
Ἀμφὶ σφοῖς ὀχεέσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι. φίλοι δ' ἀμφέξαν ἑταῖροι
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ' Ἀχιλλεὺς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον
Κείμενον ἐν φερέτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Τόν ῥ' ἤτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.
Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
Πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι.
Ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δ' δῖοι Ἀχαιοὶ
Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ δμοιΐου πολέμοιο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι·
Ὀρθῶν δ' ἑξαότων ἀγορὴ γένετ', οὐδέ τις ἔτλη
Ἕζεσθαι. πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν
Πανθοίδης· ὃ γὰρ οἷος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
Ἄξυ δενῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν
Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεος εἰμέν.
Ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
Ἐλπόμενος νῆάς γ' αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας.
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα·
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
Ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται,
Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἴομεν πρότι ἄξυ, πίθεσθέ μοι· ὧδε γὰρ ἔσται.
Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
Ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
Αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
Γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρὴν,
Ὅς κε φύγῃ· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Τρώων. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο·
Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα κηδόμενοί περ,
Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν, ἄξυ δὲ πύργοι
Τ' ψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι
Μακραὶ, ἐΰξεσοι, ἐζευγμέναι εἰρύσονται.
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες

Στη-

Horrendum ſuper caput magnanimi Pelidæ
Ardentem: illum autem accendebat dea oculis cæſia Minerva.
Ter quidem ſuper foſſam magna voce clamavit nobilis Achilles:
Ter vero turbati ſunt Trojani inclytique ſocii.
Ibidem autem etiam tunc perierunt duodecim viri fortiſſimi
Impediti & confixi ſuis curribus & haſtis. At Achivi
Læti Patroclum extra tela extractum,
Depoſuerunt in lectis. Chari autem circumſtabant ſocii
Lugentes: atque eos pedibus velox comitabatur Achilles,
Lacrymas calidas fundens, poſtquam aſpexit fidum ſocium
Jacentem in feretro, laceratum acuto ære.
Quem quidem miſerat cum equis & curribus
In prælium, neque rurſus recepit reverſum.
Solem autem indefeſſum oculis magnis decora veneranda Juno
Miſit ad Oceani fluenta invitum redire.
Sol quidem occidit, finemque fecerunt nobiles Achivi
Certaminis aſperi & omnibus æque gravis pugnæ.
Trojani vero ex altera parte ex aſpero prælio
Ut exceſſerant, ſolverunt a curribus veloces equos.
Ad concionem a. congregabantur antequā cœnam curarent:
Erectis autem ſtantibus concio habita eſt, neque quis ſuſtinuit
Sedere. Omnes enim tenebat tremor, eo quod Achilles
In conſpectum ſe dederat, diu enim pugna abſtinuerat triſti.
Illis autem Polydamas prudens cœpit concionari
Panthœdes. Hic enim ſolus videbat futura & præterita:
Hectori autem erat ſodalis, eademque nocte nati erant:
Sed hic quidem verbis, ille vero haſta multum ſuperabat.
Hic inter eos ſapiens concionatus eſt & dixit,
In utramq; partē diligenter deliberate amici: hortor enim ego
In urbem nunc ire, neque expectare auroran pulchram
In campo prope naves: procul enim a muro ſumus.
Quamdiu quidem hic vir Agamemnoni iraſcebatur nobili,
Tamdiu in pugna erant minus graves Achivi.
Gaudebam enim ego veloces juxta naves pernoctans,
Sperans *nos* naves utique capturos utrinque remis actas:
Nunc vero graviter timeo velocem Pelidem:
Qualis illius animus violentus, non volet
Manere in campo, in quo Trojani & Achivi
In medio utrique vim Martis communem experiuntur,
Sed de urbeque pugnabit atque uxoribus.
Itaque eamus ad urbem, obſequimini mihi: ſic enim erit.
Nunc quidem nox abſtinere fecit velocem Pelidem
Dulcis: ſi autem nos offenderit hic manentes
Cras progreſſus cum armis, probe tunc aliquis illum
Agnoſcet: libenter enim pervenerit ad Ilium ſacram,
Quicunque effugerit: multos vero canes & vultures comedent
Trojanorum. Utinam ſane mihi omnino inauditū tale quid fuerit:
Si vero meis verbis obſecuti fuerimus triſtes licet, (turros
Nocte quidem in concione valido conſilio nos muniemus, urbē a.
Excelſæque portæ, tabulæque ad has aptatæ
Longæ, bene politæ, coagmentatæ tutabuntur.
Mane autem ſub aurora armis inſtructi

Στησόμεθ' ἂν πύργους· τῷ δ' ἄλγιον αἶκ' ἐθέλῃσιν
Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
Ἀψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους
Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων.
Ἴσως δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει·
Οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ἠρυθαίολος Ἕκτωρ·
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
Ὅς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας.
Ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων;
Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινὴν
Κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς·
Νῦν δ' ὅτε περ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς,
Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
Οὐ γάρ τις Τρώων ἐκπείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι,
Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἢπερ Ἀχαιούς.
Πρωὶ δ' ὑπ' ἠοῖ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ νεῦφιν ἀνέσῃ δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἄλγιον αἶκ' ἐθέλῃσι τῷ ἔσσεται· οὔ μιν ἔγωγε
Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Στήσομαι, ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἢ κε φεροίμην.
Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.
Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευε· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
Νήπιοι· ἐκ γὰρ σφέων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες·
Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὡσπερ λὶς ἠϋγένειος,
ὯΙ τε ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ
Τ' ἄλσεος ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών·
Πολλὰ δέ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν,
Εἴποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ.
Ὣς ὅ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον ἤματι κείνῳ,
Θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισι·
Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε μοῖραν ἑαυτοῦ.
Ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
Ἐνθάδε Τροίης ἀνὰ πίονα, καὶ μὴν οὐδὲ ἐγώ γε
Νοστήσας ἐς πατρίδα φίλην ἐς δῶ τε γυναῖκα
Δέξομαι, οὐδὲ τοκῆας, ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
Νήπιοι· ἐκ γὰρ σφέων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες·
Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὡσπερ λὶς ἠϋγένειος,
ὯΙ τε ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ
Τ' ἄλσεος ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών·
Πολλὰ δέ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν,
Εἴποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ.
Ὣς ὅ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον ἤματι κείνῳ,
Θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισι·
Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε μοῖραν ἑαυτοῦ.
Ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι

330 Αὖ-

Stabimus ſuper turribus: huic autem gravius *fuerit* ſi voluerit
Profectus a navibus circa murum nobiſcum pugnare.
Retro iterum ibit ad naves, poſtquã arduos cervicibus equos
Vario curſu ſatiarit ſub urbem vagans
Irruptionem vero impetu facto tentaſſe ei ſatis animi non fuerit:
Nec unquam vaſtabit priuſquam ipſum canes veloces ederint.
Illũ vero torve intuitus allocutus eſt pugnã expedite ciens He-
Polydama, tu quidem non jam mihi grata hæc dicis, (ctor,
Qui hortaris in urbem *nos* cogi reverſos.
An nondum ſatiati eſtis clauſi manendo intra turres?
Antea enim Priami urbem articulate loquentes homines
Omnes prædicabant divitem auri, divitem æris:
Nunc vero jam perierunt ex ædibus pretioſæ res reconditæ pul-
Multæ autem jam in Phrygiam & Mæoniam amabilem (chræ:
Opes venum avectæ abiere, poſtquam magnus ratus fuit Jupiter:
Nunc vero cum mihi dedit Saturni filius verſuti
Gloriam retuliſſe apud naves, marique concluſiſſe Achivos,
Stulte, ne jam hæc conſilia oſtende inter cives.
Non enim quis Trojanorum obtemperabit: neque enim ſinam.
Sed agite, ſicut ego dixero, parcamus omnes.
Nunc quidem cœnam ſumite per exercitum turmatim,
Et excubiarum mementote, & vigilate quiſque:
Troũ vero quicunq; de opibus *periclitantibus* admodũ ſolicitus eſt,
Collectas in unum copiis det publice abſumendas,
Horum aliquem melius eſt *illis* frui quam Achivos.
Mane vero ſub aurora armis inſtructi,
Naves juxta cavas excitemus acre prælium.
Sin revera apud naves ſurrexit ad certamen nobilis Achilles,
Gravius ſi voluerit ei erit: non illum ego ſane
Fugiam e pugna horriſona, ſed omnino contra
Stabo, vel referet certe magnam victoriam, vel referam.
Communis Mars, & occidere ſperantem ſæpe occidit.
Sic Hector concionatus eſt. Trojani autem acclamarunt,
Vecordes: eorum enim mentes eripuerat Pallas Minerva.
Hectori enim aſſenſi ſunt pernicioſa conſilia danti,
Polydamanti vero nullus, qui bonum protulerat conſilium.
Cœnam deinde ſumpſerunt per exercitum. At Achivi
Tota nocte Patroclum edebant gemitus lugentes:
Illis autem Peleides denſum ſuſpiriis exorſus eſt luctum,
Manibus homicidis impoſitis pectoribus ſodalis,
Crebros admodum edens gemitus: ſicut leo bene barbatus,
Cui nempe ſcymnos venaticus ſurripuerit vir
Sylva ex denſa: ille vero triſtatur ſero adventu:
Multas autem continuo convalles obit viri veſtigia indagans,
Sicubi inveniat. Perquam enim acris ira corripit.
Sic is graviter ſuſpirans dixit inter Myrmidonas.
O dii, irritum prorſus verbum effudi die illo,
Bono animo eſſe jubens heroem Menœtium in ædibus:
Dicebam enim ei in Opunta inclytum filium reducturum,
Ilium ut evaſtaſſet, nactuſque eſſet prædæ portionem.
Sed non Jupiter hominibus cogitata omnia perficit.
Ambos enim fato ratum eſt eandem terram rubefacturos

Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ. ἐπεὶ οὐδέ με νοσφήσαντα
Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καλύψει.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν Πάτροκλε σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὔ σε πρὶν κτεριῶ πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνείκαι
Τεύχεα καὶ κεφαλὴν μεγαθύμου σεῖο Φονῆος·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολῶθείς.
Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κεῖσεαι αὕτως·
Ἀμφὶ δέ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
Κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι·
Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ,
Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
Ὣς εἰπὼν, ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵσασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δὲ, φάρεϊ λευκῷ.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεσενάχοντο γοῶντες,
Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε,
Ἔπρηξας καὶ ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἀνσῆσας' Ἀχιλῆα ποδὰς ταχύν· ἦ ῥά νυ σεῖο
Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο κεκηκεσμένοι Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Αἰνότατε Κρονίδη ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Καὶ μὲν δή που τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
Ὅσπερ θνητός τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε·
Πῶς δὴ ἐγὼγ' (ἣ φημὶ θεάων ἔμμεν' ἀρίστη,
Ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις)
Οὐκ ἔφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπὲ ἀθανάτοισι,
Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
Τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
Σπεύδοντα. τρίποδας γὰρ ἑείκοσι πάντας ἔτευχεν,
Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο·
Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
Ὄφρά οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα,
Ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω
Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς·
Ὄφρ' ἔγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Τόφρά οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.

Τὴν

Hic in Troja. Neque enim me reverſum
Excipiet in ædibus ſenex equûm agitator Peleus,
Neque Thetis mater, ſed hic terra tenebit.
Nunc vero quandoquidem Patrocle te poſterior ſubeo terram,
Non tibi ante juſta faciam quam Hectoris huc attulero
Arma & caput magnanimi tui interfectoris:
Duodecim vero ante rogum cervices abſcindam
Trojanorum præclaris filiis, de te interfecto iratus.
Interea vero mihi apud naves nigras jacebis ſic:
Circumque te Trojanæ & Dardanides profundos ſinus habentes
Plorabunt, noctesque & dies lacrymas fundentes:
Quas ipſi labore acquiſivimus vique haſtaque longa,
Opulentas evaſtantes civitates articulate loquentium hominum.
Sic fatus, ſocios juſſit nobilis Achilles,
Igne circundare poſitum tripodem magnum, ut celerrime
A Patroclo abluerent tabum cruentum.
Illi vero aptum ad lavacra tripodem ſtatuerunt in ignem ardentē,
Aquam autem infuderunt, ſubtuſque ligna accenderunt allata:
Ventrem quidem tripodis ignis ambibat, caleſiebatque aqua.
Ut vero fervefacta eſt aqua in ſonoro ære,
Tum ſtatim laveruntque, & unxerunt pingui oleo:
Vulnera autem repleverunt unguento novenni:
In lectiſque poſitum, peplo ſubtili texerunt
Ad pedes a capite: deſuper autem, palla candida.
Tota nocte quidem deinde pedibus celerem circa Achillem
Myrmidones Patroclum gemitus edebant lugentes.
Jupiter autem Junonem allocutus eſt ſororem conjugemque,
Et perfeciſti opus tandē magnis oculis decora veneranda Juno,
Excitato *ſcilicet* Achille pedibus celeri: te nimirum
Ex ipſa nati ſunt comantes Achivi.
Ei vero reſpondit deinde magnis oculis decora veneranda Juno,
Importuniſſime Saturnie qualem orationem habuiſti?
Vel jam aliquis homo homini perfecerit,
Qui tamen mortaliſque eſt, neque tot conſilia novit:
Quomodo ergo ego quæ aio dearum me eſſe præſtantiſſimam,
Utroque, genereque, & quod tua uxor
Vocor: tu vero omnibus immortalibus imperas)
Non debui Trojanis ira accenſa mala machinata eſſe?
Sic illi quidem talia inter ſe loquebantur:
Vulcani autem pervenit ad domum Thetis pedes argentea
Immortalem, ſtellatam, inſignem inter immortales,
Æream, quam quidem ipſe fecerat Claudus.
Illum vero invenit ſudantem verſantem ſe circa folles,
Studioſe agentem. Tripodas enim viginti omnino fabricabatur,
Qui ſtarent ad parietem bene fundatæ domus:
Aureas autem ipſis rotas unicuique fundo ſubdiderat,
Ut ei ſponte ſua divinum ingrederentur cœtum,
Ac rurſus domum redirent, mirabile viſu.
Illi autem in tantum quidem perfecti erant, aures vero nondum
Artificioſæ additæ erant, quas quidē apparabat, cudebatq; clavos:
Dum is hæc conficiebat ſapienti conſilio,
Interea ad eum prope acceſſit dea Thetis pedes argentea.

Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος
Καλὴ, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τίπτε Θέτι ταν ύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις·
Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πρόσω ἄγε δῖα θεάων·
Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον,
Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἦ ῥά νυ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
Ἦ μ' ἐσάωσ' ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα,
Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλεσκε
Κρύψαι χωλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ·
Εὐρυνόμη θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
Τῇσι πάρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλὰ,
Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους,
Ἐν σπῇῖ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἀσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
Ἤδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἔσαν αἵ μ' ἐσάωσαν.
Ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεὼ
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλὰ,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα.
Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέσχε
Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὅπλα τε πάντα
Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο·
Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ.
Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα.
Δῦ δὲ χιτῶν'· ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ· βῆ δὲ θύραζε
Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι
Χρύσειαι ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.
Τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ,
Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
Αἱ μὲν, ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἕρβων,
Πλησίον ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ,
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τίπτε Θέτι ταν ύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις·
Αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα,
Ἦ φαις', ἦ ἄρα δή τις ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἧσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πατέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν,

Πολ-

Illam autem vidit progressa Charis vittis elegantibus nitida
Pulchra, quam uxorem duxerat inclytus Vulcanus.
Inque ejus hæsit manu, verbaque fecit, dixitque,
Quā ob rem Theti sinuoso peplo induta venis ad nostrā domum,
Venerandaq; dilectaq; ? Antea quidē nequaquam sæpe veniebas:
Sed sequere ulterius, ut tibi hospitales epulas apponam.
Sic locuta, ulterius ducebat augustissima dearum:
Hanc quidē deinde sedere fecit in sede argenteis clavis distincta,
Pulchra, vario artificio facta: scabellum vero pedibus suberat.
Vocavit autem Vulcanum inclytum artificem, dixitque sermonē,
Vulcane, prodi huc, Thetis aliqua utique in re tui indiget.
Huic vero respondit deinde inclytus Vulcanus,
Profecto mihi omnino colendaque & veneranda dea intus,
Quæ me servavit quando me dolor occupavit longe prolapsū,
Matris meæ propter consilium impudentis, quæ me voluit
Occultasse claudus cum essem: tum sane passus forē dolores animo,
Nisi me Eurynomeque Thetisque excepissent sinu;
Eurynome filia refluī Oceani.
Has apud per novennium fabricavi artificiosa multa,
Fibulasque, tortilesque armillas, fistulasque, & torques,
In specu concava: circum autem fluentum Oceani
Spuma murmurans fluebat immensum; neque quis alius
Norat neque Deorum neque mortalium hominum,
Sed Thetisque & Eurynome aderant quæ me servarunt.
Hæc nunc nostram ad domum venit: ideo me admodum decet
Omnia Thetidi comas pulchræ præmia salutis solvere.
Sed tu quidem nunc ei apponito epulas hospitales lautas,
Dum ego folles reponam, instrumentaque omnia.
Dixit, & ab incudis stipite vastus ardens *deor*surrexit
Claudicans, subtus a. tibiæ multo molimine ferebantur imbecillæ.
Folles quidem sepositit ab igne, instrumentaque omnia
Arcam in argenteam collecta collocavit, quibus opus faciebat:
Spongia autem undiquaque ora & ambas manus absterfit,
Cervicesque validas & pectora hirsuta.
Induit vero tunicam: accepitque sceptrum crassum: & exiit foras
Claudicans: ancillæ vero validis ibant passibus sustentantes regem
Aureæ vivis adolescentulis similes.
Quibus quidem mens inest in præcordiis, inest & vox,
Et vis, ab immortalibus autem diis opera doctæ sunt.
Hæ quidem, a latere regis sedulo ibant: ille vero ægre gradiens,
Prope ubi Thetis, in throno consedit fulgido,
Inque ejus hæsit manu, verbaque fecit, dixitque,
Quam ob rem Theti sinuoso induta peplo venis nostrā ad domū
Venerandaq; dilectaq; ? Antea quidē haudquaquā sæpe veniebas:
Eloquere quod habes in animo: perficere a. me animus jubet,
Si possum utique perficere, & si perfici potest.
Huic autem respondit deinde Thetis lacrymas defundens,
Vulcane, an omnino jam ulla quotquot deæ sunt in Olympo,
Tot mente sua pertulit mœrores graves,
Quot mihi præ omnibus Saturnius Jupiter dolores dedit?
Unam quidem me ex aliis marinis homini conjugem subjecit,
Æacidæ Peleo, & sustinui hominis cubile,

Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος· ἄλλα δέ μοι νῦν.
Τ'ίδν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω·
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται, οὐδέ τι οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Τὴν αὖψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
Ἤτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἐφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
Εἴων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
Ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι·
Αὐτὰρ ὃ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἔσσε,
Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε.
Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.
Καὶ νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούνα' ἱκάνομαι, αἴκ' ἐθέλῃσθα
Τ'ί' ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Καὶ καλὰς κνημῖδας ἐπισφυρίοις ἁραρυίας,
Καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
Τρωσὶ δαμείς· ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται οἷά τις αὖτε
Ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται ὅς κεν ἴδηται.
Ὣς εἰπὼν, τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι·
Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἰκοσὶ πᾶσαι ἐφύσων,
Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι,
Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.
Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε,
Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Θῆκεν ἐν ἐκμοβέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
Ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρῃφι δὲ γέντο πυράγρην.
Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν,
Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν·
Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,

Πληϊάδας

Admodum invita: is quidem jam ſenio gravi
Jacet in ædibus confectus: alios vero mihi nunc *dolores dedit Jupiter.*
Filium poſtquam mihi dedit peperiſſeque enutriiſſeque,
Præſtantiſſimum heroum, qui ſuccreverat plantæ ſimilis,
Eum quidem ego educatum tanquã plantã in fœcundo loco agri,
Navibus miſi roſtratis ad *Ilium*,
Contra Trojanos pugnaturum: hunc autem non recipiam rurſus
Domum reverſum in ædes Peleïas:
Sed & quamdiu mihi vivit & videt lumen ſolis,
Triſtatur, neque quid ei poſſum auxiliari profecta.
Puellã quam quidẽ ei præmiũ electum dederant filii Achivorum,
Hanc rurſus e manibus abſtulit rex Agamemnon.
Is ſane hujus gratia mœrens, præcordiis tabeſcebat: at Achivos
Trojani ad puppes actos concluſerunt, neque foras
Sinebant exire: hunc autem precati ſunt primores
Argivorum, & multa inclyta dona recenſita pollicebantur.
Ille vero tum quidem abnuit exitium arcere:
Sed ille Patroclum ſuis armis induit,
Miſitque eum in pugnam, multumque una populum præbuit.
Toto vero die pugnarunt ad Scæas portas.
Et omnino eo ipſo die urbem expugnaſſent, niſi Apollo
Magnam cladem cum jam fecerat Menœtii fortem filium
Occidiſſet inter primipilares, & Hectori gloriam dediſſet.
Hujus gratia nunc ad tua genua accedo, ſi volueris
Filio meo brevi morituro dare clypeum & galeam,
Et pulchras ocreas fibulis apte junctas,
Et thoracem. *Eum* enim qui erat ei, perdidit fidus ſodalis,
A Trojanis domitus. Hic vero jacet ſuper terram animo dolens.
Huic vero reſpondit deinde inclytus Vulcanus,
Bono ſis animo, ne tibi hæc menti tuæ ſolicitudini ſint.
Utinam enim ipſum a morte horriſona ſic poſſem
Seorſum abſcondere, quando eum fatum grave occupabit:
Ut ei arma pulchra aderunt, qualia quilibet certe
Hominum multorum admirabitur qui quidem viderit.
Sic locutus, illam quidem reliquit illic, abiitque ad folles:
Illos autem recta contra ignem vertit, juſſitque operari:
Folles autem in fornacibus viginti omnino ſpirabant,
Omnigenum facilem inflatu ſpiritum emittentes,
Nunc quidem properanti *qualis* inſerviret, nunc vero contra.
Quemadmodum Vulcanuſque vellet & opus perfici poſſet.
Æs autem in igne poſuit indomitum, ſtannumque,
Et aurum precioſum, & argentum: deinde vero
Poſuit in ſtipite magnam incudem: ſumpſit autem manu
Malleum gravem, alteraque ſumpſit forcipem.
Fecit autem primum ſcutum magnumque ſolidumque, (fulgidum;
Undiquaq; artificio vario exornans, orbemq; extimũ circumdedit
Triplicem, candentem, & ab *ea nexit* argenteum lorum.
Quinque autem ipſius erant ſcuti plicæ: & in eo
Fecit artificioſa multa ſapienti mente.
In *eo* quidem terram finxit, finxit & cœlum, finxit & mare,
Solemque indefeſſum, lunamque plenam:
Finxit & ſydera omnia quibus cœlum redimitum ornatur,

Πληϊάδας θ', Τ'άδας τε, τό, τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει·
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.
Ἔν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
Καλάς· ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε·
Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων,
Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Αὐλοὶ φορμιγγές τε βοὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη.
Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνθα δὲ νεῖκος
Ὤρορει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
Δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι.
Ἀμφὼ δ' ἰέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι·
Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. οἱ δὲ γέροντες
Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων·
Τοῖσιν ἔπειτ' ἴσσον, ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον.
Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύνατα εἴπῃ.
Τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἵατο λαῶν,
Τεύχεσι λαμπόμενοι· δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή,
Ἢ ἐξαπραθέειν· ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι
Κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργεν.
Οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λάχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
Τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
Ῥύατ' ἐφεστάοτες, μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας.
Οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἄμφω χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην,
Καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν, ὥς τε θεὼ περ
Ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
Ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἷζον εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύο σκοποὶ εἵατο λαῶν,
Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς.
Οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες
Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
Ἀργεννῶν αἰγῶν· κτείνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν,
Ἱππάων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον· αἶψα δ' ἵκοντο.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν·
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κὴρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον·
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.

Εἵ-

Pleiadasque, Hydasque, roburque Orionis,
Ursamque, quam & Plaustrum vulgo vocant,
Quæ ibidem vertitur, & Oriona observat:
Sola autem exors est lavacrorum Oceani,
Fecit in eo & duas urbes articulate loquentium hominum
Pulchras: in una quidem nuptiæque erant conviviaque solennia:
Sponsas autem ex thalamis, tædis adlucentibus,
Ducebant per urbem, crebroque hymenæus excitabatur clamore:
Adolescentes autem saltatores in orbem agebant se, interque eos
Tibiæ citharæque sonum edebant: mulieres vero
Stantes admirabantur in vestibulis unaquæque.
Populi autem in foro erant frequentes: ibi autem contentio
Orta erat: duo enim viri contendebant gratia mulctiæ
Propter virū interfectū. Alter quidē affirmabat omnia reddidisse,
Populo declarans: alter vero negabat quicquam accepisse.
Ambo vero cupiebant testibus datis litem ad exitum perducere:
Cives autem utrisque acclamabant, hinc inde fautores:
Præcones vero populum sedabant. At seniores
Sedebant super politos lapides, sacro in circulo: (tium.
Sceptra vero præconū in manibus habebant vocibus aerē replen-
Cum his deinde exurgebant, & alternatim sententias ferebant.
Jacebant autem in medio duo auri talenta,
Ei danda qui inter hos sententiam rectissime diceret.
Alteram vero urbem duo exercitus obsidebant copiarum,
Armis fulgentes: bifariam autem ipsis placebat consilium,
Aut evertere: aut in duas partes omnia dividere
Opes *scilicet* quantas oppidum amœnum intus continet.
Illi vero nequaquam parebant, sed ad insidias clam armabantur.
Murum quidem conjugesque dilectæ & parvi liberi
Custodiebant supra stantes, interq; viri quos tenebat senectus.
Ipsi vero profecti sunt: dux erat aut. iis Mars & Pallas Minerva,
Ambo aurei, aureas & vestes induti erant,
Pulchri & magni cum armis, sicut dii scilicet
Utrimque perinsignes: populi enim humiliores erant.
Qui cum jam pervenerant ubi illis videbatur insidiis agendū
Apud fluvium, ubi & aquatio erat omni pecori:
Ibi hi consederunt tecti corusco ære.
His vero deinde seorsum duo speculatores sedebant a copiis,
Observantes siquando oves viderent & nigros boves.
Illi vero statim progrediebantur, duoq; una sequebantur pastores,
Oblectantes se fistulis: insidias enim neutiquam præsenserant.
Ii quidem his profectis incurrerunt, & continuo
Prædantes abducebant boum armenta & greges pulchros
Candidarum ovium: interficiebant autem insuper pastores.
Illi vero ut audierunt magnum tumultum apud boves,
Pro concione sedentes, confestim equos (nerunt.
Ascendentes pedes in altū attollentes insecuti sunt: moxq; pervc-
Consistentes vero pugnabant pugnam fluvii propter ripas,
Feriebantque invicem se æratis hastis: (Fatum,
Inter eos a. discordia, versabantur & Tumultus, & exitiale
Alium vivum tenens recens vulneratum, alium illæsum:
Alium interfectum per prælium trahebat pedibus.

Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν.
Ὡ'μίλευν δ' ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ' ἐμάχοντο,
Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνειῶτας.
Ἐ'ν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
Εὐρεῖαν, τρίπολον, πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάςρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Οἱ δ' ὁπότε ςρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης,
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
Δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ ςρέψασκον ἀν' ὄγμους,
Ἱ'έμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.
Ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει,
Χρυσείη περ ἐοῦσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμ' ἐτέτυκτο.
Ἐ'ν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
Ἤμων ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο
Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέςασαν· αὐτὰρ ὄπισθε
Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
Ἀ'σπερχὲς παρέχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
Σκῆπτρον ἔχων ἑςήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο·
Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφεπον. αἱ δὲ γυναῖκες
Δεῖπνον ἐρίθοισιν, λεῦκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.
Ἐ'ν δ' ἐτίθει ςαφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν,
Καλὴν, χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
Ἑ'ςήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.
Ἀ'μφὶ δὲ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε
Κασσιτέρου. μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν,
Τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν.
Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
Ἱ'μερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
Λεπταλέῃ φωνῇ. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ
Μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.
Ἐ'ν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων·
Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε,
Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε
Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα·
Χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐςιχόωντο βόεσσι
Τέσσαρες, ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο·
Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ, μακρὰ μεμυκὼς
Ἕλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί.
Τὼ μὲν ἀναῤῥήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην,
Ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
Αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
Οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
Ἱ'ςάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
Ἐ'ν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Ἐ'ν καλῇ βήσσῃ μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,
Σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκοὺς.

Ἐ'ν

Veſtē a. habebat humeris circumdatā admodum cruentatā ſang.
Verſabantur vero ibi tanquā vivi homines, atq; pugnabant, (humano
Cadaveraque utrinque trahebant interempta.
Poſuit in eo & novale molle, pingue arvum,
Latum, tertiatum: multi autem aratores in ipſo
Juga convertentes agebant huc & illuc.
Ii autem quoties reverſi pervenirent ad finem arvi,
Iis tunc in manus poculum prædulcis vini
Dabat vir obiens: illi autē convertebant ſe ad ſuos quiſque ſulcos,
Cupidi novalis profundi ad terminum perveniendi.
Ipſum autem nigricabat a tergo, verſoque aratris ſimile erat,
Aureum licet eſſet: hoc ſane ingens miraculum effectum erat.
Poſuit in *eo* & ſeparatum agrū profundæ ſegetis: in quo operarii
Metebant acutas falces in manibus tenentes.
Manipuli autem alii quidem recta ſerie denſi cadebant in terram,
Alios vero manipulorum ligatores vinculis conſtringebant.
Tres autem manipulorum ligatores ſequentes inſtabant: at pone
Pueri manipulos colligentes, in ulnis ferentes,
Uſque porrigebant. Rex vero inter hos ſilentio
Sceptrum tenens ſtabat ſuper manipulorum ſerie lætus corde.
Præcones autem ſeorſum ſub quercu convivium apparant:
Bovem vero mactatum magnum hinc inde curabant. Mulieres a.
Cœnam operariis, albas farinas multas immiſcebant.
Poſuit in *eo* & uvis admodum gravatam vineam,
Pulchram, auream: nigri autem per *eam* racemi erant:
Stabat autem innixa palis ex ordine argenteis.
Circum autem, cyaneam foſſam, circum & ſeptum duxit
Stanni. Una autem ſola ſemita erat ad eam,
Qua ibant bajuli, quando vindemiarent vineam.
Virgunculæ autem & adoleſcentuli teneris animis
Textilibus in qualis portabant prædulcem fructum.
His vero in mediis puer cithara arguta
Suaviter perſonabat: chorda autem eleganter ſuccinebat
Tenella voce. Hi autem ferientes *terram* ſimul
Cum cantuque ſibiloque, pedibus tripudiantes ſequebantur.
In *eo* & armentum fecit boum capita alte ferentium:
Ipſæ autem boves ex auro effictæ erant ſtannioque,
Que cum mugitu e ſtabulo ruebant ad paſcua
Præter fluvium reſonantem, admodum rapidū canni abundantē:
Aurei autem paſtores una ibant cum bobus
Quatuor, novemque illos canes pedibus celeres ſequebantur:
Aſpectu autem terribiles leones duo inter primas boves
Taurū graves gemitus erumpentē tenebant: ii a., alte mugiens
Trahebatur: eumque canes recepturi ſequebantur & juvenes.
Illi quidem diſcerpta bovis magni pelle,
Viſcera & nigrum ſanguinem hauriebant: paſtores vero
Fruſtra inſequebantur, veloces canes hortatibus incitantes.
Illi enim mordere quidem recuſabant averſi a leonibus,
Stantes autem admodum prope latrabant, & evitabant.
Fecit in *eo* & paſcuum inclytus Vulcanus
Amœno in ſaltu magnum ovium candidarum,
Stabulaque, tuguriaque, tectaque ovilia.

Ε'ν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.
Τῷ ἴκελον οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
Ε'νθα μὲν ἠίθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
Εἵατο εὐννήτους, ἦκα ςίλβοντας ἐλαίῳ·
Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς ςεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισαμένοισι πόδεσσι
Ρ'εῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἅρμενον ἐν παλάμῃσιν
Ε'ζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν·
Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ ςίχας ἀλλήλοισι.
Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περίἐσαθ' ὅμιλος
Τερπόμενοι. δοιὼ δὲ κυβιςητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους.
Ε'ν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα ςθένος Ὠκεανοῖο,
Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε ςιβαρόν τε,
Τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
Τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἧκε.
Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἑείρας·
Η'δ' ἴρηξ ὡς, ἅλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
Τεύχεα μαρμαίροντα πυρ' Η'φαίςοιο φέρουσα.

Τ'ΠΟ'ΘΕΣΙΣ ΤΗ'Σ 'ΙΛΙΑ'ΔΟΣ Τ.ΤΟΥ' Ο'ΜΗ'ΡΟΥ 'ΡΑΨΩ, Δ.Ι'Α.Σ.

Θέτιδος κομισάσης Ἀχιλλεῖ τὰ ὅπλα παρὰ Η'φαίςου, συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς Ἕλληνας ὁ ἥρως, ἀποῤῥήσιν ποιεῖται τῆς μήνιδος, καὶ λαμβάνει τὰ δῶρα ἅπερ αὐτῷ Ἀγαμέμνων δώσειν ὑπέσχετο. Τροφὴν δὲ ἀνελομένων ἐκείνων, αὐτὸς ἄσιτος διαμείνας ὁπλίζεται, καὶ ςρατείαν ἐξάγει ἐπὶ τὸν πόλεμον. ὁ δὲ ὕςερος τῶν ἵππων αὐτοῦ Ξάνθος τὴν ἐσομένην αὐτῷ ἀναίρεσιν καταμαντεύεται, ᾧ καὶ ἐπιπλήττει.

Ταῦ δ' ἀπέλιγε χόλοιο καὶ ἐκθορε δῖος Ἀχιλλεύς.

Η'ΩΣ μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Ω'ρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
Η' δ' ἐς νῆας ἵκανε θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα·
Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱὸν,
Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίςατο δῖα θεάων,
Ε'ν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τέκνον ἐμὸν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ
Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
Τύνη δ' Η'φαίςοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
Καλὰ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.

Ω'ς

In *eo* & chorum vario effinxit artificio inclytus Vulcanus,
Ei ſimilem qualem olim in Cnoſſo lata
Dædalus concinnavit comas pulchræ Ariadnæ.
Ibi quidem adoleſcentes, & virgines formoſæ
Tripudiabant, alter alterius ad carpum manus tenentes.
Horū a. illæ quidē tenues linteas veſtes habebant, illi vero tunicas
Induti erant bene textas, leniter nitentes oleo:
Et hæ quidem pulchras coronas gerebant, illi vero gladios
Habebant aureos pendentes ab argenteis balteis.
Hi autem quandoque *in orbem* diſcurrebant doctis pedibus
Leviter admodum, veluti cum aliquis rotam aptatā manibus
Sedens figulus tentat ſi currat:
Quandoque autem rurſus diſcurrebant per ordines invicem.
Multa vero pulchram choream circumſtabat turba
Oblectantes ſe. Duo autem ſaltantes in caput inter ipſos
Cantum exordientes agebant ſe per medios.
Poſuit in *eo* & fluvii magnum robur Oceani,
Orbem propter extremum ſcuti affabre facti.
At poſtquam fabricatus erat ſcutum magnumque ſolidumque,
Fecit ei thoracem fulgentiorem ignis ſplendore:
Fecit ei & caſſidem gravem temporibus quadrantem,
Pulchram, artificioſam: aureamque criſtam inſeruit.
Fecit ei & ocreas ductili ſtanno.
At poſtquam omnia arma elaborarat inclytus Vulcanus,
Coram matre Achillis poſuit ſublata:
Illa vero accipiter tanquam, deſiliit ab Olympo nivoſo,
Arma coruſcantia a Vulcano ferens.

ARGUMENTUM LIBRI XIX. ILIADIS HOMERI.

POſtquam Thetis attulit a Vulcano arma Achilli, coacta is concione Græcorum, renunciat iræ, accipitque dona ab Agamemnone ſibi promiſſa. Cæteris cibum capientibus, ipſe abſtinens armatur, exercitumque in prælium educit. At vero alter equorum interitum ei vaticinatur, quem increpat.

AUrora quidem croceo peplo induta ab Oceani fluentis
Exoriebatur, ut immortalibus lucem ferret & mortalibus.
Illa vero ad naves pervenit a deo dona ferens:
Invenit autem Patroclo circumfuſum ſuum charum filium,
Plorantem ſtridule: multi autem circum ipſum ſocii
Lamentabantur. Illa vero inter hos aſtitit auguſtiſſima dearum,
Inque ejus hæſit manu, verbaque fecit, dixitque,
Fili mi, hunc quidem ſinamus dolentes licet
Jacere, quandoquidem primum Deorum conſilio interfectus eſt:
Tu vero a Vulcano allata inclyta arma accipe,
Pulchra admodum, qualia nondum quiſquā vir humeris geſtavit.

Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε
Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἐνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἐδύ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφαάνθη·
Τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἧσιν ἐτάρπετο δαίδαλα λεύσσων,
Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικὲς
Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι·
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς
Ἕλκεα ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν·
Ἔκ δ' αἰὼν πέφαται, κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων·
Τῶ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα
Μυίας, αἳ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
Ἢν περ γὰρ κεῖταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων·
Ἀλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε·
Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη·
Αὐτὰρ ὃ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεὺς
Σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Καί ῥ' οἵτερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν σίτοιο δοτῆρες·
Καὶ μὴν οἵ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἔγχει ἐρειδομένω. ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά.
Καδδὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἕλκος ἔχων. καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοὶ,
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
Ἀτρεΐδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
Ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοὶ, ὅτε νωΐτερ ἀχνυμένω κῆρ
Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης;
Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ,
Ἤματι τῷ ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσὸν ὀλέσσας·
Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

Δηρὸν

Sic ſane loquuta Dea arma depoſuit
Ante Achillem. illa vero ſonitum edidere facta artificioſe omnia.
Myrmidonas vero omnes cepit tremor, neque quis ſuſtinuit
Contra aſpicere, ſed territi diffugerunt. At Achilles
Ut vidit, ſtatim ipſum magis ſubiit ira: intus autem illi oculi
Terribiliter ſub palpebris tanquam flamma micuerunt:
Oblectabatur autem in manibus tenens dei ſplendida dona.
At poſtquam mente ſua delectatus eſt artificioſa aſpiciens,
Continuo matrem ſuam verbis volucribus allocutus eſt,
Mater mea, hæc quidem arma deus dedit, qualia par
Opera eſſe immortalium, neque mortalem virum perfeciſſe:
Nunc vero ego quidem me armabo: ſed perquam graviter
Timeo ne mihi interea Menœtii fortem filium
Muſcæ ingreſſæ per æra inflicta vulnera
Vermes intus generent, deturpentque cadaver:
Vita autem adempta eſt, inque corpore omnia putreſcant.
Ei autem reſpondit deinde dea Thetis pedes argentea,
Fili, ne tibi hæc in animo tuo ſint curæ:
Ab hoc quidem ego conabor arcere improba examina
Muſcas, quæ ſane viros pugna interfectos comedunt.
Etſi enim jaceret vel integrum in annum,
Uſque ei erit corpus incorruptum, aut etiam melius:
Quin tu ad concionem vocatis heroibus Achivis,
Ira renunciata Agamemnoni paſtori populorum,
Continuo prorſus ad pugnam armator, indueque fortitudinem.
Sic quidem fata, animos audentiſſimos immiſit:
Patroclo vero ambroſiam & nectar rubrum
Inſtillavit per nares, ut ei corpus incorruptum eſſet:
At ille ibat propter littus maris nobilis Achilles,
Horrendum vociferans, excitabatque heroas Achivos:
Et quicunque etiam antea navium in cœtu ſolebant permanere,
Quique gubernatores, & tenebant clavos navium,
Et promi condi apud naves erant cibi præbitores:
Et jam hi tunc ſane ad concionem ibant, quod Achilles
In conſpectum ſe dederat, diu enim pugna abſtinuerat triſti.
At duo claudicantes ibant Martis famuli,
Tydideſque bellator ſtabilis & nobilis Ulyſſes,
Haſtæ innixi. Adhuc enim habebant vulnera gravia.
In prima autem concione conſederunt profecti.
At ultimus venit Rex virorum Agamemnon,
Vulnus habens. Etenim illum in aſpera pugna
Vulneraverat Coon Antenorides ærata haſta.
Verum poſtquam omnes congregati ſunt Achivi,
Inter eos exurgens locutus eſt pedibus celer Achilles,
Atride, omnino utique hoc ambobus utilius
Erat, tibi & mihi, quandoquidem nos dolentes corde
Animum rodente contentione irati fuimus gratia puellæ,
Hanc ſi debuiſſet in navibus occidiſſe Diana ſagitta,
Die illo quo ego cepi Lyrneſſum populatus:
Tum ſane non tot Achivi mordicus prehendiſſent immenſã ſolũ,
Hoſtium manibus ſtrati, me iram fovente.
Hectori quidem & Trojanis hoc utilius: at Achivos

Diu

Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε
Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἐνέβραχε δαίδαλα πάντας·
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἐδυ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφαάνθη·
Τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσιν ἐτάρπετο δαίδαλα λεύσσων,
Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικὲς
Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι·
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς
Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν·
Ἔκ δ' αἰὼν πέφαται, κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων·
Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήτω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα
Μυίας, αἳ βά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
Ἢν περ γὰρ κεῖταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων·
Ἀλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, μένος πολυβαρσὲς ἐνῆκε·
Πατροκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη·
Αὐτὰρ ὃ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Καί ῥ' οἵτερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν σίτοιο δοτῆρες·
Καὶ μὴν οἵ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἔγχει ἐρειδομένω. ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά.
Καδδὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἕλκος ἔχων. καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρει δουρί.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοὶ,
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἀτρεΐδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
Ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοὶ, ὅτε νωΐτερ ἀχνυμένω κῆρ
Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης,
Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ,
Ἤματι τῷ ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσὸν ὀλέσσας
Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

Δηρὸν

Sic ſane loquuta Dea arma depoſuit
Ante Achillem: illa vero ſonitum edidere facta artificioſe omnia.
Myrmidonas vero omnes cepit tremor, neque quis ſuſtinuit
Contra aſpicere, ſed territi diffugerunt. At Achilles
Ut vidit, ſtatim ipſum magis ſubiit ira: intus autem illi oculi
Terribiliter ſub palpebris tanquam flamma micuerunt:
Oblectabatur autem in manibus tenens dei ſplendida dona.
At poſtquam mente ſua delectatus eſt artificioſa aſpiciens,
Continuo matrem ſuam verbis volucribus allocutus eſt,
Mater mea, hæc quidem arma deus dedit, qualia par
Opera eſſe immortalium, neque mortalem virum perfeciſſe:
Nunc vero ego quidem me armabo: ſed perquam graviter
Timeo ne mihi interea Menœtii fortem filium
Muſcæ ingreſſæ per ære inflicta vulnera
Vermes intus generent, deturpentque cadaver:
Vita autem adempta eſt, inque corpore omnia putreſcant.
Ei autem reſpondit deinde dea Thetis pedes argentea,
Fili, ne tibi hæc in animo tuo ſint curæ:
Ab hoc quidem ego conabor arcere improba examina
Muſcas, quæ ſane viros pugna interfectos comedunt.
Etſi enim jaceret vel integrum in annum,
Uſque ei erit corpus incorruptum, aut etiam melius:
Quin tu ad concionem vocatis heroibus Achivis,
Ira renunciata Agamemnoni paſtori populorum,
Continuo prorſus ad pugnam armator, indueque fortitudinem.
Sic quidem fata, animos audentiſſimos immiſit:
Patroclo vero ambroſiam & nectar rubrum
Inſtillavit per nares, ut ei corpus incorruptum eſſet:
At ille ibat propter littus maris nobilis Achilles,
Horrendum vociferans, excitabatque heroas Achivos:
Et quicunque etiam antea navium in cœtu ſolebant permanere,
Quique gubernatores, & tenebant clavos navium,
Et promi condi apud naves erant cibi præbitores:
Et jam hi tunc ſane ad concionem ibant, quod Achilles
In conſpectum ſe dederat, diu enim pugna abſtinuerat triſti.
At duo claudicantes ibant Martis famuli,
Tydideſque bellator ſtabilis & nobilis Ulyſſes,
Haſtæ innixi. Adhuc enim habebant vulnera gravia.
In prima autem concione conſederunt profecti.
At ultimus venit Rex virorum Agamemnon,
Vulnus habens. Etenim illum in aſpera pugna
Vulneraverat Coon Antenorides ærata haſta.
Verum poſtquam omnes congregati ſunt Achivi,
Inter eos exurgens locutus eſt pedibus celer Achilles,
Atride, omnino utique hoc ambobus utilius
Erat, tibi & mihi, quandoquidem nos dolentes corde
Animum rodente contentione irati fuimus gratia puellæ,
Hanc ſi debuiſſet in navibus occidiſſe Diana ſagitta,
Die illo quo ego cepi Lyrneſſum populatus:
Tum ſane non tot Achivi mordicus prehendiſſent immenſũ ſolũ,
Hoſtium manibus ſtrati, me iram fovente.
Hectori quidem & Trojanis hoc utilius: at Achivos

Diu

Δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἐρίδος μνήσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τι μοι χρὴ
Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
Οὖτρυνον πόλεμόνδε κάρηκομόωντας Ἀχαιούς,
Οὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν,
Αἴκ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν. ἀλλά τιν' οἴω
Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἠμετέροιο.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀνασὰς,
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος,
Ἔγρεσθον μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ἔοικεν
Τ' ββάλλειν· χωλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἑόντα·
Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
Ἠ' εἰπόι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σύνθεσθ' Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
Πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
Καί τε με νείκεέσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι,
Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς,
Οἵ τέ μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
Ἤματι τῷ ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
Ἀλλὰ τί κεν βέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
Πρόσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,
Οὐλομένη, τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδεῖ
Πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἧγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει,
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε.
Καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τὸν περ ἄριστον
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φάσ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
Ἧρη θῆλυς ἐοῦσα δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν,
Ἤματι τῷ ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληείην
Ἀλκμήνη τέξεσθαι ἐϋζώνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Ἤτοι ὅγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι,
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι,
Οὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει.
Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
Εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον Ὀλύμπιε καρτερὸν ὅρκον,
Ἢ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν
Ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
Τῶν ἀνδρῶν οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.
Ὣς ἔφατο. Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
Ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον, ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη·
Ἧρη δ' αἶψα σὰσα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
Καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκὸν, ἔνθ' ἄρα ἤδη

Γ' φεί-

Hiu meæ & tuæ contentionis memores fore puto.
Sed ea quidem ante acta esse sinemus, dolentes licet,
Animo in pectoribus nostro domito necessitate.
Nunc vero ego sane impono finem iræ, neque omnino me par est
Pertinaciter usque irasci: sed age ocyus
Hortatibus concita ad prælium comantes Achivos,
Ut adhucdum experiar cum Trojanis obviam eis eundo,
Num velint apud naves pernoctare. Sed aliquem puto
Libenter ipsorum genu flexurum esse, qui quidem effugiat
Ardenti e prælio fugatus vi haltæ nostræ.
Sic dixit. Lætati autem sunt bene ocreati Achivi
Iræ cum renunciasset magnanimus Pelides.
Inter hos autem locutus est & rex virorum Agamemnon,
Ex eo ipso loco e sede, neque in medios prodiens stabat,
O amici heroës Danai famuli Martis,
Stantem quidem decet *vos* audire, neque convenit
Interpellare: grave enim, peritus licet quis sit.
Virorum a. in magno tumultu quomodo quis audire possit,
Vel dicere? Impeditur autem canorus licet concionator.
Ad Pelidem quidem ego orationem dirigam: sed vos cæteri
Consensu favete Achivi, sermonemq; diligenter cognoscite quisq;.
Sæpe jam mihi hunc Achivi sermonem dixerunt,
Et mihi convitiati sunt: ego autem non in causa sum,
Sed Jupiter & fatum, & noctivaga Erinnys,
Qui mihi in concione menti injecerunt sævam noxam,
Die illo, quo Achillis præmium ipse abstuli.
Sed quid facerem? Dea omnia perficit.
Veneranda Jovis filia Ate, quæ omnes infestat,
Pernicioſa, hujus quidem molles pedes: non enim ad solum
Pertingunt, enim vero illa per virorum capita incedit,
Lædens homines: alterũ enim saltem *concertantium* malo irretit.
Etenim jam olim Jovem læsit, quem tamen potentissimum
Hominum & deorum dicunt esse: sed sane etiam hunc
Juno fœmina licet sit dolis decepit,
Die illo quo erat vim Herculeam
Alcmena paritura pulchris cincta muris in Thebe.
Ille sane glorians dixerat inter omnes deos,
Auscultate mihi omnesque dii omnesque deæ,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
Hodie virum in lucem partuum doloris præses Ilithyia
Edet, qui omnibus finitimis imperabit,
Eorum hominum ex genere qui sanguine ex meo sunt.
Hunc vero dolos meditans allocuta est veneranda Juno,
Mentieris, neque in rem verba traduces.
Eja age nunc mihi jura Olympie firmum jusjurandum,
Revera eum omnibus finitimis imperaturum
Quisquis die hoc ceciderit intra pedes mulieris
Eorum hominum qui tui ex sanguine sunt generis.
Sic dixit. Jupiter autem neutiquam fraudem intellexit,
Sed juravit magnũ juramentũ, deinde vero magnũ malũ accepit:
Juno autem impetu facto reliquit verticem Olympi,
Statim autem pervenit Argos Achaicum ubi utique norat

Ge-

Ι'φθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο·
Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱὸν, ὁ δ' ἕβδομος εἱςήκει μεῖς.
Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε, καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα·
Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' εἰλειθυίας·
Αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προσηύδα,
Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
Ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,
Σὸν γένος· οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν·
Αὐτίκα δ' εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
Χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Μήποτ' ἐς οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀςερόεντα
Αὖτις ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται.
Ὣς εἰπὼν, ἔῤῥιψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀςερόεντος,
Χειρὶ περιςρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
Τὴν αἰεὶ ςενάχεσχ', ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο
Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων·
Ὣς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ
Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσά τοι ἐλθὼν
Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ἄρηος·
Δῶρα δέ τοι θεράποντες ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
Οἴσουσ', ὄφρα ἴδηαι ὅτοι μενοεικέα δώσω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἀτρείδη κύδιςε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς,
Ἤτ' ἐχέμεν, πάρα σοί· νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
Αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
Οὐδὲ διατρίβειν. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
Ὥς κε τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται
Ἔγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Ὣς δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νήςιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν
Τρωσὶ μαχεσσομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔςαι
Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν·
Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ, μένος ἐςὶ καὶ ἀλκή·
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
Ἀλλά τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὣς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,

Ἀν-

eneroſam uxorem Stheneli Perſeidæ:
a vero geſtabat utero charum filium, ſeptimo ineunte menſe.
duxit a. in lucē, nondū licet aſſecutum juſtum menſium numerū.
lemenæ vero inhibuit partum, repreſſitque dolores:
ſa a. renunciatura *factum*, Jovem Saturnium allocuta eſt,
piter pater rutili fulminis miſſor, rē quandā tibi in mentes ponā.
am vir natus eſt nobilis qui Argivis imperabit,
uryſtheus, Stheneli filius Perſeidæ,
uum genus: non ei inconveniens imperare Argivis.
ic dixit. Eum vero dolor acutus in mente feriebat profunda;
ico autem corripuit Aten a *ſuo* capite nitentibus capillis ornato,
ratus animo ſuo, & juravit firmum juramentum,
iunquam in Olympumque & cœlum ſtellatum
edituram Aten, quæ omnibus noxam infert.
ic fatus projecit a cœlo ſtellato,
lanu circumrotatam: ſtatim autem pervenit ad opera hominum.
lujus opera ſemper ingemiſcebat, cum ſuum charum filiū videret
pus indignum ſuſtinentem ſub Euryſthei laboribus:
ic & ego, quando nempe ingens inſigniter galeatus Hector
rgivos perdebat ad puppes navium,
ion poteram obliviſci noxæ qua ſemel læſus fueram.
t poſtquam noxam accepi, & meam mentem eripuit Jupiter,
urſus volo placere, dareque infinita dona.
t exurge ad pugnam, & cæteras excita copias:
ona aut. ego ipſe omnia præbebo, quæcunque tibi profectus
eſternus in tentoriis promiſit nobilis Ulyſſes.
autem vis, expecta, feſtinans licet ad certamen:
ona autem tibi miniſtri mea ex nave ſumpta,
erent, ut videas quod tibi animum placantia dabo.
Hunc aut. reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
tride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
ona quidem ſi vis præbere, ut æquum eſt,
el retinere, in tua poteſtate eſt: nunc vero recordemur prælii
tatim prorſus: non enim decet pugnæ nos ſubducere hic manendo
eque moras trahere. Adhuc enim magnum opus infectum:
t aliquis utique rurſus Achillem inter primos videat
laſta ærea Trojanorum perdentem phalangas,
ic vero & aliquis veſtrum memor cum viro pugnet.
Hunc aut. reſpondens allocutus eſt abundans conſiliis Ulyſſes,
e tamen ſic ſtrenuus licet ſis, deo ſimilis Achille,
ejunos impelle ad Ilium filios Achivorum
ontra Trojanos pugnaturos: quia non exiguum tempus erit
ertamen, poſtquam primum congreſſæ fuerint phalanges
irorum, Deuſque inſpiraverit animos utriſque:
ed veſci jube velocibus in navibus Achivos
ibo & vino: hoc enim robur eſt & vis:
eque enim vir totam diem uſque ad ſolem occidentem
xpers cibi poterit contra pugnare.
icet enim animo utique prompto ſit ad pugnandum,
amen ſimul ſenſim membra gravantur, & occupant
tiſque & fames, noxamque trahunt genua eunti.
ui vero vir vini ſatur & cibi,

Cum

Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζει,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὀπλέσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἰανθῇς.
Ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον ἐν Ἀργείοισιν ἀνάξας,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ τ' θέμις ἐστὶν ἄναξ ἦτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν·
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔσω·
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
Πιείρῃ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἔπ' ἄλλῳ
Ἔσσεαι. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα
Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Χαίρω σεῦ Λαερτιάδη τὸν μῦθον ἀκούσας·
Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δίκεο καὶ κατέλεξας.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὄμοσαι, κέλεται δέ με θυμὸς,
Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μιμνέτω αὖθι τέως γε, ἐπειγόμενός περ ἄρηος,
Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρά κε δῶρα
Ἐκ κλισίης ἔλθωσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω
Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνείκεμεν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
Χθιζὸν ὑπέσχημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας·
Ταλθύβιος δέ μοι ὧκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
Κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διΐ τ' Ἠελίῳ τε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀγαθῶν Ἀγάμεμνον,
Ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
Καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι.
Νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
Τ' μεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. ἦτ' ἂν ἔγωγε
Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἷας Ἀχαιῶν
Νήϊας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην·
Πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη
Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνειῶτος,
Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ
Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μύρονται. τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
Ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα, καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέως υἱὲ μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Κρείσσων εἶς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
Ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην
Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα·

Τῷ

um viris hoſtibus totam diem pugnat,
udens omnino ei animus in præcordiis, neque quicquã membra
rius defatigautur quam omnes recedant a pugna.
ed age, populum quidem dimitte, & jentaculum jube
nſtrui: dona autem rex virorum Agamemnon
erat in mediam concionem, ut omnes Achivi
)culis videant, tuque apud animum tuum læteris.
uret autem tibi jusjurandum inter Argivos ſurgens,
unquam hujus cubile aſcendiſſe vel miſtum fuiſſe,
ua mos eſt Rex & virorum & mulierum:
uin & tibi ipſi animus in præcordiis placidus ſit:
le deinde te convivio in tentoriis conciliet
auto, ut ne quid juris mutilum habeas.
tride, tu vero deinde æquior & in alium
ris. Haudquaquam enim indigne ferendum, regem
irum placare quando prior injuriam fecerit.
Illum vero viciſſim allocutus eſt rex virorum Agamemnon,
audeo tuo Laërtiade hoc ſermone audito:
ecte enim & ordine omnia obiiſti & enumeraſti.
æc ſane ego volo jurare, jubetque me animus,
eque pejerabo per deum. Sed Achilles
aneat hic tamdiu ſaltem, feſtinans licet ad certamen,
anete & alii omnes congregati, donec dona
tentoriis veniant, & fœdera fida feriamus
ibi vero ipſi hoc ego præcipio & jubeo,
electis juvenibus primoribus univerſorum Achivorum,
ona mea a nave afferto, quæcunque Achilli
eri polliciti ſumus daturos eſſe, adducitoque mulieres:
althybius autem mihi ocius per caſtra lata Achivorum
prum quæſitum apparet mactandum Jovique Solique.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
tride glorioſiſſime rex virorum Agamemnon,
lias certe potius debetis hæc procurare,
uando aliqua ceſſatio a pugna fuerit,
t ira non tanta ſit in pectoribus meis.
unc vero illi quidem jacent confoſſi, quos domuit
ector Priamides, quando ei Jupiter gloriam præbuit:
os autem ad cibum urgete. Ego ſane omnino
unc quidem hortarer pugnam inire filios Achivorum
ejunos, impaſtos: ut vero ſol occiderit
arare magnam cœnam, poſtquam ulti eſſemus contumeliam:
nte vero nequaquam mihi quidem meum per guttur demittetur
ec potus, neque cibus, ſodale mortuo,
ui mihi in tentorio confoſſus acuto ære
acet, in veſtibulum *pedibus* converſis: circum autem ſocii
ugent. Ideo mihi neutiquam in mente hæc curæ ſunt,
ed cædeſque & ſanguis, & gravis gemitus virorum.
Illũ vero reſpondens allocutus eſt abundans conſiliis Ulyſſes,
) Achille Pelei fili longe fortiſſime Achivorum,
præſtantior es me & fortior non parum quidem
laſta, ego vero te prudentia utique ſuperavero
ultum: prior etenim natus ſum, & plura cognovi:

Ita-

Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
Αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
Ἧστε πλείσην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν,
Ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεύς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται·
Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πευθῆσαι Ἀχαιούς.
Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
Πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι,
Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας.
Ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ σύγερον λίπωνται,
Μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεί,
Ἑσσάμενοι χροΐ χαλκὸν ἀτειρέα· μηδέ τις ἄλλην
Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανεάτω.
Ἦδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ἑρμηνέντες
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Ἦ, καὶ Νέσορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
Φυλείδην τε Μέγητα, Θόαντά τε, Μηριόνην τε,
Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα, κτὶ Μελάνιππον·
Βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.
Ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέσχη,
Ἀίθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
Ἑν δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας
Ἑπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.
Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν·
Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
Ἵστατο, Ταλθύβιος δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν,
Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν·
Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἦ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο,
Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχὼν,
Εὔχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ
Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν ἀκούοντες βασιλῆος.
Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐς οὐρανὸν εὐρὺν,
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Γῆ τε, καὶ Ἥλιος, καὶ Ἐρινύες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν
Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ·
Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενείκα,
Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτέ τευ ἄλλου·
Ἀλλ' ἔμεν' ἀπρότιμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
Εἰ δέ τι τῶν δ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας.
Ἦ, καὶ ἀπὸ ξόμαχον κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
Ῥῖψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἀνσὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα,
Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα·
Οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν

Ἀτρεί-

Itaque tibi acquiescat animus verbis meis.
Statim prorsus pugnæ fit satietas hominibus,
Cujus plurimam quidem stipulam in terram æs fundit,
Messis autem perexigua, postquam inclinet lances
Jupiter, qui hominum arbiter pugnæ est:
Ventre vero haudquaquam licet mortuum lugere Achivos.
Admodum enim multi & crebri diebus omnibus
Cadunt: quando igitur quis respirare poterit a dolore?
Sed oportet eum quidem sepelire quicunque mortuus sit,
Patientem animum habentes, diem unam deflectum.
Quotquot vero pugnæ horrendæ superfuerint,
Meminisse potus & cibi, ut adhuc acrius magis
Viris *cum* hostibus pugnemus indesinenter usque,
Induti corpus ære indomito: neque quis alia
Copiarum cohortatione expectata subsistat.
Illa enim cohortatio male *ei* cedet, quicunque relictus fuerit
Apud naves Argivorum: sed omnes simul *castris* egressi
In Trojanos equûm domitores excitemus acre prælium.
Dixit, & Nestoris filios sibi comites delegit glorioſi,
Phylidemque Megeta, Thoantaque, Merionemque,
Et Criontiadem Lycomedem, & Melanippum:
Perrexerunt autem eundo ad tentorium Agamemnonis Atridæ.
Statim deinde simul verbum fuit, & perfectum est opus.
Septem quidē e tentorio tripodas ferebant, quos ei pollicitus erat,
Splendidosque lebetas viginti, duodecimque equos:
Eduxerunt confestim & mulieres forma egregias, operū scientes
Septem, sed octavam, Briseida genas pulchram.
Auri autem appensa Ulysses decem omnino talenta,
Præibat *ferens*, simulque alii dona ferebant juvenes Achivorum:
Et ea quidem in media concione posuerunt: at Agamemnou
Surrexit. Talthybius autem deo similis voce,
Aprum tenens manibus, adstabat pastori populorum:
Atrides autem extracto manibus cultro,
Qui ei juxta ensis magnam vaginam semper pendebat,
Apri setis pro primitiis abscissis, Jovi manibus sublatis,
Precabatur: ii vero omnes ibidem sedebant tacite
Argivi ut par erat auscultantes regi.
Conceptis autem precibus dixit, suspiciens in cœlum latum,
Testis sit nunc Jupiter primum deorum summus & optimus,
Terraque, & Sol, & Furiæ, quæ sub terram
Homines puniunt, quicumque perjurium jurarit:
Nequaquam ego puellæ Briseidi manum intuli,
Neque concubitus causa indigens ipsa, neque alicujus alterius *rei*:
Sed mansit intacta in tentoriis meis.
Si vero quid horum perjurium *est*, mihi dii dolores dent
Multos admodum, quot dant *ei* qui in eos peccarit jurando.
Dixit, & jugulum apri abscidit sævo ære:
Hunc quidem Talthybius cani maris in magnum æquor
Projecit circumrotatum, escam piscibus. At Achilles
Surgens inter Argivos bellicosos locutus est,
Jupiter pater, magnas omnino calamitates mortalibus infers:
Neque enim unquam animum in pectoribus meis

Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερὲς, οὐδέ κε κούρην
Ἧγεν ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος ἀλλά ποθι Ζεὺς
Ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
Βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
Ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
Βρισηΐς δ' ἄρ' ἔπειθ' ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ
Ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε
Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα·
Εἶπε δ' ἴρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι,
Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖσον κεχαρισμένε θυμῷ,
Ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα,
Νῦν δέ σε τεθνειῶτα κιχάνομαι ὄρχαμε λαῶν,
Ἄψ ἀνιοῦσ'. ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί·
Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
Κηδείους, οἳ πάντες ὁλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον·
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔμ' ἔασκες, ὅτ' ἀνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
Κλαίειν, ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο
Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι·
Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεί.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ ξενάχοντο γυναῖκες,
Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὖτῶν κήδε' ἑκάστη.
Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἡγερέθοντο
Λισσόμενοι δειπνῆσαι. ὁ δ' ἠρνεῖτο ξεναχίζων,
Λίσσομαι, εἴτις ἐμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων,
Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
Ἄασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει·
Δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
Ὣς εἰπὼν, ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
Δοιὼ δ' Ἀτρεΐδαι μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Νέσωρ, Ἰδομενεύς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
Τέρπετο πρὶν πολέμου ζόμεν δύμεναι αἱματόεντος.
Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε,
Ἦ ῥα νύ μοι ποτὲ καὶ σὺ δυσάμμορε φίλτατ' ἑταίρων,
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
Αἶψα καὶ ὀτρυνέως, ὅποτε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα·
Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος, αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος ἔνδον ἐόντων,
Σῇ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι,
Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
Ὅς που νῦν φθίνύθι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει

Atrides commoviſſet prorſus, neque puellam utique
Abduxiſſet me invito, invictus at nimirum Jupiter
Voluit Achivis mortem multis contingere.
Nunc vero abite ad jentaculum, ut committamus prælium.
Sic dixit: ſolvit autem concionem celerem.
Illi quidem diſpergebantur ſuam ad navem quiſque:
Sed dona Myrmidones magnanimi procurabant,
Iverunt autem ad navem ferentes Achillis divini: (lieres:
Et ea quidē in tentoriis poſuerunt, conlocaveruntq; in ſedibus mu-
Equos vero ad armentum egerunt famuli præclari.
Tum vero Briſeis ſimilis aureæ Veneri
Ut vidit Patroclum laceratum acuto ære,
Ipſi circumfuſa, ſtridulum edidit ululatum, manibuſque laniabat
Pectoraque & teneras cervices, atque pulchra ora:
Dixit autem flens mulier ſimilis deabus,
Patrocle mihi miſeræ chariſſime animo,
Vivum quidem te reliqui ego e tentorio abiens,
Nunc vero te mortuum invenio princeps populorum,
Reverſa. Ut me excipit malum e malo ſemper:
Virum quidem cui collocarant me pater & veneranda mater,
Vidi ante urbem confoſſum acuto ære:
Treſque fratres, quos mihi eadem peperit mater,
Conjunctiſſimos, qui omnes exitialem diem obierunt:
Haudquaquā tamen me ſinebas, quando virū meū velox Achilles
Interfecit, evertitque urbem divini Mynetis,
Flere, ſed me dicebas Achillis divini
Primam uxorem *te* facturum eſſe, abducturumque in navibus
In Phthiam, inſtructurumque epulas nuptiales inter Myrmidonas:
Ideo te inexpletum fleo mortuum, animo ſemper manſuetū.
Sic dixit flens: adgemebant autem fœminæ,
De Patroclo ſpecie, de ſuis vero ipſarum malis ſingulæ.
Ipſum vero circum primores Achivorum congregabantur
Precantes ut jentaculum ſumeret. Is vero recuſabat gemebundus,
Obſecro, ſiquis omnino mihi charorum obſequitur ſociorū,
Non me ante cibo jubete neque potu
Satiare meum animum, dolor enim me gravis invadit:
Uſque occidentem in ſolem expectabo & perferam tamen.
Sic fatus, alios quidem dimiſit reges:
Duo autem Atridæ remanſerunt & nobilis Ulyſſes,
Neſtor, Idomeneuſque, ſenexque equum agitator Phœnix,
Oblectantes aſſiduo triſtem: neque quicquam animo
Oblectabatur antequam prælii aciem ſubiret ſanguinolenti.
Recordatus vero crebros ex imo pectore trahebat *gemitus* dixitq;
Certe mihi olim & tu infelix chariſſime ſodalium,
Ipſe in tentorio lautum jentaculum apponebas
Propere & diligenter, quando feſtinarent Achivi
Trojanis equum domitoribus inferre lacrymoſum Martem:
Nunc vero tu quidem jaces confoſſus, ſed meum cor
Expers potus & cibi intus licet ſint,
Tui deſiderio. Neque enim quicquam pejus aliud paterer,
Ne quidem ſi vel patrem mortuum audirem,
Qui forte nunc in Phthia molles lacrymas effundit

Χήτεϊ τοιοῦδ' υἷος· ὁ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
Ἠὲ τὸν ὃς Σκύρῳ μοι ἐνιτρέφεται φίλος υἱὸς
Εἴ που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής.
Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσιν ἐώλπει
Οἷον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε φθίηνδε νέεσθαι,
Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοις. καί οἱ δείξειας ἕκαςα,
Κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀΐομαι ἢ κατὰ πάμπαν
Τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι,
Τήραΐ τε ςυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθοιτο.
Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ ςενάχοντο γέροντες,
Μνησάμενοι τὰ ἕκαςος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
Μυρομένους δ' ἄρα τούς γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Τέκνον ἐμὸν δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος·
Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς;
Κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Ἧςαι ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαςος.
Ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξον ἐνὶ ςήθεσσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Ἡ δ', ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ,
Οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ ςρατόν. ἡ δ' Ἀχιλῆϊ
Νέκταρ ἐνὶ ςήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται.
Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
Ὤχετο· τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται
Ψυχραὶ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος βορέαο·
Ὣς τότε ταρφειαὶ κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι
Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, καὶ μείλινα δοῦρα·
Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περιχθὼν
Χαλκοῦ ὑπὸ ςεροπῆς, ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
Ἀνδρῶν. ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς·
Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας, ἐν δέ οἱ ἦτορ
Δῦν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων,
Δύσετο δῶρα θεοῦ τά οἱ Ἥφαιςος κάμε τεύχων·
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ ςήθεσσιν ἔδυνεν·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε ςιβαρόν τε
Εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠΰτε μήνης.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη

Καιο-

Desiderio talis filii: ipse vero alienigena in populo
Propter invisam Helenam contra Trojanos bellum gero:
Vel illum qui in Scyro mihi nutritur charus filius,
Si tamen adhuc vivit Neoptolemus divina forma præditus.
Nam antea quidem mihi animus in pectoribus sperabat
Solum me moriturum esse longe ab Argo apto equis
Hic in Troja, te vero ad Phthiam rediturum esse,
Ut mihi filium veloci nave nigra
E Scyro educeres, & ei ostenderes singula,
Possessionem meam, servosque, & alto tecto magnamdo mum.
Nunc enim Peleum utique puto vel prorsus
Interiisse, vel ægre adhuc viventem tristari,
Senioque invisо, & de me expectantem semper
Tristem nuncium, quando interfectum audiat.
Sic dixit flens: adgemebant autem primores,
Recordati quæ quisque in ædibus reliquerant.
Lugentes vero hos videns miseratus est Saturnius,
Confestim autem Minervam verbis volucribus allocutus est,
Filia mea jam omnino deseris virum fortem:
An utique tibi haud jam omnino in animo curæ est Achilles?
En ille ante naves puppibus excelsas,
Sedet plorans sodalem charum: alii vero jam
Abierunt ad jentaculum, is vero jejunus & impastus est.
Quin abi, ei nectarque & ambrosiam amabilem
Instilla in pectora, ut ne ipsum fames occupet.
Sic locutus, impulit antea paratam animo Minervam;
Illa vero, harpæ similis alas patulæ vocem argutæ,
E cœlo desiliit per æthera. At Achivi
Jam tum armabantur per castra. Illa vero Achilli.
Nectar in pectora & ambrosiam amabilem
Instillavit, ut ne ei fames acerba genua invadens (infirmaret.)
Ipsa vero ad patris præpotentis solidam domum
Abiit: illi autem seorsim a navibus fundebantur velocibus.
Ut vero cum densæ nives a Jove devolant
Gelidæ impetu actæ serenitatem inducentis boreæ:
Sic tunc crebræ galeæ lucidum renidentes
E navibus ferebantur, & clypei umbonibus muniti,
Thoracesque concavis firmi, & fraxineæ hastæ:
Fulgor aut. ad cœlum ascendebat, ridebatq; omnis circum terra.
Æris præ fulgure, strepitusque ciebatur sub pedibus
Virorum. In mediis vero armabatur nobilis Achilles:
Cui & dentes quidem frendebant, oculique
Splendebant velut ignis flamma, eique cor penitus
Subiit dolor intolerabilis: ille quidem Trojanis irascens,
Induit dona Dei quæ ei Vulcanus elaboraverat fabricans:
Ocreas quidem primum circa tibias posuit
Pulchras, argenteis fibulis apte junctas:
Tum postea, thoracem circa pectora induebat:
Circa humeros autem posuit ensem argenteis clavis distinctum,
Æreum: deinde autem scutum magnumque solidumque
Sumpsit, ejus autem in longinquum fulgor ibat tanquam lunæ.
Utcum e ponto flamma nautis relucet

Καιομένοιο πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι
Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
Ὣς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
Καλοῦ, δαϊδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας,
Κρατὶ θέτο βριαρήν· ἡ δ' ἀςὴρ ὣς ἀπέλαμπεν
Ἵππουρις τρυφάλεια· περισσείοντο δ' ἔθειραι
Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιςος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεὺς,
Εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα.
Τῷ δ' ἦυτε πτερὰ γίνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, ςιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἷος ἐπίςατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ἀμφιέποντες
Ζεύγνυσαν, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινοὺς
Γαμφηλῇς' ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω
Κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δ' ἄρ μάςιγα φαεινὴν
Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν
Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεὺς,
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων.
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο,
Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα
Ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο·
Μηδ' ὡς Πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνειῶτα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
Ξάνθος, (ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν·
Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη)
Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ.
Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, οὐδέ τι ἡμεῖς
Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
Τρῶες ἀπ' ὤμοιϊν Πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο.
Ἀλλὰ θεῶν ὤριςος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητὼ,
Ἕκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν,
Ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλά σοι αὐτῷ
Μόρσιμόν ἐςι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι.
Ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τι σε χρή.
Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
Οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο·
Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΤΠΟ-

Ardentis ignis, qui ardet in ſubiimi montium
Loco in ſolitario, ipſos vero invitos procellæ
Ponto ſuper piſcoſo ſeorſum ab amicis ferunt:
Sic ab Achillis ſcuto ſplendor ad æthera ibat
Pulchro, affabre facto. Galeam vero ſublatam,
Capiti impoſuit gravem: hæc autem ſtella tanquam refulgebat
Setis equinis comans galea; quaſſabanturque comæ
Aureæ, quas Vulcanus fuderat conum circum denſas.
Tentabat autem ſeipſum in armis nobilis Achilles,
An ſibi apta eſſent & faciles in iis moverentur pulchri artus.
Ei vero tanquam alæ erant, attollebantque paſtorem populorum.
E theca vero patriam extraxit haſtam,
Gravẽ, magnã, validã: quam quidem non poterat alius Achivorum
Vibrare, ſed ipſam ſolus norat vibrare Achilles,
Peliadem fraxinum, quam patri ejus ceciderat Chiron
Pelii ex vertice, cædis auctorem futuram heroibus.
Equos autem Automedonque & Alcimus adornantes
Jungebant, pulchra a. lora jugalia circumpoſita erant: fræna vero
Maxillis immiſerunt, habenaſque extenderunt retro
Glutino compactam ad ſellam. Ipſe autem ſcuticam ſplendidã
Manu capiens habilem, in currum inſiliit
Antomedon: retro vero ad pugnam paratus adſecndebat Achilles,
Armis collucens, tanquam fulgidus ſol.
Terribiliter autem equis imperitabat patris ſui,
Xantheque & Balie, inclyta ſoboles Podarges,
Alio jam modo deliberate ſalvum referre aurigam
Danaorum in agmen, ubi ſatiati fuerimus pugna:
Neque ut Patroclum relinquite illic mortuum
Hunc autem ſub jugo allocutus eſt pedibus celer equus
Xanthus, (ſtatim vero inclinavit caput, tota autem juba
Circulo profuſa juxta jugum, ad terram pervenit:
Vocalem vero reddidit dea ulnas candida Juno)
Et certe te etiam nunc ſaltẽ ſalvũ referemus impetuoſe Achille.
Sed tibi prope dies exitialis, neque quicquam nos
In culpa, ſed deuſque magnus & fatum violentum.
Neque enim noſtra tarditateque ſegnitieque
Trojani ab humeris Patrocli arma detraxerunt;
Sed deorum fortiſſimus, quem comas pulchra peperit Latona,
Interfecit inter primipilares, & Hectori gloriam dedit.
Nos vero vel flatum zephyri curſu æquaremus,
Quem tamen velociſſimum dicunt eſſe; quin & tibi ipſi
Fatale eſt, a deoque & viro vi domari.
Sic ſane loquuti Erinnyes inhibuerunt vocem.
Hunc autẽ valde indignatus allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Xanthe, quid mihi mortẽ vaticinaris? nec enim quicquã te decet.
Bene jam novi & ipſe quod mihi fatum hic perire,
Procul a dilecto patre & matre: attamen
Non ceſſabo antequam Troas ſatis ſuperque agitavero prælio:
Dixit, & inter primos clamans dirigebat ſolidos ungulis equos.

Τ' ΠΟΊΘΕΣΙΣ ΤΗ͂Σ 'ΙΛΙΑ'ΔΟΣ Τ. ΤΟΥ͂ 'ΟΜΗ'ΡΟΥ 'ΡΑΨΩ,ΔΙ'ΑΣ.

Διὸς ἐπιτρέψαντος, κατέρχονται βοηθήσοντες οἱ θεοὶ πάντες· τοῖς μὲν Ἕλλησιν Ἥρα τε καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἥφαιστος, καὶ Ἑρμῆς· τοῖς δὲ Τρωσὶν Ἀφροδίτη, καὶ Ἀπόλλων. ἔτι δὲ καὶ Ἄρτεμις, καὶ Λητὼ, Ἄρης τε, καὶ Σκάμανδρος. Αἰνείαν δὲ ἀντιςάντα Ἀχιλλεῖ σώζει Ποσειδῶν νεφέλῃ καλύψας· Ἀχιλλεὺς δὲ ἄλλους τε ἀναιρεῖ, καὶ Πολύδωρον τὸν Πριάμου παῖδα. Ἕκτωρ δὲ ἀντιςὰς αὐτῷ, φεύγει, Ἀπόλλωνος σώσαντος αὐτόν. τοὺς δὲ ἄλλους Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τὴν πόλιν φεύγοντας κατεπείγει.

Τ, μακάρων ἔρις ὦρτο, φέρει δ' ἐπὶ κάρτος Ἀχαιοῖς.

Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο
Ἀμφὶ σὲ Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖτ' ἔτέρωθεν ἐπὶ θρωτμῷ πεδίοιο.
Ζεὺς δὲ Θέμιςα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
Κρατὸς ἀπ' οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντη
Φοιτήσασα κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτέ τις οὖν ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὠκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρα νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ὣς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
Νήκουςησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
Ἷζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν,
Τίπτ' αὖ ἀργικέραυνε θεοὺς ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας;
Ἦ τί περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
Τῶν γὰρ νῦν ἄγχισε μάχη πόλεμός τε δέδηε.
Τὸν δ' ἐταμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς,
Ἔγνως Ἐννοσίγαιε ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,
Ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι ἀλλύμενοί περ.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ οὐλύμποιο
Ἥμενος, ἔνθ' ὁρόων φρένας τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ἔρχεσθ', ὅφρ' ἔνίκησθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς
Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ' ὅπη νόος ἐςὶν ἑκάςου.
Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
Καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες·
Νῦν δ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χώεται αἰνῶς,
Δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ.
Ὣς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.
Βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες·
Ἧρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἠδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης
Ἑρμείας, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαςο·
Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κιε σθένεϊ βλεμεαίνων,
Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί·

ARGUMENTUM LIBRI XX. ILIADIS HOMERI.

JOvis juſſu ſupperias eunt omnes dii: Juno, Minerva, Neptunus, Vulcanus & Mercurius Græcis; aſt Trojanis Venus & Apollo: prætereaque Diana, Latona, Mars & Scamander. Æneam ex congreſſu Achillis ſervat Neptunus nebula cinctum. Cum alios, tum etiam Priami filium Polydorum interficit Achilles, quocum congreſſus Hector fugam capeſſit, favente Apolline: cæteros idem Achilles ad urbem cogit.

SIc hi quidem apud naves nigras armabantur
Circum te Pelei fili pugnæ inſatiabiles Achivi:
Trojani vero ex altera parte in loco editiore campi.
Jupiter autem Themidem juſſit deos ad concionem vocare
Vertice ab Olympi multas convalles habentis: illa a quaquaverſu
Incedens juſſit Jovis ad domum ire.
Neque quis igitur fluviorum aberat, præter Oceanum,
Neque Nympharum, quæ nemora pulchra habitant,
Et fontes fluviorum, & prata herboſa.
Cum venerant autem ad domum Jovis nubes cogentis,
Politis ſedilibus columnis diſtinctis conſederunt, quæ Jovi patri
Vulcanus fecerat ſapienti mente.
Sic hi quidem Jovis in ædibus congregabantur: neque Neptunus
Non paruit deæ, ſed e mari venit ad illos.
Sedit autem in mediis, Joviſque interrogabat conſilium,
Cur rurſus rutili fulminis miſſor deos ad concilium vocaſti?
Num quid de Trojanis & Achivis deliberas?
Horum enim jam proxime eſt ut pugna præliumque ardeat.
Hunc autem reſpondens allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Noſti Neptune meum in pectoribus conſilium,
Quorum gratia congregavi: curæ ſunt mihi pereuntes licet.
Sed ego ſane manebo in cacumine Olympi
Sedens, ibi ſpectans mentem oblectabo; at jam vos cæteri
Abite, ut perveniatis ad Trojanos & Achivos.
Utriſque vero auxilium ferte prout animus fert cujuſque.
Si enim Achilles ſolus contra Trojanos pugnet;
Ne pauliſper quidem ſuſtinebunt velocem Pelidem.
Etenim ipſum etiam antea territi fugerunt *tantum* aſpicientes:
Nunc vero quum jam & animo ob ſocium iraſcitur graviter,
Vereor ne & murum præter fatum evertat.
Sic dixit Saturnius, certamenque inevitabile excitavit.
Perrexerunt autem eundo ad pugnam dii diſcordibus animis:
Juno quidem ad cœtum navium & Pallas Minerva,
Atque Neptunus terram cingens, & utilitatum auctor
Mercurius, qui mente cata ornatus erat:
Vulcanus quoque cum his ibat robore truculentus,
Claudicans, ſubtus autem tibiæ vacillabant imbecillæ:

Ε'ς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθάϊολος· αὐτὰρ ἅμ' αὖτῳ
Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Λητώ τε, Ξάνθος τε, Φιλομμειδής τ' Ἀφροδίτη.
Εἰως μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Δειδιότας ὅς δ' ὁρῶντο ποδώκεα Πηλείωνα
Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,
Ὦρτο δ' Ἔρις κρατερὴ, λαοσσόος· αὖε δ' Ἀθήνη,
Στᾶσ' ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτὸς,
Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἠδοὺπων μακρὸν ἀΰτει·
Αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος,
Ὄφρ' ἐξ ἀκροτάτης πόλεως Τρώεσσι κελεύων,
Ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ καλλικελώνῃ.
Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε
Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου Ἴδης,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεὺς,
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
Τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο θεῶν ἐριδι ξυνιόντων.
Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
Ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
Ἄντα δ' Ἐνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἧρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινὴ
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς·
Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
Ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἕκτορος ἄντα μάλιστα λελαίετο δῦναι ὅμιλον
Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὦρσεν Ἀπόλλων
Ἀντία Πηλείωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ·
Τίεϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνήν,
Τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἔπειτα
Τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε,
Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοια μάχεσθαι;
Θὴ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἔντ' Ἀχιλῆος

Ad Trojanos vero Mars galeatus: cumque ipso
Phœbus intonsus, & Diana sagittis gaudens,
Latonaque, Xanthusque, amansque risum Venus.
Quamdiu quidem seorsum dii a mortalibus erant viris,
Tamdiu Achivi sane magnopere se efferebant quod Achilles
In conspectum se dederat, diu enim pugna abstinuerat tristi:
Trojanorum vero tremor gravis subiit membra cuique,
Timentes quod viderent pedibus velocem Pelidem
Armis splendentem, hominum perniciei parem Marti.
Sed postquam ad turbam Olympii venerant virorum, (Min.
Exorta est contentio vehemens, copiarum concitatrix: clamabat v.
Stans jam ad fossam manu factam extra murum castrensem,
Jam super littoribus sonantibus altum vociferabatur:
Clamabat & Mars ex alia parte, obscuro turbini similis,
Acute a summa urbe Trojanos adhortans,
Interdum propter Simoenta currens super amœnos colles
Sic istos utrosque beati dii excitantes,
Commiserunt, interq; eos contentionẽ crũpere jusserunt gravẽ.
Horrendum autem intonuit pater hominumque deumque
Desuper: at subtus Neptunus concussit
Terram immensam, montiumque excelsos vertices.
Omnibusque movebatur radicibus irrigua fontibus Ida,
Et verticibus, Trojanorumque urbs, & naves Achivorum.
Timuit vero subtus rex inferorum Pluto,
Territusque solio exiliit, & exclamavit *veritus*, ne ei superne
Terram rescinderet Neptunus quassator terræ,
Domusque mortalibus & immortalibus panderentur
Visu terribiles, situ sentæ, quas horrent dii ipsi.
Tantus utique sonitus oriebatur diis certamine congressis.
Et contra Neptunum quidem regem
Stabat Apollo Phœbus ferens sagittas pernatas:
Contra Martem vero dea cæsia oculis Minerva:
Junonẽ a. contra stabat aureo arcu insignis tumultuũ venaticorũ
Diana sagittis gaudens, soror Longe-jaculantis: (amans
Latonã autem contra stabat potens utilitatum auctor Mercurius:
Contra autem & Vulcanum magnus fluvius vorticibus profundus,
Quem Xanthum vocant dii, homines vero Scamandrum.
Sic quidem dii contra deos ibant; at Achilles
Hectorem contra maxime cupiebat penetrare per turbam
Priamidem: hujus enim potissimum animus jubebat
Sanguine satiare Martem, invictum bellatorem.
Æneam autem recta copiarum concitator movit Apollo
Contra Pelidem, immisitque ei animos validos:
Filium autem Priami Lycaonem voce referebat,
Hunc simulans allocutus est Jovis filius Apollo,
Ænea Trojanorum princeps, ubi tibi minæ
Quas Trojanorum ducibus promisisti in vino,
Pelidem Achillem contra pugnare?
Illum vero Æneas respondens allocutus est,
Priamide, cur me hæc licet invitum jubes,
Contra Pelidem superbum pugnare?
Non enim sane jam primum pedibus velocem contra Achillem

Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φίβησεν,
Ἐξ Ἰδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσι·
Πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον. αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
Ἐῤύσαθ', ὅς μοι ἔπωρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
Ἡ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
Ἣ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος, ἠδ' ἐκέλευεν
Ἔγχει χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
Τῷ οὐκ ἔς' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἀνδρὶ μάχεσθαι·
Αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
Καὶ δ' ἄλλως τοὺ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει
Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν. εἰ δὲ θεός περ
Ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὔ μιν μάλα ῥεῖα
Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι.
Τὸν δ' αὖτε προέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Ἥρως, ἀλλά γε καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
Εὔχεο· καὶ δέ σε φασὶ Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
Ἐγχεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐξίν.
Ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἔσθ', ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ.
Ὣς εἰπὼν, ἐμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο πάϊς λευκώλενον Ἥρην
Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
Ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε·
Φράζεσθον δὴ σφῶϊ Ποσείδαον καὶ Ἀθήνη
Ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Αἰνείας ὅδ' ἔβη κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ
Ἀντία Πηλείωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἀλλ' ἄγε δ' ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
Αὐτόθεν· ἢ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
Παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
Δευέσθω· ἵνα εἰδῇ ὅ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
Ἀθανάτων· οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τὸ πάρος περ
Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊότῆτα.
Πάντες δ' οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιβιώντες
Τῇσδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι
Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἅσσά οἱ αἶσα
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς,
Δείσετ' ἔπειθ' ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
Ἐν πολέμῳ. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· οὐδέ τι σε χρή.
Οὐκ αὖν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσαι
Ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι ἦμεν.
Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
Ἐκ πάτου ἐς σκοπιὴν, πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει.
Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχῃσι μάχης, ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἢ Ἀχιλῆ ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντες ἴοιμεν

Stetero, ſed jam me & alias haſta fugavit,
Ex Ida, quando boves invaſit noſtras,
Evertitque Lyrneſſum & Pedaſum. Sed me Jupiter
Servavit, qui mihi excitavit robur velociaque genua.
Certe omnino domitus fuiſſem ſub manibus Achillis & Minervæ,
Quæ ante eum vadens dabat victoriam, atque hortabatur
Haſta ærea Lelegas & Trojanos interficere.
Ideo non poteſt contra Achillem vir pugnare:
Semper enim adeſt unus ſaltem deorum qui perniciem avertat.
Tum alias etiam ipſius recta telum volat, neque deſinit
Antequam corpus humanum tranſadegerit. Si vero Deus ipſe
Æqualem traheret lancem victoriæ, non me valde facile
Vinceret, ne quidem ſi totus æreus glorietur eſſe.
Hunc autem rurſus allocutus eſt rex Jovis filius Apollo,
Heros, quin & tu deos ſempiternos
Precare: nam te quoque aiunt Jovis filia Venere
Prognatum, ille autem inferiore ex dea eſt.
Illa etenim ex Jove eſt, hæc vero ex marino ſene.
Sed recta infer æs indomitum, neque te omnino
Sævis verbis avertat & minis.
Sic fatus, inſpiravit animos magnos paſtori populorum:
Proceſſit autem per primipilares armatus coruſco ære.
Nec latuit Anchiſæ filius candidam ulnas Junonem
Contra Pelidem vadens per turmas virorum.
Illa autem in unum vocatos inter deos verbum dixit,
Conſiderate jam vos Neptune & Minerva
In mentibus veſtris, ut ſe habebunt hæc opera.
Æneas ille ivit armatus coruſco ære
Contra Pelidem: impulit autem Phœbus Apollo.
Sed agite nos tamen cum avertamus retro
Illinc: aut aliquis utique etiam noſtrum Achilli
Adſtet, detque robur magnum, neque quid animo
Egeat: ut ſciat ipſum diligere potentiſſimos
Immortalium: hi vero inanes, qui priores licet
Trojanis defendere conantur prælium & cædem.
Omnes autem de cœlo deſcendimus interfuturi
Huic pugnæ, ut ne quid inter Trojanos patiatur
Hodie: in poſterum vero ea patietur quæcunque ei Parca
Naſcenti nevit lino, quando ipſum peperit mater.
Si vero Achilles non hæc ex deorum didicerit voce,
Timebit utique quando quis contra deus venerit
In prælio. Terribiles vero dii quum apparent manifeſti.
Huic autem reſpondit deinde Neptunus terræ quaſſator,
Juno, ne ſævi temere: neque enim te decet.
Non ego ſane velim deos ad certamen committere
Nos cæteros, quoniam multo fortiores ſumus.
Sed nos quidem jam conſideamus profecti
Ex via in ſpeculam, prælium vero mortalibus curæ erit.
Sin Mars incipiat pugnam, aut Phœbus Apollo,
Vel Achillem inhibeant, & non ſinant pugnare,
Tum confeſtim & nobis e veſtigio certamen orietur
Conflictus: perquam autem celeriter decreto prælio puto

Ἄψ ἴμεν οὔλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
Ἠμετέρῃς ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κυανοχαίτης
Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
Τ' ψηλὸν, τὸ ῥᾷ οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἁλέοιτο,
Ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠιόνος πεδίονδε.
Ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο καὶ θεοὶ ἄλλοι,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο·
Οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι καλλικολώνης,
Ἀμφὶ σὲ ἰήιε Φοῖβε καὶ Ἄρηα πτολίπορθον.
Ὣς οἱ μέν ῥ' ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες
Βουλάς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
Ὦρνυον ἀμφοτέροισι, Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι, κέλευε.
Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ
Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
Ὀρνυμένων ἄμυδις· δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν
Πρόσθεν ἔχε σέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο, λέων ὡς
Σίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν·
Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος· ὁ δὲ, πρῶτον μὲν ἀτίζων,
Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν
Δουρὶ βάλῃ, ἑάλη τε χανὼν, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
Γίγνεται, ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ σένει ἄλκιμον ἦτορ·
Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεται, ἐὸ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἤντινα πέφνῃ
Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν δμίλῳ·
Ὣς Ἀχιλῆ' ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν,
Ἔξης· ἦ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι
Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴκεν ἐμ' ἐξεναρίξῃς,
Οὗτοι τοὔνεκά γε Πριαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει.
Εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες· ὁ δὲ ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων·
Ἦ νύ τι τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι
Αἴκεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
Ἤδη μέν σέ γε (φημὶ) καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα
Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μεταστρεπταλίζεο φεύγων·
Ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ἐπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί·
Δηϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,

Ἦγον·

Redituros ad Olympum deorum ad cœtum cæterorum,
Noſtrarum virtute manuum neceſſitate violente domitos.
Sic quidem locutus præibat Cæruleus crines
Ad murum aggere factum Herculis divini,
Altum, quem quidem ei Trojani & Pallas Minerva
Condidere, ut cetum fugiens evitaret,
Quando ipſum perſequens ageret a littore campum verſus.
Illic Neptunus quidem conſedit & dii exteri,
Neſciamque ſcindi nubem humeris circumdederunt:
Ii vero ex altera parte ſedebant in jugis amœnorum collium,
Circum te arcitenens Phœbe & Martem urbium vaſtatorem.
Sic hi quidem utrinque ſedebant conſultantes
Conſilia: incipere autem gravem pugnam,
Pigrabantur utrique, Jupiter autem ſedens alte, inſtigabat.
Illis vero totus impletus erat campus, & fulgebat ære
Virorum & equorum: reſonabat autem tremens terra pedibus
Concurrentium celeriter: duo autem viri longe fortiſſimi
In medium utrorumque congrediebantur ardentes in pugnam,
Æneaſque Anchiſiades & nobilis Achilles.
Æneas autem primum minabundus proceſſit,
Nutans caſſide gravi: clypeum autem cum impetu verſabile
Prætendebat pectori, vibrabatque æream haſtam.
Pelides vero ex altera parte contra ruebat, leo veluti
Exitialis, quem viri interficere animis ardent,
Congregati totus pagus: is vero, primum quidem contemnens,
Incedit, ſed quando quis prælio impigrorum juvenum
Haſta ferierit, contorquetque ſe hians, circumque ſpuma dentes
Oritur, inque ei corde gemit generoſus animus,
Cauda vero lateraque & femora utrinque
Verberat, ſeque ipſum excitat ad pugnam:
Torvumque contuens fertur furore, ſi quem occidere poſſit
Virorum, vel ipſe perit prima in turba:
Sic Achillem incitabat robur & animus magnus
Contra ire magnanimum Æneam:
Illi vero quando jam prope erant alter in alterum vadentes,
Hunc prior allocutus eſt pedibus valens nobilis Achilles,
Ænea, cur tu tantum agminum ſpatium permenſus
Conſtitiſti: an te utique animus mecum pugnare jubet,
Sperantem Trojanis imperaturum equum domitoribus
Dignitate qua Priamus? Sed ſi me interfeceris,
Non tibi propterea Priamus præmium in manibus ponet.
Sunt enim ei filii: ipſe autem conſtans, neque mente levis:
An vero tibi Trojani nemus tribuerunt egregium,
Amœnum & vitiferum & arabile quod colas
Si me interfeceris? difficulter autem te ſpero hoc facturum.
Jam enim te (autumo) & alias haſta fugavi.
An non recordaris quando te a bobus ſolus cum eſſes
Agitavi ab Idæis montibus velocibus pedibus
Celeriter? tunc vero nuſquam convertebaris fugiens:
Inde autem in Lyrneſſum evaſiſti: ſed ego hanc
Everti, aggreſſus cum Minerva & Jove patre:
Captivas autem mulieres libero die erepto,

Ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐβρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι ὀΐομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Βάλλεαι. ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
Εἰς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵξασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε,
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὡς,
Ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς,
Ἠμὲν κερτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
Ὄψει δ' οὔτ' ἄρπω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς·
φασί σε μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·
Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχομαι ἰκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔξ' Ἀφροδίτη·
Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται
Σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν
Ὧδε διακριθέντε, μάχης ἐξαπονέεσθαι·
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ἡμετέρην γενεὴν, (πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴασι·)
Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς·
Κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
Ἔν πεδίῳ πεπόλιζο πόλις μερόπων ἀνθρώπων·
Ἀλλ' ἐξ ὑπωρείας ὤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο
Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι·
Τέων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,
Ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ.
Αἱ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους·
Αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.
Τρῶα δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα.
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ἶλός τ', Ἀσσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διΐ οἰνοχοεύειν,
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος·
Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
Αὐτὰρ ἐμὲ Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἕκτορα δῖον.
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι·
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε,
Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν· ὃ γὰρ κάρτιος ἁπάντων.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὡς,
Ἑσταότ' ἐν μέσσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος.

Ἔξι

Abduxi: at te Jupiter ſervavit & dii cæteri.
Sed non nunc te ſervaturos puto, ut in animum
Inducis. Sed te ego ſane regreſſum hortor
In multitudinem ire, neque adverſus ſtes mihi,
Antequam quid mali patiaris. Jam factum v. & ſtultus ſentit.
Huic vero Æneas reſpondit, dixitque,
Pelide, ne jam me verbis puerulum tanquam,
Speres *te* territurum: facile enim poſſum & ipſe,
Et convitia, & opprobria proloqui:
Scimus autem alter alterius genus, ſcimus & parentes,
Jam olim dicta audientes verba mortalium hominum:
Viſu vero certe neque tu meos noſti, neque ego tuos.
Aiunt te quidem Pelei eximii prolem eſſe,
Matre vero ex Thetide comas pulchra marina nympha:
At ego me filium magnanimo Anchiſa
Profiteor prognatum eſſe, mater autem mihi eſt Venus.
Horum jam nunc alterutri utique charum filium plorabunt
Hodie: non enim puto verbis omnino puerilibus
Sic diremptos, a pugna redituros eſſe:
Quod ſi vis & hæc doceri, ut bene ſcias
Noſtrum genus, (multi autem ipſum homines norunt:)
Dardanum quidem primum genuit nubes cogens Jupiter:
Condidit autem *is* Dardaniam, nam nondum Ilios ſacra
In campo ædificata erat urbs articulate loquentium hominum:
Sed adhuc radices habitabant irriguæ fontibus Idæ.
Dardanus vero genuit filium Erichthonium Regem,
Qui tum opulentiſſimus erat mortalium hominum:
Hujus ter mille equæ per paluſtria paſcebantur
Fœminæ, pullis exultantes teneris:
Has & ipſe Boreas adamavit paſcentes,
Equoque ſe aſſimulans concubuit cyaneis jubis ornato.
Illæ vero gravidæ factæ pepererunt duodecim equuleas:
Iſtæ autem quandocunque ſaltu laſcivirent ſuper alma terra,
Summum ſuper ſpicarum fructum currebant, neque frangebant:
At quum ſaltu laſcivirent ſuper latis dorſis maris,
In ſuperficie ſuper colliſos fluctus ſalis cani currebant.
Troem autem Erichthonius genuit Trojanis Regem.
Ex Troë vero tres filii eximii geniti ſunt,
Iluſque, Aſſaracuſque, & *forma* deo par Ganymedes,
Qui ſane pulcherrimus erat mortalium hominum:
Quem & rapuerunt in cœlum dii Jovi ut pocillator eſſet,
Pulchritudinem ob illius, ut immortalibus intereſſet,
At Ilus genuit filium eximium Laomedonta:
Laomedon autem Tithonum genuit, Priamumque,
Lampumque, Clytiumque, Hicetaonemque ramum Martis:
Aſſaracus vero Capyn: is autem Anchiſem genuit filium:
Et me Anchiſes, Priamus autem genuit Hectora nobilem.
Ex hoc quidem genereque & ſanguine profiteor eſſe me:
At Jupiter virtutem viris augetque minuitque,
Prout voluerit: ille enim potentiſſimus omnium.
Sed age ne amplius hæc diſſeramus pueruli tanquam,
Stantes in medio conflictu prælii.

Ε"ςι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
Πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐςὶ βροτῶν, πολέες δ' ἔνι μῦθοι,
Παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
Οἷόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
Ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
Αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι,
Πόλλ' ἔτεά τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
Ἀλκῇς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἴλασε χάλκεον ἔγχος,
Σμερδαλέῳ, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκή·
Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
Ἔσχετο ταρβήσας. φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ὡς οὐ ῥηϊδί' ἔςι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν.
Οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ῥῆξε σάκος. χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἔρ' ἔτι τρεῖς
Ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἴλασε Κυλλοποδίων,
Τὰς δύο μὲν χαλκείας, δύο δ' ἐνδοθι κασσιτέροιο,
Τὴν δὲ μίαν, χρυσῆν, τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος βέε χαλκός·
Λεπτοτάτη δ' ἔπεην ῥινὸς βοός. ἡ δὲ διὰ πρὸ
Πηλιάδης ἴθυνεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε
Δείσας. ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔςη ἰεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν,
Ἔςη, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι,
Ταρβήσας ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
Ἔνθά κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
Ἢ" κόρυθ', ἢὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον.
Τὸν δέ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐξὶ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν,
Ὤ" πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
Ὅ"ς τάχα Πηλείωνι δαμεὶς ἀϊδόσδε κάτεισι,
Πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο,
Νήπιος· οὐδέ τι οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,

:cet enim ambobus opprobria proloqui
ulta admodum: quorum nequidem centiremis navis onus ferret.
olubilis enim lingua eſt hominum, multique inſunt ſermones,
mnigeni: verborum autem latus campus hinc atque inde.
ualecunque dixeris verbum tale fortaſſis audies.
:d quid jurgiis & rixis nobis opus eſt
ltercari inter nos, tanquam mulieres,
uæ iratæ contentionem per animum rodentem
robra jactant altera in alteram mediam in viam prodeuntes,
ulta veraque & non: ira autem & iſta jubet.
virtute vero non me verbis avertes animoſum,
nuſquam ære pugnes contra. Quin age ocyus
xperiamur alter alterum æratis haſtis.
Dixit utique, & in terribile ſcutum intorſit æream haſtam,
iſu horrendum, graviter a. infixa ſcuto reboavit haſtæ cuſpis:
'elides vero ſcutum quidem a ſe procul manu robuſta
enuit perculſus. autumabat enim prælongam haſtam
acile penetraturam eſſe magnanimi Æneæ:
mprudens, neque enim cogitabat in mente & in animo,
Quod non facile deorum inclyta dona
l viris mortalibus domantur, aut *eis* cedunt.
Neque tunc Æneæ bellicoſi rapida haſta
errupit ſcutum. Aurum enim inhibuit, dona Dei:
ed duas quidem tranſiit per plicas, tres vero
upererant: quinque enim plicas ſuperinduxerat Vulcanus,
Duas æreas, duaſque interiores ſtanni,
Unam vero auream, qua detenta eſt ærea haſta.
ecundus vero, Achilles emiſit prælongam haſtam,
t percuſſit Æneæ ad clypeum undique æquale,
Oram ad ſummam, ubi tenuiſſimum currebat æs:
Tenuiſſimum etiam inductum erat coriſi bovis. Illa vero penitus
'elias irrupit fraxinus, clypeuſque crepuit circum illam.
Æneas a. corpore contracto ſubſedit, & a ſe procul ſcutum ſuſtulit
Territus. Haſta autem ſupra dorſum in terra
tetit emiſſa, utroſque autem diſruperat orbes.
Clypei contegentis hominem. Is vero evitata haſta longa,
Conſtitit, trepidatio antē cum dolore ei offuſa eſt centuplex oculis,
Perculſus quod propre ſe fixum erat telum: ſed Achilles
Animo paratiſſimo irruit ſtricto enſe acuto,
Terribilem edens clamorem. At ſaxum ſumpſit manu
Æneas, vaſtum pondus, quod ne duo quidem viri ferrent,
Quales nunc homines ſunt: is vero ipſum facile agitabat & ſolus.
Tum certe Æneas quidem irruenti percuſſiſſet ſaxo,
Vel galeam, vel ſcutum, quod ab eo defendiſſet triſtem mortem
Illum vero Pelides cominus enſe anima privaſſet,
Niſi celeriter animadvertiſſet Neptunus quaſſator terræ:
tatim autem inter immortales deos verbum dixit,
O dii, certe mihi dolor de magnanimo Æneа,
Qui cito a Pelide domitus ad orcum deſcendet,
Perſuaſus verbis Apollinis longe jaculantis,
Demens: neque enim ab eo omnino propulſabit triſte exitium.
ed cur nunc hic inſons mala patitur,

Im-

Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
Μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἴκεν Ἀχιλλεὺς
Τόνδε κατακτείνῃ. μόριμον δέ οἱ ἔς' ἀλέασθαι,
Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
Οἳ ἔθεν ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων.
Ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ᾔχθηρε Κρονίων·
Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσεις
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι ἐσθλὸν ἐόντα.
Ἤτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολεῖς ὠμόσσαμεν ὅρκους
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Ἷξε δ' ὅθ' Αἰνείας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὔχαλκον
Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθηκεν,
Αἰνείαν δ' ἐπέσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας·
Πολλὰς δὲ ςίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
Ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμοιο·
Ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μεταθωρήσσοντο·
Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει.
Ἀντί' Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ὅς σευ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ,
Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον ἄϊδος εἰσαφίκηαι·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Θαρσήσας δ' ἤπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
Οὐ μὲν γάρ τις σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
Ὣς εἰπὼν, λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα·
Αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
Θεσπεσίην. ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα
Λεύσσω τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
Ἦ ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἦεν, ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι.
Ἐῤῥέτω· οὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι

immerito ob debitos aliis dolores, grata autem semper
munera diis exhibet, qui cœlum latum habitant?
Sed agite, nos ipsi eum e morte subducamus,
Ne forte & Saturnius irascatur, si Achilles
Hunc interimat. Fatale vero ei est effugere,
Ut ne sine prole genus & prorsus extinctum pereat
Dardani, quem Saturnius præ omnibus diligebat liberis,
Qui ex se nati erant mulieribusque mortalibus.
Jam enim Priami genus odit Saturnius:
Nunc vero utique Æneæ vis Trojanis imperabit,
Et filii filiorum, qui nempe in posterum nati fuerint.
Huic a. respondit deinde magnis oculis decora veneranda Juno,
Terræ quassator, ipse tu mente tua delibera sis de
Ænea, an eum e periculo extrahas, an vero relinquas,
A Pelide Achille domandum optimus licet sit.
Nam sane nos multa juravimus juramenta
Omnes inter deos ego & Pallas Minerva,
Nunquam a Trojanis depulsuras ope allata malum diem,
Ne quidem cum Troja exitiali igne tota cremabitur
Incensa, incenderint autem Mavortii filii Achivorum.
Ut vero hoc audivit Neptunus quassator terræ,
Perrexit eundo perque pugnam & per stridorem hastarum,
Pervenitque ubi Æneas atque ille inclytus erat Achilles.
Confestim vero huic quidem deinde ob oculos fudit caliginem
Pelidæ Achilli: idemque hastam æratam
Clypeo extraxit magnanimi Æneæ:
Et eam quidem ante pedes Achillis posuit,
Æneam vero vi impulsum egit a terra in altum sublatum:
Multos autem ordines Heroum, multos & equorum
Æneas superarat saltu, dei a manu impetu sumpto:
Pervenit vero ad extremam partem tumultuosi prælii:
Ibi autem Caucones ad pugnam armabantur:
Eum vero admodum prope accessit Neptunus quassator terræ,
Et ipsum edita voce verbis alatis allocutus est,
Ænea, quis te sic deorum præcordia læsum instigat
Contra Achillem præliari & pugnare,
Qui te simul fortior & charior immortalibus?
Sed recede, quandocunque obvius fueris factus illi,
Ne & præter fatum domum orci pervenias:
At postquam Achilles mortem & fatum assecutus fuerit,
Audacter deinceps inter primos pugna.
Non enim aliquis te alius Achivorum interficiet.
Sic fatus, reliquit illic, postquam præceperat omnia:
Tunc confestim Achillis ab oculis dispersit caliginem
Densam. Is vero continuo clare vidit oculis:
Ingemiscens autem dixit ad suum magnum animum,
Papæ, certe magnum miraculum hoc oculis video:
Hasta quidem hæc jacet in terra, neque omnino virum
Video in quem immisi, interficere cupiens.
Certe & Æneas igitur charus immortalibus diis
Erat, sed ipsum putabam frustra sic gloriari.
Valeat: non ei animus me amplius experiri

Ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάταιο.
Ἀλλ' ἄγε δή, Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.
Ἦ, καὶ ἐπὶ σίχας ἅλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ,
Μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι Ἀχαιοὶ,
Ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Τοσσούς δ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
Οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη,
Τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι σάμα, καὶ πονέοιτο·
Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε,
Καὶ σθένει, οὔ μ' ἔτι φημὶ μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν·
Ἀλλὰ μάλα σιχὸς εἶμι διαμπερὲς, οὐδέ τιν' οἴω
Τρώων χαιρήσειν ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων. Τρώεσσι δὲ Φαίδιμος Ἕκτωρ
Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, Φάτο δ' ἴμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος·
Τρῶες ὑπέρθυμοι μὴ δείδιτε Πηλείωνα·
Καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην,
Ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν·
Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει.
Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειρον
Τρῶες· τῶν δ' ἀμυδὶς μίχθη μένος, ὦρτο δ' ἀϋτή·
Καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορι εἶπε παραστὰς Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,
Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
Μήπως σ' ἠὲ βάλῃ, ἠὲ σχεδὸν ὄρμι τύψῃ.
Ὣς ἔφαθ'. Ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος·
Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἰμένος ἀλκήν,
Σμερδαλέα ἰάχων. πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιτίωνα
Ἐσθλὸν, Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
Ὃν νύμφη τέκε Νηΐς Ὀτρυντῇ πτολιπόρθῳ,
Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ἴδης ἐν πίονι δήμῳ·
Τὸν ῥ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς,
Μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη·
Δοῦπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Κεῖσαι Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Ἔνθά σε θάνατος, γενεὴ δέ τοι ἐς ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊόν ἐστιν,
Ἄλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήεντι.
Ὣς φάτ' ἐπευχόμενος. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε·
Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ· ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
Ἔσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱὸν,
Νύξε κατὰ κρόταφον κυνέης διὰ χαλκοπαρήου.
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
Αἰχμὴ ἰεμένη ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἱππόδαμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐσσοντα,

Πρό-

Erit, qui & nunc fugit lubens ex morte.
Sed agedum, Danaos bellicosos adhortatus,
Alios Trojanos experiar obvius profectus.
Dixit, & in ordines saliit: adhortabaturque virum quemque,
Ne amplius nunc a Trojanis procul state nobiles Achivi,
Sed age, vir contra virū eat, animoq; præsenti capessat pugnā.
Difficile autem mihi est fortis licet sim,
Tot homines insequi, & cum omnibus pugnare:
Neque enim vel Mars, qui tamen deus immortalis, neque Minerva,
Tanta aciei persequens obire possit adversos ordines, & pugnam
Sed quantū quidē ego valeo manibusq; pedibusq;, impig. ciere:
Et animis, me jam nego contentionē remissurū ne minimū quidē:
Sed omnino per ordines ibo penitus, neque quenquam puto
Troum gavisurum esse qui prope hastam venerit,
Sic dixit incitans. Trojanos vero illustris Hector
Hortabatur increpitans, affirmabatq; *se* iturū contra Achillē:
Trojani magnanimi ne timete Pelidem:
Et sane ego verbis vel cum immortalibus pugnare possem,
Hasta vero arduum, longe enim fortiores sunt:
Neque Achilles omnibus summam sermonibus addet, (quet.
Sed aliud quidē perficiet, aliud vero in medio conatu mutilū relin-
Illi autem ego obvius ibo, etiam si igni manuum vi similis est,
Si igni manuum vi similis est, animoque rutilo ferro.
Sic dixit incitans: illi vero adversi hastas tollebant
Troes: horum aut. in unum congressa est vis, ortusque est clamor:
Et tunc quidem Hectorē allocutus est astans Phœbus Apollo,
Hector, ne jam omnino cum Achille congrediaris ante aciem,
Sed in agmineque & ex turba excipe,
Ne qua te vel missili feriat, vel cominus ense percutiat.
Sic dixit. Hector vero rursus immersit se in agmen densū virorū,
Perculsus, ut audivit dei vocem locuti:
At Achilles in Trojanos insiliit præcordia indutus robur,
Horrendum vociferans. Primum autem interfecit Iphitiona
Strenuum, Otryntidem, magnarum ductorem copiarum,
Quem nympha peperit Nais Otrynteo urbium everſori,
Tmolo sub nivoso, Idæ in opulento vico:
Hunc quidē recta animose irruentē percussit hasta nobilis Achilles
Medio capite: quod in duas partes totum diffissum est:
Fragorem a. edidit cadens: super *eum* vero gloriabatur Achilles,
Jaces Otryntide, omnium terribilissime virorum,
Hic tibi mors, genus autem tibi est ad lacum
Gygæum, ubi tibi ager paternus est,
Hyllum ad piscosum, & Hermum vorticosum.
Sic dixit super *eum* glorians. At illi caligo oculos obtexit:
Hunc quidem Achivorum equi canthis rotarum lacerarunt
Prima in acie: ille vero post hunc Demoleontem,
Strenuum propulsatorem pugnæ, Antenoris filium,
Percussit ad tempus galeam per æneis munitam malis.
Nec sane ærea galea prohibuit, sed per ipsam
Cuspis pergendi cupida rupit os, cerebrum vero
Intus omne fœdatum est: domuitque illum temerarium.
Hippodamantem vero deinde a curru desilientem,

Ante

Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί.
Αὐτὰρ ὃ θυμὸν ἄϊστε καὶ ὑρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
Κούρων ἑλκόντων· γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
Ὣς ἄρα τὸν γ' ἐρύγοντα λίπ' ὀξέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Αὐτὰρ ὃ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον
Πριαμίδην. τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι,
Οὕνεκά οἱ μετὰ πᾶσι νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
Καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, ποδέσσι δὲ πάντας ἐνίκα.
Δὴ τότε νηπιέῃσι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
Θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Νῶτα παραΐσσοντος ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόες ἥντετο θώρηξ·
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή·
Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Κυανέη, πρατὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον
Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ,
Κὰρ' ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δηρὸν ἐκὰς ςρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ ἴκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠύδα,
Ἐγγὺς ἀνὴρ ὃς ἐμόν γε μάλις' ἐσεμάσσατο θυμὸν,
Ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἕκτορα δῖον,
Ἆσσον ἰὼν ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Πηλείδη μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὡς,
Ἔλπεο δείδιξεσθαι. ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
Οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Αἴκέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι,
Δουρὶ βαλών· ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τό γ' Ἀθήνη
Πνοιῇ Ἀχιλῆος πάλιν ἔτρεψε κυδαλίμοιο,
Ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἆψ ἴκεθ' Ἕκτορι δῖον,
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
Σμερδαλέα ἰάχων. τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
Ῥεῖα μάλ', ὥστε θεὸς, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἔγχει χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον· ἦτέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακὸν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὧ τε μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων·
Ἦ μήν σ' ἐξανίω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
Εἴπου τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι·

Νῦν

Ante ſe fugientem, in dorſo percuſſit haſta.
Sed is animum exhalabat & mugiebat, ut cum taurus
Mugit vi tractus Heliconium circum regem,
Adoleſcentibus trahentibus: gaudet autem his Neptunus:
Sic utique hujus mugientis reliquit oſſa animus ferox.
At ille ivit cum haſta in deo parem Polydorum
Priamidem. Eum vero neutiquam pater ſinebat pugnare,
Quod ſibi inter omnes minimus erat natu,
Et ſibi chariſſimus erat, pedibuſque omnes vincebat.
Tum vero juvenili ſtultitia pedum virtutem oſtentans,
Ruebat per primipilares, donec ſuam perdidit animam:
Hunc percuſſit medium jaculo pedibus valens nobilis Achilles,
Terga prætercurrentis ubi baltei annuli
Aurei conſtringebant, & duplex occurrebat thorax:
In adverſam vero partem perrupit ad umbilicum haſtæ cuſpis:
In genua autem procidit ejulatu edito: nubeſque ipſum obtexit
Nigra, ad ſe vero collegit inteſtina manibus inclinatus.
Hector vero ut vidit fratrem Polydorum
Viſcera manibus tenentem advolutum terræ,
Continuo ejus oculis offuſa eſt caligo, neque amplius ſuſtinuit
Diu procul verſari, ſed obvius venit Achilli,
Acutam haſtam vibrans, flammæ ſimilis. At Achilles
Ut vidit, ut exiliit, & jactabundus verbum dixit,
Prope vir qui meum quidē maxime intimum pupugit animū,
Qui mihi ſodalem interfecit chariſſimum: neque ſane diutius
Alter alterum trepidi fugiamus per aciei ſemitas.
Dixit, & torve intuitus allocutus eſt Hectorem nobilem,
Propius accede ut celeriter ad mortis fines pervenias.
Illū vero interritus allocutus eſt inſigniter galeatus Hector,
Pelide ne jam me verbis ſaltem, puerulum tanquam,
Speres *te* perterrefacturum. Facile enim poſſum & ipſe
Et convitia & opprobria proloqui:
Scio autem quod tu quidem ſtrenuus, ego vero te multo inferior.
Sed hæc quidem Deorum in genibus poſita ſunt,
An forte tibi inferior licet ſim animam exemero,
Haſta percuſſo: nam meum telum acutum cuſpide.
Dixit utiq;, & vibratam emiſit haſtam, & eam quidem Minerva
Flatu ab Achille retro avertit glorioſo,
Leniter admodum ſpirans: illa autem rediit ad Hectorem nobilē,
Ipſiuſque ante pedes cecidit: ſed Achilles
Animo paratiſſimo irruit, occidere cupiens,
Horrendum vociferans. Illum vero eripuit Apollo
Facile admodum, utpote Deus, operuitque caligine multa.
Ter quidem deinde irruit pedibus valens nobilis Achilles
Haſta terea, terque caliginem percuſſit profundam:
Sed quando jam quarto irruebat deo par,
Horrenda minitans velocibus verbis allocutus eſt.
Rurſus nunc effugiſti mortem canis: certe tibi prope
Venerat malum, nunc vero te eripuit Phœbus Apollo,
Cui ſcilicet vota facis cum proficiſceris in ſtridorem jaculorum:
At certe te conficiam omnino iterum poſthac obvius factus,
Si forte aliquis & mihi deorum adjutor eſt:

Νῦν δ' ἄλλους Τρώων ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ὣς εἰπὼν, Δρύοπ' οὖτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι.
Ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν. ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασσε,
Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην ἠΰν τε μέγαν τε
Καγγόνυ δουρὶ βαλλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
Οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
Αὐτὰρ ὃ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἷε Βίαντος,
Ἄμφω ἐφορμηθεὶς ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε γούνων,
Εἴπως εὖ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη,
Μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
Νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς· ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσι γούνων,
Ἱέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ·
Ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε
Θυμοῦ δευόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὖτα παραστὰς
Δουρὶ κατ' οὖς· εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἔχεκλον
Μέσσην κακκεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύριος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ' ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
Ἀγκῶνος, τῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς,
Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. ὁ δὲ, φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε, μυελὸς αὖτε
Σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
Αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱὸν,
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρῄκης ἐριβώλακος εἰληλούθει·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός·
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα
Ἂψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.
Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
Ὣς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος,
Κτεινομένους ἐφέπων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ὡς δ' ὅτε τίς ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους
Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ,
Ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
Ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλον,
Αἵτ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἵετο κῦδος ἀρέσθαι
Πηλείδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Nunc v. alios Trojanorum perſequar, quemcunque deprehendā.
Sic locutus, Dryopem percuſſit ad cervicem mediam jaculo. 455
Cecidit autem ante pedes. Ille autem hunc quidem reliquit,
Demuchum vero Philetoridem ſtrenuumque magnumque
Ad genu haſta percuſſum detinuit: huic quidem deinde
Feriens enſe magno, exemit animam.
Porro ille Laogonum & Dardanum, filios Biantis, 460
Ambos cum impetu adortus ex curru depulit in terram,
Alterum haſta percuſſum eminus, alterum vero cominus enſe.
Troemque Alaſtoridem: qui obvius venerat genibus,
Si quo modo ſibi parceret, prehenſis, & vivum dimitteret,
Neque interficeret, æqualem ætatem miſeratus: 465
Demens, neque hoc ſciebat quod non perſuaſurus erat.
Haudquaquam enim animo mitis vir erat, neque lenis,
Sed valde ferox. Is quidem ceperat manibus genua,
Cupiens precari, ille autem enſe percuſſit ad hepar:
Ejus autem hepar excidit, & ater ſanguis ex ipſo 470
Sinum implevit, eique tenebræ oculos contexere
Anima caſſo. Idem Mulium percuſſit prope adſtans
Haſta ad aurem: moxque per aurem ivit alteram
Cuſpis ærea: ille & Agenoris filium Echeclum
Medium ad caput enſe feriebat bene manubriato. 475
Totus autem incaluit enſis ſanguine: huic vero oculos
Occupavit purpurea mors & fatum violentum.
Deucalionem autem deinde ubi connectuntur nervi
Cubiti, hac illum ejus per manum tranſixit
Cuſpis ærea: is vero illum expectavit manu gravatus, 480
Præ ſe videns mortem. Ille vero, gladio cervice percuſſa,
Procul cum ipſa galea caput excuſſit, medulla vero
Vertebris exiliit: hic autem in terra jacuit extenſus.
At ille perrexit eundo in eximium Pirei filium
Rhigmum, qui e Thracia gleboſa venerat: 485
Hunc percuſſit medium telo, fixumque eſt in ventre æs:
Decidit autem e curru. Ille autem Areithoum famulum
Retro equos convertentem, in dorſum acuta haſta
Feriebat curruque deturbavit: turbati ſunt autem ejus equi.
Utq; fertur furens per profundas convalles immane ardens ignis.
Montis aridi, profunda autem crematur ſylva, 490
Et quaquaverſus agitans ventus flammam contorquet:
Sic ille quaquaverſus furibundus ferebatur cum haſta deo par,
Occidendos inſequens, fluebat autem ſanguine terra nigra.
Ut cum quis junxerit boves mares latis frontibus 495
Ut triturent hordeum album æquabili in area,
Facile comminuuntur boum ſub pedibus vehementer mugientiū:
Sic ab Achille acti magnanimo ſolidi ungulis equi
Calcabant ſimul mortuoſque & clypeos: ſanguine autem axis
Infra totus fœdatus erat, & ambitus qui circa ſellam curulē, 500
Quos quidem ab equinis ungulis guttæ aſpergebant,
Et illæ a canthis. Is vero cupiebat gloriam referre
Pelides, cruore a. & ſudore pulverulento fœdabatur manus invictas.

Υ'ΠΟ'ΘΕΣΙΣ ΤΗ͂Σ 'ΙΛΙΑ'ΔΟΣ Φ. ΤΟΥ͂ Ο'ΜΗ'ΡΟΥ 'ΡΑΨΩ, ΔΙ'ΑΣ.

ΤΩ͂Ν Τρώων εἰς δύο διαιρεθέντων μέρη, τοὺς μὲν εἰς τὴν πόλιν, τοὺς δὲ εἰς τὸν Σκάμανδρον Ἀχιλλεὺς διώκει, καὶ δεκαδύο νεανίας ζωγρεῖ εἰς ποινὴν Πατρόκλου· τὸν δὲ Λυκάονα τὸν Πριάμου καὶ Ἀξεροπαῖον ἀναιρεῖ. ἔπειτα τοῦ ποταμοῦ πλημμύραντος, κινδυνεύοντα αὐτὸν σώζει Ἥφαιστος, ἐμπρήσας τὸν ποταμὸν καὶ τὸ πεδίον. μετὰ ταῦτα θεῶν μάχη γίνεται πρὸς ἀλλήλους. Ἀχιλλέα δὲ Ἀπόλλων εἴργει Ἀγήνορι ὁμοιωθείς, καὶ φεύγων ἐξαπατᾷ, ἕως οἱ Τρῶες διασώζονται εἰς τὴν πόλιν.

Φῖ, μόγος Αἰακίδαο παρ' ἠϊόνας ποταμοῖο.

Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε
Πρὸς πόλιν, ἦπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο
Ἠματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῇ ῥ' οἵ γε προχέοντο πεφυζότες· ἠέρα δ' Ἥρη
Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον ἀργυροδίνην·
Ἔν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
Ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῷ
Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται
Φευγέμεναι ποταμόνδε, τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ
Ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ·
Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος ξάνθου βαθυδινήεντος
Πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμιξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν·
Αὐτὰρ ὃ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθαις,
Κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' ἔνθορε δαίμονι ἶσος,
Φάσγανον οἷον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
Τύπτε δ' ἐπισροφάδην. τῶν δὲ στόνος ὦρνυτ' ἀεικὴς
Ἄορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
Ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
Φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου·
Δειδιότες· (μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσιν)
Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος·
Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἠΰτε νεβρούς·
Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι,
Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι·
Δῶκε δ' ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Αὐτὰρ ὃ αὖ ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
Ἔνθ' υἷεῖ Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο
Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι Λυκάονι, τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἄλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
Ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἑρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ

ARGUMENTUM LIBRI XXI. ILIADIS HOMERI.

TRojanos in duas partes divisos, partim in urbem, partim in Scamandrum Achilles agitat, juvenesque duodecim captivos ducit in ultionem Patrocli: sed Lycaonem Priamidem & Asteropæum interficit. Post fluvio inundante ex periculo illum servat Vulcanus, qui fluvium & campum incendit. Deinde inter se præliantur Dii. Sed Achillem inhibet Agenori assimilatus Apollo, fugiendoque decipit, interea salvi redeunt in urbem Trojani.

SEd ubi jam ad meatum pervenerant pulchre fluentis fluvii
Xanthi vorticosi, quem immortalis genuit Jupiter
Ibi tum divisos, partim campum versus insequebatur
Ad urbem, qua alii turbati fugerant
Die superiori, quando furebat illustris Hector.
Illac hi profundebantur trepida fuga: caliginem autem Juno
Expandit ante densam, ut inhiberet: partim vero
In fluvium volvebantur profunde fluentem vorticibus argenteum:
Incideruntque magno strepitu: sonitum vero dedere alta fluenta,
Ripæq; circū circa graviter gemuere. Illi vero fremitū edentes
Natabant huc & illuc, agitati per vortices.
Ut cum exactæ impetu ignis locustæ evolant
Ut fugiant ad fluvium, ardet autem indefessus ignis
Excitatus derepente, illæ vero metu percussæ cadunt in aquam:
Sic Achille fugante Xanthi vorticibus profundi
Implebatur fluentum resonans mixtim equisque & viris:
At ille nobilissimus hastam quidem reliquit illic in ripis,
Tectam myricis: ipse autem insiliit deo par,
Gladium solum habens, exitialiaque animo meditabatur opera:
Et feriebat quaquaversum. Eor. v. genitus excitabatur fœdus
Ense dum cædebantur, rubescebatque sanguine aqua.
Ut vero metu Delphinis ingentis pisces alii
Fugientes, implent recessus intimos portus stationibus tuti,
Formidantes: (omnino enim devorat quemcunque ceperit)
Sic Trojani fluvii per impetuosi fluenta
Abdebant se perculsi sub crepidinibus. Ille v. ut lassatus erat manus
Vivos e fluvio duodecim legit juvenes, (cædendo,
Pœnas daturos de Patroclo Menœtiade mortuo:
Hos eduxit e fluvio metu stupentes, tanquam hinnulos:
Ligavit autem a tergo manus scite sectis loris,
Quæ ipsi ferebant innexa tortilibus annulis tunicis:
Tradidit autem sociis deducendos cavas ad naves.
At ipse iterum irruit, interficere cupiens:
Illic filio Priami obvius factus est Dardanidæ
E fluvio fugienti Lycaoni, quem olim ipsemet
Abduxerat captum ex patris agro invitum,
Nocturnus progressus: is vero caprifici acuto ære

Τάμνε νέος ὄρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν.
Τῷ δ' ἔρ' ἀνωΐστον κακὸν ἦλυθε δῖος Ἀχιλλεύς·
Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε
Νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε.
Κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
Ἰμβριος Ἠετίωνι, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
Ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν, πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
Ἔνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
Ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
Πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Γυμνὸν ἰὼν κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος,
(Ἀλλὰ τὰ μέν β' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε. τεῖρε γὰρ ἰδρὼς
Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα)
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὕσπερ ἔπεφνον,
Αὖτις ἀνωρήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·
Οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχε
Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει.
Ἀλλ' ἴθι δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐυὶ φρεσὶν ἠδὲ καὶ εἴσω
Ἦ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
Γῆ Φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερὸν περ ἐρύκει.
Ὣς ὥρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς,
Γούνων ἅψασθαι μεμαώς· περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν·
Ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
Κύψας. ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔσχε, λιμένη χροὸς ἆμμεναι ἀνδρομέοιο.
Αὐτὰρ ὃ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλίσσετο γούνων,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Γουνοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον·
Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο.
Πὰρ γάρ σοι πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
Ἠμάτι τῷ ὅτε μ' εἷλες ἐϋκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
Καὶ μ' ἐπέρασσας, ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.
Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών. ἠὼς δέ μοι ἐξὶ
Ἥδε δυωδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
Πολλὰ παθὼν, νῦν αὖ με τεῇς ἐν χερσὶν ἔθηκε
Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρὶ,
Ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε. μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
Γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλτεω γέροντος,
Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον Ἀισήεσσαν ἔχων ὑπὸ Σατνιόεντι·
Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
Τῇσδε δύω γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις,

Ἤτοι

Incidebat novellos ramos, ut currus ambitus essent.
Huic igitur improvisum malum supervenit nobilis Achilles:
Et tunc quidem ipsum in Lemnum bene habitatam vendidit
Navibus abducens: filius autem Jasonis precium dedit.
Illinc vero hospes ipsum redemit, multaque dedit,
Imbrius Eetion, misitque ad nobilem Arisben:
Inde clam arrepta fuga, paternam venit in domum.
Undecim autem dies animum oblectaverat cum suis amicis,
Reversus ex Lemno: duodecima vero ipsum rursus
Manibus Achillis Deus injecit, qui ipsum erat
Missurus ad orcum, invite licet iturum.
Hunc igitur ut advertit pedibus valens nobilis Achilles
Nudum sine galeaque & clypeo, neque habebat hastam,
(Namq;ea quidē omnia in terrā abjecerat. Conficiebat enim sudor
Fugientem e fluvio, delassatioque genua subtus domabat)
Indignatus autem dixit apud suum magnum animum,
Papæ, ingens sane miraculum hoc oculis video:
Jam nimirum Trojani magnanimi, quos interfeci,
Rursus resurgent ex infernis tenebris caliginosis:
Ut jam & hic reversus est postquam effugit sævum diem,
Lemnum in sacram *licet* venundatus: neque ipsum tenuit,
Pontus sali cani, qui multos invitos coërcet.
Sed agedum & hastæ cuspidem nostræ
Gustabit, ut videam in mente & edocear
An similiter & illinc reversurus sit, an ipsum coërcebit
Terra alma, quæ fortem licet coërcet.
Sic cogitabat manens: is vero prope eū venit animo consternatus,
Genua tangere cupiens: valde enim exoptabat animo
Effugere mortemque exitialem & fatum nigrum:
Sed ille quidem hastam longam sustulit nobilis Achilles,
Percutere paratus: is autem currens subiit & prehendit genua
Pronus. Hasta vero super dorsum *evolans* in terra
Stetit, cupiens corpore satiari humano.
Cæterum hic altera *manu* quidem prehensis supplicabat genibus,
Altera vero tenebat hastam acutam, neque dimittebat:
Et eum supplicans verbis volucribus allocutus est,
Supplico tibi Achille: tu autem me respice, meique miserere:
Loco tibi sum supplicis Jocis alumne reverendi.
Apud te enim primum gustavi Cereris fruges,
Die illo quando me cepisti bene culto in agro,
Et me vendidisti, procul abducens a patreq amicisque,
Lemnum in sacram: centum autem boum pretium tibi peperi:
Nunc vero redemptus fuero ter tantis datis. Aurora a. mihi est
Hæc duodecima postquam in Ilium perveni,
Multa perpessus, nunc vero me tuis in manibus posuit
Fatum exitiale: odio nimirum sum Jovi patri,
Qui me tibi rursus tradidit. Brevis autem ævi me mater
Peperit Laothoë, filia Altæ senis,
Altæ, qui Lelegibus bellicosis imperat,
Pedasum Æpeessam obtinens prope Satnioëntem:
Hujus autem habuit filiam Priamus, multas autem & alias:
Ex hac duo nati sumus, tu vero ambos obtruncabis,

Ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσι δάμασσας
Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρί·
Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὄΐω
Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Μή με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ' ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι,
Ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε.
Ὣς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς,
Λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε,
Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε,
Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν μόρσιμον ἦμαρ,
Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασσα·
Νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς κεν θάνατον φύγῃ, ὅν κε θεὸς γε
Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσι,
Συμπάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
Ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι αὕτως;
Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων·
Οὐχ ὁράᾳς οἷος κἀγὼ, καλός τε μέγας τε,
Πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ μ' ἐγείνατο μήτηρ·
Ἀλλ' ἐπὶ τοι κἀμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἔσσεται, ἢ ἠώς, δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ,
Ὅππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἕλῃται,
Ἢ ὄγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ἰείς.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
Ἔγχος μέν ῥ' ἀφέηκεν, ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
Ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ
Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
Δοῦ ξίφος ἄμφηκες· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε λαβὼν ποδὸς ἦκε φέρεσθαι,
Καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν,
Ἔνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς
Αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ἀλλὰ Σκάμανδρος
Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον·
Θρῴσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει
Ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς,
Ὑμεῖς μὲν, φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων·
Οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐΰῤῥοος ἀργυροδίνης
Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους,
Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε νόσφιν ἐμεῖο.
Ὣς ἄρ' ἔφη. ποταμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρῶεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Τόφρα δὲ Πηλέος υἱὸς ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀσκεπαίῳ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων
Τλῆ Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἄξιος εὐρυρέεθρος

Γεί-

Illum quidem primos inter pedites domuisti
Deo parem Polydorum, postquam percussisti acuta hasta:
Nunc vero hic mihi malum erit: non enim puto
Tuas manus *me* effugiturum, postquam prope adduxit Deus.
Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua,
Ne me interfice, non enim uterinus frater Hectoris sum,
Qui tibi sodalem interemit mitemque fortemque.
Sic utique eum Priami allocutus est illustris filius,
Supplicans verbis. Immitem autem vocem audivit,
Stulte, ne mihi precia redemptionis memora, neque narra.
Antequam enim Patroclus assecutus esset fatalem diem,
Interea aliquantum mihi parcere in animo gratum erat.
Trojanis, & multos vivos cepi & vendidi:
Nunc vero non est qui mortem effugiat, quemcunque utique Deus
Ilium ante meas in manus conjecerit,
Universorum Trojanorum, præcipue autem Priami filiorum.
Sed amice, morere & tu: cur lamentaris frustra?
Occubuit & Patroclus, qui tamen te multo præstantior:
Nonne vides qualis & ego, pulcherque magnusque,
Quin & patre natus sum eximio, deaque me peperit mater:
Et mihi tamen utique mors & fatum violentum
Aderit, seu aurora *fuerit*, seu crepusculum, seu meridies,
Quando quis & mihi ære animum auferet,
Sive is hasta percusserit, sive a nervo sagitta.
Sic dixit. Illius vero ibi soluta sunt genua & ejus cor:
Hastam quidem dimisit, consedítque manibus passis
Ambabus. Achilles vero stricto ense acuto
Percussit ad claviculam prope cervicem: totus autem ei intro
Subiit ensis anceps: ille vero pronus in terra
Jacebat extensus. Sanguis autem niger effluebat, rigabatq; terrã.
Illum vero Achilles in fluviũ prehensum pede misit ferendũ,
Et super eum glorians verba volucria profatus est,
Istic nunc jace inter pisces, qui tibi vulneris
Sanguinem delambent audaces: neque te mater
Impositum lectis deflebit, sed Scamander
Feret vorticosus in maris latum sinum:
Saltans quis per undã sub nigrã horrescentẽ superficiem evehetur
Piscis, ut comedat Lycaonis albam puiguedinem.
Pereatis, donec urbe potiamur Ilii sacræ,
Vos quidem, fugientes, ego vero a tergo contrucidans:
Neque vobis ipse fluvius late fluens vorticibus argenteus
Proderit, cui jam sæpe multos sacrificatis tauros,
Vivosque in vortices demittitis solidos ungulis equos.
Sed & sic peribitis dira morte, usque dum omnes
Lueritis Patrocli cædem & interitum Achivorum,
Quos ad naves veloces interfecistis absente me.
Sic utiq; dixit. Fluvius autem iram concepit ipso penitus corde:
Agitabatque animo quomodo abducat a labore bellico
Nobilem Achillem, & a Trojanis pestem avertat.
Interea autem Pelei filius tenens prælongam hastam,
Asteropæo insiliit, interficere cupiens
Filio Pelegonis: illum autem Axius fluentis latus

Γείνατο, καὶ Περίβοια Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
Πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη ποταμὸς βαθυδίνης.
Τῷδ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
Ἔσχη ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
Δυσήνωρ δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.
Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε Φαίδιμος υἱός,
Πηλείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
Εἰμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου τηλόθ' ἐούσης,
Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας· ἦδε δέ μοι νῦν
Ἠὼς ἐνδεκάτη ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα·
Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξίου ὅς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,
Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ· τόνδ' ἐμὲ φασὶ
Γείνασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα Φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.
Ὣς φάτ' ἀπειλήσας. ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ὁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
Ἥρως Ἀξεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦε·
Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Γαίῃ ἐνεχήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα
Ἀξεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων·
Καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
Μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Ἆλτ' ἐπὶ οἷ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσασθαι μενεαίνων,
Τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἤθελε θυμῷ
Ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
Ἀσθμαίνοντ'. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ σήθεσσιν ὀρούσας,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα,
Κεῖσ' οὕτω· χαλεπόν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
Παισὶν ἐριζέμεναι, ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι.
Φῂσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος·
Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι·
Τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι,
Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν·
Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων·
Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεή, ποταμοῖο τέτυκται.
Καὶ γάρ σοι ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι
Χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι·

Τῷ

Genuit, & Periboea Aceſſameni filiarum
Natu maxima. Huic enim miſtus eſt fluvius vorticibus profundus.
In hunc Achilles impetum fecit: hic aut. adverſus e fluvio *prodiens*
Conſtitit tenens duas haſtas: animos a. ei præcordiis indidit
Xanthus, indignabatur enim de cæſis pugna juvenibus,
Quos Achilles ceciderat per fluentum, neque miſeratus erat.
Hi vero quando jam prope erant alter in alterum vadentes,
Illum prior allocutus eſt pedibus valens nobilis Achilles,
Quis, unde es virorum, qui mihi auſus es obvius venire?
Infelicium autem utique filii meo robori occurrunt.
Hunc vero Pelegonis allocutus eſt illuſtris filius,
Pelide magnanime, cur genus interrogas?
Sum ex Pæonia gleboſa longe ſita,
Pæonas viros ducens longis haſtis armatos: & hæc mihi nunc
Aurora undecima poſtquam in Ilium veni:
At mihi genus ex Axio late fluente,
Axio qui pulcherrimam aquam per terram fundit,
Qui genuit Pelegonem inclytum haſta: hunc me aiunt
Genuiſſe. Nunc vero pugnemus illuſtris Achille.
Sic dixit minitans. Sed ſuſtulit nobilis Achilles
Peliadem fraxinum: ſimulque haſtis utrinque
Heros Aſteropæus, ambidexter enim erat:
Atque altera quidem haſta ſcutum percuſſit, neque penitus
Perrupit ſcutum: aurum enim prohibuit, dona Dei;
Altera vero illi cubitum ſtrictim percuſſit manus
Dextræ, exiliit autem ſanguis ater: ipſa vero ſuper eum
Terræ infixa eſt, cupiens corpore ſatiare ſe.
Secundus vero Achilles haſtam recta volantem
In Aſteropæum immiſit, occidere cupiens:
Et ab hoc quidem aberravit: at altam percuſſit ripam,
Medio tenus autem impegit ripæ fraxineam haſtam.
Pelides vero enſe acuto extracto a fœmore,
Saliit in eum ardenti animo: at ille fraxinum Achillis
Non poterat e crepidine evellere manu robuſta.
Ter quidem ipſam concuſſit, extrahere cupiens,
Ter vero deſeruit vi: at quarto, parabat animo
Frangere incurvatam haſtam fraxineam Æacidæ,
Sed ante Achilles cominus enſe animam abſtulit.
Ventrem enim ei percuſſit ad umbilicum: omnia autem
Effuſa ſunt in terrā inteſtina: & ei continuo tenebræ oculos con-
Expiranti. Achilles vero in pectora irruens, (texere
Armaque detraxit, & glorians verbum dixit,
Jaceto ſic: arduum tibi præpotentis Saturnii
Cum filiis contendere, e fluvio licet genito.
Dicebas tu quidem fluvii genus *te* eſſe late fluentis:
At ego genus magni Jovis glorior eſſe:
Genuit me vir multis imperans Myrmidonibus,
Peleus Æacides: ipſe vero Æacus ex Jove erat:
Quanto potentior quidem Jupiter fluviis in mare fluentibus:
Potentius itidem Jovis genus, *quam* fluvii eſt.
Etenim tibi fluvius utique adeſt magnus, ſi poteſt quid
Prodeſſe: ſed non licet cum Jove Saturnio pugnare:

Τῶ, οὔτε κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,
Οὐδὲ βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν·
Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν,
Δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα·
Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ·
Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
Αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστὰς,
Οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πηλείδαο καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα.
Ἔνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀσύπυλόν τε,
Μνῆσόν τε, Θρᾴσιόν τε, καὶ Αἴνιον, ἠδ' Ὀφελέστην.
Καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης,
Ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐφθέγξατο δίνης,
Ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἶσυλα ῥέζεις
Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζειν.
Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
Οὐδέ τι πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,
Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ἄγη μ' ἔχει ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
Ἔσσαι ταῦτα Σκάμανδρε διοτρεφὲς, ὡς σὺ κελεύεις·
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων
Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι
Ἀντιβίην, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἢ κεν ἐγὼ τόν.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὦ πόποι Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύ γε βουλὰς
Εἰρύσσαο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλε
Τρωσὶ παρισάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρίκλυτος ἔνθορε μέσσῳ,
Κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο δίδματι θύων.
Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὦσε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεὺς·
Τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος,
Χέρσονδε· ζωοὺς δ' ἐσάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσι.
Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἴξατο κῦμα,
Ὤθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε σηρίξασθαι· ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσὶν
Εὐφυέα, μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα
Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
Ὄφρ' ἔξοισιν πυκινοῖσι· γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,

Εἴσω

Ideo, ne rex quidem Acheloius æquiparatur,
Neque profunde fluentis ingens vis Oceani,
Ex quo tamen omnes fluvii & totum mare,
Et omnes fontes & putei alti fluunt:
Sed & is metuit Jovis magni fulmen,
Horrendumque tonitru, quando e cœlo fragorem dederit.
Dixit utique, & e crepidine evulsit æream hastam.
Illum vero ibidem reliquit, postquam charam animam abstulerat,
Jacentem in arenis, alluebat autem ipsum nigra aqua:
Illum quidem anguillæque & pisces circum occupati erant,
Pinguedine raptim vescentes renibus obtensam carpentes.
At ille perrexit eundo ad Pæonas bellatores equestres,
Qui utique adhuc juxta fluvium territi fugitabant vorticosum,
Ut viderunt illum fortissimum in aspera pugna
Manibus Pelidæ & ense fortiter domitum.
Tunc interfecit Thersilochumque, Mydonaque, Astypylumque
Mnesumque, Thrasiumque, & Ænium, atque Ophelestem.
Et prorsus adhuc plures interemisset Pæonas velox Achilles,
Nisi iratus allocutus fuisset fluvius vorticibus profundus,
Viro similis, e profundo autem vocem edidit vortice,
O Achille, plus quidem vales robore plura tamen indigna patras
Hominibus aliis: semper enim tibi auxiliantur dii ipsi.
Si tibi Trojanos dedit Saturni filius omnes perdere,
Ex me saltem cum exegeris per campum ardua patrato.
Referta enim jam sunt mihi cadaveribus amœna fluenta,
Neque prorsus aliquo possum effundere undas in mare vastum,
Angustatus cadaveribus: tu autem interficis omnes penitus.
Quin agedum & desiste, stupor me occupat princeps populorum.
Hunc autem respondens allocutus est pedibus celer Achilles,
Erunt hæc Scamander Jovis alumne, ut tu jubes:
Trojanos tamen non ante desinam fœdifragos interficere
Quam conclusero in urbem, & Hectorem periculum fecero
Adversus, an utique me domabit an ego ipsum.
Sic fatus, in Trojanos irruit deo par.
Et tunc Apollinem allocutus est fluvius profundus vorticibus,
Proh malû Argenteo arcu insignis Jovis fili, non tu sane consilia
Observasti Saturnii, qui tibi multis admodum madavit
Trojanis adesse & opem ferre usque dum veniret
Sol vespertinus sero occidens, obumbraretque gleboſa arva.
Dixit & Achilles quidem hasta inclytus insiliit medio,
A crepidine ruens: ille v. concitus ingruit tumidis fluctibus furens.
Omniaque commovit fluenta turbidus: impulit vero mortuos
Multos, qui per eum alfatim erant, quos occiderat Achilles:
Hos ejecit foras, mugiens tanquam taurus,
In terram: vivos autem servavit in pulchris fluentis,
Occultans in vorticibus profundis ingentibus.
Horrenda autem circum Achillem turbida constitit unda,
Urgebatque scuto incumbens fluctus, neque pedibus
Poterat se stabilire. At ille ulmum prehendit manibus
Feliciter crescentem, ingentem: ea autem radicitus procidens
Crepidinem totam disjecit, repressitque pulchra fluenta
Ramis densis: junxit autem tanquam ponte illum ipsum,

Εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'. ὁ δ' ἶρ', ἐκ λίμνης ἀναρούσας,
Ἦιξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
Δείσας. οὐδέ τ' ἔλησε μέγας θεὸς, ὧρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ,
Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος,
Ὃς θ' ἅμα καρτιστός τε καὶ ὠκιστος πετεηνῶν.
Τῷ εἰκὼς ἤιξεν· ἐπὶ ϛήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς
Φεῦγ', ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει,
Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων·
Τοῦ μέν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
Ὀχλίζονται, τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
Ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆϊ κιχήσατο κῦμα ῥέοιο,
Καὶ λαιψηρὰν ἔρυτα. θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν·
Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι εἴ μιν ἅπαντες
Ἀθάνατοι ϕοβέουσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο
Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν. ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα,
Θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖϊν.
Πηλείδης δ' ὤμωξεν ἰδὼν ἐς οὐρανὸν εὐρὺν,
Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις μοι θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέξη
Ἐν ποταμοῖο σαώσαι· ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσσον αἴτιος οὐρανιώνων,
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἐθελγεν,
Ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
Λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
Ὡς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος,
Τῷ κ' ἀγαθὸν μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸς δέ κεν ἐξενάριξε·
Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι,
Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβὸν,
Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα.
Ὡς φάτο. τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
Στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν ἐΐκτην·
Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιϛώσαντ' ἐπέεσσι·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Πηλείδη μήτ' ἄρτι λίην τρέε, μήτέ τι τάρβει.
Τοίω γὰρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμὲν,
Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐϛιν·
Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός·
Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἴκε πίθηαι,
Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιΐου πολέμοιο
Πρὶν κατὰ Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
Τρωϊκὸν, ὅς κε φύγῃσι. σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀποῦρας
Αὖ ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.

Τῷ

Intus tota prolapſa. Is vero, e voragine proſiliens,
Feſtinabat per campum pedibus rapidis volando,
Perculſus. Neq; deſtitit magnus deus, ſed ſurrexit ruiturus in illū
In ſummo nigricans, ut ipſum arceret a bellico labore
Nobilem Achillem, Trojaniſque exitium averteret.
Pelides vero ſaltu dato refugit quantum eſt haſtæ jactus,
Aquilæ impetus habens nigræ venatricis,
Quæ ſimul fortiſſimaque & celerrima volucrum.
Huic ſimilis ruit: in pectoribus autem æs
Horrendum reſonabat: oblique autem ab illo declinans
Fugiebat, is vero a tergo fluens ſequebatur magno ſonitu
Ut cum vir aquilex a fonte aquis nigro
Per plantas & hortos aquæ rivum deducit,
Manibus ligonem tenens, & ſulco obices ejiciens:
Et hac quidem profluente, ſubtus calculi omnes
Agitantur, ipſa autem cito defluens immurmurat
Loco in declivi, præcurritque etiam ipſum ductorem:
Sic perpetuo Achillem aſſequebatur fluctus fluvii,
Velocem licet. Dii enim potentiores mortalibus.
Quoties vero conaretur pedibus valens nobilis Achilles
Stare contra, & cognoſcere an ipſum omnes
Immortales in fugam agerent qui cœlum latum tenent,
Toties ipſi magnus fluctus a Jove fluentis fluvii
Alluebat humeros deſuper. Is autem in altum pedibus ſaliebat,
Animo mœſtus: fluvius vero ſubtus genua domabat
Rapidus, oblique fluens, pulverem autem ſubtrahebat pedibus:
Pelides autem ejulavit intuitus in cœlum latum,
Jupiter pater, ut nullus me deorum miſerabilem ſuſtinet
Ex fluvio cripere: in poſterum vero vel quidvis patiar.
Alius autem nullus mihi tantum in culpa cœleſtium,
Quantum mea mater, quæ me mendaciis lactabat,
Quæ me dicebat Trojanorum ſub muro armatorum
Velocibus periturum eſſe Apollinis jaculis.
Utinam me Hector occidiſſet, qui hic nutritus eſt fortiſſimus,
Tum & fortem occidiſſet, & ipſe fortis occiſum ſpoliaſſet:
Nunc autem me ingloria morte fatale eſt corripi,
Concluſum in magno fluvio tanquam ſervulum ſubulcum,
Quem torrens obrutum perdit pluvio tempore tranſeuntem.
Sic dixit. Hunc autem valde cito Neptunus & Minerva
Steterunt prope accedentes, corpore a. homines referebant:
Manuque manum prehendentes confirmarunt verbis:
Inter hos autem ſermonem orſus eſt Neptunus terræ quaſſator,
Pelide neque jam valde trepida, neque turbare.
Tales enim tibi nos ex diis auxiliatores ſumus,
Jove approbante, ego & Pallas Minerva:
Quoniam haud tibi a fluvio utique domari fatale eſt:
Sed hic quidem cito deſinet, tu autem videbis ipſe:
Sed tibi prudens ſuggeremus conſilium, ſi pareas,
Ne prius abſtineas manus ab omnibus æque gravi pugna
Quam in Ilii inclytos muros populum concluſeris
Trojanū, quicunq; effugere poterit. Tu vero Hectori anima erepta
Ad naves redito: damus autem tibi gloriam referendam.

Τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην·
Αὐτὰρ ὃ βῆ (μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμὴ)
Ἐς πεδίον. τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὑδατος ἐκχυμένοιο·
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων ἀϊζηῶν
Πλῶον, καὶ νέκυες· τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
Πρὸς ῥόον ἀΐσσοτος ἀν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχε
Εὐρὺ ῥέων ποταμὸς· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη·
Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο
Τ'ψόσ' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἄϋτας
Φίλε κασίγνητε σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄξυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
Τ'δατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
Ἴ'ςη δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα πεύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
Ὃ'ς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅγε ἴσα θεοῖσι.
Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτέ τι εἶδος,
Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· κὰδ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἄλις χεράδος περιχεύας
Μυρίον, οὐδέ οἱ ὀξὲ ἐπισήσονται Ἀχαιοὶ
Λ'λλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, οὐδέ τι μὶν χρεὼ
Ἔ'ξαι τυμβοχόης, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
Η', καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος ὑψόσε θύων,
Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσι.
Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διϊπετέος ποταμοῖο
Ἴ'ξατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλείωνα.
Η'ρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδδείσασ' Ἀχιλῆϊ,
Μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης·
Αὐτίκα δ' Η'φαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν,
Ο'ρσεο Κυλλοποδίον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν εἶναι·
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέστεο Νότοιο
Εἴσομαι ἐξ ἁλόσδε χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
Η' κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
Φλέγμα κακὸν φορέουσα· σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
Δένδρεα καῖε, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρί· μηδέ σε πάμπαν
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπόταν δὴ
Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα. τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.
Ω'ς ἔφαθ'. Η'φαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ·
Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
Ω'ς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
Αἶψ' ἄν ξηράνῃ, χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρει·
Ω'ς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ' ἄρα νεκροὺς
Κῆεν, ὃ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν

350 Καίον-

Hi ſanè ſic loquuti ad immortales abierunt:
At ille ivit (valde enim deorum impellebat *eum* præceptum)
In campum. Hic vero totus impletus eſt aqua effuſa:
Multa autem arma pulchra prælio cæſorum juvenum
Fluitabant, & cadavera: illius autem in altum genua exiliebant
Adverſus curſus ruentis recta: neque enim eum tenuit
Late fluens fluvius: magnum enim robur immiſerat Minerva:
Neque Scamander remiſit ſuam vim, ſed adhuc magis
Iraſcebatur Pelidæ, tumefecitque undam fluenti
In altum ſublatus: Simoentem vero commonefecit vociferans,
Chare frater robur viri ambo ſaltem
Cohibeamus, mox enim urbem magnam Priami regis
Evertet, Trojani vero in pugna non manebunt.
Sed auxilium affer celerrime, & imple fluenta
Aqua ex fontibus, omneſque concita rivos:
Atque erige magnam undam: multam vero turbam excita
Truncorum & lapidum, ut compeſcamus immanem virum,
Qui jam nunc victor graſſatur, animoque agitat paria diis.
Aio enim neque vim profuturam, neque prorſus formam,
Neque illa arma pulchra, quæ alicubi in imo fundo voraginis
Jacebunt ſub limo tecta: quin & ipſum
Involvam arenis, ſabulo affatim circumfundens
Immenſo, neque ejus oſſa poterunt Achivi
Colligere: tantam ei colluviem deſuper obtendam.
Ibidem ei & ſepulchrum erit, neque omnino ei opus
Erit humatione, quando ei exequias facient Achivi.
Dixit, & ingruit in Achillem turbidus in altum furens,
Murmurans ſpumaque & ſanguine & cadaveribus.
Purpurea vero continuo unda a Jove fluentis fluvii
Stetit elevata, occupavitque Pelidem.
Juno autem alte clamavit, admodum timens Achilli,
Ne ipſum obrutū perderet magnus fluvius vorticibus profundus:
Statim vero Vulcanum allocuta eſt ſuum dilectum filium,
Exurge ad certamen Vulcane, mi fili: contra te enim
Xanthum vorticoſum in pugna conjicimus iturum:
Quin opem fer citiſſime, & oſtenta flammam multam:
Ego vero Zephyri & velocis Noti
Ibo e mari gravem excitatura procellam,
Quæ Trojanorum capita & arma comburat,
Incendium exitiale ferens: tu vero Xanthi præter ripas
Arbores ure, ipſumque immitte igni: neque te omnino
Blandis verbis avertat aut minis:
Neque ante cohibeas tuam vim, quam vbi
Signum dedero clamore, tunc compeſce indefeſſum ignem.
Sic dixit. Vulcanus autem parabat immane ardentem ignem:
Primū quidē in campo ignis accendebatur cremabatque mortuos
Multos, qui in eo affatim erant, quos interfecerat Achilles:
Totus vero ſiccatus eſt campus, coërcitaq; eſt limpida aqua.
Ut cum autumnalis Boreas recens irrigatum hortum
Statim exſiccaverit, gaudet vero ipſum quiſquis de more colit:
Sic exſiccatus eſt campus totus, atque mortuos
Exuſſit, at is in fluvium vertit flammam collucentem.

Ure-

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρίκαι,
Καίετο δὲ λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον,
Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει.
Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, οἵ κατὰ δίνας,
Οἵ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίεσκον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
Καίετο δ' ἰς ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνομάζεν
Ἤφαις', οὔτις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
Λῆγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄσσεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
Φῆ πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
Ὡς δὲ λέβης ζείει ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
Κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο,
Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται·
Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' ἀϋτμὴ
Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὅγ' Ἥρην
Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἧρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
Ἐξ ἄλλων; οὐ μέν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι
Ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
Παυέσθω δὲ καὶ οὗτος· ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Καιομένη, κάιωσι δ' ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν,
Ἥφαιστε, σχέο τέκνον ἀγακλέες· οὐ γὰρ ἔοικεν
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα συφελίζειν.
Ὡς ἔφαθ'. Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ·
Ἄψορρον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἳ μὲν ἔπειτα
Παυσάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ·
Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
Ἀργαλέη, δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ὄρνυτο·
Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ δμαδῷ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών.
Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός, ἄϊε δὲ Ζεὺς
Ἥμενος οὐλύμπῳ, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
Ἔνθ' οἱ γ' οὐκ ἔτι δηρὸν ἀφέσταν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε,
Χάλκεον ἔγχος ἔχων· καὶ ὀνείδιον φάτο μῦθον,
Τίπτ' αὖ ὦ κυνόμυια θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
Θάρσος ἄητον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα,
Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας.
Τῷ σ' αὖ νῦν δίω ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας.
Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνὸς,

rebantur ulmique & ſalices, atque myricæ,
rebatur jam lotuſque, & ulva, atque cyperus,
uæ circum pulchra fluenta fluvii affatim naſcebantur:
aborabant anguillæque & piſces, qui per vortices,
ui per pulchra fluenta urinabantur hinc illinc,
piritu laborantes ſapientis Vulcani.
rdebat violentus fluvius, verbaque fecit, & dixit,
Vulcane, nullus tibi certe deorum poteſt ex æquo adverſari,
equo omnino ego tibi ſic igne ardenti pugnavero:
eſine a certamine: Trojanos vero vel ſtatim nobilis Achilles
rbe expellat. Quid mihi cum contentione & auxilio?
Dixit igne ardens: ebulliebant autem pulchra fluenta.
t vero lebes fervet intus dum urgetur igne multo,
dipem liquefaciens ſaginati porci,
ndique eructans, ſubtus autem ligna ſicca jacent:
c hujus pulchra fluenta igne ardebant, bulliebatque aqua:
ec poterat profluere, ſed inhibebatur: infeſtabat enim vapor,
ulcani per vim multiſcii. At ille Junonem
ultis ſupplicans, verbis volucribus allocutus eſt,
Juno, cur tuus filius in meū fluentū furenter incubuit ut infeſta-
ræ cæteris? non ſane tibi ego tantum in culpa ſum
Quantum cæteri omnes *dii* quotquot Trojanis auxiliatores.
Sed certe quidem ego deſiſtam, ſi tu jubes:
Deſiſtat autem & hic: ego vero inſuper & hoc juro,
Nunquam a Trojanis depulſurum ope allata malum diem,
Ne quidem cum Troja exitiali igne tota cremabitur
Incenſa, incenderint autem Mavortii filii Achivorum.
Ut vero hoc audierat dea ulnas candida Juno,
Confeſtim Vulcanum allocuta eſt ſuum dilectum filium,
Vulcane, abſtine fili inclyte: haud enim par eſt
Immortalem Deum ita mortalium gratia torquere.
Sic dixit. Vulcanus autem extinxit immane ardentem ignem:
Et reflua continuo unda dejecit ſe in pulchros rivos.
At poſtquam Xanthi domita eſt vis, hi quidem poſtea
Quieverunt: Juno enim coërcuit irata licet:
Cæteris vero diis contentio incubuit gravis,
Importuna, in diverſa vero iis in præcordiis animus ferebatur:
Concurrerunt autem ingenti tumultu, remugiitque lata tellus.
Circumq; clangorem reddidit inagnum cœlū, audivit a. Jupiter
Sedens in Olympo, riſitque ei ſuum cor
Lætitia, ut vidit deos certamine congredientes.
Tum ii non amplius diu ſeorſim ſtetere: incepit enim Mars
Clypeorum perforator, & primus in Minervam irruit,
Æream haſtam tenens: & probroſa dixit verba,
Cur vero jam o impudentiſſima deos ad certamen committis,
Audacia immenſa prædita? Magnus a. te animus extimulavit.
Annon recordaris quando Tydidem Diomedem impuliſti
Ut *me* percuteret? Ipſaque fulgidam haſtam ſumens,
Recta in me adegiſti, corpuſque pulchrum dilaceraſti.
Ideo te viciſſim nunc puto luituram eſſe quæcunque in me feciſti.
Sic fatus, feriebat ægidem fimbriatam,
Horrendam, quam ne Jovis quidem domuerit fulmen,

Τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ·
Ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύντε, μέγαν τε,
Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης·
Τῷ βάλε βοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·
Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισσε δὲ χαίτας·
Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε. γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Καί οἱ ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Νηπύτι', οὐδὲ νύ πω περ ἐπεφράσω ὅσσον ἀρείων
Εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι, ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις·
Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις,
Ἣ τοι χωομένη κακὰ μήδεται, οὕνεκ' Ἀχαιοὺς
Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεν ὄσσε φαεινώ·
Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐταγείρατο θυμόν.
Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ὤ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνόμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
Δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε.
Ὣς φάτ'. Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Καί ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στῆθεα χειρὶ παχείῃ
Ἤλασε, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντο ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ἡ δ' ἤρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Τοιοῦτοι νῦν πάντες ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοὶ
Εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτοῖσιν,
Ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτῃ
Ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιόωσα·
Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
Ἰλίου ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
Φοῖβε τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
Ἀρξάντων ἑτέρων. τὸ μὲν αἴσχιον αἴκ' ἀμαχητὶ
Ἴομεν οὐλυμπόνδε Διός ποτι χαλκοβατὲς δῶ.
Ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος. οὐ γὰρ ἔμοιγε
Καλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
Νεπύτι', ὡς ἔνοσον κραδίην ἔχες· οὐδέ νυ τῶν περ
Μέμνηαι ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφὶ
Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν
Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν;
Ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα
Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι
Ἤνεικον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἐκπαγλος, ἀτειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
Σοὶ μὲν ὄγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβὲ

Δῆ-

n hac eam Mars percuſſit cæde inquinatus haſta longa:
lla vero retro cedens ſaxum prehendit manu robuſta
acens in campo, nigrum, aſperumque, magnumque,
Quod homines priſci poſuerant ut eſſet terminus arvi:
loc percuſſit impetuoſum Martem ad cervicem, ſolvitq; membra:
ieptem autem obtinuit jugera ſtratus, fœdavitque pulvere crines:
Armaque circum ſonitum dedere. Riſit vero Pallas Minerva,
Et ſuper eum glorians verbis volucribus locuta eſt,
Stulte, ne adhuc quidem ſenſiſti quanto fortior
Glorior ego eſſe, quod mihi vires opponis?
Sic ſane tuæ matris furias luas,
Quæ tibi irata mala machinatur, quod Achivos
Deſeruiſti, ac Trojanis fœdifragis auxiliaris.
Sic quidem loquuta, avertit oculos lucidos:
Hunc vero abduxit manu prehenſum Jovis filia Venus,
Crebro admodum ſuſpirantem: ægre autem collegit animum.
Hanc igitur ut advertit dea ulnas candida Juno,
Statim Minervam verbis volucribus allocuta eſt,
Proh malum, Ægiochi Jovis filia indomita,
En rurſus illa impudentiſſima abducit hominum pernicie Martem
Ardenti e prælio per tumultum: at inſequere.
Sic dixit. Minerva autem proripuit ſe, gaudebatque animo:
Et impetu in eam facto, ad pectora manu robuſta
Percuſſit, ejuſque ibidem ſoluta ſunt genua & ejus cor.
Illi itaque ambo jacebant in terra alma:
Illa vero ſuper *eos* glorians verba alata dixit,
Tales nunc omnes quotquot Trojanis auxiliatores
Sint, quando cum Argivis pugnant armatis,
Et æque audaces & tolerantes, ac Venus
Venit Marti auxiliatrix, meo robori occurrens:
Tum prorſus jam olim nos deſtitiſſemus pugna,
Ilio everſa bene ædificata urbe.
Sic dixit. Subriſit autem dea ulnas candida Juno.
At Apollinem allocutus eſt rex Terræ quaſſator,
Phœbe cur jam nos ſeorſim ſtamus? Neque enim par eſt.
ncipientibus aliis. Hoc quidem turpe ſi ſine pugna
Redierimus in Olympum Jovis ad ære fundatam domum.
ncipe: tu enim natu junior. Non enim mihi quidem
honeſtum, quippe qui prior natus ſum, & plura cognovi.
tulte, cui ita mente caſſum cor habes: neq; prorſus eorum ſaltem
Recordaris quot jam paſſi ſumus mala Ilium circa
oli nos deorum, cum ſuperbo Laomedonti
Jove profecti operam locavimus in annum
Mercede condicta, is autem præcipiens mandata dabat?
go quidem Trojanis urbem & muros ædificavi
atoſque & admodum pulchros, ut inexpugnabilis urbs eſſet:
hœbe, tu vero flexipides nigros boves paſcebas
æ in ſaltibus multas convalles habentis ſylvoſæ.
ed cum jam mercedis terminum gratiſſimæ Horæ
ttulerunt, tunc nos vi fraudavit mercede tota
aomedon violentus, minatuſque dimiſit.
ibi quidem is minabatur pedes & manus deſuper

Δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων·
Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ.
Νῶι δέ τ' ἀψορρόι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποσὰς οὐκ ἐτέλεσσε.
Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἡμέων
Πειρᾷ ὥς κεν Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
Πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
Ἔμμεναι, εἰ δὴ σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω
Δειλῶν, οἵ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε
Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
Ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
Παυσώμεσθα μάχης, οἱ δ', αὐτοὶ δηριάσθων.
Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'. αἴδετο γάρ ῥα
Πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι.
Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον,
Φεύγεις δὴ ἑκάεργε; Ποσειδάωνι δὲ νίκην
Πᾶσαν ἐπέτρεψας; μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας;
Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως;
Μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
Εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
Ὡς φάτο. τὴν δ' οὔτι προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη παράκοιτις,
Νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσι,
Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντί' ἐμεῖο
Στήσασθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι
Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ· ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ
Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν' ἥν κ' ἐθέλῃσθα.
Ἦ τοι βέλτερόν ἐςι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ὅσσον φερτέρη εἰμί, ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἑμάρπτε
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα·
Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα
Ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί·
Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλειαι,
Ἣ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇ γε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν·
Ὡς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Λητοΐ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Εὔχεσθαι ἐμὲ νικήσαι κρατερῇφι βίηφι.
Ὡς ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
Πεπτεότ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ σποφάλιγγι κονίης·
Ἣ μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἧς·
Ἣ δ' ἄρ' Ὄλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ

Δα

Ligaturum, & venditurum insulas in longinquas:
Atque affirmabat idem utriusque abscissurum aures ære.
Nos vero continuo revertebamur irato animo,
Ob mercedem indignantes, quam pollicitus non persolvit.
Propter hoc jam nunc populis gratificaris? Neque nobiscum
Tentas ut Trojani fœdifragi pereant
Funditus male, cum filiis & pudicis uxoribus?
Illum vero viciſſim allocutus est rex longe jaculans Apollo,
Neptune, haudquaquam me prudentem dixeris
Esse, si jam tecum mortalium gratia dimicem
Miserorum, qui foliis similes, interdum quidem
Admodum splendidi sunt terræ fructu vescentes,
Interdum vero contra pereunt exanimes. Sed citissime
Desistamus a pugna, illi vero, ipsi prælientur.
Sic utique loquutus retro se vertit. Verebatur enim
Cum patruo conferere manus.
Hunc autem soror vehementer objurgavit domina ferarum
Diana agrestis, & probrosa dixit verba:
Fugis jam Longe jaculans? Neptunoque victoriam
Totam concessisti? Impuneque ei gloriam dedisti?
Stulte, cur omnino arcum gestas inutilem frustra?
Non te nunc amplius patris in ædibus audiam
Gloriantem, sicut antea inter immortales deos,
Contra Neptunum adversis viribus *te* pugnaturum.
Sic dixit. Eam vero neutiquam allocutus est longe jaculans (Apollo,
Sed irata Jovis veneranda uxor,
Increpuit Sagittis gaudentem contumeliosis verbis,
Quomodo vero tu nunc sustines canis audax contra me
Stare? Difficilis tibi ego cui vires opponas
Sagittifera licet sis: nam te leonem inter mulieres
Jupiter constituit, & dedit interficere quamcunque velis.
Certe satius est per montes feras interficere,
Agrestesque cervas, quam cum potentioribus vi pugnare.
Sed si vis pugnæ periculum facere, ut bene scias
Quanto fortior sum, quandoquidem mihi vires opponis.
Dixit, & ambas ad carpum manus prehendit
Sinistra, dextra a. ab humeris detraxit sagittandi instrumenta:
Ipsisque verberavit *eam* ad aures subridens
Huc illuc se versantem: veloces autem excidebant sagittæ:
Lacrymabunda vero deinde dea fugit, veluti columba,
Quæ nempe metu accipitris cavam volat in petram,
In latebram: neque enim illi capi fatale erat:
Sic illa lacrymabunda fugit. reliquitq; illic sagittandi instrumenta.
Latonam autem allocutus est internuntius Argicides,
Latona, ego vero tecum haudquaquam pugnabo: arduum enim
Confligere cum uxoribus Jovis nubes cogentis:
Sed promptissima inter immortales deos
Gloriator *te* me vicisse aspera vi.
Sic utiq; dixit. Latona vero collegit incurvos arcus & sagittas,
Quæ ceciderant alio aliæ in vertigine pulveris:
Hæc quidem sagittandi instrumentis sumptis secuta est filiam suã:
Illa vero ad Olympũ pervenerat Jovis ad ære fundatã domũ:

La-

Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· τὴν δὲ πρότι οἴ
Εἵλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνήρετο, ἡδὺ γελάσσας,
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων
Μαψιδίως, ὥσεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐϋστέφανος Κυθερείη,
Σή μ' ἄλοχος συφέλιξε πάτερ λευκώλενος Ἥρη,
Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αὐτὰρ Ἀπόλλων φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπὲρ μόρον ἤματι κείνῳ·
Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δὲ, μέγα κυδιόωντες·
Κὰδ' δ' ἵζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Τρῶας δμῶας αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
Ἄστεος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε,
Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν·
Ὡς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.
Εἰςήκει δ' ὁ γέρων Πριάμος θείου ἐπὶ πύργου,
Ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίνετ'. ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
Ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωροὺς,
Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε λαοὶ
Ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες. ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἔγγυς ὅδε κλονέων· νῦν οἷος λοίγι' ἔσεσθαι·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
Αὖτις ἔπ' ἄψ θέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας.
Δείδεια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅλῃται.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
Αἱ δὲ πεπασθεῖσαι τεῦξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
Δίψῃ καρχαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο
Φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
Αἰὲν ἔχε κρατερὴ, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι·
Ἔνθά κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
Εἰ μὴ Ἀπόλλων φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε,
Φῶτ' Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
Ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,
Φηγῷ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἀὴρ ἠέρι πολλῇ.
Αὐτὰρ ὅγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
Ἔσχη, πολλὰ δέ οἱ κραδίῃ πόρφυρε μένοντι·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Ὤμοι ἐγὼν, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος
Φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται,
Αἰρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει·
Εἰ δ' ἄν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ

Φεύ·

Lacrymabunda autem patris insedit genibus filia,
Circumque divinum peplum tremebat: hanc vero ad se
Recepit pater Saturnius, & interrogavit, suaviter ridens,
Quis tibi talia fecit chara filia Cœlestium
Temere, tanquam aliquid mali facienti palam?
Illum v. vicissim allocuta est pulchre coronata Venatrix,
Tua me conjux male accepit pater ulnas candida Juno,
A qua inter immortales contentio & lis pendet.
Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
At Apollo Phœbus subiit Ilium sacram:
Curæ erat enim ei murus bene ædificatæ urbis,
Ne Danai everterent præter fatum die illo:
At cæteri ad Olympum rediere dii sempiterni,
Alii quidem, irati, alii vero, admodum gloria exultantes:
Assederuntque patri atras nubes cogenti. At Achilles
Et Trojanos simul ipsos perdebat & solidos ungulis equos.
Ut cum fumus ascendens ad cælum latum pervenit
Urbe ardente, Deorum autem eum ira excitat,
Omnibus autem affert laborem, multisque mala immittit:
Sic Achilles Trojanis laborem & mala attulit.
Stabat autem senex Priamus sacra in turri,
Animadvertitque Achillem ingentem: ast ab illo
Trojani dissipabantur trepidi, neque opis quicquam
Erat. Ille autem lamentando a turri descendit in terram,
Mandata daturus ad murum inclytis portarum custodibus,
Apertas in manibus portas tenete, usque dum copiæ
Venerint ad urbem trepida fuga. Certe enim Achilles
Prope iste agens ruens: nunc existimo exitialia futura:
Sed postquam intra murum respiraverint conclusæ,
Rursus obserate tabulas perite aptatas.
Metuo enim ne exitialis vir in murum irrumpat.
Sic dixit. Illi autem aperuerunt que portas, & retruserunt obices:
Hæ autem apertæ pepererunt salutem. At Apollo
Obvius exiliit, a Trojanis ut perniciem arceret.
Ii autem recta ad urbem & murum altum,
Siti aridi, pulvere obliti ex campo (ei cor
Fugiebant: ille vero vehementer insequebatur hasta: nam rabies
Continēter tenebat violēta, iraq; pectus cupiebat gloriā referre:
Tum certe altam portis Trojam cepissent filii Achivorum,
Nisi Apollo Phœbus Agenora nobilem excitasset,
Virum Antenoris filium eximiumque fortemque.
Ejus quidem cordi audaciam immisit, eique ipse
Astitit, ut mortis graves manus arceret,
Fago tectus: coopertus autem erat caligine multa.
At ille ut advertit Achillem urbium vastatorem,
Constitit, multaque ei cor volvebat æstuans manenti:
Ingemiscens autem dixit ad suum magnum animum,
Hei mihi, siquidem metu violenti Achillis
Fugero, qua & alii turbati fugantur,
Capiet me etiam sic, & imbellem obtruncabit:
Si vero ego hos quidem turbari sinam
A Pelide Achille: pedibusque a muro alio

Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Ἴδης τε κνημούς, κατά τε ῥωπήϊα δύω,
Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Ἴδρῳ ἀποψυχθείς, πατὶ Ἴλιον ἀποτροίμην.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μ' ἀπειρέσιον πόλιος πεδίονδε κοήσῃ,
Καί με μεταίξας μάρψῃ παχέσσι πέδῃσιν.
Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι,
Λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔς' ἀνθρώπων.
Εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω.
Καὶ γάρ θην ταύτῃ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἓν δὲ ἴα ψυχή, ἧνπερ φάσ' ἄνθρωποι
Ἔμμεναι· αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὑπάζει.
Ὣς εἰπὼν, Ἀχιλῆα μένος μέγα θῆκε πελώριον.
Ἄλκιμον ὦρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἠΰτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἀνακτίου, οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
Εἴσατο γὰρ φθάμενός μιν ἢ αὐτάσῃ, ἢὲ βάλῃσιν,
Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
Ἀλκῆς, πρίν γ' ἢὲ ξυμβλήμεναι, ἢὲ δαμῆναι·
Ὣς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ δῖος Ἀγήνωρ
Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος.
Ἀλλ' ὅ γὰρ ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσε ἶσην,
Ἐγχείῃ δ' αὐτοῦ τιτύσκετο, καὶ μέγ' ἄυτει·
Ἦ δή που μάλα ἔλπεαι ἐνὶ φρεσὶ φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ
Ἤματι τῷδε πόλιν περσέμεν Τρώων ἀγερώχων.
Νηπύτι', ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἔπ' αὐτῇ.
Ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν,
Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
Ἴλιον εἰρύσσεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις
Ὦ δ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ δυσπαλέος πολεμιστής.
Ἦ ῥα, καὶ ἀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε·
Καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἐφάμαρτεν·
Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε
Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε, θεοῦ δ' ἠμύσαχε δῶρα.
Πηλείδης δ' ὥρμησατ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασσεν Ἀπόλλωνα κῦδος ἀρέσθαι,
Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Ἠσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκπεμπε νέεσθαι·
Αὐτὰρ ὃ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ·
Αὐτῷ γάρ ῥ' Ἑκάεργος Ἀγήνορι πάντα ἐοικώς,
Ἔσχε πρόσθε ποδῶν, ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
Ἕως ὅ γ' ἐπὶ πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
Στρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, δόλῳ δ' ἄρ' ἔβελεν Ἀπόλλων,
Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσι·
Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
Ἀσπάσιοι πρωτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι ὅς τε πεφεύγοι,

Fugero per campum Iliacum, donec pervenero
Idæque ad saltus, senticetaque ingrediar,
Vespertinus autem deinde cum me lavero in fluvio,
A sudore refrigeratus, ad Ilium reverterer.
Sed cur mihi hæc meus secum differit animus?
Ne me abeuntem ab urbe ad campum advertat,
Et me rapide persecutus prehendat velocibus pedibus:
Non amplius deinde licebit mortem & fatum effugere.
Valde enim fortis supra omnes est mortales.
Quod si ipsi ante urbem obviam venero:
Et huic enim certe vulnerabile corpus acuto ære,
Inestque una anima, mortalemque ipsum dicunt homines
Esse: sed ei Saturnius Jupiter gloriam præbet.
Sic fatus, Achillem conversus expectabat: intusque ei cor
Forte gestiebat præliari atque pugnare.
Veluti panthera prodit alto ex fruticeto
Virum venatorem contra, neque quicquam animo
Percellitur, neque in fugam vertitur, quamvis latratum audiat:
Etsi enim prior eum cominus percusserit, aut eminus,
Tamen vel hasta transfixa non desistit.
A strenua pugna, antequam vel congrediatur, vel dometur:
Sic Antenoris filius præclari nobilis Agenor
Nolebat fugere, antequam periculum faceret Achillis.
Sed ille clypeum quidem sibi prætendit undique æqualem,
Hastaque in eum collimabat, & altum clamabat,
Jam omnino sperabas apud animum illustris Achillo
Die hoc urbem te eversurum Troum glorioſorum:
Stulte, certe adhuc multi existent dolores ob illam.
Ei enim multique & fortes viri insumus,
Qui utique pro charis parentibus, uxoribusque & liberis,
Ilium tutamur: tu vero fatum hic consequeris
Adeo terribilis licet sis & audax bellator.
Dixit utique & acutum telum gravi manu emisit:
Et percussit tibiam sub genu, neque aberravit:
Circaque ipsam ocrea recens elaborati stanni
Horrendum resonuit: æs vero resiliit
A percusso, neque penetravit, dei enim prohibuere dona.
Pelides vero impetum fecit in Agenora deo parem
Secundus: at non sivit Apollo gloriam referre,
Sed ipsum eripuit, texitque caligine multa,
Quietumque ipsum e prælio misit ut abiret:
At hic Pelidem dolo avertit a populo:
Ipsi enim Lenge jaculans Agenori omnia similis,
Stetit ante pedes, ille vero festinabat pedibus persequi.
Dum ille hunc per campum persequebatur tritici feracem,
Convertens ad fluvium vorticibus profundum Scamandrum,
Parvo intervallo præcurrentem, dolo enim lactabat Apollo,
Ut semper speraret se assequuturum pedibus suis:
Interim cæteri Trojani fugati venerunt conferti
Cupidi ad urbem: urbs vero implebatur concluſis.
Neque enim illi sustinebant urbem & murum extra
Expectare jam se invicem, & cognoscere ecquis effugisset,

δ10 Ὅς τ' ἔβαν ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο
Εἰς πόλιν, ὄντινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Χ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΤΩΝ Τρώων ἐγκλεισθέντων εἰς τὴν πόλιν, μόνος Ἕκτωρ ὑπομείνας Ἀχιλλέα, τὸ μὲν πρῶτον φεύγει, ἔπειτα δὲ ἐνθίσαται, Ἀθηνᾶς αὐτὸν πεισάσης· καὶ ἀναιρεῖται. Ἐξάψας δὲ αὐτὸν τοῦ ἅρματος Ἀχιλλεὺς, διὰ τοῦν πεδίου ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἕλκει. Οἱ δὲ κατὰ τὴν πόλιν ὀδύρονται ταῦτα δρῶντες ἐγκεκλεισμένοι.

Χὶ δ' ἄρα τρὶς περὶ τεῖχος ἄγων κτάνεν Ἕκτορ' Ἀχιλλεύς.

Ὣς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες ἠΰτε νεβροὶ,
Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τείχεος ἆσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὁλοὴ μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
Αὐτὰρ Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Τίπτέ με Πηλέος υἱὲ ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νυ πώ με
Ἔγνως ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
Ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος οὓς ἐφόβησας,
Οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἅλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
Οὐ γάρ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ' ἀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἔβλαψάς μ' Ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος. ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
Γαῖαν ὀδὰξ εἵλον πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἐδδεισας ὀπίσσω.
Ἦ σ' ἂν τισαίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Ὣς εἰπὼν, προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Σευάμενος ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος, σὺν ὄχεσφιν,
Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο.
Ὣς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Παμφαίνονθ' ὥστ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο
Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ·
Ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι·
Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Ὤμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν,
Τ' ψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει,
Λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
Εἰστήκει, ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
Ἕκτορ, μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρα τοῦτον

Οἶος,

Quiſve occubuiſſet in pugna: ſed cupide infundebantur
In urbem, quemcunq; eorum pedes & genua incolumē retulerant.

ARGUMENTUM LIBRI XXII. ILIADIS HOMERI.

CUm Trojani jam in urbe clauderentur, ſolus Hector Achillem præſtolatus, primum quidem fugit, ſed mox illi ſe, Minerva adhortante, opponit: atque ita interficitur. Illum de bigis ligatum Achilles raptat per campum verſus portum. His viſis, qui ſunt in urbe lamentantur.

SIc hi quidē per urbē poſt fugā trepidam tanquam hinnulorum,
A ſudore ſe refrigerabant, bibebantque, medebanturque ſiti,
Tecti pulchris propugnaculis: at Achivi
Ad murum prope accedebant, ſcuta humeris inclinantes.
Hectorem v. ibi manere exitiale fatum tanquam compede vinIlium ante, portaſque Scæas. (ctum coëgit,
At Pelidem allocutus eſt Phœbus Apollo,
Cur me Pelei fili pedibus velocibus perſequeris,
Ipſe mortalis cum ſis deum immortalem? nec dum omnino me
Agnoviſti quod Deus ſum, tu autem indeſinenter furis.
Tibi nimirū nihil curæ eſt contra Troas labor bellicus quos fugaQui jam in urbem concluſi ſunt, tu vero huc divertiſti. (ſti,
Nec tamen me interficies, haud enim mortalis ſum.
Hunc a. graviter indignatus allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Læſiſti me Longe jaculans, Deorum perniciosiſſime omnium,
Qui huc nunc avertiſti a muro. Certe adhuc multi
Terram mordicus prehendiſſent antequam in Ilium perveniſſent.
Nunc v. mihi quidem magnam gloriam eripuiſti, illoſque ſervaſti
Facile, non enim ultionem ullam veritus es in poſterum.
Profecto te ulciſcerer ſi mihi facultas utique adeſſet.
Sic fatus, ad urbem magnis elatus animis abiit,
Ruens velut equus certamine victor, cum curru,
Qui celeriter currit magno niſu contendens per campum.
Sic Achilles celeriter pedes & genua movebat.
Hunc vero ſenex Priamus primus vidit oculis,
Collucentem tanquam ſtellam ruentem per campum,
Quæ nempe autumno oritur: perilluſtres autem ejus radii
Lucent multa inter aſtra nocte intempeſta:
Quam canem Orionis vulgo vocant:
Splendidiſſima quidem hæc eſt, at exitiale ſignum eſt,
Atque immittit magnum æſtum miſeris mortalibus.
Sic hujus æs ſplendebat circa pectora currentis.
Lamentabatur vero ſenex, caputque pulſabat manibus,
In altum ſublatis, magnoque edito ejulatu clamabat,
Supplex orans dilectum filium: is enim ante portas
Stabat, vehementer animis ardens cum Achille pugnare:
Illum vero ſenex miſerabilis allocutus eſt, manus extendens,
Hector, ne mihi expecta dilecte fili virum hunc

Οἶος, ἄνευθ' ἄλλων· ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς,
Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐςιν.
Σχέτλιος, αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο
Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι.
Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε,
Κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων.
Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε Λυκάονα καὶ Πολύδωρον
Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄςυ ἀλέντων,
Τούς μοι Λαοθόη τέκετο κρείουσα γυναικῶν.
Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ ςρατῷ, ἦτ' ἂν ἔπειτα
Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· (ἔςι γὰρ ἔνδον.
Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης).
Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν,
Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ τε καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα.
Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
Ἔσσεται, ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς Ἀχιλῆϊ δαμασθείς.
Ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας καὶ Τρωὰς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς·
Πρὸς δέ με τὸν δύςηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε,
Δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
Τἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκυσθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμηςαὶ ἐρύουσι, ἐπεὶ κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ
Τύψας ἠὲ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται,
Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωροὺς,
Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ,
Κείσοντ' ἐν προθύροισι. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν
Ἄρηϊ κταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ
Κεῖσθαι, πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ ὅττι φανείη·
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
Τοῦτο δὴ οἴκτιςον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ,
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε.
Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα
Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,
Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἕκτορ τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον
Αὐτὴν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
Τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα
Τείχεος ἐντὸς ἰών, μηδὲ πρόμος ἵςασο τούτῳ,
Σχέτλιος· εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σέ τ' ἔγωγε
Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ,
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
Ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱὸν,

Πολ-

Solus, absque aliis: ut ne mox mortem assequaris,
Pelidæ domitus: longe enim viribus præstat.
Crudelis, utinam diis charus tantum esset
Quantum mihi: cito prorsus eum canes & vultures vorarent.
Jacentem: certe mihi gravis ex præcordiis dolor abiret
Iste me filiis multisque & strenuis orbum fecit,
Interficiens, & deportatos vendens insulas in longinquas.
Quin & nunc duos filios Lycaonem & Polydorum
Non possum videre, Trojanis in urbem conclusis,
Quos mihi Laothoë peperit præcellens mulieribus.
At si quidem vivunt in castris, certe post nodum
Æreque auroque redimemus: (est enim domi.
Multa enim dedit filiæ senex fama inclytus Altes)
Si vero jam mortui sunt, & in orci domo,
Dolor meoque animo & matri, qui genuimus.
Populo autem cætero brevior dolor
Erit, modo non & tu moriatis ab Achille domitus.
Sed ingredere murum, mi fili, ut serves
Trojanos & Trojanas, neque magnam gloriam præbeas
Pelidæ, ipseque dilecta vita priveris:
Adhæc vero mei infelicis adhuc mentis compotis miserere,
Calamitosi, quem pater Saturnius in senectutis limine
Fortuna in acerba perdet, mala multa conspicatum,
Filiosque interemptos, raptatasque filias,
Et thalamos eversos, & infantes liberos
Allisos terræ, in gravi cæde,
Tractasque nurus pernicios manibus Achivorum.
Ipsumque forsitan extremum me canes in primis foribus
Cruda vorantes raptabunt, postquam aliquis acuto ære
Cominus vel eminus feriens ex artubus animam eripuerit,
Quos nutrivi in ædibus mensæ assecias janitores
Qui meo sanguine hausto rabie acti animis,
Jacebunt in vestibulis. Sed juveni omnino decorum est
Pugna cæso, lacerato acuto ære,
Jacere, omnia autem honesta etiam mortuo quicquid apparuerit:
Sed quum jam canumque caput, canamque barbam,
Pudendaque deturpant canes occisi senis,
Hoc utique miserrimum accidit miseris mortalibus.
Dixit quidem senex, canosque capillos extrahebat manibus,
Vellens e capite: neque Hectori animum flectebat,
Mater vero deinceps altrinsecus lamentabatur lachrymas fundens
Sinum relaxans alteraque mamillam exeruit,
Et illum lachrymas fundens verbis volucribus allocuta est,
Hector fili mi, & hæc reverere, & mei miserere
Ipsius, si unquam tibi vagitus sedantem mammam præbui,
Horum reminiscere chare fili, arceque infestum virum
Moenia ingressus. Neque solus pugnator stes adversus ipsum,
Præferox: si enim te interemerit, haudquaquam te ego
Deflebo in lectis charum germen, quem peperi ipsa,
Neque uxor magnifice dotata: seorsum autem te longe a nobis
Argivorum apud naves canes veloces comedent.
Sic hi plorantes alloquebantur dilectum filium,

Πολλὰ λισσομένῳ. οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον·
Ἀλλ' ὄγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσσον ἰόντα.
Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέξερος ἄνδρα μένῃσι
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἐδυ δέ τε μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ·
Ὡς Ἕκτωρ ἄσβεσον ἔχων μένος οὐχ' ὑπεχώρει,
Πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν,
Ὤμοι ἐγὼν, εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
Ὃς μ' ἐκέλευστε Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἠγήσασθαι
Νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ἀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
Μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο,
Ἕκτωρ ᾗφι βίῃφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
Ἄντην ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
Ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος.
Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
Καί οἱ ὑποδσχωμαι Ἑλένην, καὶ κτήματ' ἅμ' αὐτῇ
Πάντα μάλ' ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ,
Δωτέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα τ' ἄμφὶς Ἀχαιοῖς
Ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθε·
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι,
Μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἥνδιχα πάντα δάσασθαι,
Κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔέργει.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μὴ μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
Οὐδέ τι μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα,
Αὕτως ὥστε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
Οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
Τῷ διαριζέμεναι ὥστε παρθένος ἠίθεός τε,
Παρθένος ἠίθεός τ' διαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
Εἰδομεν ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
Ὡς ὥρμαινε μένων. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεὺς,
Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ
Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἰκελος αὐγῇ
Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος.
Ἕκτορα δ' ὡς ἐνόησεν ἕλε τρόμος, οὐδ' ἔτ' ἔτλη
Αὖθι μένειν, ὄπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
Ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν ἐλαφρότατος πετεηνῶν
Ῥηϊδίως ὄίμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν·
Ἣ δέ θ' ὑπαιθα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λελιηκὼς
Θαρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·

Ὡς

Multis ſupplicantes. Neque Hectori animum flectebant:
Sed is expectabat Achillem ingentem propius accedentem.
Utque draco in luſtro ferox virum expectat
Paſtus mala gramina, ſubitque ipſum ira gravis,
Horrendumque aſpicit convolvens ſe circa latibulum:
Sic Hector ardentem gerens animum non recedebat,
Turrim ad prominentem fulgido clypeo acclinato:
Indignabundus vero dixit ad ſuum magnum animum,
Hei mihi, ſi quidem portas & mœnia ingreſſus fuero,
Polydamus me primus probris onerabit,
Qui me hortatus eſt Trojanos ad urbem ducere
Nocte iſta exitiali, cum ſe extulit nobilis Achilles.
At ego non parui: certe multo utilius fuiſſet:
Nunc vero poſtquam perdidi populum damnoſa pertinacia mea,
Vereor Trojanos & Trojanas longa peplorum ſyrmata trahentes,
Ne quando quis dicat deterior alius me,
Hector ſuis viribus fretus perdidit copias.
Sic dicent: mihi vero tunc multo ſatius eſſet
Contrà *pugnando* aut Achille interfecto redire,
Aut ab ipſo interfici glorioſe pro urbe.
Quod ſi clypeum quidem depoſuero umbonibus munitum,
Et caſſidem gravem, haſtaque ad murum acclinata,
Ipſe profectus Achilli ſtrenuo obvius venero,
Et ei pollicear Helenam, & opes cum ipſa
Omnes prorſus quaſcunque Alexander cavis in navibus
Duxit ad Trojam, quæ fuit certaminis origo,
Daturum Atridis abducendas, ſimulque ſeparatim Achivis
Alias diſtributurum quaſcunque urbs hæc abditas habet:
A Trojanis vero deinde religioſum jusjurandum exigam,
Nihil occultaturos, ſed bifariam omnia diviſuros,
Facultates quaſcunque urbs amœna intus continet.
Sed cur mihi hæc meus ſecum differit animus?
Haud ei equidem ſupplicavero profectus: is en. mei non miſerebitur,
Neque prorſus me reverebitur, interficiet vero me inermem licet,
Impune tanquam mulierem, poſtquam arma exuero.
Non ſane prorſus nunc licet a quercu neque a petra
Cum hoc confabulari ceu virgo juveniſque,
Virgo juveniſque confabulantur inter ſe.
Satius vero certamine congredi: quam celerrime
Videamus utri Olympius gloriam præbiturus ſit.
Sic cogitabat manens. aſt ad eum prope acceſſit Achilles,
Par Marti galeam quaſſanti bellatori,
Vibrans Peliadem haſtam ad dextrum humerum,
Terribilem: circum vero æs ſplendebat ſimile fulgori
Vel ignis ardentis, vel ſolis orientis.
Hectorem vero, ut vidit, cepit tremor, neque amplius ſuſtinuit
Illic manere, a tergo aut portas reliquit, abiitque metu fugatus.
Pelides vero irruit pedibus rapidis fretus:
Veluti accipiter in montibus velociſſimus volucrum
Facili niſu impetum dat in pavidam columbam:
Quæ oblique fugit: at iſte in proximo acutum edens clangorem
Crebros faciens impetus inſequitur, capereque illam animus jubet:

Ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο. τρέσε δ' Ἕκτωρ
Τεῖχος ὑπὸ Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνεται ἐξ αὐτῆς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἡ δ' ἑτέρη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυςάλλῳ.
Ἐνθάδ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι
Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες
Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῇ ῥὰ παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων·
Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
Καρπαλίμως. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην
Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
Ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι, τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
Ἢ τρίπος, ἠὲ γυνὴ, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος·
Ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ὦ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄςυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε θεοὶ καὶ μητιάασθε
Ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἠέ μιν ἤδη
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν ἐσθλὸν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφὲς, οἷον ἔειπες·
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἔρδ'· ἀτὰρ οὔτοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Θάρσει Τριτογένεια φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι·
Ἔρξον ὅπη δή τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα,
Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
Ὄρσας ἐξ εὐνῆς διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας,
Τὸν δ' εἴπέρ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
Ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρά κεν εὕρῃ·
Ὣς Ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
Ὀσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων

195 Ἀν-

Sic utique ille ardens recta volabat. Territus a. fugiebat Hector
Muro sub Trojanorum, velociaque genua movebat.
Hi vero propter speculam & caprificum ventosam
Murum usque subter per viam publicam ferebantur:
Ad scaturigines a. pervenerunt pulchre fluentes, ubi nempe fontes
Duo erumpunt Scamandri vorticosi.
Alter quidem aqua calida fluit, circumque fumus
Oritur ex ipso velut *ab* igne ardenti:
Alter vero æstate profluit simulis grandini,
Vel nivi frigidæ, vel ex aqua *concreta* glaciei.
Illic autem ad ipsos labra ad lavandum lata prope sunt
Pulchra, lapidea, ubi vestes speciosas
Lavabant Trojanorum uxores pulchræque filiæ
Olim tempore pacis, priusquam venirent filii Achivorum.
Hac prætercurrerunt, *alter* fugiens, alterque a tergo persequens:
Ante quidē fortis fugiebat, persequebatur vero ipsū multo fortior
Rapide. Neque eum victimam neque bovinam pellem
Adipisci conabantur, qualia pedibus præmia sunt virorum,
Sed de anima *certantes* currebant Hectoris equūm domitoris.
Ut cum assueti vincere circa metas solidi ungulis equi
Celeriter admodum currunt, & magnum propositum est præmiū,
Vel tripos, vel mulier, viri *in honorem* defuncti:
Sic hi ter Priami urbem gyro circumacti sunt
Rapidis pedibus: dii vero omnes spectabant.
Inter hos autem sermonem orsus est pater hominumque deūmque,
Proh malum, profecto dilectum virum agitari circa murum
Oculis video: meum autem dolet cor
De Hectore, qui mihi multa boum fœmora adolevit,
Idæ in verticibus multas convalles habentis, interdum autem
In urbe summa: nunc vero eum nobilis Achilles
Urbem circa Priami pedibus velocibus agitat.
Sed agite, deliberate dii & consultate
An eum e morte salvum eripiemus, an eum jam
A Pelida Achille domari sinemus optimum licet.
Hunc vero allocuta est dea oculis cœsia Minerva,
O pater rutili fulminis missor atras nubes cogens, quale dixisti:
Virum mortalem, jam olim destinatum fatò,
Jam vis a morte tristi liberare?
Fac: at non tibi omnes assentiemur dii cæteri,
Hanc autem respondens allocutus est nubes cogens Jupiter,
Bono esto animo Tritonia dilecta filia: neutiquam animo
Lubenti loquor, volo enim tibi mitis esse:
Fac prout tibi animus est, neque quid cessa.
Sic locutus, impulit antea paratam Minervam.
Descendit autem ab Olympi verticibus impetu facto,
Hectorem vero indesinenter urgens sequebatur celer Achilles.
Ut quum hinnulum in montibus canis cervæ insequitur,
Excitatum e cubili perque convalles & per fruticeta,
Quem etiam si lateat metu perculsus sub arbusto,
Tamen vestigia legens currit perpetuo, donec invenias:
Sic Hector non latebat pedibus velocem Pelidem.
Quoties vero impetum sumeres ad portas Dardanias

Ἀντίον ἑξέμεναι ἐϋδμήτους ἐπὶ πύργους·
Εἴπως οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι·
Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε πάρασδε
Πρὸς πεδίον γ'· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί.
Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
Οὔτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔτ' ὃς διώκειν.
Ὡς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
Πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
Εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὔσχατον ἧντετ' Ἀπόλλων
Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεὺς,
Οὐδ' εἴα ἐμέναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα,
Μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα,
Ἐν δ' ἑτίθει δύο κῆρε ταναηλεγέος θανάτοιο,
Τὴν μὲν, Ἀχιλλῆος, τὴν δ', Ἕκτορος ἱπποδάμοιο
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών. βέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ·
Ὤχετο δ' εἰς Ἄϊδαο, λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλείωνα δ' ἶκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα Διὶ φίλε φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ
Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,
Ἕκτορα δηϊώσαντε, μάχης ἄτον περ ἐόντα.
Οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐξὶ πεφυγμένον ἔμμε γενέσθαι,
Οὐδ' εἰ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν σῇσι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγώ τοι
Οἰχομένην πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκοβαρὲς ἔγχος ἐρείσας.
Ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἄξυ πέρι Πριάμοιο πόσιν ταχέεσσι διώκων·
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
Γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσεσθαι,
Ὡς ἑτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
Τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἠθεῖ', ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Λίσσονθ' ἑξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
Αὖθι μένειν· (τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες)
Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ·
Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδ' ἔτι δούρων
Ἔγχος φειδωλὴ, ἵνα εἰδόμεν εἶκεν Ἀχιλλεὺς
Νῶϊ κατακτείνας ἦναρα βροτόεντα φέρηται
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἦ κεν σῷ δουρὶ δαμείη.

Recta ruere bene ædificatas versus turres,
Si quo modo ei desuper auxiliarentur telis:
Toties eum avertebat prævertens
In campum: ipse autem prope urbem volabat semper.
Utque in somno non potest fugientem consequi,
Neque alter alterum potest effugere, neque alter consequi:
Sic hic illum non poterat assequi pedibus, neque ille effugere.
Quo vero tandem pacto Hector fata effugere potuisset mortis!
Si non ei postremumque & ultimum occurrisset Apollo
Prope, qui ei excitavit robur velociaque genua.
Copiis autem renuebat capite nobilis Achilles,
Neque sinebat mittere in Hectorem amara tela,
Ne quis gloriam auferret percutiens, ipseque secundus veniret.
Sed quando jam quartum ad scaturigines pervenerant,
Tum vero aureas pater attollebat lances,
Imposuit autem duo fata longum somnum adferentis mortis,
Alterū quidē, Achillis, alterum vero, Hectoris equum domitoris:
Sustulitq; medias prehēdens. Et inclinata est Hectoris fatalis dies:
Descendit autem ad orcum, & reliquit illum Phœbus Apollo.
Ast ad Pelidem accessit dea cæsia oculis Minerva,
Et prope stans verbis volucribus allocuta est,
Nunc demum nos utique spero Jovi dilecte illustris Achille
Relaturos magnam gloriam Achivis ad naves,
Hectore cæso, pugnæ insatiabilis licet sit.
Non ei nunc amplius certe licet nos effugere,
Ne quidem si perquam multum laboret longe jaculans Apollo,
Advolvens se pedibus patris Jovis Ægiochi.
Sed tu quidem nunc sta & respira: huic vero ego tecum
Accedens persuadebo adversis viribus pugnare.
Sic dixit Minerva. Ille vero paruit, gavisusque est animo:
Stetit autem fraxino ære præfixæ innixus.
Hæc vero hunc quidem reliquit, assecutaque est Hectorem nobilē,
Deiphobum referens corpore & indefessa voce:
Prope autem stans verbis volucribus allocuta est,
Venerande frater, profecto admodū jam te urget celer Achilles,
Urbem circa Priami pedibus velocibus persequens:
Sed age jam stemus, & propulsemus manentes.
Hanc a. vicissim allocutus est ingens galeatus insigniter Hector,
Deiphobe, profecto quidem mihi antea multo charissimus eras
Fratrum, quos Hecuba atque Priamus genuit filios:
Nunc vero adhuc etiam magis habeo in animo honorare,
Cum sustinuisti mei gratia, ut vidisti oculis,
Mœnibus egredi, cæteri vero intus manent.
Hunc autem rursus allocuta est dea cæsia oculis Minerva,
Venerande frater, equidem multum pater & veneranda mater
Supplicabant alternatim genua amplectentes, circū & socii dales,
Ut illic manere: (adeo enim metu tremunt omnes)
Sed meus intus animus conficiebatur dolore gravi:
Nunc vero adversi præsentibus animis pugnemus, neq; jā hastarū
Sit parsimonia, ut videamus an Achilles
Nobis interfectis spolia sanguinolenta referat
Naves ad cavas, an tua hasta dometur.

Ὣς φαμένη, κεὶ κερδοσύνη ἡγήσατ' Ἀθήνης·
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Οὔ σ' ἔτι Πηλέος υἱὸ φοβήσομαι ὡς τὸ πάρος περ·
Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίου, οὐδέ ποτ' ἔτλην
Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε
Στῆμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν ἠ κεν ἁλοίην.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἐπαγλαον ἀεικιῶ, αἶσχιον ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἂρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε' Ἀχιλλεῦς,
Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πάδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἕκτορ, μή μοι ἄλασο συνημοσύνας ἀγόρευε.
Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ,
Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν·
Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὐδέ τι κῶϊ
Ὅρκια ἔσσονται, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Οὔ τοι ἔτ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπατίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ βύνων.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ὠλέσατο Φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἔζετο γὰρ προϊδών, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἄψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἕκτορα ποιμένα λαῶν.
Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
Ἤμβροτες, οὐδ' ἄρα πώ τι θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ
Ἐκ Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ἦτοι ἔφης γε·
Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὄφρά σ' ὑποδδείσας μένεος καὶ χερσὶν ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στῆθόφιν ἔλασσαι,
Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αἶψ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
Χάλκεον, ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο·
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χώσατο δ' Ἕκτωρ
Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας
Ἧτέ μιν δόρυ μακρὸν· ὃ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε,
Ὤ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόν δ' ἐκάλεσσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·

Ἀλλ'

Sic loquuta, continuo aſtu præivit Minerva.
Illi vero cum jam prope erant alter in alterum vadentes,
Hunc prior allocutus eſt ingens galeatus inſigniter Hector,
Non te amplius Pelei fili fugiam ut antea:
Ter circa urbem magnam Priami fugi, nec unquam ſuſtinui
Expectare te ingruentem: nunc vero me animus impulit
Stare contra te: interimam certe vel interimar.
Sed agedum deos teſtes faciamus: hi enim optimi
Teſtes erunt & cuſtodes pactorum:
Non enim ego te immaniter deturpabo, ſi mihi Jupiter
Dederit victoriam, tuamque animam abſtulero:
At poſtquam tibi detraxero pulchra arma Achille,
Cadaver Achivis reddam: ſic & tu facito.
Illum vero torve intuitus allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Hector, ne mihi acerbiſſime pacta memora.
Ut non ſunt leonibus & hominibus fœdera fida,
Neque lupi & agni concordem animum habent,
Sed hoſtili animo ſunt perpetuo ſibi invicem:
Sic non fas eſt me & te amicitiam contrahere, neq; prorſus nobis
Fœdera erunt, antequam utique alter ſtratus
Sanguine ſatiarit Martem invictum bellatorem.
Omnigenæ virtutis recordare: nunc te admodum oportet
Haſtaque acerrimum eſſe & audacem bellatorem.
Non tibi eſt effugium, ſtatim enim te Pallas Minerva
Haſta mea domat: nunc vero ſimul omnes lues
Dolores meorum ſociorum, quos interfeciſti haſta furens.
Dixit quidem, & vibratam emiſit prælongam haſtam:
Et hanc quidem ex adverſo conſpicatus evitavit illuſtris Hector:
Subſedit enim prævidens, illa autem ſupervolavit ærea haſta,
Terræque infixa eſt: evulſit vero Pallas Minerva,
Achilliique reddidit, latuitque Hectora paſtorem populorum.
Hector vero allocutus eſt eximium Pelidem,
Aberraſti, nec dum utique diis ſimilis Achille
Ex Jove noras meum fatum, dixiſti certe:
Sed quidam loquax & ſubdolus es verbis,
Ut tui præ metu animorum virtutiſque obliviſcerer.
Haud tamen mihi fugienti dorſo haſtam infiges,
Sed recta ruenti animis præſentibus per pectora adige,
Si tibi dedit deus: nunc viciſſim meam haſtam evita
Æream, utinam jam tuo in corpore totam recipias:
Tum certe levius prælium Trojanis eſſet
Te interfecto: tu enim ipſis pernicies maxima.
Dixit, & vibratam emiſit prælongam haſtam,
Et percuſſit Pelidæ medium ſcutum, neque aberravit:
Longe vero excuſſa eſt ſcuto haſta. Iratus autem eſt Hector
Quod ſibi telum velox irritum effugerat manu:
Stetit a vultu dejecto, neq; enim aliam habebat fraxineã haſtã:
Deiphobum vero vocabat albo clypeo inſignem alto clamore,
Poſcebat eum haſtã longã: is vero neutiquam eum prope erat.
At Hector ſenſit ſuo in animo, dixitque,
Eheu, profecto omnino jam me Dii ad mortem vocarunt.
Deiphobum enim ego autumabam heroëm adeſſe:

Sed

Α'λλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς· οὐδέ τ' ἄνευθεν·
Οὐδ' ἀλέη. Ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἷϊ Ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύαται· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει.
Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ὡς ἄρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε·
Ὥρμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
Ὅς τ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν·
Ὡς Ἕκτωρ ὥρμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ·
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στερνοῖο κάλυψε
Καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
Τετραφάλῳ, καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ·
Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπη εἶξεια μάλιστα.
Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροὸς χάλκεα τεύχη·
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
Φαίνετο δ' ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι
Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος ὄλεθρος.
Τῇ ῥ' ἐπί οἱ μεμαὼς ἔλασ' ἐγχεῖ δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή·
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
Ὥφρά τι μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσι· δ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἕκτορ, ἦ ῥά που ἔφησθα Πατροκλῆϊ ἐξεναρίζων,
Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα·
Νήπιε, τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην
Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτερίουσιν Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο,
Δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Σῶμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Μή με κύον γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων.
Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
Ὠμὰ ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
Ὡς οὐκ ἔστ' ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνταί δὲ καὶ ἄλλα.

Οὐδ'

Sed ille quidem in muro, me vero decepit Minerva.
Nunc autem proxima mihi mors exitialis: nec jam longe,
Neque effugium. Certe enim olim hoc gratum erat
Jovique & Jovis filio longe jaculanti, qui tamen me antea
Propenso animo e periculis eripuerunt: nunc vero me fatum asse-
Haud tamen ignaviter saltem & inglorie perierim, (quitur
Sed magnifico aliquo facinore edito & posteris audiendo.
Sic fatus, strinxit ensem acutum,
Qui ei ad latus pendebat magnusque validusque.
Impetum autem dedit conversus, velut aquila altivolans,
Quæ descendit in campum per nubes obscuras,
Raptura vel agnam teneram, vel pavidum leporem:
Sic Hector impetum dabat vibrans ensem acutum:
Irruit & Achilles, iraque sibi implevit animum
Atroci: scutum vero pectori prætendit
Pulchrum, artificiose factum: galea autem nutabat fulgida,
Quatuor conos habenti, pulchræq; motabantur concussæ comæ
Aureæ, quas Vulcanus fuderat conum circum densas.
Qualis vero stella procedit inter stellas nocte intempesta
Hesperus, quæ pulcherrima in cœlo posita est stella:
Sic a cuspide *fulgor* emicabat peracuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, struens malum Hectori nobili,
Rimans oculis corpus pulchrum, ubi acciperet vulnus facillime.
Hujus autem cæterū quidem totum tegebant corpus ærea arma,
Pulchra, quibus Patroclum fortem exuerat occidens:
Apparebat tamen qua jugula ab humeris cervicem dirimunt
Guttur, ubi animæ citissima pernicies.
Hac in eum ardenti animo latus feriebat hasta nobilis Achilles.
Penitus autem teneram per cervicem abiit cuspis:
Nec tamen arteriam fraxinus abscidit ære gravis,
Ut aliquid ipsum alloqueretur respondens verbis.
Cecidit a.in pulveribus; & super *eum* gloriatus est nobilis Achilles,
Hector, at aliquando putabas Patroclum interfectum spolians,
Salvum *te* fore, me autem nihil veritus es ultorem absentem:
Stulte, hujus enim seorsim ultor longe fortior
Navibus in cavis ego retro relictus eram
Qui tibi genua solvi. Te quidem canes & alites
Lacerabunt turpiter, illi vero exequias facient Achivi.
Illū vero jam impotens allocutus est galeatus insigniter Hector,
Supplex oro per animam & genua, tuosque parentes,
Ne me sinas apud naves canes dilaniatum vorare Achivorum.
Sed tu quidem æsque abunde aurumque accipe,
Dona, quæ tibi dabunt pater & veneranda mater:
Corpus autem domum meum reddito, ut rogi me
Trojani & Trojanorum uxores participem faciant mortuum.
Hunc autem torve intuitus allocutus est pedibus velox Achilles,
Ne me canis *per* genua supplex precare, neque *per* parentes.
Utinam enim ullo pacto ipsum me furor & animus stimularet
Crudas dissecantem carnes comedere, cum talia in me feciſti:
Ideo non est qui tuo utique canes capite arceat:
Ne quidem si decies que & vicies tanta dona
Appenderint huc adducentes, promiserint etiam & alia:

Οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτὴ,
Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελον
Πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός·
Φράζεο νῦν μήτοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
Ἤματι τῷ ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἀϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἁδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεὺς,
Τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
Καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηχ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλ
Αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος· οὐδ' ἄρα οἷ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς·
Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι
Εἰδ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
Ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον ὅντιν' ἔχουσιν,
Ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
Ἠὲ μένειν μεμάασι καὶ Ἕκτορος οὐκ ἔτ' ἐόντος.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυστος, ἄθαπτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ·
Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο·
Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
Νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες Παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν·
Ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον,
Ὦ Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὣς εὐχετόωντο.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα·
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
Μάστιξέν ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσσαλος. ἀμφὶ δὲ χαῖται
Κυάνεαι πίλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι.

e ſi te ipſum auro compenſare velit
ardanides Priamus: ne ſic quidem te utique veneranda mater
npoſitum lectis deſiebit, quem peperit ipſa,
ed caneſque & alites totum te diſcerpent.
Illū vero jam moriens allocutus eſt galeatus inſigniter Hector,
rofecto te probe noſcens præſenſi, neque enim eram (355
erſuaſurus: certe enim tibi utique ferreus intus animus:
onſidera nunc, ne tibi aliqua deorum iræ cauſa ſim
ic illo quando te Paris & Phœbus Apollo
trenuum licet interimant in Scæis portis.
Sic quidem ipſum locutum finis mortis cooperuit: 360
nima vero ex artubus volans ad Orcum deſcendit,
nam ſortem lugens, relicto vigore & juventa.
Hunc etiam mortuum allocutus eſt nobilis Achilles,
Morere: fatum vero ego tunc accipiam quandocunque 365
upiter voluerit perficere, atque immortales dii cæteri.
Dixit, & e mortuo evulſit æream haſtam.
t hanc ſeorſim poſuit, atque ab humeris arma detraxit
anguinolenta: cæteri a. accurrentes circūfuſi ſunt filii Achivorū,
Qui & admirabundi contemplabantur habitū corporis & ſpeciē
lectoris: neque ei quis ſine vulnere inflicto aſtitit. (ſtupendā 370
ic vero quis dicebat intuitus in proximum alium,
Papæ, certe longe jam mollior tractatu
lector, quam quando naves incendit igne ardenti.
Sic quidem aliquis dicebat, & vulnerabat aſtans: 375
Hunc autem ubi ſpoliarat pedibus valens nobilis Achilles,
tans inter Achivos verba alata dixit,
O amici Argivorum ductores atque principes,
oſtquam hunc virum dii domuiſſe dederunt,
Qui mala multa patravit, quot non univerſi cæteri: 380
ja agite circa urbem cum armis experiamur,
t cognoſcamus Trojanorum mentem quamnam habeant,
n deſerturi ſint arcem, hoc ſtrato,
n manere auſint etiam Hectore non jam exiſtente.
d cur mihi hæc meus ſecum differit animus? 385
icet ad naves mortuus indefletus, inhumatus,
troclus: cujus non obliviſcar quoad ego
ivus interero, & mihi mea genua moveantur:
: ſi mortuorum oblivio ſubit in orco:
amen ego etiam illic dilecti memor ero ſodalis. 390
nc autem age canentes Pæana juvenes Achivorum,
ves ad cavas redeamus, & hunc ducamus:
tulimus magnam gloriam: interfecimus Hectora nobilem,
i Trojani per urbem velut deo vota faciebant.
Dixit, & in Hectora nobilem indigna moliebatur opera: 395
nborum retro pedum perforavit nervos
l talum uſque a calce, bovinaque innexuit lora,
: curruque ligavit: caput vero trahi ſivit:
rruque conſcenſo, & armis in eum elevatis
tica percuſſit ut inirent curſum, ii a. non inviti volabant: 400
illo vero oriebatur inter trahendum pulvis. At circum comæ
nea terræ admovebantur, caputque totum in pulveribus

Jace-

Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ὣς τοῦ μὲν κεκάνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα.
Ὤμωξεν δ' ἐλεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ.
Ἰῷ δὲ μάλις' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον ὥσεἰ ἅπασαν
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
Λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόλις ἔχον ἀσχαλόωντα,
Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·
Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἷον ἐάσατε κηδόμενοί περ,
Ἐξελθόντα πόλῆος ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Λίσσομαι ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆρας· καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται
Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι
Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκε·
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνός, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
Ἕκτορος. ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι·
Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
Μήτηρ θ' ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ ξενάχοντο πολῖται.
Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀποτεθνειῶτος, ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσί τε καὶ Τρωῇσι κατὰ πτόλιν, οἵ σε δέδον ὡς
Δειδέχατ'. ἦ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'. ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
Ἤγγειλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
Ἀλλ' ἥγ' ἐς δόμον ὑφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε·
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοσήσαντι·
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασεν γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Ἡ δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα,
Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται
Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπδς ἔκλυον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ ζόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
Πήγνυται· ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
Αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς

cebat, ante venuſtum: tunc vero Jupiter hoſtibus
:derat deturpandum ipſius in patria terra.
c hujus quidē pulvere fœdabatur caput totum: tum vero mater
'ellebat comam, nitidumque abjecit velum (405
'ocul: ejulatumque edidit admodum altum filium intuita.
imentabatur miſerabiliter & pater dilectus, circumque populi
ulatuque tenebantur & lamentis per urbem:
ic autem maxime erat ſimile ac ſi tota 410
os excelſa igni cremaretur a culmine.
)puli quidem ſenem vix tenebant dolore indignantem,
gredi cupientem portis Dardaniis:
anes autem ſupplex orabat provolutus in tuto
ominatim compellans virum quemque, 415
:ſtinete amici, & me ſolum ſinite ſoliciti licet,
greſſum urbe ire ad naves Achivorum:
pplicabo viro huic pernicioſo, violentia effræni,
forte ætatem revereatur, atque miſereatur
nectutis: etenim & huic pater talis eſt 420
:leus, qui ipſum genuit & nutrivit perniciem futurum
rojanis: maxime autem mihi præ omnibus dolores fecit:
ot enim mihi filios interemit ætate florentes:
e quibus omnibus non tantum lugeo triſtis licet,
uantum uno, de quo me dolor vehemens deferet ad orcum, 425
lectore. Utinam obiiſſet inter manus meas:
ic enim ſatiati fuiſſemus flenteſque lugenteſque,
laterque quæ eum peperit infelix, atque ego ipſe.
e dixit deflens: adgemebant autem cives.
ter Troadas vero Hecuba denſum ſuſpiriis exorſa eſt luctū, 430
ili, ego miſera curnam vivam gravia paſſa,
e mortuo? qui mihi noctesque & dies
bria per urbem eras, omnibuſque emolumentum
rojaniſque & Troadibus per urbem, qui te deum tanquam
ceipiebant. Certe enim ipſis admodum magna gloria eras 435
rus cum eſſes: nunc vero mors & fatum occupat.
Sic dixit deflens. Uxor autem nondum aliquid audierat
ctoris: non enim ei aliquis certus nuncius profectus
nciarat quod ei maritus extra manſiſſet portas:
d illa telam texebat in ſeceſſu domus altæ, 440
iplicem ſplendidam, operaque picta varia ſparſim intexebat:
ferat autem ancillas comis pulchras per domum
ie circumdare poſitum tripodem magnum, ut eſſent
ctori calida lavacra e pugna reverſo:
mens, neq; enim ſciebat quod ipſū admodū procul a lavacris
nibus Achillis domuerat oculis cæſia Minerva. (445
latum autem exaudiit & lamenta a turri,
continuo ſuccuſſi ſunt artus, inque terram ei excidit radius:
que iterum inter ancillas comis pulchras locuta eſt,
Adeſte, duæ me ſequimini, ut videam quænam opera ſunt: 450
nerandæ ſocrus vocem audivi, mihique ipſi
pectoribus ſaliens vibratur cor ſurſum ad os, ſubtuſque genua
ciata torpent: prope certe aliquod malum Priami filiis.
nam vero procul ab aure ſit meum verbū: ſed perquā graviter

Ti-

Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται·
Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
Ἥ μιν ἔχεσκ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθύϊ μέν' ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
Ὣς φαμένη, μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση,
Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον,
Ἕςη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος, ταχέες δέ μιν ἵπποι
Ἕλκον ἀκηδέςως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν·
Ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Ἤματι τῷ ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἕκτωρ
Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῃ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔςαν,
Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν,
Ἕκτορ, ἐγὼ δύςηνος· ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
Ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
Δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι.
Νῦν δὲ σὺ μὲν ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ ςυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισι, παῖς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτ
Ἔσσεαι Ἕκτορ ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες· οὔτέ σοι οὗτος.
Ἤνπερ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
Αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
Ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι·
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους,
Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,
Χείλεα μέντ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε,
Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐςυφέλιξε,
Χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων,
Ἔρρ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
Ἀςυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
Μυελὸν οἷον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν·
Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν
Ἀςυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Οἱ

Timeo: ne jam mihi audacem Hectorem nobilis Achilles
Solum intercluſum ab urbe, in campum agitaverit:
Et jam ei compeſcuerit audaciam exitialem,
Quæ ipſum ceperat: nam nunquam in turba manebat virorum,
Sed longe procurrebat, ſua animi vi nulli cedens.
Sic locuta, per domum ruit lymphatæ ſimilis,
Vehementer palpitante corde: ſimul & ancillæ ibant cum ipſa.
At poſtquam ad turrimque & hominum pervenerat turbam,
Stetit circumſpiciens in muro: illum vero advertit
Raptatum ante urbem, celeres autem eum equi
Raptabant immaniter cavas ad naves Achivorum.
Aſt illi oculos obſcura nox cooperuit:
Collapſa autem eſt retro, animamque efflavit.
Procul vero a capite fudit redimicula admiranda,
Vittas, reticulumque, atque textile crinale,
Velumque, quod ei dedit aurea Venus,
Die illo quo ipſam inſigniter galeatus duxit Hector
Ex domo Eetionis, poſtquam dederat infinita dona ſponſalia:
Circum vero ipſam gloreſque & fratriæ frequentes ſtabant,
Quæ ipſam inter ſe tenebant præ dolore cupidam interitus.
Ea vero ut ad ſe rediit, & in præcordia anima collecta eſt,
Crebris gemitibus plorans, inter Troadas dixit,
Hector, ego infelix: eodem igitur nati ſumus fato
Ambo, tu quidem in Troja Priami in domo,
Ego autem Thebis, Hypoplaco ſylvoſa,
In domo Eetionis, qui me enutriit parvula cum eſſem,
Infelix infeliciſſimam: adeo non debebat genuiſſe.
Nunc vero tu quidem in orci domos ſub latebris terræ
Abis, & me graviſſimo in luctu relinquis
Viduam in ædibus. At filius adhuc infans prorſus,
Quem genuimus tuque egoque calamitoſi; neque tu huic
Eris Hector emolumento, occubuiſti enim: neque tibi hic.
Nam etſi bellum quidem effugerit lachrymoſum Achivorum,
Semper tamen ei labor & mala in poſterum
Erunt: alii enim ei terminis mutatis adiment arva.
Dies a. pupillaris, omnibus æqualibus deſtitutũ puerũ reddit: 490
Semper vero dejecto eſt vultu, lacrymiſque madide ſunt genæ.
Egens autem vadit puer ad patris ſodales,
Alium quidem chlæna prenſans, alium vero tunica;
Horum autem miſerantium pocillum aliquis tantillum admovet,
Labraque quidem rigat, palatum vero non riget. 495
Hunc & *aliquis* utroque parente vivo florens e convivio exturbat,
Manibus verberans, & probris inſectans,
Abi in malam rem ſic: non tuus utique pater convivatur nobiſcũ.
Lacrymabundus autem redit puer ad matrem viduam,
Aſtyanax, qui ante quidem ſui ſuper genua patris 500
Medullam tantum comedebat, & ovium pinguem adipem:
At quando ſomnus occuparet, deſiiſſetque pueriliter luſitare,
Dormiebat in lectis, in ulnis nutricis,
Cubili in molli, deliciis repletus corde:
Nunc vero multa patietur charo patre privatus 505
Aſtyanax, quem Troes cognomine vocant.

So-

Οἷος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων
Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
Γυμνόν· ἐτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ ξενάχοντο γυναῖκες.

ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ. ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀχιλλεὺς τῶν νενομισμένων ἐπὶ τοῖς νεκροῖς μεταδίδωσι Πατρόκλῳ, τυραννήσας καὶ σφάξας ἐπ' αὐτῷ δυοκαίδεκα Τρωϊκοὺς νεανίσκους, καὶ κύνας καὶ ἵππους, καὶ ἄλλα ἱερεῖα. ἔπειτα καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον ποιεῖ, ἐν ᾧ νικᾷ ἵπποις μὲν Διομήδης, δρόμῳ δὲ Ὀδυσσεύς, ἄλλοι δὲ ἄλλως· καὶ οὕτως ὁ ἀγὼν διαλύεται.

Ψῖ, Δαναοῖσιν ἀγῶνα διδοὺς ἐτέλεσσεν Ἀχιλλεύς.

Ὣς οἱ μὲν ξενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
Οἱ μὲν ἔπ' ἐσκίδναντο ἰὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
Ἀλλ' ὅγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἑταῖροι ἐτήρες,
Μή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους·
Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἔσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὄγαρ, γέρας ἐξὶ θανόντων·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τετάρπωμεσθα γόοιο,
Ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ὠμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς·
Οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους
Μυρόμενοι, μετὰ δέσφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε.
Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεν μήκετο φόβοιο.
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου·
Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέσχον,
Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
Πρηνέα παρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας
Ἐν κονίῃσ'· οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
Χάλκεα, μαρμαίροντα· λύον δ' ὑψηχέας ἵππους.
Κὰδ δ' ἵζον παρὰ νηῒ ποδώκεος Αἰακίδαο
Μυρίοι· αὐτὰρ ὃ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαῖνυ.
Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ἐρέχθοντο ἀμφὶ σιδήρῳ,
Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' οἰὲς καὶ μηκάδες αἶγες·

Πολλὴ

Solus enim ipſis *ô Hector* defendebas portas & muros altos.
Nunc vero te quidem ad naves roſtratas procul a parentibus
Mobiles vermes edent, poſtquam canes ſatiati fuerint,
Nudum: at tibi veſtes in ædibus jacent,
Tenueſque & venuſtæ, factæ manibus mulierum.
Verum enimvero hæc omnia comburam igne ardenti,
Nihil tibi utique uſui *futura*, neque enim jacebis in ipſis,
Sed coram Trojanis & Troadibus gloria *tibi* ſunto.
Sic dixit deflens: adgemuerunt autem mulieres.

ARGUMENTUM LIBRI XXIII. ILIADIS HOMERI.

Achilles juſta exequiarum exhibet Patroclo, tyrannico more ſuper illo mactatis duodecim adoleſcentibus Trojanis, & canibus & equis, aliiſque. Deinde certamen funebre inſtituit, ubi alii aliis, ſed Diomedes equis, Ulyſſes curſu vincunt. atque ita certaminis fit dimiſſio.

Sic hi quidem ingemiſcebant per urbem: at Achivi
Poſtquam ad naveſque & Helleſpontum pervenerant,
Alii quidem diſperſi ibant ſuam ad navem quiſque:
Myrmidonas vero non ſinebat diſperſos abire Achilles,
Sed is inter ſuos ſocios bellicoſos dixit,
Myrmidones pernices equites, mei chari ſocii,
Ne jam a curribus ſolvamus ſolidos ungulis equos,
Sed cum ipſis equis & curribus propius accedentes,
Patroclum defleamus. Hoc enim, honor eſt mortuorum.
At poſtquam triſti ſatiati fuerimus luctu,
Equis ſolutis cœnabimus hic omnes.
Sic dixit. Illi a. lamentabantur frequentes: præibat vero Achilles.
Hi vero ter circa mortuum pulchre jubatos egerunt equos
Lugentes, interque ipſos Thetis luctus deſiderium excitavit.
Rigabantur arenæ, rigabantur & arma virorum
Lacrymis: talem enim deſiderabant artificem fugandi *hoſtes*.
Illis autem Pelides denſum ſuſpiriis exorſus eſt luctum,
Manibus homicidis impoſitis pectoribus ſodalis,
Salve mihi o Patrocle etiam in orci ædibus.
Omnia enim jam tibi perficiam quæ antea pollicitus ſum,
Hectorem huc tractum daturum canibus crudum ut diſcerpant:
Duodecim autem ante pyram cervices abſciſſurum
Trojanorum claris filiis, de te interfecto iratus
Dixit quidē, & in Hectora nobilē indigna machinabatur opera,
Pronum ad feretrum Menœtiadæ extendens
In pulveribus: illi vero arma exuebant quiſque
Ærea, coruſcantia: ſolvebant autem altiſonos equos.
Conſederuntque ad navem pedibus velocis Æacidæ
Frequentiſſimi: at is eis epulum funebre lautum præbebat.
Multi quidē boves pigri gravē edebant mugitū recepto ferro,
Inter jugulandum, multæ etiam oves & balantes capræ:

Ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη·
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Οὔ σ' ἔτι Πηλέος υἱὲ φοβήσομαι ὡς τὸ πάρος περ·
Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε
Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἴκεν ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε' Ἀχιλλεῦ,
Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἕκτορ, μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε.
Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ,
Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν·
Ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτέ τι νῶϊ
Ὅρκια ἔσσονται, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Οὔ τοι ἔσθ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
Ἔγχει ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἕζετο γὰρ προϊδὼν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἕκτορα ποιμένα λαῶν.
Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα,
Ἤμβροτες, οὐδ' ἄρα πώ τι θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ
Ἐκ Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ἤτοι ἔφης γε·
Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὄφρά σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
Χάλκεον, ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο·
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χώσατο δ' Ἕκτωρ
Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Στῆ δὲ κατηφήσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν ἀΰσας
Ἤτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε,
Ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόν δ' ἐκάλεσσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·

Ἀλλ'

Sic loquuta, continuo aſtu præivit Minerva.
Illi vero cum jam prope erant alter in alterum vadentes,
Hunc prior allocutus eſt ingens galeatus inſigniter Hector,
Non te amplius Pelei fili fugiam ut antea:
Ter circa urbem magnam Priami fugi, nec unquam ſuſtinui
Expectare *te* ingruentem: nunc vero me animus impulit
Stare contra te; interimam certe vel interimar.
Sed agedum deos teſtes faciamus: hi enim optimi
Teſtes erunt & cuſtodes pactorum:
Non enim ego te immaniter deturpabo, ſi mihi Jupiter
Dederit victoriam, tuamque animam abſtulero:
At poſtquam tibi detraxero pulchra arma Achille,
Cadaver Achivis reddam: ſic & tu facito.
Illum vero torve intuitus allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Hector, ne mihi acerbiſſime pacta memora.
Ut non ſunt leonibus & hominibus fœdera fida,
Neque lupi & agni concordem animum habent,
Sed hoſtili animo ſunt perpetuo ſibi invicem:
Sic non fas eſt me & te amicitiam contrahere, neq; prorſus nobis
Fœdera erunt, antequam utique alter ſtratus
Sanguine ſatiarit Martem invictum bellatorem.
Omnigenæ virtutis recordare: nunc te admodum oportet
Haſtaque acerrimum eſſe & audacem bellatorem.
Non tibi eſt effugium, ſtatim enim te Pallas Minerva
Haſta mea domat: nunc vero ſimul omnes lues
Dolores meorum ſociorum, quos interfeciſti haſta furens.
Dixit quidem, & vibratam emiſit prælongam haſtam:
Et hanc quidem ex adverſo conſpicatus evitavit illuſtris Hector:
Subſedit enim prævidens, illa autem ſupervolavit ærea haſta,
Terræque infixa eſt: evulſit vero Pallas Minerva,
Achilliique reddidit, latuitque Hectora paſtorem populorum.
Hector vero allocutus eſt eximium Pelidem,
Aberraſti, nec dum utique diis ſimilis Achille
Ex Jove noras meum fatum, dixiſti certe:
Sed quidam loquax & ſubdolus es verbis,
Ut tui præ metu animorum virtutiſque oblivi ſcerer.
Haud tamen mihi fugienti dorſo haſtam infiges,
Sed recta rueuti animis præſentibus per pectora adige,
Si tibi dedit deus: nunc viciſſim meam haſtam evita
Æream, utinam jam tuo in corpore totam recipias:
Tum certe levius prælium Trojanis eſſet
Te interfecto: tu enim ipſis pernicies maxima.
Dixit, & vibratam emiſit prælongam haſtam,
Et percuſſit Pelidæ medium ſcutum, neque aberravit:
Longe vero excuſſa eſt ſcuto haſta. Iratus autem eſt Hector
Quod ſibi telum velox irritum effugerat manu:
Stetit a. vultu dejecto, neq; enim aliam habebat fraxineã haſtã:
Deiphobum vero vocabat albo clypeo inſignem alto clamore,
Poſcebat eum haſtã longã: is vero neutiquam eum prope erat.
At Hector ſenſit ſuo in animo, dixitque,
Eheu, profecto omnino jam me Dii ad mortem vocarunt.
Deiphobum enim ego autumabam heroëm adeſſe:

Sed

Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός· οὐδέ τ' ἄνευθεν,
Οὐδ' ἀλέη. ἦ γάρ ῥα πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἱεῖ Ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύαται· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει.
Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ὣς ἄρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε ςιβαρόν τε·
Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
Ὅστ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἁμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν·
Ὣς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ·
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν·
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος ςέρνοιο κάλυψε
Καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
Τετραφάλῳ, καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιςος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Οἷος δ' ἀςὴρ εἶσι μετ' ἄςρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος, ὃς κάλλιςος ἐν οὐρανῷ ἵςαται ἀςήρ·
Ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπη εἴξειε μάλιςα.
Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
Φαίνετο δ' ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι
Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιςος ὄλεθρος.
Τῇ ῥ' ἐπί οἱ μεμαὼς ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή·
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
Ὄφρά τι μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσ'· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφησθα Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα·
Νήπιε, τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην
Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο,
Δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Μή με κύον γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων.
Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
Ὧμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
Ὣς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλώλκοι·
Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα.

Οὐδ'

Sed ille quidem in muro, me vero decepit Minerva.
Nunc autem proxima mihi mors exitialis: nec jam longe,
Neque effugium. Certe enim olim hoc gratum erat
Jovique & Jovis filio longe jaculanti, qui tamen me antea
Propenso animo e periculi seripuerunt: nunc vero me fatum asse-
Haud tamen ignaviter saltem & inglorie perierim, (quitur
Sed magnifico aliquo facinore edito & posteris audiendo.
Sic fatus, strinxit ensem acutum,
Qui ei ad latus pendebat magnusque validusque.
Impetum autem dedit conversus, velut aquila altivolans,
Quæ descendit in campum per nubes obscuras,
Raptura vel agnam teneram, vel pavidum leporem:
Sic Hector impetum dabat vibrans ensem acutum:
Irruit & Achilles, iraque sibi implevit animum
Atroci: scutum vero pectori prætendit
Pulchrum, artificiose factum: galea autem nutabat fulgida,
Quatuor conos habenti, pulchræq; motabantur concussæ comæ
Aureæ, quas Vulcanus fuderat conum circum densas.
Qualis vero stella procedit inter stellas nocte intempesta
Hesperus, quæ pulcherrima in cœlo posita est stella:
Sic a cuspide *fulgor* emicabat peracuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, struens malum Hectori nobili,
Rimans oculis corpus pulchrum, ubi acciperet vulnus facillime.
Hujus autem cæterũ quidem totum tegebant corpus ærea arma,
Pulchra, quibus Patroclum fortem exuerat occidens:
Apparebat tamen qua jugula ab humeris cervicem dirimunt
Guttur, ubi animæ citissima pernicies.
Hac in eum ardenti animo latus feriebat hasta nobilis Achilles.
Penitus autem teneram per cervicem abiit cuspis:
Nec tamen arteriam fraxinus abscidit ære gravis,
Ut aliquid ipsum alloqueretur respondens verbis.
Cecidit a.in pulveribus: & super *eum* gloriatus est nobilis Achilles,
Hector, at aliquando putabas Patroclum interfectum spolians,
Salvum *te* fore, me autem nihil veritus es ultorem absentem:
Stulte, hujus enim seorsim ultor longe fortior
Navibus in cavis ego retro relictus eram
Qui tibi genua solvi. Te quidem canes & alites
Lacerabunt turpiter, illi vero exequias facient Achivi.
Illũ vero jam impotens allocutus est galeatus insigniter Hector,
Supplex oro per animam & genua, tuosque parentes,
Ne me sinas apud naves canes dilaniatum vorare Achivorum.
Sed tu quidem æsque abunde aurumque accipe,
Dona, quæ tibi dabunt pater & veneranda mater:
Corpus autem domum meum reddito, ut rogi me
Trojani & Trojanorum uxores participem faciant mortuum.
Hunc autem torve intuitus allocutus est pedibus velox Achilles,
Ne me canis *per* genua supplex precare, neque *per* parentes.
Utinam enim ullo pacto ipsum me furor & animus stimularet
Crudas dissecantem carnes comedere, cum talia in me feciisti:
Adeo non est qui tuo utique canes capite arceat:
Ne quidem si decieseque & vicies tanta dona
Ippenderint huc adducentes, promiserint etiam & alia:

Οὐδ' εἰ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὡς σέ γε πότνια μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτὴ,
Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελον
Πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός·
Φράζεο νῦν μήτοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
Ἤματι τῷ ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἀϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἁδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεὺς,
Τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ἦ ῥά, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
Καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηχ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
Αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος· οὐδ' ἄρα οἷ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ὣς πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς·
Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν,
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
Εἰδ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
Ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον ὅντιν' ἔχουσιν,
Ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
Ἠὲ μένειν μεμάασι καὶ Ἕκτορος οὐκ ἔτ' ἐόντος.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυστος, ἄθαπτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ·
Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν ἀΐδαο·
Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
Νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες Παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν·
Ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον,
Ὦ Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὣς εὐχετόωντο.
Ἦ ῥά, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα·
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας,
Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας.
Μάστιξέν ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσσαλος. ἀμφὶ δὲ χαῖται
Κυάνεαι πίλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι.

Κεῖτ

ſi te ipſum auro compenſare velit
rdanides Priamus: ne ſic quidem te utique veneranda mater
poſitum lectis deflebit, quem peperit ipſa,
l caneſque & alites totum te diſcerpent.
llũ vero jam moriens allocutus eſt galeatus inſigniter Hector,
ofecto te probe noſcens præſenſi, neque enim eram (355
rſuaſurus: certe enim tibi utique ferreus intus animus:
nſidera nunc, ne tibi aliqua deorum iræ cauſa ſim
e illo quando te Paris & Phœbus Apollo
renuum licet interiment in Scæis portis. 360
Sic quidem ipſum locutum finis mortis cooperuit:
iima vero ex artubus volans ad Orcum deſcendit,
am ſortem lugens, relicto vigore & juventa.
unc etiam mortuum allocutus eſt nobilis Achilles,
Morere: fatum vero ego tunc accipiam quandocunque 365
ipiter voluerit perficere, atque immortales dii cæteri.
Dixit, & e mortuo evulſit æream haſtam.
t hanc ſeorſim poſuit, atque ab humeris arma detraxit
anguinolenta: cæteri a. accurrentes circũfuſi ſunt filii Achivorũ,
lui & admirabundi contemplabantur habitũ corporis & ſpeciẽ
lectoris: neque ei quis ſine vulnere inflicto aſtitit. (ſtupendã 370
ic vero quis dicebat intuitus in proximum alium,
Papæ, certe longe jam mollior tractatu
lector, quam quando naves incendit igne ardenti.
Sic quidem aliquis dicebat, & vulnerabat aſtans: 375
lunc autem ubi ſpoliarat pedibus valens nobilis Achilles,
tans inter Achivos verba alata dixit,
O amici Argivorum ductores atque principes,
oſtquam hunc virum dii domuiſſe dederunt,
lui mala multa patravit, quot non univerſi cæteri: 380
ja agite circa urbem cum armis experiamur,
lt cognoſcamus Trojanorum mentem quamnam habeant,
ln deſerturi ſint arcem, hoc ſtrato,
n manere auſint etiam Hectore non jam exiſtente.
ed cur mihi hæc meus ſecum diſſerit animus? 385
icet ad naves mortuus indefletus, inhumatus,
atroclus: cujus non obliviſcar quoad ego
ivus interero, & mihi mea genua moveantur:
t ſi mortuorum oblivio ſubit in orco:
'amen ego etiam illic dilecti memor ero ſodalis. 390
unc autem age canentes Pæana juvenes Achivorum,
ves ad cavas redeamus, & hunc ducamus:
etulimus magnam gloriam: interfecimus Hectora nobilem,
ui Trojani per urbem velut deo vota faciebant.
Dixit, & in Hectora nobilem indigna moliebatur opera: 395
mborum retro pedum perforavit nervos
d talum uſque a calce, bovinaque innexuit lora,
: curruque ligavit: caput vero trahi ſivit:
rruque conſcenſo, & armis in eum elevatis
utica percuſſit ut inirent curſum, ii a. non inviti volabant: 400
illo vero oriebatur inter trahendum pulvis. At circum comæ
nea terræ admovebantur, caputque totum in pulveribus
Jace-

Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.
Ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα.
Ὤμωξεν δ' ἐλεινὰ πατὴρ Φίλος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·
Ἰῷ δὲ μάλις' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον ὥσεἰ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
Λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόλις ἔχον ἀσχαλόωντα,
Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·
Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἷον ἐάσατε κηδόμενοί περ,
Ἐξελθόντα πόληος ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Λίσσομαι ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆράς· καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται
Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι
Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκε·
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
Τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνός, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω,
Ἕκτορος. ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι·
Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
Μήτηρ θ' ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
Ὣς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ ξενάχοντο πολῖται.
Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀποτεθνειῶτος, ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσί τε καὶ Τρωῇσι κατὰ πτόλιν, οἵ σε θεὸν ὣς
Δειδέχατ'. ἦ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'. ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
Ἤγγειλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων·
Ἀλλ' ἥγ' ἴσαν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε·
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοσήσαντι·
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασεν γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῇς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Ἡ δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα,
Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται
Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
Πήγνυται· ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
Αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶ

cebat, ante venuſtum: tunc vero Jupiter hoſtibus
:derat deturpandum ipſius in patria terra.
c hujus quidē pulvere fœdabatur caput totum: tum vero mater
ellebat comam, nitidumque abjecit velum (405
ocul: ejulatumque edidit admodum altum filium intuita.
amentabatur miſerabiliter & pater dilectus, circumque populi
ulatuque tenebantur & lamentis per urbem:
uic autem maxime erat ſimile ac ſi tota 410
os excelſa igni cremaretur a culmine.
puli quidem ſenem vix tenebant dolore indignantem,
gredi cupientem portis Dardaniis:
mnes autem ſupplex orabat provolutus in tuto
ominatim compellans virum quemque, 415
bſtinete amici, & me ſolum ſinite ſolicitī licet,
greſſum urbe ire ad naves Achivorum:
pplicabo viro huic pernicioſo, violentia effræni,
forte ætatem revereatur, atque miſereatur
nectutis: etenim & huic pater talis eſt 420
leus, qui ipſum genuit & nutrivit perniciem futurum
rojanis: maxime autem mihi præ omnibus dolores fecit:
ot enim mihi filios interemit ætate florentes:
e quibus omnibus non tantum lugeo triſtis licet,
uantum uno, de quo me dolor vehemens deferet ad orcum, 425
lectore. Utinam obiiſſet inter manus meas:
ic enim ſatiati fuiſſemus flenteſque lugenteſque,
laterque quæ eum peperit infelix, atque ego ipſe.
e dixit deflens: adgemebant autem cives.
ter Troadas vero Hecuba denſum ſuſpiriis exorſa eſt luctū, 430
li, ego miſera curnam vivam gravia paſſa,
: mortuo? qui mihi noctesque & dies
oria per urbem eras, omnibuſque emolumentum
ojaniſque & Troadibus per urbem, qui te deum tanquam
cipiebant. Certe enim ipſis admodum magna gloria eras 435
vus cum eſſes: nunc vero mors & fatum occupat.
ic dixit deflens. Uxor autem nondum aliquid audierat
toris: non enim ei aliquis certus nuncius profectus
nciarat quod ei maritus extra manſiſſet portas:
l illa telam texebat in ſeceſſu domus altæ, 440
plicem ſplendidam, operaque picta varia ſparſim intexebat:
erat autem ancillas comis pulchras per domum
: circumdare poſitum tripodem magnum, ut eſſent
tori calida lavacra e pugna reverſo:
ens, neq; enim ſciebat quod ipſū admodū procul a lavacris
ibus Achillis domuerat oculis cæſia Minerva. (445
atum autem exaudiit & lamenta a turri,
continuo ſuccuſſi ſunt artus, inque terram ei excidit radius:
ic iterum inter ancillas comis pulchras locuta eſt,
deſte, duæ me ſequimini, ut videam quænam opera ſunt: 450
randæ ſocrus vocem audivi, mihique ipſi
ctoribus ſaliens vibratur cor ſurſum ad os, ſubtuſque genua
iata torpent: prope certe aliquod malum Priami filiis.
am vero procul ab aure ſit meum verbū: ſed perquā graviter

Ti-

Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται·
Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
Ἥ μιν ἔχεσκ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθύϊ μέν' ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.
Ὣς φαμένη, μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση,
Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον,
Ἕστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος, ταχέες δέ μιν ἵπποι
Ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν·
Ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ Ἀφροδίτη,
Ἤματι τῷ ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἕκτωρ
Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσαν,
Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν,
Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
Ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
Δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι.
Νῦν δὲ σὺ μὲν ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισι, πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτ
Ἔσσεαι Ἕκτορ ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες· οὔτέ σοι οὗτος.
Ἤνπερ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
Αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
Ἔσσοντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι·
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους,
Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,
Χείλεα μέντ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε,
Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε,
Χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων,
Ἔρρ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
Μυελὸν οἷον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν·
Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν
Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Οἷ

Timeo: ne jam mihi audacem Hectorem nobilis Achilles
Solum intercluſum ab urbe, in campum agitaverit:
Et jam ei compeſcuerit audaciam exitialem,
Quæ ipſum ceperat: nam nunquam in turba manebat virorum,
Sed longe procurrebat, ſua animi vi nulli cedens.
Sic locuta, per domum ruit lymphatæ ſimilis,
Vehementer palpitante corde: ſimul & ancillæ ibant cum ipſa.
At poſtquam ad turrimque & hominum pervenerat turbam,
Stetit circumſpiciens in muro: illum vero advertit
Raptatum ante urbem, celeres autem eum equi
Raptabant immaniter cavas ad naves Achivorum.
Aſt illi oculos obſcura nox cooperuit:
Collapſa autem eſt retro, animamque efflavit.
Procul vero a capite fudit redimicula admiranda,
Vittas, reticulumque, atque textile crinale,
Velumque, quod ei dedit aurea Venus,
Die illo quo ipſam inſigniter galeatus duxit Hector
Ex domo Eetionis, poſtquam dederat infinita dona ſponſalia:
Circum vero ipſam gloreſque & fratriæ frequentes ſtabant,
Quæ ipſam inter ſe tenebant præ dolore cupidam interitus.
Ea vero ut ad ſe rediit, & in præcordia anima collecta eſt,
Crebris gemitibus plorans, inter Troadas dixit,
Hector, ego infelix: eodem igitur nati ſumus fato
Ambo, tu quidem in Troja Priami in domo,
Ego autem Thebis, Hypoplaco ſylvoſa,
In domo Eetionis, qui me enutriit parvula cum eſſem,
Infelix infeliciſſimam: adeo non debebat genuiſſe.
Nunc vero tu quidem in orci domos ſub latebris terræ
Abis, & me graviſſimo in luctu relinquis
Viduam in ædibus. At filius adhuc infans prorſus,
Quem genuimus tuque egoque calamitoſi; neque tu huic
Eris Hector emolumento, occubuiſti enim: neque tibi hic.
Nam etſi bellum quidem effugerit lachrymoſum Achivorum,
Semper tamen ei labor & mala in poſterum
Erunt: alii enim ei terminis mutatis adiment arva.
Dies a. pupillaris, omnibus æqualibus deſtitutũ puerũ reddit: 490
Semper vero dejecto eſt vultu, lacrymiſque madidæ ſunt genæ.
Egens autem vadit puer ad patris ſodales,
Alium quidem chlæna prenſans, alium vero tunica;
Horum autem miſerantium pocillum aliquis tantillum admovet,
Labraque quidem rigat, palatum vero non rigat. 495
Hunc & *aliquis* utroque parente vivo florens e convivio exturbat,
Manibus verberans, & probris inſectans,
Abi in malam rem ſic: non tuus utique pater convivatur nobiſcũ.
Lacrymabundus autem redit puer ad matrem viduam,
Aſtyanax, qui ante quidem ſui ſuper genua patris 500
Medullam tantum comedebat, & ovium pinguem adipem:
At quando ſomnus occuparet, deſiiſſetque pueriliter luſitare,
Dormiebat in lectis, in ulnis nutricis,
Cubili in molli, deliciis repletus corde.
Nunc vero multa patietur charo patre privatus 505
Aſtyanax, quem Troes cognomine vocant.

So-

Οἷος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων
Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
Γυμνόν· ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ ςενάχοντο γυναῖκες.

Τ'ΠΟ'ΘΕΣΙΣ ΤΗ'Σ 'ΙΛΙΑ'ΔΟΣ Ψ. ΤΟΥ' Ο'ΜΗ'ΡΟΥ 'ΡΑΨΩ, ΔΙ'Α Σ.

Ἀχιλλεὺς τῶν νενομισμένων ἐπὶ τοῖς νεκροῖς μεταδίδωσι Πατρόκλῳ, τυραννήσας καὶ σφάξας ἐπ' αὐτῷ δυοκαίδεκα Τρωϊκοὺς νεανίσκους, καὶ κύνας καὶ ἵππους, καὶ ἄλλα ἱερεῖα. ἔπειτα καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον ποιεῖ, ἐν ᾧ νικᾷ ἵπποις μὲν Διομήδης, δρόμῳ δὲ Ὀδυσσεύς, ἄλλοι δὲ ἄλλως· καὶ οὕτως ὁ ἀγὼν διαλύεται.

Ψῖ, Δαναοῖσιν ἀγῶνα διδοὺς ἐτέλεσσεν Ἀχιλλεύς.

Ὣς οἱ μὲν ςενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἧὴν ἐπὶ νῆα ἕκαςος·
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
Ἀλλ' ὄγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα,
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἑταίροι ἄριστοι,
Μή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὄγαρ, γέρας ἐςὶ θανόντων.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
Ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ὠμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς·
Οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐϋτριχας ἤλασαν ἵππους
Μυρόμενοι, μετὰ δέσφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε.
Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήςωρα Φόβοιο.
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος ςήθεσσιν ἑταίρου,
Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισι.
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέςην,
Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι·
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
Πρηνέα παρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας
Ἐν κονίηςο· οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαςος
Χάλκεα, μαρμαίροντα· λύον δ' ὑψηχέας ἵππους.
Καὶδ' ἵζον παρὰ νηῒ ποδώκεος Αἰακίδαο
Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφεν μενεικέα δαῖτα.
Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' οἰὲς καὶ μηκάδες αἶγες·

Πολλοὶ

Solus enim ipſis ὁ *Hector* defendebas portas & muros altos.
Nunc vero te quidem ad naves roſtratas procul a parentibus
Mobiles vermes edent, poſtquam canes ſatiati fuerint,
Nudum: at tibi veſtes in ædibus jacent,
Tenueſque & venuſtæ, factæ manibus mulierum.
Verum enimvero hæc omnia comburam igne ardenti,
Nihil tibi utique uſui *futura*, neque enim jacebis in ipſis,
Sed coram Trojanis & Troadibus gloria *tibi* ſunto.
Sic dixit deflens: adgemuerunt autem mulieres.

ARGUMENTUM LIBRI XXIII. ILIADIS HOMERI.

Achilles juſta exequiarum exhibet Patroclo, tyrannico more ſuper illo mactatis duodecim adoleſcentibus Trojanis, & canibus & equis, aliiſque. Deinde certamen funebre inſtituit, ubi alii aliis, ſed Diomedes equis, Ulyſſes curſu vincunt. atque ita certaminis fit dimiſſio.

Sic hi quidem ingemiſcebant per urbem: at Achivi
Poſtquam ad naveſque & Helleſpontum pervenerant,
Alii quidem diſperſi ibant ſuam ad navem quiſque:
Myrmidonas vero non ſinebat diſperſos abire Achilles,
Sed is inter ſuos ſocios bellicoſos dixit,
Myrmidones pernices equites, mei chari ſocii,
Ne jam a curribus ſolvamus ſolidos ungulis equos,
Sed cum ipſis equis & curribus propius accedentes,
Patroclum defleamus. Hoc enim, honor eſt mortuorum.
At poſtquam triſti ſatiati fuerimus luctu,
Equis ſolutis cœnabimus hic omnes.
Sic dixit. Illi a. lamentabantur frequentes: præibat vero Achilles.
Hi vero ter circa mortuum pulchre jubatos egerunt equos
Lugentes, interque ipſos Thetis luctus deſiderium excitavit.
Rigabantur arenæ, rigabantur & arma virorum
Lacrymis: talem enim deſiderabant artificem fugandi *hoſtes*.
Illis autem Pelides denſum ſuſpiriis exorſus eſt luctum,
Manibus homicidis impoſitis pectoribus ſodalis,
Salve mihi o Patrocle etiam in orci ædibus.
Omnia enim jam tibi perficiam quæ antea pollicitus ſum,
Hectorem huc tractum daturum canibus crudum ut diſcerpant:
Duodecim autem ante pyram cervices abſciſſurum
Trojanorum claris filiis, de te interfecto iratus
Dixit quidē, & in Hectora nobilē indigna machinabatur opera,
Pronum ad feretrum Menœtiadæ extendens
In pulveribus: illi vero arma exuebant quiſque
Ærea, coruſcantia: ſolvebant autem altiſonos equos.
Conſederuntque ad navem pedibus velocis Æacidæ
Frequentiſſimi: at is eis epulum funebre lautum præbebat.
Multi quidē boves pigri gravē edebant mugitū recepto ferro,
Inter jugulandum, multæ etiam oves & balantes capræ:

Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο.
Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.
Αὐτὰρ τὸν γε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Στυδὶ παρπεπίθοντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἵξον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, εἴ πεπίθοιεν
Πηλείδην λούσασθαι ἀπὸ βρότον αἱματόεντα.
Αὐτὰρ ὄγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν,
Οὐ μὰ Ζῆν' ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἰκέσθαι,
Πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦσαι,
Κείρασθαί τε κόμην· ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
Ἵξετ' ἄχος κραδίην· ἔφρα ζώοισι μετείω.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν νῦν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
Ἠῶθεν δ' ὄτρυνον ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον
Τλῆναι τ' ἀξέμεναι παρά τε σχεῖν, ὡς ἐπιείκες
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
Οἵφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τρέπωνται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
Ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίην δε ἕκαστος·
Πηλείδης δ' ἐπὶ βινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κεῖτο βαρυστενάχων πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον,
Εὖτε τὸν ὕπνος ἐμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων πρότι Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
Πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα,
Καὶ φωνήν· καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ·
Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις ἀλλὰ θανόντος·
Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω·
Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων,
Οὐδέ με πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν·
Ἀλλ' αὕτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Καί μοι δὸς τὴν χεῖρ, ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
Νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
Βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν κῆρ
Ἀμφέχανε στυγερή, ἣπερ λάχε γεινόμενόν περ·
Καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τεῖχει ὑπὸ Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴκε τίθηαι,
Μὴ ἐμὲ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' Ἀχιλλεῦ·

Ἀλλ'

Multi & albis dentibus ſues florentes pinguedine,
Ad amburendas ſetas extendebantur per flammam Vulcani:
Undique autem circum cadaver multus fluebat ſanguis.
At regem illum pedibus celerem Pelidem
Ad Agamemnonem nobilem ducebant reges Achivorum,
Ægre perſuaſum de ſodali iratum corde.
Illi vero cum jam ad tentorium Agamemnonis veniſſent euntes,
Statim præconibus canoris imperavit
Igne circundare poſitum tripodem magnum, ſi qua perſuadeant
Pelidi ut abluеret tabum cruentum.
At ille recuſabat conſtanter, inſuper & juramentum juravit,
Non per Jovem qui deorum ſummus & optimus,
Non fas eſt lavacra ad caput prope accedere,
Antequā Patroclū impoſuero igni, tumulūq; aggeſta terra fecero,
Totonderoque comam: haud enim mihi poſthac iterum ſic
Invadet dolor cor quamdiu vivis interero.
At tamen nunc inviſo pareamus epulo:
Mane vero jube Rex virorum Agamemnon
Lignaque comportent apponantque, (uti par eſt
Mortuum habere ſubeuntem tenebras obſcuras:)
Ut hunc quidem comburat indefeſſus ignis
Ocyus ab oculis, copiæque ad munia revertantur.
Sic dixit. Illi autem ei maxime auſcultarunt, atque paruerunt:
Sedulo vero cœna parata ſinguli
Convivabantur: neque quicquam animus indigebat epuli æqualis.
Sed poſtquam potus & cibi deſiderium exemerant,
Alii quidem decubituri iverunt ad tentorium quiſque:
Pelides vero in littore multo ſtrepitu reſonantis maris
Jacebat graviter gemens multos inter Myrmidonas,
In *loco* puro, ubi fluctus littus alluebant,
Quando hunc ſomnus cepit, ſolvens curas animi,
Suavis circumfuſus: valde enim laſſatus erat pulchris membris
Hectorem perſequendo ad Ilium ventoſam.
Advenit vero anima Patrocli miſeri,
Omnibus ipſi magnitudineque & oculis pulchris ſimilis,
Et voce: & tales corpori veſtes induta erat.
Conſtitit autem ſuper capite, & eum ſermone allocuta eſt,
Dormis, & mei oblitus es Achille:
Non quidem me viventem negligis, ſed mortuum:
Sepeli me quam citiſſime, portas orci *ut* intrem.
Procul me arcent animæ ſimulachra defunctorum,
Neque me omnino miſceri trans flumen ſinunt:
Sed temere erro circum portis amplam orci domum.
Et mihi da tuam manū, *ut* deploré. Non enim amplius poſthac
Redibo ex orco, poſtquam me ignis participem feceritis.
Haudquaquam etenim vivi dilectis ſeorſim a ſociis
Conſilia ſedentes conſultabimus: ſed me quidem fatum
Abſorbuit inviſum, quod obvenit etiam naſcenti:
Quin & tibi ipſi fatum diis ſimilis Achille,
Muro ſub Trojanorum ſtrenuorum perire.
Aliud autem tibi dicam & mandabo, ſi obſequi velis,
Ne mea a tuis ſeorſum condas oſſa Achille:

Α'λλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν;
Εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ 'Οπόεντος
Ἤγαγεν ὑμέτερονδ', ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς,
Ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
Νήπιος οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς.
Ἔνθά με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
Ἔτρεφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
Ὣς δὲ καὶ ὀξέα νῶϊν δμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
Χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Τίπτέ μοι ἠδεία κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας,
Καί μοι ταῦτα ἕκας' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
Ἀλλά μοι ἄσσον ἔχῃθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς
Ὤχετο τετριγυῖα. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
Χερσί τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν,
Ὦ πόποι, ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὔκ ἔνι πάμπαν.
Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφοιτήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
Καί μοι ἕκας' ἐπέτελλεν· ἔοικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ·
Ὣς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς
Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Οὐρῆάς τ' ὦτρυνε καὶ ἀνέρας ἆξέμεν ὕλην
Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
Σειρά τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον,
Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
Αὐτίκ' ἔπειτα δρῦς ὑψικόμους ταναηκέϊ χαλκῷ
Τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
Πῖπτον. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ,
Ἔκδεον ἡμιόνων, ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά.
Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον· (ὣς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος)
Καδ δ' ἄρ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερὼ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδέ οἱ αὐτῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
Εἵατ' ἔρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε,
Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἵππους. οἱ δ' ὦρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον·
Ἀν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε·
Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν,
Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν κατερείνυον, ἃς ἐπέβαλλον

Κει-

Sed ſimul, ſicut nutriti fuimus in veſtris ædibus,
Quando me tum parvulum Menœtius ex Opunte
Duxit ad veſtram *domum*, homicidium propter triſte,
Die illo quando filium interfeci Amphidamantis,
Imprudens invitus, de talis iratus.
Tunc me exceptum in ædibus eques Peleus,
Nutrivit diligenter, & tuum famulum nominavit:
Sic & oſſa nobis idem loculus contegat,
Aureus utrinque auritus, quem tibi dedit veneranda mater.
Illum vero reſpondens allocutus eſt pedibus velox Achilles,
Cur mihi fraternum caput huc veniſti,
Et mihi hæc ſingula mandas? At ego tibi
Omnia diligenter perficiam, & obſequar, ut tu jubes.
Sed me propius ſta: *ut* paululum ſaltem complexi
Invicem, triſti ſatiemur luctu.
Sic fatus captavit protenſis manibus ſuis,
Neque prehendit: anima enim ſub terram tanquam fumus
Abiit ſtridens. Attonitus autem exiliit Achilles,
Manibuſque complosit, verbumque lugubre dixit,
Papæ, certe igitur aliqua eſt & in orci ædibus
Anima & ſimulachrum, ſed præcordia non inſunt omnino.
Pernox enim mihi Patrocli miſeri
Anima adſtitit ploranſque lugenſque,
Et mihi ſingula præcepit: ſimilis autem erat mirū in modum ipſi:
Sic dixit. Illis vero omnibus deſiderium excitavit luctus:
Lugentibus autem illis apparuit roſea digitis Aurora
Circa mortuum miſerandum. At rex Agamemnon
Muloſque excivit & viros, qui conveherent ligna,
Undique e tentoriis: & ad hoc vir ſtrenuus
Meriones, exortus eſt famulus virtutem amantis Idomenei:
Hi vero ibant aptas materiæ cædendæ ſecures in manibus ferētes,
Funeſque bene tortos: muli autem præibant ipſos:
Multa vero ardua, declivia, accliviaque, tranſverſaque tranſierunt.
Sed cum jam ad ſaltus venerunt irriguæ fontibus Idæ,
Protinus quidem quercus alte comantes longa acie munito ære
Cædebant feſtinantes: quæ magnum ſonitum edentes
Cadebant. Eas quidem deinde diffindentes Achivi,
Alligabant mulis, hi vero terram pedibus carpebant,
Cupientes pervenire ad campum per ſenticeta denſa.
Omnes autem lignatores ſtipites ferebant: (ſic enim juſſerat
Meriones famulus amantis virtutem Idomenei)
Atque in ſittus dejecerunt ordine, ubi Achilles
Deſignaverat Patroclo magnum ſepulchrum atque ſibi ipſi.
At poſtquam undique appoſuerant immenſam materiem,
Conſidebant ibidem manentes conferti: at Achilles
Confeſtim Myrmidonibus bellicoſis juſſit
Ære cingi, jungereque ſub curribus quemque
Equos. Illi vero feſtini ſurrexerunt, & arma induerunt:
Conſcenderuntque currus propugnatores, aurigæque:
Ante quidem curribus vecti, pone vero nubes ſequebatur peditum,
Frequentiſſimi: in mediis autem ferebant Patroclum ſocii.
Capillis vero totum mortuum tegebant, quos injiciebant

Κειρόμενοι. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἀχνύμενος· ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' ἀϊδόσδε·
Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς,
Κάτθεσαν· αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
Τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς,
Κεῖσέ με νοςήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
Ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
Ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραςὰς,
Ἀτρείδη, (σοὶ γάρ τε μάλιςά γε λαὸς Ἀχαιῶν
Πείσονται μύθοισι) γόοιο μέν ἐςι καὶ ἆσαι·
Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὅπλεσθαι. τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' οἷσι μάλιςα
Κήδεός ἐςι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἐΐσας,
Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νήεον ὕλην.
Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμποδον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν ἀχνύμενοι κῆρ.
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
Δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει.
Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα ςοναχίζων.
Ἐννέα τῷ γε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν,
Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
Χαλκῷ δηϊόων. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον,
Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι·
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέςην.
Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Ἕκτορα δ' οὔτι
Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
Ὣς φάτ' ἀπειλήσας. τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυςάζων·

Τῷ

Tondentes. Pone autem caput manibus ferebat nobilis Achilles
Mœstus: sodalē enim eximiū pompa funebri mittebat ad orcum:
Illi vero quando ad locū pervenerunt ubi ipsis indicaverat Achil-
Deposuerunt: statimque ei affatim accumularunt materiam. (les,
Ibi tū alia animo excogitabat pedibus valens nobilis Achilles:
Stans seorsum a pyra flavam abscidit comam,
Quam sane Sperchio fluvio alebat floreſcentem:
Ingemiscens autem dixit conversis oculis in nigrum pontum,
Sperchie, frustra tibi utique pater vovit Peleus,
Illuc me reversum dilectam in patriam terram,
Tibique comam abscissurum, mactaturumque sacrā hecatombeu:
Et quinquaginta masculas ibidem oves sacrificaturum
Ad fontes, ubi tibi ager sacer altareque odoratum.
Sic vovit senex, tu vero ei votum non perfeciſti.
Nunc a. quoniā haudquaquā redibo dilectam in patriam terrā,
Patroclo heroi comam dabo secum ferendam.
Sic fatus, in manibus comam dilecti sodalis
Posuit: his autem omnibus desiderium excitavit luctus:
Et omnino lamentantibus occidisset lumen solis,
Nisi Achilles statim Agamemnoni dixisset astans,
Atride, (tibi enim maxime certe populus Achivorum
Parebunt dictis) luctu quidem licet etiam *alias* satiari:
Nunc autem a pyra dimitte, & cœnam jube
Parari. Hæc vero curabimus quibus maxime
Parentale est cadaver: duces vero nobiscum maneant.
Ut vero hoc audivit rex virorum Agamemnon,
Confestim populum quidem dimisit per naves æquales,
Funeratores autem ibidem manserunt, & accumularunt ligna.
Struxerunt vero pyram centum pedum quaquaversus.
Et in pyra summa cadaver posuerunt dolentes corde.
Multas vero pingues oves & flexipedes nigros boves
Ante pyram excoriarunt & curarunt: at ex omnibus
Adipe sumpta obtexit cadaver magnanimus Achilles
Ad pedes a capite, circumque excoriata corpora accumulabat.
Impositit & mellis & olei amphoras,
Ad feretrum acclinans: quatuor & arduos cervicibus equos
Festinanter injecit pyræ, magnos ciens gemitus.
Novem huic regi mensarii canes erant,
Horum etiam injecit pyræ duos obtruncatos:
Duodecim & Troum magnanimorum filios strenuos,
Ære cædens. Mala enim mente struebat opera:
Immisit & ignis vim invictam, ut depasceret.
Ejulavitque deinde, charumque nomine ciebat sodalem,
Salve mihi o Patrocle etiam in Orci domo:
Omnia enim jam tibi perficio quæ antea pollicitus sum.
Duodecim quidem Trojanorum magnanimorum filios strenuos,
Quos una tecū omnes ignis absumit. Hectorem autem neutiquā
Dabo Priamidem igni vorandum, sed canibus.
Sic dixit minitans. Circa illum vero canes non occupati erant:
Sed canes quidem arcebat Jovis filia Venus
Dies & noctes: rosaceoque unxit oleo,
Divino, ut ne ipsum laceraret raptans:

Τῷ δ' ἐπι κυάνεον νέφος ἦγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὐρανόθεν πεδίονδε· κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα
Ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο
Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου καίετο τεθνειῶτος.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισι,
Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά·
Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσείῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκρὸν,
Τ' ἤλη τ' ἐσσεύοιτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἶρις
Ἀράων ἄϊουσα μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν.
Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον
Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἶρις ἐπέξη
Βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεον τέ μιν εἷς ἑ ἕκαστος·
Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον,
Οὐχ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας
Ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
Ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
Ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,
Ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ἣ ἔνι κεῖται
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀνωγενάχουσιν Ἀχαιοί.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπεβήσετο· τοὶ δ' ὀρέοντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν·
Αἶψα δ' πόντον ἵκανον ἐκήμεναι· ὦρτο δὲ κῦμα
Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,
Ἔν δὲ πυρὶ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ·
Παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἀμυδὶς φλόγ' ἐβάλλον,
Φυσῶντες λιγέως. ὁ δὲ πάννυχος ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
Οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀξέα καίων
Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
Ὡς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀξέα καίων,
Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, ἀδινὰ ςοναχίζων.
Ἦμος δ' ἐωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
Ὅν τε μέτα κροκόπεπλος ὑπερ ἅλα κίδναται ἠώς,
Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύστατο δὲ φλόξ.
Οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι,
Θρηϊκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔςενεν οἴδματι θύων.
Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς,
Κλίνθη κεκμηὼς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα δολλέες ἠγερέθοντο,
Τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν·
Ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριζῆες Παναχαιῶν,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὀςέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν,

240 Εὖ

Huic vero cyaneam nubem induxit Phœbus Apollo
A cœlo uſque ad terram: texitque locum totum
Quantum obtinebat cadaver, ne prius vis ſolis
Siccaret circum circa corpus, nervis atque artubus.
Neque pyra Patrocli ardebat mortui.
Ibi rurſus alia excogitabat pedibus valens nobilis Achilles:
Stans ſeorſim a pyra, duobus vota fecit ventis,
Boreæ & Zephyro, & pollicitus eſt ſacra pulchra:
Multis etiam, libans aureo poculo, ſupplicavit
Ut venirent, quo citiſſime igne comburerent cadaver,
Lignaque incitarentur ad urendum. Velox autem Iris
Vota exaudiens internuncia venit ad ventos.
Illi quidem Zephyri graviter ſpirantis frequentes in domo
Convivium celebrabant: currens autem Iris ſuperſtitit
Limine lapideo. Illi vero ut viderunt oculis,
Omnes propere ſurrexerunt, vocaruntque eam ad ſe quiſque:
Hæc vero ſedere quidem recuſavit, ſed dixit ſermonem,
Non eſt ſedendi tempus: vado enim rurſus ſuper Oceani fluentis,
Æthiopum ad terram, ubi ſacrificant hecatombas
Immortalibus, ut jam & ego particeps ſim ſacrificiorum.
Sed Achilles Boream & Zephyrum ſonorum
Venire orat, & pollicetur ſacra pulchra,
Ut pyram ſuſcitetis ut ardeat, in qua jacet
Patroclus, quem omnes gemunt Achivi.
Hæc quidem ſic loquuta abiit: illi vero ire properabant
Sonitu immenſo, nubes vi agentes præ ſe:
Confeſtim v. ad pontum venerunt flando: excitatuſque eſt fluctus
Flatu a canoro: Trojam vero ad gleboſam pervenerunt,
Iguiq;iucubuerunt,magnumq;ſonitũ edidit immane ardens ignis:
Tota autem nocte hi pyræ pariter flammam jactabant,
Flantes ſtridule. Tota nocte & velox Achilles
Aureo ex cratere, tenens poculum rotundum,
Vinum hauriens in humum fundebat, rigabatque terram,
Animam vocans Patrocli miſeri.
Utque pater ſui filii lamentatur oſſa cremans
Deſponſi, qui morte miſeros dolore affecit parentes:
Sic Achilles ſodalis lamentabatur oſſa cremans,
Reptans propter pyram, crebro ingemiſcens.
Quando vero lucifer venit luminis nuncius ſuper terram,
Poſt quem croceo peplo induta ſuper mare ſpargitur aurora,
Tunc pyra elanguit, ceſſavitque flamma.
Venti autem rurſus abierunt domum ut redirent,
Thracium per pontum: hic vero gemebat tumidis fluctibus furens.
At Pelides a pyra in aliam partem divertens,
Procubuit feſſus, dulciſque ſomnus *ei* cito ſupervenit.
Illi vero circa Atridem frequentes congregabantur,
Quorum ipſum adeuntium tumultus & ſtrepitus excitavit:
Reſedit vero erectus, & ipſos ſermone allocutus eſt,
Atrideque, & cæteri principes univerſorum Achivorum,
Primum quidem pyram extinguite nigro vino
Totam, quantum occupavit ignis vis: at deinde
Oſſa Patrocli Menœtiadæ legamus,

Εὖ διαγινώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται·
Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοσι ἄνευθεν
Ἑσχατιῇ κίοντ' ἐπιμιξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες)
Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼ βίῃ κεύθωμαι·
Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ ποιέεσθαι ἄνωγα,
Αλλ' ἐπιεικέα ποῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
Εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκληῖσι λίπησθε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι·
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ,
Ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
Κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐυηέος ὀξέα λευκὰ
Ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν·
Ἐν κλισίῃσι δὲ βάντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν·
Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο
Ἀμφὶ πυρήν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν·
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἷξεν εὐρὺν ἀγῶνα·
Νηῶν δ' ἐκφέρε ἆεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
Ἵππους θ', ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἰφθίμα κάρηνα,
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον·
Ἵππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλαὰ ἆεθλα
Θῆκε, γυναῖκα ἴγεσθαι ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δύω καὶ εἰκοσίμετρον,
Τῷ πρώτῳ· ἄταρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
Ἑξέτε', ἠδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν·
Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
Καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὖτως·
Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·
Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Ἵππῃας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύομεν Ἀχαιοὶ,
Ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
Ἴσασι γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλεται ἵπποι·
Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ, ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
Τοίου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο
Ἠπίου, ὃς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
Τὸν τώ γ' ἑξάδες πενθείετον, οὐδεϊ δὲ σφιν
Χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἕξετον ἀχνυμένω κῆρ·
Ἄλλοι δὲ ἑέλλεσθε κατὰ κρατὸν, ὅστις Ἀχαιῶν
Ἵπποισίν τε πέποιθε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
Ὣς Φάτο Πηλείδης. ταχέες δ' ἵπποι ἄγερθεν.
Ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱὸς, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο·
Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
Ἵππους δὲ Τρωσὶν ὕπαγε ζυγὸν, οὕς ποτ' Ἀπηύρα

Αἰ-

Bene discernentes: (cognitu facilia enim sunt:
In media namque jacebat pyra, alii vero seorsum
In extrema ora cremabantur promiscue equique & viri)
Et ea quidem in aurea phiala & duplici adipe
Ponamus, donec ipse ego inferorum domo condar:
Tumulum autem non admodum magnum ego fieri volo,
Sed mediocrem quendam: postmodum vero & hunc Achivi
Latumque altumque facite, qui quidem me
Posteriores in navibus multa transtra habentibus relinquemini.
Sic dixit: illi vero obsecuti sunt pedibus veloci Pelidæ:
Primum quidem pyram extinxerunt nigro vino,
Quantum flamma pervaserat, profunduſque corruit cinis:
Flentes vero socii mitis ossa alba
Collegerunt in auream phialam, & duplicem adipem:
In tentoriisque positum peplo subtili texerunt:
Circulo autem designarunt tumulum, fundamentaq; jecerunt
Circa pyram: & statim fusilem terram aggesserunt:
Aggesto vero tumulo, redierunt. At Achilles
Ibidem populum detinuit, & sedere fecit lato ambitu spectatores:
E navibus autem extulit præmia, lebetasque tripodasque,
Equosque, mulosque, boumque robusta capita,
Et fœminas eleganter cinctas, splendidumque ferrum:
Aurigis quidem primum velocibus præclara præmia
Posuit, mulierem abducendam eximiam forma operum scientē,
Et tripodem ansatum duarum & viginti mensurarum,
Primo: secundo autem deinde equam posuit
Sexennem, indomitam, fœtum mulum utero gestantem:
At tertio igni nunquam admotum deposuit lebetem,
Pulchrum, quatuor mensuras capientem, album etiamnum ita:
Quarto vero posuit duo auri talenta:
Quinto autem duplicem phialā ignem non expertam posuit.
Surrexit vero, & verba inter Argivos fecit,
Atrideque & cæteri bene ocreati Achivi,
Aurigas hæc præmia expectantia jacent in circo.
Si quidem jam alterius gratia certaremus Achivi,
Tum certe ego prima accepta ad tentorium ferrem.
Scitis enim quantum mei virtute superant equi:
Nam & immortales sunt: Neptunus autem dedit ipsos
Patri meo Peleo, is vero vicissim mihi tradidit.
Sed certe quidem ego quiescam, & solidi ungulis equi:
Talis enim vim eximiam amiserunt aurigæ
Benigni, qui ipsis admodum sæpe humidum oleum
Jubis superfundebat, lavans aqua limpida.
Hunc hi stantes lugent, soloque ipsis
Jubæ profusæ sunt, ipsique stant dolentes corde:
Vos vero cæteri accingimini per exercitū, quicunq; Achivorū
Equisque fidit & curribus bene compactis.
Sic dixit Pelides, celeres autem aurigæ congregati sunt.
Surrexit multo primus quidem rex virorum Eumelus,
Admeti dilectus filius, qui aurigandi peritia ornatus erat:
Post hunc autem Tydides surrexit fortis Diomedes,
Equosque Trojos duxit sub jugum, quos quondam abstulit

Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀτρείδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
Διογενὴς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους,
Αἴθην τὴν Ἀγαμεμνονέην, τὸν ἑόν τε Πόδαργον·
Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
Δῶρ', ἵνα μή οἱ ἕποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων. μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
Τὴν ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
Ἀντίλοχος δὲ, τέταρτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους,
Νέςορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο ἄνακτος
Τοῦ Νηληϊάδαο, Πυληγενέες δέ οἱ ἵπποι
Ὀκύποδες φέρον ἅρμα. πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραςὰς
Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ,
Ἀντίλοχ' ἤτοι μέν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν
Ζεύς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
Παντοίας· τῷ κέν σε διδασκέμεν οὔτι μάλα χρεώ.
Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν· ἀλλά τοι ἵπποι
Βάρδιςοι θείειν, τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι·
Τῶν δ' ἵπτοι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ φίλος μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
Παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἠὲ βίῃφι·
Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι·
Μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο.
Ἀλλ' ὃς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς,
Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
Ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, ςρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἑ λήθει
Ὅππως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν·
Ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
Ἕςηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὀργυί' ὑπὲρ αἴης,
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκὼ,
Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς·
Ἦ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος,
Ἢ τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους·
Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἧκ' ἐπ' ἀριςερὰ τοῖϊν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
Κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τε οἱ ἡνία χερσίν.
Ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριςερὸς ἐγχριμφθήτω,
Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι
Κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατά θ' ἅρματα ἄξῃς·
Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ
Ἔσσεται. ἀλλὰ φίλος φρονέων πε φυλαγμένος εἶναι.

Æneæ, at ipſum e media morte eripuit Apollo.
Poſt hunc autem Atrides ſurrexit flavus Menelaus
Nobiliſſimus, ſubque jugum duxit veloces equos,
Æthen illam Agamemnoniam, ſuumque Podargum:
Illam Agamemnoni dedit Anchiſiades Echepolus
Dona, ut ne ipſum ſequeretur ad Ilium ventoſam,
Sed ibidem delitiis frueretur manens. Magnas enim ei dederat
Jupiter opes, habitabat autem hic in ſpatioſa Sicyone:
Hanc iſte ſub jugum duxit admodum curſus cupidam.
Antilochus aut., quartus pulchris comantes jubis inſtruxit equos,
Neſtoris præclarus filius magnanimi regis
Neleidæ, Pylo autem nati ei equi
Pedibus veloces agebant currum. Pater vero ipſi prope aſtans
Dixit in bonum monens intelligentem etiam per ſe,
Antiloche certe quidem te juvenem licet dilexerunt
Jupiterque Neptunuſque, & aurigandi artes docuerunt
Omnigenas: ideo te docere nequaquam multum opus eſt.
Noſti enim recte circa metas *equos* flectere: ſed tibi equi
Tardiſſimi curſu, ideoque puto damnoſa eventura:
Horum autem equi quidem ſunt pemiciores, nec tamen ipſi
Plura ſciunt te ipſo ſolerter machinari.
Sed agedum tu dilecte conſilium reconde animo
Omnigenum, ne quo te caſu fugiant præmia.
Arte tibi faber lignarius longe præſtantior, quam viribus:
Arte vero & gubernator in nigro ponto
Navem celerem dirigit jactatam ventis:
Arte & auriga ſuperat aurigam.
Sed qui equis & curribus ſuis fretus,
Imprudenter in longum flectitur huc & illuc,
Equique vagantur per ſtadium, neque continet:
Qui vero peritus fuerit agens deteriores equos,
Semper metam ſpectans, flectit prope, neque eum latet
Quo pacto primum adducat bovinis loris:
Sed continet perpetuo, & præcedentem obſervat.
Metam a. tibi indicabo admodum cognitu facilẽ, neq; te latebit:
Stat lignum aridum quantum ulna ſupra terram,
Vel quercus, vel laricis, quod quidem non putreſcit imbre:
Lapides vero ejus ex utraque parte poſiti ſunt duo albi
In anguſtiis viæ: planum aut. curriculum equorum circum:
Seu alicujus monumentum hominis jam pridem defuncti,
Sive hoc meta fuit tempore priſcorum hominum,
Et nunc pro meta eſſe voluit pedibus valens nobilis Achilles:
Huic tu proxime admotos agito juxta currum & equos:
Sed & ipſe inclinator elegantèr concinnata in ſella,
Paululum ad ſiniſtram eorum: at dextrum equum
Stimula minaci clamore increpitans, concedeq; ei habenas manibus.
Ad metam autem tibi equus ſiniſter admoveatur,
Ita ut tibi modiolus utique videatur ſtrinxiſſe
Rotæ affabre factæ: in lapidem vero vites impingere,
Ne forte equoſque vulneres, curruſque confringas:
Gaudium autem aliis, opprobriumque tibi ipſi
Erit. Sed dilecte ſi ſapis cautus eſto.

Εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων,
Οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·
Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
Ἢ τοὺς Δαομέδοντος οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί.
Ὣς εἰπὼν Νέσωρ Νηλήϊος ἆψ ἐνὶ χώρῃ
Ἕζετ', ἐπεὶ ὦ παιδὶ ἑκάστου πείρατ' ἔειπε.
Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐϋτριχας ὥπλίσατ' ἵππους.
Ἀν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεξορίδαο
Ἀντιλόχου· μετὰ τόνδ' ἔλαχε κρείων Εὐμηλος·
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος·
Τῷ δ' ἔπι Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὖτε
Τυδείδης ὄχ' ἄριστος ἐὼν λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
Στὰν δὲ μεταξοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς,
Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
Ἀντίθεον Φοίνικα ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
Ὡς μεμνέῳτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀπείποι.
Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν,
Πέπληγόν τ' ἰμᾶσιν, ὀμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν
Ἐσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο,
Νόσφι νεῶν ταχέως. ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
Ἴστατ' ἀειρομένη ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα·
Χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο·
Ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
Ἄλλοτε δ' αἰξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου
Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ἵπποις, οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
Ἄψ ἐφ' ἅλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου
Φαίνετ', ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
Τὰς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
Τρῳοὶ· οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἔικτην.
Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
Θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
Καί νυ κεν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήριξον ἔθηκεν,
Εἰ μὴ Τυδέος υἱὶ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν.
Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
Οὕνεκα τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
Οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν ἄνευ κέντροιο θέοντες.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφήραμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
Δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
Ἣ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κατέδυσ' ἐβεβήκει,
Ἴππειον δέ οἱ ἧκε θεὰ ζυγόν· αἱ δέ οἱ ἵπποι
Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
Ἀγκῶνάς τε τεριδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε,

Θρυλ-

Si enim ad metam præterveharis urgens,
Non erit qui te assequatur perniciter insecutus, neque prætereat:
Ne quidem si a tergo Arionem divinum ageret
Adrasti velocem equum, qui ex deo genere erat,
Aut illos Laomedontis qui hic nutriti sunt eximii.
Sic loquutus Nestor Neleius iterum in loco
Resedit, postquã suo filio uniuscujusque rei summam dixerat.
Meriones autem quintus pulchris comantes jubis instruxit equos.
Ascenderunt vero in sellas, sortesque injecerunt *galeæ*:
Concutiebat Achilles, & sors exiliit Nestoridæ
Antilochi: post hunc sortitus est rex Eumelus:
Post illum autem Atrides inclytus hasta Menelaus:
Post eum vero Meriones sortitus est agere: at postremus
Tydides longe fortissimus sortitus est agere equos.
Steterunt autem ordine: monstravitque metas Achilles,
Procul in plano campo: & juxta speculatorem collocavit
Deo parem Phœnicem armigerum patris sui,
Ut memori animo contemplaretur cursum, & veritatem referret.
Illi vero simul omnes super equos scuticas sustulerunt,
Percusseruntque loris, exhortatique sunt verbis
Magno ardore: ii autem ocyus percurrebant campum,
Procul a navibus celeriter. Sub pectoribus vero pulvis
Surgebat excitatus tanquam nubes vel procella:
Jubæ autem agitabantur flatibus venti:
Currus vero interdum quidem terram tangebant almam,
Interdum autem subsultabant sublimes: at aurigæ
Stabant in sellis: palpitabatque animus cujusque
Victoriæ cupidorum: & hortabatur suos quisque
Equos, qui volabant pulverem excitantes per campum.
Sed quum jam extremum peragerent cursum veloces equi
Retro mare versus canum, tunc jam virtus utique cujusque
Apparuit, statimq; equis intendebatur cursus: celeriter a. deinde
Pheretiadæ pedibus veloces longe extulerunt *currum* equæ.
Post eas autem extulerunt Diomedis masculi equi
Troii: neque ita multum aberant, sed admodum prope:
Semper enim currum ascensuris similes erant.
Flatu vero Eumeli dorsum latique humeri
Calefiebant: ad ipsum enim capitibus protensis volabant.
Et certe vel prævertisset, vel dubiam *victoriam* fecisset,
Nisi Tydei filio iratus fuisset Phœbus Apollo,
Qui ei e manibus excussit scuticam splendidam.
Ejus vero ex oculis effusæ sunt lacrymæ indignantis,
Quod illas quidem videret jam etiam multo celerius euntes,
Sui vero malo divinitus immisso retardarentur sine stimulo currentes.
Nec sane Minervam fraude lædens latuit Apollo
Tydidem, admodum a. celeriter assecuta est pastorem populorum:
Et reddidit ei scuticam, vimque equis immisit.
Ipsa vero ad Admeti filium indignata se contulit,
Equinumque ei fregit dea jugum: ei vero equæ
Utrinque extra viam currebant, temoque in terram devolutus est.
Ipse vero e sella juxta rotam provolutus est,
Cubitosque circumcirca laceratus est, osque naresque

Col-

Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνη
Ἵπποις ἧκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο,
Ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὀττιτάχιστα.
Ἦ τοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὐτι κελεύω
Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἵσιν Ἀθήνη
Νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν·
Ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ
Αἰθὴ βῆλυς ἐοῦσα. τίη λείπεσθε φέριστοι;
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
Ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ ἐξέϊ χαλκῷ,
Αἴκ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὀττιτάχιστα·
Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι· οὐδέ με λήσει.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ἢ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα·
Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἁμαξιτοχιὰς ἀλεείνων.
Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
Ἀτρείδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει,
Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἴνεχ' ἵππους.
Στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάσσεις,
Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, ἅρματι κύρσας.
Ὣς ἔφατ'. Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται,
Ὅντ' αἰζηὸς ἄφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης,
Τόσσον ἐπιδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
Ἀτρείδεω· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
Δίφρους τ' ἀνσρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος,
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Ἔβρ', ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί.
Ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὣς ἄτερ ὅρκου οἵσῃ ἄεθλον.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε,
Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔσατον ἀχνυμένω κῆρ·
Φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα,
Ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην, τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο.

Αἶ-

Colliſaque eſt frons ad ſupercilia: ei autem oculi
Lacrymis impleti ſunt, liquidaque ei hæſit vox.
Tydides vero prævertens dirigebat ſolidos ungulis equos,
Longe præ aliis emicans: Minerva enim
Equis immiſit vim, & ei gloriam impoſuit.
Poſt illum autem Atrides agebat *equos* flavus Menelaus.
Antilochus vero equis imperitabat patris ſui,
Incumbite, & vos intendite quam celerrime.
Cum illis quidem contendere haud jubeo
Tydidæ equis bellicoſi, quibus Minerva
Nunc præbuit celeritatem, & ipſi gloriam impoſuit:
Sed equos Atridæ aſſequimini, neque relinquimini,
Rapide, ne vobis dedecus offundat
Æthe fœmina cum ſit. Cur deficitis præſtantiſſimi?
Sic enim denuncio, & certe perfectum erit:
Non *amplius* vobis curatio benigna apud Neſtorē paſtorē populo-
Erit, ſed ſtatim vos interficiet acuto ære, (rum
Si ignavi referamus vilius præmium:
Sed inſequimini, & feſtinate quam citiſſime:
Hæc autem ego ipſe machinabor, atque diſpiciam,
Aguſta in via aſtu præterire: neque me fallet.
Sic dixit. Illi vero, domini veriti minas,
Magis currebant exiguo tempore: ſtatimque deinde
Anguſtiam viæ cavæ vidit Antilochus prælio infractus:
Sciſſura erat terræ, qua hyemalis collecta aqua
Ruperat viæ *partem*, profundumque fecerat locum totum:
Hac dirigebat Menelaus, rotarum concurſum vitans.
Antilochus autem deflectens impellebat ſolidos ungulis equos
Extra viam, parumperque avertens inſequebatur.
Atrides vero extimuit, & Antilocho clamavit,
Antiloche, temere equos agis: ſed contine equos.
Anguſta enim via, mox vero latiore præterages,
Ne forte utroſque lædas, currui *curru* impacto.
Sic dixit. Antilochus autem adhuc etiam multo magis agebat,
Stimulo adurgens, tanquam non audienti ſimilis
Quantus vero diſci jactus ab humero vibrati eſt,
Quem juvenis emittit vir periculum faciens juvenilis vigoris,
Tantum præcurrerunt: illæ vero ceſſerunt retro
Atridæ: ipſe enim ſponte remiſit agitare,
Ne forte colliderentur in via ſolidi ungulis equi.
Curruſque everterent eleganter compactos, ipſique
In pulveres deciderent, feſtino curſu contendentes de victoria.
Hunc & objurgans allocutus eſt flavus Menelaus,
Antiloche, nemo te mortalium perniciosior alius:
Valeas: neque enim te vere omnino dicebamus ſapere Achivi.
Sed certe ne ſic quidem ſine juramento auferes præmium.
Sic locutus, equos exhortatus eſt, dixitque,
Ne mihi inhibemini, neve ſtetis dolentes corde:
Ante iſtis pedes & genua laſſabuntur
Quam vobis: ambo enim privantur juventute.
Sic dixit: illi vero, regis veriti hortatum,
Validius currebant, & ſtatim ipſis proximi facti ſunt.

Ar-

Α'ργεῖαι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
Ἵππους, τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο·
Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους·
Ἦεν γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ·
Τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
Ἔγνω· φράσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προϋχοντα,
Οὖς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵους ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι ἠὲ καὶ ὑμεῖς;
Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται. αἰ δέ που αὐτοῦ
Ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
Ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
Νῦν δ' οὔπω δύναμαι ἰδέειν, πάντη δέ μοι ὄσσε
Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι·
Ἠὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας·
Ἔνθά μιν ἐκπεσέειν ὄΐω, σὺν θ' ἅρματα ἆξαι·
Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀναςαδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
Εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
Αἰτωλὸς γενεὴν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει
Τυδέος Ἱππαδάμοιο υἱὸς κρατερὸς Διομήδης.
Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἄνευθεν
Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοια δίενται·
Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
Οὔτέ τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε·
Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τι σε χρὴ
Λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
Ἵπποι δ' αὖτε ἔασι παροίτεροι, αἳ τὸ πάρος περ
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων ἔυλιρα βέβηκε.
Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα,
Αἶαν νείκει ἄριζε, κακοφραδὲς, ἄλλα τε πάντα
Δεύεαι Ἀργείων, ἄτι τοι νόος ἐξὶν ἀπηνής·
Δευρό νυν ἧ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος·
Ἴσορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
Ὁππότεραι πρόσθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνων.
Ὣς ἔφατ'. ὦρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι·
Καί νυ κε δὴ πρότερος ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίςατο, καὶ φάτο μῦθον·
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν
Αἶαν Ἰδομενεῦ τε κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε·
Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι·
Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
Ἵππους· οἳ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
Ἵππους Ἀργείων, οἵ τε δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν.
Ὣς φάτο. Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,

Μά-

Argivi vero in circo ſedentes ſpectabant
Equos, illi autem volabant pulverem excitantes per campum:
Primus vero Idomeneus Cretum dux viſos agnovit equos.
Sedebat enim extra circum ſublimis in ſpecula:
Illum autem procul licet eſſet, *equos* increpantem ut audiit
Agnovit: & vidit equum notabilem præeuntem,
Qui quidem cætero toto *corpore* ſpadix erat, at in fronte
Alba macula erat rotunda tanquam luna:
Surrexit autem, & ſermonem inter Argivos dixit,
O amici Argivorum ductores atque principes,
Soluſne ego equos noſcito an & vos?
Alii mihi videntur priores eſſe equi,
Alius & auriga conjectanti creditur. Illæ vero alicubi forte
Divinitus læſæ ſunt in campo, quæ eouſque tamen præſtantiores
Profecto enim illas primum vidi metam circumflexiſſe, (erant.
Nunc vero nequaquam poſſum videre, undique autem mihi oculi
Troicum per campum luſtrant proſpectanti:
Aut aurigam fugerunt habenæ, neque potuit
Bene continere circa metam, & non feliciter flexit:
Illic eum excidiſſe reor, curruſque confregiſſe:
Ipſæque extra viam currerunt, poſtquã furor occupavit animũ.
Sed intuemini & vos ſurgentes: non enim ego ſane
Cernens dignoſco: videtur tamen mihi eſſe vir
Ætolus genere, interque Argivos imperat
Tydei equum domitoris filius fortis Diomedes.
Hunc autem probroſis verbis objurgavit Oilei *filius* velox Ajax,
Idomeneu, cur importune præcipitas orationem? Illæ vero procul
Equæ tolutariæ amplum per campum curruunt:
Neque minimus natu es inter Argivos tantum,
Neque tibi acutiſſime ex capite proſpiciunt oculi:
Sed ſemper verbis præceps es. Nec tamen omnino te decet
Præcipitem concionari: adſunt enim & præſtantiores alii.
Equæ vero ſunt priores, quæ & antea
Eumeli, ipſeque tenens lora vehitur.
Hunc autem iratus Cretum dux contra allocutus eſt,
Ajax rixa optime, maledice, inque cæteris omnibus
Inferior es Argivis, tibi enim mens eſt inſolens:
Age vel tripode depoſito certemus, vel lebete:
Arbitrum autem Atridem Agamemnonem faciamus ambo,
Utræ anteriores equæ: ut ſentias perſolvens.
Sic dixit. Surrexit vero protinus Oilei *filius* velox Ajax
Iratus, aſperis ut exciperet *eum* verbis:
Et omnino jã ulterius adhuc contentio progreſſa eſſet utriſq;,
Si non Achilles ipſe ſurrexiſſet, & dixiſſet,
Ne amplius nunc aſperis altercemini verbis
Ajax Idomeneuque malis: neque enim par eſt:
Quin & alii ſuccenſeretis quicunque talia faceret:
Sed vos in circo ſedentes ſpectate
Equos: ii autem cito ipſi feſtino curſu contendentes de victoria
Huc venient: tum vero cognoſcetis ſinguli
Equos Argivorum, qui ſecundi, quique priores.
Sic dixit. Tydides autem valde prope venit urgens,

Scu-

Μάςιγι δ' αἶἐν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δέ οἱ ἵπποι
Τ' ψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον·
Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ραθάμιγγες ἔβαλλον·
Ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τε πολλὴ
Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς
Ἵππων ἔκ τε λίφων καὶ ἀπὸ ζέρνοιο χαμᾶζε.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ βόρε παμφανόωντος,
Κλῖνε δ' ἄρα μάςιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μάτησεν
Ἰφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον·
Δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους.
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀντίλοχος Νηλήϊος ἤλασεν ἵππους,
Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον·
Ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους·
Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίξαται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
Ἕλκῃσιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν,
Τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
Οὐραῖαι, ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
Χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο βέοντος·
Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Λείπετ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
Ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν. ὀφέλλετο γὰρ μένος ἡῦ
Ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης καλλίτριχος Αἴθης·
Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
Τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριζον ἔθηκεν.
Αὐτὰρ Μηριόνης θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος
Λείπετ' ἀγαπλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν.
Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
Ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι.
Τλὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύσατος ἤλυθεν ἄλλων,
Ἕλκων ἅρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Στὰς δ' ἄρ' ἐν' Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε,
Λοίσθος ἀνὴρ ὤρισος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἄεθλιον, ὡς ἐπιεικὲς,
Δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ὡς ἐκέλευε·
Καὶ νύ κεν οἱ πόρεν ἵππον (ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοὶ)
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέςορος υἱὸς
Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναξᾶς,
Ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴκε τελέσσῃς
Τοῦτο ἔπος. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
Τὰ φρονέων ὅτε οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω.
Αὐτὸς τ' ἰσθλὸς ἐών. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι, τό κεν οὔτι πανύσατος ἦλθε διώκων·
Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἔςι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔςι δὲ χαλκὸς,
Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμωαὶ, καὶ μώνυχες ἵπποι·
Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,

Scutica vero assidue feriebat super humeros: ei autem equi
In altum tollebantur cito conficientes viam:
Assidue vero aurigam pulveris guttæ percutiebant:
Currus autem auro accurate elaborati stannoque
Pone equos veloces currebant: neque profunda
Fiebat canthorum orbita retro
In tenui pulvere: hi autem festinantes volabant.
Stetit autem medio in circo, multusque exiliit sudor
Equorum eque cervicibus & a pectore in terram.
Ipse vero e sella in terram desiliit collucente,
Acclinavitque scuticam ad jugum. neque segnis erat
Fortis Sthenelus, sed propere accepit præmium:
Deditque abducendam sociis magnanimis mulierem,
Et tripodem ansatum asportandum: ipse vero solvit equos.
Post eum autem Antilochus Neleius agebat equos,
Dolis, haud enim celeritate omnino prælapsus Menelaum:
Sed & sic Menelaus agebat prope veloces equos:
Quantum vero a rota equus distat, qui quidem dominum
Trahit per campum nisu contento cum curribus,
Hujus quidem attingunt canthum pili extremi
Caudæ, is aut. prope admodum currit, neque prorsus magnũ
Spacium in medio, per amplum campum currente:
Tantum jam Menelaus eximio Antilocho
Posterior erat: quanquã prius etiã ad disci jactũ relictus erat,
Sed ipsum statim assecutus est. Augebatur enim vis valida
Equæ Agamemnoniæ jubis pulchræ Æthes:
Quod si adhuc ulterius fuisset cursus ambobus,
Eo certe cum præteriisset, neque dubiam *victoriam* reliquisset.
Sed Meriones arniger strenuus Idomenei
Posterior erat inclyto Menelao hastæ jactu.
Tardissimi enim ei erant pulchri jubis equi,
Minime peritus erat & ipse agendi currum in certamine.
Filius vero Admeti omnium ultimus venit,
Trahens currus pulchros, agens ante equos.
Hunc autẽ ut vidit miseratus est pedibus valens nobilis Achilles:
Stans autem inter Argivos verba alata dixit,
Ultimus vir præstantissimus agit solidos ungulis equos:
Sed agedum ei demus præmia, ut par est,
Secunda: at prima ferat Tydei filius.
Sic dixit. Illi autem omnes comprobarunt sicut jubebat:
Et ei sane dedisset equam (comprobarunt enim Achivi)
Si non Antilochus magnanimi Nestoris filius
Pelidæ Achilli jure respondisset surgens,
O Achille, valde tibi irascar, si perfeceris
Hoc verbum. Ablaturus enim es *mihi* præmium,
His motus quod ei divinitus læsi sunt currus & veloces equæ,
Ipseque peritus licet esset. Sed debuit immortalibus
Vota facere, tũ nequaquã ultimus omniũ venisset *equos* urgens:
Si vero ejus misereris, & tibi gratum est animo,
Est tibi in tentorio aurum multum, est & æs,
Et pecora, sunt & tibi ancillæ, & solidi ungulis equi:
Ex his ipsi postea sumptum dato vel majus præmium,

Sive

Η'ὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήτωσιν Ἀχαιοί.
Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
Ἀνδρῶν ὅς κε θέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δή με κελεύεις οἶκοθεν ἄλλο
Εὐμήλοι ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω·
Δώσω οἱ θώρηκα τὸν Ἀξεροπαῖον ἀπηύρων,
Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα Φαεινοῦ κασσιτέροιο
Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιος ἕξαι.
Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ
Οἰσέμεναι κλισίηθεν. ὁ δ' ᾤχετο, καί οἱ ἔνεικεν·
Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίσχετο θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῇ̃σαί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους. ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς·
Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;
Ἦ σχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν, βλάψας δέ μοι ἵππους
Τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
Ἀλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Εἰς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ·
Μήποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος
Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
Ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔτινα φημὶ
Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
Ἀντίλοχ', αἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς, ἦ θέμις ἐστὶ,
Στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
Χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, ἥπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες,
Ἵππων ἁψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
Ὄμνυθι, μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα,
Ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἐγώγε νεώτερός εἰμι
Σεῖο ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
Οἶσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι·
Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
Δώσω τὴν ἅρμην. εἰ καὶ νύ κεν οἶκοθεν ἄλλο
Μεῖζον ἀπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
Βουλοίμην, ἢ σοί γε διοτρεφὲς ἤματα πάντα
Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέξυρος υἱὸς
Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου· τοῖο δὲ θυμὸς
Γάνθη, ὡσεί τε περὶ ζαχύεσσιν ἔέρση
Ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
Ὣς ἄρα σοι Μενέλαε μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἀντίλοχε, νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς
Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων

Ἠσ[ι

Sive etiam jam nunc, ut te collaudent Achivi.
Hanc vero ego non dabo: de ipsa autem periculum faciat
Virorum quicunque velit mecum manibus pugnare.
Sic dixit. Subrisit autem pedibus valens nobilis Achilles,
Gaudens Antilocho, quod sibi dilectus erat sodalis:
Et eum respondens verbis velocibus allocutus est,
Antiloche, si quidem jam me jubes e domo aliud
Eumelo dare, ego vero & hoc perficiam:
Dabo ei thoracem quem Asteropæo abstuli,
Æreum, quem circum ora fulgidi stanni
Funditur: multo autem *pretio* ei æstimandus erit.
Dixit, & Automedonta dilectum jussit sodalem
Ferre e tentorio. Is vero abiit, & ad eum attulit:
Eumelo autem in manibus posuit. At is accepit gaudens.
Inter hos & Menelaus surrexit animo dolens,
Antilocho immensum iratus: præco vero
In manibus sceptrum posuit, silereque jussit
Argivos. At is deinde inter *eos* dixit par deo vir,
Antiloche antehac prudens, quale feciſti?
Dedecoraſti quidem meam virtutem, læsistique mihi equos
Tuis ante actis, qui tibi multo inferiores erant.
Sed agite Argivorum ductores & principes,
In medium utrisque dijudicate neque in gratiam:
Ne quando quis dicat Achivorum ære loricatorum,
Antilochum mendaciis opprimens Menelaus
Ivit equam ducens; nam ei longe deteriores erant
Equi, ipse vero melior armisque vique.
Eja age ego ipse dijudicabo, & me nullum puto
Alium increpaturum Danaorum: rectum enim erit *judicium*.
Antiloche, age huc ades Jovis alumne, ut fas est,
Stans ante equos & currum, & flagellum
Manibus tenens argutum, quo antea agitabas,
Equos tangens, terram cingentem Neptunum
Jurato, te non volentē quidē meum dolo currum impediviſſe.
Eum vero Antilochus prudens contra allocutus est,
Perfer nunc: multo enim ego junior sum
Te rex Menelae, tu autem natu major & præstantior.
Nosti qualia juvenis errata sunt:
Velocior etenim mens, tenue autem consilium.
Ideo tibi toleret cor: equam vero tibi ipse
Dabo quam accepi. Sed & si e meis aliud
Majus postulaveris, prompte omnino jam statim dare
Mallem, quam tibi utique Jovis alumne in dies omnes
Animo ejectum esse, & in deos fieri sceleratum.
Dixit sane, & equam ducens magnanimi Nestoris filius
In manus tradidit Menelai: illius autem animus
Lætitia perfusus est, velut circa spicas ros *funditur*
Segetis crescentis, quando horrescunt arva:
Sic & tibi Menelae in præcordiis animus lætitia perfusus est:
Et ipsum edita voce verbis velocibus allocutus est,
Antiloche, nunc quidem tibi ego cedam ipse
De ira: quoniam non mente vagus neque levis

Eras

Ἦσθα πάρος, νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
Βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
Οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
Σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο.
Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
Δώσω ἐμὴν περ ἐοῦσαν· ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε
Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβητ' ἕλε παμφανόωντα.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα
Τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
Ἀμφίβετος Φιάλη, τὴν Νέξορι δῶκεν Ἀχιλλεὺς,
Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων· καὶ ἔειπε παραςὰς,
Τῇ νῦν, καί σοι τοῦτο γέρον κειμήλιον ἔςω,
Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτὸν
Ὄψει ἐν Ἀργείοισι. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
Αὔτως. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
Οὐδέ τ' ἀκοντισὺν ἐνδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι
Θεύσεαι. ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τέκος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδέ τε χεῖρες
Ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
Ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἤνοπος υἱὸν·
Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέςη·
Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα·
Δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
Οἵοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
Οὕνεκα δὴ τὰ μέγιςα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα.
Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
Ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάςιγι κέλευεν.
Ὡς ποτ' ἔσαν, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιόωντων
Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
Ἀλλ' ἴθι καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερείζε.
Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
Ὡς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος· οὐδέ σε λήθω
Τιμῆς ἥστέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
Ὣς φάτο. Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
Ὦχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο.
Αὐτὰρ ὃ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα·
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι,
Ἕξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίςη δαμάσασθαι·

Τῷ

Eras antea, nunc vero mentem vicit juventus.
Satius autem *fuerit* cavere præstantiores decipere.
Non enim omnino me cito alius quisquam flexisset Achivorum.
Verum tu jam multa passus es & multa fecisti,
Tuusque pater bonus & frater, mei causa,
Ideo tibi supplicanti obsequar; sed & equam
Dabo mea licet sit: ut sentiant & hi
Quod meus nunquam animus superbus & insolens.
Dixit utique, & Antilochi Noëmoni dedit socio
Equam abducendam: ipse vero deinde lebetē accepit collucentē.
Meriones autem sustulit duo auri talenta
Quartus, quo ordine egerat *currum*. Quintū v. relictū erat præmiū:
Duplex phiala, eam Nestori dedit Achilles,
Argivorum per consessum ferens: & dixit astans,
Accipe nunc, & tibi hoc senex munus recondatur,
Patrocli sepulturæ monimentum ut sit: non enim amplius illum
Videbis inter Argivos. Do autem tibi hoc præmium
Gratis. Neque enim cæstibus omnino pugnabis, neque luctaberis,
Neque jaculorum certamen inibis, neque pedibus
Curres. Jam enim gravis senectus urget.
Sic fatus, in manibus posuit. Ille vero accepit gaudens,
Et ipsum edita voce verbis velocibus allocutus est,
Certe jam quidem omnia fili recte dixisti.
Non enim amplius firma membra, amice, pedes, neque manus
Ab humeris utrinque celeri impetu moventur agiles.
Utinam sic pubescerem, roburque mihi firmum esset,
Ut quando regem Amaryncea sepelierunt Epei
In Buprasio, , filiique posuerunt regis præmia:
Illic nullus mihi similis vir erat, neque Epeorum,
Neque ipsorum Pyliorum, neque Ætolorum magnanimorum.
Cæstu quidem vice Clytomedea Enopis filium:
Ancæum vero lucta Pleuronium, qui in me surrexit:
Iphiclum autem pedibus prætercurri præstantem licet:
Hasta vero mittenda superavi Phyleumque & Polydorum.
Solis me equis præteregerunt Actoridæ duo,
Numero superantes, invidentes *mihi* victoriam,
Quod nempe maxima illi *certamini* relicta erant præmia.
Hi vero erant sane gemini: alter quidem constanter equos regebat,
Constanter equos regebat, alter vero scutica incitabat.
Sic olim eram, nunc vicissim juniores subeant
Opera ejusmodi: me autem oportet senectæ tristi
Parere, tum vero excellebam inter heroas.
Sed abi & tuo sodali certaminibus justa facito.
Hoc autem ego lubens accipio, gaudetque mihi cor,
Quod ita mei semper memor es benevoli: neque te lateo
Quo honore me par est honorari inter Achivos.
Tibi autem dii pro his gratiam largam referant.
Sic dixit. Pelides vero ingentem per cœtum Achivorum
Abiit, postquam omnem laudationem audierat Nelidæ.
Atque ille pugnæ cæstu decernentium duræ posuit præmia:
Mulam laborum patientem ducens ligavit in circo
Sexennem, indomitam, quæ difficillima domitu:

Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ·
Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν ὥπερ ἀρίζω
Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ὧ δέ κ' Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοὶ,
Ἠμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
Ὣς ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
Ἅψατο δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
Ἄσσον ἴτω ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
Ἠμίονον δ' οὔ φημί τιν' ἄξεμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
Πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.
Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
Ὣς δὲ γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω·
Κηδεμόνες δέ οἱ ἔνθάδ' ἁολλέες αὖθι μενόντων,
Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῇς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ οἱ οἷος ἀνίστατο ἰσόθεος φῶς,
Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
Ὅς ποτε Θήβας ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
Ἐς τάφον· ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
Θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην,
Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
Δῶκεν ἰμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
Τὼ δὲ, ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
Ἄντα δ' ἀναστχομένω χερσὶ σιβαρῇσιν ἄμ' ἄμφω,
Σύν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἐμίχθεν·
Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων. ἐπὶ δ' ὦρνυτο θεῖος Ἐπειὸς
Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Εἰσήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
Ὡς δ' ὅτ' ὑπὸ Φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
Θῖν' ἐπὶ φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν·
Ὣς, πληγεὶς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
Χερσὶ λαβὼν ὦρσωσε· φίλοι δ' ἀμφέσαν ἑταῖροι,
Οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
Αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε·
Καὶδ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες·
Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἄλεγεινῆς,
Τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί·
Ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκε·
Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα· τίον δέ ἑ τεσσαράβοιον·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὦρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.

At victo posuit poculum rotundum:
Surrexit autem, & verba inter Argivos fecit,
Atridæque & cæteri bene ocreati Achivi,
Viros duos de his jubemus qui præstantissimi
Pugnis alte elatis ferire. Cui vero Apollo
Dederit victoriam, cognoverintque omnes Achivi,
Mulam laborum patientem ducens ad tentorium eat:
At victus poculum auferet rotundum.
Sic dixit: surrexit autem statim vir fortisque magnusque,
Peritus cæstu decernendi, filius Panopei Epeus:
Manu autem prehendit mulam laborum patientem, dixitque,
Prope veniat quicunque poculum auferet rotundum,
Mulam autem non puto aliquem abducturum alium Achivorum,
Me cæstibus victo: profiteor enim *me* esse præstantissimum.
An non satis quod in prælio inferior sum? neque n. ullo modo licet
In omnibus operibus peritum virum evadere.
Sic enim denuncio, quod & perfectum erit,
Penitus corpusque disrumpam, ossaque confringam:
Curatores autem ei hic frequentes ibidem maneant,
Qui ipsum efferant mearum vi manuum domitum.
Sic dixit. Illi vero omnes obmutuerunt silentio.
Euryalus autem eum contra solus surrexit deo par vir,
Mecistei filius Talaionidæ regis,
Qui quondam Thebas profectus est in prælio strati OEdipodæ
Ad ludos funebres: & ibi omnes vicit Cadmeios.
Hunc quidem Tydides hasta inclytus curabat,
Confirmans verbis, multum enim ei cupiebat victoriam.
Cinctum autem ei primum circumposuit, & deinde
Dedit lora scite secta bovis agrestis.
Illi autem, cum se accinxissent prodierunt in medium circum:
Ex adverso vero elevatis manibus robustis simul ambo,
Continuo congressi sunt, ipsisque graves manus consertæ sunt:
Vehemens autem crepitus maxillarum ortus est, fluxitque sudor
Undique ex membris. Irruit vero nobilis Epeus,
Percussitque circumspectantem ad genam, neque jam diutius
Stetit: ipsius enim succiderunt pulchra membra.
Ut cum sub ponti superficiem horrentem boreæ flatu exilit piscis
Littus versus algosum, nigerque continuo ipsum fluctus operit:
Sic, percussus exiliit. At magnanimus Epeus
Manibus prehensum erexit: dilecti a. circumsteterunt socii,
Qui ipsum duxerunt per circum trahentem pedes inutiles,
Cruorem crassum expuentem, caput jactantem in alteram partem:
Mente autem alienatum inter illos collocarunt ducentes:
Ipsique euntes acceperunt poculum rotundum.
Pelides vero statim alia tertia deposuit præmia,
Ostentans Danais, luctæ duræ,
Victori quidem, magnum tripodem igni aptum,
Quem duodecim boum pretio inter se æstimabant Achivi:
Viro autem victo mulierem in medio posuit:
Multorū a. perita erat operū: æstimabantq; ipsam quatuor boum
Surrexit autem, & verba inter Argivos fecit, (pretio:
Surgite qui & hujus certaminis periculum facietis.

Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ἀν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίσατο κέρδεα εἰδώς·
Ζωσαμένω δ' ἄρα τώ γε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ σιβαρῇσιν·
Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τοὺς τε κλυτὸς ἥρμοσε τέκτων,
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Ἑλκόμενα σφεῶν, κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς·
Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
Αἵματι φοινιόεσσαι ἀνέδραμον. οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
Νίκης ἵεσθην τρίποδος πέρι ποιητοῖο·
Οὔτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὐδείτε πελάσσαι,
Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἷς Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
Ἦ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
Ὣς εἰπὼν, ἀνάειρε. δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς·
Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
Καὶδ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ σήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε.
Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρε·
Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίῃ.
Καὶ νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναίξαντ' ἐπάλαιον,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίσατο, καὶ κατέρυκε,
Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι·
Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν, ἄεθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες
Ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
Ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον· ἓξ δ' ἄρα μέτρα
Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Πολλὸν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
Τῖδς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε
Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος.
Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὗ ἑτάροιο,
Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο.
Δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθῇ ἔθηκε·
Στῇ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
Ὣς ἔφατ'. ὦρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
Ἀν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς
Ἀντίλοχος. (ὃ γὰρ αὖτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα)
Στὰν δὲ μεταιχμίοι· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς

760 Αἴγ-

Sic dixit. Surrexit vero ingens Telamonius Ajax,
Surrexit & Ulyſſes abundans conſiliis dolis inſtructus:
Accincti autem hi prodierunt in medium circum,
Complexuque ſe invicem corripuerunt manibus robuſtis:
Ut cum tigna culminis quæ inclytus aptat faber,
Domus altæ, impetus ventorum vitans.
Stridebant autem dorſa validis a manibus
Tractata fortiter, humiduſque defluebat ſudor:
Denſæque vibices per lateraque & humeros
Sanguine rubentes extiterunt. Illi autem admodum uſque
Victoriam cupiebant tripodem ob affabre factum:
Neque Ulyſſes poterat ſupplantare, ſoloque affigere,
Neque Ajax poterat, valida enim prohibebat vis Ulyſſis,
Sed cum jam tædio afficerentur bene ocreati Achivi,
Tunc ipſum allocutus eſt ingens Telamonius Ajax,
Nobiliſſime Laërtiade ſolertia pollens Ulyſſe,
Aut me tolle, aut ego te: hæc vero Jovi omnia curæ erunt.
Sic fatus, ſuſtulit. Doli autem non oblitus eſt Ulyſſes:
Percuſſit pone poplitem adeptus, ſolvitque membra:
Dejecit autem ſupinum: in pectora vero Ulyſſes
Decidit: populi autem admirabundi ſpectabant ſtupebantque.
Secundus viciſſim tollebat laborioſus nobilis Ulyſſes,
Movit autem paululum a terra, neque levavit:
Genu vero implicuit. Et in terram ceciderunt ambo
Prope invicem, fœdabanturque pulvere.
Et certe jam tertio rurſus ſurgentes luctati fuiſſent,
Niſi Achilles ipſe ſurrexiſſet, & cohibuiſſet,
Ne amplius lucta obnitimini, neque conteriimini malis:
Victoria enim utriſque, præmiis autem æqualibus ablatis
Abite, ut & alii certent Achivi.
Sic dixit. Illi a. ei maxime quidē auſculterunt, atq; obſecuti ſunt:
Et abſterſo pulvere, induerunt veſtes.
Pelides vero ſtatim alia poſuit velocitatis præmia,
Argenteum cratera elaborate factum: ſex autem menſuras
Capiebat, & pulchritudine excellebat omnem per terram
Multum, Sidones enim artifices ſcite elaborarant,
Phœnices autem vexerant viri ſuper nigrum pontum,
Steterantque in portubus, Thoantique dono dederant:
Pro filio autem Priami Lycaone precium dedit
Patroclo heroi Jaſonides Euneus.
Et hunc Achilles poſuit præmium de quo certaret in *honorem* ſui
Quicunque leviſſimus pedibus velocibus eſſet. (ſocii,
Secundo autem bovem poſuit magnum & pinguem adipe:
Semitalentum vero auri ultimo poſuit:
Surrexit autem, & verba inter Argivos fecit,
Surgite qui & hujus certaminis periculum facietis.
Sic dixit. Surrexit autem ſtatim Oilei *filius* velox Ajax,
Surrexit & Ulyſſes abundans conſiliis, deinde a. Neſtoris filius
Antilochus. (hic enim juvenes pedibus omnes vincebat)
Steterunt autem ordine: oſtenderatque metas Achilles
Illis autem a carceribus extendebatur curſus: tum vero celeriter
Emicuit Oiliades: concito autem curſu ſecutus eſt nobilis Ulyſſes

Ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο
Στήθεός ἐξι κανὼν, ὄντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ,
Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
Στήτεος· ὣς Ὀδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν. αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι.
Καὶ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέε ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
Αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
Νίκης ἱεμένῳ. μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον,
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
Εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμὸν,
Κλῦθι θεὰ, ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ ποδοῖϊν.
Ὣς ἔφατ' ἐνχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον,
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε βόων· βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,
Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε.
Κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὡς ἦλθε φθάμενος. ὁ δὲ βοῦν ἕλε Φαίδιμος Αἴας·
Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὤ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρος περ
Μήτηρ ὡς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους·
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων,
Ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὣς φάτο. κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
Ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέλεος ἐρήσεται αἶνος,
Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Τεύχεα Σαρπήδοντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν ὥπερ ἀρίστω,
Τεύχεα ἐσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε,
Ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι·
Ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλὸν, Θρηΐκιον, τὸ μὲν Ἀξεροπαῖον ἀπηύρων·
Τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων.
Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,

Ἀν

Prope admodum, ut quum aliquis mulieris eleganter cinctæ
Prope pectus est radius, quem scite admodũ manibus projicit *Ines*
Stamen extrahens ad licium, propeque tenet (*illuc*,
Pectus: sic Ulysses currebat prope. Atque a tergo
Vestigia premebat pedibus, antequam pulvis spargeretur circũ.
In ejus autem caput fundebat halitum nobilis Ulysses,
Usque cito currens. Acclamabant vero omnes Achivi
Victoriæ cupidis, magnoque adnitentem studio hortabantur.
Sed quum jam extremum peragerent cursum, confestim Ulysses
Precatus est Minervam oculis cæsiam suo in animo,
Exaudi Dea, valida mihi auxiliatrix veni pedibus.
Sic dixit precans: illum autem exaudivit Pallas Minerva:
Membra vero reddidit levia, pedes & manus superne.
Sed quum jam jam involaturi erant in præmium,
Tunc Ajax quidem lapsus est in cursu: læsit enim Minerva,
Ubi boũ fusũ erat stercus interfectorũ graviter mugientium,
Quos super Patroclum mactarat pedibus velox Achilles.
Stercore autem bovino impletus est osque naresque.
Cratera vero sustulit laboriosus nobilis Ulysses,
Ut venit præcurrens. At bovem accepit illustris Ajax:
Stetit autem cornu manibus tenens bovis agrestis,
Stercus expuens, interque Argivos dixit.
Proh malum, certe mihi læsit Dea pedes, quæ dudum
Mater tanquam, Ulyssi astat, atque auxilio est.
Sic dixit. Illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.
Antilochus vero extremum quidem abstulit præmium,
Subridens, & verba inter Argivos fecit,
Scientibus vobis dicã omnibus amici, quod adhuc etiam nunc
Immortales honorant ætate provectiores homines:
Ajax enim me paulo natu grandior est:
Iste vero prioris seculi, priorumque hominum,
Crudæ autem senectæ ipsum dicunt esse: difficile vero
Pedibus *cum eo* contendere Achivis, excepto Achille.
Sic dixit. Laude autem extulit pedibus velocem Pelidem.
Eum vero Achilles verbis respondens allocutus est,
Antiloche, non quidem tibi inanis dicta erit laus,
Sed tibi semitalentum ego auri addam.
Sic fatus, in manibus posuit: is autem accepit gaudens.
At Pelides quidem prælongam hastam
Deposuit in circo ferens, deposuit & clypeum & galeam,
Arma Sarpedonis, quæ ei Patroclus abstulerat:
Surrexit autem, & verba inter Argivos fecit,
Viros duos de his jubemus qui fortissimi,
Armis indutis, incidente corpus ære sumpto,
Alterum alterius ante consessum facere periculum:
Uter autem prior percusserit corpus pulchrum,
Attigeritque intus membra perque arma & nigrum sanguinem,
Huic quidem ego dabo hunc ensem argenteis clavis distinctum,
Pulchrum, Threicium, quem quidem Asteropæo abstuli:
Arma autem utrique communia hæc ferant.
Et eis convivium lautum apponam in tentoriis.
Sic dixit. Surrexit autem deinde ingens Telamonius Ajax,

Α'ν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδες.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίστην μωμαῶτε μάχεσθαι,
Δεινὸν δερκομένω. θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν·
Ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην
Νύξ', οὐδὲ χρὸ' ἵκανεν· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο,
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι νῶρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκήν.
Καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοὶ
Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλιον ἶσ' ἀνελέσθαι.
Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως
Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Οὖν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος,
Ἀλλ' ἤτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν,
Ὄρνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε·
Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀποπροθὶ πίονες ἀγροὶ,
Ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
Ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
Ὣς ἔφατ', ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Α'ν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
Α'ν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειὸς·
Ἑξείης δ' ἵσαντο. σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειὸς,
Ἧκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
Δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος·
Τὸ τρίτον αὖτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χειρὸς ἄπο σφύρης, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα·
Ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ὅσσον τίς τ' ἐρύσῃ καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ·
Ἣ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας,
Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
Ἀνσάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
Αὐτὰρ ὃ τοξευτῆσι τίθει ἰδέντα σίδηρον,
Κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα.
Ἱ'ξὸν δ' ἔσησεν νηὸς κυανοπρώροιο
Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο· ἐκ δὴ τρήρωνα πέλειαν
Δεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει
Τοξεύειν. ὃς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, κλισίηνδε φερέσθω·
Ὅ'ς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτὼν,
(Ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος) ὃδ' ὕστερος ἡμιπέλεκκα.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
Α'ν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος·
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλῆρω λάχεν· αὐτίκα δ' ἰὸν
Ἧκεν ἐπικρατέως· οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι

Α'ρ-

Surrexit & Tydides fortis Diomedes.
Illi vero poſtquam hinc inde ſeorſim a turba armati erant,
In medium utrorumque congrediebantur ardentes in pugnam,
Horrendo obtutu. Stupor autem tenebat omnes Achivos:
Sed quum jam prope erant alter in alterum vadentes,
Ter quidem irruerunt, terque cominus impetum fecerunt:
Tum vero Ajax quidem clypeum undique æquale
Percuſſit, neque ad corpus pervenit: tutabatur enim intus thorax.
At Tydides deinde ſupra ſcutum magnum,
Uſque cervicem aſſequi conabatur fulgidæ haſtæ cuſpide.
Et tum quidem Ajaci metuentes Achivi
Fine impoſito juſſerunt præmia paria referre.
At Tydidæ dedit magnum enſem heros
Cum vaginaque proferens & ſcite ſecto balteo.
Cæterum Pelides poſuit orbem a fornace rudem,
Quem prius quidem mittebat multum robore pollens Eetion,
Verum enimvero illũ interfecerat pedibus valens nobilis Achilles,
Hancque advexerat in navibus cum aliis poſſeſſionibus.
Surrexit autem, & verba inter Argivos fecit,
Surgite, qui & hujus certaminis periculum façietis:
Si ei etiam perquam longinqui pingues agri,
Habebit ipſum etiam quinque volventes in annos
Utens: non enim illi omnino indigens ferro
Paſtor vel arator ibit in urbem, ſed præbebit.
Sic dixit. Surrexit autem deinde bellator ſtabilis Polypœtes,
Surrexit & Leonteus valens robore deo par,
Surrexit & Ajax Telamonius, & nobilis Epeus:
Ordine autem ſteterunt. Orbem vero prehendit nobilis Epeus,
Miſitque rotatum: riſerunt autem omnes Achivi.
Secundus vero emiſit Leonteus ramus Martis:
Tertio vero projecit ingens Telamonius Ajax
Manu e robuſta, & jecit ultra ſigna omnia:
Sed quum jam orbem prehendit bellator ſtabilis Polypœtes,
Quantum quis projicit pedum bubulcus:
Id autem rotatum volat per boves armentales,
Tantum per totum ſpatium jactu ſuperavit: illi v. exclamarunt.
Surgentes autem ſocii Polypœtæ fortis
Naves ad cavas retulerunt regis præmium.
At ille ſagittariis poſuit ſpiculis conficiendis aptum ferrum,
Depoſuit quidem decem bipennes, decemque ſecuriculas.
Malum autem erexit navis prora cæruleæ
Procul in arena: indeque pavidam columbam
Tenui funiculo ligavit pede, in quam juſſit
Sagittari. Qui quidem percuſſerit pavidam columbam,
Omnes ſublatas bipennes ad tentorium ferat:
Qui vero funiculum attigerit, ab ave aberrans,
(Inferior etenim is) ille ferat ſecuriculas.
Sic dixit. Surrexit autem deinde vis Teucri regis,
Surrexit & Meriones, famulus ſtrenuus Idomenei:
Sortes autem in galea ærea concuſſere ſumptas.
Teucer vero primus ſorte ſortitus eſt: ſtatim autem ſagittam
Miſit valide, neque vovit regi

Α᾽ρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
Ο᾽ρνιθος μὲν ἅμαρτε, (μέγυρε γὰρ οἱ τόγ᾽ Ἀπόλλων)
Αὐτὰρ ὃ μήρινθον βάλε παρ᾽ πόδα τῇ δέδετ᾽ ὄρνις·
Α᾽ντικρὺ δ᾽ ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός·
Η᾽ μὲν ἔπειτ᾽ ᾤϊξε πρὸς οὐρανὸν, ἡ δὲ παρείθη
Μήρινθος ποτὶ γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί·
Σπερχόμενος δ᾽ ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
Τόξον· ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν.
Αὐτίκα δ᾽ ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
Α᾽ρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην·
Τ᾽ψι δ᾽ ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν,
Τὴν ῥ᾽ ἔγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην.
Α᾽ντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός. αὐτὰρ ἡ ὄρνις
Ι᾽ςῷ ἰφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
Αὐχεν᾽ ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
Ω᾽κὺς δ᾽ ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῆλε δ᾽ ἀπ᾽ αὐτοῦ
Κάππεσε· λαοὶ δ᾽ αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
Α᾽ν δ᾽ ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
Τεῦκρος δ᾽ ἡμιπέλεκκα φέρεν κείλας ἐπὶ νῆας.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν θαλιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ δὲ λέβητ᾽ ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα
Θῆκ᾽ ἐς ἀγῶνα φέρων. καί ῥ᾽ ἤμονες ἄνδρες ἀνέσαν·
Α᾽ν μὲν ἄρ᾽ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Α᾽ν δ᾽ ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Α᾽τρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων,
Η᾽δ᾽ ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἤμασιν ἔπλευ ἄριστος·
Α᾽λλὰ σὺ μὲν τόδ᾽ ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
Ε᾽ρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν,
Εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις. κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ω᾽ς ἔφατ᾽. οὐδ᾽ ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὅγ᾽ ἥρως
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

Τ᾽ΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗ᾽Σ ᾽ΙΛΙΑ᾽ΔΟΣ Ω. ΤΟΥ᾽ ᾽ΟΜΗ᾽ΡΟΥ ᾽ΡΑΨΩ,ΔΙ᾽Α Σ.

Ζ᾽Εὺς κηδόμενος Ἕκτορος Θέτιν πρὸς Ἀχιλλέα πέμπει, ὅπως ἀποδῷ τοῦ ἥρωος τὸ σῶμα· Ἶριν δὲ πρὸς Πρίαμον, ὅπως λύτρα κομίσας Ἀχιλλεῖ, τὸν νεκρὸν τοῦ παιδὸς ἀπολάβοι. ὁ δὲ, προπεμφθεὶς ὑπὸ Ἑρμοῦ, κοιμίσαντος τοὺς Ἑλληνικοὺς φύλακας, παραγίνεται πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύσας αὐτὸν ἀπολαμβάνει τὸν υἱόν· καὶ ἀνακομίσας εἰς τὴν πόλιν, θάπτει, καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ δεῖπνον ἄγει.

Ω, Πρίαμος νέκυν υἷα λαβὼν, γέρα δῶκεν Ἀχιλλεῖ.

Δ᾽Τ᾽το δ᾽ ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ε᾽σκίδναντ᾽ ἰέναι. τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
Τ᾽πνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ᾽ ἐςρέφετ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα,

Πο-

Agnorum primigenorum ſacrificaturum inclytam hecatomben
Ab ave quidem aberravit, (invidit enim ei hoc Apollo)
Sed is funiculum percuſſit ad pedem quo ligata erat avis:
Prorſus autem funiculum abſcidit amara ſagitta.
Illa quidem deinde evolans fugit ad cœlum, at demiſſus eſt
Funiculus terram verſus: & magnum plauſum dederunt Achivi.
Feſtinans autem Meriones extraxit manu
Arcum: & jam ſagittam tenebat dudum ut direxerat.
Statim autem vovit longe jaculanti Apollini
Agnorum primigenorum ſacrificaturum inclytam hecatomben:
Alte vero ſub nubibus ſpeculatus eſt pavidam columbam,
Hanc is in gyrum ſe flectentem ſub ala percuſſit mediam:
Penitus autem tranſiit telum: id quidem rurſus in terram
Ante Merionis fixum eſt pedem. At avis
Malo inſidens navis proras cæruleæ,
Collum ſuſpendit, ſimul & alæ denſæ diſtenſæ ſunt.
Velox autem ex membris anima avolavit, longeque ab illo
Decidit: populi vero admirabundi ſpectabant, ſtupebantque.
Meriones autem bipennes decem omnino ſuſtulit,
Teucer vero ſecuriculas portavit cavas ad naves.
At Pelides depoſuit quidem prælongam haſtam,
Depoſuit & lebetē igni nunq, admotū bovis pretio æſtimand. florib.
In circo ferens. Et continuo jaculatores viri ſurrexerūt: (variū
Surrexit quidem Atrides late dominans Agamemnon,
Surrexit & Meriones, famulus ſtrenuus Idomenei;
Inter eos autem ipſe dixit pedibus valens nobilis Achilles,
Atride, ſcimus enim quantum antecellis omnibus,
Et quantum viribuſque & jaculationibus es præſtantiſſimus:
Quare tu quidem hoc præmium habens cavas ad naves
Vade, at haſtam Merioni heroi demus,
Si tu utique tuo animo velis. Hortor enim ego ſane.
Sic dixit. Neque non obſecutus eſt rex virorū Agamemnon.
Dedit autem Merioni haſtam æream: ſed ille laeros
Talthybio præconi dedit perpulchrum præmium.

ARGUMENTUM LIBRI XXIV. ILIADIS HOMERI.

JUpiter de Hectore ſollicitus, ad Achillem ut corpus herois reddat Thetin mittit: Irin autem ad Priamum, ut ſoluto redemtionis pretio filium recipiat. Deductus ergo is a Mercurio, qui cuſtodias Græcorum ſopiverat, ſupplex accedit ad Achillem, filiumque accipit: in urbem reportat, ſepelit ejuſque manibus epulum celebrat.

SOlūtus a. eſt ſpectatorū conſeſſus, populique celeres ad naves
Diſpergebantur ituri. Illi quidem cœnæ curam gerebant quiſq;
Seque ſomno dulci ſatiandi: at Achilles
Flebat chari ſodalis memor, neque illum ſomnus
Capiebat cuncta domans, ſed volvebatur huc & illuc,

Πατρόκλου ποθέων ἁδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ·
Ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
Ἀλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναςὰς
Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός· οὐδέ μιν ἠὼς
Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε·
Ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν·
Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος,
Αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, τόνδε δ' ἔασκεν
Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
Πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων
Καὶ τεθνειότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα καλύπτε
Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυςάζων.
Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων·
Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
Κλέψαι δ' ὠτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην.
Ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρῃ,
Οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ·
Ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης,
Ὃς νείκεσσε θεὰς ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
Τὴν δ' ᾔνησ' ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠὼς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
Σχέτλιοι ἐςὲ θεοὶ, δηλήμονες, οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι,
Ἦ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ,
Καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὦκα
Ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειαν·
Ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ θεοὶ βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
Ὦ, οὔτ' ἄρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
Γναμπτὸν ἐνὶ ςήθεσσι· λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν,
Ὅστ' ἐπὶ ἄρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
Εἴξας εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
Ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ οἰδὼς
Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
Μέλλει γάρ που τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάςριον, ἠὲ καὶ υἱόν·
Ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε.
Τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
Αὐτὰρ ὅγ' Ἕκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει· οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον,
Μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς.
Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη,
Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος Ἀργυρότοξε,
Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν.

Ἕκ-

Patrocli desiderans vigoremque & animos magnos:
Et quot peregerat cum ipso, & passus fuerat labores,
Virorumque prælia, periculososque fluctus emensus.
Hæc recordans, uberes lachrymas defundebat,
Interdum in latera jacens, interdum vero
Supinus, interdum autem pronus: & mox rectus exurgens
Oberrabat mœsto animo propter littus maris: neque ipsum aurora
Apparens latebat super marique littoribusque:
Sed is postquam junxerat sub curribus veloces equos,
Hectorem trahendum ligabat post currum:
Ter autem cum raptarat circa sepulchrum Menœtiadæ mortui,
Rursus in tentorio quiescebat, illumque relinquebat
In pulvere extensum pronum. At ejus Apollo
Omnem turpitudinem arcebat a corpore, virum miserans
Etiam mortuum: ægide autem totum contegebat
Aurea, ut ne ipsum laceraret raptans.
Sic ille quidem Hectorem nobilem indigne tractabat iratus:
Eum autem miserabantur beati dii inspicientes,
Furtoque surripere hortabantur speculatorem Argicidam.
Cæteris quidem omnibus placuit, nequaquam tamen Junoni,
Neque Neptuno, neque oculis cæsiæ virgini:
Sed eodē tenore pergebant ex quo ipsis prim. invisa reddita est I-
Et Priamus & populus, Alexandri propter injuriam, (lios sacra,
Qui contumeliose damnavit deas quando ejus ad tuguriū venerūt,
Eamq; sententia comprobavit quæ ei præbuit libidinē damnosā.
Sed quando jam exinde duodecima orta erat aurora,
Tum quidem inter immortales dixit Phœbus Apollo,
Crudeles estis dii, noxii, nonne quondam vobis
Hector crura adolevit boum caprarumque lectarum?
Eum nunc non sustinuistis vel mortuum eripere,
Suæque uxori videndum, & matri, & filio suo,
Et patri Priamo, populisque, qui eum celeriter
Igne comburerent & justa persolverent:
Sed pernicioso Achilli Dii vultis favere,
Cui neque mens est æqua, neque animus
Flexibilis in pectoribus: sed leo tanquam ferus est,
Qui magnarumque virium & superbi animi
Impotens vadit ad pecudes hominum, ut dapes accipiat:
Sic Achilles misericordiam quidem perdidit, neque ei pudor
Est, qui viros valde lædit, atque juvat.
Potest enim aliquis utique etiam chariorem alium perdidisse,
Sive fratrem uterinum, sive etiam filium:
Et tamen postquam deflevit statim luctum remittit.
Patientem enim Fata animum indiderunt hominibus.
Sed hic Hectora nobilem, postquam *eum* suo corde privavit,
A curru religans, circum sepulchrum sodalis dilecti
Trahit: haud tamen ei hoc honestum, neque utile,
Ne forti licet succensēamus ei nos.
Insensilem enim jam terram contumelia afficit furens.
Hunc autem irata allocuta est ulnas candida Juno,
Sit sane & hoc tuum verbum Argenteo arcu insignis,
Si quidem parem Achilli & Hectori constituetis honorem.

Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναικά τε θήσατο μαζὸν·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐξι θεᾶς γονος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
Θρέψά τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
Πηλεΐ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι·
Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου, ἐν δὲ σὺ τοῖσι
Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιξε.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
Ἦρη μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
Οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν·
Ὡς γὰρ ἐμοίγ'· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
Οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσσομεν· οὐδέ πη ἐξὶ
Λάθρη Ἀχιλλῆος θρασὺν Ἕκτορα. ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
Μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Ἀλλ' εἴτις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο,
Ὄφρά τι οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὡς κεν Ἀχιλλεὺς
Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
Ὡς ἔφατ'. ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
Ἔνθορε μείλανι πόντῳ, ἔπεσονάχησε δὲ λίμνη.
Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἣ βυσσὸν ὄρουσεν,
Ἥτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαῦια,
Ἔρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα·
Εὗρε δ' ἐνὶ σπῆι γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
Ἐΐαδ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί· ἣ δ' ἐνὶ μέσσῃς
Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἔμελλε
Φθίσεσθ' ἐν Τροΐῃ ἐριβώλακι τηλόθι πάτρης·
Ἀγχοῦ δ' ἱσαμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Ὄρσο Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Τίπτέ με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Εἶμι μέν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται ὅ, τι κεν εἴπῃσι.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
Κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἕσσος·
Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην·
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
Ἕαδ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες·
Ἡ δ' ἄρα πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
Ἦρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χερὶ θῆκε,
Καί ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ἦλυθες οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτι κηδομένη περ,
Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυϊ, καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
Κλέψαι δ' ὤτρύνεσκον ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην,

Hector quidem mortaliſque mulieriſque ſuxit mammam:
Cæterum Achilles eſt deæ proles, quam ego ipſa
Nutrivique & educavi, & viro dedi uxorem
Peleo, qui ex animo charus fuit immortalibus:
Omnes autem interfuiſtis dii nuptiis, interque tu hos
Epulabaris, tenens citharam, ô malorum ſodalis, ſemper perfide.
Illam vero reſpondens allocutus eſt nubes cogens Jupiter,
Juno ne jam omnino iraſcaris diis.
Haud etenim honor idem erit: ſed & Hector
Chariſſimus erat diis hominum qui in Ilio ſunt:
Sic enim mihi quidem: nam nunquã jucunda prætermittebat dona.
Non enim unquam ara caruit convivio æquali,
Libamineque nidoreque. Hunc enim ſortiti ſumus honorẽ nos.
Sed tamen furto quidẽ ſurripere omittamus: neq; ullo modo licet
Clam Achille audacem Hectora. Certe enim ei aſſidue
Mater adeſt ſimul noctesque & dies:
Sed ſi quis vocet deorum Thetin ad me,
Ut quoddam ei dicam prudens verbum, ut Achilles
Dona a Priamo accipiat, atque Hectora redemptum reddat.
Sic dixit. Surrexit a. Iris curſu procellas æquans nunciatura.
Inter autem Samumque & Imbrum aſperam
Inſiliit nigro ponto, ingemuitque palus.
Ipſa autem, glandulæ plumbeæ ſimilis in imum delapſa eſt,
Quæ agreſtis bovis cornu impoſita,
Deſcendit cruda vorantibus piſcibus mortem ferens:
Invenit autem in ſpecu cava Thetin, circum autem & aliæ
Sedebant frequentes marinæ deæ: ipſa vero in mediis
Flebat fatum ſui filii eximii, qui ei erat
Periturus in Troja gleboſa longe a patria:
Prope autem ſtans allocuta eſt pedibus velox Iris,
Surge Theti, vocat Jupiter æternis conſiliis pollens.
Huic autem reſpondit deinde dea Thetis pedes argentea,
Curnam me ille jubet *venire* magnus Deus? vereor autem
Miſceri immortalibus, habeo enim dolores innumeros animo:
Ibo tamen: neque irritum verbum erit quodcunque dixerit.
Sic fata, velum accepit auguſtiſſima dearum
Atrum, eoque nullum nigrius erat veſtimentum:
Perrexit autem ire, pedibuſque ventoſa velox Iris
Præibat: & circum ipſas diducebatur unda maris.
Littuſque ut conſcenderant, in cœlum ſe proripuerunt:
Invenerunt a. late ſonantem Saturnium, circumque cæteri omnes
Sedebant frequentes beati dii immortales:
Ipſa autem Jovi patri aſſedit, ceſſitque Minerva.
Juno vero aureum pulchrum poculum in manu poſuit,
Et conſolabatur verbis: Thetis autem reddidit poſtquam bibit.
Inter hos vero ſermonem orſus eſt pater hominumque deumque,
Veniſti ad Olympum dea Theti mœſta licet,
Luctum non obliviſcendum habens in præcordiis novi & ipſe:
Sed & ſic dicam cujus te gratia huc vocavi.
Novem dies jam contentio inter immortales orta eſt
Hectoris de cadavere, & Achille urbium vaſtatore:
Furto autem ſurripere hortabantur ſpeculatorem Argicidam,

Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.
Αἶψα μάλ' ἐς ςρατὸν ἐλθὲ, καὶ υἱέϊ σῷ ἐπίτειλον·
Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
Αἴκέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἶξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος, ἐν δ' ἄρα τόν γε
Εὗρ' ἀδινὰ ςενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Ἐσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριςον·
Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
Ἡ δέ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου,
Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
Μίσγεσθ'. οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄγχι παρέςηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἐὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας·
Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Τῇδ' εἴη ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
Ὣς ὅιγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
Ἶριν δ' ὤτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρὴν,
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἕδος οὐλύμποιο,
Ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κήρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄςυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς·
Μηδέ τι οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος.
Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
Ὃς ἄξει εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὔτε γὰρ ἔς' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Ἶξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε·
Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,

Δά-

.t ego hanc gloriam Achilli tribuo,
.everentiam in te & amicitiam in posterum servans.
'cyus ad castra descende, & filio tuo præcipe:
'asci ei dic Deos, meque supra omnes
nmortales indignatum esse, quod animo furenti (dit:
lectorem detinet apud naves rostratas, neque redemptum reddi-
i quo pacto meque vereatur, Hectoremque redemptum reddat.
:æterum ego ad Priamum magnanimum Irin mittam,
Jt redimat dilectum filium, profectus ad naves Achivorum,
)onaque Achilli ferat quæ animum placent.
Sic dixit. Neque non obsecuta est dea Thetis pedes argentea:
)escendit vero ab Olympi verticibus impetu facto.
'ervenitque ad tentorium sui filii, intusque illum
nvenit crebros erumpentē gemitus: dilecti aut. circū ipsū socii
'ropere curabant, & apparabant prandium:
llis vero ovis villosa magna in tentorio mactata erat.
psa vero admodum prope ipsum consedit veneranda mater,
lanuque ipsum demulsit, verbaque fecit, dixitque,
Fili mi, quousque lugens & mœrens,
Tuum edes cor, memor neque cibi prorsus,
Neque cubilis? Bonum vero mulieri amore
Misceri. Non enim mihi diu vives, sed tibi jam
Prope adest mors & fatum violentum.
Sed mihi ausculta ocyus: Jovis enim tibi nuncia sum,
Iratsci tibi ait deos, seque supra omnes
Immortales indignatum esse, quod animo furenti
Hectorem detines apud naves rostratas neque redimi passus es:
Sed agedum redemptum redde, mortuique accipe pretia.
Hanc vero respondens allocutus est pedibus velox Achilles,
Huc veniat qui pretium ferat, & cadaver asportet,
Si quidem lubenti animo Olympius ipse jubet.
Sic hi quidem in navium cœtu materque & filius
Multa inter se verba velocia dicebant:
Irin autem impulit Saturnius ad Ilium sacram,
Vade age Iri velox, relicta sede Olympi,
Nuncia Priamo magnanimo ad Ilium
Ut redimat charum filium, profectus ad naves Achivorum:
Donaque Achilli ferat quæ animum placent,
Solus, neque quis alius una Trojanorum eat vir.
Præco aliquis eum comitetur senior, qui dirigat
Mulas & rhedam volubilem, atque retro
Mortuum asportet ad urbem, quem interfecit nobilis Achilles:
Neque omnino ei mors obversetur animo, neque omnino terror.
Talem enim ei ducem viæ dabimus Argicidam,
Qui ducet usquedum ducendo prope Achillem constituerit.
At postquam duxerit intra tentorium Achillis,
Neque ipse interficiet, aliosque omnes prohibebit:
Neq; enim est imprudens, neq; temerarius, neq; officii negligens:
Sed perquam humane supplici parcet viro.
Sic dixit. Surrexit aut. Iris cursu procellas æquans nunciatura:
Pervenit a. in Priami *domum*: invenit vero clamoremq; luctumq;:
Filii quidem patrem circumsedentes in aula,

Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ πολλὴ
Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος.
Τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι·
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
Τῶν μιμνησκόμεναι οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἡδὲ προσηύδα,
Τυτθὸν φθεγξαμένη, (τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα)
Θάρσει Δαρδανίδη Πρίαμε φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει.
Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν Ὀλύμπιος Ἕκτορα δῖον,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἵτω ἀνήρ.
Κήρυξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐϋτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς·
Μηδέ τι τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος.
Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται Ἀργειφόντης,
Ὅς σ' ἄξει εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
Οὔτε γὰρ ἔξ' ἄφρων, οὔτ' ασκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις·
Αὐτὰρ ὅγ' υἷας ἄμαξαν ἐϋτροχον ἡμιονείην
Οἰπλίσαι ἠνώγει, πειρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς·
Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει,
Ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε,
Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τὶ τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
Αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
Κεῖσ' ἰέναι, ἐπὶ νῆας ἐσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. κώκυσεν δὲ γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Ὤμοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ' ἥς τὸ πάρος περ
Ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἷος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειον νύ τοι ἦτορ·
Εἰ γάρ σ' εἰρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
Οὐδέ τι σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ
Γεινομένῳ ἐπέκλωσε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτὴ,
Ἀργίποδας κύνας ἆσαι ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
Ἐσθέμεναι προσφῦσα· τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο

Παι-

Lacrymis veſtimenta perfundebant: ipſe vero in mediis ſenex
Obvoluta chlæna tectus, circumque multus
Cinis erat caputque & cervicem ſenis,
Quem quidem volutatus affatim injecerat manibus ſuis:
Filiæ vero per ædes & nurus lamentabantur,
Illorum recordantes qui jam multique & ſtrenui
Manibus ſub Argivorum jacebant vita privati.
Stetit autem juxta Priamum Jovis nuncia, atque allocuta eſt,
Summiſſa voce, (illi autem tremor occupabat artus)
Confide Dardanide Priame animo, neque omnino formida.
Non enim tibi ego malum vaticinatura huc venio,
Sed benevolo animo. Jovis autem tibi nuncia ſum,
Qui tui procul licet ſit magnam curam habet, & miſeretur:
Redimere te jubet Olympius Hectora nobilem,
Donaque Achilli ferre quæ animum placent,
Solum, neque quis alius una Trojanorum eat vir.
Præco aliquis te comitetur ſenior, qui regat
Mulas & rhedam volubilem, atque retro
Mortuum aſportet ad urbem quem interfecit nobilis Achilles:
Neque omnino tibi mors obverſetur animo, neque omnino terror.
Talis enim te dux viæ comitabitur Argicida,
Qui te ducet uſquedum ducendo prope Achillem conſtituerit.
At poſtquam duxerit intra tentorium Achillis,
Neque ipſe interficiet, alioſque omnes prohibebit.
Neq; enim eſt imprudens, neq; temerarius, neq; officii negligens:
Sed perquam humane ſupplici parcet viro.
Illa quidem ſic locuta abiit pedibus velox Iris;
Sed is filios rhedam volubilem mulinam
Apparare juſſit, arcamque ligare ſuper ipſo:
Ipſe autem in thalamum deſcendit odoratum,
Cedrinum, tecto excelſo, qui pretioſa multa continebat,
Introque uxorem Hecubam vocavit, dixitque,
Infelix, a Jove mihi Olympia nuncia venit
Ut redimerem dilectum filium, profectus ad naves Achivorũ,
Donaque Achilli ferrem quæ animum placent.
Sed age mihi hoc dic, quid tibi in præcordiis videtur eſſe?
Valde enim me ipſum quidem animus & mens jubet,
Illuc ire, ad naves in caſtra lata Achivorum.
Sic dixit. Ejulavit autem uxor, & reſpondit verbis,
Hei mihi, quo jam tibi prudentia abiit qua antehac quidem
Celebris eras per homines exteros atque quibus imperas?
Quo pacto vis ad naves Achivorum ire ſolus,
Viri in conſpectum qui tibi multoſque & fortes
Filios interfecit? ferreum certe tibi cor:
Si enim te capiet & inſpiciet oculis
Crudelis & infidus vir iſte, non tui miſerebitur,
Neque omnino te reverebitur. Nunc vero deflcamus ſeorſum
Sedentes in ædibus: huic autem ſic olim fatum violentum
Naſcenti nevit lino, quando eum peperi ipſa,
Pedibus celeres canes ut ſatiaret ſeorſim a parentibus,
Virum apud violentum, cujus ego medium hepar utinam tenerem
Comedendum adhærens: tunc repenſa quæ fecit aſſent

Παιδὸς ἐμοῦ· ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα,
Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
Ἔσαθ', οὔτε φόβου μεμνεμένον οὔτ' ἀλεωρῆς
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδέ με πείσεις.
Εἰ μὲν γάρ τις μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
Ἢ οἵ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ Ἱερῆες,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
Νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ὄντην,
Εἶμι, καὶ οὐχ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται· εἰ δέ μοι αἶσα
Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Βούλομαι. αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς,
Ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην.
Ἦ, καὶ Φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν·
Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
Χρυσοῦ δὲ ςήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
Ἐκ δὲ δύ' αἰθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
Ἐκ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες
Ἔξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας. οὐδέ νυ τοῦ περ
Φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων. περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Λύσασθαι Φίλον υἱόν. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων,
Ἔρρετε κωβητῆρες, ἐλεγχέες· οὔ νυ καὶ ὑμῖν
Οἶκοι ἔνεςι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
Ἦ οὐνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε,
Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριςον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες.
Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν· αὐτὰρ ἔγωγε,
Πρὶν ἁλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
Σπερχομένοισι γέροντος. ὃ δ' υἱάτιν οἵσιν ὁμόκλα
Νεικείων, Ἕλενόν τε, Πάριν τ', Ἀγάθωνά τε δῖον,
Πάμμονά τ', Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηΐφοβόν τε, καὶ Ἱππόθοον, καὶ δῖον Ἀγαυόν·
Ἐννέα τοῖς ὅ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευε,
Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα, κατηφόνες· αἴθ' ἅμα πάντες
Ἕκτορος ὠφέλετ' ἄντι ποδῶν ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
Ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίςους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι·
Μήςορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην,
Ἕκτορά θ' ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται
Ψεῦςαί τ' ὀρχηςαί τε, χοροιτυπίηςιν ἄριςοι,
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
Οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφεπλίςαιτε τάχιςα,
Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,

Ἑλ-

Filio meo : haud enim ipſum ignave ſe gerentem occidit,
Sed pro Trojanis & Troadibus profundos ſinus habentibus
Stantem, neque fugæ memorem neque declinationis.
Eam vero rurſus allocutus eſt ſenex Priamus diisſimilis,
Ne me volentem ire retine, neque mihi ipſa
Avis in ædibus mala ſis: neque enim mihi perſuadebis.
Nam ſi alius quidem me aliquis terreſtrium juſſiſſet,
Seu qui vates ſunt, aruſpices, vel ſacerdotes,
Mendacium certe crederemus, & averſaremur magis:
Nunc vero ego ipſe audivi deam & aſpexi coram,
Ibo, & non irritus ſermo erit: ſi vero mihi fatum
Mori apud naves Achivorum ære loricatorum,
Volo. Statim enim me interfecerit Achilles,
Ulnis complexum meum filium, poſtquam luctus deſiderium e-
Dixit, & arcarum opercula pulchra aperuit: (xemero.
Inde duodecim quidem perpulchros exemit peplos,
Duodecimque ſimplices chlænas, totidemque tapetas,
Totidemque pallia pulchra, totidem adhæc tunicas.
Auri etiam appenſa extulit decem omnino talenta:
Extulit & duos ſplendidos tripodas, quatuorque lebetas,
Extulit & poculum perpulchrum, quod ei Thraces dederant viri
In legationem profecto, magnum donum. Nec tamen ei
Pepercit in ædibus ſenex. Summe enim cupiebat animo
Redimere dilectum filium. Hic autem Trojanos quidem omnes
A porticu arcebat, verbis contumelioſis increpans,
Abite perditi, probris digni: non utique & vobis
Domi ineſt luctus, quod me veniſtis triſtitia affecturi?
An parvi penditis quod mihi Saturnius Jupiter dolores dedit,
Filium ut perderem fortiſſimum? Sed ſentietis & ipſi.
Faciliores enim multo Achivis jam eritis
Illo mortuo occiſu: at ego certe,
Antequam direptamque urbem vaſtatamque
Oculis videro, deſcendam utinam in domum orci.
Dixit, & ſcipione perſequens abigebat viros: illi autem exibant
Urgente ſene. Is vero filios ſuos increpabat
Objurgans, Helenumque, Parinque, Agathonaque nobilem,
Pammonaque, Antiphonumque, pugnaque ſtrenuum Politē,
Deiphobumque, & Hippothoum, & nobilem Agavum:
Novem his ſenex increpans mandabat,
Feſtinate mihi ignavi filii, probroſi: utinam ſimul omnes
Pro Hectore veloces ad naves interfecti fuiſſetis.
Hei mihi infeliciſſimo, genui enim filios fortiſſimos
Troja in lata, quorum nullum puto reliquum eſſe:
Neſtoraque divinum, & Troilum ex curru pugnacem,
Hectoraque qui deus erat inter viros, neque videbatur
Viri utique mortalis filius eſſe, ſed Dei:
Hos quidem perdidit Mars hæc vero probra mera ſuperſunt,
Mendaces ſaltatoreſque, choreis præſtantiſſimi,
Agnorum atque hædorum ex publico raptores.
Non tandem mihi rhedam apparaveritis celerrime,
Hæcque omnia impoſueritis, ut perficiam iter?
Sic dixit: hi vero patris veriti increpationem,

Ε'κ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐϋτροχον ἡμιονείην,
Καλὴν, πρωτοπαγῆ, περὶ νῦβα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς,
Κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ἦρεον ἡμιόνειον,
Πύξινον, ὀμφαλόεντ', εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός.
Ε'κ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ,
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔξορι βάλλον·
Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν. αὐτὰρ ἔπειτα
Ε'ξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν·
Ε'κ θαλάμου δὲ φέροντες ἐϋξέος ἐπ' ἀπήνης,
Νήεον Ἕκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργοὺς,
Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιὸς
Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐϋξέῳ ἐπὶ φάτνῃ·
Τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
Α'γχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε,
Τῆ, σπεῖσον Διῒ πατρὶ, καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι
Α'ψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς
Ο'τρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
Α'λλ' εὔχου σύγ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Ι'δαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται·
Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστέ οἱ αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν· ὄφρά μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων.
Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
Νῆας ἐπ' Α'ργείων ἰέναι μάλα περ μεμαῶτα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδὴς,
Ω' γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω·
Ε'σθλὸν γὰρ Διῒ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ·
Η' ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὦτρυν' ὃ γεραιὸς
Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον. ἡ δὲ παρέζη
Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
Νιψάμενος δὲ, κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
Εὔχετ' ἔπειτα ἰὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών· καὶ φωνήσας ἔπος ἠύδα,
Ζεῦ πάτερ Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Δός μ' ἐς Α'χιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν·
Πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστέ σοι αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν· ὄφρά μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
Ω'ς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεύς·
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν,
Μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
Ο'σση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται

Rhedam quidem extulerunt volubilem mulinam,
Pulchram, recens compactam, arcamque ligarunt superipsa,
Atque a paxillo jugum detraxerunt mulinum,
Buxeum, umbilico ornatum, scite annulis aptatum.
Extulerunt & lorum jugale una cum jugo novem cubitorum,
Et hoc quidem bene accommodarunt eleganter polito temoni,
Parte in extrema, annuluinque clavotemonis superposuerunt:
Ter vero utrinque ligarunt ad umbilicum. Et deinde
Simplici serie alligarunt, subque angulo flexum innexuerunt:
Ex thalamo autem ferentes eleganter politam in rhedam,
Accumularunt Hectorei capitis infinita pretia.
Junxerunt vero mulos ungulis validos jugales,
Quos olim Priamo Mysi dederant splendida dona.
Equos autem Priamo duxerunt sub jugum, quos senex
Ipse curans aluerat politum ad præsepe:
Hos quidem jungebant in ædibus altis
Præco & Priamus, cata præcordiis consilia foventes.
Prope autem ipsos accessit Hecuba mœsto animo,
Vinum tenens in manu suave dextra,
Aureo in poculo, ut libatione facta abirent:
Stetit vero ante equos, verbaque fecit, dixitque,
Accipe, liba Jovi patri, & supplica domum ut redeas
Rursus ex hostibus: siquidem te animus
Impellit ad naves, me certe non volente.
Sed supplica tu jam atras nubes cogenti Saturnio
Ideo, qui Trojam omnem despicit:
Pete autem alitem velocem nuncium qui ipsi
Gratissimus alitum, & cujus robur est maximum,
Dextrum: ut eum ipse oculis conspicatus,
Illo fretus ad naves eas Danaorum pernicium equitum.
Quod si tibi non dabit suum nuncium late sonans Jupiter,
Non ego omnino te tum impellens hortarer
Naves ad Argivorum ire admodum licet cupidum.
Illam vero respondens allocutus est Priamus deo similis:
O uxor, haud sane tibi hoc præcipienti negabo:
Bonum enim Jovi manus elevare, si forte misereatur:
Dixit quidem, & ancillam dispensatricem jussit senex
Manibus aquam infundere puram. Illa vero astitit.
Pelvim ancilla gutturnumque simul manibus tenens.
At postquam se laverat, poculum accepit suæ uxoris:
Precabatur deinde stans medio in septo, libavitque vinum,
Cœlum suspiciens: & edita voce dixit,
Jupiter pater qui inde ab Ida imperas, glorioſissime, maxime,
Da me ad Achillis *tentorium* gratum venire atque miserabilem:
Mitte autem alitem velocem nuncium, qui tibi ipsi
Gratissimus alitum, & cujus robur est maximum,
Dextrum: ut eum ipse oculis conspicatus,
Illo fretus ad naves eam Danaorum pernicium equitum.
Sic dixit precans. Eum vero exaudiit providus Jupiter:
Statimq; aquilã misit certissimũ auguriũ facientẽ ex volucribus,
Morphnon, venatricem, quam & Percnon vocant.
Quanta autem excelsi janua thalami est

Α'νέρος ἀφνειοῖο ἐϋκληΐς ἁρμαμῖα·
Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά. εἵσατο δὲ σφιν
Δεξιὸς αἰξ ὑπὲρ ὤμου. οἱ δὲ, ἰδόντες
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου·
Ἐκ δ' ἔλασε πρόθυρον καὶ αἰθούσης ἰριδούπου·
Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
Τὰς Ἰδαῖος ἤλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
Καρπαλίμως κατὰ ἄστυ. φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο,
Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θάνατόνδε κιόντα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
Παῖδες καὶ γαμβροί· τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν,
Ἐς πεδίον προφανέντε. ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα,
Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα,
Ἑρμεία, (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα)
Βάσκ' ἴθι καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ὡς ἄγαγ' ὥς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
Τῶν ἄλλων Δαναῶν πρὶν Πηλείωνά δ' ἱκέσθαι.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δὲ ῥάβδον τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης·
Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε·
Βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικὼς,
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα πάρεξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
Στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν
Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλυθε γαῖαν·
Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πριάμου φάτο, φώνησέν τε,
Φράζεο Δαρδανίδη, φραδέος νοὺ ἔργα τέτυκται·
Ἄνδρ' ὁρόω, τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι ἐΐω.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵπποιν· ἤ μιν ἔπειτα
Γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο. σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείδιε δ' αἰνῶς·
Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσαν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
Στῆ δὲ ταφών. αὐτὸς δ' Ἑριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπε,
Πῇ πάτερ ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Οὐδὲ σύ γ' ἐδδείσας μένεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,
Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
Τῶν εἴτις σε ἴδοιτο βοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
Τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη;
Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·

Ἀλλ'

Viri opulenti clauſtris inſtructa compacta:
Tantæ hujus utrinque erant alæ. Viſa autem eſt ipſis
Dextera ruens ſupra urbem. Illi vero, conſpicati
Gaviſi ſunt, & omnibus in præcordiis animus lætitia perfuſus eſt.
Feſtinans autem ſenex politum conſcendit currum:
Egitque e veſtibulo & porticu reſonanti:
Ante quidem muli trahebant quatuor rotarum rhedam,
Eas Idæus agebat prudens: ſed pone
Equi, quos ſenex urgens flagello hortabatur
Celeriter per urbem. Amici autem ſimul omnes ſequebantur,
Multum lugentes, tanquam ad mortem proficiſcentem.
Illi vero poſtquã ex urbe deſcenderant, ad campumq; pervenerant,
Hi quidem ad Ilium redierunt,
Filii & generi: illi autem non latuerunt late ſonantem Jovem,
In campo apparentes. Conſpicatuſque miſertus eſt ſenis,
Et confeſtim Mercurium filium dilectum coram allocutus eſt,
Mercuri, (tibi enim maxime volupe eſt
Homini conſueſcere, & exaudis quemcunque volueris)
Vade age & Priamum cavas ad naves Achivorum
Sic ducito ut neque aliquis videat, neque animadvertat
Aliorum Danaorum antequam ad Pelidem pervenerit.
Sic dixit. Neque non obſecutus eſt internuncius Argicida:
Statim deinde ſub pedibus ligavit pulchra talaria,
Aeterna, aurea, quæ ipſum ferebant ſuperque mare,
Superque immenſam terram: pariter cum flatibus venti:
Cepit & virgam qua virorum oculos demulcet
Quorum vult, alios vero & dormientes excitat:
Hanc manibus teneus volabat potens Argicida:
Confeſtim autem Trojamque & Helleſpontum pervenit:
Perrexitque eundo juveni regio ſimilis.
Primum pubeſcenti, cujus venuſtiſſima juventa.
Illi vero poſtquam præter magnum ſepulchrum Ili egerant,
Inhibuerunt mulaſque & equos, ut biberent
In fluvio: jam enim & crepuſculum venerat ſuper terram:
At ex propinquo conſpicatus animadvertit præco
Mercurium, & Priamum allocutus eſt, dixitque,
Conſidera Dardanide, prudentis animi res eſt:
Virum video, cito autem nos perditurum exiſtimo.
Sed agedum fugiamus in equis: vel ipſum jam
Genibus prehenſis oremus, ſi forte miſereatur.
Sic dixit. Seni autem animus confuſus eſt, timuitque graviter;
Rectæ autem comæ ſteterunt in flexilibus membris:
Stetitque attonitus. Ipſe autem Mercurius prope veniens,
Manu ſenis prehenſa, interrogavit & allocutus eſt,
Quo pater ſic equos & mulas dirigis
Noctem per dulcem, quando dormiunt mortales cæteri?
Neque tu timuiſti robur ſpirantes Achivos,
Qui tibi hoſtes & infenſi prope ſunt?
Quorum ſi quis te videret celerem per noctem nigram
Tot opes vehentem, quæ tunc tibi mens eſſet?
Neque ipſe juvenis es, ſenexque te hic comitatur,
Virum ut arceas quando quis prior infeſtaret:

Α'λλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον
Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Οὕτω πη τάδε γ' ἐςὶ φίλον τέκος ὡς ἀγορεύεις,
Α'λλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
Ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
Αἴσιον· οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς,
Πέπνυσαί τε νόον, μακάρων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπας·
Α'λλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ἠέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
Ἢ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριςος ὄλωλε
Σὸς παῖς. οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριςε, τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων,
Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ, καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον·
Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἡμεῖς δ' ἑσαότες θαυμάζομεν. οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Εἵα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
Τοῦ γὰρ ἐγὼν θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι· πατὴρ δέ μοι ἐςὶ Πολύκτωρ·
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐςὶ, γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧδε·
Ἕξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι·
Τῶν, μεταπαλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι·
Νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
Θήσονται περὶ ἄςυ μάχην ἑλίκωπες Ἀχαιοί.
Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
Ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Εἷς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
Ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἠέ μιν ἤδη
Ἧσι κυσὶν μελεϊςὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Ὦ γέρον, οὔπω τόνδε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
Α'λλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ
Αὔτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
Κειμένῳ, οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ
Ἔσθουσ', αἳ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
Ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει ἀκηδέςως, ἠὼς ὅτε δῖα φανείη·
Οὐδέ μιν αἰσχύνει. θειοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
Οἷον ἑερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται,
Οὐδέ ποθι μιαρός· σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
Ὅσσ' ἐτύπη. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.

Ω

Sed ego nullo te afficiam malo, imo & aliunde
A te propulsaverim: charo enim te patri comparo.
Huic autem respondit deinde senex Priamus deo similis.
Sic sane hæc utique sunt dilecte fili ut dicis,
Sed adhuc aliquis & me Deorum protegit manu,
Qui mihi talem misit viæ comitem obviam fieri,
Faustum, qualis jam tu corpore & specie admirabilis,
Prudensque es animo, beatisque progenitus es parentibus.
Eum vero vicissim allocutus est internuncius Argicida,
Hæc jam hæc omnia senex recte dixisti:
Sed age mihi hoc dic & vere narra,
An aliquo mittis thesauros multos & pretiosos
Viros ad alienigenas, ut saltem hi tibi salvi maneant?
An jam omnes deseritis Ilium sacram
Metu perculsi? Talis enim vir fortissimus ille periit
Tuus filius. Nec enim quidquam pugna inferior erat Achillis.
Huic autem respondit deinde senex Priamus deo similis,
Quis vero tu es optime, quibusque progenitus es parentibus,
Qui mihi commode interitum infelicis filii memorasti?
Illum vero vicissim allocutus est internuncius Argicida,
Tentas me senex, & interrogas super Hectore nobili:
Hunc quidem ego perquam sæpe pugna in gloriosa
Oculis vidi, & quando ad naves agitans
Argivos interficiebat, cædens acuto ære:
Nos vero stantes mirabamur. Non enim Achilles
Sinebat pugnare, iratus Atridæ.
Ejus enim ego famulus, eademque advexit navis affabre facta:
Ex Myrmidonibus autem sum: pater vero mihi est Polyctor:
Dives quidem is est, senexque jam sicut tu:
Sex autem ei filii sunt, ego quo tibi septimus sum:
Inter hos, facta sortitione, mihi sors obtigit huc comitari:
Nunc vero veni in campum a navibus: mane enim
Edent circa urbem pugnam nigri oculos Achivi.
Ægre ferunt enim illi desidiam, neque possunt
Continere cupidos prælii reges Achivorum.
Huic autem respondit deinde senex Priamus deo similis,
Si quidem famulus Pelidæ Achillis
Es, agedum mihi omnem veritatem dic,
An adhuc apud naves meus filius, an ipsum jam
Suis canibus membratim discissum objecit Achilles.
Illum vero vicissim allocutus est internuncius Argicida,
O senex, nondum hunc canes ederunt, neque alites:
Sed adhuc ille jacet Achillis apud navem
Neglectim in tentoriis: duodecima autem ei dies
Jacenti, neq; tamen omnino ei corpus putrefecit, neq; eum vermes
Edunt, qui fame viros prælio occisos comedunt.
Certe quidem ipsum circa sepulchrum sui sodalis dilecti
Raptat immaniter, aurora quando pulchra apparet:
Nec tamen ipsum deturpat. Admirareris certe contemplans ipse cu
Ut roscidus jacet, circumque sanguis ablutus est, (accesseris,
Neque ulla parte fœdatus: vulnera autem omnia clausa sunt,
Quotquot inflicta fuerant. Multi enim ipsi ei impegerunt.

Ὣς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος,
Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἑπεὶ σφι φίλος περὶ κῆρι.
Ὣς φάτο. γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ,
Ὣς τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
Ἀθανάτοις· ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴποτ' ἔην γε,
Λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι·
Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
Λῦτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν,
Ὄφρά κεν ἐς κλισίην Πηλῃϊάδεω ἀφίκωμαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου· οὐδέ με πείσεις,
Ὅς με κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆϊ δέχεσθαι·
Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
Συλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην,
Ἐνδυκέως ἐν νηῒ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
Οὐκ ἄν τις τοι πομπὸν ὑποδδείσας μαχέσαιτο.
Ἦ, καὶ ἐπαΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
Οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο,
Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργειφόντης
Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,
Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηλῃϊάδεω ἐφίκοντο
Τψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἄτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
Στειρῶσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοὶ,
Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἷος.
Δή ῥα τόθ' Ἑρμείαν ἐριούνιος ὦξε γέροντι,
Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλεΐωνι.
Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, φώνησέν τε,
Ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα
Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν·
Ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἶσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
Ὀφθαλμοὺς εἰσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
Τύνη δ' εἰσελθὼν λάβε γούνατα Πηλεΐωνος,
Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
Λίσσεο, καὶ τέκεος, ἵνά οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον
Ἑρμείας. Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖθι λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
Ἵππους ἠμιόνους τε. γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου
Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε Διῒ φίλος, ἐν δέ μιν αὐτὸν
Εὗρ'· ἑταῖροι δ' ἀπάνευθε καθείατο· τὼ δὲ δύ' οἴω

Ἥρως

Adeo tibi curam gerunt beati dii filii tui,
Mortui licet: ipsis enim charus ex animo.
Sic dixit. Gavisus est autem senex, & respondit verbis,
O fili, certè bonum etiam debita dona dare
Immortalibus: neq; enim unquã meus filius, quamdiu in vivis erat,
Oblitus est in ædibus deorum qui Olympum tenent:
Ideo illi recordati sunt etiam in mortis fato.
Sed agedum hoc accipe a me pulchrum poculum:
Ipsumque tutare, & deduc me faventibus diis,
Usque dùm in tentorium Pelidæ pervenero.
Illum vero vicissim allocutus est internuncius Argicida,
Tentas me senex juniorem: nec tamen mihi persuadebis,
Qui me jubes tua dona absente Achille accipere:
Sed eum ego timeo & vereor ex animo
Spoliare, ne mihi aliquod malum in posterum fiat.
Tibi vero ego viæ dux vel ad inclytum Argos proficiscerer,
Sedulo in navi veloci aut via terrestri comitans:
Non sane aliquis tecum duce contempto pugnaverit.
Dixit, & saltu dato Mercurius in currum & equos,
Statim scuticam & habenas prehendit manibus:
Inspiravit autem equis & mulabus animos validos.
Sed cum jam ad turresque navium & fossam pervenerant,
Custodes autem tum primum circa cœnas occupati erant,
Iis vero somnum infudit internuncius Argicida
Omnibus: statimque aperuit portas, & retrusit vectes,
Introque duxit Priamumque & splendida dona in rheda.
Sed quando jam ad tentorium Pelidæ pervenerant
Excelsum, quod Myrmidones fecerant regi,
Ligna abietis cædentes: & desuper texerant,
Hispidos calamos ex prato ubi demessuerant.
Circum autem ei magnum septum fecerant regi
Palis densis: januam autem tenebat unus obex
Abieguus, quem tres quidem obdebant Achivi,
Tres item reserabant ingens claustrum forium,
E cæteris: Achilles vero obdebat etiam solus.
Et tum quidem Mercurius utilitatum auctor aperuit seni,
Introque duxit inclyta dona pedibus veloci Pelidæ.
E curruque descendit in terram, dixitque,
O senex, ego quidem deus immortalis veni
Mercurius. Tibi enim me Jupiter ut comitarer ducem viæ præ-
Sed ego quidem redibo, neque Achillis (buit:
In conspectum veniam: indignum enim prorsus esset
Immortalem deum sic mortales fovere palam.
Tu vero ingressus prehende genua Pelidæ,
Et eum per patrem & matrem comas pulchram
Supplex ora, & filium. ut ei animum commoveas.
Sic quidem fatus abiit ad excelsum Olympum
Mercurius. Priamus vero de curru desiliit in terram,
Idæumque ibidem reliquit: ille vero mansit continens
Equos mulasque. Senex autem recta ivit per domum
Ubi Achilles sedebat Jovi charus, intusque eum ipsum
Invenit: socii vero seorsim sedebant: illi autem duo soli

Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ὄζος Ἄρηος
Ποίπνυον παρεόντε· (νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς
Ἐσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα)
Τούσδ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα ςὰς,
Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
Ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
Φῶτα κατακτείνας, ἄλλον ἐξίκετο δῆμον
Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας.
Ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο·
Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε,
Μνῆσαι πατρὸς σεῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ·
Καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες
Τείρουσ', οὐδέ τις ἐςὶν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι·
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων,
Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
Ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα·
Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίςους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι.
Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν·
Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες·
Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄςυ καὶ αὐτοὺς,
Τὸν σὺ πρώην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης
Ἕκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
Μνησάμενος σοῦ πατρος· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
Ἔτλην δ' οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ ςόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
Τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Κλαῖ' ἀδινὰ, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον. τῶν δὲ ςοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων,
Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίςη,
Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Ἆ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειον νύ τοι ἦτορ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ.
Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,

Ζώειν

Heros Automedonque & Alcimus ramus Martis,
Miniſtrabant aſtantes: (modo autem deſtiterat a cibo
Poſtquam ederat & biberat, adhuc etiam aderat menſa)
Hos latuit ingreſſus Priamus magnus, prope vero ſtans,
Manibus Achillis prehendit genua, & oſculatus eſt manus
Terribiles, homicidas, quæ ei multos interfecerant filios.
Ut vero cum virum malum magnum cepit, qui in patria
Homine interfecto, ad aliam pervenit civitatem
Viri ad divitis *domum*, ſtupor autem tenet aſpicientes.
Sic Achilles obſtupuit conſpicatus Priamum deo ſimilem:
Obſtupuerunt & cæteri, alterque in alterum intuebatur:
Hunc etiam ſupplicans Priamus verbis allocutus eſt,
Recordare patris tui diis ſimilis Achille,
Ejuſdem ætatis qua & ego gravi in ſenectutis limine:
Et illum quidem forte vicini circumſiſtentes
Premunt, neque quis eſt qui malum & perniciem arceat:
Et tamen ille quidem te vivere audiens,
Gaudet in animo, ſperatque dies omnes
Viſurum dilectum filium a Troja reverſum:
Sed ego infeliciſſimus, genui enim filios fortiſſimos
Troja in lata, eorumque neminem autumo relictum eſſe.
Quinquaginta mihi erant, quando venerunt filii Achivorum:
Undeviginti quidem uno ex ventre erant,
Cæteros autem mihi pepererunt in ædibus mulieres:
Plerorumque impetuoſus Mars genua ſolvit:
Qui vero mihi unicus erat, tutabaturque urbem & ipſos,
Hunc tu nuper interfeciſti pugnantem pro patria
Hectorem: hujus nunc gratia venio ad naves Achivorum,
Redempturus a te, feroque infinita dona.
Sed reverere deos Achille, meique ipſius miſerere,
Recordatus tui patris: ego autem adhuc miſerabilior,
Suſtinui enim qualia nequaquã aliquis ſuper terrã mortalis alius,
Viri filiorum interfectoris ad os manum admovere.
Sic dixit. Ei autem de patre deſiderium excitavit luctus,
Prehenſaque manu, removit a ſe leniter ſenem.
Hi vero recordati, hic quidem Hectoris homicidæ,
Flebat crebris lachrymis, ante pedes Achillis provolutus:
At Achilles flebat ſuum patrem, interdumque viciſſim
Patroclum. Eorum autem gemitus per ædes excitabatur.
At poſtquam luctu ſatiatus eſt nobilis Achilles,
Et ei e præcordiis abiit deſiderium atque ex artubus,
Protinus e ſede ſurrexit, ſenemque manu erexit,
Miſeratus canumque caput canumque mentum:
Et ipſum edita voce verbis alatis allocutus eſt,
Ah miſer, certe jam multa mala toleraſti tuo inanimo:
Quomodo ſuſtinuiſti ad naves Achivorum venire ſolus,
Viri in conſpectum qui tibi multoſque & ſtrenuos
Filios interfeci? Ferreum certe tibi cor.
Sed age jam conſide in ſede: dolores autem prorſus
In animo reſidere ſinamus dolentes licet.
Nullus enim profectus eſt triſtis luctus.
Sic enim fato tribuunt dii miſeris mortalibus,

Ζώειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.
Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων·
Ὧ μὲν καμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
Ὧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε·
Καί ἑ κακὴ βούβρωσις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει·
Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσιν.
Ὡς μὲν καὶ Πηλῇϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι,
Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ βῆκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὔτι
Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόν γε
Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
Ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα·
Καί σε γέρον τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι,
Ὅσσον Λέσβος ἔνω Μάκαρος ἔδος ἐντὸς ἔέργει,
Καὶ Φρυγίη καθύπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων·
Τῶν σε γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίωνες,
Αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
Ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαζον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἑῆος,
Οὐδέ μιν ἀνςήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Μή μέ πω ἐς θρόνον ἷζε διοτρεφὲς, ὄφρά κεν Ἕκτωρ
Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιςα
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω. σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
Πολλὰ, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεί με πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἕκτορά τοι λῦσαι, Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε
Μήτηρ ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος·
Καὶ δέ σε γινώσκω Πρίαμε φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις,
Ὅττι θεῶν τις ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Οὐ γάρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
Ἐς στρατὸν οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
Ῥεῖα μετοχλίσειε θυράων ἡμετεράων.
Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὄρινῃς,
Μή σε γέρον οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
Καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
Ὣς ἔφατ'. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλεΐδης δ' οἴκοιο λέων ὡς ἔκθορε θύρηζε·
Οὐκ οἷος, ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἕποντο,
Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, οὕς ῥα μάλιςα
Τίε Ἀχιλεὺς ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα·
Οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἠμιόνους τε,
Εἰς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·

Καὶ δ

Ut vivant triſtes: ipſi vero ſine curis ſunt.
Duo quippe dolia jacent in Jovis limine
Donorum quæ dat, *alterum* malorum, alterum vero bonorum:
Cui quidem miſcens dederit Jupiter fulmine gaudens
Interdum quidem malo ille potitur, interdum & bono:
Cui vero ex malis dederit, injuriis obnoxium facit:
Et illum dira calamitas ſuper terram almam exercet:
Vagaturque nec diis honoratus neque mortalibus.
Sic quidem & Peleo dii dederunt illuſtria dona
A natalibus: omnes enim inter homines ornatus excellebat
Opibuſque divitiiſque, imperabatque Myrmidonibus,
Et ei mortali licet deam fecerunt uxorem:
Sed & huic impoſuit deus malum, quod ei nequaquam
Filiorum in ædibus ſoboles nata eſt regno ſucceſſura,
Sed unũ filiũ genuit immatura morte periturum: nec tamen hunc
Jam ſenem foveo, valde enim procul a patria
Sedeo in Troja teque contriſtans atque tuos liberos.
Et te ſenex olim quidem audimus opibus floruiſſe,
Quantas Lesbus a meridie Macaris ſedes intus continet,
Et Phrygia ab oriente, & Helleſpontus immenſus:
Inter hos te ſenex divitiiſque & filiis aiunt ornatum excelluiſſe.
At poſtquam tibi cladem hanc intuleruut cœlites,
Aſſidue tibi circa urbem præliaque cædeſque virorum.
Perſer, nec perpetuo mœre tuo in animo.
Nihil enim proficies triſtatus de filio tuo,
Neque ipſum reſurgere facies, prius etiam malum aliud patereris.
Ei vero reſpondit deinde ſenex Priamus deo ſimilis,
Ne me omnino in ſede colloca Jovis alumne, quamdiu Hector
Jacet in tentoriis inſepultus: ſed citiſſime
Redemptum redde, ut oculis videam. Tu vero accipe dona
Multa, quæ tibi afferimus: tu autem his fruaris *utinam*, & pervenias
Tuam in patriam terram, poſtquam me primum ſiviſti
Ipſum vivereque & aſpicere lumen ſolis.
Hunc autem torve intuitus allocutus eſt pedibus velox Achilles
Ne amplius nunc me irrita ſenex: habeo enim animo & ipſe
Hectorem tibi redemptum reddere, a Jove enim mihi nuncia venit
Mater quæ me peperit, filia marini ſenis:
Sed & te ſentio Priame animo, neque me lates,
Deorum aliquem duxiſſe celeres ad naves Achivorum.
Haud e. auſus fuiſſet mortalis intrare, nec ſi ætate admodũ flore-
In caſtra. Neque enim cuſtodes latuiſſet, neque obices (ret,
Facile reſeraſſet portarum noſtrarum.
Ideo nunc ne mihi magis doloribus animum commoveas,
Ne te ſenex ne ipſum quidem in tentoriis ſinam,
Quantumvis ſupplicem, Joviſque violem mandata.
Sic dixit. Timuit autem ſenex, & paruit ſermoni.
Pelides vero e domo leo tanquam proſiliit foras:
Non ſolus, eum nempe duo armigeri comitabantur,
Heros Automedonque & Alcimus, quos quidem maxime
Honorabat Achilles ex ſociis poſt Patrocli utique mortem:
Hi tunc a jugo ſolverunt equos mulaſque,
Introque duxerunt præconem vocalem ſenis:

Καὶ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἰὼξέσου δ' ἀπ' ἀπήνης
Ἤρεαν Ἕκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Καὶ δ' ἄλιπον δύο φάρε', ἐύνητόν τε χιτῶνα,
Ὄφρα νέκυν πυκάσας δῴη οἰκόνδε φέρεσθαι.
Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο
Παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
Καί ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φῶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Αὐτὸς τόγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,
Σὺν δ' ἑταροι ἤειραν ἐϋξέσῃ ἐπ' ἀπήνην.
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ἀνόμηνεν ἑταῖρον,
Μή μοι Πάτροκλε σκυδμαινέμεν, αἴ κε πύθηαι
Εἰν Ἀΐδος περ ἐὼν, ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
Πατρὶ φίλῳ. ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἤιε δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ παλυδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέσχε,
Τοίχου τοῦ ἑτέρου, πατὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον,
Τέκς μὲν δή τοι λέλυται γέρον, ὡς ἐκέλευες·
Κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ', ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι
Ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνηστύμεθα δόρπου.
Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
Τῆπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.
Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
Τὼ δ' ἄρα καὶ δοιὼ περ ἐόντ' ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
Κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ' ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσιν ὀιοπέλοισιν,
Ἐν Σιπύλῳ, ὄθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα δῖε γεραιὲ
Σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
Ἴλιον εἰσαγαγών. πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσαι.
Ἦ, καὶ ἀναίξας ὄϊν ἀργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ'· ἑταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
Μίξυλλόν τ' ἄρ' ἐπιξαμένως, πείρᾶν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείατ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Ἤτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,

Et in ſedili collocarunt: eleganter polita autem de rheda
Detraxerunt Hectorei capitis infinita pretia.
At reliquerunt duo pallia, textamque bene tunicam
Ut cadaver contectum redderet domum aſportandum.
Ancillas autem evocatas lavare juſſit, circumque ungere.
Seorſim tollentes ut ne Priamus videret filium:
Ne is quidem dolenti corde iram non contineret
Filium conſpicatus, Achillique commoveretur ſuum cor,
Et ipſum interficeret, Joviſque violaret mandata.
Illud vero poſtquam ancillæ laverant & unxerant oleo,
Circumque ipſum pallium pulchrum jecerant atque tunicam,
Ipſe illud Achilles lectis impoſuit ſuſtollens,
Simulque ſocii elevarunt eleganter politam in rhedam.
Ingemuit autem deinde, dilectumque nomine ciebat ſodalem,
Ne mihi Patrocle iraſcaris, ſi forte audiveris
In orco licet ſis, me Hectora nobilem redemptum reddidiſſe
Patri ejus. Haud enim mihi indecora dedit dona:
Tibi vero ego ex his etiam impertiam quantum par eſt.
Dixit, & in tentorium rediit nobilis Achilles:
Reſedit autem in ſella affabre facta, unde ſurrexerat,
Pariete ex adverſo, Priamumque allocutus eſt ſermone,
Filius quidem jam tibi redemptus redditus eſt ſenex, ut juſſiſti:
Jacet autem in lectis, & cum aurora apparente
Videbis ipſe aſportans: nunc vero memores ſimus cœnæ.
Nam & comas pulchra Niobe memor fuit cibi,
Cui tamen duodecim liberi in ædibus perierant,
Sex quidem filiæ, ſex autem filii pubeſcentes.
Hos quidem Apollo interfecit ab argenteo nervo,
Iratus Niobæ, illas autem Diana ſagittis gaudens,
Quoniam Latonæ ſe æquiparaverat genas pulchræ.
Dixit *illam* duos peperiſſe, ſe vero peperiſſe multos:
Illi vero duo *tantum* licet eſſent omnes perdiderunt.
Ii quidem novem dies jacuerunt in cæde, neque quis erat
Qui ſepeliret: populos enim lapides fecerat Saturnius:
Eos autem decima die ſepelierunt dii cœlites.
Et hæc quidē cibi memor fuit poſtquam fatigata erat lacrymas
Nunc vero alicubi in petris in montibus deſertis, (fundens.
In Sipylo, ubi aiunt Dearum eſſe cubilia
Nympharum, quæ circa Acheloium choreas ducunt,
Illic lapis licet ſit immiſſos a diis dolores concoquit.
Sed age jam & nos curam geramus nobilis ſenex
Cibi, deinde vero dilectum filium defleas,
In Iliū avectū. Longe a lachrymis proſequendus tibi erit.
Dixit, & propere ſurgens ovem candidam velox Achilles
Mactavit. Socii vero excoriaruntq; & præparaverunt ſcite & decore,
Et in fruſta parva conciderunt perite, & verubus transfixerunt,
Aſſaruntque accurate, detraxeruntque omnia.
Automedon autem panem ſumens diſtribuit in menſa
Pulchris in caniſtris: at carnes diſtribuit Achilles.
Ii vero ad cibos paratos appoſitos manus porrigebant.
Sed poſtquam potus & cibi amorem exemerant,
Dardanides quidem Priamus admirabatur Achillem,

Ὅσσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει.
Αὐτὰρ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεὺς,
Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Λέξον νῦν με τάχιστα διοτρεφὲς, ὄφρά κεν ἤδη
Τ' πνῳ ὑπὸ γλυκερῷ τερπώμεθα κοιμηθέντες.
Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμόν·
Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον
Ἀμυκανίης καθέηκα· πάρος γέ μεν οὔτι πεπάσμην.
Ἦ ῥ'. Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐξόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἔκτὸς μὲν δὴ λέξο γέρον φίλε, μήτις Ἀχαιῶν
Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἵ τε μοι αἰεὶ
Βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, ἦ θέμις ἐστί·
Τῶν εἴτίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεΐζέμεν Ἕκτορα δῖον,
Ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς,
Εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ,
Ὧδέ κε μοι ῥέζων. Ἀχιλεῦ κεχαρισμένα θείης.
Οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
Ἐννῆμαρ μέν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαίνυτό τε λαός·
Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἔστι τοι καὶ ταῦτα γέρον Πρίαμ' ὡς σὺ κελεύεις.
Σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον ὅσσον ἄνωγας.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
Ἔλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὖδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
Τῷ δ' ἄρ Βρισηΐς παρελέξατο καλλιπάρῃος,
Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Ἀλλ' οὐχ' Ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
Ὁρμαίνοντ' ἂνὰ θυμὸν ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
Νηῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱερούς πυλαωρούς.

Στῆ

Quantus erat, qualisque: deorum enim instar videbatur:
At Dardanidem Priamum admirabatur Achilles,
Aspiciens vultusque egregios, & sermonem audiens.
At postquam satiati sunt alter alterius aspectu,
Illum prior allocutus est senex Priamus deo similis,
Mitte nunc cubitum me quāprimū Jovis alumne, ut jam
Sommo dulci oblectemur cubantes.
Nondum enim clausi sunt oculi sub palpebris meis,
Ex quo tuis sub manibus amisit animam:
Sed assidue ingemisco & dolores innumerabiles concoquo,
Aulæ in septis volutatus per cineres.
Nunc etiam cibum gustavi, & nigrum vinum
Per guttur demisi: antea sane nequaquam gustaveram.
Dixit. Achilles vero socios & ancillas jussit
Lectos sub porticu ponere, & stragula pulchra
Purpurea injicere, sternerequе desuper tapetas,
Chlænasque imponere villosas superne obducendas.
Illæ vero exierunt domo facem in manibus tenentes:
Statim autem straverunt duos lectos festinantes.
Hunc aut. falso metu ludens allocutus est pedibus velox Achilles,
Extra quidem jam cuba senex amice, ne quis Achivorum
Huc adveniat consiliarius, qui mecum assidue
Consilia consultant assidentes, ut mos est:
Horum si quis te viderit celerem per noctem nigram,
Continuo diceret Agamemnoni pastori populorum,
Et certe dilatio redemptionis cadaveris fieret.
Verum age mihi hoc dic, & vere narra,
Quot diebus cupis justa facere Hectori nobili,
Ut tamdiu ipseque quiescam & copias contineam.
Illi autem respondit senex Priamus deo similis,
Siquidem jam me vis celebrare funus Hectori nobili,
Sic certe mihi faciens Achille grata feceris.
Scis enim ut intra urbem concludimur, longeque sylva
Devehenda ex monte. Admodum vero Trojani metuunt.
Novem dies quidem ipsum in ædibus lugeremus,
Decima autem & sepeliremus, epulareturque populus:
Undecima autem tumulum super ipso faceremus,
Duodecima vero pugnabimus, siquidem necesse *erit*.
Eum autem rursus allocutus est pedibus valens nobilis Achilles,
Erunt tibi & hæc senex Priame ut tu jubes
Inhibebo enim tanto pugnam tempore quanto jubes.
Sic utique locutus, ad carpum manum senis
Prehendit dexteram, ne forte timeret in animo.
Illi quidem in vestibulo domus illic dormierunt
Præco & Priamus, cata præcordiis consilia habentes.
At Achilles dormiit in recessu tentorii bene compacti:
Ei autem Briseis accubuit genas pulchra.
Alii quidem diique & mortales bellatores equestres
Dormierunt totam per noctem, molli domiti somno:
Sed non Mercurium utilitatum auctorem somnus cepit,
Versantem animo quomodo Priamum regem
E navium cœtu educeret, clam sacris portarum custodibus.

Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
Ὦ γέρον, οὐ νύ τι σοί γε μέλει κακὸν· οἷον ἐὸν δὴ
Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεί σ' εἴασσεν Ἀχιλλεύς·
Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἐδωκας·
Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴκ' Ἀγαμέμνων
Γνοίη σ' Ἀτρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
Ὣς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίςη·
Τοῖσι δ' ἄρ' Ἑρμείας ζευξ' ἵππους ἠμιόνους τε.
Ῥίμφα δ' ἤρ' αὐτὸς ἔλασσε κατὰ στρατὸν, οὐδέ τις ἔγνω.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ἠὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Οἱ δ' εἰς ἄσυ ἔλων ὀιμωγῇ τε στοναχῇ τε
Ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος
Ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν,
Ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
Ἑστάθ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀξυβοώτην·
Τὸν δ' ἤρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι·
Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄσυ·
Ὄψεσθε Τρῶες καὶ Τρωάδες Ἕκτορ' ἰόντες,
Εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκνοςήσαντι
Χαίρετ'. ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδέ τις αὐτόθι εἶνι πόλει λίπετ' ἀνὴρ,
Οὐδὲ γυνή. πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος.
Ἀγχοῦ δὲ ξύμβλητο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
Πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
Τιλλέσθην ἐφ' ἅμαξαν ἐϋτροχον ἀΐξασαι,
Ἅπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίςαθ' ὅμιλος.
Καὶ νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἕκτορά δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα,
Εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄσεσθε κλαυθμοῖο ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ διέςησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς
Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν
Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα,
Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, καὶ δέ με χήρην
Λείπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἴω
Ἥβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης
Πέρσεται. ἣ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὄξέ μιν αὐτὴν
Ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
Αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι,
Καὶ δὴ ἐγὼ μετὰ τῇσι. σὺ δ' αὖ τέκος ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
Ἕψαι, ἔνθά κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,

Ἀ'ιθ.

Stetit autem ſupra caput, & eum ſermone allocutus eſt,
O ſenex, non utique tibi curæ eſt malum: cum ita adhuc dormis
Viros inter hoſtes, poſtquam te intactum ſivit Achilles:
Et nunc quidem dilectum filium redemiſti, multaque dediſti:
Pro te autem vivo vel ter tot dederint dona
Filii qui ſunt relicti, ſi Agamemnon
Reſcierit de te Atrides, reſcierintque omnes Achivi.
Sic dixit. Timuit autem ſenex, præconemque excitavit:
Iis autem Mercurius junxit equos mulaſque.
Cito vero ipſe egit per caſtra, neque ullus ſenſit.
Sed cum jam ad meatum pervenerant pulchre fluentis fluvii
Xanthi vorticoſi, quem immortalis genuit Jupiter,
Mercurius quidem tum abiit ad excelſum Olympum,
Aurora a. croceo induta peplo ſpargebatur totã ſuper terrã:
Ii vero in urbem agebant lamentisſque gemituque
Equos, mulæ vero cadaver ferebant. Neque quis alius
Senſit prius virorum aut eleganter cinctarum mulierum,
Sed Caſſandra ſimilis aureæ Veneri,
Pergamo conſcenſo, dilectum patrem conſpexit
Stantem in ſella præconemque vocalem:
Illum vero ſuper mulabus vidit jacentem in lectis:
Tum vero ejulavit, clamavitque totam per urbem,
Viſite Troes & Troades Hectora progreſſi,
Si quando & vivo e pugna reverſo
Gaviſi eſtis. Magnum enim gaudium urbi erat totique populo.
Sic dixit. Neque aliquis illic in urbe relictus eſt vir,
Neque mulier. Omnes enim intolerandus invaſit luctus:
Prope autem portas occurrerunt cadaver advehenti.
Primæ ſuper hoc uxorque dilecta & veneranda mater
Vellebant crines ad rhedam volubilem ruentes,
Tangentes caput: flens autem circumſtabat turba.
Et certe totum diem uſque ad ſolis occaſum
Hectora lachrymas fundentes delamentati fuiſſent ante portas,
Si non e ſella ſenex populum allocutus fuiſſet,
Cedite mihi *via* ut mulabus tranſeam: at deinde
Satiabitis vos fletu poſtquam vexero domum.
Sic dixit. Hi autem diducti ſunt, & ceſſerunt *via* rhedæ.
Illi vero poſtquum vexerant in inclytas ædes, omni quidem deinde
Tornatis in lectis poſuerunt; juxtaq; collocarũt neniæ cantores
Qui lugubria carmina auſpicarentur, hi quidẽ gemitibus miſtum
Lugubre canebant, adgemebantque mulieres. (cantum
Illis autem Andromache ulnas candida exorſa eſt luctum,
Hectoris homicidæ caput inter manus tenens,
Mi vir, vita juvenis excidiſti, meque viduam
Deſeris in ædibus: filiusautem infans tantillus,
Quem genuimus tuque egoque calamitoſi, neque ipſum puto
Ad pubertatem perventurum: prius enim urbs hæc a culmine
Evertetur. Certe enim periiſti cuſtos, qui illam ipſam
Servabas, tuebariſque uxores probas & infantes liberos:
Quæ jam cito navibus avehentur cavis,
Et ſane ego inter has. Tu vero fili vel me ipſam
Comitaberis *illuc*, ubi, certe indignis operibus exerceberis,

La-

Α'εθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχοιο· ἤ τις Ἀχαιῶν
Ρ'ίψει χειρὶς ἑλὼν ἀπὸ πύργου λυγρὸν ὄλεθρον,
Χωόμενος· ὧ τινὶ δήπου ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
Ἢ πατέρ', ἠὲ καὶ υἱόν. ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ε'κτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαὶ λυγρῇ·
Τῷ καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄςυ·
Α'ρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἐθήκας.
Ε'κτορ, ἐμοὶ δὲ μάλιςα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
Οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
Οὐδέ τι μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔ τέ κεν αἰεὶ
Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.
Ω"ς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ ςενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Ε'κτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
Η" μέν μοι ζωὸς περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν,
Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Α"λλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Πέρνασχ', ὁππόθι' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ε'ς Σάμον, ἐς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναηκέϊ χαλκῷ,
Πολλὰ ῥυςάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο
Πατροκλου, τὸν ἔπεφνες, ἀνέζησεν δέ μιν οὐδ' ὣς.
Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι
Κεῖσαι, τῷ ἴκελος ὁππ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε.
Ω"ς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαςον ὄρινε.
Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο,
Ε'κτορ ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
Η" μέν μοι πόσις ἐςὶν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ο"ς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι.
Η"δη γὰρ νῦν μοι τόδε εἰκοςὸν ἔτος ἐςὶν
Ε'ξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης.
Α'λλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον·
Α'λλ' εἴτις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων,
Η" ἐκυρὴ, (ἐκυρὸς δὲ πατὴρ ὡς ἤπιος αἰεί)
Α'λλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ.
Οὐ γάρ τις μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Η"πιος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν.
Ω"ς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔςενε δῆμος ἀπείρων.
Λαοῖσιν δὲ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν,
Α"ξετε νῦν Τρῶες ξύλα δῆσυδε, μηδέ τι θυμῷ
Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον. ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Μὴ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς.
Ω"ς ἔφαθ'. οἱ δ' ὑφ' ἁμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄςεος ἠγερέθοντο.
Ε'ννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην.
Α'λλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠὼς,

Καὶ

laborans pro domino immiti: vel aliquis Achivorum
Projiciet manu correptum a turri triſtem ad interitum, 735
ratus: cui forte fratrem interfecit Hector,
Aut patrem, vel & filium. Perquam enim multi Achivorum
Hectoris manibus mordicus prehenderunt immenſum ſolum.
Non enim mitis erat pater tuus in pugna triſti:
Ideo & illum cives quidem lugent per urbem: 740
Infandum autem parentibus luctum & mœrorem attuliſti
Hector, mihi vero præcipue relicti ſunt dolores graves.
Non enim mihi moriens e lectis manus porrexiſti:
Neque aliquod mihi dixiſti prudens dictum, cujus perpetuo
Recordarer noctesque & dies lacrymas fundens. 745
Sic dixit flens: adgemuerunt autem mulieres.
Illis vero & Hecuba denſum ſuſpiriis exorſa eſt luctum,
Hector, meo animo omnium longe chariſſime filiorum,
Certe mihi etiam dum viveres, charus eras diis,
Illi enim tui curam geſſerunt in ipſo mortis fato. 750
Alios etenim filios meos pedibus velox Achilles
Vendebat, quemcunque caperet, trans mare infructuoſum,
In Samum, inque Imbrum, & Lemnum importuoſam:
Tibi vero poſtquam eripuit animam longa acie munito ære,
Sæpe raptavit ſui circa ſepulchrum ſocii 755
Patrocli, quem interfeciſti, excitavit tamen *ab inferis* ne ſic quidē.
Nunc autem mihi roſcidus & recens in ædibus
Jaces, illi ſimilis quem argenteo arcu inſignis Apollo
Suis mitibus telis ſuperveniens interfecit.
Sic dixit flens, luctumque vehementem excitavit. 760
Illis vero deinde Helena tertia exorſa eſt luctum,
Hector meo animo levirum longe chariſſime omnium,
Namque mihi maritus eſt Alexander divina forma præditus,
Qui me duxit ad Trojam: utinam prius debuerim periiſſe.
Jam enim nunc mihi hic vigeſimus annus eſt 765
Ex quo huc veni, & a mea deceſſi patria.
Nunquam tamen a te audivi malum dictum neque ignominioſum:
Verum ſi quis me etiam alius in ædibus increparet
Levirum vel glorum, vel fratriarum elegantibus peplis indutarū,
Vel ſocrus, (ſocer enim pater tanquam mitis ſemper) 770
Tu illum verbis admonens cohibebas,
Tuaque humanitate & tuis lenibus verbis.
Quocirca te ſimul fleo & me infelicem, dolens corde
Non enim quiſquam mihi jam alius in Troja lata
Benignus, neque amicus, ſed omnes me abominantur. 775
Sic dixit flens: adgemuit autem populus immenſus.
Populo vero ſenex Priamus verba dixit,
Convehite nunc Trojani ligna ad urbem, neque quicquā animo
Timeatis Argivorum denſas inſidias. Nam Achilles
Dimittens me ſic pollicitus eſt nigris a navibus, 780
Non prius infeſtaturum quam duodecima veniſſet aurora.
Sic dixit. Illi vero ſub curribus boves muloſque
Junxerunt: ſtatimque deinde ante urbem congregati ſunt.
Novem dies quidem hi adducebant immenſam materiam:
At cū jā decima apparuit lucem mortalibus afferens aurora, 785

Tum

Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφεραν θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες·
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Τῦμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἠγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἰθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι ἑταροί τε
Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
Καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάππετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθε
Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεχόρεσαν μεγάλοισι.
Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη,
Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὖ συναγειράμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Ι'ΛΙΑΔΟΣ

ım vero extulerunt audacem Hectora lacrymas fundentes:
pyra autem ſumma cadaver poſuerunt, injeceruntque ignem.
ıando autem mane genita apparuit roſea digitos aurora,
um quidē circa pyram inclyti Hectoris congregatus eſt populus.
:d poſtquam congregati ſunt frequenteſque fuerunt,
rimum quidem pyram extinxerunt nigro vino
otam, quantum occuparat ignis vis: at deinde
ſlà alba legerunt fratres ſodaleſque
ugentes, tubereſque defundebantur lacrymæ per genas.
t hæc aureum in loculum poſuerunt ſuſcepta,
urpureis peplis obtecta mollibus:
lox autem in cavam foſſam poſuerunt: & ſuperne
enſis lapidibus ſtraverunt magnis.
ito v. tumulū aggeſſerunt, circumq; ſpeculatores ſedebant quo-
le prius ingruerent bene ocreati Achivi.
ıggeſto autem tumulo, redierunt: & deinde
requentes congregati, epulati ſunt ſplendidum epulum
Edibus in Priami Jovis alumni regis.
ic illi quidem curaverunt funus Hectoris equum domitoris.

FINIS ILIADIS

IN-

INDEX IN ILIADEM

HOMERI.

α, β, &c. libros Iliadis indicant, B. vero Bœotiam.

ACamas B 330. Bœotium occidit ξ 475.
Achilles B 192. a matre vindictam petit Achivorum α 352. fortissimus B 276. legatos Agamemnonis convivio excipit ι 199. respondet Ulyssi 307. Phœnici 602. & Ajaci 640. Machaonem vulneratum videns, eo Patroclum mittit ad sciscitandum λ 605. plorantem Patroclum interrogat π 7. Patroclum in prælium mittit eique præcepta dat 46. Myrmidonas armat 155. & animat 200. Jovi vinum libat cum precib. 233. Patrocli mortem nondum audivit ρ 402. sese ob mortem Patrocli afflictat σ 22. Thetidi luctum suum exponit 79 Patroclum luget 316 ψ 18. metuit ne Patrocli corpus putrescat τ 24. concionem convocat 40. quam alloquitur 56. cibum se capturum negat aute prælium 198. Patroclum pertinaciter luget 315. armatur 363. Æneam sibi cedere jubet υ 178. Æneam evasisse indignatur 344 interficit Iphitionem 382 Demoleontem 395. Hippodamantem 401. Polydorum 407 & alios multos 455. in Xantho fluvio multos interficit Φ 15. duodecim juvenes Trojanos mactat ad sepulchrum Patrocli 27 Lycaonis preces repudiat eumque occidit 97 occisum Asteropæum alloquitur 184 fugientem Hectorem persequitur χ 138. & persequi pergit, 186. ac interficit 361. Myrmidonibus luctum indicit ψ 6. Sperchio fluvio comam radit 141. ventis supplicat 195. Achilles ludos funebres Patroclo instituit 258. Nestori phialam donat 616. pugnatorum certamen constituit 652. Patroclum mœrens inquietam noctem ducit ω 3. Priamum alloquitur 517 Hectoris corpus imponit currui Priami 589 Priamo cœnam parat 621. Achilli dona ab Agam. petuntur τ 240.
Achillis ad Achivos concio α 59 cum Agam. rixa 121. 225. 285. & amicitiæ redintegratio τ 240. geminum fatum ι 410. hasta π 140. equi lugent Patroclum ρ 426. clypeus σ 479. ad Agam. responsio τ 145.
Adrestus B. 337. captus a Menelao ξ 37.
Æneas B 327. Pandarum quærit ε 164. & cum eo Diomedem aggreditur. 240. Crethonem & Orsilochum interficit 541. cum Achille congreditur υ 160. Achilli respondet 200. ejus genus 215. & prælium cum Achille 260.
Ætoli B 145.
Agamemnon B. 83. γ. 166. Chryseidem patri remittit α 308. Briseidem ab Achille accersit 320 in concilio somnium narrat β 56 Machaonem jubet accersi ad

Menelaum δ 193. milites hortatur 234 ignavos objurgat 240. Idomeneum alloquitur 256. Ajaces adit 272 & Neſtorem 291. objurgat Meneſtheum 338. & Diomedem 364 ſuos cohortatus Deicoontem interficit ε 533. duces cœna excipit η 313. ejus concio ad duces ι 17. culpam fatetur & Achilli dona daturum ſe pollicetur 115. legatos ad Achillem mittit 165 qui redeunt re infecta 665. & Menelaus æſtuant κ 3. inter ſe deliberant 35 Neſtorem adit 72 armatur λ 15. fortiter pugnat 91. multos interficit 218. vulneratur 252 prælio decedit 276. fugam ſuadet ξ 75 hinc objurgatus ab Ulyſſe 82 jurat ſe cum Briſeide rem non habuiſſe τ 258

Agamemnonis Oratio qua jubet milites in patriam reverti β 108. oratio de Noxa dea τ 78. ad Jovem preces β 412 verba ad Menelaum vulneratum δ 155.

Agapenor B. 116.

Agenor deliberat utrum cum Achille congrediatur Φ 548. congreditur 579

Ajacum conjunctio ν 705

Ajax Oilei B 35 ejus contentio cum Idumeneo ψ 473.

Ajax Telamonius B 64. 275. γ 226. ſorte deſignatur ad certandum cum Hectore η 181 pugnat cum Hectore 225. ejus oratio apud Achillem ι 620. fugit λ 542. Hectorem provocat ν 818. & vulnerat ξ 408 Archelochum interficit 458 ſuos cohortatur o 498. 558. 732. naves defendit 672. laborat π 102. Menelaum alloquitur ρ 238. Hippothoum interficit 293. teretur 627 Menelaum hortatur ut Antilochum mittat ad Achillem nunciatum mortem Patrocli 648. luctatur cum Ulyſſe ψ 708. haſta certat cum Diomede 811.

pugna circa cadaver Alcathoi ν 500

Amphimachus B. 127. 377

Amphius B 337

Andromache ignara mortis Hectoris accurrit ad tumultum χ 437 ejus luctus 460. ω 725.

Antenor cenſet Helenam reddendam η 348

Antilochus Echepolum interficit δ 457 Mydonem ε 579 Menalippum o 575 Achilli mortem Patrocli nunciat σ 18 equos hortatur in curſu ψ 403 Menelaum cedendo vincit 596

Antiphus B 185. 371.

Apollo peſtem immittit in Græcor. exercitum α 43 Trojanos animat δ 409 Diomedem reprimit ε 440 facto Æneæ ſimulachro hoſtes eludit 449. Martem incitat 455 Patroclum a Trojæ mœnibus repellit π 706. Hectori mortem Euphorbi nunciat ρ 75. hortatur Æneam 323 Hectorem animat 582. Æneam concitat in Achillem υ 79. Hectorem cum Achille congredi vetat 375. Hectorem Achilli ſurripit 443. cum Neptuno pugnare renuit Φ 461. Agenorem Achilli eripit hunc que ludit 600. Achilli fraudem detegit χ 3. deos objurgat quod Hectoris corpus crudeliter tractari patiuntur ω 33

Arcadii B 110.

Archilochus B 330.

Aſcalaphus & Jalmenus filii Martis B 19

Aſcanius B 369

Aſius B 345 Jovi iraſcitur μ 162

Aſpledoneſtes & Orchomenii B. 18.

Aſte-

Aſteropæus cum Achille congreditur & occiditur Φ 140.
Aſtyanax Hectoris filius Χ 483
Athenienſes B 53.
Automedon & Alcimedon Achillis equos regunt ρ 467 Aretum cecidit 517.

BEllerophon ζ 155.
Briſeis B 196 Achilli redditur τ 246. Patroclum luget 387
Buphraſiani B 122

CÆdes variæ o 514.
Calchas vates α 69. ab Agamemnone culpatur 105
Caſtor & Pollux γ 237.
Cebriones frater & auriga Hectoris π 737
Chromis B 365
Chryſes filiam repetit α 12. ejus preces ad Apoll. 37. 451.
Cretenſes B. 152.

DArdanus υ 215.
Deiphobus incaſſum feritur a Merione ν 155 Hypſenorem interficit 416 Æneam ſibi adſciſcit ut Idomeneum adgrediatur 474. Aſcalaphum interficit 522
Deorum concio δ. 1. preces & noxa ι 497 pugna Φ 386.
Dii ſinguli diis oppoſiti υ 67
Diomedes B. 70. Sthenelum objurgat δ 411. a Pandaro vulneratur ε 95. Minervam invocat 114. Pandarum interficit 290. Venerem vulnerat 335. Hectori cedit. 595. Martem vulnerat 855. Ulyſſem hortatur ad ſuccurrendum Neſtori θ 91. Neſtori ſubvenit 102. ejus verba ad Agam. ι 33. iturus ad hoſtium caſtra exploranda Ulyſſem ſocium eligit κ 241 Minervam precatur 284. & Ulyſſes incidunt in Dolonem 359 quem capiunt & interrogant 370 Dolonem interficit 445. dormientium Thracum ſtragem edit 482. cum Ulyſſe ad naves redit 532
Hectorem ferit λ 349. ſuadet ut ſaucii cæteros cohortentur ξ 109
Dione Venerem conſolatur ε 38
Dius. B 363.
Dolon explorator captus κ 37 interficitur 446
Dulichii B 132

ELephenor B 47
Ennomus B 365
Epiſtrophus B 363
Eumeli equæ B 272
Euphemus B 358
Euphorbus Patroclum vulnerat π 809. Menelaum cedere jubet ρ 12 occiditur a Menelao 43
Euryalus B 72
Eurypilus B 244. vulneratus occurrit Patroclo medico λ 808. qui vulnus curat 842.

GAnymedes υ 232.
Glaucus B 383. ejuſd. & Diomedis colloquium in acie 119. arma permutat cum Diom. 235. ejus preces ad Apoll. π 513. Trojanos hortatur ut Sarpedonis corpus tueantur 537. Hectorem fugæ accuſat ρ 141
Græci diſceſſum parant a Troja β 142. ad bellum ſe parant 397. ſacra faciunt α 458. β 419. ad bellum coëunt β 444 novem parati ſunt cum Hectore congredi η 161. murum ædificant circa naves 435 vinum emunt 468. occiſum Hectorem vulnerant Χ 369
Græcorum agminis inceſſus δ 427. fuga ν. 78. excubiæ ι 79 murus μ 3. optimates coëunt o 301. naves incenduntur π 112
Guneus B 255.

HEctor Trojanos ad prælium educit B 314 Græcis verba Paridis de ſingulari certamine exponit γ 86. in urbem venit ex acie ζ 236. Trojanos hortatur ut Minervæ ſupplicent 263. it in domum Paridis

ridis 313. uxorem quærit 375. uxori colloquitur 395. Græcos provocat ad ſingulare certamen η 65. ſuos hortatur θ 172. ν 150. ο. 486. ρ. 220. ejus verba ad equos 184 Teucrum vulnerat 324 ejus oratio ad Trojanos 497. Doloncm mittit exploratum caſtra hoſtium κ 299. Hectoris ſplendor λ 64. ſuos hortatus in hoſtes irruit 285. Polydamantis conſilium ſtulte repudiat μ 230. muri portam perrumpit 444. Amphimachum interficit 186 ſocios deſiderat ν 768 ſuis coactis hoſtes adgreditur 798 Ajaci reſpondet 834 ſaucius ex acie effertur ξ 428 ab Apolline ſuſceptus ο 236. prælium repetit 262 Lycophronem interficit 429. Menalippum adhortatur 552. Periphetem interficit 537 puppim prehendit 702. fugit π 367. 656. cum Patroclo congreditur 731. & eum interficit 819. cedit Ajaci ρ. 128 Glauco reſpondet 168. Achillis arma induit 192. cum Æneа Achillis equos perſequitur 491 Patrocli corpus iterum perſequitur σ 156. ſe cum Achille congreſſurum jactat υ 364 Achillem aggreditur 419 de Achille ſubſtendo ſecum deliberat χ 98. ejus prælium cum Achille 270. mors 361, & funus ω 782.
Hecuba Hectorem orat ne cum Achille congrediatur χ 78. eundem luget 431. ω 748
Helena egreditur ad ſpectaculum certaminis Paridis cum Menelao γ 142. ejus pulchritudinem mirantur Trojani 154 Paridem objurgat 427 Hectori loquitur ζ 343 ejus luctus ſuper Hectore ω 762
Helenus Æneam & Hectorem monet ζ 76. η 47.
Hippothous β 347
IDæus Paridis ſententiam Græcis refert η 385.
Idomeneus β 152. γ. 230 illi occurrit Meriones ν 244 interficit Othryoneum 362. Aſium 383 Alcathoum 433
Iris Trojanos armari jubet β 297 Helenæ nunciat certamen Paridis & Menelai γ 121. Achillem jubet ſuccurrere corpori Patrocli σ 167. Iris ventos accerſit ad inſpirandum rogo Patrocli ψ 198.
Ithacenſes β 139
JUno Minervam mittit ad diſceſſum Græcor. prohibendum β 156. & Minerva ad prælium ſe parant ε 719 ϑ 350 a Jove pugnandi veniam petunt ε 757. ut Jovem decipiat ſeipſam comit ξ 163. a Venere cingulum poſcit ad Jovem decipiendum 188 Somnum adit ut Jovem ſopiat 233. & promiſſis perſuadet 270 Jovem adit 292 negat ſuo impulſu Neptunum adeſſe Græcis ο 34 reliquos deos adit 80 Apollini & Iri Jovis mandata refert 145. cæteros deos alloquitur ſuper Æneа congreſſuro cum Achille υ 113. Vulcanum mittit in Xanthum Φ 328. Dianam vincit 480.
Junonis cum Jove jurgium α 540. δ 25. verba ad Neptunum θ. 198
Jupiter ſomnium mittit Agamemnoni β 7. Thetidi promittit ſe ulturum Achivos α 518. diis interdicit neutri auxiliari exercituum θ 5. Jovis aurea catena 19. in Idam deſcendit 41. Irim mittit ad Junonem & Minervam a prælio cohibendas 398. Eridem mittit ad naves Græcor. λ 3. Irim mittit ad Hectorem ut eum jubeat ad tempus a prælio abſtinere 185. Sarpedonem in murum Græcor. concitat μ 292. &

Nep-

Neptunus diversis favent ν 347 fraude Junonis dormit in perniciem Trojanorum ξ 352 experrectus Junonem objurgat ο 5 Junonem jubet ut sibi Irim accersat & Apollinem 49. Irim ad Neptunum mittit ut a pugna desistat 157. mittit Apollinem ad suscitandum Hectorem 220. Hectorem incitat 595. moriturum Sarpedonem miseratur π 433. Apollinem jubet ut Sarpedoni parentandum curet 667. Hectorem miseratur ρ 198. χ 168 Achillis equos miseratus 443. Junonem alloquitur de excitato Achille σ 357. Minervam mittit ad Achillem refocillandum τ 340 jubet omnes deos opitulari utris quisque velit υ 20. Thetin mittit ad Achillem ut corpus Hectoris Priamo tradat ω 104 Irim ad Priamum ut Achillem adeat 144 Mercurium ducem mittit Priamo 335

Lacedemonii B 89
Locri B 34
Lycaon Priamides ab Achille vinctus φ 35. Achilli frustra supplicat 97.

Machaon B 240. Menelaum curat δ 210
Magnetes B 263
Mars vulneratur a Diomede ε 855. saucius apud Jovem expostulat 872. a quo objurgatur 887. audita morte filii irascitur ο 114.
Meges B 134
de Meleagro narratio ι 525.
Menelaus B 93. certamen cum Paride suscipit χ 97 a Pandaro perfide vulneratur δ 104 Pylæmenem interficit ε 576 Adrestum capit ζ 37. certamen suscipere vult cum Hectore η 93 sed prohibetur ab Agam. 109. & Ajax Ulyssi opem ferunt λ 468. Helenum vulnerat ν 598 Pisandrum interficit 605 Antilochum hortatur ο 567. Euphorbo indignatur ρ 18 eumque interficit 43. Hectori cedit 107. duces cohortatur 246. animatur a Minerva 554. Antilochum mittit ad Achillem nunciatum mortem Patrocli 684. in ludo irascitur Antilocho ψ 569.
Menestheus B 59. misso Thoota ab Ajacibus petit auxilium μ 342.
Mercurius Priamum convenit ω 362 & ducit ad Achillem 440 dormientem Priamum monet 683
Meriones. B 158. Deiphobum vulnerat ν 535 Harpalionem interficit 648
Mestles B 371.
Miles ignavus & strenuus ν 275
Minerva Pandarum adit ad fœdus ejus opera violandum δ 751 Diomedi dat robur ε 1. Martem educit ex acie 29. Venerem deridet 420. ad prælium se parat 719 a Jove pugnandi veniam petit 757. Diomedem alloquitur 799 & jubet cum Marte congredi 825 deliberat cum Apolline de prælio in præsentia reprimendo η 24 ejus verba ad Jovem θ 29. Martem cohibet ο 124. Martem prosternit φ 402. & Venerem 421 sumpta Deiphobi forma Hectori persuadet ut cum Achille congrediatur χ 226.
Mortui sepeliuntur η 419
Musarum invocatio α 1. β 484.
Mycenenses B 77
Myrmidones B 191 in pugnam vadunt π 257

Nastes B 377.
Navium enumeratio vel Bœotia β 494
Neptuni & Jovis verba de muro Græcorum η 446. cum Idomeneo colloquium ν 218
Neptunus ad ferendam Græci opem

opem proficiſcitur ν 10. Ajaces animat 47. Achivos excitat 95. ſaucios conſolatur & Achivos animat ξ 139. 363. Jovi iraſcitur o 184. de Æneæ conſervando conſultat υ 293. Æneam Achilli ſubducit 321. Achillem conſolatur Φ 288. Apollinem ad pugnam provocat 435.

Neſtor β 108. Achillis & Agamemn. contentionem componere conatur α 247. laudatur ab Agamemnone β 370. hortatur milites ζ 66. Græcos objurgat qui cum Hectore congredi non audeant 123. in periculo verſatur θ 80. fugit cum Diomede 157. ejus conſilium de excubiis & cœna ι 54. & de pacando Achille 96. ſurgens noctu Ulyſſem adit κ 132. Diomedem excitat 160. ſuadet exploratores in hoſtium caſtra mittendos 204. antiqua ſua facinora commemorat λ 667. prodit audito clamore ad ſpectaculum ξ 1. illi occurrunt ſaucii 27. Jovem precatur o 372. Græcos orat ut hoſti reſiſtant 658. de curſu filio præcepta dat ψ 306.

Neſtoris oratio ad milites β 337. verba ad Agam. δ 315. oratio de ſepeliendis mortuis & conſtruendo muro η 325.

Niobæ fabula ω 602.

Nireus Græcorum formoſiſſimus β 178.

Orrei galea ε 845.

Pandarus B. 354. Menelaum perfide vulnerat δ 104. a Diomede interficitur ε 290.

Paris in prima acie ſe oſtentat γ 16. trepide refugit 32. ab Hectore objurgatus 38. cum Menelao ſe congreſſurum ſuſcipit 58. armatur 327. certat cum Menelao 345. a Venere ex prælio ſuſtripitur 386. ab Helena objurgatur 428. ex prælio elapſus cum Helena conjungitur 437. negat reddere Helenam η 355. Diomedem vulnerat λ 368. & Machaonem 507. ut & Eurypylum 582. Eucheuorem interficit ν 668.

Patroclus ad Achillem revertitur o 405. Achillem orat ut ſe ſaltem in prælium mittat π 20. armatur 130. Myrmidonas cohortatur 169. cum ſuis multos Trojanorum interficit 284. 398. 693. Ajaces hortatur 556. Cebrionem interficit 737. circa Patrocli corpus fit acre prælium ρ 274. 415. 543. Achilli in ſomnis apparet ψ 62. rogus illi conſtruitur 161. Patrocli ſepulchrum 256. curſus equitum in funere Patrocli 362. victoribus præmia dantur 536.

Peneleus Ilioneum perimit ξ 486.

Phidippus B 185.

Phocenſes B 24.

Phœnix Achillem ad pacem hortatur cum Agam. ι 432.

Phorcis B 369.

Poculum Achillis π 225.

Podalirius B 240.

Podarches B 211.

Polydamas conſilium dat de foſſa Græcor. tranſcunda μ 60. prodigium interpretatur & conſilium dat 212. Hectorem objurgat ν 735. Prothenorem interficit ξ 448. urbem petendam ſuadet σ 255. cui Hector contradicit 285.

Polypœtes B 248. & Leontius μ 129.

Portentum draconis qui paſſores devoravit β 309.

Priamus Helenam interrogat de certis quos videbat Græcis γ 161. a præcone vocatur ad

fœdus feriendum. 250. in urbem redit 305. Trojanos alloquitur η 268. militibus portam aperire jubet Φ 527. Achillem conſpicatus Hectorem orat ne cum illo congrediatur χ 38. Hectorem luget 412. uxori mandata Jovis de repetendo Hectore refert ω 194. dona ſumit quæ ferat Achilli 229. filios objurgat 247. Hecubæ conſilium 287. Jovem orat 308. Achillem convenit 477. dormire cupit 635. in urbem vehit corpus Hectoris 707.
Prodigium λ 53. μ 200.
Proteſilaus B 205.
Prothous B 165.
Pylæmenes B 358. occiſus ε 576.
Pylii B 98.
Pyræchmes B 355.
RHeſus κ 435. a Diomede trucidatur 495.
Rhodii B 160.
SArpedon B 383. a Tlepolemo vulneratus Hectoris opem implorat ε 684. Glaucum ad prælium hortatur μ 310. muri pinnam abrumpit 392. cum Patroclo congreditur π 426. & ab eo interficitur 480. circa Sarpedonis corpus acriter pugnatur 565.
Somnus ab Junone exoratus Jovem ſoporat Ξ 242. Neptunum incitat 353.
Sthenelus B 72. Agamemnoni aſperius reſpondet δ 404.
TAlthybius α 320.
Teucer poſt Ajacis clypeum latens Trojanos multos interficit θ 266. ab Hectore vulneratur 324. Imbrum interficit ν 170. & Clitum ο 444. ejus arcus divinitus frangitur 462.
Thalpius B 127.
Thamyris fabula B 102.
Themis Junoni propinat ο 87.
Therſitæ garrulitas β 212. Thetidis verba ad Achillem σ 414.
Thetis Jovem interpellat pro filio α 503. lugens Nereides alloquitur σ 52. Achillem interrogat 73. Achilli arma promittit a Vulcano 127. Vulcanum adit 369. & orat ut Achilli fabricetur arma 430. Vulcani arma affert Achilli τ 8.
Thoas B 144. Pirum interficit δ 527.
Titareſius fluvius Peneo non miſcetur B 258.
Tlepolemus B 164. pugnat cum Sarpedone ε 627.
Trojanæ Minervæ ſupplicant Ξ 286.
Trojani & Græci fœdus paciſcuntur γ 264.
Trojani Græcorum murum adoriuntur μ 80. fugiunt Ξ 506. magnam cædem faciunt ο 327. fugant Achivos ρ 595.
Trojanorum & Græcorum inceſſus in prælium γ 1. conflictus δ 448. λ 70.
Trojanorum cædes ζ 6. excubiæ ψ 550. concio σ 247. pugna ad naves acerrima ο 686.
VEnus Paridem ex prælio ſurripit γ 380. Helenam alloquitur 389. & illi iraſcitur 413. Helenam ducit ad Paridem 428. Æneam ſubducit ex acie ε 311. vulneratur a Diomede 335. de eo apud Dionem conqueritur 375. a Minerva deridetur 420. & Apollo Hectoris corpus a putredine prohibent ψ 185.
Ulyſſes B 138. γ 191. Chryſeidem patri tradit α 430. Achivos a diſcedendo coërcet β 182. Therſitæ garrulitatem coërcet 246. milites ad prælium hortatur 278. Agamemnoni reſpondet δ 354. ejus oratio ad Achillem de redintegranda pace cum Agam. ι 225. Diomedem hortatu

tur ad prælium λ 312. ab hoſtibus circumvenitur 403 a Soco vulneratur 434. at illum interficit 456. ſuadet ut ante prælium cibum capiant milites τ 155. quod & Achilli ſuadet 215. cum Ajace curſu certat ψ 754.

Vulcanus Junonem admonet α 569. Thetidis in ſe beneficia commemorat σ 394. Thetidem de cauſa adventus interrogat 425. Achilli arma fabricatur 469. Xanthum urit Φ 342.

Xanthus Achillis equus, futurum ei interitum vaticinatur τ 403.

Xanthus fluvius Achillem alloquitur Φ 214. tumet in Achillem 234. Simoënta invocat adverſus Achillem 307. Vulcano & Junoni ſupplicat 357.

FINIS.

01146725

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google